"tôi muốn cậu
cởi sạch"

cá cược

Mộc Khẩu Ngân
Xuân Fong *edit*

Cá Cược - Mộc Khẩu Ngân

Mộc Khẩu Ngân

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Sắc, Sủng
Lâm Hỉ Triều và Kha Dục vốn là hai cá nhân chẳng có tí liên quan gì với nhau trong trường học.

Cậu là tên công tử nhà giàu nổi loạn, còn Lâm Hỉ Triều lại là một học sinh gương mẫu vô danh.

Thế nhưng, sau lưng mọi người, hai người họ luôn tiến hành những cuộc cá cược dựa trên giao dịch thể xác từ nhỏ đến lớn.

Thách cậu giải bài toán đó trong vòng mười phút. Tôi muốn nụ hôn đầu của cậu.

Đố cậu buổi tự học tối nay toàn trường có bị mất điện không?

Tôi muốn cậu cởi hết đồ.

Cái thằng hay chuyện với cậu đang thích cậu đúng không?

Tôi muốn cậu, làm tình với tôi, ngay trước mặt nó...

Mục lục

- Chương 1: Loser
- Chương 2: Xoa cho tôi xem
- Chương 3: Vỗ ngực (H nhẹ)
- Chương 4: Mút ngực (H nhẹ)
- Chương 5
- Chương 6: Ở dưới bàn sẽ không ai phát hiện đâu
- Chương 7: Vuốt cho tôi (H nhẹ)
- Chương 8
- Chương 9: Cá cược
- Chương 10: Thông báo
- Chương 11: Lợi thế
- Chương 12: Cậu vẫn nghĩ mình không thể thắng à?
- Chương 13: Một mặt khác
- Chương 14: Vuốt ve cô bé
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19: Cảm nhận tâm trạng của tôi đi (H nhẹ)
- Chương 20: Tính sổ (H nhẹ)
- Chương 21: Bàn tán
- Chương 22: Khoảng cách
- Chương 23: Trò chơi
- Chương 24: Chúng ta sẽ tiếp tục đánh cược
- Chương 25: Cậu định giúp tôi lấy hạng nhất như nào?
- Chương 26: Nhớ kỹ (H nhẹ)
- Chương 27: Trại huấn luyện
- Chương 28: Trở lại lúc trước
- Chương 29: Kết quả
- Chương 30: Lý do tại sao
- Chương 31: Đã hết giận chưa? (H nhẹ)
- Chương 32: Phòng tắm (H nhẹ)

- Chương 33: Kết quả cá cược (H nhẹ)
- Chương 34: Làm tình (H)
- Chương 35: Chưa kết thúc (H)
- Chương 36: Tiệc sinh nhật
- Chương 37: Nhịn
- Chương 38: Bảng vàng
- Chương 39: Trong phòng (H)
- Chương 40: Chuyến dã ngoại mùa thu
- Chương 41: Kết bạn Wechat
- Chương 42: Phương Húc
- Chương 43: Xử lý
- Chương 44: Xích cổ (H nhẹ)
- Chương 45: Lựa chọn (H)
- Chương 46: Mềm lòng
- Chương 47: Mùi hương
- Chương 48: Gọi video
- Chương 49: Làm rõ
- Chương 50: Trở về
- Chương 51: Ký túc xá nam (H nhẹ)
- Chương 52: D10-1 (H nhẹ)
- Chương 53: D10-2 (h)
- Chương 54: Em còn muốn chia tay nữa không?
- Chương 55: Có biến
- Chương 56: Khen thưởng
- Chương 57: Kịch bản sát nhân
- Chương 58: Cắn
- Chương 59: Tức giận
- Chương 60: Ba kèo cá cược (H)
- Chương 61: Phát hiện
- Chương 62: Nghi thức thắp đèn
- Chương 63: Diễn đàn
- Chương 64: Xử phạt
- Chương 65: Phát hiện
- Chương 66: Đếm ngược
- Chương 67: Ngày thắp đèn
- Chương 68: Em muốn kết thúc

- Chương 69: Bye-bye Darling
- Chương 70: Kết cục
- Chương 71: Bắt đầu
- Chương 72: Chạm mặt
- Chương 73: Kèn
- Chương 74: Ký ức
- Chương 75: Liên hoan
- Chương 76: Liên hoan (H nhẹ)
- Chương 77: Dụ (H nhẹ)
- Chương 78: Dỗ (H)
- Chương 79: Thất thủ (H)
- Chương 80: Mẫu người (H)
- Chương 81: Thẳng thắn
- Chương 82: Kẻ phá bĩnh
- Chương 83: Để ý
- Chương 84: Sắp đặt
- Chương 85: Vỡ nát
- Chương 86: Ánh bình minh
- Chương 87: Cạ (H nhẹ)
- Chương 88: Làm tình (H)
- Chương 89: Bàn về hình mẫu
- Chương 90: Trận bóng
- Chương 91: Quán bar
- Chương 92: Cờ (H nhẹ)
- Chương 93: Cờ 2 (H nhẹ)
- Chương 94: Cờ 3 (H)
- Chương 95: Về Phù Thành
- Chương 96: Chương cuối
- Chương 97: Ngoại truyện 1
- Chương 98: Ngoại truyện 2
- Chương 99: Ngoại truyện 3
- Chương 100: Ngoại truyện 4
- Chương 101: Ngoại truyện 4.2
- Chương 102: Ngoại truyện 4.3
- Chương 103: Ngoại truyện 5
- Chương 104: Ngoại truyện 6

Chương 1: Loser

Ánh nắng rực rỡ, tiếng ve râm ran, trên sân bóng rổ đang diễn ra một trận đấu kịch tính.

Tiếng giày ma sát với sàn nhựa, mồ hôi vung vãi, bóng rổ đập xuống sân, tràn ngập hormon của tuổi dậy thì.

"Ối giồi ôi, ối giồi ôi, Kha Dục đang làm gì thế!"

"Aaaaaa, cậu ấy không định cởi áo ra đó chứ!"

"Mẹ ơi! Con không dám nhìn nữa!"

Lâm Hỉ Triều nhìn về phía nhân vật trung tâm giữa những tiếng reo hò phấn khích.

Trong tầm mắt cô là cậu con trai đang dùng một tay cởi chiếc áo bóng rổ màu đen, thân hình cao 1m88 cường tráng, vai rộng eo thon, cơ bụng đang căng chặt vì tần suất vận động.

Dọc theo đường nhân ngư rõ nét chạy luồn qua eo lên cơ hông, còn có hình xăm ngọn đuốc trừu tượng đang chuyển động theo từng cử động của cậu.

Tiếng reo hò của đám đông ngày càng lớn hơn.

"Woa, Kha Dục đúng là thánh sống, ước gì ngày nào cũng có trận đấu như này!"

Từ Viện Viện hưng phấn lắc tay Lâm Hỉ Triều, bị Lâm Hỉ Triều cố hết sức tránh ra.

“Lại còn ước ngày nào cũng đấu nữa chứ, lớp chúng ta sắp bẹp dí tới nơi rồi kia kìa.”

Lâm Hỉ Triều lầm bầm than thở, nhìn bảng điểm chênh lệch cả cây số bên cạnh mà lòng cô trùng xuống.

Thua chắc rồi.

Cô uể oải thở dài, ngồi bệt xuống đất.

Trên sân, Kha Dục lại ném một cú ba điểm gọn gàng, bóng vào rổ, cậu khẽ nhếch miệng, từ từ lùi lại, tóc mái ướt đẫm mồ hôi, cậu thong dong lắc đầu rồi liếc nhìn bảng điểm.

Sau khi xác định điểm số, nụ cười của cậu càng tươi hơn nữa, cậu khẽ híp mắt lại, đôi mắt đen láy nhìn về một góc, bắt lấy ánh mắt đang thất vọng của một cô gái nhỏ.

Môi cậu mấp máy, phát ra vài chữ.

Tiếng còi kết thúc vang lên, các cô gái trên khán đài bị ánh nhìn bất ngờ của cậu làm cho rung động, tiếng hét vang lên liên tục, đợt sau cao hơn đợt trước.

Lâm Hỉ Triều bịt tai, giữa tiếng ồn ào cô đọc được khẩu hình của cậu.

"Loser."

...

Sau trận đấu, mọi người tản đi, Lâm Hỉ Triều là ủy viên vệ sinh ở lại dọn dẹp sân cùng ủy viên thể thao.

Cô thở dài, nhặt từng quả bóng vào rổ, ủy viên thể thao Trương Tề Thạc nhìn cô mấy lần, cuối cùng không chịu nổi nữa, lên tiếng.

"Bạn học Lâm à, dù chúng ta thua nhưng cũng đâu cần thất vọng vậy đâu?!"

Lớp văn bọn họ chỉ là đám gà mờ, dám đấu với lớp lý A5 năm nào cũng giành hạng nhất là đã rất giỏi rồi.

"Cậu không hiểu được đâu." Lâm Hỉ Triều lại thở dài: "Tớ không dám mong sẽ thắng, nhưng thua thảm quá."

"Đó là điều nằm trong dự đoán mà?"

Lâm Hỉ Triều liếc xéo một cái, rồi bước qua mấy bước chìa tay ra: "Trả lại tiền mời các cậu uống nước cho tớ!"

Trương Tề Thạc trợn to mắt, có chút chột dạ.

Lúc tập luyện, Lâm Hỉ Triều đã phá lệ chủ động mời họ uống trà sữa, rất là nhiệt tình luôn.

Lúc đó cậu ấy còn nghĩ rằng cô có tình ý với một bạn trong đội, nhưng không ngờ cô chỉ đề xuất hai điều kiện, nếu hoàn thành, sẽ thường xuyên có trà sữa cho mọi người uống.

Một, cố gắng thắng.

Hai, nếu không thắng được thì cũng đừng thua quá thảm.

Dù không hiểu vì sao cô lại để ý trận bóng này như vậy, nhưng nhìn điểm số chênh lệch quá lớn, Trương Tề Thạc cũng cảm thấy có chút áy náy.

"Có Kha Dục mà, cậu ta chơi bóng khác mẹ gì đánh nhau, ai mà đấu

lại cậu ta chứ."

Nghe tên Kha Dục, Lâm Hỉ Triều lại càng thêm lo lắng, cô ủ rũ quay lại, xách rổ bóng lên.

"Đừng nói nữa, đi thôi, đến phòng dụng cụ."

"Được được." Trương Tề Thạc nhanh chóng kéo một đầu rổ bóng, cố gắng an ủi cô: "Đừng buồn nữa, cùng lắm thì... sau này mỗi ngày tớ trả cậu một chai nước, coi như trả nợ!"

Lâm Hỉ Triều chỉ thở dài, không buồn tính toán.

Trương Tề Thạc nhìn cô bạn uể oải không nói gì, cảm giác tội lỗi lại càng nặng hơn. Cậu ấy lắp bắp muốn nói gì đó, bỗng cảm thấy rổ bóng tự dưng nặng nặng.

Một quả bóng từ xa ném tới, rơi vào rổ.

Hai người họ quay đầu nhìn sang, chàng trai ném bóng thu tay lại, khoanh tay đi tới.

Trương Tề Thạc ngạc nhiên: "Kha... Kha Dục?"

Lâm Hỉ Triều giật mình, lập tức trở nên tập trung, quay đầu đi chỗ khác.

Kha Dục đã thay áo phông trắng, tay áo cuộn lên đến vai, tóc ướt một nửa, có vẻ vừa tắm xong.

Khi cậu đến gần, trên người còn mang theo mùi bạc hà chanh mát lạnh.

Lâm Hỉ Triều không nhịn được nhăn mũi, cô không thích mùi này.

Kha Dục gật đầu chào Trương Tề Thạc, coi như đáp lại.

Cậu kéo lấy rổ bóng từ tay Trương Tề Thạc, giọng dửng dưng: "Trong rổ có bóng của tôi, tôi sẽ đi cất với cậu ấy."

"Ơ..." Trương Tề Thạc nhìn Lâm Hỉ Triều: "Vậy... không hay lắm."

"Giúp tôi một chút đi mà người anh em."

Kha Dục vỗ vai cậu ấy, không cho phép từ chối.

Lâm Hỉ Triều hoảng loạn, từ lúc Kha Dục đến gần cô đã bắt đầu lo lắng.

Sợ người khác nhận ra điều khác lạ, Lâm Hỉ Triều nhíu mày nhắc nhỏ.

"Đừng làm vậy."

"Làm gì?" Kha Dục nhướn mày, hỏi thẳng.

Cậu có vóc dáng cao, gương mặt đầy vẻ nguy hiểm với đường nét rõ ràng, khi mí mắt hẹp của cậu hơi rũ xuống, trên người cậu sẽ toát lên sự uy quyền khó tiếp cận.

Lâm Hỉ Triều cao mét sáu, chỉ đứng đến dưới xương quai xanh của Kha Dục, cách cậu hơn một cái đầu nên trông cô càng nhỏ bé dễ bị bắt nạt hơn nữa.

Trương Tề Thạc thấy bầu không khí giữa hai người rất kỳ lạ, đang định lên tiếng ngăn cản.

"Có đi không?"

Giọng Kha Dục trầm xuống, nghiêng đầu nhắc lại.

Lâm Hỉ Triều nghe giọng này là biết cậu sắp nổi giận, môi mấp máy

không nói gì, cúi đầu bước đi.

...

Trên sân bóng trống không, Trương Tề Thạc nhìn theo bóng hai người đã xa, gãi đầu thắc mắc.

Phòng dụng cụ.

Chuông báo giờ tự học vừa dứt, trong giỏ là một nửa số bóng, bảng điểm rơi xuống đất khiến cho giấy bay lả tả.

Trong không gian tối tăm, có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng môi lưỡi quấn quýt, lẫn với vài tiếng rên rỉ, kèm theo đó là tiếng cựa quậy cố gắng giãy dụa.

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục giữ chặt cằm, ngửa đầu chịu đựng nụ hôn nghẹt thở, lưỡi cậu ép vào miệng cô, quấn lấy, chất lỏng của cả hai giao hòa vào nhau, thô bạo mà kích thích.

Cô thở không nổi nữa, cố hết sức đẩy cậu ra, nhưng lại bị cậu ngậm lấy lưỡi, mút nhẹ rồi nặng, môi càng ép sát vào.

Trong miệng không có kẽ hở, chỉ có nước bọt bị ép ra.

Cằm hai người họ ướt đẫm.

Kha Dục dùng tay kia nhấc cô ngồi lên đùi mình, tay giữ chặt mông cô, ép cô ngồi xuống.

Lâm Hỉ Triều cảm nhận rõ vật nóng cứng đang chọc vào mông mình, nổi lên rõ ràng dưới lớp quần thể thao.

Cô hoảng hốt, cắn vào lưỡi cậu, khuỷu tay đẩy mạnh.

"Ái —" Kha Dục bị đau, lập tức thả cô ra.

Lâm Hỉ Triều vội vàng lùi lại, dùng tay áo lau môi, lúc này cánh môi đã trở nên

nóng rát.

Kha Dục nhíu mày nhìn cô, môi bị cắn chảy máu thế mà cậu không để ý, còn liếm nhẹ.

Cậu lại đưa tay về phía cô.

"Lại đây."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, lùi lại.

Kha Dục cười khẩy: "Giả vờ gì chứ, người thua là cậu."

Lâm Hỉ Triều nghe thế thì tức giận: "Cậu hứa không thi đấu, cậu gian lận!"

"Ồ." Kha Dục gật đầu, hai tay chống ra sau, điềm tĩnh nhìn cô: "Gian lận thì sao? Đâu có cấm gian lận."

Môi cậu vẫn còn đang chảy máu, áo phông trắng bị cô giằng co làm nhăn nheo, thế mà vẻ mặt vẫn kiêu ngạo xấu xa, nhìn như kẻ bất cần đời.

Lâm Hỉ Triều thở gấp: "Vậy tôi cũng không cho cậu cái đó, cậu gian lận."

Kha Dục cười nhạt: "Cho tôi cái gì?"

Đồ điên.

Lâm Hỉ Triều biết không thể nói chuyện với cậu nên quay người bước đi, tốc độ ngày càng nhanh hơn.

Nghe thấy tiếng động vang lên sau lưng, Lâm Hỉ Triều cố tăng tốc chạy, nhưng chưa kịp ra khỏi cửa phòng dụng cụ đã bị kéo lại, ép vào cửa.

Kha Dục giữ cổ cô, buộc cô ngẩng lên.

"Lâm Hỉ Triều, dám đánh cược thì phải chịu hậu quả của thua cuộc, chơi nhiều lần rồi sao còn không hiểu?"

Cậu giữ cổ cô, chầm chậm miết lên vết thương đã đóng vảy trên môi cô, làm cho máu chảy ra, thấy thế cậu cười nhẹ, áp môi mình vào môi cô.

Má kề má, môi kề môi, vị máu tanh nồng hòa vào nhau.

Cậu nói: "Hẹn gặp ở nhà, tôi đang rất nóng lòng được thịt cậu đấy."

Chương 2: Xoa cho tôi xem

Môi của Lâm Hỉ Triều mất cả tiết tự học buổi tối mới trở lại bình thường.

Trong miệng dường như vẫn còn vương vấn hương vị môi lưỡi của Kha Dục, hương bạc hà chanh đắng thoang thoảng, khiến Lâm Hỉ Triều phải uống liền hai chai nước mới đè nén được.

Từ Viện Viện nhìn chằm chằm vào đôi môi còn đỏ của cô, nhíu mày suy nghĩ: "Cậu... ăn trộm xiên nướng của Tiểu Béo sau lưng tớ à?"

Xiên nướng của Tiểu Béo là một quán xiên bẩn nổi tiếng ngoài cổng trường, độ cay kinh người, ăn xong môi sẽ sưng to lên.

Lâm Hỉ Triều: "..."

Cô muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng đành nằm gục xuống bàn làm bài tập tiếng Anh.

“Ê, cậu biết gì chưa?” Từ Viện Viện dùng điện thoại mở diễn đàn học sinh của trường, đưa trước mặt Lâm Hỉ Triều.

“Nghe nói hôm nay Thời Tiếu đã tỏ tình với Kha Dục rồi!”

Thời Tiếu là hoa khôi lớp 11, cực kỳ xinh đẹp, từng vì một bức ảnh chụp lén trong lớp mà nổi tiếng khắp thành phố, nhiều học sinh trường khác cũng đến để nhìn xem.

Lâm Hỉ Triều giật mình, quay đầu hỏi: "Thành công không?"

“Không biết.”

Từ Viện Viện lắc đầu, mở một bức ảnh.

“Nhưng hai người này trông thật hợp nhau, gái xinh đi với trai hư, ôi trời, trong đầu tớ đã có cốt truyện cho quyển truyện này rồi.”

Lâm Hỉ Triều nhìn qua.

Bức ảnh chụp sau khi trận đấu bóng rổ kết thúc, Thời Tiếu cầm một chai nước uống thể thao đưa cho Kha Dục, cô gái có mái tóc dài, váy trắng, cao ráo, chân dài, khuôn mặt quyến rũ, trông rất hợp với Kha Dục mặc đồ bóng rổ màu đen.

“Chậc, chỉ có kiểu người như Thời Tiếu mới giữ chân được Kha Dục thôi.”

Lâm Hỉ Triều im lặng nhìn bức ảnh, một lúc sau mới nở một nụ cười nhạt.

“Thật đáng tiếc.” Cô nói.

“Đáng tiếc gì?”

“Chị đẹp không biết nhìn người.”

Từ Viện Viện lườm Lâm Hỉ Triều.

“Kha Dục đấy, biết bao nhiêu người theo đuổi cậu ta, mặt mũi đẹp, học giỏi, gia cảnh tốt, thế mà còn không biết nhìn người sao?”

“Có lẽ vậy.”

Ba tháng trước, Lâm Hỉ Triều có lẽ vẫn sẽ đồng tình với đánh giá này.

Nhưng bây giờ, khi nghe thấy những lời này cô chỉ thấy chói tai.

Kha Dục, rõ ràng chỉ là một tên khốn mà thôi.

-

Buổi tối, đến giờ giờ tan học.

Từ trường đến nhà Kha Dục, đi xe buýt mất ba mươi phút.

Mẹ gọi điện nói trong tủ lạnh có đồ ăn vặt đã làm sẵn, nếu Kha Dục đói thì có thể hâm nóng lên ăn.

Đầu dây bên kia mới nói được một nửa, đã bị một người khác cầm đi.

“Hỉ Triều, con chỉ cần tự lo cho mình là được, Kha Dục biết tự lo cho mình rồi.”

Giọng người phụ nữ dịu dàng, lịch sự mà lạnh nhạt.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt: "Dạ, dì Kỷ.”

Cô cúp điện thoại, tựa đầu vào cửa sổ, khẽ thở dài.

Khoảng một tháng trước, mẹ của Kha Dục, Thích Cẩn, đã lên kế hoạch cho chuyến đi tối nay, tiện thể đưa người giúp việc, cũng tức là mẹ của Lâm Hỉ Triều theo cùng.

Vì vậy, Kha Dục mới có thời gian cho một vòng cá cược mới.

“Trận bóng rổ giữa lớp tôi với lớp cậu, cậu cá ai thắng?”

“Lớp cậu năm ngoái là nhà vô địch mà.”

“Nếu tôi không tham gia thì sao?”

“...Cái giá là gì?”

Cô thấy rõ sự thích thú và tinh quái lóe lên trên khuôn mặt Kha Dục.

“Nếu tôi thua, một tháng không đụng vào cậu.”

“Nếu cậu thua—”

“Không có ai ở nhà, chơi đùa ngực cậu nhé?”

Khi Lâm Hỉ Triều bước vào nhà, Kha Dục đang gọi điện thoại ở sân sau, cậu đứng nghiêng người, tay kia buông thõng, ngón tay mảnh khảnh đang kẹp một đốm sáng đỏ rực, cậu đưa điếu thuốc lên môi, khói thuốc lượn lờ che mờ đi khuôn mặt ấy.

Thấy Kha Dục, Lâm Hỉ Triều bắt đầu lo lắng, định lùi lại thì Kha Dục đã quay đầu nhìn cô.

Sau đó, cậu giơ tay đang kẹp điếu thuốc, ngoắc tay ra hiệu cho cô tới.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, chậm chạp bỏ cặp sách xuống rồi bước tới.

Kha Dục đã ngồi trên ghế nằm bằng gỗ, tay vỗ vào đùi mình, rũ tàn thuốc, trong mắt không có cảm xúc gì.

Lâm Hỉ Triều bị kéo ngồi vào lòng Kha Dục, có thể nghe thấy âm thanh từ đầu dây bên kia.

Tiếng nhạc inh tai, tiếng cụng ly, tiếng cười đùa truyền qua điện thoại.

Có người ồn ào nói gì đó về tiệc tùng, gái gú, bắt người, cô nghe mà đầu óc trôi đi đâu đâu.

Cổ cô bị Kha Dục hôn lên, hơi thở ấm áp phả vào cằm, từ từ lên tai, làm cô ngứa ngáy.

Lâm Hỉ Triều không kìm được rụt cổ lại, rồi vành tai bị ngậm lấy.

Nhẹ nhàng ngậm mút, răng cắn chậm rãi, làm cho vành tai ngứa ran, ướt át.

Kha Dục vẫn thản nhiên nói chuyện điện thoại, tiếng "ừ" trầm thấp rung lên trong màng nhĩ, khiến tim Lâm Hỉ Triều đập nhanh, mặt cô ửng hồng.

Vì vậy, cô không chịu nổi, tránh đi.

Kha Dục bất ngờ siết chặt eo cô, đùi hất lên, Lâm Hỉ Triều mất thăng bằng ngả người ra sau, dính sát vào cậu.

Xoẹt —

Khóa kéo áo đồng phục bị kéo xuống một mạch, tay cậu luồn vào từ vạt áo, chạm vào eo cô, ngón cái thô ráp xoa tròn trên làn da trơn mịn.

Sau đó, chậm rãi di chuyển lên trên, di chuyển, cho đến khi chạm vào mép áo lót.

Lâm Hỉ Triều rên lên một tiếng, vành tai bị người phía sau dùng đầu lưỡi liếm láp, thô bạo tiến vào ống tai.

Bàn tay trong áo đồng phục nắm lấy bầu ngực tròn trịa, đột ngột siết lại, lòng bàn tay ép mạnh xuống.

"Đừng!"

Lâm Hỉ Triều nghẹn giọng ngăn tay cậu, lại bắt đầu giãy dụa.

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt ướt át đầy hoảng loạn và xấu hổ, má hồng như phấn, trông ngoan ngoãn vô cùng.

Kha Dục nhếch môi, không kìm được cúi xuống hôn lên mí mắt cô, đưa điện thoại ra xa, khẽ hỏi.

"Sao vậy?"

"Đừng ở đây."

Lâm Hỉ Triều muốn hét lên với cậu.

"Ồ, vậy hôn tôi một cái."

Kha Dục chỉ vào môi mình: "Hôn kiểu Pháp."

...

Lâm Hỉ Triều thở gấp: "Cậu vẫn phải gọi điện thoại."

Cậu chạm trán Lâm Hỉ Triều, giọng điệu dịu dàng đến lạ.

"Không sao mà."

Lâm Hỉ Triều không hiểu cậu đang phát điên gì, do dự một lúc, rồi quyết định liều mình, tiến tới hôn lên môi cậu, lông mi cô run rẩy, ngượng ngùng thè lưỡi ra.

Chạm vào môi, đụng phải răng, đối phương lại cắn chặt hàm răng, cô nhíu mày nhìn lên, đúng lúc Kha Dục đang cúi mắt nhìn cô, đôi mắt hẹp dài đầy vẻ tinh nghịch lẫn chế giễu.

Lâm Hỉ Triều tức giận đẩy cậu ra, mặt càng đỏ hơn, Kha Dục bật cười, tiếng cười trầm thấp làm vai cậu run lên.

Điện thoại vang lên một tiếng thắc mắc: "Alo anh Dục? Có đang nghe đó không?”

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi nữa, đứng lên định đi.

Kha Dục phía sau cúp điện thoại, dụi tắt thuốc, kéo tay cô lại, bàn tay giữ lấy sau gáy cô, hôn mạnh xuống, môi lưỡi xâm chiếm làm cho cô không thể thở.

Nụ hôn kéo dài năm sáu phút, tóc với vạt áo đều xộc xệch, Kha Dục nắm cổ tay cô đứng dậy, thong thả nói.

“Đi thôi, đổi chỗ khác.”

Nói đổi chỗ, chính là kéo Lâm Hỉ Triều vào phòng của cậu.

Khi mới quen và cả khi chưa quen, Lâm Hỉ Triều đã đến phòng cậu nhiều lần, tính cách cậu ngỗ ngáo, nhưng phòng ốc lại rất sáng sủa ngăn nắp.

Trên tường đầy đĩa than với đủ loại sách, bàn học gọn gàng, trên mặt bàn bày bài thi và bài ôn thi đấu đang làm nửa chừng, trong góc nhét đầy tranh phác họa của cậu, từng bức từng bức, vẽ những thân thể trần trụi, méo mó.

Đây chính là sự đối lập, như mùi bạc hà chanh tươi mát vương trên người cậu, khiến Lâm Hỉ Triều vô cùng khó chịu.

“Hồi nãy cậu chủ động thú vị lắm.” Kha Dục bước lên trước, ném điện thoại lên bàn.

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác: “Gì cơ?”

Cậu ngồi trên ghế đơn, đôi mắt đen láy nhìn cô từ dưới lên, đôi mắt đầy dục vọng lóe lên tia sáng.

“Ý là, cậu tự xoa bóp cho tôi xem trước đi.”

Chương 3: Vỗ ngực (H nhẹ)

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, mắt tròn xoe: "Không thể nào! Kha Dục, cậu đừng quá đáng như vậy."

Lời nói đó khiến cô bị sốc.

Có bị điên không? Dám bảo cô chủ động làm chuyện đó sao?

Cô siết chặt lấy vạt áo, trong đầu không ngừng tuôn ra những lời chửi rủa, nhưng lại không thể nói ra một lời, cuối cùng chỉ thấy mặt đỏ bừng.

"Tôi không thể làm chuyện đó, cậu cũng đừng mơ bảo tôi làm thế, sao cậu không tìm người khác mà làm?"

Lâm Hỉ Triều hét lên.

"Người khác?"

Kha Dục chẳng thèm để tâm đến cơn giận nhỏ nhoi của cô, cậu ngồi thẳng dậy, tay chống lên đầu gối, chống cằm nhìn cô.

"Ai chứ?"

"Tôi làm sao mà biết!" Cô lập tức phản bác lại.

Từ lúc về nhà, Lâm Hỉ Triều ngoan ngoãn yếu đuối như một chú mèo con, bây giờ thì như bị dẫm phải đuôi, toàn thân dựng hết gai lên.

Có vẻ như cô thực sự đã bị chọc giận.

Kha Dục cúi đầu cười, gật đầu, đưa tay về phía cô: "Được rồi, vậy ngồi qua đây."

"Tôi không ngồi lên đùi cậu đâu!"

Lại phản bác.

"Vậy đi lên giường?"

"Tôi cũng không muốn lên giường!"

"Vậy cậu muốn đi đâu?" Kha Dục ngả lưng vào ghế, dáng vẻ thờ ơ: "Vào phòng cậu?"

Lâm Hỉ Triều hít sâu một hơi, kéo khóa áo đồng phục lên cao nhất, cúi đầu im lặng.

"Lâm Hỉ Triều."

Kha Dục vắt chân, ánh mắt lạnh lùng: "Đừng bắt tôi phải lặp lại lần thứ hai."

"Cậu biết hậu quả của việc không tuân theo quy tắc là gì rồi đấy."

"...Vậy cậu đừng bắt tôi làm chuyện đó."

Lâm Hỉ Triều rúc nửa mặt vào cổ áo đồng phục, mắt cụp xuống, lời nói bị che lấp bởi vải áo, có chút không rõ ràng, nhưng là thật sự tủi thân.

Dường như Kha Dục cười khẽ một tiếng, câik chậm rãi đứng dậy đi đến trước mặt cô, hai tay giữ lấy cổ áo đồng phục, nâng mặt cô lên.

“Được rồi, đi tới bàn học nào.”

Không đợi Lâm Hỉ Triều phản ứng, Kha Dục đã bế cô lên, như bế một đứa trẻ, đưa cô tới bàn học, tay trái đẩy loạn sách vở, sau đó đặt cô lên bàn.

Kha Dục chống tay nhìn cô: “Tự cởi đi.”

“Tôi không—”

Chưa kịp nói hết, Kha Dục đã khoanh tay cởi áo phông trắng trên người, dưới ánh đèn trắng, cơ thể khỏe khoắn sáng lên, cơ bắp rắn rỏi, làn da mịn màng, xen lẫn giữa thiếu niên và thanh niên, tràn đầy sức sống.

Cậu cười nhếch môi, nói khẽ: “Tôi cũng cởi rồi, cậu không thiệt gì cả mà, đúng không?”

Nói gì vậy chứ.

Lâm Hỉ Triều không biết phải nói gì, nhưng đứng gần như vậy, cơ thể nam tính của cậu bao trùm lấy cô, khiến cô không dám nhìn cậu.

Chỉ biết cúi đầu, mím chặt môi, đấu tranh một lúc rồi chậm rãi kéo khóa áo, cởi áo khoác ra.

Kha Dục không nói gì thêm, đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm vào cô, bên trong cô còn mặc một chiếc áo phông ngắn màu vàng nhạt, rất hợp với cô, trông tươi tắn và ngoan ngoãn.

Đầu ngón tay Lâm Hỉ Triều khẽ run lên, cô hít sâu vài lần, sau đó nắm lấy vạt áo lên, từng chút từng chút một kéo lên.

Bụng phẳng hơi lõm xuống, eo thì thon đến đáng ghét, giữa xương sườn có một nốt ruồi nhỏ, làn da trắng mịn như ngọc, quyến rũ đến mức khiến Kha Dục cảm thấy cổ họng khô khốc.

Cô dừng lại ở đó, nhận thấy ánh mắt của Kha Dục ngày càng lạ, việc kéo áo chậm rãi thế này là sự tra tấn cho cả hai, Lâm Hỉ Triều nghiêng người, quyết định dứt khoát cởi áo ra.

Mặt cô đỏ bừng.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, quay người lại.

Không gian bỗng nhiên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề của cả hai, kèm theo tiếng nuốt nước bọt khẽ khàng, nếu Lâm Hỉ Triều mở mắt ra lúc này, cô có thể thấy—

Tai Kha Dục đang đỏ dần lên.

Ừ, so với việc chính tay chạm vào, thì thị giác có tác động mạnh hơn.

Kha Dục nuốt khan, dù cô luôn mặc đồng phục nhưng không thể phủ nhận, cô rất gợi cảm.

Bầu ng.ực tròn trịa được bao chặt trong áo ngực, lớn, căng, trắng, hình dáng đẹp.

Lúc này, chúng nó đang nhấp nhô lên xuống theo nhịp thở căng thẳng của Lâm Hỉ Triều.

Kha Dục đưa tay ra so sánh, bầu ng.ực to hơn hai phần ba bàn tay cậu, sau đó cậu áp lên, qua lớp vải áo ngực cứng, có thể cảm nhận được sự mềm mại khiến lỗ chân lông cậu thư giãn.

Ngón tay chậm rãi siết chặt, bầu ng.ực tràn ra, căn bản không thể nắm gọn.

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, ngực bị ngón tay lạnh lẽo siết chặt, như tim bị nắm lấy, cô không thể kiểm soát được phản ứng sinh lý của

mình, một nơi nào đó trong cơ thể đang truyền đến cảm giác ngứa ngáy lạ lẫm.

Kha Dục cảm nhận được một điểm nhỏ cứng cứng trong lòng bàn tay mình.

Màu đỏ từ sau tai lan đến khóe mắt cậu, cậu khẽ di chuyển tay, ngón cái chạm vào điểm cứng đó, nhẹ nhàng cọ xát.

"Ư..."

Lâm Hỉ Triều không kìm được rên lên, vô thức tỏ ra yếu ớt, Kha Dục thở hổn hển, quần jean bên dưới chật chội khiến cậu cảm thấy đau đớn.

Vì vậy, cả hai bàn tay của cậu đều đặt lên ngực cô, ngực cô bị siết chặt, phần đế lòng bàn tay chạm vào điểm cứng đó, ấn vào, chậm rãi xoa bóp qua lớp vải áo ngực, cảm giác như gãi ngứa ngoài giày.

Lâm Hỉ Triều không kìm được ngửa cổ, phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, cô nắm chặt cánh tay Kha Dục, lông mi khẽ run.

"Khó chịu quá, ưm... cậu đừng làm vậy nữa."

Kha Dục liếm môi, lực nắm của cô trên tay cậu không hề mạnh, đầu lưỡi cậu khẽ chạm lên vòm miệng, quyết định nhanh chóng kéo áo ngực xuống, đầu ngón tay luồn vào trong, để hai bầu ng.ực hoàn toàn lộ ra.

Lâm Hỉ Triều bị động tác đột ngột của cậu làm mềm nhũn cả người, cô không chịu nổi nữa, dựa toàn thân vào bàn học, bầu ngực cô rung lên, núm v.ú màu hồng nhạt ngẩng cao đầu.

Chết tiệt.

Kha Dục ngừng thở, mặt cậu nóng lên.

Cậu chậm rãi nhắm mắt lại, ngón tay kẹp lấy núm v.ú, nhẹ nhàng kéo, dùng móng tay nhẹ nhàng cào cào, khiến Lâm Hỉ Triều co rúm người lại, tiếng thở càng gấp gáp.

Kha Dục nhìn biểu cảm của cô, cười khẽ: "Cuối cùng là khó chịu, hay là thích?"

Cậu có vẻ rất thích nhìn bầu ng.ực của cô rung rinh như vậy, cậu dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ, bầu ng.ực tròn trịa như sóng nước nhấp nhô, vừa gợi cảm vừa đẹp đẽ, làn da trắng mịn bị vỗ đến đỏ ửng.

Rất ngứa ngáy.

Lâm Hỉ Triều cuối cùng không chịu nổi, kêu lên, tiếng vỗ vang lên khiến cô vô cùng xấu hổ, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng, mềm mại như tiếng khóc.

"Đừng vỗ nữa... đau quá."

Kha Dục chẳng dùng lực gì, nghe cô nói vậy thì cười nhạt, tay thay đổi động tác, tay trái và tay phải mỗi tay ôm lấy một nửa bầu ng.ực, rồi đột ngột dùng lực ép chặt vào giữa.

"Ưm... ui..."

Lần này thật sự đau, Lâm Hỉ Triều bật ra tiếng rên rỉ, khóe mắt ngấn lệ, cố gắng giãy dụa.

Kha Dục tiếp tục thô bạo kéo eo cô lại gần mình, hai người sát gần nhau trong thoáng chốc, cánh tay ôm lấy cô nóng rực, Lâm Hỉ Triều không thể nhịn được mở mắt ra, ngay lúc đó, cô nhìn thấy Kha Dục cúi đầu.

Rồi ngực của cô bị cậu ngậm chặt.

Chương 4: Mút ngực (H nhẹ)

Ngoài cửa sổ dường như đang mưa.

Những giọt mưa dày đặc rơi xuống, làm những cành cây xanh rung rinh, cả thế giới phát ra tiếng rì rầm trầm thấp như tiếng ù tai, mang lại cảm giác hoang mang và chóng mặt không thể xua tan.

Ngay sau đó: "Bộp!"

Một bông hoa nước nở rộ trên kính cửa sổ đang mở một nửa.

"Bộp bộp bộp!"

Mưa càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng gấp gáp.

Kính bị những giọt mưa làm mờ nhạt, những bông hoa nước chảy dọc theo khung cửa sổ.

Lâm Hỉ Triều phát ra một tiếng thở gấp đầy kìm nén.

Bàn tay cô dùng để chống đỡ cơ thể gần như bị ép chặt, cánh tay mạnh mẽ ôm quanh eo cô nổi rõ gân guốc, làm cô đau đến phát bực, trong khi cánh tay kia đang đặt trên bụng cô, nâng nửa bầu ngực, dùng kẽ tay bóp chặt thành một hình dạng dâm đãng.

Đây là một tư thế bị kiểm soát, bị ràng buộc chặt chẽ.

Cơn mưa lớn đột ngột ập đến.

m thanh của nước mưa lấp đầy thính giác, làm cảm giác trên cơ thể càng thêm mãnh liệt.

Cô cảm nhận ngực mình bị ngậm vào một khoang miệng ẩm ướt nóng bỏng, bầu ngực bị môi và vách trong mút chặt, mềm mại ấm áp.

Ngón tay Kha Dục bóp chặt bầu ngực di chuyển theo chuyển động của miệng, bầu ngực của cô bị mút sâu hơn, chặt hơn, cho đến khi cảm nhận được răng cắn, cọ xát nhẹ nhàng xen lẫn mạnh mẽ quanh bầu ngực.

Lâm Hỉ Triều không thể miêu tả cảm giác này, vừa ngứa vừa ướt, ngực nhớp nháp, đầu óc như biến thành một khối bùn, hoàn toàn rối loạn rồi cuối cùng là tan rã.

Ngay sau đó, lưỡi cậu đè lên ngực, mạnh mẽ ép bầu ngực vào thành miệng, đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu liếm quanh quầng vú, thỉnh thoảng chọc nhẹ xuống.

Lâm Hỉ Triều như bị chọc vào tim, một cảm giác tê dại mềm mại từ ngực lan tỏa nhanh chóng khắp cơ thể.

Tốc độ chọc dần tăng lên, càng ngày càng nặng và tê, đầu óc Lâm Hỉ Triều như trắng xóa, không kìm được phát ra tiếng rên nhỏ, như tiếng mèo kêu.

"Ưm... Kha Dục... cậu đừng..."

Cô không tự chủ được mà cong người, cánh tay mỏi mệt vươn ra sau, cố đẩy vai cậu ra.

Nhưng, không ngờ.

"Á —"

Lâm Hỉ Triều kêu lên chói tai, đầu v* của cô đột ngột bị răng cậu cắn chặt, kéo mạnh ra ngoài, đầu v* vốn đã cương cứng lập tức sưng to, màu hồng nhạt dần chuyển sang đỏ rực.

Tất cả giác quan bị tước đoạt bởi cơn đau đột ngột này, Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, cào vào đầu cậu, tay kéo mạnh tóc ngắn đen của cậu, muốn trả lại cơn đau này gấp đôi cho Kha Dục.

Nhưng Kha Dục không hề bận tâm đến sự "trả thù" này, cậu bắt đầu làm mạnh hơn.

Ngón tay cậu bóp chặt bầu ngực, răng cắn đầu v* bắt đầu cọ xát mạnh, lưỡi đẩy vào đầu v*, liếm nhanh chóng đầy mạnh mẽ.

đầu v* càng ngày càng cứng và sưng to.

Dưới áp lực của cả hai phía, một bên là cơn đau như kim chích, bên kia là cảm giác sung sướng, cuối cùng hóa thành cảm giác cực độ, làm người ta mê muội.

Lâm Hỉ Triều sắp bị cậu làm cho phát điên, cô không kìm được muốn khóc, vì kích thích lẫn mâu thuẫn này thật sự khiến cô không thể chịu nổi, cô cũng thực sự cảm thấy sướng.

Dưới thân liên tục chảy ra những dòng nước ấm, cô gái tuổi dậy thì lần đầu nếm trải dục vọng, ngây ngô và rụt rè, vừa muốn hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm, vừa cảm thấy xấu hổ vì không kiểm soát được cơ thể.

Cánh tay ôm quanh eo cô đột ngột rút ra, Lâm Hỉ Triều cảm thấy nhẹ nhõm, vừa định chống người dậy để bình tĩnh lại, thì ngực trái trống rỗng bị cậu bóp chặt.

"Ư..."

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, nước mắt trào ra.

Ngực phải bị cắn mút, ngực trái lại bị cả bàn tay mạnh mẽ bóp nắn, đầu v* bị ngón cái thô ráp kéo nhẹ, phối hợp với việc liếm cắn ngực trái, bên này chặt, bên kia thả lỏng, cuối cùng cả hai bị bóp chặt và cắn chặt cùng lúc.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy lý trí của mình sắp đứt đoạn, cô gần như sụp đổ, cố gắng giãy giụa.

"Dừng lại đi! Dừng lại đi!"

Cô gần như đấm đá loạn xạ, như con cá đang vùng vẫy trên thớt, hành động dữ dội, cảm xúc mất kiểm soát.

Trên đầu truyền đến tiếng tặc lưỡi khó chịu, đây là lần đầu tiên Kha Dục lên tiếng từ khi mưa bắt đầu rơi.

Chỉ là không biết từ lúc nào, mưa đã ngừng.

Ngực được thả ra, eo bị kéo lên ngồi thẳng.

Lâm Hỉ Triều rất thê thảm, áo ngực chưa cởi đang bó chặt lấy xương sườn của cô.

Dây áo trễ xuống khuỷu tay, hai bầu ngực bị bóp đến in dấu tay, hôn đến đỏ ửng, đầu v* sưng to, chảy ra từng giọt dịch trong suốt, vừa nóng cháy, vừa dâm đãng, tạo nên vẻ đẹp rối loạn sau khi bị hành hạ.

Còn Kha Dục thì sao.

Tóc đen bị cô kéo rối tung, tai bị móng tay cào trầy xước, giữa lông mày có một vết máu.

Vết thương do cô cắn trên môi cậu, vì vừa rồi hút ngực cô quá mạnh, bây giờ lại rỉ máu.

Kha Dục không để ý, khuôn mặt cậu rối bời, chỉ ôm chặt cô, nhìn cô, sau đó mí mắt cậu cụp xuống, không kiềm chế mà cũng buông thả.

“Khóc gì chứ.”

Giọng điệu như tuyên bố.

Khuôn mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, hàng mi ướt đẫm nước mắt, tóc rối bời dính vào mặt, trông vừa đáng thương vừa quyến rũ.

“Mới chơi ngực cậu thôi mà đã khóc, vậy chơi chỗ khác của cậu thì sao?”

Cậu định làm gì đây?

Tới lúc tôi muốn cậu khẩu giao cho tôi thì sao đây?

Lâm Hỉ Triều cúi đầu không nói, cảm xúc đang rất u ám.

Kha Dục dùng hai tay ôm lấy mặt cô, dùng ngón cái lau nước mắt, sau đó vòng tay cô qua eo mình, cả hai người đều đang trần nửa thân trên, ôm chặt lấy nhau.

“Đừng làm thế nữa.”

Lâm Hỉ Triều nức nở, nước mắt rơi xuống vai cậu: "Tôi khó chịu lắm.”

“Vậy phải làm sao?”

Kha Dục vuốt ve sau đầu Lâm Hỉ Triều, nhẹ nhàng an ủi cô.

Cậu khó chịu, nhưng tôi rất vui.

Lúc này ván cược mới có ý nghĩa nhất, vì kẻ thua cuộc sẽ bị phá vỡ

tan nát, từ cơ thể đến tâm hồn, từ cảm xúc đến dục vọng, sẽ hoàn toàn bị phơi bày, chân thành đến trần trụi.

Kha Dục kéo tay Lâm Hỉ Triều xuống bên cạnh, dẫn dắt cô từ từ đến phần thân dưới của mình.

"Bây giờ tôi đang rất cương."

Nước mắt Lâm Hỉ Triều rơi càng nhiều hơn, cố gắng rút tay lại, nhưng Kha Dục cứng rắn giữ chặt, cho đến khi tay cô chạm vào dục vọng căng cứng của cậu.

"Làm sao đây, tôi muốn thịt cậu quá."

Chương 5

Lâm Hỉ Triều thường nhớ lại ngày mà cô và Kha Dục đã thành lập thỏa thuận cá cược.

Trước đó, cách cô nhìn nhận về Kha Dục cũng giống như bao học sinh khác trong trường, ngưỡng mộ và đầy sự tự ti.

Ngày đầu tiên đến nhà họ Kha, mẹ cô liên tục nhấn mạnh, dặn dò rằng phải biết lễ phép, phải tuân thủ phép tắc, rằng gia đình này rất xuất sắc, danh giá, có quyền có thế.

Học bạ của cô được chuyển từ một trường trung học hạng hai sang trường nhất tỉnh, học phí ba năm đều đã thanh toán, chỗ ở của cô được chuyển từ căn hộ cũ kỹ trong khu phố sầm uất sang khu biệt thự đắt đỏ Thiên Nguyệt Sơn.

Tất cả đều nhờ vào nhà họ Kha.

Mẹ cô nói: "Con phải học tập chăm chỉ và noi gương những đứa trẻ trong gia đình này."

Khi nói điều này, ánh mắt mẹ cô tràn đầy sự ngưỡng mộ và ghen tị.

Mẹ cô đã nhắc đến những đứa trẻ trong gia đình này nhiều lần, nhưng Lâm Hỉ Triều chưa bao giờ gặp bọn họ. Khi mới đến nhà họ Kha, cô rất cẩn thận, thậm chí còn lo lắng đến mức run lẩy bẩy.

Cô luôn cúi đầu, đi lại vội vàng, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong nhà bếp tới phòng ngủ của mẹ cô.

Cho đến một tuần trước khi kỳ học đầu tiên của lớp mười bắt đầu.

Sự căng thẳng đối với ngôi trường mới, cùng với cơn đau bụng kinh kỳ đến bất ngờ vào giữa đêm, khiến cô khó chịu đến mức không dám đánh thức mẹ dậy sớm để chuẩn bị cho mình, nên cô tự mình mò ra nhà bếp pha một ly nước đường đỏ.

Cô không dám bật hết đèn.

Lâm Hỉ Triều cầm điện thoại chiếu sáng để pha nước đường đỏ, mỗi lần cúi người là bụng cô đau đến mức toát mồ hôi lạnh, làm cô muốn khóc.

Sau lưng cô đột nhiên có tiếng mở cửa tủ lạnh.

Lâm Hỉ Triều giật mình run rẩy, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chàng trai cao lớn trong chiếc áo hoodie xám.

Cậu mặc áo hoodie trùm đầu, ánh mắt mệt mỏi và lạnh lùng.

Lâm Hỉ Triều không nhìn rõ khuôn mặt cậu, chỉ nhớ rõ cổ tay trắng nõn lộ ra từ tay áo, khi cầm chai nước Perrier trong tủ lạnh, khung xương tinh tế, gân guốc rõ ràng.

Lúc đó, Kha Dục không nhìn cô lấy một lần.

Cậu không bật đèn, cũng không thắc mắc về "kẻ đột nhập" đang run rẩy cầm đèn pin trước mặt mình, hoàn toàn phớt lờ cô, cầm chai nước rồi rời đi.

Đợi đến khi tiếng bước chân xa dần, đường đỏ tan vào nước ấm, Lâm Hỉ Triều lau mồ hôi trên trán, cuối cùng mới dám thở, và cuối cùng mới ngửi thấy mùi—

Hương chanh đắng mát lạnh.

Sau đó là khai giảng.

Trong buổi lễ chào cờ, đại diện học sinh mới phát biểu, Lâm Hỉ Triều cuối cùng cũng thấy rõ Kha Dục trông ra sao, cậu mặc đồng phục xanh trắng, sạch sẽ ngay thẳng như cây thông trong tuyết, dưới lá cờ đỏ và gió xuân, là hình ảnh của sự kiêu ngạo tự tin.

Cậu đọc bài phát biểu, vừa tuân thủ vừa không tuân thủ quy tắc, khi tiếng vỗ tay của đám đông vang lên, cậu giơ tay ra hiệu dừng lại, gấp gọn tờ giấy.

"Cuối cùng là lời chúc từ cá nhân tôi."

"Năm học mới, mọi người hãy học tập chăm chỉ."

Cậu cười: "Cố gắng đến gần tôi hơn."

Dưới sân, tiếng huýt sáo và cổ vũ vang lên như sóng biển, cậu thản nhiên rời khỏi sân khấu với vẻ mặt bất cần đời.

Lâm Hỉ Triều nhìn cậu dưới ánh mặt trời, mắt gần như đau rát.

Cô đã mất nửa học kỳ để thích nghi với môi trường mới, nơi mà học sinh toàn là con nhà giàu, học giỏi, người được nhắc đến nhiều nhất trong trường vẫn là Kha Dục. Gia cảnh, học lực, ngoại hình, tin đồn, sức ảnh hưởng của cậu giống như thần thánh.

Lâm Hỉ Triều cũng ngày càng thấy cậu nhiều hơn.

Đôi khi là từ bảng thông báo với danh sách học sinh giỏi, đôi khi là trong giờ giải lao gặp ở cầu thang, đôi khi là lúc Từ Viện Viện kéo cô đi xem giải bóng rổ, đôi khi là ở nhà.

Đêm hè sâu thẳm, cậu ngồi dựa đầu hút thuốc trong sân vắng.

Trên người cậu có hình xăm chính cậu vẽ, trước mặt dì Thích, cậu vẫn cứ tùy tiện kéo áo lên để bôi thuốc.

Cậu thích nghe nhạc điện tử khi làm bài toán, mỗi khi Lâm Hỉ Triều mang trái cây cho cậu, cậu sẽ gõ nhẹ đầu bút lên bàn hai cái, coi như thay lời cảm ơn.

Giữa Lâm Hỉ Triều và cậu khác biệt như trời với đất, vì vậy cô "ngước nhìn mà sinh sợ hãi", dù sống dưới cùng một mái nhà, cũng chẳng khác gì người xa lạ.

Cho đến một ngày.

Mẹ cô bận rộn không thể rảnh tay, bảo cô mang một nồi canh gà vừa hầm xong cho Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều vẫn nhớ độ nóng của nồi canh gà qua đáy khay đựng, cửa phòng Kha Dục hé mở, gõ cửa không ai trả lời, cô muốn mau mau đặt canh gà xuống, nên đành phải không lịch sự mà đẩy cửa vào.

Cũng từ lúc ấy.

Kha Dục ngồi bên bàn làm bài, vẽ tranh, nghe nhạc, máy tính xách tay đang mở, tai nghe cắm trong tai.

Cậu mặc chiếc áo hoodie xám như lần đầu tiên gặp, vẫn lộ ra cổ tay trắng nõn, nhưng thứ ngón tay thon dài nắm lấy lại chính là dương v.ật hơi cương lên của cậu.

Nóng.

Lâm Hỉ Triều đỏ bừng mặt vì bị nóng, cảm giác nóng rát trên tay thấm vào mắt.

Cô luống cuống đặt nồi canh gà xuống, muốn chạy trốn. Tiếng động

không nhỏ này đã khiến cậu chú ý.

Kha Dục liếc nhìn cô, như đã dự đoán trước, cậu nhướng mày, tháo tai nghe ra khỏi lỗ cắm máy tính, ngay lập tức, tiếng rên rỉ dâm đãng của phụ nữ vang lên khắp phòng.

Máu Lâm Hỉ Triều như ngừng chảy, tứ chi cứng đờ, cô bịt tai quay đi.

“Cậu chắc chứ.”

Kha Dục gọi cô dừng lại: "Muốn đi à?”

Cậu thậm chí còn tiếp tục xoa bóp dương v.ật cương cứng của mình, vẻ mặt thản nhiên, động tác tay không khác gì lúc xoay bút hay cầm sách.

Cậu cúi nhìn độ cứng của dương v.ật, rồi nói: “Chơi một trò chơi nhé?”

“Cậu đoán xem—”

“Cậu đứng đó, tôi nhìn cậu, tôi có thể xuất tinh không?”

Lâm Hỉ Triều như muốn nổ tung, gần như nghi ngờ đây là thực hay mơ.

Cô muốn đi nhưng không dám, đây là nhà cậu, cậu là Kha Dục.

Tiếng rên rỉ từ máy tính dần trở nên cao trào, âm thanh va chạm thân thể xen lẫn với tiếng phụ nữ kêu dâm đãng, gấp gáp mất kiểm soát.

“Có thể... tắt nó đi không!”

m thanh này dù có bịt tai cũng có thể len lỏi vào tai cô.

Cô sợ mẹ ở dưới lầu sẽ nghe thấy, cô sợ Thích Cẩn nghe thấy.

“Vậy cậu có muốn đi không?”

Trong hoàn cảnh âm thanh hỗn loạn, giọng Kha Dục vẫn rõ ràng như thế.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, ngay lúc đó, tiếng rên rỉ dừng lại.

Sau lưng có tiếng bước chân, Kha Dục với dương v.ật cương cứng hơi ngóc lên, bước tới, giơ tay đóng cửa trước mặt cô.

“Tôi... tôi không cố ý nhìn cậu.”

Lâm Hỉ Triều nhắm chặt mắt, giọng nói run rẩy.

“Cậu tên gì?”

“Lâm... Lâm Hỉ Triều.”

“Vậy cậu nói, Kha Dục nhìn Lâm Hỉ Triều, có thể xuất tinh không?”

Câu nói này từ miệng Kha Dục phát ra, âm cuối vút lên, thể hiện cậu đang rất vui vẻ.

"Ưm... tôi không biết."

Lâm Hỉ Triều không kìm được muốn khóc, giọng run rẩy đáp: "Tôi... cậu đừng... tôi muốn ra ngoài."

Kha Dục vẫn tiếp tục hành động của mình, giọng điềm nhiên: "Trả lời tôi."

"Không thể!"

Trên đầu vang lên tiếng cười khẽ, sau đó là tiếng cửa bị khóa, Kha

Dục cúi xuống nhìn gương mặt nhăn nhúm của Lâm Hỉ Triều, tay tăng tốc độ.

Lâm Hỉ Triều nghe thấy tiếng da thịt ma sát, tiếng va chạm nhỏ giữa lòng bàn tay và dương v.ật, chất lỏng dính nhớp trong thân dương v.ật chảy ra, âm thanh mỗi lúc một lớn.

Tóc bên tai cô bị hơi thở nóng bỏng của Kha Dục phả vào, hơi thở của cậu nhanh hơn, biến thành những tiếng thở dốc nặng nề.

Hình như cậu va chạm mạnh hai lần, đột ngột phát ra hai tiếng "bạch bạch" lớn, sau đó là òm ọp òm ọp, là dương v.ật đang tăng tốc độ ma sát với tay, là tiếng vang khi đầu khấc của dương v.ật bị đè ép không khí.

Tai Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, màng tai rung lên, tiếng thở dốc cùng với tiếng rên rỉ thô ráp của cậu thiếu niên tuổi dậy thì gần sát bên tai cô, như thể cố tình mà cũng như không kiềm chế được.

Lại thêm hai tiếng "bạch bạch" mạnh, sau đó là tiếng "phốc" liên tục, càng ngày càng nhanh, càng ngày càng dày đặc.

Cho đến tiếng thở nặng nề cuối cùng, Lâm Hỉ Triều cảm thấy vai mình nặng trĩu, hơi thở ấm nóng của cậu thiếu niên phả vào tai cô.

Mùi hương chanh đắng nồng đậm, xen lẫn chút mùi tanh nồng, khiến Lâm Hỉ Triều như muốn ngạt thở.

"Cảm giác khá sướng."

Cậu vẫn thở hổn hển, âm cuối như cái móc câu kéo lên.

"Cậu thua rồi, sau này cậu phải chơi với tôi."

...

Nước mắt Lâm Hỉ Triều rơi xuống không ngừng, cô dựa vào cổ Kha Dục, không ngừng thút thít.

Kha Dục thì thầm vào tai cô rằng cậu muốn làm tình với cô, hỏi cô phải làm sao bây giờ, tay cô còn đang áp vào dương v.ật cương cứng của cậu qua lớp

Chương 6: Ở dưới bàn sẽ không ai phát hiện đâu

Trời đất ơi, mắt cậu làm sao thế này?!"

Vừa bước vào lớp học vào buổi sáng, Từ Viện Viện đã nắm chặt lấy mặt Lâm Hỉ Triều, cẩn thận nhìn chằm chằm vào cô.

Mắt cô vừa đỏ vừa sưng, vốn dĩ đôi mắt to hai mí giờ đây sưng thành đôi mắt đa nếp mí, nheo lại thành một đường mảnh, đầy vẻ tủi thân nhìn Từ Viện Viện.

"Tối qua cậu làm sao vậy? Khóc à?"

Lâm Hỉ Triều thở dài một tiếng, đặt mặt lên bàn, mệt mỏi đáp: "Không làm sao cả, chỉ là ngủ không ngon thôi."

"Tớ cảm thấy dạo này cậu... có chút không ổn lắm đấy."

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt gật đầu: "Tớ cũng cảm thấy vậy."

Cô lại xoay người áp mặt lên bàn, ậm ừ nói: "Phiền thật đấy."

"Vậy cậu kể tớ nghe đi, gần đây có chuyện gì phiền lòng sao?"

Lâm Hỉ Triều im lặng một lúc, ngồi thẳng dậy, ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng vẫn e dè mở miệng.

"Viện Viện, giả sử, tớ nói giả sử nhé—"

"Ừm." Từ Viện Viện hừ một tiếng: "Cậu nói đi."

Lâm Hỉ Triều hít một hơi nhẹ: "Giả sử cậu và một người nào đó bắt đầu một mối quan hệ không lành mạnh, cậu rất muốn chấm dứt, nhưng người kia lại rất..."

"Rất như thế nào?"

"Rất mạnh mẽ."

Lâm Hỉ Triều nhíu mày cố tìm một từ thích hợp: "Thậm chí là cưỡng ép?"

"Cậu không thể đắc tội với người đó, vậy nên làm thế nào để khiến đối phương chủ động chấm dứt mối quan hệ này?"

"Tớ nghĩ xem nào." Từ Viện Viện chống cằm suy nghĩ: "Mặc dù không biết mối quan hệ này là gì, nhưng mọi mối quan hệ đều cần sự đồng thuận từ hai phía mà."

"Cậu đã muốn chấm dứt rồi, vậy còn người đó, có phải nhất định không thể thiếu cậu không?"

Ánh mắt trêu chọc của Từ Viện Viện hướng tới, Lâm Hỉ Triều không chút do dự lắc đầu.

Tất nhiên là không.

Cô tự biết rõ vị trí của mình.

Cô chỉ là một đối tượng để Kha Dục thỏa mãn dục vọng lúc cao hứng mà thôi, ngay từ đầu đã là một sự tình cờ.

Nếu người khác bắt gặp Kha Dục thủ dâm, thì chẳng có chuyện gì liên quan đến Lâm Hỉ Triều cô.

"Vậy thì dễ xử lý rồi." Từ Viện Viện vỗ nhẹ đầu cô: "Giống như khi yêu đương, tính cách không hợp thì chia tay tìm người khác thôi."

"Vì không phải nhất định là cậu, chỉ cần anh ta gặp người tốt hơn cậu, chắc chắn sẽ muốn chấm dứt thôi."

Lâm Hỉ Triều mở to đôi mắt sưng húp, nửa hiểu nửa không.

Nhưng nói đến người tốt hơn cô thì quá nhiều rồi!

Trường THPT Số 1 có vô số nữ sinh ưu tú, nhiều người theo đuổi Kha Dục, cậu ta nên ngoan ngoãn mà tìm một đối tượng.

Những chuyện đó vốn dĩ nên làm với bạn gái của cậu ta, sao lại cứ quấn lấy cô không buông.

Lâm Hỉ Triều bừng tỉnh: "Cảm ơn cậu, Viện Viện, tớ hiểu rồi."

...

Suốt cả buổi sáng, chỉ cần có thời gian rảnh sau giờ học, Lâm Hỉ Triều sẽ lên diễn đàn của trường THPT Số 1, tìm những bài viết liên quan đến tin đồn về Kha Dục, những bài tỏ tình.

Cô muốn hiểu rõ tình hình tình cảm của cậu ta.

Người thích cậu ta, tỏ tình với cậu ta thật sự rất nhiều, nhưng Lâm Hỉ Triều cẩn thận nhớ lại, dường như rất hiếm khi thấy có cô gái nào xuất hiện bên cạnh cậu ta.

Đến giờ ăn trưa, Lâm Hỉ Triều nhìn thấy Kha Dục cùng đám bạn bước vào từ cửa căn tin.

Đi bên cạnh cậu là một nhóm nam sinh, cậu cúi đầu nhìn điện thoại đi về phía quầy, phía trước là mấy cô gái đang cười nói.

Mấy cô gái hứng thú nhảy cẫng lên, một người lùi lại va vào tay cậu.

Cô gái ngượng ngùng xin lỗi, cậu không có biểu cảm gì, nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng lại cất điện thoại, hai tay đút vào túi.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy trong lòng có chút rung động.

"Ê! Cậu nhìn gì thế?"

Từ Viện Viện gõ nhẹ khay ăn, khiến cô thu lại ánh nhìn.

"Không có gì."

Lâm Hỉ Triều nghịch nghịch cái thìa trong bát cơm, có chút ngẩn ngơ.

"Cả buổi sáng cậu cứ mơ màng thế nào ấy, vẫn đang nghĩ về mối quan hệ không lành mạnh kia sao?"

Lâm Hỉ Triều phồng má, không nói gì.

Cô đang nghĩ về chuyện đó.

Một chai trà sữa nóng hổi đột nhiên đặt bên cạnh khay cơm của Lâm Hỉ Triều.

Cả hai người ngẩng đầu lên, Trương Tề Thạc với dáng người cao lớn đứng trước mặt cô, cười toe toét vẫy tay.

"Bạn học Lâm." Cậu ấy chỉ vào chai trà sữa: "Hôm nay là ngày đầu tiên."

"Cảm ơn..."

Anh chàng này sao vẫn còn nhớ chuyện này hay vậy?

Lâm Hỉ Triều ngượng ngùng đẩy trà sữa lại cho cậu ấy: "Nhưng tớ đã nói là không cần rồi, trước đó chỉ đùa thôi mà."

"Bạn học Lâm, tớ đã nói là phải trả lại cho cậu rồi, lời nói ra sao có thể rút lại được."

Trương Tề Thạc lại đưa trà sữa cho cô.

"Thật sự không cần trả đâu, chúng ta cùng lớp mà, cho chút nước không sao đâu."

"Bạn học Lâm." Trương Tề Thạc thẳng thắn đặt khay cơm xuống, ngồi đối diện với Lâm Hỉ Triều, cậu ấy gãi đầu.

"Sau đó tớ nghĩ lại, cảm thấy thật sự có lỗi với cậu, hơn nữa hôm qua tớ cũng nên cùng cậu đi đến phòng thiết bị, không ngờ Kha—"

"Được rồi!"

Lâm Hỉ Triều vội vàng ngắt lời cậu ấy, giọng cô cao vút lên.

Cô không muốn Từ Viện Viện nghe thấy chuyện liên quan đến Kha Dục.

Cô nhận lấy trà sữa, cười gượng với Trương Tề Thạc: "Tớ uống tớ uống, cảm ơn bạn học Trương."

"Ê, thế mới đúng chứ." Trương Tề Thạc hài lòng: "Cậu nói cho tớ biết cậu thích uống gì đi, tớ sẽ mua cho cậu."

Từ Viện Viện, người quan sát toàn bộ cảnh tượng này, không nhịn được cười phá lên: "Cậu thật sự giỏi đó Trương Tề Thạc."

...

Khi Kha Dục bưng khay cơm đi đến bàn, vô tình thấy được cảnh

tượng này.

Cô gái tối qua còn khóc nức nở trước mặt cậu, giờ đây lại cười tươi như hoa, nhận lấy trà sữa từ nam sinh đối diện.

Hai người ngồi đối diện nhau, nam sinh đó nói gì đó khiến cô lại một lần nữa cười tít mắt.

Kha Dục khẽ nheo mắt, hướng cằm về phía bạn bè bên cạnh, đi theo hướng bàn của Lâm Hỉ Triều.

"Đi ngồi chỗ đó."

...

Trương Tề Thạc ở bàn ăn luôn pha trò, bình thường cậu ấy vốn là một người vui tính trong lớp, có thể kể ra đủ loại chuyện cười, khiến Lâm Hỉ Triều và Từ Viện Viện cười không ngừng.

Cậu ấy đang kể một câu chuyện cười về thầy giáo chủ nhiệm của họ, kể rất vui vẻ.

Bỗng có người đến xen vào: "Chỗ này có ai ngồi không?"

Ba người đang cười vui vẻ ngẩng đầu, lập tức chạm phải ánh mắt đen lạnh lùng của Kha Dục.

Ngay lập tức im bặt.

Nụ cười của Lâm Hỉ Triều tan biến.

Những người đi cùng Kha Dục lần lượt ngồi xuống, vừa đủ lấp đầy dãy bàn của họ.

Chỉ còn lại chỗ trống bên cạnh Lâm Hỉ Triều, ánh mắt của Kha Dục cũng đang nhìn thẳng vào cô.

Lâm Hỉ Triều rất muốn từ chối: "Chỗ này..."

"Có thể ngồi! Có thể ngồi!"

Từ Viện Viện nhanh chóng đáp, mắt cô ấy sáng rực: "Chỗ này không có ai ngồi cả."

Lâm Hỉ Triều: "..."

Kha Dục khẽ nhếch môi, gật đầu với Từ Viện Viện.

Cậu cúi xuống nhìn chỗ ngồi trước mặt, nơi đang để chai trà sữa Lâm Hỉ Triều vừa nhận.

Đặt khay cơm xuống, Kha Dục không vội ngồi, cậu chậm rãi đưa tay cầm chai trà sữa, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt Lâm Hỉ Triều, nghiêng đầu hỏi.

"Bạn học, đây là của cậu à?"

Trương Tề Thạc nghe thấy từ "bạn học" có chút ngạc nhiên.

Họ chẳng phải quen biết nhau sao?

"Bạn học?"

Thấy Lâm Hỉ Triều không trả lời, Kha Dục kiên nhẫn nói lại lần nữa, vẫn đứng yên, không ngồi, chỉ muốn cô trả lời.

Lâm Hỉ Triều không còn cách nào khác, cô không muốn đối đáp với Kha Dục.

Nhưng không còn cách nào khác, cô đành gật đầu, nhận lấy từ tay cậu.

Trong khoảnh khắc hai người chạm tay nhau, trà sữa từ tay Kha Dục chuyển sang tay cô, khi gần như sắp rời tay, đầu ngón tay lạnh của Kha Dục khẽ lướt qua lòng bàn tay cô.

Một động tác nhỏ nhưng đầy khiêu khích.

Lâm Hỉ Triều như bị kim chích, nhanh chóng rụt tay lại.

Tim đập như trống.

Cuối cùng, Kha Dục ngồi xuống, sự hiện diện mạnh mẽ.

Những người bên cạnh cậu đã bắt đầu nói chuyện phiếm, cậu hờ hững đáp lại, cầm lấy thìa, lơ đãng chọn thức ăn trong khay.

Dường như không có hứng thú lắm, ăn rất ít.

Phía Lâm Hỉ Triều thì im lặng lạ thường, một vị thần lớn ngồi bên cạnh, ba người còn lại ăn trong ngượng ngùng và máy móc, cảm giác như đồ ăn vô vị.

Trương Tề Thạc cảm thấy không khí thật sự quá căng thẳng, cậu ấy ngẩng đầu nhìn Lâm Hỉ Triều, người dường như muốn đút cả mặt vào khay cơm, quyết định phải tìm chủ đề gì đó để làm không khí sôi động lên.

"Này, bạn học Lâm, cậu uống thử trà sữa của tớ đi." Cậu ấy nhấn mạnh: "Có thêm phô mai đấy, các cô gái đều thích uống."

"Wow, Trương Tề Thạc, cậu thật sự có tâm đấy!"

Từ Viện Viện nhanh chóng hưởng ứng, nghĩ rằng cuối cùng cũng có người nói chuyện.

Lâm Hỉ Triều suýt bị nghẹn bởi sự phối hợp nhịp nhàng của hai người, tại sao cứ phải tìm chuyện để nói với cô chứ.

Cô cười gượng hai tiếng, bất đắc dĩ gật đầu: "Vậy tớ thử nhé."

Tay vừa định cầm ống hút—

Đầu gối dưới bàn đột nhiên bị nắm chặt bởi một bàn tay to.

Thìa ăn cơm của Kha Dục, không biết từ lúc nào đã chuyển từ tay phải sang tay trái, cậu đẩy nhẹ lưỡi lên má, ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn vào thức ăn, tay phải bắt đầu di chuyển dưới bàn.

Lâm Hỉ Triều gần như không thở nổi, cô vội vàng rút tay lại, nắm chặt khay cơm, sợ rằng sẽ có hành động quá lớn không kiểm soát được.

Lòng bàn tay của Kha Dục áp sát vào quần đồng phục, từ từ trượt từ đầu gối lên đùi, hai ngón tay liên tục gõ nhẹ lên đùi cô, ra vẻ không quan tâm.

"Bạn học Lâm?" Trương Tề Thạc thấy cô đột nhiên dừng lại, lo lắng hỏi: "Cậu sao vậy?"

Trên đùi đột nhiên cảm nhận một sức nặng, đầu ngón tay ấn vào da thịt, từ từ di chuyển lên phía đùi trong.

"Không, không sao." Lâm Hỉ Triều vội vàng trả lời, cố gắng nở một nụ cười: "Tớ đột nhiên không muốn uống nữa, để ăn xong rồi tính."

Cô căng thẳng hết mức, tim đập thình thịch.

Người này thật sự quá đáng.

Đây là căn tin, trước sau đều có rất nhiều người, Từ Viện Viện còn ngồi cạnh cô, chỉ cần cúi đầu, chắc chắn sẽ phát hiện.

Trái ngược với sự căng thẳng và lúng túng của Lâm Hỉ Triều, Kha

Dục vẫn giữ thái độ bình tĩnh.

Cậu thậm chí còn có tâm trạng tốt để ăn cơm, tay trái dùng rất thành thạo, từng thìa cơm được đưa vào miệng, ăn rất chậm rãi.

Chất liệu tổng hợp của quần đồng phục vì ma sát với đầu ngón tay mà tạo ra tĩnh điện, áp sát vào da thịt, do đó, từng động tác ấn và di chuyển của Kha Dục đều truyền cảm giác rõ rệt lên đùi Lâm Hỉ Triều.

Một cảm giác tê tê ngứa ngứa.

Tay càng ngày càng di chuyển lên cao, càng vào sâu bên trong.

Cảm xúc của Lâm Hỉ Triều đạt đến đỉnh điểm, cô không nhịn được đưa tay xuống dưới bàn để ngăn tay Kha Dục lại, nhưng cậu ta lại nhanh chóng nắm chặt tay cô, lòng bàn tay áp sát vào nhau.

Sau đó, các ngón tay đan xen, mười ngón tay nắm chặt lấy nhau.

Kha Dục khẽ cười.

Nụ cười đầy xấu xa.

Lâm Hỉ Triều như phát điên.

Cô lo lắng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, âm thầm cố gắng rút tay ra khỏi tay Kha Dục, nhưng bị cậu giữ chặt hơn.

Chân dài của Kha Dục dưới bàn nhẹ nhàng chạm vào chân cô, tay đang nắm chặt tay cô kéo thẳng về phía đùi cậu.

Cạch—

Thìa của Lâm Hỉ Triều vì động tác này mà đột ngột rơi xuống, tiếng vang sắc nhọn khiến mọi người xung quanh nhìn lại.

Kha Dục dùng tay trái che miệng, tiếng cười trầm thấp thoát ra từ cổ họng.

Một nam sinh chú ý đến cậu, tò mò hỏi.

"Kha Dục, cậu cười gì vậy?"

Cậu khẽ vuốt ve lòng bàn tay mềm mại của cô, ánh mắt long lanh: "Không có gì."

"Cười một kẻ ngốc thôi."

Chương 7: Vuốt cho tôi (H nhẹ)

[Ra đây.]

Lâm Hỉ Triều nhận được tin nhắn này từ Kha Dục khi chuông báo giờ nghỉ trưa vừa vang lên.

Cô kìm nén cơn tức giận, ném điện thoại lên bàn, ngực phập phồng.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện ở căng-tin là đã tức giận, cô nhắn tin lại:

[Không, tôi muốn ngủ.]

Kha Dục đáp lại ngay:

[Ra đây ngủ.]

"Đây" là căn phòng trong khu ký túc xá mà dì Thích đã chuẩn bị riêng cho Kha Dục vì lo lắng cậu không nghỉ ngơi tốt vào buổi trưa.

Nhưng Kha Dục thấy mẹ cậu quá quan trọng hóa vấn đề, nên cậu ít khi đến đó, thường chỉ sau khi chơi bóng xong thì tới đó tắm.

Lâm Hỉ Triều không biểu cảm, gõ nhanh: [Tôi chỉ muốn ngủ trong lớp thôi!]

Điện thoại yên lặng trong giây lát, rồi "ting, ting, ting" ba tiếng liên tiếp.

[Nhanh lên.]

[Cậu có 5 phút để chạy tới đây.]

[Nếu không tôi sẽ lên lớp cậu bắt người.]

...

Tại sao cậu ta nói gì cũng phải nghe theo?

Lâm Hỉ Triều đứng dưới lầu ký túc xá, lẩm bẩm mãi, cuối cùng không nhịn được, cố ý chần chừ thêm vài phút. Cô móc một cái kẹo cao su từ túi ra, ngồi xổm dưới bóng cây ở cửa hông rồi chậm rãi nhai.

Kha Dục đã đưa cho cô một chiếc chìa khóa riêng, có thể tránh quản lý ký túc xá vào từ cửa hông. Cô quay vòng chiếc chìa khóa, bong bóng từ kẹo cao su phồng lên rồi vỡ, vỡ rồi lại phồng.

Cô nghĩ, lát nữa có thể dò hỏi Kha Dục về chuyện yêu đương. Khi vừa thổi một bong bóng lớn, đột nhiên nghe thấy tiếng huýt sáo từ trên lầu.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên.

Dưới ánh nắng chói chang, Kha Dục dựa vào ban công, tay kẹp một điếu thuốc, khói thuốc bay lên, ánh mắt lơ đễnh, nhìn cô qua khóe mắt.

Cậu chậm rãi cười.

“Cậu có tin không, nếu tôi gọi một tiếng, tất cả nam sinh trong ký túc xá sẽ ra nhìn cậu nhai kẹo?”

"Bốp" một tiếng.

Bong bóng trong miệng Lâm Hỉ Triều vỡ tan.

...

Vừa vào phòng, cô đã bị Kha Dục kéo lại hôn.

Lưỡi cậu vùi vào khoang miệng cô, nụ hôn đầy mãnh liệt.

Kha Dục rất thích đặt cô lên đùi, tay cô phải vòng qua cổ cậu, còn tay cậu sẽ ôm eo cô, giữ chặt sau đầu cô.

Thường thì động tác này là lúc Kha Dục hôn say đắm nhất.

Lưỡi mềm của cậu cuốn lấy lưỡi cô, không ngừng quấn quít rồi mút lấy, đôi môi ép chặt, luồn lách, đầu nghiêng đi để nghiền sâu hơn.

Ngón tay cái của Kha Dục sẽ xoa lên phần mềm sau tai cô, lưỡi cậu lướt qua gốc lưỡi cô, mạnh mẽ liếm và hút dọc theo cạnh lưỡi.

Lâm Hỉ Triều bị kích thích, không ngừng tiết nước bọt, muốn nuốt xuống nhưng bị lưỡi của Kha Dục ngăn lại.

Có chất lỏng tràn ra khỏi khóe miệng, một phần chảy vào miệng cậu. Kha Dục giữ chặt đầu cô hơn, răng cắn lấy đầu lưỡi cô, kết hợp với động tác mút mà cắn mạnh.

Cô sắp ngạt thở tới nơi rồi.

Đầu Lâm Hỉ Triều ngày càng ngửa ra.

Kha Dục nghiêng cằm, yết hầu chuyển động, sợi chỉ bạc dính từ khóe miệng cả hai rơi xuống, chảy xuống xương quai xanh góc cạnh của cậu.

Hơi nóng bốc lên.

Một lúc sau mới tách ra, cả hai đều thở nhẹ.

Ánh mắt Kha Dục đắm chìm trong dục vọng, quyến rũ mà không tự biết. Cậu giơ ngón tay lau đi vệt nước ở khóe môi Lâm Hỉ Triều, nhìn đôi môi đỏ mọng bị hút sưng của cô, không nhịn được lại cúi xuống ngậm một chút.

Kha Dục nói: "Vị nho.”

Cậu đang nói về vị của kẹo cao su vừa rồi.

Mặt Lâm Hỉ Triều hơi nóng lên.

Đầu óc cô đang mơ màng.

Kha Dục đột nhiên kéo khóa áo đồng phục của cô xuống, bàn tay lớn trực tiếp xoa lên ngực cô, Lâm Hỉ Triều muốn tránh nhưng bị năm ngón tay của cậu siết chặt lại.

“Ưm...” Lâm Hỉ Triều không nhịn được mà nắm lấy khuỷu tay cậu: "Đang ở trường mà!”

Kha Dục không đáp, một tay ôm lấy mông cô di chuyển về phía sau đùi mình, rồi thò tay xuống đai quần, kéo quần cùng nội y xuống.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, nhìn thấy cậu nhỏ bị vải quần chặn lại, dựng đứng và cứng ngắc.

Ánh nắng trưa sáng rực giúp cô có thể nhìn rõ mọi thứ, lần đầu tiên Lâm Hỉ Triều nhìn gần cậu bé đến vậy, lòng đầy kinh ngạc không thể diễn tả.

Thân cậu nhỏ căng phồng, bao phủ bởi những mạch máu xanh đỏ, đầu cậu nhỏ to lớn, sưng căng hết cỡ. Đỉnh đầu hơi co lại, đang từ từ tiết ra chất lỏng.

Kha Dục cởi áo thun, thân hình gọn gàng với đường nét rõ ràng kéo

dài xuống dưới, bị cậu nhỏ cứng ngắc chia đôi.

Cảnh tượng này.

Lâm Hỉ Triều nhìn không chớp mắt, chủ yếu là bị sợ hãi.

Đàn ông thường rất để ý đến điều này, thấy Lâm Hỉ Triều nhìn chăm chú như vậy, ngón tay trắng trẻo của cậu nắm lấy cậu nhỏ vuốt ve, cậu nhỏ hơi nhảy lên.

Cậu nhếch mép: "Sao, thích lắm à?”

Mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, vội vàng dời mắt sang chỗ khác rồi lườm cậu.

Kha Dục không bận tâm, cười nhẹ, giữ lấy mông cô và di chuyển về phía trước, cậu nhỏ cọ xát vào bụng cô qua lớp vải.

“Cậu đến trễ như vậy, phải giúp tôi vuốt rồi.”

Nghe thấy vậy, Lâm Hỉ Triều lo lắng muốn nhảy xuống khỏi đùi cậu.

Cô lắc đầu nguầy nguậy: “Không được, không được! Cái này không được!”

Rõ ràng cậu luôn nhìn cô từ trên lầu, cố ý đợi cô lãng phí thời gian ở đó.

Quá xảo quyệt.

Kha Dục lười biếng nói, nắm lấy tay cô đặt lên cậu nhỏ.

Bàn tay lớn bao phủ bàn tay nhỏ của cô, ép chặt lên thân cậu nhỏ.

Lâm Hỉ Triều không thể trốn thoát.

Lòng bàn tay nóng rực, cậu nhỏ có chút dính, cô không thể miêu tả được cảm giác này, vừa mềm vừa cứng, đầu cậu nhỏ khẽ nhảy lên khi cô chạm vào, một giọt chất lỏng lại chảy ra từ đỉnh.

Kha Dục nắm ngón tay cái của cô xoa lên đỉnh cậu nhỏ, lan đều chất lỏng trên đầu, tạo ra một lớp bóng loáng.

Cậu cúi đầu chăm chú nhìn ngón tay Lâm Hỉ Triều, yết hầu chuyển động, giọng khàn.

"Biết cách làm không?"

Khi nói vậy, tay kia của cậu không ngừng di chuyển ra sau lưng Lâm Hỉ Triều, tháo cài áo trong ra.

Lâm Hỉ Triều không dám nhìn vào hành động của tay mình, ngực phập phồng mạnh mẽ, cắn môi lắc đầu.

Kha Dục đặt tay lên tay cô, dẫn dắt bàn tay đang hơi nắm lại của cô di chuyển lên xuống, da thịt co lại rồi giãn ra, lòng bàn tay cảm nhận mạch máu nhảy múa.

Cô cảm thấy thứ đó ngày càng lớn và cứng hơn.

Kha Dục rên lên một tiếng.

"Như vậy, nắm nhẹ thôi, di chuyển nhanh, đừng dừng lại."

"Tôi... tôi không muốn làm."

Lâm Hỉ Triều run rẩy nói, khóa áo trong phía sau bật ra, trước ngực trống rỗng.

Ngón tay Kha Dục lướt qua xương bướm của Lâm Hỉ Triều, trượt xuống ngực, nắm lấy một bên ngực đầy đặn.

Đầu ngón tay cậu bóp lấy đầu v*, kéo ra ngoài, làm đầu v* lập tức cương cứng.

Lâm Hỉ Triều bị kích thích đến cong người, động tác của tay cô vô thức mạnh hơn.

Kha Dục hít sâu, kiềm chế, cúi đầu nhìn thấy dương v.ật đã cương cứng đến cực điểm, đầu dương v.ật run rẩy, tiết ra một giọt chất lỏng.

Thật muốn chết mà.

Cậu cầm lấy đầu ngón tay của Lâm Hỉ Triều, lại quệt lên.

"Đây gọi là làm sao?" Cậu ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nguy hiểm, cậu dẫn dắt tay cô, chậm rãi tiến tới khuôn mặt của Lâm Hỉ Triều.

"Chỉ là để cậu giúp tôi quay tay thôi."

Ngón tay dính chất lỏng chạm vào môi Lâm Hỉ Triều, xuyên qua, chậm rãi khuấy đảo trong khoang miệng đỏ mọng của cô.

Lông mi Lâm Hỉ Triều khẽ run lên, một vị mặn nhè nhẹ lan tỏa trong miệng, cô ngửa cái cổ như nhung trắng ra sau, vô thức ngậm ngón tay sâu hơn.

Ánh mắt Kha Dục tối sầm lại, cậu nói: "Ngoan ngoãn làm theo, được không?"

Đừng nói thêm nữa, được không?

Đến khi thật sự làm tình, em yêu, cái miệng này của em chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ

Chương 8

Kha Dục đẩy áo cô lên tới xương quai xanh, hai bầu ngực trắng mềm mại nhảy bật ra, những vết đỏ mờ ám hiện lên rõ ràng, như tuyết trắng với hoa mận đỏ, làm tăng thêm vẻ đẹp quyến rũ đầy khao khát.

Những dấu vết này là do cậu tạo ra, làm cậu cảm thấy thỏa mãn, cậu đặt tay lên, tháo chiếc áo lót từ vai Lâm Hỉ Triều xuống, rồi nâng tay, vỗ nhẹ hai cái lên bầu ngực.

Bốp bốp.

Lâm Hỉ Triều thở gấp một tiếng, đỉnh ngực bất ngờ dâng lên cảm giác tê tê. Đau không hẳn đau, mà ngứa cũng không rõ.

Ngực cô như những quả bóng nước dao động, hai đầu v* sưng đỏ nhất là lúc cô nhìn thấy cậu cúi xuống cắn nhẹ, môi cậu di chuyển chậm chạp, tạo ra những dấu vết mới trên vết đỏ cũ.

Lâm Hỉ Triều cố nén tiếng rên, nghĩ đến việc đây là ký túc xá nam, lòng đầy xấu hổ.

Kha Dục có phòng riêng ở cuối hành lang, đối diện và bên cạnh đều là nam sinh ở.

Chỉ cần cô phát ra tiếng sẽ rất dễ bị nghe thấy.

Lưỡi của Kha Dục ẩm ướt nóng rực, liếm chặt chẽ quanh đỉnh ngực cô, đầu v* bị lưỡi mềm của cậu đẩy nhẹ, nhả ra rồi lại ngậm vào,

quầng vú bị cậu mút đỏ, sưng lên như quả nho.

Ánh mắt của Lâm Hỉ Triều dần mờ đi dưới sự kích thích của nụ hôn.

Cảm giác sung sướng chồng chất, khó mà cưỡng lại.

Vừa xấu hổ vừa thực sự thấy thoải mái.

Không dừng lại được, cô thật phiền vì những phản ứng sinh lý không thể kiểm soát của mình.

"Cậu có quên làm gì không?" Kha Dục nhả ngực trái của cô ra, chuyển sang ngực phải, tay lớn bóp chặt, tạo thành hình dáng vút lên.

"Cái…cái gì?" Giọng Lâm Hỉ Triều mềm mại như dòng nước, cơ thể cô như tan chảy.

Mông của Kha Dục đột ngột nâng lên, khung giường gỗ phát ra tiếng kêu nhỏ.

Bàn tay cô chạm vào một dương v*t nóng rực thô to, nó chui vào ngón tay cô, cọ xát ở giữa bàn tay.

"Giúp tôi xuất ra."

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, buổi chiều khỏi đi học nữa."

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt, cầm hờ dương v*t to cứng đó, thử di chuyển lên xuống.

Sự vuốt ve không đau không ngứa này khiến cho Kha Dục chìm đắm, cậu rên rỉ cắn nhẹ lên ngực cô, thịt mềm mượt cắn không đứt nhưng đã để lại dấu răng mờ.

Lâm Hỉ Triều rên lên một tiếng, không dám kêu to.

Cô rất khó chịu, tay nắm dương v*t của Kha Dục tự động siết chặt hơn.

"Đúng rồi, giữ chặt, không cần giữ hết, để lại hai, ba ngón tay là đủ."

Kha Dục bắt đầu chỉ dẫn cô, vừa nói vừa dùng hai tay bóp chặt hai bầu ngực của cô lại, đầu v* bị hút đỏ, cậu dùng hai ngón tay kẹp lấy đầu v* mà xoa bóp.

Cảm giác ngực bị ép lại khiến Lâm Hỉ Triều run rẩy, cô không nhịn được kêu lên, tay cô làm theo hướng dẫn của Kha Dục, ba ngón tay nắm chặt dương v*t, di chuyển lên xuống.

Da đầu Kha Dục căng ra, không thể chịu nổi mà chủ động nâng mông lên cọ vào lòng bàn tay cô.

"Ngoan, nhanh lên, từ chậm đến nhanh."

Đồng thời, tay cậu ép chặt ngực cô hơn, miệng ngậm cả hai đầu v*, lưỡi dán vào đầu v* bên trái, đầu lưỡi lướt qua đầu v* bên phải, vừa liếm vừa xoa.

Nước miếng rơi xuống, chảy vào khe ngực của Lâm Hỉ Triều.

"Ưm ư... Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều gọi nhỏ, bị Kha Dục mút tới lạc lối, dưới thân lại trào ra một luồng nhiệt kỳ lạ, làm ướt một mảng quần lót.

Cô chỉ có thể bám vào dương v*t trong tay.

Giống như muốn trút giận, tay Lâm Hỉ Triều bắt đầu vuốt nhanh hơn, từ vụng về đến thuần thục, cô chỉ muốn nhanh chóng làm cậu xuất ra.

Đừng hành hạ cô nữa.

Chất lỏng từ đầu dương v*t chảy xuống thân, làm lòng bàn tay cô dính đầy chất lỏng dính nhớp.

dương v*t bị vuốt ve phát ra tiếng nhỏ, kết hợp với tiếng mút ngực của Kha Dục, tiếng thở gấp của cả hai, căn phòng sáng rực nhưng đầy sự hỗn loạn dâm dục.

Không biết qua bao lâu, tay Lâm Hỉ Triều bắt đầu mỏi, ngực đã bị Kha Dục cắn đau, nhưng sao cậu vẫn cứng thế này.

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi nữa: "Sao cậu vẫn chưa xuất? Tôi mỏi tay rồi!"

Cô cố gắng buông tay ra, nhưng nghe thấy tiếng tặc lưỡi khó chịu của Kha Dục, ngay sau đó, cậu dùng hai tay ôm chặt eo cô, nâng mông lên rồi đâm dương v*t vào tay cô.

Kha Dục hung hãn hôn lên môi cô, lưỡi nhanh chóng tiến sâu, nuốt lấy mọi tiếng rên và phàn nàn của cô.

Lâm Hỉ Triều ngồi trên đùi cậu bị nâng lên hạ xuống, ngực cô rung lắc, Kha Dục mạnh mẽ ép cô vào lồng ngực mình, ngực cô bị ép dẹp, đầu v* cọ vào ngực cậu, cô như bông kẹo mềm ngọt làm Kha Dục chỉ muốn nuốt chửng cô.

Dưới thân cũng rất sung sướng, lòng bàn tay Lâm Hỉ Triều mềm mại, nóng rực, Kha Dục không thể ngừng đâm mạnh hơn.

Đầu tóc Lâm Hỉ Triều rối bù, môi lưỡi lại bị Kha Dục bịt chặt, không thể nói được gì.

Cô chỉ muốn Kha Dục xuất ra nhanh, tay cô tăng lực, phối hợp với động tác nâng mông của cậu.

Tiếng kêu của giường gỗ ngày càng to, va đập vào tường ký túc xá.

Nam sinh bên cạnh đang ngủ say bị tiếng động đánh thức, nhìn xuống giường dưới, nhíu mày: "Mày thủ dâm hay gì vậy? Sao ồn thế?"

Người cùng giường dưới cũng khó chịu: "Tao còn định hỏi mày đó! Im lặng chút được không!"

Hai người rất tức giận, cho đến khi tiếng động va đập vào tường vẫn vang lên không ngừng, họ nhìn nhau.

"Phòng kế bên của ai vậy?"

"Kha Dục."

"...Ồ, vậy không sao."

Người cùng giường dưới cũng khó chịu: "Tao còn định hỏi mày đó! Im lặng chút được không!"

Hai người rất tức giận, cho đến khi tiếng động va đập vào tường vẫn vang lên không ngừng, họ nhìn nhau.

"Phòng kế bên của ai vậy?"

"Kha Dục."

"...Ồ, vậy không sao."

-

Đột nhiên tốc độ của cậu tăng nhanh.

Kha Dục buông môi lưỡi cô ra, kề sát tai cô, hơi thở dồn dập hơn,

mông đâm mạnh hơn, dương v*t to cứng như muốn nứt bàn tay Lâm Hỉ Triều, quá to để nắm hết.

Ban đầu Lâm Hỉ Triều còn phối hợp, cuối cùng để Kha Dục tự mình đâm điên cuồng.

Sau vài cú đâm mạnh liên tiếp, hơi thở bên tai đột ngột ngừng lại.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy điều gì đó, mặt đỏ lên cố gắng chui ra khỏi lòng Kha Dục, nhưng cảm nhận được dòng chất nóng phun lên bụng mình, bàn tay cô ướt đẫm, Kha Dục thở dốc vài tiếng rồi buông cô ra.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu nhìn xuống mà muốn tắt thở.

Chương 9: Cá cược

Chất lỏng trắng sữa tràn đầy tay cô, dính nhớp nháp, còn đang nhỏ giọt xuống. Một vài vệt bắn lên bụng cô, nửa ướt nửa khô dính trên da. Trên ngực cô cũng có, và cả cánh tay nữa.

Lâm Hỉ Triều sững sờ trong giây lát.

Cô như bị bao phủ bởi thứ chất lỏng dính nhớp nháp này, bất ngờ, không thể diễn tả, tự nhiên dâng lên một cảm giác ghê tởm bản thân.

Nhắm mắt điều chỉnh hơi thở, nhưng mũi vẫn ngửi thấy mùi hương quá mạnh mẽ từ Kha Dục.

Kha Dục rút vài tờ giấy vệ sinh đưa cho cô, dường như nói gì đó bên tai cô.

Nhưng cô không nghe thấy gì, nhảy xuống khỏi đùi Kha Dục, vội vàng đi vào phòng tắm.

Cô rửa tay dưới vòi nước hết lần này đến lần khác, không dám tắm ngay tại đây, chỉ dùng giấy vệ sinh thấm nước lau bụng, lau ngực. Nhìn những dấu vết chằng chịt trên ngực, cô nhớ tối nay mẹ sẽ về.

Trước khi những dấu vết này biến mất, không được để mẹ phát hiện.

Cũng không thể để Kha Dục chạm vào mình nữa.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi sâu, đè nén cảm xúc chua xót trong lòng.

Ra khỏi phòng tắm, Kha Dục vẫn ngồi ở vị trí cũ, lưng tựa vào tường, chân dài mở hờ, hai tay đặt trên đùi, miệng ngậm điếu thuốc, trông cậu rất mơ màng.

dương v*t của cậu mềm xuống, nhưng vẫn hiện rõ dưới lớp quần, mà không thèm che giấu.

Khói thuốc tràn ngập phòng.

Lâm Hỉ Triều bị khói làm sặc, nên ho khan, Kha Dục nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó cậu ngồi thẳng dậy, dập tắt điếu thuốc.

Áo ngực vẫn nằm bên trái cậu, Lâm Hỉ Triều bước tới lấy, Kha Dục nhặt lên đưa cho cô, cả hai im lặng hoàn thành động tác chuyển giao. Lâm Hỉ Triều mấp máy môi, đứng sang một bên mặc áo.

“Tiến bộ rồi.” Kha Dục đột nhiên nói: "Ít nhất không khóc.”

Lâm Hỉ Triều vẫn im lặng, lặng lẽ cài dây áo ngực.

Kha Dục cười nhẹ, nhặt bật lửa và thuốc lá, kéo quần lên, rồi đứng dậy đi vào phòng tắm.

“Kha Dục.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của cô gái gọi cậu.

Cậu quay đầu lại.

Lâm Hỉ Triều đang cột tóc đuôi ngựa trước gương cạnh bàn, ngón tay trắng mảnh mai luồn qua mái tóc đen, xoắn một lọn quanh ngón tay cái, dây thun trên cổ tay được nới lỏng sau đó quấn quanh tóc cô, cuối cùng là quấn thêm một vòng nữa.

Đuôi tóc như bông lúa, phản chiếu ánh sáng từ trong gương.

Kha Dục vô thức dừng bước.

Đến khi Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu nhìn cậu, đôi mắt to tròn lóe sáng, ngơ ngác lại bối rối.

Cô hỏi: "Cậu có từng nghĩ đến chuyện yêu đương chưa?"

Kha Dục nhướn mày, tay xoay xoay bật lửa, không nói gì.

Lâm Hỉ Triều dừng lại, tiếp tục nói.

"Thời Tiếu, Hứa Uyển Thuần, Tằng Vũ, Tần Nghi Nghi…"

Cô kể một hơi nhiều cái tên, đều là những người cô biết từ diễn đàn của THPT Số 1 và từ người khác, những người thầm thương cậu.

"Trong số đó, có ai cậu thích không?"

Kha Dục ngay lập tức thả lỏng lưng, ngón tay gãi gãi tai, như thể thấy chủ đề này thật vô vị, lãng phí thời gian, cậu rũ vai tiếp tục bước đi.

"Kha Dục!"

Lâm Hỉ Triều nâng cao giọng, tiến một bước về phía cậu, giọng điệu có chút gấp gáp.

"Cậu thật ra có thể tìm một cô gái mình thích." Cô chậm rãi nói: "Thử yêu đương nghiêm túc một lần đi."

"Liên quan gì đến cậu."

Kha Dục ngẩng mắt nhìn cô, mí mắt mỏng đang tự mình ép ánh sáng lạnh xuống đáy mắt.

“Là cậu muốn yêu đương à?”

“Cậu thích ai rồi?”

“Có phải thằng ngốc ở căng tin trưa nay không?”

Cậu nói liền ba câu, giọng càng lúc càng trầm, càng nặng, rõ ràng là đang kiềm chế cơn giận.

Cậu tức giận rồi.

Lâm Hỉ Triều không có gan đối đầu với cậu, cô cúi mắt, nhẹ giọng trả lời: "Không phải, tôi chỉ muốn học cho tốt.”

Im lặng.

Bầu không khí trong phòng rất ngột ngạt.

Rõ ràng lúc nãy cả hai còn đang hôn nhau nồng nhiệt.

Kha Dục không kiên nhẫn, tặc lưỡi nhẹ.

“Được rồi, nếu muốn ngủ thì lên giường ngủ, không muốn thì về lớp.”

“Mình cá cược đi.”

Bật lửa trong tay Kha Dục dừng lại, nghe cô nói tiếp.

Lâm Hỉ Triều ngẩng lên, giọng kiên định: "Cược tiếp đi.”

“Từ bây giờ đến khi chuông hết giờ tự học buổi tối thứ sáu vang lên, có ngày nào mất điện không.”

Lâm Hỉ Triều bổ sung.

“Mất điện toàn trường.”

Kha Dục cười, bật lửa kêu “tách” một tiếng, ngọn lửa cam đỏ lóe lên.

“Cậu cược gì?”

“Tôi cược là không.”

Kha Dục bật cười thành tiếng, cậu tựa vào tường, khóe môi nhếch lên một lúm đồng tiền nhạt.

“Cậu chơi lớn đấy, Lâm Hỉ Triều, THPT Số 1 trong mười năm qua chưa từng mất điện toàn trường, nếu có cũng chỉ là mất điện cục bộ ở tòa nhà giảng dạy hoặc ký túc xá học sinh.”

Quy mô xây dựng của THPT Số 1 không kém gì một số trường đại học nhỏ, các tòa nhà và cơ sở vật chất rất nhiều, việc quản lý tài nguyên rất nghiêm ngặt.

Bố của Kha Dục lại là chủ tịch hội đồng tài trợ của trường, mỗi năm danh mục bảo trì cơ sở vật chất của trường đều phải công khai nội bộ cho hội đồng.

Cô gái này đang đợi để gài cậu đây mà.

Nhưng cậu cũng không nói nhiều, ngược lại còn thấy hứng thú.

“Giá cược là gì?”

“Nếu cậu thua, chúng ta sẽ giữ khoảng cách cả học kỳ.”

“Nếu cậu muốn làm những chuyện này, thì tìm một cô bạn gái, yêu nghiêm túc mà làm.”

“Vậy nếu tôi thắng thì sao?”

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, ngón tay bấm vào lòng bàn tay: "Ngoại trừ việc làm tình.”

“Thì gì cũng được.”

Chuông hết giờ nghỉ trưa lập tức vang lên, xuyên qua tai của bọn họ, cả ký túc xá ngay lập tức trở nên náo động và ồn ào.

Có người di chuyển, có người hét lên, có người ném sách.

Kha Dục nhẹ nhàng nói trong bối cảnh hỗn loạn này.

“Được, tôi cược với cậu.”

Chương 10: Thông báo

Lâm Hỉ Triều từ nhỏ đã lớn lên ở Phù Thành, các bậc phụ huynh truyền tai nhau, mọi bạn học đều bàn tán rằng, THPT Số 1 Phù Thành là tốt nhất.

Có nguồn tài nguyên giáo dục tốt nhất, cơ sở vật chất tốt nhất, tỷ lệ đỗ đại học cao đến mức kinh ngạc, đứng đầu cả tỉnh.

Khi Lâm Hỉ Triều đang rửa tay trong phòng vệ sinh của Kha Dục, trong lúc đầu óc vẫn còn hỗn loạn, cô đột nhiên nhớ lại những đánh giá và lời đồn này.

Cô muốn cá cược với Kha Dục.

Không phải là bài tập, không phải là trận bóng rổ, không phải là bất cứ điều gì cậu giỏi, mà phải là thứ không thể kiểm soát, không thể để bố mẹ phát hiện.

Thời gian ngẫu nhiên, vượt quá tầm kiểm soát của họ, phạm vi còn phải rộng, cô muốn chắc chắn thắng.

Lâm Hỉ Triều từng chút một suy nghĩ về những điều kiện hạn chế, cuối cùng nghĩ đến—

"Toàn trường mất điện."

Cô nhẹ nhàng nói.

"Gì cơ? Lâm Hỉ Triều, cậu đang lẩm bẩm gì đấy, tớ gọi cậu cả buổi

mà không phản ứng."

Tay cô bị người kéo nhẹ, Lâm Hỉ Triều sực tỉnh lại, thấy khuôn mặt đầy thắc mắc của Từ Viện Viện.

"À... không có gì, không có gì." Cô xin lỗi: "Cậu vừa nói gì? Nói tiếp đi."

Từ Viện Viện thở dài, véo má cô: "Sao cậu cứ thất thần vậy."

Cô lè lưỡi cười.

Bây giờ là sáu giờ rưỡi tối,

Không khí dần trở nên mát mẻ, cô với Từ Viện Viện đang hóng gió ở lan can hành lang, bên ngoài đầy học sinh đã ăn no đang tiêu thực, đứng trò chuyện vui vẻ, tạo thành một đám đông nhộn nhịp.

Mới năm tiếng trước, cô và Kha Dục đã đặt cược.

Bíp bíp—

Loa phát thanh của trường phát ra tiếng rè, giọng phát thanh viên vang lên.

"Hôm nay là thứ tư, ngày 20 tháng 9 năm 2015, trời nắng, cảm ơn các học sinh THPT Số 1 đã lắng nghe đài phát thanh của trường."

"Không nhiều lời nữa, chúng ta cùng nghe ca khúc đầu tiên của ngày hôm nay, "Plastic Beach" của ban nhạc Gorillaz."

Giai điệu điện tử bắt đầu, qua loa phát thanh vang vọng trong môi trường yên tĩnh dễ chịu của trường, lại có vẻ không hợp.

"Ồ, ai yêu cầu bài hát này vậy, đặc biệt quá."

Từ Viện Viện lắng nghe kỹ: "Trường mình cho phép phát loại nhạc này hả?"

Tiếng nhạc rõ ràng, phong cách quen thuộc, Lâm Hỉ Triều nghe một lúc rồi khẽ nhíu mày.

"Im nào, cũng ra gì lắm đó chứ."

Từ Viện Viện gõ ngón tay theo nhịp, mắt nhìn quanh, đột nhiên dừng lại, rồi kích động nắm lấy tay Lâm Hỉ Triều.

"Lâm Hỉ Triều, nhìn kìa!"

Cô chỉ tay về phía nào đó, Lâm Hỉ Triều nhìn theo.

Ở góc sân khấu, một nam sinh đứng dựa vào tường, một tay đút vào túi quần, vóc dáng cao ráo, khuôn mặt lạnh lùng, hai ngón tay đang cầm một ly đồ uống lạnh.

Cậu đang nghe cô gái đối diện nói chuyện với vẻ mặt chán chường, mắt không thèm nhìn vào mặt người nói.

Cô gái đứng đối diện có ngoại hình quyến rũ, hai tay để sau lưng, thỉnh thoảng lại nhón chân, rõ ràng là vừa phấn khích vừa lo lắng.

"Kha Dục và Thời Tiếu, ôi trời, đứng cùng nhau rồi!"

Trái tim đập thình thịch, Lâm Hỉ Triều nghĩ ngay đến cuộc cá cược, nghĩ đến hậu quả khi Kha Dục thua.

Cậu ta đã bắt đầu phát triển tình cảm với người khác rồi sao?

Tiến triển nhanh vậy?

Có phải cảm thấy kèo cá cược này khó quá không?

Tuyệt vời!

Lâm Hỉ Triều mỉm cười.

Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng căng thẳng cả buổi chiều của cô bỗng nhẹ nhõm đi một chút.

"Nghe nói họ được phân công biểu diễn vào ngày Quốc khánh, có lẽ sẽ cùng lên sân khấu."

"Tốt quá, tốt quá." Lâm Hỉ Triều cười tươi: "Đây không phải là sự kết hợp của hai người tài giỏi với nhau sao? Chắc chắn là rất ấn tượng!"

Từ Viện Viện im lặng: "... Hôm đó cậu còn nói chị ấy không biết nhìn người."

"Haha." Lâm Hỉ Triều cười gượng: "Chuyện tình cảm, ai mà kiểm soát được đúng không?"

Lâm Hỉ Triều cười nhìn lại, Thời Tiếu đã rời đi, Kha Dục đứng thẳng dậy, như cảm thấy gì đó, đột nhiên cậu ngẩng đầu nhìn sang.

Ánh mắt họ giao nhau.

Cô hoảng hốt né tránh, giả vờ nhìn sang chỗ khác.

...

Tiếng nhạc trong đài phát thanh nhỏ dần, phát thanh viên điều chỉnh âm lượng để đọc bài viết.

"Người yêu cầu bài hát này còn gửi một bài viết để đọc cho mọi người nghe."

Tâm trạng của Lâm Hỉ Triều lúc này khá tốt, cô tập trung lắng nghe bài viết.

"Cậu ta nói—"

Phát thanh viên đột nhiên dừng lại, giọng đầy nghi vấn.

"Cậu ta nói, muốn thông báo cho tất cả các học sinh."

Hai từ "thông báo" vừa ra, tất cả học sinh trên sân trường và trong tòa nhà giảng dạy đang ồn ào nhốn nháo đều khựng lại một lúc, vô thức nhìn về phía đài phát thanh.

Nụ cười của Lâm Hỉ Triều tắt dần, không biết vì sao cô đột nhiên có linh cảm xấu.

Tim đập nhanh hơn, cô không nhịn được cuộn ngón tay.

Giọng nói rõ ràng của phát thanh viên vang lên trong tai cô.

"Thông báo, từ tối nay đến khi kết thúc buổi tự học tối thứ Sáu."

"Trong khoảng thời gian này, vào một lúc nào đó, mọi người sẽ được chứng kiến cảnh toàn trường THPT Số 1 mất điện."

!!

Lâm Hỉ Triều không thể tin nổi, mắt mở to, tưởng mình nghe nhầm, nhưng xung quanh lập tức vang lên tiếng thảo luận sôi nổi cùng với tiếng vỗ tay, gần như xuyên qua màng nhĩ của cô.

"Ôi trời!!!"

"Mẹ ơi!!!"

"Thật không đấy!!!"

Tiếng người ồn ào, mọi người thì thầm to nhỏ, tiếng nói lập tức át cả

tiếng phát thanh.

"Mất điện toàn trường? Thật sao? Tớ không nghe nhầm chứ!"

"Người gửi bài này là ai? Giỡn mặt à, sao lại nói vậy?!"

"Không thể nào, THPT Số 1 sao có thể mất điện toàn trường!"

Cuộc thảo luận càng lúc càng sôi nổi, càng lúc càng vang dội.

Lâm Hỉ Triều đứng giữa đám đông, mặt trắng bệch.

Nhạc trong đài phát thanh vẫn tiếp tục, âm lượng tăng lên, vào đoạn giữa, giọng nam trầm khàn hát.

——If they hold you, whale,

Nếu họ bắt được bạn, cá voi à,

——on a really hot day,

vào một ngày cực kỳ nóng nực.

——when the call got made,

khi chuông điện thoại vang lên,

——you"ve gone away,

bạn sẽ bị mang đi.

Lâm Hỉ Triều run rẩy, cứng đờ nhìn về phía Kha Dục trên sân, Kha Dục vẫn đứng đó, khẽ ngẩng đầu lên, vẻ mặt cậu kiêu ngạo, tràn đầy ngạo nghễ.

Cậu dùng lưỡi đẩy má, một ngón tay mở nắp chai đồ uống, tiếng xì

xì vang lên, bọt từ từ trào ra. Cậu giơ tay, hướng về phía Lâm Hỉ Triều, nghiêng chai.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt lại.

Điên rồi.

Người này điên rồi.

Cô không bao giờ nghĩ rằng Kha Dục sẽ thông báo cho cô theo cách này, cuộc cá cược này, cậu chắc chắn muốn thắng.

"Tại sao cậu lại làm vậy!"

Lâm Hỉ Triều đẩy mạnh Kha Dục, giọng điệu sắc bén, cô lại mất bình tĩnh thêm lần nữa.

"Lần đầu tiên cậu chủ động hẹn tôi ra là vì chuyện này à?"

Kha Dục ngồi bắt chéo chân trên giá đỡ, trong mắt đầy ý cười.

Vào tiết tự học buổi tối, trong phòng thiết bị, Lâm Hỉ Triều gửi nhiều tin nhắn hẹn cậu đến đây, tiếng thông báo vang lên liên tục, gần như bằng lượng tin nhắn trong một năm.

Mắt Lâm Hỉ Triều đỏ hoe hét lên với cậu: "Đừng nói mấy lời vô ích đó, trả lời tôi đi!"

Kha Dục không động đậy, ngược lại còn nhìn cô đầy hứng thú.

"Chậc, lần đầu tiên tôi thấy cậu tức giận như vậy đấy."

Lâm Hỉ Triều thở gấp: "Cậu chắc chắn sẽ thắng sao?"

"Không."

"Cậu chắc chắn sẽ thắng sao?!"

"Không chắc."

"Vậy cậu định làm gì? Cắt cáp điện, đốt dây điện, hay đập vỡ máy biến áp?"

"Phì—" Kha Dục cười: "Đó là phạm pháp, cưng ạ."

"Tôi là học sinh gương mẫu, không làm mấy chuyện đó."

"Vậy tại sao cậu lại phát thanh cho toàn trường biết?"

"Để chơi thôi, không phải cậu muốn chơi à?"

Kha Dục nhẹ nhàng nói: "Mất điện là chuyện lớn của toàn trường, tất nhiên phải để mọi người cùng tham gia, đây không phải là ý của cậu sao?"

"Rất thú vị." Cậu cười đánh giá.

Điên rồi.

Lâm Hỉ Triều hoàn toàn không thể tiếp tục nói chuyện với người này, cô hít một hơi thật sâu, rồi quay người bỏ đi.

"Lâm Hỉ Triều."

Kha Dục gọi cô dừng lại, sau đó đứng dậy, cậu lấy thứ gì đó từ túi đồng phục, đang tháo ra, rồi bước chậm về phía cô.

Lâm Hỉ Triều khó chịu nhìn cậu.

"Nhắc nhở cậu một câu." Kha Dục đứng trước mặt cô.

"Bây giờ vẫn trong thời gian cược, cậu có tâm trạng cãi nhau với tôi,

chi bằng nghĩ cách ngăn tôi lại đi."

Cậu giơ tay lên, đột ngột nhét thứ trong lòng bàn tay vào miệng Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều hoảng hốt muốn nhổ ra, nhưng bị Kha Dục giữ chặt cằm hôn lên.

Lưỡi họ cuốn lấy nhau, vị ngọt đậm đà lan tỏa trong miệng hai người.

Đó là vị của kẹo nho.

Chương 11: Lợi thế

"Ối trời, bài đăng thảo luận về việc cúp điện đã có hơn nghìn bình luận rồi!!"

Trong căng tin ồn ào, người đông nghịt chen lấn xô đẩy, dường như ai cũng cúi đầu lướt điện thoại, trên màn hình điện tử nhỏ bé sáng lấp lánh kia, các ký tự liên tục cuộn và cập nhật.

Từ hôm qua, số lượng bình luận ngày càng tăng, giọng điệu cũng ngày càng gay gắt.

Từ Viện Viện vừa gõ chữ vừa nói tiếp: "Có người đang đặt cược về kết quả cúp điện đấy!"

Lâm Hỉ Triều liên tục cảm thấy chán nản, cô từng muỗng từng muỗng đưa cơm vào miệng, không nhìn điện thoại, không tham gia vào chủ đề, mặc cho những cuộc thảo luận, đoán già đoán non ồn ào náo nhiệt bên ngoài.

Nhai hai ba cái trong miệng, cô miễn cưỡng hùa theo với giọng điệu mệt mỏi.

"Đặt cược gì cơ?"

Từ Viện Viện đưa màn hình đến trước mặt cô, ngón tay gõ nhẹ, hào hứng không thôi: "Cược tối thiểu 1 tệ, đặt cược là sẽ cúp điện hay không cúp điện!"

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn qua, lập tức nhíu mày. Đã đến mức này rồi

sao? Thật là quá đáng.

"Việc này liên quan đến cá cược tiền bạc, nhà trường không quản à?"

"Không, không, không, không." Từ Viện Viện lắc lắc hai ngón tay: "Người phát động nói đây là hoạt động mang tính chất từ thiện, sau khi có kết quả, tiền cược của người thua bồi thường cho người thắng, cùng với tiền cược của người thắng, sẽ được công khai quyên góp toàn bộ cho các tổ chức từ thiện theo định kỳ."

"Học sinh trường THPT Số 1 đâu thiếu tiền, vừa được làm việc tốt vừa được tham gia náo nhiệt, mọi người đều đặt cược rất hăng hái."

Lâm Hỉ Triều chăm chú nhìn vào bảng cược đó, số tiền đặt cược cho việc sẽ cúp điện đã gần ba nghìn tệ, trong khi số tiền cho việc không cúp điện mới chỉ đạt một nghìn tệ.

Chênh lệch quá lớn.

Cô thở dài một hơi, hỏi: "Cậu đặt cược gì?"

"Tất nhiên là cúp điện rồi!"

"Cậu cũng tin chắc sẽ cúp điện à?"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, cô thật sự không hiểu nổi.

"Không phải tin, mà là mong đợi." Từ Viện Viện gõ gõ khay thức ăn: "Thứ nhất, cúp điện thì không phải đi học. Thứ hai—"

"Tớ muốn xem người đưa ra thông báo đó, rốt cuộc có thể làm được đến mức nào."

Lâm Hỉ Triều im lặng.

Đúng vậy, Kha Dục rốt cuộc có thể làm được đến mức nào nhỉ.

Việc công khai tuyên bố rầm rộ trong toàn trường như vậy, chỉ khiến nhà trường nhắm vào dư luận này, kiểm soát và phòng ngừa việc sử dụng điện càng nghiêm ngặt hơn.

Cô đã kiểm tra thời tiết ba ngày này, ngày nào cũng là trời quang đãng, có thể loại trừ khả năng nhiễu loạn do sấm sét.

Bây giờ đã là đầu thu, trong lớp học không bật điều hòa, không bật quạt điện, áp lực cho hệ thống điện cũng giảm đi không ít.

Thông thường, trường học đều có hệ thống lưới điện riêng để vận hành và bảo trì, nên cũng loại trừ khả năng xảy ra phản ứng dây chuyền do mất điện khu vực.

Vì vậy, Lâm Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Kha Dục tính sẽ làm thế nào đây?

Trong đầu rối bời, Lâm Hỉ Triều cũng chẳng ăn cơm nổi, ra khỏi căng tin định đi mua ít đồ ăn vặt ở cửa hàng tiện lợi.

Học sinh đi qua trên đường cứ tụm ba tụm năm đều đang thảo luận về đài phát thanh với chuyện cúp điện, cô cảm thấy thật phiền quá, sao mà phiền thế này, đứng trước kệ hàng định mua chút kẹo cho mình.

Tay dừng lại trên gói kẹo vị nho, ngập ngừng một chút, rồi quả quyết lướt qua, cầm lấy cây kẹo mút vị sữa bên cạnh. Khi trả tiền chuẩn bị đi, cửa cửa hàng tiện lợi bỗng dưng ùa vào một đám người đông nghịt.

Lâm Hỉ Triều nghiêng người nhường chỗ, liếc mắt nhìn thấy Kha Dục đi vào từ cửa.

Từ tối qua đến giờ cô chưa gặp cậu, về nhà cũng tránh mặt cậu,

không biết cậu đã đi cắt tóc lúc nào, hai bên mai cắt ngắn hơn, tóc mái cắt mỏng khiến cho khí chất càng thêm sắc bén lạnh lùng, tạo nên một vẻ ngang tàng bất cần.

Áo hoodie dài tay màu đen, quần bóng rổ, giày thể thao trắng, vừa nhìn đã biết là vừa đi chơi bóng rổ về.

Người này vẫn làm những việc của mình, cắt tóc, chơi bóng, đi dạo, hoàn toàn không có động thái gì.

Ổn định một cách lạ thường.

Lâm Hỉ Triều giả vờ không nhìn thấy, cúi đầu từ từ bóc giấy kẹo, chậm rãi di chuyển ra khỏi đám đông, hai người một ra một vào đối diện nhau, phía sau đang chen chúc một đám người, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Cổ tay áo hoodie của cậu cọ qua khóa kéo đồng phục của Lâm Hỉ Triều, Lâm Hỉ Triều vừa cho viên kẹo vào miệng, xung quanh ồn ào náo nhiệt, vai họ sắp va vào nhau —

Kha Dục đột nhiên cúi người, cúi đầu, môi dừng lại bên tai cô, thì thầm vài câu.

Rắc.

Lâm Hỉ Triều cắn vỡ viên kẹo.

Khóe môi mỉm cười cọ qua tóc mai của cô, sau đó Kha Dục ngẩng đầu lên, hai tay đút túi, thản nhiên tiếp tục bước về phía trước.

Cô thấy tai mình ù đi trong giây lát.

Cậu đã nói bên tai cô: "Còn 33 tiếng nữa."

-

Tiết tự học buổi tối.

Mọi người xung quanh đều bồn chồn không yên, Lâm Hỉ Triều cũng vậy, cô căng thẳng tinh thần cao độ, hoàn toàn không có tâm trí học tập, lúc nào cũng lo lắng liệu có đột nhiên mất điện không.

Người ngồi bàn bên cạnh chuyển cho cô một chai trà sữa, cô hơi ngạc nhiên, rồi thấy người đó chỉ về hướng của Trương Tề Thạc.

Trương Tề Thạc ở xa xa, cách một dãy bàn, tay giơ lên say hi với cô.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt bất lực, vừa định trả lại trà sữa cho cậu ấy thì điện thoại trong ngăn bàn bỗng rung lên, hiển thị có một yêu cầu kết bạn mới từ nhóm lớp.

Trương Tề Thạc: [Đừng trả nữa, uống đi uống đi.]

Lâm Hỉ Triều không muốn tranh cãi nhiều với cậu ấy, bấm đồng ý kết bạn, sau đó chuyển cho cậu ấy một phong bì đỏ, sau phong bì đỏ là một câu cảm ơn, rồi nhét lại điện thoại vào ngăn bàn.

Chính là trong khoảnh khắc cúi đầu này, cả phòng học đột nhiên tối om.

Tiếng hét của học sinh vang lên khắp nơi.

"Ối trời mất điện rồi mất điện rồi!"

"Thật sự mất điện rồi!"

"Ôi mẹ ơi!!"

Lâm Hỉ Triều thở gấp, hoảng hốt giơ điện thoại lên.

Không phải chứ, nhanh vậy sao!

Kha Dục thật sự cắt điện à??!

"Cẩu Phương Hứa!"

Giáo viên chủ nhiệm trên bục giảng đập bàn một cái, gầm lên giận dữ: "Cậu làm gì thế! Bật đèn lên!"

Sau một tràng cười xấu xa quá đáng, phòng học lại sáng trở lại.

Mọi người xung quanh ồ lên một tiếng, hóa ra chỉ là trò đùa.

Nhưng Lâm Hỉ Triều vẫn chưa bình tĩnh lại được, tim cô đập thình thịch, lòng bàn tay đổ mồ hôi trơn tuột, cô bấm mở điện thoại xem giờ.

[Tối 20:30]

Đến khi kết thúc vụ cá cược, còn 25 tiếng nữa.

.....

[Điểm danh, tối nay không có chuyện gì xảy ra.]

[Ngày mai là ngày cuối cùng rồi, căng thẳng quá căng thẳng quá.]

[Nghe nói vụ này đã kinh động đến giáo vụ trưởng rồi, ông ấy còn cử người đến canh chừng hộp điện của trường.]

[Ối trời, vậy cúp điện chẳng phải càng khó hơn sao?]

...

Lâm Hỉ Triều cuộn mình trong phòng nhỏ của mẹ, nhìn những bình luận mới liên tục cập nhật trên diễn đàn, thở dài không thôi.

Số tiền đặt cược cho vụ cúp điện, lúc này đã đạt đến tỷ lệ 8000:2000

Các học sinh vừa bàn tán rằng không thể nào, độ khó cao, không có cơ hội, vừa tranh nhau tăng tiền cược.

Sự cuồng nhiệt trong tập thể, thật là châm biếm và kịch tính làm sao.

Kha Dục thật sự đã mở mang tầm mắt cho mọi người.

Mẹ đột nhiên gõ cửa bước vào: "Hỉ Triều à, con có muốn ăn hoành thánh không? Mẹ nấu cho Kha Dục mà lỡ nấu dư rồi."

Cô hiện giờ không muốn gặp Kha Dục cho lắm.

Cất điện thoại, cô trả lời thờ ơ: "Con không đói lắm, không muốn ăn đâu."

Nhưng mẹ lại trực tiếp bước vào kéo cô, ghé sát tai cô thì thầm: "Hoành thánh này nhân là thịt cua hoàng đế từ Hokkaido đấy, đắt lắm, mẹ cố ý nấu nhiều cho con đấy, con mau đi nếm thử đi."

Lâm Hỉ Triều bị mẹ kéo ra ngoài ăn một cách cưỡng ép, Kha Dục đã ngồi bên cạnh bàn ăn, tay trái lướt điện thoại, tay phải từ tốn cầm thìa húp canh.

Cậu không nhìn cô lấy một cái.

Ở nhà cô luôn giả vờ không quen biết, không nhận ra và không nói chuyện với Kha Dục, cuối cùng ngoan ngoãn ngồi đối diện Kha Dục, im lặng cầm thìa lên.

Vẫn cảm thấy ngượng ngùng, cô cũng bắt đầu lấy điện thoại ra lướt.

Từ Viện Viện gửi cho cô hai tin nhắn, bảo cô mau vào xem diễn đàn,

số tiền đặt cược hai bên đột nhiên ngang bằng nhau, bây giờ đã là 10,000:10,000.

Lâm Hỉ Triều vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, run rẩy mở diễn đàn một cách phấn khích.

Trong bài đăng còn tranh luận gay gắt hơn cả lúc nãy, mọi người điên cuồng bình luận.

[Là đại gia nào vừa đặt cược 7000 cho không cúp điện vậy, quá điên rồi!]

[Trời ơi, chơi lớn thế sao? Không phải nói là cược 1 tệ thôi sao?]

[Là ai là ai rốt cuộc là ai vậy?]

[Này kẻ hèn đăng bài kia, thời thế đã thịnh vượng như nhà ngươi mong muốn.]

Bài đăng liên tục cuộn xuống, gần như không đọc được chữ, cho đến khi người đứng sau tổ chức trò cá cược từ thiện này tự mình xuất hiện trả lời.

[Đừng bình luận nữa, để tôi nói cho mọi người biết người đặt cược 7000 là ai.]

Bàn ăn đột nhiên phát ra tiếng động nhẹ, Lâm Hỉ Triều nghe thấy tiếng thì lập tức ngẩng đầu lên, Kha Dục đã ăn uống no nê, cất điện thoại, cầm bát chậm rãi đi về phía bếp.

Vẫn không nhìn cô.

Lâm Hỉ Triều vui mừng cúi đầu vội vàng xem điện thoại.

Tin nhắn mới của Từ Viện Viện gần như cùng lúc hiện lên trên điện thoại cô với bình luận trả lời của người tổ chức quyên góp.

Một ảnh chụp màn hình chuyển khoản.

Một tiếng thông báo tin nhắn.

[Kha Dục, đặt cược 7000 tệ, đặt không cúp điện]

Cạch một tiếng, đồng hồ treo tường trong phòng khách chỉ 11 giờ.

Đến đây, còn 20 tiếng nữa là kết thúc vụ cá cược.

Chương 12: Cậu vẫn nghĩ mình không thể thắng à?

Kha Dục đích thân ra mặt "đặt cược lớn", trực tiếp khiến số tiền cược bên "không mất điện" lật ngược tình thế.

Xu hướng cược thay đổi vì hành động đột ngột của cậu, mọi người đều nói, ngay cả Kha Dục - một người vốn luôn kiêu ngạo, chả để ai vào mắt, cũng đặt cược vào điều không thể xảy ra, thì chúng ta nhất định phải theo thôi!

Một viên đá kích lên ngàn đợt sóng.

Ít ai biết rằng, cậu chính là người khởi xướng mọi chuyện đằng sau.

Đêm qua Lâm Hỉ Triều không ngủ được, cô cứ trở mình liên tục, càng lúc càng không đoán ra rốt cuộc Kha Dục muốn làm gì.

Tại sao cậu lại đặt cược cô thắng?

Không thể nào, Kha Dục trượt tay à?

Mọi chuyện dường như ngày càng vượt tầm kiểm soát, kế hoạch ban đầu của Lâm Hỉ Triều nhằm mở rộng phạm vi, vượt qua sự kiểm soát của hai người bọn họ, bây giờ trực tiếp bị Kha Dục đẩy đi càng xa, càng khó lường.

Khiến cô hiện giờ giống như một người ngoài cuộc, có chút tâm trạng méo mó xem kịch.

Điều khiến cô không ngờ hơn là, Kha Dục ngày hôm sau hoàn toàn biến mất.

[Thứ Sáu, 7:00am, đếm ngược 14 tiếng]

Sáng sớm Lâm Hỉ Triều chuẩn bị ra ngoài, thường ngày đều thấy chú Hoàng đứng đợi trước cửa để đưa Kha Dục đi học, hôm nay lại không thấy đâu.

Cô cảm thấy có chút lo lắng, giả vờ hỏi mẹ một câu.

"À, Kha Dục xin nghỉ rồi, nên chú Hoàng không đến."

"Xin nghỉ rồi?" Lâm Hỉ Triều tròn mắt ngạc nhiên.

Mẹ cô vừa nấu canh vừa nói: "Sáng sớm cậu ấy đã đi cùng bà Thích, trời còn chưa sáng, cũng không biết đi làm gì."

[12:00am, đếm ngược 9 tiếng]

Bài đăng thảo luận về mất điện đã vượt qua mốc mười nghìn bình luận, tỷ lệ cược là 15,000:20,000, nhóm [không mất điện] tiếp tục vượt lên.

Học sinh vẫn đang tăng cược, càng gần đến giờ kết thúc, càng thấy hệ thống điện của trường ổn định, càng kích thích tâm lý tìm kiếm cảm giác mạnh của mọi người, giống như khi chơi trò nhảy bungee trên vách đá, quá trình chờ đợi là thú vị nhất.

[2:00pm, đếm ngược 7 tiếng]

Lâm Hỉ Triều kết thúc giờ nghỉ trưa, cô lén lút đến lớp của Kha Dục xem một chút, chỗ ngồi của cậu vẫn trống rơn, có vài người bạn thân của cậu nói rằng sáng nay vẫn thấy cậu ở tòa nhà giáo viên, nhưng rồi lại đi đâu mất.

[5:00pm, đếm ngược 4 tiếng]

Trường học đặc biệt cử một nhóm công nhân đến kiểm tra và bảo trì phòng cung cấp điện, hành động này bị một số học sinh tinh nghịch chụp lại rồi đăng lên diễn đàn, như một tín hiệu cho kết quả, mọi người lại tiếp tục tăng cược.

Tỷ lệ cược là 18,000:30,000, nhóm [không mất điện] đã dẫn trước khá xa.

Trương Tề Thạc vẫn đưa cho cô một ly trà sữa, nhắn tin bảo rằng cậu ấy cũng đã đặt cược, cậu ấy nói muốn cược ngược lại với Kha Dục, nên đặt cược vào việc sẽ mất điện, còn đặt hẳn 500, khiến Lâm Hỉ Triều tức điên.

[7:30pm, bắt đầu buổi tự học tối, đếm ngược 2 tiếng rưỡi]

Các học sinh ngày càng trở nên bồn chồn, đủ loại tin đồn lan tràn, tình hình dần mất kiểm soát.

Cuối cùng, ban lãnh đạo nhà trường phải ra mặt, gửi thông báo đến từng lớp, cấm học sinh bàn tán về chuyện này.

Thông báo chính thức, nghiêm khắc, như một gáo nước lạnh dội vào những kẻ nói nhiều, nhà trường đặc biệt nhấn mạnh, buổi tự học tối phải giữ trật tự cho đến khi tan học.

Thông báo này như một liều thuốc an thần cho Lâm Hỉ Triều, trường đã ra thông báo rồi, còn cơ hội nào lật kèo nữa không?

Lần đầu tiên cô đặt cược cho bên mình, 100 đồng.

Dù cho Kha Dục vẫn chưa xuất hiện.

[8:45pm, tiết tự học cuối cùng, đếm ngược 45 phút]

Hệ thống điện vẫn ổn định, dư luận đã phản tác dụng, học sinh đặt cược mất điện tức giận bắt đầu lên diễn đàn chửi bới, chửi người đăng bài, chửi đài phát thanh, nói rằng sau này đừng để học sinh đọc mấy thứ nhảm nhí nữa, nói họ truyền bá thông tin sai sự thật, phải báo cảnh sát.

Hai phe bắt đầu cãi nhau, có những học sinh giỏi xuất hiện, dùng kiến thức vật lý phân tích rằng mất điện là điều không thể xảy ra.

Lâm Hỉ Triều nhìn mà tặc lưỡi kinh ngạc, tâm trạng ổn định hơn.

Từ Viện Viện nhắn tin than phiền: "Chán quá, tớ còn tưởng người đó sẽ làm gì, kết quả làm lớn chuyện nhưng chẳng làm gì cả, đùa chúng ta sao?"

Đến lúc này, tỷ lệ cược từ thiện đạt 20,000:80,000, không mất điện dẫn trước gấp 4 lần.

Tổng số tiền cược đạt 100,000 tệ.

Mọi người không ngờ rằng, một lần đặt cược lớn lại có thể thu được nhiều tiền như vậy.

Lâm Hỉ Triều hít sâu một hơi, tỷ lệ cược áp đảo cùng với sự cổ vũ của đám đông như tiếp thêm can đảm cho cô, nếu cô phải một mình đối mặt với mọi chuyện, đến lúc này, có lẽ cô đã hoảng sợ từ lâu rồi.

Nhưng khi sau lưng cô có một đám người, khi mọi người bắt đầu cổ vũ, hò reo cho không mất điện, tự nhiên Lâm Hỉ Triều cảm thấy mình đã đứng về phía chiến thắng.

Hai mươi phút trước khi chuông reo, Kha Dục biến mất cả ngày cuối cùng cũng xuất hiện.

Cậu nhắn tin cho cô, bảo cô đến quảng trường trung tâm gặp cậu.

Quảng trường trung tâm có thể nhìn thấy toàn bộ các tòa nhà trong trường, đó dường như là một nơi tuyệt vời để chứng kiến mọi thứ.

Lâm Hỉ Triều chạy đến nơi, xung quanh yên tĩnh, dưới ánh đèn đường vàng nhạt, Kha Dục ngồi trên ghế trầm tư, một tay chống cằm, tay kia lật qua lật lại điện thoại, hàng mi dài của cậu dưới ánh đèn tạo thành một bóng mờ mềm mại.

Lâm Hỉ Triều dừng lại trước mặt cậu, cô có hơi thở dốc, Kha Dục nhìn thấy cô thì nở một nụ cười nhẹ, giơ tay vuốt lọn tóc rối trước trán cô ra sau tai.

"Chạy gì mà gấp thế, một ngày không gặp đã nhớ tôi vậy sao?"

Lâm Hỉ Triều tránh né hành động của cậu, điều chỉnh hơi thở, hỏi: "Tại sao cậu lại đặt cược tôi thắng?"

Kha Dục thu tay lại, tựa vào lưng ghế, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ra hiệu cho Lâm Hỉ Triều ngồi xuống.

Lâm Hỉ Triều làm theo.

Một lúc sau, cậu mới nói: "Làm gì có nhiều tại sao như vậy, nhỡ đâu cậu thật sự thắng thì sao."

…

Lâm Hỉ Triều chớp mắt.

"Vậy là cậu muốn tôi thắng?"

"Cậu còn nghĩ mình không thể thắng sao?"

Kha Dục nhanh chóng trả lời, ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

"Bởi vì cậu dường như chẳng làm gì cả." Lâm Hỉ Triều chăm chú nhìn

cậu: "Nhưng dường như cậu lại làm rất nhiều, cậu phát sóng khiến mọi người phấn khích, cậu đặt cược tôi thắng, kích thích mọi người bắt đầu tăng cược, bây giờ đã lên tới 100,000 rồi."

"Cậu luôn làm những việc không liên quan, dường như chẳng quan tâm việc có mất điện hay không."

Cô không nhìn Kha Dục nữa, tựa lưng vào ghế nhìn đồng hồ điện tử ở trung tâm quảng trường, còn bảy phút.

Cô hỏi: "Tại sao?"

Kha Dục không nói gì, không trả lời, cũng nhìn về phía màn hình điện tử theo ánh mắt của Lâm Hỉ Triều.

Hai người ngồi đó trong im lặng, quảng trường rộng lớn và trống trải, đồng hồ đỏ nhấp nháy, chỉ có hai người họ, vai kề vai, chân chạm chân, gần như vậy, nhưng không có chút cảm xúc lãng mạn nào.

Lâm Hỉ Triều nhận ra, dường như đây là lần đầu tiên hai người họ tiếp xúc với nhau một cách đúng mực.

Kim đồng hồ đỏ từ từ di chuyển, còn hai phút.

Lâm Hỉ Triều cuối cùng không nhịn được hỏi: "Cậu vẫn quyết định không làm gì sao?"

Kha Dục cúi đầu nhìn điện thoại, rồi quay người lại, chìa tay về phía Lâm Hỉ Triều.

"Lại đây để tôi ôm cậu một chút."

Cậu ta nói, lỡ như cậu thắng, có khi cả một học kỳ tôi cũng không được ôm cậu.

Cậu ta nói rằng cậu ta rất tuân thủ quy tắc.

Lâm Hỉ Triều ngây người tiến lại gần, được cậu ôm vào lòng, cằm cậu tựa lên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lâm Hỉ Triều có thể ngửi thấy mùi hương tươi mát của da thịt cậu ở cổ, hương chanh đắng tươi mới, có lẽ vì mấy ngày nay Kha Dục quá yên lặng, quá khác thường, nên khiến cô vô thức quên phản kháng.

Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ điện tử đỏ nhấp nháy.

Còn 50 giây cuối cùng.

"Lâm Hỉ Triều, cậu phải biết là."

Kha Dục đột nhiên ôm chặt cô hơn, cúi đầu ghé sát tai cô.

40 giây.

"Tôi bây giờ rất hứng thú với cậu."

30 giây.

"Vì vậy, cậu đừng nghĩ đến việc tự đẩy tôi ra."

Lâm Hỉ Triều hoảng hốt: "Gì... gì cơ?!"

10 giây.

"Lâm Hỉ Triều à—" Kha Dục cười: "Tôi tất nhiên sẽ không để cậu thắng."

Cậu ta cúi đầu đếm ngược: "3, 2, 1."

Bùm bùm bùm!

Lâm Hỉ Triều mở to mắt nhìn ánh đèn từ các tòa nhà trong khuôn viên trường học từ trái sang phải, theo hình vòng cung lần lượt tắt dần, trường học rộng lớn đột nhiên chìm vào bóng tối dày đặc, màn sương đen đặc quánh, xung quanh toàn là bóng tối.

Sau đó là tiếng hò reo của học sinh vang lên, hết đợt này đến đợt khác, như sóng vỗ.

"Mất điện rồi!!!"

"Thật sự mất điện rồi!!!"

"Chết tiệt, tôi thắng rồi!!"

"Chết tiệt, mất điện ngay giây cuối cùng của buổi tự học, thật sự quá đáng!!"

Lâm Hỉ Triều căng thẳng suốt 3 ngày qua, dây thần kinh trong đầu đột nhiên đứt phựt, cô như bị đổ sập, ôm chặt vai thở gấp, càng lúc càng nặng nề, Kha Dục cảm thấy cô đang run rẩy.

"Đừng khóc." Cậu nói.

Rồi cậu nhẹ nhàng vỗ lưng cô, rất nhẹ nhàng, như đang đối xử với báu vật quý hiếm.

"Cậu còn nhớ đã hứa với tôi như thế nào không?"

—Trừ chuyện quan hệ, còn lại đều được.

"Vậy thì việc đầu tiên là." Cậu ta nâng mặt Lâm Hỉ Triều lên, nhìn vào đôi mắt đẫm lệ của cô, trong bóng tối mắt cô sáng rực.

Vì vậy, cậu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô, trầm giọng nói.

"Làm bạn gái tôi, Lâm Hỉ Triều."

"Chúng ta yêu nhau đi, Lâm Hỉ Triều."

Chương 13: Một mặt khác

Thời gian lùi lại hai ngày trước.

Đài phát thanh của trường lần đầu tiên nhận được bài đăng ký bài hát từ Kha Dục, bài hát không có vấn đề gì, chỉ là nội dung bài viết thật sự nhạy cảm, phát thanh viên trưởng cũng chỉ là học sinh lớp 11, không có gan đọc trước toàn trường.

Kha Dục vỗ vai người đó, thẳng thắn nói.

"Chắc chắn sẽ có giáo viên đến tìm bạn, bạn cứ đổ hết trách nhiệm lên tôi, đừng che giấu, cứ nói thật là tôi làm."

"Chỉ cần nhớ, đừng để học sinh trường THPT Số 1 biết là tôi."

Khi phát thanh viên đọc bài, thầy giáo vụ đang phạt học sinh ngoài hành lang, vừa nghe thông báo khiến cả trường hưng phấn, đã lập tức chạy đến đài phát thanh hỏi cho ra nhẽ.

Biết là do Kha Dục làm, thầy giáo vụ có chút bối rối, học sinh này thật xuất sắc nhưng cũng rất đặc biệt, nể mặt Kha Dục, thầy đợi đến giờ tự học buổi tối mới gọi cậu lên hỏi chuyện.

"Vì sao em lại phát thông báo này?" Thầy giáo vụ thắc mắc: "Gần đây học hành áp lực quá? Muốn tìm cảm giác mạnh à?"

Giọng điệu rất hiền từ.

Kha Dục cười, đánh trống lảng: "Em muốn hỏi thầy, nếu muốn tổ

chức một hoạt động quyên góp toàn trường, thì cần những quy trình gì?”

“Quyên góp?” Thầy giáo vụ ngẩn ngơ: "Tôi hỏi em về việc mất điện, sao em lại nói đến quyên góp?”

Kha Dục: “Mất điện có liên quan đến quyên góp.”

Cậu lập tức đưa ra một kế hoạch quyên góp, chữ viết ngay ngắn, in thành tập.

Trang đầu tiên viết — dành cho kế hoạch cùng Bộ Giáo dục xây dựng cơ sở học tập của trường...

Vừa thấy dòng này, thầy giáo vụ đã ngừng lại.

“Em biết về cơ sở này bằng cách nào?”

“Em còn biết cơ sở này chưa chắc đã được xây dựng ở THPT Số 1.”

“Kha Dục!” Thầy giáo vụ nghiêm khắc: "Em biết mình là học sinh chứ?”

Kha Dục mỉm cười, giữ thái độ tôn kính lễ phép.

“Đừng vội, thầy ạ, thầy xem hết đã.”

Dòng thứ hai.

“Trường đã chiếu phim tài liệu về trợ giúp học sinh ở các lớp, cảm động trước cảnh trường học ở vùng núi bị cắt điện, thiếu nước, điều kiện học tập khó khăn. Nên đề nghị toàn trường phối hợp, để học sinh tự tổ chức, phát động một hoạt động quyên góp toàn trường có tên là ‘Mất điện một giờ’.”

“Số tiền quyên góp lần này sẽ được quyên góp toàn bộ cho trường

THPT Số 2 Nhược Thủy mà THPT Số 1 đang có kế hoạch hỗ trợ.”

Thầy giáo vụ nhíu mày đọc hết: "Em muốn mất điện chỉ để quyên góp?”

“Đúng vậy.”

“Phải mất điện mới quyên góp được?”

“Đúng vậy.”

Thầy giáo vụ đầy nghi ngờ: "Điều này có liên quan gì đến cơ sở tài trợ nhân tài?”

Kha Dục không nói gì, chỉ đẩy tập kế hoạch trên bàn thầy giáo vụ về phía trước.

“Nhờ thầy đưa kế hoạch này cho hiệu trưởng xem qua, cảm ơn.”

...

Hiệu quả từ việc thông báo từ đài phát thanh rất tốt, thảo luận về việc mất điện ngày càng nóng, nhưng nhiệt độ nào rồi cũng có lúc giảm, Kha Dục muốn đẩy nó lên cao hơn nữa.

Cậu nhắn tin cho bạn học lớp khác, bảo người đó khi chủ đề sắp hạ nhiệt thì mở một bảng cược từ thiện, còn phải giải thích rõ ràng tên từ thiện để mọi người yên tâm đặt cược.

Bạn cậu hỏi: [Tại sao là bảng cược, không phải cậu muốn quyên góp sao?]

Kha Dục trả lời: [Quyên góp chỉ để đối phó với nhà trường, nếu cậu lấy danh nghĩa quyên góp để nói với học sinh, họ chỉ nghĩ cậu nói nhảm, cuối cùng cho cậu vài đồng lẻ cho có, thế là không đủ.]

Cậu nói: [Tôi muốn họ cược, có sự cạnh tranh, có thắng thua, tôi muốn thu được một khoản tiền không nhỏ.]

Cậu muốn dùng tiền "cược" để "chặn" miệng nhà trường.

Cậu muốn thắng cả hai.

Kha Dục là một tay nắm bắt tâm lý con người rất giỏi, bảng cược vừa ra, một sự kiện giải trí hoàn toàn biến thành mối liên quan lợi ích trực tiếp, hứng thú của học sinh được đẩy lên cao.

Và bây giờ, chỉ cần xem thái độ của nhà trường.

Kế hoạch đã được chuyển đến tay hiệu trưởng.

Hiệu trưởng lật qua lật lại: "Bộ Giáo dục thực sự có kế hoạch hợp tác với chúng ta về cơ sở tài trợ nhân tài, hiện tại thái độ cũng rất do dự, chưa chắc đã là THPT Số 1."

Ông rất muốn giành được dự án này, điều này cũng có lợi cho sự nghiệp của ông, nhưng Bộ Giáo dục nói rằng dự án liên kết của THPT Số 1 đã đủ nhiều, phải cho các trường khác cơ hội.

Hiệu trưởng gấp lại kế hoạch, cười ý vị thâm sâu.

"Kha Dục đang đàm phán điều kiện với tôi, đứa trẻ này bị gia đình dạy dỗ quá mức, không giống một học sinh."

Ông đưa kế hoạch lại cho thầy giáo vụ: "Nói với cậu ta, tôi từ chối."

——

Kha Dục bình tĩnh nhận lại kế hoạch, không chút dao động, bây giờ cậu quan tâm đến bảng cược của mình hơn.

Thời gian đến tối thứ năm, bảng cược đã thu được 10,000 đồng.

Một ngày 10,000.

Quá ít, quá chậm.

Nhân lúc cảm xúc của mọi người đang lên cao, cậu đặt cược mạnh 7,000 cho bên yếu hơn, rồi bảo người bạn kia công khai nói là cậu đặt.

Có cậu dẫn dắt, thao túng, mọi người đua nhau đặt cược, số tiền tăng một cách chóng mặt.

Cũng trong giai đoạn này, cậu hoàn toàn chăn thả Lâm Hỉ Triều, để cô hòa vào đám đông đồng lòng, bị đám người vô tổ chức ảnh hưởng đến mất khả năng phán đoán, có được sự tự tin hão huyền.

Có người nhắc nhở cô, có người lo lắng thay cô, có người còn quan tâm hơn cả cô.

Kha Dục không cần phải tự mình gây áp lực.

Tiền gần như tăng vùn vụt.

Từ 10,000 lên 35,000, rồi 50,000.

Diễn đàn trở nên náo nhiệt, dư luận lớn đến mức nhà trường phải ra mặt ngăn cản.

Cũng trong lúc này, Kha Dục đang ở buổi tiệc sinh nhật của ông ngoại, dư luận đã đủ, tiền cũng gần đủ, còn lại là tận dụng thế lực gia đình.

Trước khi nghỉ hưu ông ngoại cậu là quan chức cấp cao, đã đào tạo ra một nhóm người trong chính quyền tỉnh, tiệc mừng thọ 80 tuổi của ông, người đến dự tất nhiên đều là những người Kha Dục cần.

Cậu rót trà cho mọi người, trước mặt các bậc trưởng bối cậu tỏ ra lễ phép, khiêm tốn, lấy dáng vẻ học sinh gương mẫu làm chuẩn.

Có người hỏi về việc học của cậu, hỏi về tình hình ở THPT Số 1.

Kha Dục rót trà một vòng, tỏ ra vô tình nói về việc cậu đang phát động một cuộc quyên góp từ thiện, tiền đã được thu thập xong, bạn học rất nhiệt tình, chỉ là không tìm được danh nghĩa phù hợp để quyên góp.

Ông ngoại ngạc nhiên: "Sao lại không có danh nghĩa, trường học của cháu đâu?”

“Trường không cho phép, chúng cháu phải lén lút làm.”

Ông ngoại lập tức cao giọng: "Tại sao không cho phép! Làm việc tốt mà không cho phép?”

“Chúng cháu muốn giúp đỡ trường THPT Số 2 Nhược Thủy.”

Ok, nói đến đây, nhóm người trong Sở Giáo dục lập tức hiểu ra, trường THPT Số 2 Nhược Thủy chẳng phải là trường đang có kế hoạch giúp đỡ sao? Họ vốn không muốn hợp tác với THPT Số 1, nhưng cậu thiếu gia này lại muốn quyên tiền giúp đỡ họ?

Ông lão rất tức giận, cháu trai của tôi nhiệt tình muốn giúp đỡ trường nghèo như vậy, mà lãnh đạo THPT Số 1 lại không cho, là cái lý gì đây?

Những người muốn lấy lòng lập tức hiểu chuyện, an ủi Kha Dục, không sao, cứ lấy danh nghĩa trường của cháu quyên góp, việc khác chúng tôi sẽ giải quyết, không liên quan gì đến các cháu.

Kha Dục cười rất chân thành.

Chỉ là một cú điện thoại, nhưng nhất định phải gọi trước mặt ông

lão, để thể hiện sự coi trọng cũng như tích cực của bọn họ.

Lúc này số tiền quyên góp đã gần một trăm nghìn, một trăm nghìn không phải là nhiều, nhưng số tiền một trăm nghìn được tổ chức tự phát trong hai ngày bởi học sinh, sau đó dùng danh nghĩa trường để quyên góp, thì ý nghĩa và tầm quan trọng đã khác.

Hiệu trưởng nhận được mọi lợi ích, Kha Dục quyên tiền, Sở Giáo dục cam kết, danh sách cơ sở tài trợ nhân tài thế nào cũng sẽ thuộc về THPT Số 1.

Tiền đã có.

Điện thoại từ Sở Giáo dục đã có.

Lợi ích của hiệu trưởng được đảm bảo.

Thì yêu cầu mất điện của Kha Dục cũng phải được đáp ứng.

Cậu cũng chủ động nhượng bộ, mất điện một giờ là quá nhiều, để không ảnh hưởng đến việc học của mọi người, chỉ cần tắt điện trước khi chuông tan học vang lên là được.

Đến mức này, cộng thêm với tình hình hiện tại, lãnh đạo nhà trường không còn quan tâm đến chuyện mất điện nữa, mọi người đều có lợi, mọi người đều nhượng bộ.

Kha Dục đạt được mong muốn.

Vì vậy, bùm bùm bùm!

Ngay giây cuối cùng trước khi chuông tan học vang lên, toàn trường đều mất điện, cậu có một bàn thắng đẹp.

Lâm Hỉ Triều sẽ không biết, chỉ vì một câu "mất điện toàn trường" của cô, Kha Dục đã phải vất vả làm đến mức nào, mà cô lại nghĩ cậu

nhàn rỗi, không làm gì cả.

Nhưng không sao, cuối cùng cậu đã thắng, và chỉ có thể là cậu thắng.

Mọi chuyện đã xong.

Khi chờ cô gái ở quảng trường trung tâm, Kha Dục lại nghĩ về câu nói của Lâm Hỉ Triều trước khi yêu cầu mất điện—

"Nếu cậu muốn làm những việc này, hãy tìm một cô bạn gái, nghiêm túc yêu đương, nghiêm túc làm."

Cậu thầm nghĩ cô gái này lảm nhảm như vậy, có phải là đang ám chỉ chuyện bạn gái không?

Rất đơn giản, mối quan hệ của họ đã thân mật hơn cả bạn trai bạn gái rồi không phải sao?

Chỉ là thế nào mới được coi là nghiêm túc yêu đương, ít nhất cậu đã rất nghiêm túc với ván cược này rồi.

Vì vậy cậu nói: "Hẹn hò với tôi đi."

Thử xem, thử một mối quan hệ mới, một khởi đầu mới, liệu cậu có thể nghiêm túc hơn không.

Lâm Hỉ Triều lập tức đẩy cậu ra, tức giận đến phát điên: "Cậu bị sao vậy Kha Dục? Cậu biết mình đang nói gì không?"

"Đây không phải là lời của cậu sao?"

"Cậu thích tôi à?" Cô hỏi thẳng, bình thường sẽ không hỏi vậy.

Kha Dục cũng trả lời thẳng: "Thích chứ."

“Là thích kiểu nào, thích ngủ với tôi, hay chỉ đơn giản là thích tôi?”

Thôi rồi, câu này làm Kha Dục đứng hình, cậu nhìn cô rất lâu, nhìn từ trên xuống dưới, xung quanh vẫn tối, học sinh vẫn đang hét, chỉ là một mảng đen kịt ồn ào.

Cậu cảm thấy trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, mình sắp bị Lâm Hỉ Triều nắm gọn.

Vì vậy cậu cố tránh nặng tìm nhẹ: "Thích thì thích thôi, cậu quan tâm kiểu thích nào làm gì.”

Lâm Hỉ Triều lại khóc, như thể cảm xúc dồn nén bấy lâu đột nhiên bùng phát, còn buồn hơn cả khi Kha Dục hôn cô.

Cô nói, Kha Dục, cậu không thể như vậy.

Cô nói, đồng ý làm những việc này với cậu chỉ vì tôi đã thua, nhưng cậu không thể lấy danh nghĩa yêu đương để làm những việc này với tôi.

“Như vậy sẽ rất ghê tởm.”

Chết tiệt.

Ghê tởm? Nghe cô ấy nói kìa.

Kha Dục trong ba ngày qua nhảy lên nhảy xuống, tích cực như thế, cuối cùng lại nhận được câu “ghê tởm” từ cô nàng.

Cậu nén giận, đứng dậy, định nắm tay Lâm Hỉ Triều, bị hất ra.

Muốn lau nước mắt cho cô, bị đẩy ra.

Cuối cùng cậu ta thở dài, kéo cô vào lòng, dùng tay áo trắng lau nước mắt cho cô.

“Tôi đã nói rồi, cậu chỉ có thể yêu tôi, hiểu không?”

Cô nàng vẫn khóc, nước mắt chảy không ngừng, Kha Dục có chút bất lực, cuối cùng thở dài, buông cô ra, nắm tay cô, thản nhiên bước đi trong khuôn viên trường tối tăm, ồn ào.

“Tôi cũng là lần đầu tiên, mối tình đầu.”

Cậu nói rồi bật cười, nhưng sau đó cố nhịn xuống.

“Vì vậy đối xử tốt với tôi chút, bạn gái nhé.”

Chương 14: Vuốt ve cô bé

Kha Dục nói muốn hẹn hò với cô, nhưng bản chất của cậu chẳng có gì thay đổi.

Lâm Hỉ Triều nghi ngờ nghiêm trọng rằng người này hoàn toàn không biết thế nào là mối quan hệ tình cảm.

Thứ bảy được nghỉ, cô dậy muộn hơn mọi khi, rửa mặt xong rồi xuống bếp ăn sáng.

Đôi mắt lại sưng lên, điều này cũng không có gì phải ngạc nhiên, cô cầm một quả trứng nóng, chưa bóc vỏ, ngửa đầu lên để lăn trên mắt.

Sau đó, cô nhìn thấy Kha Dục với khuôn mặt cau có, tóc hơi rối, một vẻ mệt mỏi đi đến tủ lạnh lấy nước uống.

Ồ, dậy sớm nên không vui?

Lâm Hỉ Triều quay lưng lại, tiếp tục lăn quả trứng trên mắt.

Nhiệt độ ấm áp bao phủ mắt rất dễ chịu, quả trứng vừa lăn quanh mắt, ngay lập tức một vật lạnh lẽo cứng ngắc đã áp vào má phải của cô.

Mang theo hơi lạnh ẩm ướt, cảm giác như bị bỏng lạnh.

Lâm Hỉ Triều né đầu, không ngạc nhiên khi thấy Kha Dục đang cầm chai nước khoáng đông lạnh, nghiêng đầu về phía cô, đôi mắt lạnh

lùng đen tối, không có chút cảm xúc chào hỏi.

"Chào buổi sáng, bạn gái."

Lâm Hỉ Triều bước lùi lại một chút, thở dài, ngửa đầu tiếp tục xoa mắt.

Kha Dục cười nhẹ, rồi đặt chai nước xuống, lấy quả trứng còn lại từ trong bát ra, dùng ngón tay đẩy cằm Lâm Hỉ Triều lên, sau đó xoa trứng lên mắt kia của cô.

Cô né đầu, ngón cái của Kha Dục áp vào cằm cô, làm cô bị giữ chặt hơn, Kha Dục tiếp tục xoa mắt cho cô.

Mọi thứ diễn ra rất trôi chảy.

"Cậu có thể đừng như vậy không?" Cô thở dài: "Mẹ tôi còn ở ngoài kia."

Kha Dục nói khẽ: "Chiều nay đến phòng tôi."

"Thả tay ra đi..."

"Có đến phòng tôi không?"

Quả trứng vẫn áp chặt vào mí mắt cô, có né cách nào cũng không được.

"Nóng quá!"

Nóng cái gì mà nóng. Kha Dục không thả lỏng tay: "Có đến không, hả?"

"Biết rồi, biết rồi!"

Lâm Hỉ Triều kéo dài giọng đồng ý.

Bây giờ Kha Dục mới cong môi cười, kéo cằm cô lại gần, cúi đầu hôn nhẹ lên mũi cô.

Ở nhà mà. Lâm Hỉ Triều nhắm mắt lại.

Sao cậu ngày càng táo bạo hơn thế này.

Thật nhớ cái thời mấy ngày trước cậu không để ý đến cô.

"Hỉ Triều ơi!"

Tiếng mẹ cô gọi từ ngoài vọng vào.

Lâm Hỉ Triều hoảng hốt đẩy Kha Dục ra, ngay sau đó, mẹ cô bước vào, Kha Dục đút tay vào túi, quả trứng trong tay lăn trên bàn, vỏ trứng nứt vỡ.

"Ôi Kha Dục dậy rồi à, muốn ăn gì để dì nấu cho? Hỉ Triều, con cũng thật là, sao chỉ lo ăn một mình!"

Mẹ Lâm càu nhàu.

"Không sao đâu dì."

Kha Dục nhẹ nhàng bóc vỏ trứng, nhai phần lòng trắng, còn phần lòng đỏ thì vứt vào bát, nhai vài cái rồi mới nói tiếp.

"Hỉ Triều nấu trứng cho cháu rồi."

Cái gì?!

Lâm Hỉ Triều kinh ngạc nhìn cậu.

Hỉ Triều?????

Hỉ Triều!!!!

Ai cho cậu gọi cô như vậy trước mặt mẹ cô.

Mẹ Lâm cũng hơi ngạc nhiên khi nghe cách gọi đó, cuối cùng cười khẽ, nhanh chóng bước vào: "Một quả trứng sao đủ, để dì nấu thêm cho cháu, Hỉ Triều, đừng đứng đó cản trở nữa, tránh ra một bên nào."

Lâm Hỉ Triều bị đuổi ra ngoài, khi đi đến cửa, cô quay đầu nhìn vào trong.

Kha Dục vẫn nhìn cô, thấy cô tức giận, cậu nhướng mày, tay trái đặt trên ngực, tay phải chỉ vào đồng hồ trên cổ tay.

Ngón tay gõ nhẹ hai lần.

Nhắc nhở không lời, nhớ đến đúng giờ -

Hai giờ chiều, Lâm Hỉ Triều mở cửa phòng Kha Dục.

Kha Dục đang dựng giá vẽ, một tờ giấy được cậu cố định trên bảng vẽ, thấy cô bước vào, cậu cười nói.

"Yêu học thế? Tìm tôi để học thêm à?"

Cô ôm một chồng sách, đây là lý do để cô vào phòng Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều đặt sách xuống, nhẹ giọng hỏi: "Muốn tôi làm gì?"

Đột nhiên trở nên rất hợp tác.

Mặc dù không biết Kha Dục đã thắng như thế nào, nhưng thua là thua.

Trước khi đến, Lâm Hỉ Triều đã chuẩn bị xong tư tưởng.

Cô có thể tách biệt cảm xúc, làm những việc trong giới hạn mà cô đã hứa với Kha Dục.

Kha Dục nhếch mép, cầm hất về phía giường của mình.

"Ngồi đó đi."

Lâm Hỉ Triều làm theo.

Kha Dục rút một cây bút than từ hộp bút, cây bút xoay một vòng trong ngón tay, cậu nhìn Lâm Hỉ Triều, môi khẽ động.

"Cởi hết quần áo ra."

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên nhìn cậu, giọng hoảng loạn: "Tôi... tôi không thể..."

Kha Dục phớt lờ, rút ra một điếu từ hộp đựng thuốc lá trên bàn, ngậm trong miệng châm lửa, má hai bên phồng lên hút một hơi, sau đó nhả khói, ngón tay mảnh mai kẹp giữ điếu thuốc.

"Cho cậu thời gian một điếu thuốc, không thì tôi giúp cậu cởi."

Lâm Hỉ Triều thở dốc, cô cắn nhẹ môi, hít sâu, kế đến tay bắt đầu chậm rãi hành động.

Cô cố tình mặc một chiếc quần yếm, ban đầu chọn bộ này để phòng Kha Dục, không ngờ vừa lên đã bị trực tiếp như vậy.

Tay tháo khóa quần yếm, quần áo lập tức lỏng lẻo rơi xuống ngực, cô đứng dậy, kéo quần xuống khỏi eo.

Kha Dục không hút thuốc mà cứ để điếu thuốc cháy trên ngón tay, khói bay lên trước mắt cậu, đôi mắt vẫn nhìn cô chằm chằm.

Quần kéo xuống đến đùi, bên trong cô mặc một chiếc quần lót màu trắng tinh, không có họa tiết gì.

Mông tròn căng được quần lót bao bọc, như một quả đào trắng đầy đặn, rất gợi cảm, đôi chân dài lộ ra, không quá gầy, rất cân đối, thậm chí còn có chút mỡ thừa đáng yêu.

Cô lại ngồi xuống, quần kéo xuống khỏi đầu gối, mông căng tròn bị tư thế ngồi ép chặt, quần lót căng ra, bó chặt vào mông.

Kha Dục không chịu được nữa, hít một hơi thuốc, khói tràn vào phổi của cậu, rồi thở ra.

Càng cởi, mặt Lâm Hỉ Triều càng đỏ, cô ép chặt hai chân, bắt đầu cởi áo phông trắng, áo lót cùng màu lộ ra bộ ngực đầy đặn.

Ngực tròn bị ép thành khe, mông căng bị quần lót ép thành vết hằn đỏ, cùng một màu trắng, cùng một sự thuần khiết, dù chưa hoàn toàn cởi hết, cũng đã gợi cảm vô cùng.

Đôi mắt Kha Dục tối lại, nhẹ nhàng vẩy tàn thuốc: "Tiếp tục cởi."

Mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, đôi mắt ướt át nhìn cậu, run rẩy hỏi: "Thế này không được sao?"

"Tiếp tục."

Giọng Kha Dục lạnh nhạt: "Đứng dậy cởi."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, tay run rẩy tháo áo lót, hai bầu ngực nặng trĩu rủ xuống, đầu v* nhạy cảm cương lên.

Tay cô từ từ trượt xuống quần lót, hít thở, hít thở, cuối cùng nhắm mắt kéo quần lót xuống.

Kha Dục cắn điếu thuốc nhìn nửa dưới cơ thể cô, bụng phẳng,

xương chậu sâu, vùng tam giác trắng sạch, xuống dưới nữa, bị đôi chân khép chặt che mất, không thấy gì.

Kha Dục nuốt khan.

"Ngồi lên giường, hai tay chống ra sau, mở chân ra, kiểu chữ M."

Lâm Hỉ Triều thở mạnh, mắt đỏ hoe, cả cơ thể bắt đầu đỏ lên.

Cô cố gắng làm theo, mông trượt ra sau, giường của Kha Dục làm từ lụa, rất trơn và thoải mái, trượt mông trên đó, tạo cho cô cảm giác rùng mình.

Nhưng chân cô vẫn khép chặt.

Cô không thể làm được.

"Tôi... tôi thật sự không thể."

Tôi không thể, giọng cô ngày càng run.

Kha Dục dập tắt điếu thuốc, đứng lên đi về phía cô.

Giường lún xuống, Lâm Hỉ Triều hoảng sợ nhìn cậu, Kha Dục đến gần, ngón tay dài đặt lên bắp chân cô, từ từ xoa.

Lâm Hỉ Triều không nhịn được co rúm lại, bị Kha Dục giữ chặt mắt cá chân.

"Tôi giúp cậu."

Sau đó hai tay cậu mạnh mẽ tách bắp chân cô ra, tay trượt lên đùi, mạnh mẽ ấn xuống, mắt cá chân gần như chạm mông, hai chân mở rộng.

Lực quá mạnh, khiến cho nơi cô cố giấu bị phơi bày hoàn toàn.

Lâm Hỉ Triều bật khóc, tay chống không nổi, nắm chặt lấy ga giường.

Kha Dục nghiêng đầu, nhìn chỗ đó.

m hộ mở toang, lộ ra thịt bên trong, môi â.m hộ lật ra dán vào thành ngoài, như thạch trong suốt, lỗ âm đ.ạo sâu thẳm, dính chút dịch nhầy, vì chủ nhân quá căng thẳng mà run rẩy, mở ra khép lại một cách khiêu gợi.

"Chậc." Kha Dục thở dài, cổ họng thắt lại: "Ban đầu muốn vẽ trước, nhưng bây giờ không nhịn được rồi."

Cậu quỳ gối, kẹp chặt đùi Lâm Hỉ Triều, từ ngăn tủ cạnh giường lấy một tờ khăn ướt lau tay, vừa nhìn chằm chằm vào â.m hộ, vừa chậm rãi lau ngón tay.

Hành động này đầy áp lực, mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, căng thẳng đến mức dùng tay che mặt.

Kha Dục lau sạch tay, cố tình vuốt ve đùi trong của cô, ngón tay lạnh băng tạo ra cảm giác nóng rát.

"Em bé của tôi xinh đẹp thật."

Cách gọi thay đổi.

Lâm Hỉ Triều không nhịn được run rẩy, hai tay che mặt càng chặt, cố gắng không phát ra tiếng.

Ngón tay Kha Dục lướt qua â.m hộ, vươn ngón tay chạm vào môi â.m hộ, môi â.m hộ của cô hơi dày, mềm mại và ẩm ướt, anh khám phá bên trong môi â.m hộ, dọc theo nơi ẩm ướt mà mơn trớn.

Lâm Hỉ Triều không kìm được khẽ rên, cảm giác ngứa ngáy từ dưới

thân lan lên đầu, cô nuốt nước bọt liên tục, cổ họng khô khốc, mặt thì nóng bừng.

Kha Dục tách môi â.m hộ của cô ra, ngón cái mơn trớn giữa trung tâm, ngón tay trơn trượt, nước bóng lóng lánh.

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, âm đ.ạo không tự chủ mà chảy ra nước, nơi nhạy cảm bị chạm vào là không thể kiềm chế.

Kha Dục cười: "Em bé dâm đãng."

Cô không chịu được từ "dâm đãng", giọng nghẹn ngào bắt đầu vùng vẫy, nhưng Kha Dục lại ấn tay lên hạt ngọc của cô, ngón cái ấn xuống, nhẹ nhàng xoa.

"Ưm... ưm a..."

Lâm Hỉ Triều không kìm được kêu lên, cảm giác từ hạt ngọc quá mạnh, cô không thể kìm nén, muốn khép chân lại nhưng bị đầu gối Kha Dục ép ra.

"Cậu... cậu có thể đừng chạm vào đó không?"

"Tại sao?" Kha Dục cong ngón tay nhẹ nhàng gảy hạt ngọc, Lâm Hỉ Triều không nhịn được uốn cong người, tiếng rên lớn hơn.

"Chỗ này nhạy cảm hơn cả đầu v*, cậu không thấy thoải mái sao?"

Lâm Hỉ Triều che mặt gật đầu, khóc không thành tiếng.

"Đồ nói dối."

Kha Dục kẹp hạt ngọc giữa hai ngón tay, nhẹ nhàng xoa, cảm giác hạt ngọc từ từ cứng lên.

"Ưm a... ưm a Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều cảm thấy một cảm giác mạnh mẽ xông thẳng lên đầu, điều này khác hoàn toàn với việc mơn trớn ngực, cảm giác này muốn giết người, không thể chống lại.

m đạo chảy nước từng đợt, càng lúc càng nhiều, chảy xuống mông, tràn vào hậu môn.

"Ưm." Kha Dục đáp khẽ, giọng khàn khàn: "Anh đây, anh đang chơi với bé yêu đây."

Kha Dục nhìn â.m hộ ướt sũng mà bụng dưới căng thẳng, dương v.ật căng cứng đẩy quần cao lên, làm cậu cảm thấy đau đớn.

Hạt ngọc của Lâm Hỉ Triều bị cậu xoa nắn mà nhô lên, cô thở dốc khóc nức nở, Kha Dục dứt khoát ấn cả bàn tay lên.

Bàn tay che kín â.m hộ, mạnh mẽ ấn xuống, lòng bàn tay đè lên hạt ngọc, từng đợt nhấn vào trong, thịt mềm bị cậu nghiền ép, âm đ.ạo bị ép thành màu đỏ tươi, nước chảy ào ạt như suối nguồn, phát ra tiếng nhóp nhép.

"Ưm a... ưm... mạnh quá ưm..."

Lực đè này làm Lâm Hỉ Triều gần như phát điên, cảm giác hưng phấn trào dâng, làm cô sướng muốn khóc.

Bàn tay của Kha Dục càng lúc càng mạnh, đập càng nhanh, â.m hộ phát ra tiếng bành bạch, dịch nhầy dính đầy lòng bàn tay của cậu bị va đập thành dịch trắng đặc. Rồi cậu đập mạnh hơn, nước bắn tung tóe, thậm chí bắn lên quần áo của Kha Dục.

"Quá mạnh... thật sự quá mạnh... Kha Dục dừng lại đi mà!"

Cô như một chai soda bị lắc mạnh, chỉ chờ nắp chai bật ra là bọt sẽ văng tung tóe.

Hai bầu vú của cô rung lắc theo nhịp đập của Kha Dục, Kha Dục nhíu mày, đầu gối ép chặt hơn nữa, tay kia vươn lên nắn ngực cô.

Năm ngón tay bóp lấy ngực, ngón tay mạnh mẽ ấn xuống đầu v*, tay còn lại xoa nắn hạt ngọc, động tác ngày càng mạnh, tay va đập vào cô bé liên tục.

Lâm Hỉ Triều bị động tác này làm cho không thể khóc nổi, cô hét lên một tiếng ngắn gọn nhưng sắc bén, ngực bị nắn, â.m hộ bị xoa, không còn chỗ nào trên cơ thể được thư giãn.

Cô cảm thấy chai soda ngày càng đầy bọt, nó bị lắc mỗi lúc mạnh hơn, sắp rồi, nắp chai sắp bật ra rồi.

Đột nhiên, Kha Dục bóp mạnh vào núm vú và hạt ngọc của cô, ngón tay ấn sâu, mạnh mẽ lại tàn nhẫn, lòng bàn tay ấn xuống, nhấn mạnh vào trong.

"Ưm a..."

Lâm Hỉ Triều thấy một tia sáng lóe qua mắt mình, bùm một tiếng, nắp chai soda bật ra, bọt trào lên đầu, âm đ.ạo đột nhiên phun ra một dòng nước, nhiều hơn cả trước đó, chảy tràn ra làm ướt đẫm ga giường.

Cô đạt cực khoái.

Lâm Hỉ Triều thở nặng nề, mềm nhũn.

"Nhiều nước quá." Kha Dục dừng tay, lòng bàn tay cậu ướt đẫm, cậu lau lên ga giường.

Khi cậu ngước mắt nhìn, hạt ngọc vẫn còn cương cứng, lỗ âm đ.ạo bị cậu hành hạ thành màu đỏ thẩm, ướt nhẹp, trông vô cùng khiêu gợi.

Kha Dục thở mạnh, dương v.ật căng cứng, cậu đưa tay xoa nắn cậu nhỏ, rồi đặt tay lên â.m hộ Lâm Hỉ Triều xoa nhẹ, ngón tay chạm vào lỗ âm đ.ạo, từ từ đẩy vào.

"Có thể cho vào không."

Vẫn là giọng điệu khẳng định.

"Không được."

Lâm Hỉ Triều vừa đạt cực khoái, giờ vẫn còn mệt mỏi rã rời, giọng cô khàn khàn, rõ ràng là đang khóc.

Vừa dứt lời, ngón tay Kha Dục đã không quan tâm mà tiến vào sâu hơn.

Lâm Hỉ Triều quá nhạy cảm, giọng cô run rẩy, cố gắng vùng vẫy lung tung, nhưng điều đó lại khiến ngón tay vào sâu hơn.

"Đừng động." Kha Dục nói: "Đừng động, nếu không tôi sẽ cắm vào nhanh hơn."

"Sao cậu ra nhiều nước quá vậy." Cậu thốt lên, ngón tay gần như chìm trong lỗ âm đ.ạo: "Thật muốn dùng dương v.ật đâm vào."

"Đừng dùng cái đó đâm vào!" Lâm Hỉ Triều vẫn dùng tay che mặt, cô không dám buông lỏng chút nào, nước mắt chảy ra từ kẽ ngón tay, cô vừa khóc vừa nói: "Cậu đã hứa với tôi là không quan hệ."

Kha Dục từng chút một nhét ngón tay vào, lỗ âm đ.ạo của cô đã nuốt đến đốt ngón tay thứ hai của cậu.

"Trong vòng một tháng tôi đã lấy đi nụ hôn đầu của cậu, mút ngực cậu, chạm vào â.m hộ của cậu, tại căn phòng này."

Ngón tay tiếp tục công thành chiếm đất, chậm rãi vào đến đốt ngón tay thứ ba.

"Em yêu, em đoán xem tôi sẽ lấy đi lần đầu của em trong bao lâu nữa?”

Chương 15

Kha Dục đặt tay sau lưng, dùng ngón trỏ thâm nhập vào bên trong âm h.ộ chật chội và ẩm ướt của Lâm Hỉ Triều, cảm giác như những lớp thịt mềm mại đang hút vào ngón tay, ấm áp bao quanh lấy chúng nó.

Thật khó tưởng tượng, nếu cái đang thâm nhập không phải là ngón tay của cậu mà là dương v.ật, thì sẽ kích thích đến mức nào.

Nhưng cậu cũng không đi quá sâu, cậu lật ngược lòng bàn tay lại, ngón tay khuấy động bên trong âm h.ộ, sau đó cong ngón tay móc vào bên trong, tìm kiếm một cách cẩn thận.

Lâm Hỉ Triều rên khẽ, cảm giác lạ lẫm từ dưới thân rất mạnh, ngón tay thâm nhập tạo ra cảm giác rõ rệt. Cô cảm thấy không thoải mái, với lại hiện tại cũng đang thực sự rất mệt.

"Kha Dục, cậu có thể để tôi nghỉ một chút không?"

Lâm Hỉ Triều bỏ tay che mặt ra, lông mi ướt đẫm làm cho tầm nhìn của cô mờ mịt.

Giọng cô nặng nề: "Tôi thực sự muốn nghỉ một chút."

"Được thôi."

Cô cảm nhận ngón tay của Kha Dục đột nhiên rút ra, ngón tay cọ sát vào vách trong, mang theo một cảm giác ngứa ngáy. Khi cô chưa kịp hồi sức, Kha Dục đã thêm hai ngón tay mạnh mẽ thâm nhập vào,

âm h.ộ bị căng lên, bụng dưới co thắt mạnh.

"Đừng làm nữa mà!"

Cô hét lên với Kha Dục, thực sự rất đau.

Không chỉ dưới thân, mà cả hai chân giữ nguyên tư thế cứng đờ trong thời gian dài khiến cô cảm thấy rất khó chịu, cô không thèm quan tâm đến gì khác nữa, cứ thế mà chống tay ngồi dậy, đưa tay bóp mạnh vào chân Kha Dục.

Lực rất mạnh.

Kha Dục mặc một chiếc quần đùi thể thao, chân cậu ngay lập tức bị cô bóp chặt thành vết đỏ.

Kha Dục đau đớn kêu lên, nhíu mày kéo cô ra, nhưng tay kia vẫn thọc vào bên trong âm h.ộ của cô, do tư thế của cô mà càng vào sâu hơn.

Lâm Hỉ Triều nhăn mặt, đưa tay phải bóp mạnh vào chân phải của Kha Dục.

"Tôi đã nói là để tôi nghỉ một chút mà!"

Kha Dục hít một hơi.

Cậu thực sự thấy phục.

"Được rồi, được rồi." Cậu từ từ rút ngón tay ra, hai ngón tay ướt đẫm nước dâm ánh lên dưới ánh sáng.

Lâm Hỉ Triều nhanh chóng rút lui, cô xốc chăn lên chui vào trong, hòng che kín cơ thể.

Kha Dục nhìn xuống cô, cười nhạt, rồi đi lại bàn lấy một chiếc miếng

khăn ướt và điện thoại, sau đó dùng điện thoại kết nối với loa Bluetooth.

Cậu lướt qua danh sách bài hát, chọn một bài, nhấn phát.

"Thot Shit" vang lên.

Lâm Hỉ Triều thò đầu ra hỏi: "Cậu, sao tự nhiên cậu lại bật nhạc?"

Nữ rapper da màu nói—and if the beat live, you know Lil Ju made it.

"Cậu nói nhiều quá."

Nhịp trống mạnh mẽ vang lên, tiếng bass nặng trĩu đập vào tai, làm Lâm Hỉ Triều cảm thấy tim đập mạnh.

Kha Dục tiến lại gần, giật chăn ra, kéo mạnh cô về phía mình, Lâm Hỉ Triều hoảng hốt, đưa tay cào vào người cậu, nhưng lại bị Kha Dục bắt lấy cổ tay đè xuống giường.

"Có thể cậu sẽ kêu rất to."

Kha Dục quỳ gối, cúi người, tay phải đặt lên eo cô kéo về phía mình.

"Để không bị những thứ ngoài kia quấy rầy, cậu có thể nghe nhạc, tận hưởng, hoặc la lên cho tôi nghe, hiểu chưa?"

Không để Lâm Hỉ Triều phản ứng, Kha Dục đã kéo gập chân cô xuống rồi mở rộng ra, âm h.ộ của cô lại hiện ra trước mắt. Kha Dục cúi đầu, mở miệng, khoang miệng nóng bỏng bao lấy âm h.ộ.

"Kha Dục!"

Lâm Hỉ Triều sắp phát điên lên, mông cô gần như lơ lửng, không có điểm tựa, tay thì bị Kha Dục giữ chặt, giờ có muốn che mặt cũng không được.

Cô bị Kha Dục hoàn toàn khống chế, cuối cùng cũng hiểu rõ—

Đừng chọc giận Kha Dục khi dương v.ật của cậu đang còn cương cứng, tuyệt đối đừng.

"Cậu đừng liếm… đừng liếm nữa mà!"

Lâm Hỉ Triều vùng vẫy nhưng không thể nhúc nhích, cô càng vùng vẫy, Kha Dục lại càng giữ chặt, môi lưỡi càng ép chặt hơn.

Kha Dục không có ý định nhẹ nhàng với cô, môi cậu dán chặt xuống, đầu lưỡi liếm khắp âm h.ộ, như muốn mút sạch nước trong âm h.ộ của cô.

Lưỡi mềm cuốn lấy môi âm h.ộ, trượt vào trong, mút lấy lớp da nhạy cảm, đầu lưỡi gõ nhẹ vào thịt non.

Mông Lâm Hỉ Triều run rẩy, muốn tránh né sự tấn công của môi lưỡi Kha Dục, nhưng khi cậu xâm nhập sâu hơn, mắt cô dần mờ đi, tai bị lấp đầy bởi nhịp trống, ý thức lại trôi xa.

Sao cậu lại thích liếm người như vậy.

Đến cả chỗ đó cũng phải liếm kỹ càng thế này.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy mình càng bị cậu liếm càng ướt, nước chảy không ngừng, những giọt nước chảy ra đều bị Kha Dục mút vào. Môi lưỡi cậu trượt xuống đến cửa âm đ.ạo, đầu lưỡi thâm nhập vào bên trong, không ngừng khuấy động, nước thi nhau chảy ra lênh láng, nhưng cuối cùng đều bị cậu nuốt vào bụng.

Tiếng mút vang lên át cả tiếng nhạc, Lâm Hỉ Triều càng nghe càng đỏ mặt, không kìm được thở dốc, ngẩng đầu nhìn Kha Dục.

Kha Dục lộ ra nửa khuôn mặt, lông mày sắc nét, lông mi cong, sống

mũi cao đụng vào hạt ngọc của cô đang khẽ đung đưa, môi mỏng ướt át dính đầy nước.

Một khuôn mặt đẹp đẽ, hoàn mỹ, lúc này lại dán vào vùng kín của cô.

Lâm Hỉ Triều nhìn một hồi rồi mặt đỏ hơn nữa, cho đến khi đôi mắt nửa khép của Kha Dục nhìn thẳng vào cô, hai người đối mắt nhìn nhau.

Cô chớp mắt, quên cả tránh né.

Kha Dục chăm chú nhìn cô, nửa giây sau, đầu lưỡi của cậu rút ra khỏi âm đ.ạo, khuôn mặt hơi lùi lại, để Lâm Hỉ Triều nhìn rõ cả khuôn mặt.

Rồi, ngay trước mặt cô, đầu lưỡi của cậu từng chút một, cực kỳ chậm rãi, cố tình trượt từ cửa âm đ.ạo lên môi nhỏ, lên trên, cho đến khi chạm vào hạt ngọc.

Cả quá trình như bị kéo chậm lại nhiều lần, đôi mắt cậu luôn rực lửa nhìn cô, đầu lưỡi còn kéo theo sợi chỉ bạc, nó rơi xuống rồi đọng lại trên cằm, trông cậu tự nhiên phóng túng như con thú hoang chưa được thuần hóa.

Cậu thật sự quá hoang dã.

Tim Lâm Hỉ Triều đập thình thịch, cuối cùng không chịu nổi ánh mắt này, cô ngã xuống giường.

Kha Dục thật phiền!

Sao lại phiền như vậy!

Kha Dục thấy cô gái của mình như quả bóng xì hơi ngã xuống, đầu lưỡi từ từ nhẹ nhàng, cậu dùng đầu lưỡi liếm nhẹ từng chút một

trên hạt ngọc.

Cảm giác sung sướng ở chỗ đó thật mạnh mẽ, Lâm Hỉ Triều lại bắt đầu thở gấp, bụng dưới co giật theo nhịp điệu của Kha Dục, miệng cô thì phát ra tiếng rên rỉ.

Đầu lưỡi của Kha Dục tăng dần tốc độ, sau đó dùng lưỡi chạm vào hạt ngọc, xoa nhẹ từ trái qua phải, càng ngày càng nhanh, thậm chí có thể tạo thành ảo ảnh.

Lâm Hỉ Triều không kìm được kêu lên, tiếng khóc nghẹn ngào, cô cổ ngửa lên, mặt đỏ bừng, tóc bị mồ hôi ướt đẫm.

Cô trông như hoàn toàn chìm đắm trong dục vọng, tay không ngừng vặn vẹo.

Kha Dục thả tay cô ra, từ tay chuyển xuống đùi cô, cậu vuốt ve âm h.ộ, đưa ngón trỏ vào âm đ.ạo ướt át.

"Ưm... a..."

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, tay không kìm được túm lấy tóc Kha Dục, động tác này vô tình ép đầu lưỡi của Kha Dục vào sâu hơn.

Kha Dục mút chặt hạt ngọc, tăng cường cả sức mạnh lẫn tốc độ, lưỡi của cậu như một vật cứng ép chặt vào hạt ngọc.

Ngón tay cậu cũng không ngừng cọ xát trong âm đ.ạo, phối hợp với môi miệng, bắt đầu đẩy nhanh nhịp độ, nước chảy từ âm đ.ạo bắn ra tung tóe.

Cảm giác nước tràn ngập mạnh mẽ từ dưới thân, bụng dưới của Lâm Hỉ Triều co giật liên tục, cô run rẩy kêu lên.

"Kha, Kha Dục, uh... tôi muốn..."

Kha Dục cảm nhận âm đ.ạo của cô đang co bóp nhanh chóng, ngón tay cậu bị thịt âm đ.ạo kẹp chặt, cậu tăng hết tốc đẩy vào rút ra, miệng mút mạnh hạt ngọc một cái, răng cắn nhẹ lên trên.

"Haaa..."

Cơ thể Lâm Hỉ Triều run lên, mông cô không thể giữ yên mà cứ nâng lên, nước chảy ra lênh láng, bắn vào mặt bên của Kha Dục, làm ướt phần trước của áo cậu.

Bài hát không biết đã phát bao nhiêu lần, nhịp điệu vẫn mạnh mẽ, không ngừng nghỉ.

Lâm Hỉ Triều bị cậu làm cho phun nước.

Cô lúc này nằm rũ rượi trên giường, còn đang thở từng hơi nặng nhọc, mặt cô đỏ bừng, cơ thể vẫn không thôi run rẩy, cô đã hết biết đường nữa rồi.

m đạo vẫn đang rỉ nước, Kha Dục cúi đầu hôn lên cô bé một cái, sau đó cởi áo, quần, dương v.ật to lớn màu đỏ tía của cậu cương cứng, mạch máu trên thân gậy nổi hết lên, đầu dương v.ật sưng phồng, một sợi chỉ bạc từ lỗ sáo rơi xuống, trượt vào âm h.ộ của Lâm Hỉ Triều.

Cậu kéo Lâm Hỉ Triều vào lòng mình, hai người trần truồng nằm nghiêng đối mặt nhau, dương v.ật cậu đập vào đùi cô, lại bị cậu cầm đẩy vào giữa hai chân cô, đến khi chạm vào khe âm h.ộ mới ngừng.

Cơ thể Lâm Hỉ Triều mềm nhũn, ý thức mơ hồ, chỉ có thể để mặc Kha Dục chơi đùa.

Kha Dục hài lòng nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn của Lâm Hỉ Triều, ngón tay cậu vuốt ve, gạt tóc ướt của cô ra.

Cậu nói: "Cho cậu nếm thử vị của chính mình này."

Sau đó cậu hôn sâu lên môi Lâm Hỉ Triều, đầu lưỡi cậu luồn lách, tiến sâu vào miệng cô.

Dương v.ật của Kha Dục được cậu ép vào cửa âm đ.ạo của cô, nước từ trong âm đ.ạo chảy ra thấm ướt toàn bộ thân dương v.ật, vừa ấm áp lại còn trơn trượt. Kha Dục hôn sâu hơn nữa, cơ bắp ở eo cậu căng lên, bắt đầu từ từ đẩy vào giữa hai chân cô.

Chương 16

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục hôn sâu.

Đầu cô dựa vào cánh tay Kha Dục, nửa khuôn mặt bị bàn tay lớn của cậu giữ chặt, nâng lên, môi cậu nghiền nát môi cô một cách tinh tế, lưỡi mềm quấn quanh lưỡi cô, quyết tâm truyền hết hương vị cho cô.

Cô cảm nhận được một chút tanh nồng, sau đó cảm giác ở phía dưới lại chiếm lấy sự chú ý của cô. Mắt cô hơi mở ra, thấy dương v.ật to cứng của Kha Dục đang kẹt ở giữa hai đùi cô, từ từ ra vào, hông nhô lên, kéo ra một phần to lớn rồi từ từ đẩy vào.

Dương v.ật đỏ phồng cọ xát giữa làn da trắng nõn của đùi cô, sắc màu mờ ám khiến cô đỏ mặt tía tai.

Mắt cô chợt mở to, cảm giác sâu hơn nữa truyền vào não.

Cô cảm nhận được côn th.ịt nóng bỏng, cắm sâu vào đùi mềm của cô, dính với nước chảy ra từ lỗ nhỏ của cô, rút ra rồi đâm vào, càng lúc càng cứng rắn, đùi trong cũng càng lúc càng dính.

Muốn phát điên lên rồi, muốn phát điên lên rồi.

Kha Dục càng hôn môi cô mạnh hơn, đầu cô gần như hoàn toàn đặt lên cánh tay cậu.

Kha Dục chống nửa thân trên, cơ bắp lưng nổi lên, cúi xuống hôn cô, lưỡi thọc sâu, môi nghiền nát, lưỡi cô tê dại vì bị hút mạnh.

Lâm Hỉ Triều không biết Kha Dục làm cách nào để giữ tư thế này, nhưng nửa thân dưới của cậu bắt đầu nhịp nhàng nhanh hơn.

Bàn tay lớn xoa nắn mông cô dính chặt vào người cậu, ấn chặt đùi cô khiến cô ép sát hơn, cơ bụng căng lên, mông siết chặt, từng cú đâm sâu vào giữa hai đùi Lâm Hỉ Triều.

Những giọt nước trong suốt bị côn th.ịt đẩy nhanh nghiền thành bọt trắng, phát ra âm thanh nhầy nhụa.

Da đùi bị ma sát nóng lên, bị đánh đỏ lên, dương v.ật thi thoảng trượt về phía lỗ nhỏ của cô, dán vào âm h.ộ của cô, khiến Kha Dục càng mạnh mẽ xoa bóp mông cô, tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh.

Tiếng rên rỉ đứt đoạn phát ra từ đôi môi đang bị hôn của Lâm Hỉ Triều, thứ kia của cậu thật nóng, giữa hai đùi cũng nóng rực, lỗ nhỏ của cô vốn đã nhạy cảm, bị ép dính như vậy chỉ cảm nhận được sự ẩm ướt nhầy nhụa và ngứa ngáy.

Cô đẩy tay lên ngực Kha Dục muốn đẩy cậu ra, ít nhất là không tiếp tục hôn nữa, cô sắp không thở nổi rồi.

Toàn thân cô bị Kha Dục đâm lên xuống, cơ thể không tự chủ trượt ra ngoài, cánh tay Kha Dục siết chặt hơn, tay lớn nắm lấy tay nhỏ của cô trước ngực, kéo ra treo lên eo của mình.

Môi rời nhau trong khoảnh khắc, Kha Dục nhìn cô nói:

“Tập trung nào.”

Sau đó cậu rút cây gậy ra khỏi đùi cô, dựng đứng rồi va đập vào âm h.ộ cô, Kha Dục ấn xuống, đầu khấc đỏ rực chọc vào giữa âm môi.

Lâm Hỉ Triều vặn vẹo mông né tránh: "Không được, không được, sẽ

vào trong mất!"

"Nếu cậu không cử động lung tung, nó sẽ không vào trong."

"Tôi không muốn!"

Đầu khấc vừa chọc vào âm môi, nhưng vì sự phản kháng của Lâm Hỉ Triều mà trượt ra, gậy lớn trượt qua khe thịt, cả hai người đều thở hổn hển.

Kha Dục cau mày: "Cậu có thể nghe lời chút được không?"

Lâm Hỉ Triều không còn quan tâm nữa, tiếp tục lùi lại. Kha Dục hít một hơi sâu, hai tay nhấc cô lên, giữ chặt mông cô.

Lần thứ hai nhấn mạnh: "Tôi chỉ chà sát bên ngoài, không đưa vào."

"Ai biết được lát nữa cậu có thay đổi ý định không!"

"Có khi nào tôi lừa cậu chưa?"

"Bây giờ cậu đang lừa tôi! Ưm—"

Kha Dục lại hôn cô, lưỡi vào sâu, nụ hôn càng trở nên cuồng nhiệt hơn. Tay trái cậu vòng qua mông Lâm Hỉ Triều nâng lên, đùi cô treo lên eo cậu, tay phải nắm chặt dương v.ật, cọ sát mạnh vào âm đ.ế của cô.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều phát ra một tiếng rên mơ hồ.

Dương v.ật đang chảy dịch ham muốn, cọ vào âm đế cũng rất trơn tru, Kha Dục cọ xát đầu khấc vào âm đế cô, chà xát khắp nơi, dịch tiết từ lỗ tiểu làm trơn âm đế cô.

Tiếng thở của Lâm Hỉ Triều ngày càng nặng, cô lại bắt đầu cảm nhận được khoái cảm.

m đế có thể mang lại cảm giác sung sướng một cách trực tiếp và nhanh chóng, Kha Dục nắm bắt điểm này để làm cô nghe lời.

Cậu chà xát ngày càng nhanh, dương v.ật càng lúc càng trượt xuống, tăng diện tích cọ xát trong thịt mềm, mỗi lần đều gần như chọc vào lỗ nhỏ của cô, nhưng Kha Dục cố gắng kiềm chế.

Đầu khấc mềm mại cọ xát trong khe thịt một cách trơn tru, không giống cảm giác từ ngón tay hay lưỡi, khoái cảm dâng trào từng đợt, Lâm Hỉ Triều rên rỉ khẽ khàng, ghét bản thân quá nhạy cảm với phản ứng sinh lý này.

Kha Dục cũng khó chịu, rời môi cô, ép đầu cô vào vai mình, cậu thở hổn hển, tay vừa nắm chặt vừa cọ xát dương v.ật vào âm h.ộ cô, tiếng nước ngày càng lớn.

Lâm Hỉ Triều dựa vào vai cậu, rên rỉ khẽ khàng, chân móc vào eo cậu, đung đưa theo nhịp chuyển động.

Trên chân cậu có một hình xăm đen, ngọn đuốc giao thoa trừu tượng đang cháy rực, nó xâm chiếm tâm trí cô một cách kỳ lạ.

Kha Dục cảm thấy chưa đủ, cậu ngày một cọ xát nhanh hơn, sau đó quỳ dậy, ôm lấy eo Lâm Hỉ Triều, đặt cô vào tư thế quỳ gối, ép chặt hai chân cô, đưa dương v.ật vào giữa đùi cô.

"...A...Ưm..."

Dù không thực sự xâm nhập, tư thế này cũng tương tự như quan hệ, khiến cô cảm thấy quá xấu hổ, phải vùi mặt vào gối.

Kha Dục vỗ nhẹ vào âm h.ộ ướt át của cô, cảm giác nóng bỏng và ngứa ngáy ngay lập tức truyền tới, khiến Lâm Hỉ Triều khóc òa.

Mông mềm mại với cái đùi trắng nõn lập tức siết chặt, Kha Dục bị siết chặt đến mức phát ra tiếng rên, cậu tạm ngưng một chốc để bôi dịch tiết lên dương v.ật và đùi cô.

Sau đó, cậu nắm chặt đùi cô, mạnh mẽ đâm dương v.ật vào.

Vừa vào đã đâm nhanh và mạnh, nửa thân trên Lâm Hỉ Triều sụp xuống giường, mông lẫn đùi đều bị Kha Dục giữ chặt, không thể động đậy.

Dương v.ật nóng bỏng cọ sát vào âm h.ộ Lâm Hỉ Triều, đầu khấc thi thoảng chọc vào âm đế cô, thô bạo gấp gáp, khiến Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, cắn chặt gối để không phát ra tiếng rên.

Kha Dục thêm lực, đùi cô trơn tru mềm mại, làm cậu run lên từng cơn, bìu va đập vào đùi cô, bụng dưới va vào mông cô, làm nước bắn ra, âm thanh vang dội khắp phòng.

Bài hát vẫn phát, hoặc có lẽ đã tắt từ lâu.

Trong phòng ngoài tiếng thở dốc với tiếng va chạm thỏa mãn, chỉ còn tiếng thở gấp của Kha Dục.

Cậu lặng lẽ và mạnh mẽ đâm vào đùi Lâm Hỉ Triều, khóe mắt đỏ rực, nước mắt lăn dài, đầu óc tràn ngập khoái cảm đỉnh điểm, chỉ có thể nghĩ đến cơ thể yếu đuối của Lâm Hỉ Triều.

Cậu rất thích.

Thích Lâm Hỉ Triều ngoan ngoãn, không nói một lời, để cậu chơi đùi, dù không thực sự xâm nhập, nhưng nhìn bộ ngực đung đưa, mông khẽ lắc, hơi thở nặng nề, đôi mắt và môi ẩm ướt của cô, tất cả đều làm cho cậu thích thú.

Kha Dục đặt hai chân cô chéo qua nhau, giữ chặt dương v.ật sát vào

lỗ nhỏ của cô, vòng tay qua eo cô rồi giữ chặt đầu khấc, kế đến áp sát vào Lâm Hỉ Triều đẩy mạnh về phía trước.

"Ưm a... Kha Dục... Đừng mà..."

Lâm Hỉ Triều cuối cùng cũng không chịu nổi mà kêu lên, nửa thân trên bị Kha Dục đè chặt, dưới thân dương v.ật đã cắm vào lỗ nhỏ của cô, nghiền nát âm đế, với mỗi cú đẩy mạnh, một cảm giác sung sướng bùng nổ lan tỏa khắp não cô.

Nhưng Kha Dục lại ôm chặt cô, tăng tốc, hông căng lên, đẩy nhanh, dương v.ật luôn sâu trong lỗ nhỏ, với lực đẩy, cọ sát nóng bỏng vào lỗ nhỏ của cô, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, lỗ nhỏ liên tục tiết ra nước, trở thành chất bôi trơn tốt nhất cho dương v.ật.

"Ưm ưm... Đừng mà... Tôi không muốn..."

Nước mắt Lâm Hỉ Triều rơi xuống, miệng gọi một cách vô nghĩa, cô thực sự không thể chịu nổi, nắm chặt ga giường, cô thở gấp không ngừng.

Ngay trước khi cực khoái ập đến.

Kha Dục gần như đè bẹp cô xuống giường, dương v.ật ra vào cuồng nhiệt, bìu va vào đùi làm đỏ lên, chân cô bắt đầu run rẩy, hai người thở dốc trong không gian kín, trong đầu Lâm Hỉ Triều chỉ còn cảm giác cọ xát dữ dội của lỗ nhỏ.

Hơn mười lần đến hàng chục lần, mười mấy phút đến hơn hai mươi phút, Kha Dục mạnh mẽ ôm chặt eo cô, dương v.ật nặng nề đâm vào lỗ nhỏ, tay nắm lấy âm đế của cô.

"Ưm a... Ưm ưm..."

Lâm Hỉ Triều kêu lên, đầu óc như nổ tung, bụng dưới co giật không ngừng, phun ra một làn nước lớn lên dương v.ật của Kha Dục, cậu

thở dốc, tim đập nhanh, cọ xát vài cái nữa rồi bắn ra ngoài.

"Ưm... Đừng bắn lên người tôi..."

Lâm Hỉ Triều vùi đầu vào chăn, cả người mềm nhũn, mặt đầy mồ hôi và nước mắt, giọng nói buồn bã.

Kha Dục nhìn cô một lúc, cậu không có ý định đó, nên dùng tay chặn lại, rồi bắn vào lòng bàn tay.

Cậu rút vài tờ khăn ướt lau sạch tay, lau cả ga giường, sau đó mới đến gần Lâm Hỉ Triều muốn ôm cô lên.

"Đừng chạm vào tôi..." Lâm Hỉ Triều đẩy cậu ra, nức nở: "Cậu bẩn lắm."

Lúc này, Kha Dục cũng không nổi giận, thậm chí có chút bất lực.

Cậu nói: "Tay tôi sạch mà."

Lâm Hỉ Triều không trả lời, vùi đầu sâu hơn, như muốn chui vào trong chăn.

Kha Dục nhìn cô một lúc, nhặt một góc chăn sạch đắp lên người cô, rồi đi đến bàn học lấy một điếu thuốc, ngồi lại trên giường, không hút, chỉ cầm chơi trong tay.

Nghĩ đến điều gì đó, cậu đột nhiên cười.

"Lần trước chỉ mới bắn lên người cậu, cậu đã bắt đầu nói về các cô gái khác, còn đòi cá cược với tôi nữa."

"Lần này nếu tôi bắn lên người cậu, có phải cậu sẽ nói chia tay không?"

Cô gái trên giường không trả lời.

Rất yên tĩnh, như đã ngủ.

Kha Dục xoa mặt, đứng dậy, định đi vào phòng tắm lấy nước lau cho cô, thì nghe cô đột nhiên lên tiếng.

Có chút ấm ức, có chút buồn bã.

"Chúng ta không yêu nhau."

Kha Dục dừng lại, hơi nhướn mày, tiến lại gần cô, vuốt nhẹ sau đầu cô.

"Đừng nói thế, em yêu." Kha Dục cười dịu dàng nhưng lạnh lùng.

"Tôi sẽ giận đấy, và em không muốn thấy tôi giận đâu."

Chương 17

Lâm Hỉ Triều ngủ lơ mơ một lúc trong phòng Kha Dục, khi tỉnh dậy, Kha Dục đang tắm trong phòng tắm.

Tiếng nước mơ hồ, ánh đèn mờ ảo, không biết đã qua bao lâu.

Cảm giác nhầy nhụa dưới thân đã biến mất, khi mở chăn ra nhìn, thậm chí cô còn mặc quần lót tử tế.

Cô nhận ra chuyện gì đã xảy ra, vành tai hơi đỏ lên, vội vàng mặc quần áo rồi xuống giường.

Sách vở mang theo được đặt trên bàn của Kha Dục, bài kiểm tra toán trải trên cùng, bên cạnh là một số công thức với bước giải ngắn gọn.

Đó là chữ viết của Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu xem kỹ, vừa đúng những câu khó cô không giải được.

Chữ viết mạnh mẽ, rõ ràng nhưng lại giúp cô đánh dấu các điểm kiến thức một cách chi tiết.

Lâm Hỉ Triều phồng má, thở dài.

Mất kiểm soát.

Tình huống này thật sự ngày càng mất kiểm soát.

Lúc đầu, cô tự tin đặt cược toàn trường về vụ cúp điện, nghĩ rằng mối quan hệ bệnh hoạn giữa cô và Kha Dục cuối cùng sẽ có một quyết định. Dù cô đã nghĩ đến việc thua, nhưng không ngờ Kha Dục lại nói về chuyện yêu đương điên rồ như vậy.

Cô cũng đã từng mong đợi và tưởng tượng về tình yêu học trò.

Phải từ rung động, đến thích, rồi thích nhau, tỏ tình, đỏ mặt xác nhận mối quan hệ, cùng lắm là nắm tay hay hôn má.

Quy trình phải như vậy mới đúng.

Chứ không phải đã hôn nhau, cởi hết quần áo, chạm vào từng nơi trên cơ thể, sau đó mới bất chợt gán ghép danh nghĩa tình nhân cho những hành động không đúng thậm chí kỳ quái đó.

Vì vậy cô phải từ chối.

Dừng lại ở đây thôi.

Trước khi có đủ sự chắc chắn, cô không muốn có thêm một cuộc cá cược nào nữa, cũng không muốn mối quan hệ của họ tiến xa hơn.

Lâm Hỉ Triều cuối cùng để lại giấy nháp trên bàn, thu dọn sách vở rồi yên lặng rời khỏi phòng.

“Ê, cậu biết cuối cùng vụ cúp điện đó quyên được bao nhiêu tiền không?”

Khi vừa vào đến lớp, Từ Viện Viện đã hào hứng khoe với Lâm Hỉ Triều: "Tận mười lăm vạn đấy, haha, thật quá đỉnh!”

“Lúc cúp điện cậu không ở trong lớp, cả trường vui mừng khua chiêng múa trống luôn đó! Những người đặt cược cúp điện điên cuồng đổ tiền vào, trời ơi, cảnh tượng đó nên được ghi vào lịch sử

của trường!”

Lâm Hỉ Triều nhìn cô ấy với khuôn mặt ủ rũ, giọng điệu không vui: "Viện Viện à, cậu nên đi diễn hài độc thoại đấy.”

“Tớ thắng cược rồi! Vui chết mất!”

Nghe đến vụ cá cược này, cô cảm thấy khó chịu, cố gắng chuyển chủ đề.

“Trường THPT Số 2 Nhược Thủy, chính là trường nghèo mà trường chúng ta đang hỗ trợ đấy. Nói đến chuyện này, thực sự rất kỳ lạ.”

“Sao lại kỳ lạ?”

“Người tổ chức quyên góp nói rằng số tiền của chúng ta sẽ được quyên góp dưới danh nghĩa của trường, còn đổi tên thành ‘Nhớ khổ để vui’, phối hợp với việc trường cố ý cúp điện để quyên góp, điều này không phải quá vô lý sao?”

“Rõ ràng là tiền cá cược của chúng ta, trường còn luôn phản đối nữa! Sao mọi lợi ích lại rơi vào tay trường?”

Lâm Hỉ Triều im lặng, liên quan đến người đó thì không có gì là lạ cả, cậu ta có nhiều mưu kế cùng với quan hệ rộng, không chừng đã đạt được thỏa thuận nào đó với trường, chơi đùa tất cả học sinh trong lòng bàn tay.

“Nhưng điều làm tớ ngạc nhiên nhất là Kha Dục lại đặt cược không cúp điện đấy.” Từ Viện Viện tình cờ nhắc đến cậu: “Cậu nói xem cậu ta có phải bị tát một cái đau điếng không!”

“Haha.” Lâm Hỉ Triều cười gượng hai tiếng: "Có lẽ vậy.”

Người đang vui vẻ là cậu ta, người bị đánh vào mặt là cô mới đúng.

“Chậc, nhưng lễ hội biểu diễn Quốc khánh sắp tới, Kha Dục và Thời Tiếu sẽ diễn chung đấy, tớ thực sự rất mong đợi.”

…

Tòa nhà Nghệ Thuật, phòng 302.

Kha Dục dựa vào cây đàn piano, tay cầm một bản nhạc, nhìn cậu bạn đối diện.

“Song tấu bốn tay?”

“Đúng đúng đúng, chúng tôi đã bàn với giáo viên rồi!” Cậu bạn dùng ngón tay chỉ vào một phần trên bản nhạc.

“Phần này sẽ được chuyển thành song tấu bốn tay, hiệu quả sân khấu sẽ tốt hơn.”

Kha Dục hỏi: "Ai chơi với ai?”

Cậu bạn nhìn Thời Tiếu đứng cạnh rồi cười: "Thời Tiếu, và cậu.”

Kha Dục ngẩng lên, cuộn bản nhạc thành ống giấy, gõ nhẹ lên giá đàn, liếc nhìn cậu bạn rồi từ từ liếc sang Thời Tiếu, cuối cùng hỏi: "Phần violin thì sao?”

“Tớ.” Cậu bạn cười rồi chỉ vào mình: "Giáo viên đã thêm tớ vào.”

“Ai đề xuất?”

Kha Dục hỏi một cách đơn giản nhưng mang chút ý nghĩa thẩm vấn.

Cậu bạn có chút không tự tin.

Buổi biểu diễn ban đầu chỉ sắp xếp cho Kha Dục và Thời Tiếu chơi song tấu. Sau đó, Thời Tiếu đến tìm cậu ta, nói rằng cậu ta chơi

violin tốt hơn, rồi đề nghị giáo viên cho cậu ta tham gia, còn Thời Tiếu chuyển sang chơi piano bốn tay với Kha Dục.

Trai xinh gái đẹp chơi piano cùng nhau, hiệu quả sân khấu sẽ tăng cao, cậu ta thực sự chơi violin rất tốt, giáo viên không có ý kiến gì nên cũng đã đồng ý.

Tuy nhiên, trong quá trình trao đổi, cả hai đều có ý định riêng, Thời Tiếu muốn gần gũi với Kha Dục hơn, còn cậu ta muốn tỏa sáng trong buổi biểu diễn Quốc khánh.

Vì vậy, những chi tiết thay đổi ngầm này đến hôm nay mới thông báo cho Kha Dục.

Cậu bạn không dám nhìn thẳng vào Kha Dục, lắp bắp tìm lý do: "Chủ yếu là giáo viên… giáo viên…"

Kha Dục nhẹ nhàng gật đầu, đặt ống giấy xuống, lấy điện thoại ra.

"Tôi sẽ gọi cho giáo viên."

Cậu bạn và Thời Tiếu ngẩn người.

Thời Tiếu vội vàng lên tiếng: "Kha Dục, giáo viên đã đồng ý rồi, cậu có ý kiến gì sao?"

Câu hỏi đó.

Kha Dục cười, nghiêng đầu nhìn cô, tay xoay xoay điện thoại trong lòng bàn tay.

"Các cậu tự ý thêm người vào, không hỏi ý kiến tôi, tự ý thay đổi phần của tôi, cũng không hỏi ý kiến tôi, thế giờ hỏi làm gì nữa?"

Thời Tiếu bị cậu nói đến đỏ mặt, vuốt nhẹ tóc bên tai: "Song tấu bốn tay cũng không phải thay đổi lớn, chúng tớ đã xem rất nhiều

video biểu diễn kiểu này, đều rất xuất sắc…”

“Đó là người khác.”

Kha Dục ngắt lời cô ta, gằn từng chữ rõ ràng.

“Không phải tôi với cậu.”

Thời Tiếu hít một hơi sâu, động tác trên tay dừng lại.

“Còn mười ngày nữa là đến buổi biểu diễn Quốc khánh, cậu nghĩ tôi sẽ phải tốn bao nhiêu thời gian để phối hợp với cậu, để đáp ứng yêu cầu biểu diễn mà cậu tự ý thay đổi?”

“Cậu chuyển từ violin sang piano, đã quen thuộc bản nhạc chưa? Đã phân biệt rõ phần của tôi chưa? Thậm chí, cậu có thể theo kịp tôi không?”

Kha Dục không có biểu cảm gì, chỉ đứng yên với tư thế nhàn nhã, cậu hoàn toàn không đặt người đối diện vào mắt, từ ngôn ngữ cơ thể đến giọng nói, đều bộc lộ một sự khinh miệt.

“Cậu nghĩ gì vậy.” Cậu nói: "Tôi rất bận rộn.”

Thời Tiếu bị cậu chỉ trích đến mức không thể nói gì, ngực phập phồng, tóc bên tai bị vuốt cho rối bời.

“Còn cậu.” Kha Dục hướng cằm về phía cậu bạn.

“Muốn thêm vào, được thôi, tôi rút lui, nhưng giáo viên thì cậu tự đi nói chuyện.”

Kha Dục cuối cùng nhìn bọn họ: "Lúc đầu các cậu đã bàn bạc thế nào, giờ thì đi nói lại y như thế.”

Kha Dục nói xong, càng nhìn hai người này càng thấy chán, xoay

điện thoại trong tay, rồi đứng dậy, khoanh tay bước ra ngoài.

Ra khỏi phòng học, định đi góc cầu thang hút một điếu thuốc, ánh mắt vô tình liếc ra ngoài, sau đó cậu dừng lại.

Cậu nhìn thấy Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều đang bị một cậu bạn chặn đường.

“Tớ đã nói không cần đưa rồi mà, Trương Tề Thạc.” Lâm Hỉ Triều tỏ ra bất đắc dĩ: "Sao cậu càng đưa càng nhiều thế.”

Trương Tề Thạc tay cầm ba cốc trà sữa, từ sân trường theo cô đến đây, cứ nhất định bắt cô nhận.

“Thứ bảy một cốc, chủ nhật một cốc, hôm nay một cốc, không phải vừa đủ ba cốc sao?”

Trương Tề Thạc cười khoe hàm răng trắng, ba cốc trà sữa cùng một lúc đưa đến trước mặt cô: "Cậu mau nhận đi, nếu không trân châu sẽ bị cứng lại, không ngon đâu!”

“Cậu đưa nhiều như vậy cũng đủ rồi mà!” Lâm Hỉ Triều mở to mắt nhìn cậu ấy.

Lúc đó cô mua toàn nước suối với đồ uống rẻ tiền.

Số tiền này đã vượt xa rồi.

“Không đủ không đủ, tớ là con trai, đưa đắt hơn cậu, đó là điều nên làm.”

Lâm Hỉ Triều nghe xong câu này, da gà nổi hết cả lên.

“Đắt thì đắt.” Lâm Hỉ Triều nói thẳng: "Nhưng tớ không thích uống trà sữa, cậu đưa cho tớ thật sự rất lãng phí…”

Đang nói, điện thoại trong túi reo lên.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy cuộc gọi này đến rất đúng lúc, vội vàng quay đi lấy điện thoại ra.

Nhìn thấy số không được lưu trong danh bạ, cảm thấy còn khó chịu hơn cả tình huống hiện tại.

Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều lườm một cái, nhanh chóng tắt máy.

Vừa nhét lại vào túi, điện thoại lại reo lên.

Lâm Hỉ Triều cau mày, tắt máy ngay trong túi.

Lại reo, tắt máy lại reo, không ngừng reo, cứ như muốn cô phải nhận cuộc gọi.

Ngay cả Trương Tề Thạc cũng ngạc nhiên: "Cậu không nhận sao? Gọi nhiều như vậy, lỡ có việc gì gấp thì sao.”

Cậu ta thì có việc gì gấp chứ.

Lâm Hỉ Triều vừa định lấy điện thoại ra tắt nguồn.

Một cái nhấn nhầm làm bật nút nhận cuộc gọi, thở dài, đành phải đưa điện thoại lên tai.

“Alo?”

Đầu dây bên kia im lặng, chỉ có tiếng tít tít của điện thoại.

Lâm Hỉ Triều thắc mắc, lại hỏi: "Alo?”

Kha Dục cuối cùng cũng lên tiếng, giọng trầm thấp.

“Không được nhận.”

Lâm Hỉ Triều sửng sốt, mắt nhìn xuống tay Trương Tề Thạc.

Tiếng tít tít ngày càng rõ ràng.

Một câu nhấn mạnh: "Trà sữa.”

“Không được nhận.”

Lâm Hỉ Triều sững người, sau đó nhanh chóng ngẩng đầu nhìn xung quanh, từ trái, từ tòa nhà dạy học, nhìn ra sân trường, nhìn thấy nhà thi đấu, vòng sang phải, hội trường biểu diễn, tòa nhà Nghệ thuật.

Nhìn lên tầng ba tòa nhà Nghệ thuật, cuối cùng thấy Kha Dục, đứng ở hành lang, điện thoại kề tai, nhìn về phía họ, khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ nét mặt.

Khóe miệng Lâm Hỉ Triều từ từ trĩu xuống.

Đầu dây bên kia im lặng, Lâm Hỉ Triều cũng im lặng.

Căng thẳng hơn mười giây.

Ngón tay cái của Lâm Hỉ Triều chậm rãi trượt đến phím điện thoại, tắt máy, nhấn nút bên, tắt nguồn, cuối cùng cô cất điện thoại vào túi, quay lại nhìn Trương Tề Thạc.

Sau đó, cô đưa tay nhận lấy trà sữa từ Trương Tề Thạc, nở nụ cười rạng rỡ nhất, vui vẻ nhất, ngọt ngào nhất.

“Cảm ơn cậu nhé, Trương Tề Thạc.”

Cô cất giọng cao hơn.

“Tớ cực—kỳ thích uống!”

Chương 18

Cặp đôi Lâm Hỉ Triều và Trương Tề Thạc đã khuất khỏi tầm mắt.

Kha Dục nắm chặt điện thoại từ từ hạ xuống khỏi tai. Ban đầu nắm hờ, rồi các đốt ngón tay trắng bệch lên vì siết chặt.

Xương hàm cậu căng cứng, răng cắn vào má trái, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng, sắc mặt cực kỳ lạnh nhạt.

Có tiếng bước chân phía sau.

Cậu bạn nói: "Kha Dục, hay là để tớ rút lui đi, giáo viên vốn muốn cậu tham gia mà."

Thời Tiếu nói: "Xin lỗi Kha Dục, chúng ta vẫn theo kế hoạch ban đầu, cậu chơi piano, tớ chơi violin."

Người trước mặt vẫn đứng im lặng, khí áp rất thấp, Thời Tiếu và cậu bạn nhìn nhau, định nói tiếp.

Kha Dục quay người, môi mím chặt, dáng người cao lớn đẩy mạnh hai người ra giữa mà bước thẳng về phía trước, cực kỳ mất kiên nhẫn.

"Chết tiệt!" Cậu bạn bị đẩy va vào vai, kêu lên: "Không phải tớ đã chọc giận Kha Dục đấy chứ! Xong rồi, xong rồi, lần này đắc tội với cậu ta rồi!"

Thời Tiếu nhíu mày nhìn theo hướng Kha Dục bỏ đi, rồi đứng vào

chỗ cậu vừa đứng, nhìn xuống dưới, có vẻ đang suy nghĩ điều gì.

...

Kha Dục vừa nhanh chóng bước xuống cầu thang, vừa bấm số gọi một cuộc.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

"Wow, anh Dục, sao anh lại gọi cho em vậy?!"

"Tuần trước trong trận bóng rổ, cái người chơi ở vị trí tiền đạo của lớp cậu tên gì?"

"Tiền đạo à? À... Trương Tề Thạc đó, anh Dục, sao anh lại hỏi về cậu ta?"

Kha Dục nghe xong tên rồi lập tức cúp máy, đầu lưỡi liếm qua chỗ vừa cắn, mở khung chat với Lâm Hỉ Triều, gõ phím điên cuồng.

Những tin nhắn nhanh chóng bật lên.

Tin thứ nhất: [Lâm Hỉ Triều.]

Tin thứ hai: [Em đang bướng với tôi đúng không?]

Cuối cùng: [Chờ đó.]

...

Lâm Hỉ Triều không thấy tin nhắn nào.

Điện thoại của cô luôn ở trạng thái tắt máy, cố tình giấu dưới chồng sách dày trên bàn.

Sau khi chuông vào lớp vang lên, cô không bị phân tâm, thậm chí

còn rất tập trung nghe giảng.

Nhưng thật lòng mà nói, cô vẫn có chút lo lắng, đây có lẽ là lần đầu tiên cô đối đầu trực tiếp với Kha Dục.

Nhưng ai bảo cậu ta lại can thiệp vào chuyện của cô.

Thật vô lý, cô thích nhận trà sữa của ai là việc của cô, cậu ta có tư cách gì để can thiệp.

Thường ngày lúc làm gì đó đã đủ ngoan ngoãn, bây giờ cậu ta còn muốn can thiệp vào cuộc sống hàng ngày của cô.

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, tập trung nghe giảng.

...

Cô không được động tới điện thoại cho đến sau bữa tối, Lâm Hỉ Triều chưa bao giờ chủ động im lặng suốt 5-6 tiếng như vậy, nhưng Kha Dục lại bất ngờ im lặng.

Lâm Hỉ Triều không thấy Kha Dục trong nhà ăn, cũng không gặp cậu trên sân vận động, sân bóng rổ, hay những nơi cậu thường xuyên xuất hiện.

Cảnh đối đầu buổi trưa ở tòa nhà Nghệ thuật như không có thật.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều, xóa hết hình ảnh của Kha Dục ra khỏi đầu, cùng Từ Viện Viện cười nói đi về lớp.

Vừa bước vào hành lang, một bạn cùng lớp cầm cốc trà sữa đi qua cảm ơn cô.

"Cảm ơn cậu nhé, Lâm Hỉ Triều."

Bạn ấy vui vẻ lắc lư cốc trà sữa trong tay rồi đi tiếp.

Lâm Hỉ Triều ngẩn người, nhìn Từ Viện Viện.

“Cô ấy… cảm ơn cậu vì cái gì?”

“Không biết.”

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, bối rối.

Tiếp tục đi, thấy vài người dựa vào lan can lớp, tay cầm cùng một loại trà sữa, thấy Lâm Hỉ Triều đến, người quen hay không quen đều vui mừng vẫy tay.

“Cảm ơn cậu, Lâm Hỉ Triều!”

“Không hổ danh là ủy viên vệ sinh của lớp, yêu lớp, yêu tập thể, càng yêu bạn bè.”

“Hy vọng Lâm Hỉ Triều thường xuyên yêu chúng tôi như vậy, kiss kiss!”

Lâm Hỉ Triều càng ngẩn ngơ, ánh mắt dừng lại trên những cốc trà sữa, ngơ ngác nhìn họ: "Các cậu đang nói gì vậy, tại sao lại cảm ơn tôi?”

Một tiếng huýt sáo vang lên, một cậu bạn lao ra từ trong lớp.

“Wu~ Chị Hỉ Triều đã về rồi, nhanh nào, vào lớp nhận sự tôn vinh của mọi người!”

Lâm Hỉ Triều bị kéo vào lớp, trắng xóa một màu đồng phục xanh trắng, hai mươi ba mươi người trong lớp cùng giơ cốc trà sữa lên rồi đồng thanh hét:

“Cảm ơn Lâm Hỉ Triều đã mời chúng tôi uống trà sữa!”

Tiếng vang đồng loạt, làm cho học sinh các lớp khác cũng phải nhìn sang.

Lâm Hỉ Triều bị tình huống này làm cho hoảng sợ, cô gãi tai, nhìn kỹ vào lớp.

Không chỉ những người có mặt trong lớp đều cầm cốc trà sữa, mà cả những chỗ trống, bên cạnh bục giảng, bàn của Từ Viện Viện, bàn của cô, đều có cốc trà sữa đặt ngay ngắn.

Ngoại trừ.

Lâm Hỉ Triều chậm rãi liếc nhìn Trương Tề Thạc.

Cậu ấy đang đứng phía sau đám đông, nhìn cô với vẻ mặt khó xử.

Tay cậu ấy trống rỗng, bàn cũng trống rỗng.

Ngoại trừ Trương Tề Thạc.

Toàn bộ năm mươi sáu người trong lớp đều nhận được trà sữa dưới danh nghĩa của cô, ngay cả bàn của cô cũng có, chỉ riêng Trương Tề Thạc là không có.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, hít thở sâu.

"Kha Dục."

Hành động này vừa khiến Lâm Hỉ Triều được tôn vinh trước đám đông, vừa làm Trương Tề Thạc bị bẽ mặt và cảm giác bị cô lập.

Quan trọng nhất là, chiêu này khiến Trương Tề Thạc nghĩ rằng cô cố ý làm vậy.

Kha Dục thật quá đáng.

Lâm Hỉ Triều tức giận quay về chỗ ngồi, lấy điện thoại từ ngăn bàn ra, vừa bật máy lên đã thấy ba tin nhắn từ Kha Dục.

Thời gian hiển thị là buổi trưa.

Tin cuối cùng: [Chờ đó.]

Lâm Hỉ Triều nhìn chăm chú vài giây, cắn môi sau đó gõ một đoạn dài mắng cậu, khi sắp nhấn gửi, ngón tay dừng lại, cô nhịn xuống.

Cả ngày nay cô không liên lạc với Kha Dục.

Kha Dục đang ép cô chủ động tìm cậu ta, tốt nhất là mềm mỏng nhận lỗi trước mặt cậu ta, sau đó làm vài chuyện lộn xộn với cậu ta.

Nhưng cô đã làm gì sai?

Cô không làm.

Lâm Hỉ Triều di chuyển con trỏ xóa từng chữ, đóng khung chat với Kha Dục.

Vừa chuẩn bị thoát ra, nhận được tin nhắn của Trương Tề Thạc.

Bây giờ đang giờ giải lao, Trương Tề Thạc thậm chí không dám chủ động tìm cô.

Trương Tề Thạc: [Lâm Hỉ Triều… hóa ra cậu quan tâm đến việc tớ tặng trà sữa vậy sao, tớ cứ nghĩ hôm nay cậu nói thích uống là thật.]

Khung chat trên cùng hiển thị đang nhập liệu, khoảng nửa phút sau.

Trương Tề Thạc: [Thực ra cậu không cần làm vậy, tớ sẽ không tặng nữa.]

Lâm Hỉ Triều thở dài, cô không biết phải giải thích thế nào cho cậu

ấy.

Thật phiền phức.

Gõ bàn phím một lúc, chuông vào lớp vang lên.

Lâm Hỉ Triều không biết phải làm gì, đành tắt điện thoại đợi đến giờ nghỉ.

Nhưng khi tiết tự học đầu tiên kết thúc, bên lớp bên cạnh đột nhiên ồn ào, một đám học sinh tràn vào cửa lớp cô, tay vẫn cầm cốc trà sữa cùng loại.

"Lâm Hỉ Triều là ai vậy? Trời ơi, còn gửi trà sữa cho lớp chúng tôi nữa!"

"Lâm Hỉ Triều thật tốt bụng, sau này có chuyện gì anh sẽ lo cho em!"

"..."

Ồn ào, náo nhiệt.

Trà sữa Kha Dục gửi đã lan sang hai lớp bên cạnh.

Cả ba lớp, hơn trăm người đến cảm ơn Lâm Hỉ Triều.

Vì cô vẫn chưa trả lời tin nhắn của Kha Dục.

Đám người vây quanh chỉ tay vào Lâm Hỉ Triều, làm kín cả cửa, cô không dám di chuyển, cúi đầu ngồi yên tại chỗ.

Từ Viện Viện đến vỗ vai cô: "Hỉ Triều, thật sự cậu tặng sao? Trà sữa này giá trung bình hơn 20 tệ một cốc, cậu tặng nhiều như vậy… rải tiền à?"

“Không phải tớ tặng.” Lâm Hỉ Triều thậm chí không dám ngẩng đầu lên: "Tớ sắp phát điên rồi!”

“Vậy có ai đang chơi xỏ cậu sao?” Từ Viện Viện kinh ngạc: "Trời ơi, cậu đắc tội với đại ca nào rồi?!”

Lâm Hỉ Triều thở dốc, nắm chặt điện thoại, quyết không tìm Kha Dục, không trả lời tin nhắn, không thỏa hiệp với cậu.

Chờ mười phút là đủ, khi chuông vào lớp vang lên, đám người này sẽ biến mất.

Không phải vậy.

Vì trong giờ giải lao của tiết tự học thứ hai, toàn bộ tầng của lớp Lâm Hỉ Triều, sáu lớp học, đều nhận được trà sữa “cô gửi”.

Bên ngoài như đang lễ hội, học sinh tầng này náo nhiệt như lễ tốt nghiệp, cả tòa nhà đều nhìn ra ngoài.

Bên ngoài đen đặc người, Lâm Hỉ Triều chui xuống bàn, bịt tai, kinh ngạc.

Và lúc này, Kha Dục chủ động gửi cho cô một tin nhắn.

[Tiếp tục.]

Cô tiếp tục không nói gì.

Trà sữa sẽ tiếp tục được gửi.

Từ tầng này hôm nay đến các tầng khác ngày mai.

Em muốn đối đầu với tôi sao?

Vậy thì chúng ta sẽ tiếp tục đối đầu.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi sâu, mắt đỏ lên, cuối cùng không nhịn được mà gõ chữ.

[Cậu có thể bình thường không, tôi làm gì mà cậu phải thế này?!]

Kha Dục trả lời rất ngắn gọn, hai từ.

[Ra đây.]

Lâm Hỉ Triều từ dưới bàn nhìn ra cửa sổ, mới phát hiện Kha Dục đã tự mò đến, đang đứng ở hành lang.

Cậu đứng ngoài vòng vây, vài nam sinh đang nói chuyện gì đó với cậu, cậu nghe không tập trung, ánh mắt từ điện thoại ngước lên, lạnh lùng nhìn vào lớp học.

Lâm Hỉ Triều: [Cậu làm thế này, tôi ra ngoài kiểu gì?!]

Rồi, cô thấy Kha Dục cầm điện thoại từ lan can, đẩy những người xung quanh, tiến về cửa sau lớp học.

Những người thấy cậu muốn vào đều tránh ra, đám đông tản ra như nước, cậu đi ở giữa.

Cậu bước qua ngưỡng cửa, đi qua bảng đen, vòng từ hàng cuối đến hàng thứ ba từ dưới lên.

Từ khi cậu bước vào, đám đông lập tức im lặng, lớp học và hành lang im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Cậu bước đi không do dự, đi thẳng đến một chỗ ngồi, trước mặt Trương Tề Thạc, trước mặt Từ Viện Viện, trước mặt toàn bộ bạn học lẫn đám đông ngoài hành lang.

Tìm đến chỗ ngồi của Lâm Hỉ Triều, từ từ ngồi xổm xuống trước mặt

cô, đưa tay ra.

Ánh mắt cậu hiện lên cơn giận dữ cùng với sự bất đắc dĩ không thể che giấu.

Cậu nói khẽ: "Đừng cứng đầu với tôi nữa, ra đây đi."

Chương 19: Cảm nhận tâm trạng của tôi đi (H nhẹ)

Lâm Hỉ Triều nhìn từ dưới bàn lên Kha Dục, đôi mắt tròn trịa của cô được ánh sáng trắng từ trần chiếu xuống làm cho trong veo, nhưng đầy sự bối rối và ngạc nhiên.

Kha Dục giữ nguyên tay trong tư thế chờ cô.

Lớp học im lặng như tờ.

Một sự im lặng đáng xấu hổ.

Lâm Hỉ Triều hít mũi, mất một lúc để ổn định tinh thần, rồi từ từ đưa tay ra.

Kha Dục nắm lấy tay cô, rồi thò tay vào, nắm lấy góc bàn sắc bén, gật đầu nhẹ với Lâm Hỉ Triều.

Cô cuối cùng cũng chui ra, bị Kha Dục kéo dậy. Cậu nắm chặt tay cô, kéo cô ra khỏi ghế.

Học sinh đều đứng yên, ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, không dám nhìn ai, tay cố rút ra khỏi lòng bàn tay Kha Dục, nhưng bị cậu nắm chặt hơn, rồi chuyển sang đan tay mười ngón.

Cô thậm chí còn nghe thấy tiếng thở mạnh của các bạn xung quanh.

Vì vậy, đầu cô cúi càng thấp hơn.

Kha Dục cứ thế dắt cô đi ra ngoài, dáng người cao lớn, thẳng tắp. Lâm Hỉ Triều chỉ cao đến vai cậu, hai người nắm tay nhau đi, khí thế của Kha Dục rất mạnh mẽ, mặc đồng phục học sinh cũng toát lên vẻ lạnh lùng. Trong khi đó, Lâm Hỉ Triều lại là cô gái ngoan ngoãn với mái tóc đuôi ngựa mềm mại.

Cặp đôi này nổi bật giữa đám đông, tạo nên một sự tương phản rõ rệt.

"Chậc, không ngờ Kha Dục lại thích kiểu này."

"Kệ đi, trông giống anh em hơn."

"Cậu đùa à? Tay cậu ta nắm chặt đến mức nào, còn nói anh em?"

"Vậy trà sữa hôm nay chúng ta uống là..."

"Haha, chỉ là trò chơi nhỏ của anh Dục thôi."

...

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục kéo đi, xuống cầu thang, ra khỏi tòa nhà học. Cậu không quay đầu nhìn cô, không nói một lời.

Lâm Hỉ Triều bước theo, bắt đầu lầm bầm.

"Cậu làm thế này, ngày mai chắc chắn sẽ lên diễn đàn."

Kha Dục không nói gì.

"Tôi không muốn thấy tên tôi trên diễn đàn."

Đặc biệt là bên cạnh cậu.

Kha Dục vẫn im lặng.

"Cậu làm thế này rất trẻ con, người ta chỉ nghĩ cậu là kẻ lắm tiền ngu ngốc."

Cô bắt đầu phàn nàn và trách móc.

Kha Dục vẫn không nói gì.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu liếc nhìn cậu, bĩu môi, cô nói thẳng.

"Trương Tề Thạc không làm gì sai, cậu ấy tặng tôi trà sữa vì tôi đã mang nước cho đội của cậu ấy. Cậu ấy tốt bụng, chỉ vì tôi nói tôi thích uống trà sữa nên mới..."

"Ai... Đau!"

Kha Dục đột nhiên siết chặt tay, kéo cô vào gần mình, sau đó cậu đưa tay bóp mạnh mặt cô, cau mày, ánh mắt dữ dội. Nhìn cô một lúc rồi cậu buông tay, không nắm tay nữa, mà chuyển sang giữ cổ tay cô.

Lâm Hỉ Triều xoa mặt, cắn môi.

Kha Dục kéo cô đến tòa nhà Nghệ Thuật, khiến cô bối rối: "Cậu đưa tôi đến đây làm gì?"

Hai người đi lên tầng ba, đến hành lang phòng piano 302.

Đây là góc nhìn từ vị trí Kha Dục thấy cô và Trương Tề Thạc.

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục đẩy vào lan can, vai cô bị giữ chặt, cậu xoay người cô lại, đối diện với lan can, rồi ôm cô từ phía sau.

Cậu lấy khăn ướt từ túi ra, tỉ mỉ lau sạch ngón tay, rồi cúi đầu ghé sát tai cô, cuối cùng cũng lên tiếng.

"Lâm Hỉ Triều, em phải cảm nhận được tâm trạng của tôi lúc đó."

Cánh tay cậu siết chặt lại, Lâm Hỉ Triều chưa kịp phản ứng thì đã bị ôm chặt, không thể cử động.

Khăn ướt bị ném đi.

Kha Dục kéo áo đồng phục của cô lên, luồn tay vào quần, kéo quần lót, chạm thẳng vào âm h.ộ.

Lâm Hỉ Triều vùng vẫy: "Kha Dục! Cậu... Cậu đừng làm ở đây!"

Ngón tay đã chạm vào âm đ.ế, tách ra âm môi, đầu ngón tay xoay tròn, cọ xát vào đầu âm đ.ế, có thể thấy rõ các khớp ngón tay dưới lớp quần đồng phục.

Bên ngoài.

Đèn đường sáng rực.

Thậm chí còn nghe thấy tiếng học sinh ở tòa nhà giảng dạy xa xa.

Lâm Hỉ Triều vừa xấu hổ vừa sợ hãi, hai tay kéo xuống, nhưng bị Kha Dục nắm chặt, ép vào lan can.

Kha Dục muốn ép cô cảm nhận khoái cảm, ngón tay xoay tròn mạnh, kéo âm đế, khớp ngón tay cọ xát liên ụct.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, không kìm được cảm giác tê dại, cô thở gấp, tai đỏ bừng.

Kha Dục cảm nhận được qua đôi môi, thổi nhẹ vào tai cô.

Lâm Hỉ Triều co rút cổ, tay cậu lại tăng tốc, khớp ngón tay cọ xát mạnh hơn, rồi kẹp chặt âm đ.ế kéo lên.

"Ah..."

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, ngước nhìn Kha Dục, đôi mắt ướt át, lông mi run rẩy: "Đừng làm thế nữa, được không?"

"Đừng làm thế?"

Kha Dục không biểu lộ cảm xúc, cúi đầu nhìn cô, như chỉ đang trò chuyện.

Ngón tay cậu càng lún sâu, chạm đến âm môi, từng chút một, đến lỗ nhỏ.

Dịch nhầy nhanh chóng làm ướt ngón tay cậu, ngón tay xoa nhẹ lỗ nhỏ rồi từ từ đâm vào.

"Em bảo tôi đừng làm thế?"

Nói xong, ngón tay đột ngột đâm sâu vào.

Lỗ nhỏ bị ngón tay đâm vào, cảm giác kháng cự quá mạnh, Lâm Hỉ Triều nhíu mày, mông co lại, lỗ nhỏ siết chặt ngón tay bên trong.

Kha Dục không buông tha cô.

"Tôi bảo em đừng nhận trà sữa, em có nghe lời không? Hả?"

Ngón tay cậu bắt đầu cử động nhỏ trong đường hầm, từng lớp thịt bên trong hút chặt, dịch nhầy chảy ra ngoài, làm ướt ngón tay, nhỏ xuống quần lót.

"Em tắt máy, đi cùng người khác, không trả lời tin nhắn, ép tôi phải cho toàn bộ học sinh trong tòa nhà đến chặn em."

Kha Dục rút ngón tay ra, Lâm Hỉ Triều vừa thở phào, cậu đã đâm hai ngón tay vào, không hề nương tay.

"Ưm... Ưm... Không thoải mái."

Lâm Hỉ Triều bị giữ chặt, chân bị đầu gối Kha Dục ép vào, ngực cô ép vào lan can, toàn thân bị khống chế chặt chẽ.

Dưới thân cô đau nhức và ẩm ướt, giọng Kha Dục vang lên bên tai.

"Em thích cậu ta à? Tôi đã hỏi em rồi mà."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu nguầy nguậy: "Tôi... tôi không thích."

"Vậy em có ý gì? Cố ý à? Cố ý làm tôi giận, cố ý để tôi làm thế này?"

Hai ngón tay cậu bắt đầu cào xé trong thịt mềm, không hề dịu dàng, quần đồng phục của Lâm Hỉ Triều bị kéo căng rồi lại thả lỏng, nó kiềm chặt cổ tay Kha Dục, giúp cho ngón tay càng đâm sâu.

Lòng bàn tay Kha Dục vừa vặn chạm vào âm đế, ngón tay ra vào mạnh mẽ làm rung động lòng bàn tay, âm môi và âm đ.ế bị cọ xát thành một khối, cậu nghiêng lòng bàn tay, dùng khớp ngón tay cái cọ xát.

Hơi thở của Lâm Hỉ Triều ngày càng dồn dập, lỗ nhỏ dường như đã thích nghi với kích thước của hai ngón tay, cơn đau nhức dâng trào, âm đ.ế bị cọ xát đến mức căng cứng, hoàn toàn kích thích.

Cô khó chịu, cuối cùng không chịu được nữa mà phát ra tiếng.

"Sao... sao cậu lại tức giận?"

Giọng cô run rẩy, đầu óc mơ hồ bật ra câu hỏi.

"Cậu đang ghen à..."

Động tác của Kha Dục đột nhiên dừng lại. Cậu nhắm mắt, hít một hơi.

Đúng.

Hỏi thẳng thật đấy.

Cậu nhíu mày, hơi nâng cổ tay, rút nhanh ngón tay ra, từ quần lót rút cả bàn tay, rồi cúi người, bế bổng Lâm Hỉ Triều lên.

Tay chân Lâm Hỉ Triều mềm nhũn như sợi bún, đầu óc cô quay cuồng, bất lực.

"Lại muốn làm gì đây, đây là trường học đấy!"

Kha Dục im lặng bế cô vào phòng piano, lấy chìa khóa mở cửa, ổ khóa xoay tròn, cửa kêu kèn kẹt mở ra.

Cậu bật đèn, ngay khi đèn sáng lên, cậu nói.

"Đúng, tôi đang ghen."

Chương 20: Tính sổ (H nhẹ)

"Đúng, tôi đang ghen."

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, chớp mắt, hai tay cô đặt lên vai Kha Dục nhưng không nói gì thêm.

Kha Dục đặt cô ngồi trên ghế dài trước cây đàn piano, rồi kéo một chiếc ghế sắt đến ngồi đối diện cô.

Cậu chống khuỷu tay lên đầu gối, vẫn cao hơn cô một cái đầu, cúi xuống nhìn cô.

Lâm Hỉ Triều hơi ngẩng đầu nhìn cậu.

Đôi mắt cô trong veo, hàng mi rũ nhẹ, như một viên kẹo mạch nha đang tan chảy dưới ánh nắng, ngọt ngào và mềm mại chảy xuống.

Ánh mắt giao nhau.

Không khí dường như có gì đó thay đổi.

Kha Dục từ từ dời ánh mắt từ đôi mắt cô đến đôi môi khẽ mở.

Rồi cậu nghiêng đầu, tiến tới, nhẹ nhàng chạm môi cô.

Rất nhanh đã rời ra, nhưng khoảng cách giữa hai người gần hơn, đầu mũi gần như chạm vào nhau, hơi thở ấm áp của Kha Dục phủ lên môi trên của Lâm Hỉ Triều.

Cô vẫn nhìn cậu, không né tránh, trong ánh mắt có chút bối rối cùng với cảm xúc khó diễn tả.

Kha Dục lại hôn cô, yết hầu cậu chuyển động, lần này mạnh hơn, đôi môi mơn trớn, cọ xát, không mở răng, là kiểu hôn mím chặt rồi liếm nhẹ, lại nhanh chóng tách ra, rồi lại hôn, khắng khít không còn chút khoảng trống.

Khi tách ra lần nữa, mặt Lâm Hỉ Triều bắt đầu đỏ, lông mi rung rinh như cánh bướm.

Kha Dục bị cô làm cho cảm thấy dễ thương, cậu đưa tay lên véo má cô, nhìn cô chăm chú, rồi tay trái trượt xuống nắm tay cô, để cô vòng tay qua cổ cậu, tay phải vuốt từ má xuống cằm.

Nắm chặt, kéo lại, cuối cùng hôn cô theo cách của mình.

Mở răng, quấn lưỡi, hôn sâu, môi bị nghiền nát, đầu lưỡi lướt qua từng ngóc ngách trong miệng, quấn lấy lưỡi cô, hút mạnh, rồi liếm cắn, nước bọt cả hai hòa lẫn vào nhau phát ra tiếng kêu.

Lâm Hỉ Triều bị hôn đến mức đầu ngửa ra sau, lưng tựa vào nắp đàn mà thở gấp, đôi tay vốn đang lỏng lẻo ôm lấy cậu, bắt đầu đẩy vai cậu ra.

Cuối cùng, Kha Dục cắn mạnh đầu lưỡi cô một lần nữa rồi buông ra, Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, môi vừa đau vừa tê, tóc thì rối bù.

Kha Dục ôm eo kéo cô vào lòng, nói vào tai cô.

“Cởi quần ra.”

Cô điều chỉnh hơi thở.

“Tôi muốn liếm em.”

Lâm Hỉ Triều sững sờ.

Cậu đã nói "tôi muốn."

Chứ không phải "tôi phải."

Vì vậy Lâm Hỉ Triều lắc đầu, đôi môi sưng mọng mở ra: "Không, tôi không muốn ở đây."

"Tại sao?"

"Có bạn học sẽ đến tập đàn vào ngày mai."

"Là tôi tập đàn."

Lâm Hỉ Triều mở to mắt: "Dù vậy cũng không được!"

Sự nhẫn nại của Kha Dục cũng đến giới hạn, cậu vỗ nhẹ mông cô, cười khẩy.

"Đừng có mà lôi thôi, em muốn chờ đến khi kết thúc giờ tự học buổi tối sao?"

"..."

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt, do dự bắt đầu cởi quần.

Kha Dục ngồi thẳng dậy, tựa lưng vào ghế, hai chân mở rộng, tay thả lỏng giữa hai chân nhìn cô cởi đồ.

Cô lần này cởi rất chậm, chỉ kéo quần từ eo xuống hông mất nửa phút, còn loay hoay với dây buộc quần.

Cứ thế mà kéo dài thời gian.

Kha Dục liếc nhìn đồng hồ, chẹp miệng: "Thôi vậy."

Cậu cúi người bế cô lên, ngồi lên ghế dài, đặt Lâm Hỉ Triều vào tư thế quỳ trên đùi cậu, rồi cưỡng chế kéo áo đồng phục của cô ra, kéo cả quần lót xuống—

Toàn bộ mông trần trụi lộ ra.

"Đừng, đừng, đừng!"

Lâm Hỉ Triều hét lên, cô chổng mông quỳ trên đùi cậu, tư thế này thực sự khó coi.

Mông cô căng tròn, trắng như sữa, ở giữa là lỗ nhỏ ướt át, đang phơi bày trước cậu.

Quần đồng phục vừa vặn kẹp ở gối cô, cô chỉ có thể chống tay lên ghế.

"Tôi tự quỳ, tôi tự quỳ! Tôi không muốn ở trên đùi cậu!"

Lâm Hỉ Triều chống khuỷu tay lên đùi cậu, muốn ngồi dậy.

Mông còn đang lắc lư, Kha Dục vung tay lên, tát mạnh vào mông cô.

"Ưm…"

Mông cô rung lên, cô bật ra tiếng rên rỉ, sau đó vội cắn chặt môi dưới.

Mông cô bị đánh nhẹ, vết tát nhanh chóng hiện lên một lớp hồng, giữa lỗ nhỏ căng thẳng co lại, làm cho nước rỉ ra.

Lực không mạnh, Kha Dục chỉ muốn làm cô xấu hổ để nghe lời.

Mông trắng nõn giờ giống như quả đào chín, Kha Dục xoa nắn, lòng bàn tay ấn rồi thả trên bờ mông mềm mại, cảm giác rất tuyệt.

Lâm Hỉ Triều bị xoa đến nổi da gà, cắn môi rên rỉ, hỏi nhỏ.

"Sao cậu lại đánh tôi…"

Vừa dứt lời, tay trái Kha Dục ấn eo cô, tay phải lại tát vào mông.

Lần này đánh từ dưới lên, vừa chạm vào lỗ nhỏ, Lâm Hỉ Triều đã lập tức mềm nhũn, cảm giác tê ngứa như kiến cắn.

"Đây mà gọi là đánh?" Kha Dục lại xoa mông cô, xoa đến đỏ bừng: "Tôi thấy em chưa từng bị đánh bao giờ."

Lâm Hỉ Triều không buồn trả lời, cố gắng né tránh, nhưng bị Kha Dục giữ chặt.

Cậu nói: "Mình tính sổ nào, em yêu."

Kha Dục dùng hai tay tách mông cô, lỗ nhỏ ướt át được mở ra, kế đến cậu dùng lòng bàn tay phủ lên.

"Sau này còn dám tắt máy không?"

Cậu dùng ba ngón tay che âm đ.ế, ngón tay lần vào trong, lực rất mạnh, tốc độ chậm, nhưng ba ngón tay cọ xát bề mặt rộng, vừa cọ vừa ấn vào âm đ.ế, mang lại cảm giác thỏa mãn sâu sắc.

Lâm Hỉ Triều bị xoa đến mềm nhũn, nằm trên đùi Kha Dục, phát ra tiếng rên rỉ.

"…Không… không tắt nữa."

Kha Dục vừa xoa, vừa tát nhẹ vào mông cô.

"Vậy còn dám đi cùng người khác không?"

“Ah…”

Mắt Lâm Hỉ Triều đỏ lên, dù Kha Dục không dùng nhiều lực, nhưng mông bị đánh nhiều vẫn không chịu nổi, cô đáp.

“Họ là bạn cùng lớp mà.”

Nghe câu này, Kha Dục nhíu mày, ba ngón tay cọ xát với lực mạnh hơn, nhanh hơn, ngón tay nhanh chóng đâm sâu vào, tay còn lại xoa nắn mông đỏ của cô.

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, không nói nên lời, nhắm chặt mắt, cô thấy khó chịu.

“Em không hiểu tôi nói gì à?” Giọng Kha Dục trầm xuống: “Tôi bảo em trả lời, không bảo em biện minh.”

“Được, được!” Giọng Lâm Hỉ Triều khàn khàn, cảm giác dâng trào lên từng hồi, cô rên rỉ: “Không đi nữa… không đi nữa…”

Kha Dục cúi đầu, hai ngón tay trượt vào lỗ nhỏ, nước rỉ ra, cậu từ từ đâm vào.

“Cuối cùng, em yêu.” Cậu hỏi nhẹ nhàng: “Tôi là ai của em?”

Với tư thế quỳ, ngón tay từ trên xuống đâm vào, sẽ rất sâu, rất đau, rất căng, dù nước chảy nhiều, nhưng cảm giác đâm sâu vẫn làm cô khó chịu.

Lâm Hỉ Triều nghẹn ngào.

Ngón tay Kha Dục vẫn không ngừng, đâm sâu hơn.

“Đừng khóc, trả lời.”

“Ưm… ưm…”

“Tôi bảo em trả lời.”

Hai ngón tay vừa vào đã xoay tròn, đốt ngón tay cong lên, ấn sâu vào thịt, từng chút một, rồi lại xoay tròn, khuấy đảo bên trong.

“Hự…” Lâm Hỉ Triều rên rỉ, lỗ nhỏ bị ngón tay Kha Dục cọ xát đến mức còn khó chịu hơn cả lúc thâm nhập. Cô run rẩy giọng nói: “Là… là bạn trai… bạn trai.”

Kha Dục nở một nụ cười nhẹ, cậu ngừng tay, rồi từ từ rút ngón tay ra, cúi đầu hôn lên mông cô.

“Cục cưng ngoan.”

Nước mắt Lâm Hỉ Triều rơi từng giọt xuống ghế dài, cô nức nở, bị Kha Dục ôm eo kéo ngồi dậy.

Kha Dục hoàn toàn kéo quần cô xuống, tay đặt lên mông cô, kéo ra sau.

“Ngồi yên.”

Kha Dục tháo nút áo khoác đồng phục, ném sang một bên, mở khóe quần đồng phục của mình, kéo dương v.ật đã cương cứng ra đặt lên mông Lâm Hỉ Triều lên.

Cậu nắm lấy dương v.ật, gõ nhẹ lên lỗ nhỏ của cô.

Cậu mỉm cười: "Em dùng lỗ nhỏ cọ vào bạn trai mình đi.”

Mắt mũi Lâm Hỉ Triều đỏ hoe, hàng mi đẫm nước mắt, cô hít mũi, lắc đầu.

“Tôi không biết cọ.”

“Như lần trước ấy, chủ động một chút.”

Lâm Hỉ Triều nhìn dương v.ật cương cứng của cậu, nó thô to lại đang căng phồng, mạch máu tím hiện rõ, gõ lên lỗ nhỏ của cô, có thể che phủ toàn bộ lỗ nhỏ.

Lâm Hỉ Triều cắn môi, thử nhấc mông lên cọ vào dương v.ật cậu.

Kha Dục dùng tay giữ dương v.ật, khi Lâm Hỉ Triều hạ mông, đầu dương v.ật chạm vào âm đ.ế, Kha Dục phối hợp, ấn đầu dương v.ật vào.

“Ưm…”

Lâm Hỉ Triều cắn môi, thở sâu, mông không cử động nữa.

Kha Dục tiếp tục cọ vào lỗ nhỏ, dùng nước nhờn bôi trơn, lúc lên lúc xuống, thỉnh thoảng đâm vào lỗ nhỏ, cọ xát âm đ.ế.

“Sao không cọ tiếp? Chỉ cọ một chút thôi à?”

“Tôi… mệt quá.”

Cô thật sự mệt, bị đánh mông, bị ngón tay thâm nhập, rồi còn phải cọ xát liên tục.

Hôm nay lại bị bạn học làm phiền.

Khiến cơ thể lẫn tinh thần cô đều mệt mỏi.

Kha Dục thật đáng sợ.

Kha Dục cố tình nhấc chân, mông Lâm Hỉ Triều nhúc nhích, dương v.ật chọc vào lỗ nhỏ ướt nhẹp, đầu dương v.ật chọc vào một phần ba.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, rên rỉ, Kha Dục nhìn cô, kéo đầu dương v.ật ra, rồi cố tình cọ xát vào lỗ nhỏ.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, mông lùi lại, nhưng không phản ứng mạnh.

Kha Dục cười khẽ, tay chạm vào đùi cô đặt trên hông anh.

"Xem ra thật sự mệt, thế này cũng không phản ứng."

Cậu nhấc ngón tay gạt tóc rối trên mặt Lâm Hỉ Triều, vuốt ra sau tai.

"Vậy em nằm trên ghế, để tôi dùng miệng."

"Không liếm nữa." Lâm Hỉ Triều vùi đầu vào vai Kha Dục, ngửi mùi chanh từ cổ cậu, nhắm mắt lại, giọng yếu ớt.

"Thật sự mệt, tôi muốn về nhà, giờ tự học buổi tối cũng sắp kết thúc rồi."

Có lẽ Lâm Hỉ Triều chưa bao giờ tỏ ra mềm yếu và phụ thuộc như vậy, điều này làm Kha Dục hài lòng.

Cậu ôm cô, vuốt ve tóc cô, nói được.

Hai người yên lặng ôm nhau vài phút.

Kha Dục nhìn xuống, thấy đùi Lâm Hỉ Triều chạm vào hình xăm trên hông mình.

Cậu nhướn mày, bế Lâm Hỉ Triều lên, lấy điện thoại từ túi áo khoác, mở camera, chụp lại hình ảnh hai làn da chạm nhau.

Một loạt âm thanh chụp hình vang lên.

Lâm Hỉ Triều quay đầu lại hỏi: "Cậu đang chụp gì thế?"

“Hôm đó tôi muốn chụp, nhưng quên mất.”

Cậu xem lại những bức ảnh vừa chụp, chọn một bức cho Lâm Hỉ Triều xem.

Da trắng mịn như ngọc, che một phần hình xăm ngọn lửa chéo, ngọn lửa như đang cháy trên làn da mỏng manh nhất.

Sự tinh khiết và hoang dại đan xen.

Có cấm kỵ, có dục vọng, cháy bỏng không tiếng động.

Nghĩ lại hôm đó, cô cũng đã nhìn như vậy.

Ngón tay Kha Dục trượt trên ảnh, nhấn vào góc trái dưới, tiếp tục trượt, màn hình hiện lên—

[Có đặt ảnh này làm màn hình khóa không?]

Ngón tay Kha Dục di chuyển, nhấn đồng ý.

Màn hình tắt rồi sáng lên, giữa những biểu tượng ứng dụng lộn xộn, bức ảnh ấy thay thế màn hình đen tuyền đã hiện diện từ lâu.

Chương 21: Bàn tán

Lâm Hỉ Triều về nhà đã lập tức gọi điện cho Trương Tề Thạc.

Cô không nhắc đến Kha Dục, chỉ liên tục xin lỗi, nói rằng trà sữa được người khác gửi đến mà cô không biết, vô tình quên mất phần của cậu.

Lâm Hỉ Triều: "Tôi sẽ trả lại tiền trà sữa cậu tặng tôi trong thời gian qua, thật sự xin lỗi."

Trương Tề Thạc cười: "Trà sữa là do Kha Dục tặng đúng không?"

Giọng cậu ấy không còn buồn bã nữa.

"Trong trường ai cũng đồn ầm lên, nói rằng Kha Dục vì một cô gái mà làm thế, không ngờ người đó lại là tớ."

"Tớ thật sự có mặt mũi." Cậu ấy bổ sung, nghe như đang vui lắm.

Kha Dục làm quá nổi bật, cả tầng lầu chỉ có cậu ấy không nhận được trà sữa, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Lâm Hỉ Triều dừng lại, siết chặt điện thoại, lại xin lỗi một lần nữa.

"Không sao đâu, lần trước khi chơi bóng rổ tớ đã thấy cậu và Kha Dục không bình thường rồi, trực giác của tớ khá đúng. Nhưng, Lâm Hỉ Triều này, tớ không ngờ Kha Dục có thể theo đuổi được cậu."

Cái từ "theo đuổi" nói với giọng điệu thật vi diệu.

“Tớ tưởng cậu không thích loại người như cậu ta.”

Lâm Hỉ Triều hít một hơi, không biết trả lời thế nào, Trương Tề Thạc đúng là rộng lượng, cô vội chuyển chủ đề, nói vài câu rồi cúp máy.

Vừa đặt điện thoại xuống, tin nhắn của Từ Viện Viện đã nhảy ra.

Không biết cô ấy đã gửi bao nhiêu cái “aaa”, liên tục nhắn Kha Dục và tên cô, không ngừng hỏi “có thật không?”

Tin nhắn liên tục bật lên, Lâm Hỉ Triều ôm mặt thở dài, thoát ra để Từ Viện Viện nhắn đủ cho bình tĩnh lại.

Khi cô chuyển sang giao diện chính, mới thấy những bạn bè cô thêm vào danh sách lâu nay đều gửi tin nhắn cho cô, nhiều chấm đỏ thông báo liên tục bật lên.

Nội dung chủ yếu là:

[Cậu và Kha Dục đang hẹn hò à?]

[Hai người quen nhau như thế nào?]

[Cậu và Kha Dục đang yêu nhau à?]

Còn có các yêu cầu kết bạn, tên của những người cô chưa từng nói chuyện nhưng khá nổi tiếng trong trường.

Đủ loại, cực kỳ náo nhiệt.

Lâm Hỉ Triều mệt mỏi tựa vào bàn, điện thoại rung liên tục làm cô bực mình.

Nghĩ một chút, cô quyết định trả lời tin nhắn của Từ Viện Viện trước.

Từ Viện Viện: “Cậu trả lời tớ đi! Trả lời tớ ngay!”

Lâm Hỉ Triều: “Viện Viện à, cậu bình tĩnh lại!”

Từ Viện Viện: “Tớ không thể bình tĩnh! Trời ơi, ngày nào tớ cũng gán ghép bạn trai cậu với các cô gái khác trước mặt cậu, sao cậu chịu nổi? Nói rõ mọi chuyện đi!”

Lâm Hỉ Triều thực sự không biết phải giải thích mối quan hệ giữa cô và Kha Dục như thế nào.

Ngay cả cô cũng thấy nó kỳ lạ.

Nên cô chỉ trả lời tránh né.

Lâm Hỉ Triều: “Lần trước tớ có nói với cậu về mối quan hệ không lành mạnh đó... chính là với Kha Dục.”

Từ Viện Viện: “?”

Từ Viện Viện: “Lúc đó cậu bảo đó không phải là yêu đương!”

Đúng là không phải yêu đương mà.

Ngay cả bây giờ cũng vậy.

Lâm Hỉ Triều phồng má, im lặng.

Từ Viện Viện: “Nhưng tớ thấy Kha Dục khá nghiêm túc mà.”

Từ Viện Viện: “Ban đầu tớ nửa tin nửa ngờ. Nhưng mà...”

Từ Viện Viện bảo Lâm Hỉ Triều lên diễn đàn học sinh tìm kiếm tên mình.

Cô mở diễn đàn, bất ngờ vì không thấy bài viết nào, chỉ toàn những

thảo luận không liên quan, không sôi động bằng trang mạng xã hội của cô.

Theo lời Từ Viện Viện, cô nhập tên mình vào ô tìm kiếm.

Giao diện hiện lên: "Dựa theo quy định của diễn đàn, kết quả tìm kiếm của bạn không được hiển thị."

Cô nhập thêm từ khóa "trà sữa", kết quả vẫn vậy, không hiển thị gì.

Từ Viện Viện lại nhắn tin.

"Lúc Kha Dục kéo cậu ra ngoài, diễn đàn bùng nổ, mỗi phút một bài viết."

"Ngay khi hết giờ tự học, các bài viết nổ tung, tất cả từ khóa liên quan đến cậu đều bị chặn. Quản trị viên nói, đó là ý của Kha Dục."

Ánh sáng xanh yếu ớt của điện thoại phản chiếu trên gương mặt tĩnh lặng của Lâm Hỉ Triều.

Cô nhớ lại lời mình đã nói với Kha Dục: "Tôi không muốn thấy tên mình trên diễn đàn."

Khung chat vẫn cuộn lên, Từ Viện Viện nhắn tin cuối cùng.

"Thật sự là sạch sẽ rồi, Lâm Hỉ Triều à, Kha Dục chưa từng bảo vệ ai như vậy."

Kha Dục cho Lâm Hỉ Triều vài ngày yên bình, còn cậu thì bận rộn chuẩn bị cho buổi biểu diễn Quốc Khánh với ôn luyện cho kỳ thi Toán sắp tới.

Cả hai hầu như không gặp nhau.

Kha Dục không phải loại người yêu đương dính chặt, cậu vẫn như

trước.

Có vài lần gặp mặt trong nhà ăn, Kha Dục sẽ đến véo má cô.

Giờ ra chơi, khi cô ở sân vận động, Kha Dục sẽ đến đứng sau cô, gõ nhẹ vào tai cô rồi rời đi.

Chỉ có vậy, không có gì thân mật hơn.

Cậu nhắn tin cho Lâm Hỉ Triều rất ngắn gọn: “Đang làm gì?”: "Ra sân bóng rổ làm gì?”: "Học xong cùng về nhà nhé.”: "Tôi gửi cho em ít đồ ăn.”

Hoặc thỉnh thoảng từ đâu đó, cậu thấy Lâm Hỉ Triều nói chuyện với bạn nam trong lớp, rồi gọi điện ngay.

Cũng rất ngắn gọn.

“Quá gần rồi, đừng nói nữa, đừng cười nữa, đứng xa ra.”

Nói xong thì lập tức cúp máy.

Đến khi tan học về nhà, đợi mẹ cô ngủ, Kha Dục sẽ kéo cô vào phòng hoặc bếp, hôn mạnh và vuốt ve cô.

Nhiều lần như vậy, hình như các bạn nam trong lớp đã nghe gì đó, có việc cần nói với Lâm Hỉ Triều đều nhờ bạn nữ chuyển lời.

Cách đối xử “đặc biệt” của Kha Dục làm Lâm Hỉ Triều vừa kháng cự vừa quen dần.

Nhưng học sinh khác lại cảm thấy khó hiểu.

Kha Dục không cho phép mọi người bàn luận về Lâm Hỉ Triều trên diễn đàn.

Nhưng nhiều học sinh vẫn tò mò, bàn tán về từng hành động của cô trong những nhóm nhỏ.

Lâm Hỉ Triều mỗi ngày đều phải chịu đựng ánh mắt dò xét của nhiều người, những lời đồn thổi, thậm chí là những lời chỉ trích vô lý.

Khi cô đi trên hành lang, luôn có vài người tụm lại nhìn cô, vừa chỉ trỏ vừa thì thầm, đôi khi cười rộ lên hoặc bất ngờ im lặng.

Khi lên xuống cầu thang, những học sinh tỏ vẻ bình thường khi đi qua cô, nhưng lại quay đầu nhìn khi cô đi khỏi, thầm thì bàn luận.

"Nhỏ đó là bạn gái của Kha Dục á hả?"

"Ừ, dù có vẻ ngoan nhưng không đẹp bằng Thời Tiếu hay Hứa Uyển Thuần."

"Tao nghĩ nó không chịu nổi Kha Dục đâu, trông yếu đuối quá, không kềm được anh ấy đâu."

"Hình như Kha Dục cũng đâu có thích nó lắm, không thấy có gì thân mật giữa hai người."

Những lúc như vậy, nghe những lời đó, Lâm Hỉ Triều luôn dừng bước, quay lại nhìn thẳng vào họ, ánh mắt kiên quyết, không nói lời nào.

Những người đó lại ngại ngùng cúi đầu, im lặng rời đi nhanh chóng.

Ánh mắt dò xét quá nhiều, đôi khi ngay cả Từ Viện Viện đi bên cạnh cô cũng cảm thấy không chịu nổi: "Mấy người này thật phiền phức, nhìn gì mà nhìn."

Lâm Hỉ Triều chỉ nhẫn nhịn, không bao giờ kể với Kha Dục.

Cô không xem mình là bạn gái của cậu.

Đó cũng là một trong những lý do khiến cô không thể thật sự chấp nhận Kha Dục.

Kha Dục sống trong sự chú ý của mọi người, tự do kiêu ngạo, sự tò mò và quan tâm của mọi người thậm chí có thể trở thành công cụ cho cậu. Còn Lâm Hỉ Triều hoàn toàn ngược lại, họ hoàn toàn khác biệt.

…

Kha Dục cầm bài kiểm tra bước ra từ văn phòng, vừa bị giáo viên mắng xong, Giang Hoài nhảy nhót đi theo sau.

"Đi hút thuốc nào, anh Dục."

Kha Dục nhét bài kiểm tra vào túi áo, gật đầu.

Hai người lên góc cầu thang tầng 5 tòa nhà chính trị, có vài nam sinh đứng đó trò chuyện, thấy Kha Dục tới, họ dừng lại, chào cậu.

Kha Dục đáp lại một tiếng, mở áo khoác đồng phục, Giang Hoài lấy ra hai điếu thuốc từ bao, đưa cho cậu một điếu.

Kha Dục tiếp tục cởi áo khoác, treo lên lan can, rồi cúi đầu ngậm thuốc, ra hiệu cho Giang Hoài, cậu ta hiểu ý, dùng tay che lửa châm thuốc cho cậu, ngọn lửa màu cam cháy lên, Kha Dục hút một hơi, khói trắng tỏa ra.

Kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, cậu dựa vào tường lướt nhìn điện thoại.

Có một nam sinh tiến lại gần, người này thường hay gây chuyện, tuần trước nghỉ học đúng lúc sự việc Kha Dục tặng trà sữa xảy ra, bây giờ hiếu kỳ không chịu nổi.

"Anh Dục, anh thật sự hẹn hò với cô gái lớp A3 kia à?"

Kha Dục không đáp, mắt nhìn xuống điện thoại, cần cổ trắng ngần hơi cúi xuống, dáng vẻ thờ ơ.

"Nghe nói anh tặng trà sữa cho cả tầng lầu, còn chặn các từ khóa trên diễn đàn. Thật nể anh quá."

Một câu "cô gái kia" liên tục lặp lại.

Giang Hoài liếc cậu nam sinh một cái, cười nhẹ, rồi lùi ra xa.

Kha Dục gạt tàn thuốc về phía cậu ta, ánh mắt không chuyển.

Cậu nam sinh cảm thấy hơi xấu hổ, quay người nhìn xuống cầu thang, không biết bao lâu sau, đột nhiên nắm vai người bên cạnh lắc lư.

"Này, này, này, nhỏ kia có phải là cô gái mà anh Dục đang tán không!"

Kha Dục cuối cùng cũng có động tĩnh, nghiêng người, liếc mắt nhìn theo hướng đó.

Quả nhiên thấy Lâm Hỉ Triều, cô vừa từ sân vận động đi lên, tay cầm lon nước dừa, chậm rãi đi về phía tòa nhà học.

Cậu ta đột nhiên huýt sáo rất lớn, thu hút sự chú ý.

Lâm Hỉ Triều nghe thấy tiếng động nhìn lên, biểu cảm ngơ ngác.

Cậu ta vẫy tay phóng đại: "Đây là em Lâm đang hẹn hò với Kha Dục à, này, anh Dục ở đây này!"

Chưa dứt lời, Kha Dục đã đá cậu ta một cái thật mạnh, khiến cậu ta loạng choạng ngã ngồi xuống đất.

Cậu ta bối rối: "Chuyện gì vậy, Dục..."

Chưa kịp nói xong, Kha Dục đã ném đầu thuốc lá đỏ rực vào mặt cậu ta, từ mặt cháy xuống ngực, áo thun trắng ngay lập tức bị cháy một lỗ, thiêu vào da thịt.

Cậu ta hoảng hốt gạt đầu thuốc ra, rất đau, nhưng chỉ run rẩy, không dám nói gì thêm.

Các cậu con trai xung quanh lùi lại, Giang Hoài cười phá lên.

Kha Dục không nhìn cậu ta, biểu cảm trên mặt cậu giãn ra, thản nhiên châm một điếu khác cho mình.

Giữ điếu thuốc giữa các ngón tay, cậu nói với cậu ta.

"Lần sau cậu còn gọi cô ấy như thế, tao sẽ đút đầu thuốc vào cổ họng mày."

Cậu ta sợ hãi, nhanh chóng gật đầu.

Vẻ sợ hãi và yếu đuối của cậu ta làm Kha Dục khinh thường.

Cậu tiếp tục búng tàn thuốc lên người cậu ta, rồi nheo mắt lắc đầu.

"Đồ ngu."

Chương 22: Khoảng cách

"Hỉ Triều Hỉ Triều, cậu giành chỗ giúp tớ nha, tớ chạy qua Hội Học sinh chút nhé!"

Trong hội trường lớn của THPT Số 1, học sinh nối đuôi nhau vào, tìm chỗ ngồi theo phân khu lớp học. Lâm Hỉ Triều gật đầu với Từ Viện Viện, người đã đi xa, rồi chọn một chỗ gần đó ngồi xuống.

Nhạc hành khúc trang nghiêm vang lên, tiếng micro rít lên làm căng tai, ánh đèn sân khấu rực rỡ quét qua từng gương mặt trẻ thơ đầy phấn khích và nhiệt huyết.

Buổi diễn Quốc Khánh chính thức bắt đầu.

Các lớp phía sau vẫn tiếp tục vào, hội trường nóng bức, Lâm Hỉ Triều cúi đầu xắn tay áo đồng phục, cô bạn bên cạnh đẩy nhẹ cô.

"Lâm Hỉ Triều, hình như Kha Dục đang gọi cậu."

Cô xắn tay áo được một nửa, rồi tụt xuống khuỷu tay, mắt nheo lại nhìn qua đám người, nhanh chóng thấy Kha Dục.

Rất nổi bật.

Giữa biển đồng phục xanh lam, chỉ có cậu mặc áo sơ mi trắng.

Dáng người cao gầy, cổ áo chỉnh tề cài đến xương quai xanh, tóc mái vuốt ra sau, đôi mắt sắc sảo, mất đi vẻ phóng khoáng thường ngày, thêm phần sáng sủa thanh xuân.

Không chỉ Lâm Hỉ Triều nhìn cậu, nhiều người khác cũng đang nhìn. Nhưng ánh mắt cậu chỉ dừng lại trên Lâm Hỉ Triều, vừa đi theo dòng người tiến lên, vừa giơ tay ra dấu số sáu bên tai, mỉm cười, cằm chỉ vào điện thoại trên đùi cô.

Lâm Hỉ Triều nhận ra, bấm mở điện thoại, thấy tin nhắn của Kha Dục.

Kha Dục: [Đến lượt tôi, em chụp cho tôi một tấm nhé.]

Cô nhíu mày, dùng ánh mắt đo lường khoảng cách đến sân khấu.

Gõ trả lời: [Xa lắm, tôi chụp không rõ đâu.]

Kha Dục: [Vậy em đến phía trước mà chụp.]

Lâm Hỉ Triều: [Thôi bất lịch sự lắm, phía trước toàn hiệu trưởng với lãnh đạo.]

Kha Dục trả lời bằng một dấu chấm.

Sau đó cậu gọi điện đến, người đã gần đến hậu trường, quay người vẫn nhìn cô, cằm hơi động trong ánh đèn mờ, Lâm Hỉ Triều nghe cậu nói qua điện thoại.

"Tôi sẽ làm cho em một thẻ Hội Học Sinh, nhờ bạn em mang cho em."

"Nghe lời chút, đến chụp ảnh."

Nói xong thì cúp máy.

Lâm Hỉ Triều thở dài, không hiểu sao cứ phải bắt cô chụp ảnh.

Rõ ràng trường có nhiếp ảnh gia ghi hình, còn nhiều bạn khác nữa.

Từ Viện Viện quay lại ghế nhanh như gió, vừa hay cầm theo hai dây chuyền thẻ thông hành hậu trường.

“Kha Dục nhờ tớ đưa cho cậu đấy.” Cô ấy cười tươi đưa cho Lâm Hỉ Triều một cái.

“Cậu ấy còn đưa cho tớ một cái, bảo tớ đi cùng cậu.”

Lâm Hỉ Triều cười khổ: "Phía trước chụp được không?”

“Cậu có thể chụp từ cửa bên của hậu trường, năm ngoái Hội Học Sinh chụp hậu trường đều như vậy.”

Lâm Hỉ Triều tỏ vẻ cực kỳ không muốn, bĩu môi rồi nhận thẻ thông hành, nhìn lên sân khấu chờ buổi diễn bắt đầu.

Chương trình Quốc Khánh mỗi năm đều tương tự nhau.

Học sinh tỏ vẻ chán nản, chưa được bao lâu đã bắt đầu lướt điện thoại.

Đến khi người dẫn chương trình xuất hiện thông báo: “Sau đây, mời các bạn thưởng thức tiết mục song tấu của bạn Kha Dục lớp 11A7 và bạn Thời Tiếu lớp 12A1 với tác phẩm "Experience".”

Lời vừa dứt, tinh thần khán giả sôi nổi hẳn lên, tiếng vỗ tay cũng nhiệt tình hơn hẳn.

Tiếng reo hò vang lên, Lâm Hỉ Triều bị Từ Viện Viện kéo đến góc sân khấu.

Màn mở ra, Kha Dục đã ngồi trước cây đàn piano, Thời Tiếu đứng bên cạnh đặt violin trên cổ.

Ánh đèn sân khấu rọi lên hai người, Thời Tiếu mặc một chiếc váy

đen dài, tóc xoăn búi lên, kiêu sa lạnh lùng như thiên nga đen.

Lâm Hỉ Triều chớp nhẹ đôi mắt.

Một đen một trắng, vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn, ai cũng có thể nhận thấy sự nổi bật ăn ý.

Kha Dục hạ tay vào phím đàn, bắt đầu phần dạo đầu, tiếng đàn nhẹ nhàng u buồn.

Thời Tiếu đứng bên cạnh yên lặng chăm chú nhìn cậu, chờ đến khi tiếng đàn nhanh hơn, Thời Tiếu chỉnh lại tư thế, hạ cung đàn.

Kha Dục tạm ngừng, âm thanh cuối cùng vang lên, cậu liếc nhìn Thời Tiếu một cái, ánh mắt hai người giao nhau. Thời Tiếu kéo dây đàn, tiếng violin vang lên, hòa cùng tiếng đàn piano.

Hợp nhau đến từng chi tiết.

Lâm Hỉ Triều hít thở sâu, nhìn say mê.

Mọi ánh mắt đều tập trung vào hai người họ, hội trường lớn lặng như tờ, chỉ còn tiếng đàn hòa quyện.

Đến cả Từ Viện Viện vốn bận rộn chụp ảnh cũng im lặng, thầm thán phục sự tuyệt vời.

Lâm Hỉ Triều ngước nhìn Kha Dục từ dưới sân khấu, lúc này sao mà nhìn cậu xa cách quá, cậu sáng rực như ngôi sao chói mắt. Nhìn một hồi, cô như trở lại quá khứ, lúc mới đến nhà họ Kha.

Cũng như bao học sinh khác, cô chỉ là một người ngước lên nhìn vầng trăng.

Không có tình cảm gì.

Và cũng không nên có tình cảm gì.

Lâm Hỉ Triều từ từ siết chặt tay, rũ mi che giấu cảm xúc.

Không biết đã bao lâu, Từ Viện Viện đột nhiên đẩy cô: "Hỉ Triều, cậu làm gì vậy! Mau chụp ảnh đi, sắp hết rồi kìa!”

Lâm Hỉ Triều thở dài, giơ điện thoại lên, không chỉ chụp Kha Dục, mà còn cả Thời Tiếu và Kha Dục, bấm một cái.

Chụp nhanh một tấm, sau đó cất điện thoại quay đi.

Từ Viện Viện ngơ ngác: "Ê Hỉ Triều, đi đâu đấy! Chụp thêm vài tấm nữa chứ Hỉ Triều!”

Lâm Hỉ Triều đã bước ra khỏi hậu trường.

Kha Dục cúi chào trên sân khấu, ánh mắt thản nhiên nhìn xuống, chỉ thấy Lâm Hỉ Triều đang đi ngược dòng người ra ngoài.

Bóng dáng quyết liệt lạnh lùng, không ngoái lại nhìn cậu một lần.

Kha Dục tất nhiên không thể chấp nhận việc Lâm Hỉ Triều phớt lờ mình như vậy.

Xuống sân khấu là cậu lập tức gọi điện liên tục gọi Lâm Hỉ Triều đến phòng trang điểm.

Cô đẩy cửa vào, điện thoại vẫn đang rung liên tục, mặt mày khó chịu đứng trước mặt Kha Dục.

Kha Dục đứng đối diện gương tháo cúc áo, điện thoại bên cạnh vừa ngắt cuộc gọi, cậu thờ ơ gọi lại, nhìn thấy cô gái của mình trong gương.

Phòng trang điểm không có ai, cậu kéo cô vào lòng, mặt đối mặt,

cằm tựa lên đỉnh đầu cô, rồi cài lại cúc áo vừa tháo.

“Em giúp tôi cởi ra đi.”

Kha Dục nhướng mày.

Mặt Lâm Hỉ Triều ủ rũ, chậm rãi bắt đầu cởi cúc áo cho cậu.

Kha Dục nhìn cô vài giây, sau đó nắm lấy mặt cô, nâng lên, đối diện với mình.

“Sao mặt mày lại thế này, không vui à?”

“Không có mà.”

Lâm Hỉ Triều tránh ánh mắt cậu, tỉ mỉ cởi cúc áo, đến cúc thứ ba thì lộ ra xương quai xanh của cậu.

“Ảnh đâu, cho tôi xem nào.”

Lâm Hỉ Triều mở điện thoại cho cậu xem.

Kha Dục cười nhạt: "Chỉ một tấm? Lại còn chụp hai người?”

Vừa nói, vừa chuyển ảnh sang điện thoại của mình.

“Cậu đâu có bảo tôi chụp mấy tấm.” Lâm Hỉ Triều giọng không vui, tay cởi cúc áo càng nhanh, khi gần đến ngực cậu.

Kha Dục dừng tay cô lại, nghiêng đầu: "Gì mà dữ vậy, ai chọc em rồi.”

“Cậu đừng nói nữa!”

Lâm Hỉ Triều gần như hét lên, rút tay bị cậu nắm ra, định bước xuống khỏi đùi cậu.

Kha Dục ôm chặt eo cô, kéo về phía mình, giữ chặt, nắm lấy mặt cô để cô nhìn lại mình.

“Lại nổi nóng rồi à?”

Cô bị cậu bóp má, mày cau lại.

Cô đẩy cậu, nói cậu phiền quá, sao mà phiền thế.

Kha Dục mặt lạnh, vẻ ngang tàng lại hiện lên, bế cô như trẻ con, ôm vào phòng thử đồ.

Sau đó khóa cửa.

Phòng thử đồ có một chiếc bàn nhỏ, cậu đặt Lâm Hỉ Triều lên đó, một tay giữ chặt cô, một tay cởi nốt cúc áo chưa cởi xong.

Trong không gian kín, vẫn nghe thấy tiếng sân khấu bên ngoài.

Cô nhìn động tác của cậu mà sợ, ôm lấy tay cậu, giọng thay đổi nhanh chóng.

“Tôi sai rồi, tôi sai rồi!”

Cô cố gắng ngồi dậy: "Cậu đừng làm thế, đừng ở đây!”

Kha Dục cười nhẹ, lưỡi lướt qua môi, tay nhanh chóng cởi cúc áo, một tay ôm lấy Lâm Hỉ Triều, đặt áo dưới bàn, rồi bắt đầu cởi quần cô.

“Tôi đã nói tôi sai rồi mà!”

Lâm Hỉ Triều hoảng loạn ngăn cậu lại.

Kha Dục từ đầu đến cuối không nói một lời, tay mạnh mẽ cởi quần

đến đầu gối cô, trong khi hai người đang giằng co thì đột nhiên tay nắm cửa phòng thử đồ xoay một cái.

Có người bên ngoài thắc mắc: "Ơ, ai khóa cửa thế nhỉ.”

Lâm Hỉ Triều giật mình, vừa định nói với Kha Dục thì cậu đưa tay bịt miệng cô.

Tay che kín nửa dưới mặt cô.

Trong mắt Kha Dục tràn ngập vẻ thích thú, quay đầu ra ngoài gọi: "Đợi tôi năm phút!”

Lâm Hỉ Triều mở to mắt, thấy Kha Dục ghé sát tai cô, giọng kéo dài.

“Năm phút, tôi có thể khiến em lên đỉnh.”

Bên ngoài không còn tiếng động.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, quần tụt xuống đầu gối, Kha Dục nắm lấy đùi cô, đổi tay bịt miệng cô, sau đó cúi đầu ngậm lấy vùng kín.

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục bịt chặt, mắt nhắm nghiền, tay nắm chặt áo, ngả người ra sau.

Kha Dục nói năm phút, nhưng hành động có phần chậm rãi, lưỡi bắt đầu từ đùi cô, rồi từ từ liếm lên vùng kín, môi dán lên thịt non như thạch nhẹ nhàng mút, Lâm Hỉ Triều không tự chủ mềm lưng.

Nước từ vùng kín tràn ra, lưỡi Kha Dục nhẹ nhàng liếm sạch.

Cậu đẩy lưỡi vào trong, ngày càng sâu, cho đến khi môi dán chặt vào vùng kín, lưỡi mới bắt đầu khuấy động, cọ sát vào thành bên trong.

Lâm Hỉ Triều không ngừng nhẹ nhàng xoay mông, ngực phập phồng

dữ dội, muốn thở sâu, muốn rên rỉ, nhưng bị Kha Dục bịt kín miệng nên không thể phát ra chút tiếng động nào.

Lưỡi Kha Dục ngăn hết nước, môi chà sát lên vùng kín, bên trong ướt đẫm, cậu rút lưỡi ra, môi mím chặt hút hết nước tràn ra, liếm sạch, rồi lại đẩy lưỡi vào, bắt đầu nhịp nhàng đẩy vào rút ra.

Không ai nghĩ Kha Dục tao nhã trên sân khấu, bây giờ lại đang vùi đầu giữa hai chân một cô gái, hăng hái liếm vùng kín của cô ấy.

Thời gian dường như trôi rất chậm.

Lâm Hỉ Triều bị cậu dùng lưỡi đẩy đến mơ hồ, đùi bắt đầu run lên, cô không thể không dùng đùi kẹp chặt đầu Kha Dục đang chuyển động, không biết là từ chối hay hưởng ứng, hay muốn cậu đẩy sâu hơn.

Kha Dục rút lưỡi ra, bên trong chảy ra từng làn nước, mông Lâm Hỉ Triều co giật, nước chảy theo mông xuống, làm ướt áo của Kha Dục.

Kha Dục nửa nhấc mắt nhìn Lâm Hỉ Triều, khuôn mặt mềm mại của cô đỏ bừng, đuôi mắt ướt át, nóng bỏng.

Môi mềm mại cọ vào lòng bàn tay cậu, Kha Dục nheo mắt, tay di chuyển nhẹ nhàng, ngón tay giữa đưa vào miệng Lâm Hỉ Triều.

Lưỡi mềm áp vào ngón tay Kha Dục, cậu khuấy động trong miệng cô, ấn vào lưỡi, rồi móc lưỡi, dùng khớp ngón tay cọ vào.

Lâm Hỉ Triều yếu ớt nuốt ngón tay cậu, mắt đỏ dần, lông mi ướt đẫm nước mắt, trông rất tội nghiệp.

Nhưng Kha Dục lại thấy cô dễ thương đến mức phát điên.

Cậu tràn ngập yêu thương, cùng lúc đó sự khao khát trừng phạt cũng đang trào dâng mạnh mẽ trong lòng cậu.

Muốn làm tình với cô.

Không chỉ là ngón tay và lưỡi.

Muốn đẩy dương v*t vào vùng kín của cô, làm cho cô khóc, làm cho cô rên rỉ, làm cho cô cầu xin.

Muốn nghe cô nói thích mình, rất thích, yêu mình, yêu đến nghẹt thở.

Kha Dục hít sâu, tay hơi run, cậu kìm nén phần bóng tối trong lòng, rút ngón tay ra rồi tay bịt miệng cô lại.

Kế đến cậu cúi đầu, dọc theo miệng vết thương liếm lên môi, dùng lưỡi đẩy môi ra, mạnh mẽ mút âm vật.

"Ưm."

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi rên lên, lại bị Kha Dục bịt chặt hơn.

Cậu không muốn người ngoài nghe thấy tiếng thở của cô, quá dâm đãng, mềm mại, là do cậu khơi dậy, nên chỉ có cậu được nghe.

Kha Dục không còn đùa giỡn, bắt đầu mạnh mẽ mút âm vật, lưỡi nhanh chóng liếm, kỹ thuật của cậu cao siêu, liếm vài cái là phối hợp mút, dùng răng cọ xát, rồi lưỡi ấn lên chà xát mạnh.

Lâm Hỉ Triều run rẩy, bụng dưới co giật, cảm giác mạnh như kim chích, ý thức của cô dần tan biến, chỉ còn lại sự ham muốn.

Kha Dục phối hợp với nhịp độ của cô, bắt đầu mút mạnh, liếm mạnh, cậu gần như dán mặt vào vùng kín của cô, lưỡi đẩy nhanh, tiếng mút càng lúc càng rõ.

Lâm Hỉ Triều mông run rẩy, bụng dưới co thắt, Kha Dục cắn âm vật,

mút mạnh.

“Ưm ha... ưm...”

Lâm Hỉ Triều ngửa cổ, không thể không cắn lòng bàn tay Kha Dục, mông nâng lên phun nước ồ ạt.

Kha Dục rút ra, cũng thả tay bịt miệng, sau đó ôm lấy Lâm Hỉ Triều vẫn đang run rẩy.

Tay lớn ấn đầu cô dựa vào ngực mình, cậu nhìn đồng hồ với đôi mắt sáng như sao.

“Vừa đủ, em giỏi lắm.”

Môi cậu ướt đẫm, nhưng không có vẻ gì nhếch nhác, rõ ràng từ đầu đến cuối là cậu làm, nhưng lại khen Lâm Hỉ Triều.

“Sao không chịu lúc nào cũng ngoan như thế này nhỉ?”

Cậu vuốt tóc cô, hỏi “Ngoan, mãi nghe lời tôi nhé?”

Lâm Hỉ Triều cúi đầu im lặng.

Sau cao trào chỉ còn mệt mỏi, cô không muốn nói gì với Kha Dục.

Kha Dục ôm cô một lúc, rồi rút giấy lau vùng kín cho cô, mặc quần vào, cuối cùng lau cằm mình, bỏ giấy vào túi.

Cậu lấy một cái áo hoodie treo trên giá, mặc vào, để áo sơ mi lên cánh tay.

Rồi nắm tay Lâm Hỉ Triều: "Tôi đưa em về ký túc xá rửa mặt.”

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, nhỏ giọng: "Mau ra ngoài đi.”

Không cho nắm tay à, Kha Dục nhướng mày rồi ôm vai cô, nửa ôm nửa kéo ra khỏi phòng thử đồ.

Cửa vừa mở, Lâm Hỉ Triều nghe thấy tiếng hét to: "Ôi trời ơi!" Cô ngước lên, thấy một nhóm học sinh vừa biểu diễn xong, đứng vòng quanh phòng trang điểm.

Ai nấy đều tròn mắt kinh ngạc, sốc và không thể tin được nhìn hai người họ.

Cả phòng im lặng.

Không khí lại trở nên ngượng ngập đến nghẹt thở.

Lâm Hỉ Triều nghĩ đến việc mình và Kha Dục vừa làm trong phòng thử đồ, mặt đỏ bừng, lúng túng đẩy Kha Dục ra, chạy thẳng ra ngoài.

Kha Dục vẫn tỏ ra thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, cậu thu tay lại, nửa tay bỏ vào túi, đầu hơi nghiêng về phía phòng thử đồ: "Các cậu dùng đi."

Nói xong bước theo Lâm Hỉ Triều.

Mọi người: …

"Ôi trời!!" Người vừa hét lên lại hét tiếp.

Cậu ta chỉ vào phòng thử đồ: "Tôi không dám vào nữa, ai có thể giải thích cho tôi năm phút có thể làm gì trong đó?!"

"Cậu nói nhỏ thôi." Một lúc sau, một nam sinh ở góc phòng mới từ tốn lên tiếng: "Người ta chưa đi xa đâu, cậu muốn bị đánh à?"

Chương 23: Trò chơi

Truyền thống của THPT Số 1, sau buổi diễn Quốc Khánh, sẽ có hội chợ học sinh do các câu lạc bộ tổ chức tại sân trường.

Mỗi câu lạc bộ sẽ dựa vào đặc trưng văn hóa của mình để bày bán một số món đồ lưu niệm, có đủ đồ ăn, thức uống và các trò chơi.

Lúc này, học sinh có thể không mặc đồng phục, miễn là không quá lố lăng, các cô gái có thể trang điểm một chút, các chàng trai ăn mặc theo phong cách riêng, thầy cô cũng sẽ không can thiệp nhiều.

Lâm Hỉ Triều từ chối đi ký túc xá với Kha Dục, cô cùng Từ Viện Viện mượn phòng ký túc của bạn học trong lớp để thay đồ với tiện rửa sạch vùng kín.

Cô ngại ngùng chạm vào nơi đó, mỗi lần chạm đều nhớ đến cảm giác môi lưỡi của Kha Dục trên chân mình, lại nhớ đến việc đó xảy ra ở hậu trường đông người chờ đợi.

Càng nghĩ càng ngượng, tai cô bắt đầu nóng lên.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi, nhanh chóng rửa sạch vùng kín, chuẩn bị thay đồ.

Cô mặc áo sơ mi xanh nhạt, khoác áo len màu xanh đậm, váy xếp ly màu xám, thêm tất dài và giày thể thao.

Mái tóc dài mượt mà buông xõa vai.

Trông vẫn là hình ảnh của một học sinh ngoan ngoãn, ngọt ngào.

Khi mở cửa ra, mọi người đều bận rộn trước gương trang điểm, Từ Viện Viện đang thoa son, quay đầu hỏi: "Hỉ Triều, cậu có muốn thoa chút son không, màu này đẹp lắm!"

Cô tiến lại gần xem, màu son hồng nhẹ nhàng, không quá rõ, cô cười gật đầu, Từ Viện Viện lập tức thoa cho cô.

Vừa thoa vừa khen: "Quá ngoan luôn."

Lâm Hỉ Triều mím môi đáp: "Cậu cũng đẹp lắm!"

Các cô gái cười khúc khích ôm nhau.

Khi họ nắm tay nhau ra sân trường, học sinh đã tụ tập đông đúc trong trang phục sặc sỡ, hai người chậm rãi theo dòng người, dừng lại trước các gian hàng.

Đang đi, Từ Viện Viện đột nhiên nắm tay cô, nháy mắt ra hiệu phía trước.

"Ê, chồng cậu kìa!"

"Cậu nói linh tinh gì vậy, Viện Viện!"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên che miệng Từ Viện Viện, mày nhíu lại, cảm thấy không thoải mái với từ đó.

Từ Viện Viện cười rạng rỡ.

Lâm Hỉ Triều nhìn qua, thấy Kha Dục đang chơi trống điện trong câu lạc bộ nhạc cụ, tay cậu xoay dùi trống giữa các khớp ngón tay, rồi vỗ vai một nam sinh bên cạnh, nói gì đó, hai người cười với nhau.

Nam sinh đó bật loa, nhận dùi trống từ tay Kha Dục, ngồi vào vị trí

chơi trống.

Kha Dục quay người đối diện với laptop, vô tình ngẩng lên thấy Lâm Hỉ Triều đi qua.

Lúc này, câu lạc bộ nhạc cụ đã tập hợp khá đông người, Lâm Hỉ Triều định lách qua đám đông, đi đến gian hàng tiếp theo.

Kha Dục quét mắt qua cô một lượt, từ váy ngắn đến tất chân, nhìn lên mái tóc mềm mại trên vai, rồi dừng lại ở đôi môi bóng bẩy của cô.

Cuối cùng cậu lên tiếng gọi cô.

"Em không lạnh sao?"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên: "Tại sao phải lạnh?"

Cô nói xong rồi lập tức quay đi.

Kha Dục nhướn đầu nhìn theo, đúng lúc đó đám đông tụ lại, che khuất tầm nhìn của cậu, cậu bực mình đứng dậy.

Chỉ trong vài giây, cô gái đã biến mất không dấu vết.

Nam sinh chơi trống điện ngẩng đầu nhìn cậu: "Nhìn gì thế anh Kha, không phải anh định chọn bài cho em sao? Các fan của em đang đợi đấy."

Kha Dục nhìn về phía đám đông trước gian hàng, tỏ ra lơ đãng ngồi xuống, quay lại laptop chọn bài cho nam sinh đó nhưng ánh mắt vẫn liếc qua đám đông.

Lâm Hỉ Triều và Từ Viện Viện vừa rời khỏi câu lạc bộ nhạc cụ, chưa đi được bao xa thì bị một bạn nữ cùng lớp kéo lại.

“Mau qua đây chơi đi, bọn mình đang thiếu người!”

Hai người bị kéo ra bãi cỏ, nơi đó đã có một nhóm người ngồi thành vòng tròn, cả lớp của họ lẫn các lớp khác, khoảng hơn mười người.

Từ Viện Viện hỏi: “Chơi gì vậy?”

Cô bạn kia kéo hai người ngồi xuống, lấy ra một đồ vật từ giữa vòng.

“Để mình biểu diễn trước một lần.”

Cô bạn nắm chặt đồ vật, nó lập tức phồng lên, cô đưa cho người bên cạnh.

“Mọi người lần lượt truyền nhau.”

Người bên cạnh lại truyền cho người tiếp theo, lần lượt như vậy, đến người thứ năm, vật đó bất ngờ nổ tung, một mảnh giấy nhỏ bật ra.

Cô bạn giải thích: “Nếu vật này nổ trong tay ai thì người đó thua, phải thực hiện điều ghi trên giấy.”

Người đó nói: “Trên giấy của tớ ghi là, đi xin số liên lạc của một người lạ.”

Cô bạn quay đầu nhìn Lâm Hỉ Triều: “Giống như trò chuyền hoa hoặc thật hay thách, các cậu hiểu rồi chứ, chúng ta bắt đầu nhé?”

Lâm Hỉ Triều không trả lời.

Trước đây cô cũng đã chơi trò tương tự với bạn bè thân thiết, nhưng giờ có người lạ, cô cảm thấy không thoải mái.

Cô bạn kia nhận ra sự do dự của cô: “Đừng lo, trò này không quá khó, hơn nữa còn nhiều người ở đây, không chắc đã đến lượt cậu

đâu.”

Lâm Hỉ Triều không muốn phá hỏng bầu không khí, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Trò chơi bắt đầu.

Vật được truyền từ người thứ năm, phồng lên rồi nhanh chóng được chuyền đi, mọi người truyền rất nhanh, Lâm Hỉ Triều căng thẳng theo dõi, tay vô thức nắm chặt váy, vật vừa qua khỏi hai ba người thì—

Bùm! Nổ tung.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Một bạn nữ nhận: [Đứng giữa sân hát một bài.]

Cô gái dạn dĩ lên hát một bài đồng dao.

Vòng hai.

Bắt đầu từ bạn nữ đó, vật được truyền nhanh hơn, đến Lâm Hỉ Triều, cô vội vàng đưa cho người tiếp theo, đến người thứ tư thì nổ.

Lại một lượt yên bình.

Một nam sinh nhận: [Vừa nói nhanh vừa lộn năm vòng.]

Cậu ta lộn vòng loạng choạng, làm cho cả nhóm cười ngặt nghẽo.

Vòng ba vòng bốn, trò chơi trôi qua năm sáu lượt, Lâm Hỉ Triều đều may mắn tránh được.

Các thử thách cũng không quá khó, chỉ là những trò đơn giản.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy lộn một vòng hay hát một bài cũng không sao, nên dần dần yên tâm hơn.

Cho đến lượt thứ bảy, có người cố ý kéo dài thời gian, chậm rãi truyền cho người bên cạnh, rồi đột nhiên tăng tốc, đến lượt Từ Viện Viện, Lâm Hỉ Triều vừa nhận từ cô ấy, còn chưa kịp đưa—

Bùm, vật nổ tung trong tay cô.

"Trời ơi!" Từ Viện Viện áy náy: "Hỉ Triều! Xin lỗi!"

Lâm Hỉ Triều vẫn khá bình tĩnh, lắc đầu nói không sao, rồi rút mảnh giấy ra xem, cô lập tức sững sờ.

Cô gái kia lấy mảnh giấy từ tay Lâm Hỉ Triều, cười to: "Cuối cùng cũng có cái thử thách thú vị."

Cô đọc to: "Bạn Lâm nhận, uống giao bôi với một bạn nam bất kỳ trong nhóm."

Mọi người lập tức reo hò.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, cảm thấy xấu hổ.

Cô gái vẫy mảnh giấy, hứng thú: "Các bạn nam nào dũng cảm lên nào, đừng để bạn Lâm khó xử nào!"

Các bạn nam nhìn nhau, không ai hành động.

Họ đều biết cô gái này có vẻ là bạn gái của Kha Dục, dù hai người chưa công khai, nhưng tin đồn đã lan khắp trường.

Không ai muốn dây vào Kha Dục.

Một lúc sau, không ai lên tiếng.

Một nam sinh đùa cợt: “Tôi không dám, ai muốn trở thành Trương Tề Thạc tiếp theo chứ.”

Nói xong, mọi người đều hiểu ý cười.

Cô gái mắng một câu hèn nhát, rõ ràng là hiểu nhưng vẫn cố tình làm khó, tiếp tục đẩy Lâm Hỉ Triều.

“Thế thì... bạn chủ động chọn một người đi?”

Lâm Hỉ Triều thật sự cảm thấy tuyệt vọng.

Tại sao đến lượt cô thì thử thách lại khó như vậy?

Trước đây cô không nghĩ việc này có gì, nhưng bây giờ cảm thấy hơi sợ Kha Dục, cô chỉ uống trà sữa mà gây ra “bão táp”, nếu uống giao bôi, Kha Dục không hành ai thì cũng hành cô.

Không muốn tự chuốc khổ, cô vẫn chưa hết mệt mỏi từ vụ ở phòng thử đồ.

Từ Viện Viện không thể nhìn được nữa, lên tiếng bảo vệ: “Để tớ giúp cậu ấy, tớ sẽ uống thay cậu ấy.”

“Làm sao có thể giúp được!” Có người không hài lòng: "Trước đây chúng tớ đâu có tìm ai giúp.”

“Đúng rồi, uống giao bôi cũng không sao mà.”

“Đây mới là lần đầu của cô ấy!”

Tiếng phụ họa vang lên, Lâm Hỉ Triều bị đặt vào tình huống khó xử.

Cô thử đề nghị: “Có thể đổi giao bôi thành cụng ly được không?”

“Đương nhiên là không, nếu thay đổi luật chơi thì làm sao tiếp tục

được?!”

Lâm Hỉ Triều bị làm khó, không biết nói gì.

Lúc này có người lên tiếng.

“Vậy thì... bạn tìm Kha Dục đi.”

Mấy người lập tức nháy mắt nhìn nhau, cười khẩy, trao đổi ánh mắt đầy ý đồ xấu.

“Đúng rồi, tìm Kha Dục đi, cậu ấy cũng phù hợp mà.”

“Thật ra chúng tôi muốn thấy bạn tìm Kha Dục hơn.”

Họ cười vang một cách châm chọc.

Thực tế, họ chỉ đợi khoảnh khắc này, đợi để xem trò vui.

Ai cũng ngầm hiểu, muốn thấy rõ mối quan hệ giữa Lâm Hỉ Triều và Kha Dục đến đâu.

Nghe nói là bạn gái, nghe nói Kha Dục đã làm nhiều thứ vì cô.

Ai mà biết được, phải có chứng cứ chứ.

Lâm Hỉ Triều cau mày, biết rõ ý đồ của bọn họ, bọn họ đang lợi dụng tình huống để thử thách cô.

Từ Viện Viện tức giận: “Các cậu có ý gì, chỉ muốn cậu ấy tìm Kha Dục thôi phải không!”

“Thua là thua mà.”

“Không để cậu ấy uống giao bôi với người khác, cũng không muốn cậu ấy tìm Kha Dục, thì muốn gì đây!.”

Từ Viện Viện tức giận đáp: "Đây chẳng phải các cậu ép cậu ấy sao?!"

"Đủ rồi."

Lâm Hỉ Triều lên tiếng ngăn cản, phá vỡ tranh cãi.

Cô nắm tay Từ Viện Viện, ra hiệu không sao, rồi nhìn mọi người với ánh mắt bình tĩnh.

"Tôi sẽ tìm Kha Dục."

Nói xong cô đứng dậy, lấy lon nước ngọt gần đó, mở nắp, đi về phía câu lạc bộ nhạc cụ.

Mọi người tập trung nhìn cô, có người còn đứng lên nhìn, thậm chí rút điện thoại ra chụp, hướng về phía cô, nhìn cô băng qua đám đông, đi về phía Kha Dục.

Câu lạc bộ nhạc cụ đã biểu diễn xong, mọi người đã tản đi nhiều, Kha Dục đang nói chuyện với vài nam sinh cao to.

Thỉnh thoảng cậu mỉm cười nhạt, trông có vẻ nhàm chán.

Có người thấy Lâm Hỉ Triều, vỗ vai Kha Dục, ra hiệu.

Kha Dục liếc nhìn, thấy Lâm Hỉ Triều đã đến gần, cậu nhướn mày, quay người.

Giây tiếp theo, Lâm Hỉ Triều nâng lon nước lên vòng qua tay cậu, cánh tay chạm nhau, cô đưa lon lên miệng, nhẹ lật tay, rồi uống một ngụm lớn.

Kha Dục còn chưa kịp phản ứng.

Thậm chí có chút ngơ ngác.

Cô gái uống xong ngụm nước rồi nhanh chóng rút tay, đặt lon nước cạnh cậu sau đó dứt khoát quay đi.

Mấy nam sinh nhìn nhau cười khẽ.

Kha Dục cau mày, nắm lấy tay cô kéo lại, nhìn vào mặt cô hỏi: "Sao thế?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, rút tay ra, không quay đầu mà đi thẳng.

Không nói một lời nào.

Kha Dục nhìn theo bóng dáng Lâm Hỉ Triều, thấy cô trở về nhóm người trên bãi cỏ, những người đó thấy cậu nhìn thì lập tức quay đầu lại.

Cậu gõ nhẹ ngón tay lên bàn, ánh mắt lạnh lùng.

Nam sinh bên cạnh cũng quay lại nhìn, khi trở lại, ánh mắt Kha Dục dừng trên mặt cậu ta, rồi gật đầu nhẹ.

Nam sinh hiểu ý, bước về phía nhóm người.

…

Lâm Hỉ Triều chưa về đến nhóm, đã được cô gái tổ chức trò chơi chào đón, vui vẻ khoác tay cô gọi mọi người.

"Mọi người hãy học theo bạn Lâm, đúng là người dám chơi!"

Mọi người cười đùa, thậm chí vỗ tay.

Lâm Hỉ Triều rút tay ra, tỏ ý lạnh lùng: "Còn chơi nữa không?"

“Chắc chắn rồi!! Tiếp tục đi, càng ngày càng vui!”

Từ Viện Viện liếc mắt, kéo Lâm Hỉ Triều ngồi xuống.

Mọi người chuẩn bị bắt đầu một vòng mới, thì nghe một giọng nói trên đầu.

“Các cậu chơi vui thế, cho tôi tham gia với.”

Là Tưởng Hoài.

Cậu ta khá nổi tiếng trong trường, tuy nhiên không giống Kha Dục, cậu ta luôn bị phê bình, từng nhận nhiều kỷ luật, trốn học, đánh nhau, hẹn hò, uốn tóc, đủ kiểu của học sinh cá biệt.

Mọi người không nói gì, dù sao cậu ta vừa đứng bên Kha Dục, giờ đến tham gia nên ai cũng hiểu.

Một số người không quan tâm, vì cậu ta không phải Kha Dục, nếu có gì thì Kha Dục đã đến rồi.

Không màng ai đồng ý hay không, Tưởng Hoài tự ngồi xuống, vừa vặn ngồi cạnh cô gái tổ chức.

Cậu ta tự bắt đầu trò chơi: "Bắt đầu từ tôi, không ai phản đối chứ?”

Ai mà phản đối được.

Cậu ta tự bắt đầu, sau đó nhanh chóng truyền đi, từ khi có cậu ta tham gia, Lâm Hỉ Triều chưa bị nổ lần nào. Cậu ta rất giỏi kiểm soát thời gian và ra hiệu cho người khác.

Cùng với sự phối hợp nhịp nhàng của mấy nam sinh đối diện, vật luôn nổ trong tay cô gái tổ chức hoặc đám người thích hóng hớt bên kia.

Nhìn chung, không bao giờ nổ trong tay Lâm Hỉ Triều.

Thử thách trên giấy ngày càng khó, qua vài vòng, ai cũng nhận ra có người cố tình kiểm soát trò chơi, nhóm chia thành hai phe đều tranh nhau kiểm soát.

Nhưng những người chịu hợp tác với Tưởng Hoài chỉ là thiểu số, khi mọi người đang cạnh tranh, vẫn có một lần vật nổ đúng vào tay Lâm Hỉ Triều.

Tưởng Hoài che mặt, cảm thấy mình xong đời rồi, kế đến cậu ta vội mở điện thoại.

Lần này là nói thật

[Nói ra nụ hôn đầu tiên là lúc nào, với nụ hôn đầu tiên khi nhập học tại trường.]

Có người gợi ý: "Nếu không tiện nói, thì nói ra đối tượng nụ hôn đầu cũng được."

Người khác tiếp: "Hoặc là nơi diễn ra nụ hôn đầu, có phải ở trường không?"

"Chắc không phải chưa có nụ hôn đầu chứ?"

Chủ đề càng lúc càng lớn, mọi người không quan tâm trò chơi, chỉ muốn thỏa mãn sự tò mò độc ác của mình.

Cuối cùng có người hỏi thẳng: "Kha Dục chưa hôn cậu à?"

"Là cậu chủ động hay Kha Dục chủ động?"

"Ai theo đuổi ai trước?"

"Làm sao cậu quen được Kha Dục, hai người rõ ràng không có liên

quan gì.”

Kha Dục, Kha Dục, Kha Dục.

Bọn họ liên tục đặt câu hỏi, từng câu từng câu sắc bén ném về phía Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều bị hỏi đến mức cau mày, nhắm mắt, ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, cuối cùng không nhịn được bật ra—

“Các cậu muốn biết vậy, sao không hỏi trực tiếp cậu ta?”

...

Mọi người bị cô làm nghẹn họng nên im bặt, Tưởng Hoài nhìn cô.

“Chỉ cần có một cô gái dính dáng đến cậu ta, đều sẽ bị những lời đồn thổi với dò xét không ngừng như vậy à?!”

Ánh mắt Tưởng Hoài dần dần nhìn về phía sau Lâm Hỉ Triều.

“Đủ rồi.” Lâm Hỉ Triều thở dài, rất mệt mỏi: "Giữa tôi và cậu ta, thực sự không có gì...”

“Ba tháng trước.”

Một giọng nói vang lên từ phía sau, mọi người ngạc nhiên nhìn lại, Lâm Hỉ Triều im bặt, quay đầu thì thấy Kha Dục.

Kha Dục đứng sau cô, xoay điện thoại trong lòng bàn tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người.

Cậu nói nhỏ: “Thời gian nụ hôn đầu, ba tháng trước, ở nhà tôi, trong phòng tôi.”

Mọi người sững sờ.

Cậu nói tiếp: “Là tôi chủ động, tôi ép buộc cô ấy.”

Lại nói: “Đó cũng là lần đầu của tôi.”

“Nụ hôn đầu.”

Ba câu này nặng trĩu, ý nghĩa rõ ràng, như ba cái tát mạnh vào mặt bọn họ.

Mặt mày của mọi người đều khó coi, Lâm Hỉ Triều thở gấp.

Kha Dục ngồi xuống bên cạnh cô, tay chống ra sau, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía đối diện.

Ánh mắt cậu quét qua từng khuôn mặt, muốn nhớ kỹ từng người.

“Còn muốn biết gì không?”

Cậu lại hỏi, cằm hất về phía bọn họ: "Cho các cậu cơ hội hỏi thoải mái.”

Mọi người bị ánh mắt sắc bén của cậu nhìn đến không dám nói gì.

“Không có câu hỏi?”

“Được.”

Cậu dừng điện thoại trong tay, chỉ từng người một.

“Nếu sau này tôi còn nghe thấy các cậu nói xấu sau lưng, tôi sẽ lôi từng người ra, đưa đến trước toàn trường, để mỗi học sinh nói một câu về các cậu, từng người một phỉ nhổ, cho đến khi các cậu không dám mở cái miệng thối đó ra nữa.”

“Các cậu biết tôi làm được mà, đúng chứ?” Kha Dục liếm răng, cười

khinh.

Cậu nắm lấy cổ tay Lâm Hỉ Triều, kéo cô đứng dậy, tay ôm vai cô, che chắn khỏi ánh mắt mọi người.

Cậu ôm cô bước đi, điện thoại trong tay vẫy ra sau lần cuối.

“Tôi nói rồi đấy, cứ thử đi.”

Chương 24: Chúng ta sẽ tiếp tục đánh cược

Vừa bước ra khỏi sân vận động.

Lâm Hỉ Triều đẩy Kha Dục ra, khoanh tay tự mình bước lên cầu thang một mình đi về phía tòa nhà dạy học.

Cô cúi đầu, lông mi rủ xuống, khuôn mặt đầy vẻ u sầu không nói lời nào.

Kha Dục cũng không kéo cô lại, chỉ đút tay vào túi theo sau giữ khoảng cách không gần không xa, bước đi đều đặn.

Cậu nhìn Lâm Hỉ Triều bước vào cửa hàng tiện lợi từ kệ hàng lấy một gói kẹo bạc hà với một lon nước dừa, lúc thanh toán Kha Dục quét mã trước cho cô.

Cô không để ý, thậm chí không nhìn Kha Dục, chỉ cầm đồ rồi bước ra ngoài.

Xé một viên kẹo bạc hà rồi nhét vào miệng, cắm ống hút vào lon nước dừa, ngậm kẹo rồi uống một ngụm lớn.

Nhìn có vẻ như đang trút giận.

Kha Dục cứ tiếp tục quan sát, theo sát phía sau rồi cùng cô đi đến lớp học.

Cô trở về chỗ ngồi, đặt lon nước dừa lên bàn, hai tay ôm mặt vẫn đầy vẻ uể oải.

Như một chú chó nhỏ bị dầm mưa.

Kha Dục ngắm cô một lúc.

Cậu cúi đầu ngồi xuống bên cạnh, lấy ra tai nghe có dây từ túi áo kết nối điện thoại, một bên cắm vào tai trái mình, dùng ngón tay vén tóc Lâm Hỉ Triều rồi cắm tai nghe vào tai phải cô.

Dây tai nghe rủ xuống giữa hai người, theo động tác của Kha Dục khẽ đung đưa.

Cậu bật một bài hát, đặt điện thoại vào khe hở giữa hai cái bàn, sau đó tựa lưng vào ghế.

Không nhìn nhau, không giao tiếp.

Im lặng một cách đồng điệu.

Nhưng khi tiếng trống của phần đầu buổi lễ vang lên, Lâm Hỉ Triều đang chìm đắm trong cảm xúc của mình khẽ cử động.

"The Final Excuse" là bài hát được phát liên tục trong phòng Kha Dục vào ngày cô giải xong bài toán trong chưa đầy 10 phút.

Khi đến đoạn điệp khúc lần thứ ba, Kha Dục quay sang hôn cô, không rời dù chỉ một giây.

Bắt gặp cảnh cậu tự thủ dâm không phải là khởi đầu, mà là nụ hôn sâu trong mùa mưa ẩm ướt mới thật sự là khởi đầu.

Từ giữa hè đã sang cuối thu.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, lòng trào lên cảm giác đau đớn khiến cô khó chịu đến nghẹn ngào.

Cô cuối cùng cất tiếng, giọng rất nhẹ và thấp:

"Tại sao... lại là tôi?"

"Cái gì là em?"

"Tất cả những chuyện này."

Giọng cô thay đổi, gần như nghẹn ngào:

"Mỗi bước cậu đều khiến tôi bất ngờ, khi chúng ta chưa quen biết, cậu nói muốn đánh cược với tôi, khi tôi chấp nhận thua, cậu lại nói muốn hẹn hò với tôi. Bây giờ lại..."

Cô nói không nổi, nhíu mày thật sâu.

Bây giờ lại khiến cả trường đều biết, cô hoàn toàn không dám nghĩ, liệu giáo viên có biết không, nếu giáo viên biết, liệu mẹ cô có biết không.

"Vậy thì sao?" Kha Dục khẽ rũ mắt, vẻ mặt rất điềm đạm: "Em muốn nói gì?"

"Cậu chỉ muốn ngủ với tôi phải không?"

Kha Dục nghiêng đầu, Lâm Hỉ Triều đã ngẩng đầu, quay mặt đối diện với cậu, mắt cô đỏ hoe.

"Vậy nếu tôi cho cậu ngủ"

Cô nói, vậy cậu có buông tha cho tôi không.

Buông tha.

Kha Dục khẽ cười khẩy, ánh mắt đen tối lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

"Tôi cũng không muốn đánh cược nữa, dù sao cậu cũng rất giỏi, cái gì cũng giỏi, không gì làm khó được cậu, vậy thà tôi cho cậu luôn, tiết kiệm thời gian cho cả hai."

Lâm Hỉ Triều rưng rưng nước mắt, mũi đỏ lên: "Chỉ cần ngủ với tôi là được phải không?"

"Lâm Hỉ Triều."

Kha Dục trầm giọng gọi tên cô: "Nếu tôi chỉ muốn ngủ với em, lần em xông vào phòng tôi, tôi đã không để em đi dễ dàng như vậy."

"Vậy tại sao lại là tôi!"

Lâm Hỉ Triều lập tức phản bác.

Giọng cô dần trở nên gay gắt, nước mắt chảy xuống mũi: "Chỉ vì tôi bắt gặp cậu thủ dâm, Kha Dục, cậu sợ người khác thấy cậu thủ dâm sao?!"

Yết hầu Kha Dục khẽ động, cậu né tránh ánh nhìn của Lâm Hỉ Triều.

Một lúc sau, cậu mới khẽ nói: "Không phải tôi đã nói tôi thích em sao?”

Lâm Hỉ Triều như nghe thấy một chuyện nực cười, cô giật tai nghe ném vào người cậu.

"Cậu thích tôi?"

"Cậu không biết thế nào là thích!"

Cô muốn trút hết những suy nghĩ, nghi ngờ, chất vấn, tất cả cảm xúc bị dồn nén lên Kha Dục.

Cô hét lên với cậu: "Cậu đối với tôi đều là cưỡng ép!"

...

Cưỡng ép.

Kha Dục nghe thấy từ này, chân mày khẽ nhướn lên, ánh mắt sắc bén lóe lên, cậu gỡ tai nghe xuống.

Giây tiếp theo, cậu đột nhiên giữ chặt cổ Lâm Hỉ Triều, đẩy cô vào tường.

Lâm Hỉ Triều không kịp phản ứng, lưng va mạnh vào tường, đau đớn khiến cô ngửa đầu, tay cô cố gắng gỡ tay Kha Dục ra, nhưng cậu càng siết chặt hơn.

Tay kia của cậu vén áo sơ mi của cô, từ bụng leo lên ngực, bàn tay trực tiếp đẩy áo ngực lên, nắm lấy bầu ngực, bắt đầu nhào nặn.

Năm ngón tay bóp chặt, thịt ngực trào ra, lòng bàn tay ấn mạnh vào núm vú, kéo giật.

"Ư..."

Lâm Hỉ Triều không ngừng đánh tay cậu, nhưng sức lực chênh lệch quá lớn, không thể lay chuyển chút nào.

Cảm giác nghẹt thở do siết cổ, đau nhức do kéo núm vú, ngay trong lớp học đầy tội lỗi này.

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, không ngừng nức nở, nước mắt rơi xuống cánh tay Kha Dục.

Kha Dục nhìn cô, tay không giảm lực, môi mấp máy từng chữ một:

"Lâm Hỉ Triều, đây mới gọi là cưỡng ép."

...

Bàn tay đang bóp ngực cô đột nhiên buông ra, Kha Dục chỉnh lại áo ngực cho cô, tay siết cổ cô từ từ lau đi nước mắt.

"Tôi thật sự muốn em."

Cậu hoàn toàn rút tay lại, trên mặt mang vẻ tự giễu xen lẫn buồn bã: "Nhưng không chỉ là lên giường."

"Những gì tôi muốn, nhiều hơn em biết rất nhiều."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu thở gấp, không thấy rõ nét mặt, chỉ thấy nước mắt rơi.

Kha Dục nhìn cô, trong lòng đầy phiền muộn và bức bối, cậu cảm thấy hối hận, thậm chí còn có chút hoảng loạn, cậu đưa tay ra muốn ôm cô, nhưng tay vừa đưa ra đã bị Lâm Hỉ Triều gạt đi.

Cuối cùng cậu buông tay, mắt nhắm hờ, im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng hỏi: "Lần trước thi tháng em xếp hạng bao nhiêu?"

Lâm Hỉ Triều chỉ có tiếng nức nở.

Kha Dục thở dài, nhìn lên bục giảng, góc trái bảng đen có dán bảng điểm lớp, cậu đi tới.

Tên Lâm Hỉ Triều đứng thứ 6, xếp thứ 28 toàn khối, Kha Dục nhìn từng môn của cô, cuối cùng dừng lại ở tổng điểm.

Quay lại chỗ ngồi, Kha Dục kéo ghế ra, từ từ quỳ xuống trước mặt Lâm Hỉ Triều, đưa tay nâng mặt cô lên.

Cô gái nhỏ khóc đỏ cả mặt, lông mi rủ xuống không muốn nhìn cậu.

Cậu vén tóc ướt của cô, hôn lên mắt cô, ánh mắt chân thành, nhẹ giọng nói.

"Xin lỗi em yêu."

Thật lòng xin lỗi.

"Còn ba tuần nữa là đến kỳ thi tháng, giải đấu của tôi cũng sắp bắt đầu, tôi sẽ vào đội tuyển chính thức, còn em —" Cậu dừng lại.

"Tôi sẽ giúp em đạt hạng nhất toàn khối."

Hàng mi Lâm Hỉ Triều khẽ run lên, ngước mắt nhìn cậu.

Cậucnói em yêu chúng ta sẽ tiếp tục đánh cược.

"Lần này quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay em, em tự quyết định, dù thắng hay thua đều là điều tốt cho em."

"Sau ba tuần nếu em đạt hạng nhất, tôi hy vọng em sẽ tự nguyện cùng tôi tiến tới bước tiếp theo, nếu em không đạt—"

Mắt Lâm Hỉ Triều mở to, Kha Dục vòng tay ôm cô chặt, rất chặt.

"Trừ việc chia tay."

Cậu lại dừng lại, bắt chước lời của Lâm Hỉ Triều.

"Trừ việc chia tay, cái gì cũng được."

Sau đó cậu nhanh chóng buông tay, đứng dậy xoa đầu cô, cầm lấy điện thoại dứt khoát rời khỏi lớp học.

Lâm Hỉ Triều từ từ dời mắt, vẻ mặt phức tạp nhìn theo bóng lưng của cậu.

Thân hình thẳng tắp như cây tùng, tay rủ bên hông nhưng khẽ run run.

Chương 25: Cậu định giúp tôi lấy hạng nhất như nào?

Lâm Hỉ Triều phải thừa nhận rằng trận cá cược này quá hấp dẫn.

Đối với một học sinh ngoan ngoãn, đầu óc luôn tuân thủ nội quy như cô, việc đạt thành tích quan trọng hơn bất cứ điều gì. Nhưng cô cũng biết điều này khó khăn đến mức nào. Đạt được hạng nhất khối xã hội của THPT Số 1 có nghĩa là phải vượt qua những học sinh xuất sắc trong lớp chọn, những người luôn đạt điểm cao ngất ngưởng và nhìn mọi người như rác rưởi.

Đây là một khái niệm mơ hồ, là việc mà cô phải nỗ lực rất nhiều để thực hiện, vậy mà lại bị Kha Dục đem ra làm cược, nói ra nhẹ nhàng như không. So với việc cô nói "cả trường cúp điện" còn phiêu lưu hơn.

Lâm Hỉ Triều suy nghĩ mãi, chẳng còn nhớ đến chuyện thắng thua nữa, trong lòng chỉ có hạng nhất.

Hạng nhất lấp lánh.

Cảm giác hồi hộp và căng thẳng này kéo dài cho đến khi cô về nhà sau giờ học vẫn không tan biến. Kha Dục cũng không tìm cô nữa, dường như đang chờ cô tự hiểu ra, cũng biết rằng cô sẽ không từ chối.

Lâm Hỉ Triều thở dài, nằm sấp trên bàn, không có tâm trạng học tập, cô mở điện thoại, định lướt qua mạng xã hội để chuyển hướng chú ý. Một dòng trạng thái mới nhất của Kha Dục xuất hiện ở đầu

trang của cô.

Người này thực sự rất ít khi đăng bài, thường chỉ chia sẻ một bài hát hoặc đăng những bức tranh anh vẽ, vài tháng mới có một lần.

Lần này anh đăng một bức ảnh.

Lâm Hỉ Triều ngồi thẳng dậy, nhìn thấy đó là bức ảnh cô chụp "bắt khoảnh khắc" ở góc sân khấu của Kha Dục. Rõ ràng là bức ảnh đôi, nhưng Kha Dục đã cắt ra chỉ phần của mình, có chút mờ, không rõ nét.

Hiển nhiên người chụp rất vô tâm. Nhưng anh vẫn đăng lên, kèm theo dòng chữ:

[Anything is possible, girl]

Nghĩa có thể giải thích rất nhiều.

Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng chớp mắt, dừng lại rất lâu.

Ngày hôm sau đúng là cuối tuần.

Khi Lâm Hỉ Triều dậy, Kha Dục đã đứng ở sân sau tưới hoa bằng ống nước, cậu mặc áo hoodie đen, đội mũ trùm đầu, ngón tay rảnh rỗi kẹp một điếu thuốc.

Nhìn cảnh này, có thể biết là nhà không có ai.

Lâm Hỉ Triều gập tay lại, do dự đứng trong phòng khách nhìn cậu.

Kha Dục nhìn thấy cô, hai ngón tay kẹp thuốc khẽ cong, gọi cô lại gần.

Lâm Hỉ Triều không động đậy, cậu lập tức bỏ ống nước, dập thuốc rồi tự mình bước tới.

Khi đến trước mặt cô, cậu không chào hỏi, biểu cảm điềm đạm hỏi thẳng: "Nghĩ kỹ chưa?"

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, ngón tay xoay tròn, rất lâu sau mới thì thầm: "Cậu sẽ đưa tôi lên hạng nhất bằng cách nào?"

Thật khó khăn biết bao.

Nghe xong Kha Dục cười.

Cô gái nhỏ rõ ràng rất quan tâm đến hạng nhất, thậm chí quên mất rằng cô đang nắm lợi thế, không cần tốn sức cũng có thể thắng cậu hoàn toàn.

Kha Dục nhìn động tác xoay ngón tay của cô, đuôi mắt cong lên: "Học hành chăm chỉ thôi, còn có cách nào khác đâu."

"Tôi biết phải học hành chăm chỉ." Cô nhỏ giọng đáp.

"Vậy lát nữa em vào phòng tôi." Kha Dục lấy khăn giấy trên bàn lau khô ngón tay, bổ sung thêm: "Mang sách theo."

"Có thể không vào phòng cậu được không?"

Lâm Hỉ Triều rất ám ảnh với phòng của cậu.

"Vậy em muốn đi đâu?"

"Thư viện được không."

Kha Dục nhếch môi, nhướn mày: "Được, nghe theo em."

Từ nhỏ đến lớn Kha Dục chưa từng vào thư viện tỉnh.

Cậu ở ngoài trường cũng là một người rất ăn chơi, bạn bè nhiều,

niềm vui cũng nhiều, thường lui tới những nơi náo nhiệt. Nhưng sau khi gặp Lâm Hỉ Triều, cậu chỉ còn chăm chú chơi với cô.

Nhưng thư viện dường như là "sân nhà" của Lâm Hỉ Triều, cô dẫn anh đi, vừa đi vừa lẩm bẩm, rằng lát nữa chắc chắn sẽ nói chuyện, phải tìm khu có tiếng ồn, chỗ ngồi cạnh cửa sổ là tốt nhất, có thể phơi nắng, rồi ôm sách chạy nhanh đi chiếm chỗ.

Hình ảnh vui tươi, nhiệt tình khiến Kha Dục thấy rất mới lạ.

Nhưng khi cả hai ngồi xuống, Kha Dục bắt đầu xem bài kiểm tra và bài làm sai của cô, Lâm Hỉ Triều đột nhiên chùng xuống.

Cô thuộc kiểu người rất yếu môn toán và địa lý, điểm ngữ văn, ngoại ngữ, chính trị, lịch sử rất cao nhưng toán thường chỉ dao động từ 90 đến 100 điểm. Với tỉ lệ điểm này, cô có thể đạt vị trí khá nhưng rất khó để vươn lên vị trí cao hơn.

Kha Dục cầm lên bài toán của cô trước.

Lâm Hỉ Triều rất lo lắng vì Kha Dục xem rất nghiêm túc, khi cậu nghiêm túc, khí chất học thần của cậu không giấu diếm mà sẽ lan toả tràn ngập khắp không gian.

Cảm giác bị một đại ca xem xét bài sai thực sự rất căng thẳng.

Kha Dục lật từng trang, ban đầu rất thản nhiên, sau đó bắt đầu nhíu mày, tiếp theo thở dài, cuối cùng khẽ kêu một tiếng.

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, cô cẩn thận hỏi: "Tôi... đi mua chút đồ uống nhé?"

Kha Dục nhìn cô, trong mũi phát ra tiếng ừ, rồi đưa điện thoại cho cô, tiếp tục xem bài.

"Dùng điện thoại của tôi quét, mật khẩu 0723."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu nói không cần rồi nhanh chóng chạy đi.

Cô ở quầy nước rất lâu, cầm hai ly nước đi về, lòng không ngừng suy nghĩ xem Kha Dục sẽ nói gì, rồi vô tình va phải người.

Lâm Hỉ Triều vội xin lỗi.

May mắn là nước không đổ ra, không văng lên người kia.

Đó là một nam sinh đeo ba lô, trông rất thư sinh, đeo kính, dáng vẻ tinh tế.

Cậu ấy cười nhẹ, bao dung nói không sao.

Thấy Lâm Hỉ Triều cầm hai ly nước trong tay nên đi lại có hơi loạng choạng, cậu ấy nhẹ giọng hỏi: "Có cần tôi giúp không?"

Lâm Hỉ Triều càng thấy ngại thêm.

"À cảm ơn, không cần, cảm ơn."

Cô cười rồi tiếp tục đi, ly nước lại lắc lư, tràn cả ra ngoài.

Nam sinh chạm tay vào mũi, cười khẽ rồi đưa khăn giấy cho cô, thấy cô không tiện nên cậu ấy đặt vào khay.

"Lát nữa lau đi nhé."

Lâm Hỉ Triều cảm thấy nam sinh này thật tốt, cô chân thành cảm ơn cậu ấy, nụ cười trên mặt cũng thêm phần rạng rỡ.

"Lâm Hỉ Triều."

Có người gọi.

Lâm Hỉ Triều quay đầu, thấy Kha Dục với vẻ mặt lạnh lùng.

Nụ cười lập tức tắt ngúm.

"Em cười ngớ ngẩn gì thế?"

Kha Dục nhướn mày.

Cậu khoanh tay đi tới, không nhìn nam sinh kia, liếc thấy khăn giấy trên khay, cậu cầm lấy bóp trong tay rồi một tay đỡ khay của cô, tay kia nắm cổ tay cô kéo đi.

Khi đi qua thùng rác bên quầy, Kha Dục thả tay cô, ném thẳng khăn giấy vào.

Lâm Hỉ Triều thở hắt ra, ôi Kha Dục thật trẻ con.

Cô vội quay đầu, nói lời xin lỗi bằng khẩu hình với nam sinh kia.

Nam sinh cười nhẹ, gật đầu với cô.

Kha Dục kéo cô về chỗ ngồi, Lâm Hỉ Triều cũng cảm thấy "học thần" trong mắt mình đã tan vỡ.

Hai người đều mặt ủ mày chau, không nói lời nào.

Kha Dục đẩy cuốn bài tập trước mặt sang cô, chỉ nói một từ: "Làm."

Cô nhìn sang, đó là một bài toán hàm hợp, bên cạnh liệt kê các kiến thức liên quan.

Cô cắn môi, im lặng cầm bút làm bài.

Lời phê bình không nể mặt của Kha Dục liên tiếp đến.

"Tôi đã xem sách bài tập và bài kiểm tra của em, nền tảng quá kém,

nhiều bài thậm chí còn không nắm được kiến thức cốt lõi, công thức cần dùng cũng không rõ."

Lâm Hỉ Triều cắn môi chặt hơn.

Kha Dục chống cằm, lơ đãng nhìn cô.

"Thời gian này em cứ làm bài tập liên tục cho tôi, nhưng không phải làm một cách máy móc, tổng hợp các loại bài tập, làm rõ kiến thức, công thức không chắc thì học thuộc lòng, rồi làm đến khi nhìn thấy bài là có thể phản ứng ngay."

Nói xong lại khẽ kêu: "Thôi, chắc em cũng không hiểu."

Rồi ngón tay chỉ vào bài toán: "Làm đi, 5 phút."

Những lời này dồn dập khiến Lâm Hỉ Triều thêm áp lực.

Cô nhíu mày bắt đầu làm bài, rất căng thẳng, rất lo lắng.

Kha Dục không nhìn cô nữa, cậu cũng mang đề thi của mình ra làm, cả hai đều cúi đầu viết, Kha Dục giải xong một bài lớn, rồi ngước nhìn đồng hồ.

5 phút đã trôi qua.

Cậu liếc nhìn bài làm của Lâm Hỉ Triều, nhíu mày.

"Hết thời gian rồi."

Lâm Hỉ Triều còn đang viết, lập tức nói: "Gần xong rồi! Tôi sắp làm xong rồi!"

Kha Dục lại thẳng thừng dừng bút của cô, nâng giọng: "Em xem đáp án trước đi, hiểu rồi làm tiếp."

Lâm Hỉ Triều sụp vai, đáp một tiếng, nhìn bước giải của đáp án xong mới nhận ra mình đã sai ngay từ bước đầu.

Vai cô càng sụp sâu hơn nữa, nói rồi định sửa bài.

Kha Dục ngăn cô lại: "Em hiểu chưa?"

Lâm Hỉ Triều cắn tay, lại đáp một tiếng, nhìn kỹ từng bước của đáp án.

Sau khi hiểu ra, Kha Dục mới thả cho cô sửa lỗi.

Rồi cậu chỉ vào bài thứ hai cùng loại.

"Tiếp tục, 5 phút."

Lần này thời gian vượt quá 5 phút, nhưng Kha Dục không nhắc nữa, tư duy của Lâm Hỉ Triều đúng, mặc dù mất nhiều thời gian nhưng các bước giải đều chính xác.

Cậu vẫn để cô đối chiếu kỹ đáp án.

Sau đó để cô làm liên tục hơn 10 bài cùng loại, không ngừng lặp lại "5 phút": "xem đáp án": "tiếp tục làm."

Dù dạng bài có chút thay đổi nhưng tốc độ giải của Lâm Hỉ Triều ngày càng nhanh, cuối cùng rút ngắn thời gian, cho đến khi có thể làm được trong 2, 3 phút những bài mà trước đó cô phải đắn đo rất lâu.

Đến đây, Kha Dục mới giảng kỹ cho cô các kiến thức liên quan và những điểm cô chưa chú ý đến.

"Trong giai đoạn thi học kỳ này, dạng bài hàm hợp của khối văn chỉ có bấy nhiêu, mà các dạng bài cùng một kiến thức có thể tinh gọn cũng như tổng hợp."

"Em tổng hợp các đặc điểm của bài và phương pháp giải, mang tư duy đó đi làm bài, hiểu thấu kiến thức thì em mới thực sự nắm vững được."

Kha Dục nghiêng đầu nhìn cô, kiên nhẫn hỏi: "Em hiểu ý tôi không?"

Lâm Hỉ Triều ngây người nhìn cậu, mãi không nói được lời nào.

Kha Dục nhướn mày: "Sao thế?"

Lâm Hỉ Triều lại ôm mặt, quay đầu, nhỏ giọng nói: "Không sao, cậu nói đúng."

Kha Dục nhắm mắt lại, kéo ghế của cô lại gần mình, khoảng cách giữa hai người lập tức rất gần.

Lâm Hỉ Triều bối rối quay đầu nhìn cậu.

Cậu nhíu mày, vẻ mặt lạnh lùng, Lâm Hỉ Triều hiếm khi thấy cậu có vẻ mặt này.

Rất nghiêm túc, chứa đầy hy vọng.

"Lâm Hỉ Triều, những điều này cần phải trải qua làm bài nhiều, không ngừng luyện tập mới tích lũy được kinh nghiệm, em rất cố gắng, tôi tin em có thể tổng kết ra phương pháp tốt hơn."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, môi hơi mím lại, tay lại co rút.

Kha Dục nắm tay cô, mười ngón đan chặt, tay kia đưa qua, nắm lấy mặt cô.

"Nhưng em không được trốn tránh, không được cố gắng một cách vụng về, em phải tập trung tinh thần vào mũi nhọn."

"Vì, nếu không tính đến cuộc cá cược lần này."

Cậu nói, Lâm Hỉ Triều, tôi thực sự rất muốn thấy em đạt hạng nhất.

Chương 26: Nhớ kỹ (H nhẹ)

Lúc đó ánh nắng chiếu nghiêng qua cửa sổ, tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ. Góc phố tấp nập người qua lại, còi xe inh ỏi, người đi đường cười nói vui vẻ, giống như một cảnh quay với ống kính mềm mại.

Lâm Hỉ Triều trong tiếng nói chuyện ồn ào đó đỏ mặt. Cô buông tay bị Kha Dục nắm chặt, sau đó từ từ nhích ghế mình ra.

"Cậu chắc chắn muốn thấy tôi đứng nhất." Lời nói kéo dài, có chút khó chịu. Ý tứ rõ ràng, như không hề để tâm.

Kha Dục cúi đầu cười, khóe miệng luôn giữ nụ cười nhẹ, không nói gì thêm, quay người lại.

Họ ngồi trong thư viện cả buổi chiều, bận rộn làm bài tập, luyện tập lặp đi lặp lại. Giữa họ, ngoài việc hướng dẫn hay thảo luận bài tập, thì không có bất kỳ suy nghĩ thừa thãi nào.

Lâm Hỉ Triều thỉnh thoảng nhìn trộm Kha Dục, dáng vẻ chăm chỉ của cậu như một người lạ hoàn toàn. Khả năng học tập hiệu quả, sự tập trung tinh thần liên tục, đôi môi mím chặt cầm bút, trông thật xuất sắc.

Gần đến giờ ăn, hai người dọn đồ rời khỏi thư viện, Kha Dục ôm sách của cô, dắt tay cô đứng chờ xe đặt qua ứng dụng ở cửa, nghiêng đầu hỏi cô có mệt không.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu.

“Vậy em hỏi tôi có mệt không đi?”

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn cậu, nhớ lại buổi chiều học cùng nhau, nên đáp lại: “Cậu mệt không?”

Kha Dục gật đầu: “Rất mệt, em có muốn bồi thường cho tôi không?”

Bất chợt, chiếc kính lọc mờ lại tan vỡ.

Khi xe đến đón, hai người lần lượt lên từ phía sau, cửa xe đóng sầm lại, xe khởi hành, Kha Dục bất ngờ quay sang hôn cô.

Lâm Hỉ Triều mở to mắt, vừa nhìn vào gương chiếu hậu vừa đẩy tay cậu ra.

Kha Dục ép cô vào khe cửa sổ xe, tài xế thực ra không thấy họ đang làm gì, nhưng Lâm Hỉ Triều vẫn cảm thấy xấu hổ.

Kha Dục hôn sâu, cậu giữ chặt tay cô đang đẩy ra, đầu nghiêng sang, che mặt cô lại, môi lưỡi của hai người quấn lấy nhau.

Lâm Hỉ Triều buộc phải đón nhận, không dám phát ra tiếng, chỉ có thể siết chặt tay nắm lấy quần cậu.

Hôn một lúc, Kha Dục buông cô ra, đột nhiên hỏi: “Hôm qua em bôi gì lên môi?”

Lâm Hỉ Triều dùng mu bàn tay lau miệng, tức giận, không muốn trả lời.

Kha Dục lại giữ tay cô, hôn lên.

“Son dưỡng! Từ Viện Viện bôi cho tôi.” Lâm Hỉ Triều đẩy cậu ra.

“Ồ, vậy lần sau em bôi lại nhé.” Kha Dục vuốt tóc cô: "Hôm qua tôi quên nếm thử rồi.”

Lâm Hỉ Triều không thể tin nổi nhìn cậu: "Hôm qua chúng ta còn cãi nhau mà!"

Cô lại đẩy cậu ra: "Bây giờ cũng đang cãi nhau, cậu tránh xa tôi ra!"

Kha Dục nắm lấy tay cô chống lên người mình, cười rộ lên.

Vừa rời khỏi thư viện, cậu lại trở về bộ dạng lưu biếng đáng ghét, thật sự rất mâu thuẫn.

Xuống xe, Lâm Hỉ Triều cố ý đi nhanh vài bước vào nhà, vào phòng cất sách xong, mẹ gọi cô ra ăn cơm.

Thích Cẩn cũng có mặt, nói rằng đông người sẽ vui hơn, nên đã mời Lâm Hỉ Triều với mẹ cô cùng ngồi ăn.

Bà có mở một phòng tranh, là người tổ chức triển lãm chuyên nghiệp thành ra thường xuyên đi công tác khắp nơi, hầu như ít khi ở nhà, cũng ít khi ăn cơm cùng gia đình.

Lúc này, khi mọi người ngồi vào bàn, bỗng dưng Lâm Hỉ Triều cảm thấy có chút căng thẳng và e ngại.

Cô vừa ngồi xuống, Kha Dục cũng xuống đến nơi, cậu vừa tắm xong nên tóc còn ẩm ướt, bị Thích Cẩn nhìn thấy, nhắc nhở cậu vài câu kêu đừng để bị cảm.

Kha Dục gật đầu qua loa, rồi không nói gì thêm, cứ thế ngồi xuống bên cạnh Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều chào xong thì lập tức cắm cúi ăn cơm, không dám gắp thức ăn, chỉ chăm chú ăn món trước mặt mình.

Dưới bàn, đôi chân dài của Kha Dục thỉnh thoảng chạm vào cô, cô dịch ra chút, Kha Dục lại xích lại gần, đầu gối đụng vào chân cô, nhẹ

nhàng cọ xát.

Trong lòng Lâm Hỉ Triều đã thầm mắng Kha Dục từ đầu đến chân, nhưng mặt vẫn giữ bình tĩnh, nhai cơm, không nói một lời.

“Kha Dục, giải đấu của con sắp bắt đầu rồi phải không?” Thích Cẩn lên tiếng hỏi.

Kha Dục gật đầu: “Tuần sau.”

“Có chắc vào đội tuyển không?”

“Tạm ổn.”

“Vẫn phải tập trung hơn.” Thích Cẩn dừng lại, tiếp tục nói: “Hiệu trưởng Phương gọi cho mẹ, nói dạo này con ở trường có vẻ rất nổi bật.”

Lâm Hỉ Triều nghe thấy vậy thì ngạc nhiên, động tác nhai chậm lại.

“Thật sao?” Kha Dục cắm đũa vào cơm, không để tâm: “Vậy ông ta vẫn chưa chú ý đến con lắm đâu.”

“Con ở trường chưa bao giờ khiêm tốn.”

Thích Cẩn nhướn mày cười, nhưng nụ cười có chút bất đắc dĩ.

“Con cũng khá tập trung mà.” Kha Dục dùng đũa gắp món sườn chua ngọt ở xa: "Hôm nay con còn đến thư viện.”

Cậu nhếch mép nở nụ cười, sau đó gắp miếng sườn chua ngọt bỏ vào bát Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều:!!!

Cô trừng mắt nhìn, còn chưa kịp hồi phục từ “thư viện”, Kha Dục đã

bồi cho cô thêm một điều bất ngờ nữa.

Vẻ mặt Kha Dục như thể đấy là chuyện đương nhiên, gắp xong thậm chí còn đổi chỗ rau xanh trước mặt Lâm Hỉ Triều với sườn chua ngọt.

Sau đó tự mình gắp một miếng rau bỏ vào bát.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi, tay cầm đũa bắt đầu cứng đờ.

Thích Cẩn ung dung nhìn qua, tay nâng ly rượu vang bên cạnh, nhẹ nhàng lắc.

Mẹ cô nhanh chóng phản ứng, nhắc nhở: "Hỉ Triều, sao con cứ cúi đầu ăn vậy, còn chờ người khác gắp thức ăn cho, phải cảm ơn Kha Dục chứ."

Lâm Hỉ Triều cắn miếng sườn chua ngọt, lẩm bẩm: "Cảm ơn."

Kha Dục nghe thấy lời cảm ơn này rất hài lòng, cậu mỉm cười, hắng giọng: "Không cần khách sáo."

Thích Cẩn nhìn Kha Dục một cái, rồi chậm rãi nhìn Lâm Hỉ Triều, cười nói: "Hỉ Triều cũng sắp thi học kỳ rồi nhỉ?"

"Dạ thưa cô."

"Phải cố gắng lên nhé, có gì không hiểu thì hỏi Kha Dục."

"Đúng rồi đúng rồi." Mẹ cô gượng cười nói: "Phải học hỏi cậu ấy."

"Không cần học tôi đâu."

Kha Dục nói ngay, người này dường như không biết xem sắc mặt, cũng cố ý làm cho không khí bàn ăn thêm căng thẳng.

Cậu gõ nhẹ vào bát, cười nói: "Lần này em sẽ đứng nhất."

…

…

…

Lâm Hỉ Triều ở dưới bàn dùng lực đạp vào chân Kha Dục, gần như bóp gãy đôi đũa.

——

Kha Dục trên bàn ăn nói chuyện không thèm nể nang ai, làm cho Lâm Hỉ Triều càng không muốn quan tâm đến cậu nữa.

Mỗi lần Lâm Hỉ Triều cảm thấy tốt hơn về Kha Dục, cảm thấy Kha Dục cũng không tệ, thì cậu lại phá hỏng mọi ấn tượng tốt đẹp đấy.

Tối đó Lâm Hỉ Triều làm bài xong, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, nhưng vừa mới đẩy cửa ra đã thấy Kha Dục đứng ở ngoài.

Cô ngạc nhiên: "Cậu làm gì ở đây vậy…"

Kha Dục kéo cô vào phòng, khóa cửa lại.

"Cậu lại muốn làm gì nữa?"

Lâm Hỉ Triều rất bất đắc dĩ.

Kha Dục nhìn cô: "Giận rồi à?"

Cô nhíu mày: "Đừng làm thế trước mặt phụ huynh."

"Làm thế nào? Gắp thức ăn cho em, nói em sẽ đứng nhất?"

"Chỉ thế thôi?"

Lâm Hỉ Triều không nói gì.

Kha Dục ôm cô vào lòng, cơ thể cô gái vừa tắm xong thơm mát, mùi sữa tắm trái cây, như viên kẹo dẻo nhân mềm.

"Tuần sau tôi không ở trường." Cậu nói.

Lâm Hỉ Triều mím môi.

"Nhưng sẽ giám sát em học mỗi ngày."

"Không cần cậu giám sát."

"Có nhớ tôi không."

Lâm Hỉ Triều dứt khoát nói không.

"Trước kỳ thi tôi sẽ không chạm vào em."

Cô không phản ứng, nhưng rồi nghe Kha Dục tiếp tục.

"Nhưng——"

"Bây giờ tôi muốn giải phóng trước mặt em."

Lâm Hỉ Triều tức giận: "Tôi đang đến kỳ."

"Còn hai ngày nữa mà?"

Cô ngạc nhiên, không ngờ Kha Dục lại nhớ chuyện đó, vội vàng nói: "Sắp đến rồi, bụng tôi rất đau."

Kha Dục nghĩ ngợi, sau đó xoa đầu cô: "Vậy em giúp tôi."

"Viết bài cả ngày tay cũng đau."

Cô gái nhỏ dường như luôn có thể tìm ra lý do từ chối cậu.

Cậu cười, buông cô xuống, rồi kéo ghế gấp dưới bồn rửa ra.

Lâm Hỉ Triều nhìn hành động của cậu thì khó hiểu.

Cậu bắt đầu cởi quần, ngón tay mảnh mai kéo quần xuống, để lộ đường nhân ngư ràng từ xương hông xuống dưới, đến khi lộ ra dương v.ật hơi cương.

Vì ôm cô mà cương.

Cậu tiếp tục cởi, quần trượt xuống chân, rồi nhấc chân hoàn toàn cởi ra.

Ngồi xuống ghế, tựa lưng vào bồn rửa, hai chân dang rộng, tay buông thõng ở giữa.

Cậu nhìn Lâm Hỉ Triều, ánh mắt đen thẫm, lưỡi liếm môi, yết hầu nhấp nhô, không lời kích thích.

"Dùng chân đi."

"Vậy em dùng chân đi."

…

Mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, không biết phải làm sao, lắp bắp không biết nói gì.

"Cái, cái gì vậy… Kha Dục, cậu nói gì vậy!"

Dùng chân là sao chứ, thật là quá đáng.

"Cậu có sao không?"

Kha Dục giơ tay: “Lại đây.”

Lâm Hỉ Triều lắc đầu mạnh.

Cậu cười khẽ, tay chậm rãi vuốt dương v.ật: “Để tôi dạy em.”

Lâm Hỉ Triều do dự đi tới trước mặt cậu, Kha Dục ngẩng cằm.

“Đặt tay lên vai tôi.”

Cô làm theo.

“Đặt chân lên đùi tôi.”

Lâm Hỉ Triều thở gấp, thử đặt chân lên, Kha Dục khép chân lại, dương v.ật cứng đơ giữa hai đùi, Lâm Hỉ Triều không dám tiến gần, dừng lại trên đùi cậu ta.

Kha Dục giữ lấy mắt cá chân cô, ngón tay vuốt ve, sau đó, đặt chân lên dương v.ật mình.

Hai người cùng thở gấp.

Lâm Hỉ Triều chủ yếu là sợ hãi.

Nhiệt độ của dương v.ật từ lòng bàn chân truyền đến tim, cảm giác được mạch máu đập, dương v.ật cương cứng dần, Lâm Hỉ Triều gần như không thể đứng vững, nhưng bị Kha Dục giữ lại.

“Thả lỏng.” Cậu ta nói: "Đừng căng thẳng.”

Kha Dục luôn nhìn cô, bàn chân mịn màng, năm ngón trong suốt, đạp lên dương v.ật cương cứng, càng ấn xuống, đầu ngón chân vừa vặn chạm vào q.uy đầu.

Màu sắc đối lập thật gợi cảm.

Chỉ nhìn thôi đã cảm thấy thỏa mãn.

Kha Dục hít thở sâu.

Lâm Hỉ Triều bị hơi thở của cậu làm cho nóng hừng hực, cô lập tức rút chân lại, dương v.ật bật lên, đập vào gót chân cô.

Giọng Kha Dục khàn khàn: "Đừng tránh, đạp xuống, dùng lực, ấn xuống."

"Tôi thấy cậu rất đau."

Kha Dục cười, học giọng cô: "Tôi đang rất đau đấy bé cưng."

"Em ngoan ngoãn làm đi."

"Tôi không biết làm."

"Em cứ chà trước sau."

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, chân thử đặt lên dương v.ật cương cứng, dương v.ật bị cô chà, trượt lên xuống, qu.y đầu run rẩy, giọt nước dính lên ngón chân.

Ngực Kha Dục phập phồng theo động tác của cô, cậu còn cố ý thở vào tai cô.

Cậu ngẩng đầu nhìn Lâm Hỉ Triều, tai đỏ, mắt ướt át, trông thật gợi tình, Lâm Hỉ Triều nhìn mà tim đập mạnh, vội lấy tay che mắt cậu.

"Đừng nhìn tôi!"

Kha Dục mỉm cười, tay đặt lên tay cô, chậm rãi kéo xuống, từ mắt xuống miệng, nhìn cô không rời.

Rồi thè lưỡi liếm lòng bàn tay cô.

Tim Lâm Hỉ Triều muốn ngừng đập.

Thật xấu hổ, cô vội rút tay, đặt lại lên vai cậu.

Kha Dục nheo mắt, cười khẽ, tiếp tục nói.

"Dùng ngón chân chà q.uy đầu."

"Cậu đừng nói nữa!"

Kha Dục nhướn mày, im lặng.

Lâm Hỉ Triều cắn môi, chà q.uy đầu, nước dính lên ngón chân, cô cử động làm cho q.uy đầu lọt vào khe ngón chân, Kha Dục bắt đầu đẩy hông, chọc vào khe hở.

Dương v.ật cọ vào lòng bàn chân, Lâm Hỉ Triều thấy ngứa, muốn rút chân lại, nhưng bị Kha Dục giữ chặt tay cô chân lại cọ xát, hông đẩy mạnh.

Tư thế này làm cô mỏi chân, không tự chủ tựa vào Kha Dục, Kha Dục nhìn cô, tay rảnh rỗi nhấc lên, vén áo ngủ cô, ôm chặt eo, cúi đầu mút ngực cô.

"Ưm…"

Lâm Hỉ Triều rên lên.

Kha Dục liếm ngực cô, đầu lưỡi liên tục liếm mút, nh.ũ hoa bị hút vào miệng, lại bị nhả ra, nước dãi ướt dính trên ngực, rồi bị Kha Dục liếm sạch.

Cậu cọ nhanh hơn, dương v.ật cọ mạnh, tay mạnh mẽ giữ chân cô,

eo nhấc lên, Lâm Hỉ Triều tựa vào cậu bị đẩy nhẹ.

"Kha Dục, xong chưa?" Cô nhíu mày khó chịu hỏi.

Nhưng Kha Dục đang mút ngực cô, chỉ có âm thanh mút mát, răng cắn nh.ũ hoa kéo ra, nhả ra, nh.ũ hoa sưng lên, lại bị hút vào miệng, đầu lưỡi chà sát.

Lâm Hỉ Triều không nhịn được rên rỉ, mũi thở dốc, theo nhịp cử động của Kha Dục.

Tay Kha Dục ngày càng nhanh, năm ngón tay mạnh mẽ siết chặt mắt cá chân cô, ép chà mạnh hơn, eo bụng cũng đẩy mạnh, hơi thở loạn nhịp, ngực Lâm Hỉ Triều bị đẩy mạnh đến nỗi nh.ũ hoa không còn giữ được, chỉ có thể dùng răng cắn.

"Ư…"

Lâm Hỉ Triều rên lên, bị Kha Dục làm rung chuyển.

Cô nghe thấy Kha Dục thở mạnh, rồi vài lần đẩy mạnh, chân cô bị Kha Dục buông ra, ôm eo đặt xuống, dương v.ật đâm vào âm h.ộ cô, đẩy mạnh qua lớp quần lót.

Lâm Hỉ Triều rên lên, bị Kha Dục hôn, những tiếng rên chưa kịp phát ra, tan biến trong nước bọt của họ, Kha Dục hôn nóng bỏng, hông đẩy mạnh.

Lâm Hỉ Triều bị cậu đẩy vào âm h.ạch, cảm giác tê dại từ dưới lên đến đầu, quần lót ướt đẫm.

Kha Dục đẩy càng trơn tru, nhấc mông cô lên, dương v.ật di chuyển đến âm đ.ạo, đẩy mạnh vào.

Vải bị đẩy vào thịt âm đ.ạo, chưa kịp bật lại đã bị dương v.ật đâm vào, nước tràn ra, đến khi làm ướt q.uy đầu của Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều mềm nhũn, không thể chịu đựng được nữa, muốn nói gì đó nhưng bị nụ hôn của Kha Dục chặn lại.

Kha Dục cứ như vậy đẩy mạnh mười mấy lần, rồi giữ dương v.ật, kéo quần lót cô ra, chà xát vào âm đ.ạo ướt đẫm.

Từ cửa âm đ.ạo trượt lên âm hạ.ch, dùng q.uy đầu đẩy mạnh, vừa lúc đó cậu buông môi cô, nghe thấy Lâm Hỉ Triều rên rỉ không kiềm chế được.

Cậu tựa vào vai Lâm Hỉ Triều, thầm thì: "Cảm ơn em, bé cưng, tôi chỉ có thể trông cậy vào tối nay cho cả tuần này."

Cảm xúc của cả hai lên đến đỉnh điểm.

Kha Dục chà mạnh vào âm hạ.ch, lòng bàn tay nhanh chóng vuốt dương v.ật, tiếng vang càng to, đầu khấc vỗ vào âm h.ộ Lâm Hỉ Triều, nước văng tung tóe.

Lâm Hỉ Triều cắn môi chịu đựng, nhưng không chịu nổi cường độ của Kha Dục, mỗi khi cậu càng gần xuất tinh, sẽ càng làm cô cực khoái.

Đến khi lòng bàn tay vuốt mấy chục lần, âm hạ.ch bị chà mạnh, âm h.ộ bị đập đỏ lên, cả hai cùng thở mạnh, Lâm Hỉ Triều ngửa cổ bắn ra, Kha Dục cuối cùng cũng xuất tinh.

Nhưng lần này, tinh d.ịch từ dương v.ật bắn ra không được Kha Dục giữ lại, mà bắn hết lên âm h.ộ của Lâm Hỉ Triều.

Dịch trắng chảy đầy chân cô, thấm ướt quần lót đã ướt sẵn.

Lâm Hỉ Triều sững sờ nhìn đùi mình, gần như không nói nên lời.

Kha Dục vẫn thở dốc, mắt đỏ, trán tựa vào trán Lâm Hỉ Triều, giọng

khẽ run nói——

“Tinh d.ịch bắn lên người em rồi, đừng sợ, bé cưng, thế này, em sẽ cùng tôi nhớ mãi đêm nay.”

Chương 27: Trại huấn luyện

Lâm Hỉ Triều vừa bước ra khỏi phòng tắm đã giận dữ chặn hết mọi liên lạc với Kha Dục. Cô nín thở nằm nghiêng bên cạnh mẹ, đầu vùi sâu vào chăn, màn hình điện thoại điều chỉnh độ sáng thấp nhất, hít thở nặng nề, hai ngón tay nhanh chóng chặn từng liên lạc một.

Cô cất điện thoại, lòng tràn đầy tức giận.

Trong nhà vệ sinh, Kha Dục đứng bên cạnh nhìn cô sốt ruột rửa sạch cơ thể và ngón chân, muốn giúp nhưng cuối cùng lại rút lui.

Cậu chỉ nhẹ nhàng hỏi lại câu đã hỏi trước khi vào phòng: "Em ghét tôi à?"

Tay cô ngừng lại, rồi tiếp tục để vòi hoa sen phun mạnh vào chân, nước chảy mạnh làm đỏ cả da, cuối cùng cũng rửa sạch hết tinh dịch.

Một lúc sau, trong tiếng nước xối xả, cô đáp: "Nếu cậu luôn như ở thư viện ấy——"

Cô ngừng lời, mím chặt môi, tăng mạnh áp lực nước.

"Khi đó, em sẽ thích tôi?" Giọng Kha Dục khàn khàn, đầy sức nặng.

Lâm Hỉ Triều không trả lời, khi tiếng nước dừng lại, cô đặt vòi hoa sen về chỗ cũ rồi im lặng quay đầu bước đi.

Khi tay vừa chạm vào nắm cửa, Kha Dục đột nhiên nói: "Không thể

nào, như vậy chẳng có ý nghĩa gì, em cũng sẽ không biết tôi đang nghĩ gì khi ngồi cạnh em làm bài đâu.”

Mỗi lúc đều phải kìm nén mong muốn chạm vào em.

“Vậy nên, em ghét tôi cũng không sao, nhưng hy vọng vào một phần con người tôi, điều đó thật sự vô nghĩa.”

…

Lâm Hỉ Triều trở mình, thở dài.

Lời Kha Dục nói và cách cậu làm luôn đến tận cùng, không để lại cho người ta chút đường lui.

Cậu nói sẽ không làm bẩn người cô, nhưng lại làm.

Cậu nói sẽ dừng lại, nhưng lần nào cũng tiến thêm một bước.

Vậy cô cũng không cần phải giữ.

Thật sự là chịu đủ rồi.

—

Sáng hôm sau, 7 giờ rưỡi.

Bên ngoài trại huấn luyện thi đấu, Kha Dục đội mũ, nhận hành lý từ tay chú Triệu tài xế, một tay đút túi áo, gương mặt mệt mỏi bước về phía trước.

Trước cổng, hàng ngũ đông đúc, học sinh trung học từ Phủ Thành tham gia thi đấu đã tập trung đầy đủ, trường THPT Số 1 cũng có khoảng mười người.

Có giáo viên dẫn đầu, yêu cầu mọi người nộp điện thoại.

Kha Dục lười biếng lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình, nhìn hình nền suy nghĩ có nên gửi gì cho Lâm Hỉ Triều không.

Nhưng nghĩ lại thì lúc này vẫn còn sớm, chắc cô nàng vẫn đang ngủ.

Nhớ lại vẻ mặt tối qua của cô, có lẽ vẫn còn giận cậu.

Ngón tay gõ nhẹ vào vỏ điện thoại vài lần, thôi thì để cô yên một chút, tối nay lấy lại điện thoại rồi dỗ sau.

Cậu đưa điện thoại cho giáo viên.

Bên cạnh là nhóm học sinh của trường Thực nghiệm Phủ Thành, có người nhận ra cậu, vừa thấy đã khoác vai chào hỏi: "Yo, đại ca Dục, biết ngay anh sẽ đến mà."

Kha Dục liếc nhìn một cái, gật đầu, rồi nhìn thấy bên cạnh cậu ta còn có một người khác, ánh mắt vô thức nghiêng đi.

Nhưng anh chàng kia phản ứng rất mạnh, che chắn tầm nhìn của Kha Dục, kéo người phía sau vào lòng, che kín mít.

Kha Dục nhướng mày: "Sao vậy?"

Anh chàng kia cười ha hả, khoác vai người phía sau, để lộ gương mặt một cô gái.

"Bạn gái mới của em, đại ca Dục đẹp trai quá, sợ cô ấy không cưỡng nổi."

Kha Dục cười mắng: "Điên à?"

Rồi nghĩ đến điều gì đó, giọng nhẹ nhàng hơn: "Tôi có bạn gái rồi."

"Ôi trời!" Anh chàng kia kinh ngạc, ngạc nhiên quá mức: "Ai vậy, là

bạn học trường anh hay trường khác?”

“Đại ca Dục, anh như cái cây vạn năm mới nở hoa ấy, trời đất ơi, khi nào có dịp dẫn ra chơi cùng nhé.”

Kha Dục ngay lập tức nghĩ đến gương mặt không vui của Lâm Hỉ Triều, khẽ nhếch khóe miệng: “Tính sau đi.”

Mọi người xếp hàng vào sân, học sinh trường Số 1 và Thực nghiệm đứng thành hai hàng, sát gần nhau, Kha Dục với anh chàng kia trò chuyện nhàn nhã, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trước, có hai nam sinh trông quen quen.

Cậu liếc một giây rồi quay lại, không quá để tâm, nhưng bên cạnh đột nhiên có người gọi lớn: “Hứa Căng Tiêu!”

Nam sinh kia quay mặt lại, đeo kính, môi cười nhẹ nhàng.

Ồ.

Kha Dục nhìn thẳng mặt cậu ta, lập tức nhận ra.

Đó là người đã đưa giấy cho Lâm Hỉ Triều trong thư viện, lúc đó cậu đã quan sát khá lâu.

Nhưng cậu vẫn không để ý, lê bước chân, quay lại hàng của mình.

Trại huấn luyện phân lớp theo năng lực, từ A đến C, Kha Dục vào lớp A, bước vào lớp cậu tìm chỗ ngồi phía sau.

Cậu chống đầu xoay bút, ngòi bút lắc lư giữa ngón tay, cửa sau lớp có người vào, đi ngang bàn cậu va vào ngòi bút làm nó rơi xuống đất.

“Xin lỗi.”

Kha Dục gật đầu, cúi người định nhặt, nhưng một bàn tay khác đã nhanh tay nhặt bút đưa lại cho cậu.

Người đó đưa bút lại rồi xin lỗi lần nữa.

Kha Dục ngẩng đầu, vẫn là kính, môi cười, dáng vẻ dịu dàng quá mức.

Hứa Căng Tiêu.

Cậu ta đưa bút tới gần Kha Dục hơn một chút.

Kha Dục nheo mắt, không hiểu sao không thích người này.

Cuối cùng không nói gì, nhận lấy bút.

Rồi cậu đập mạnh bút xuống bàn.

…

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu, nhìn thấy mẹ không biết đã vào phòng từ lúc nào, lấy bút khỏi tay cô.

Mẹ cô mang vẻ mặt dò xét xen lẫn do dự, cuối cùng ngồi xuống trước mặt cô.

Bà siết chặt tay, lông mày nhíu lại, lo lắng.

Lâm Hỉ Triều biết mẹ muốn nói gì, mắt hơi cụp xuống, môi mím chặt.

“Hỉ Triều.” Mẹ nhẹ nhàng hỏi cô: “Con nói cho mẹ biết, con và…”

Bà thở dài: "Bây giờ trong nhà không có ai, hai mẹ con mình phải nói chuyện cho rõ ràng.”

Bà do dự hồi lâu, cuối cùng nói ra.

“Con và Kha Dục, bây giờ là sao?”

…

“Sao là sao?”

Kha Dục đút tay vào túi, xuống cầu thang, bên cạnh có nam sinh khoác vai cậu, giọng điệu cao hứng bổ sung: “Thì bạn gái của anh đó.”

“Em tò mò quá, đại ca Dục, trước đây anh luôn xa lánh những cô gái đẹp, ai cũng có người ôm trong lòng. Còn anh, nhìn như ai cũng có thể nhưng thật ra là ai cũng từ chối, lần này là cô gái nào lọt vào mắt xanh của anh vậy?”

“Nói chuyện cho cẩn thận vào.” Kha Dục liếc nhìn cậu ta, giọng lạnh nhạt: “Không phải bạn gái cậu vẫn còn ở đây sao?”

Bấy giờ nam sinh kia mới chú ý đến bạn gái bên cạnh đã sững sờ nhìn mình, cậu ta vội vàng dỗ dành: “Ngoan, anh nói đùa thôi, đừng bận tâm.”

Cô gái hờn dỗi nhìn cậu ta một cái, lại bị cậu ta khoác vai ôm vào lòng, nam sinh cười, tiếp tục nhìn Kha Dục.

“Mau nói đi, đại ca Dục.”

Kha Dục liếm nhẹ môi, mặt không biểu cảm, chỉ có hàng mi khẽ nhắm lại, ngừng một lúc mới nói——

“Tôi và cô ấy…”

…

“Con và cậu ta không có gì.”

Lâm Hỉ Triều ngẩng lên nhìn mẹ, ánh mắt dịu dàng, chân thành, chỉ là đôi chân dưới bàn lại khép chặt.

“Con và Kha Dục chỉ thỉnh thoảng gặp ở trường, cậu ta…”

Lâm Hỉ Triều nuốt một ngụm nước bọt.

“Cậu ta đôi khi giúp con vài thứ,”

“Nhưng chỉ là về học tập, với một số việc nhỏ giữa bạn học…”

Lâm Hỉ Triều hít sâu, bổ sung: “Việc nhỏ.”

“Nhưng chỉ có thế thôi.”

Lâm Hỉ Triều nhấn mạnh.

“Chỉ có thế thôi mẹ.”

Đôi mày đang nhíu của mẹ cô giãn ra, xoa tay, nói nhỏ: “Lần trước gặp con ở bếp, mẹ đã muốn hỏi ý của con.”

“Kha Dục đứa trẻ này… xuất sắc thật sự, ai mà không thích một đứa trẻ xuất sắc như thế chứ.”

Bà đột nhiên cười khẽ, nụ cười không rõ ý.

“Nhưng hoàn cảnh của chúng ta khác biệt, có những thứ, không thể nào.”

Bà lại nhíu mày: “Không cần biết người khác nghĩ gì, nhưng chúng ta phải biết có những quy tắc, và có những thứ không thể phá vỡ.”

“Con biết mà mẹ.”

Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng đáp, cô cúi đầu, đôi bàn tay đan chặt vào vào nhau, móng tay cắm vào da.

Im lặng vài giây, cô mới từ từ ngẩng đầu.

"Mẹ cũng yên tâm, Kha Dục cậu ta cũng sẽ không có bất kỳ suy nghĩ nào khác."

…

"Tôi nghĩ về cô ấy trước."

"Suy nghĩ?"

Nam sinh kia trợn to mắt, không thể tin được: "Đại ca Dục, anh đừng dùng từ văn vẻ thế, em nghe đâu có hiểu."

"Không cần cậu hiểu."

Kha Dục lười biếng đáp, họ đã xuống bậc cuối cầu thang, phía trước là nhà ăn, học sinh tụm năm tụm ba đi vào.

Đám đông ồn ào, tiếng va chạm khay thức ăn thực sự khó chịu, có đầu bếp lớn tiếng hò hét, tránh ra, đi qua kia, xếp hàng đi.

Nam sinh kia bị thức ăn hấp dẫn, đang nhìn chằm chằm vào cửa ô phát đồ ăn, chỉ có cô gái bên cạnh vẫn nhìn Kha Dục ngơ ngác.

Vì cô ta nghe thấy lời nói dường như là lời tỏ tình của Kha Dục.

—

10 giờ tối.

Kha Dục cuối cùng cũng được lấy lại điện thoại.

Cậu tựa đầu vào gối, mở màn hình lên, vào giao diện trò chuyện với Lâm Hỉ Triều.

Trống rỗng.

Tin nhắn dừng lại hai ngày trước, tin nhắn cuối cùng cũng vẫn là cậu gửi.

Cậu hắng giọng, gõ chữ vào bàn phím.

m thanh nhẹ nhàng vang lên.

[Đang làm gì vậy?]

Suy nghĩ một chút, ngón tay co lại, di chuyển con trỏ xóa từng chữ.

Cạch cạch.

[Ăn cơm chưa?]

Lẩm bẩm một tiếng, nhìn thời gian hiện tại, rồi nhập lại.

[Ngủ rồi hả?]

Không đúng.

Như vậy chẳng khác gì kết thúc cuộc trò chuyện.

Điện thoại trong tay xoay hai vòng, rồi tự dưng bạn cùng phòng hét toáng lên.

"Trời ơi! Con sâu lớn quá, mau, giết nó mau!"

Kha Dục nhìn lướt qua, rồi khóe miệng cong lên.

Tiếng gõ phím vang lên, con trỏ di chuyển nhanh, khung gửi hiện lên một dòng——

[Trong phòng có một con sâu khổng lồ.]

Tuyệt.

Kha Dục nhếch môi, cười nhạt, nhấn gửi.

Tin nhắn dược trả lời ngay lập tức.

Kha Dục cúi đầu nhìn, ngón tay nhẹ nhàng xoay, chưa kịp thưởng thức lại chủ đề thiên tài của mình, bỗng dưng một dấu chấm than đỏ nhảy ra, rồi dòng chữ trắng bật lên nhanh chóng.

[Lâm Hỉ Triều đã mở xác nhận bạn bè, bạn vẫn chưa là bạn của anh (cô) ấy.]

…

…

Kha Dục:?

Kha Dục: Giỏi

Chương 28: Trở lại lúc trước

Kha Dục nhìn chằm chằm vào dấu chấm than đỏ suốt nửa phút.

Cậu đưa ngón tay lên môi, nghĩ đến mười mấy cách Lâm Hỉ Triều sẽ giận dỗi.

Chỉ có một điều, không ai có thể chặn một cách dễ dàng như vậy.

Cậu xoay cổ, kiên nhẫn nhập lại dấu hỏi vào khung đối thoại.

Rất nhanh.

Vẫn là khung chữ trắng, dấu chấm than đỏ, vẫn không phải bạn bè.

Màn hình lấp ló dấu đỏ chiếm nửa màn hình.

Mặt của cậu ngay lập tức sa sầm lại, nhanh chóng thoát khỏi phần mềm, trực tiếp gọi điện.

Tiếng tút tút vang lên, nhưng bên kia thông báo không thể kết nối.

Kha Dục cau mày gọi lại, vẫn không thể kết nối, tiếp tục gọi, vẫn không thể kết nối.

Gọi liên tục vài cuộc, tất cả đều không thể kết nối.

Thật giỏi, Lâm Hỉ Triều.

Cậu cười giận dữ.

Cậu cắn môi, nhập lại yêu cầu kết bạn.

"Lại nữa?"

"Lần này kiên quyết vậy?"

"Còn chặn tôi nữa?"

Vài phút trôi qua, không nhận được thông báo xác nhận nào.

Cậu nhắm mắt, hít sâu một hơi, gọi tên một nam sinh trong ký túc xá, mượn điện thoại của cậu ấy.

Điện thoại được gọi lại.

…

Khi điện thoại reo, Lâm Hỉ Triều đang trong bếp pha nước đường đỏ, rút điện thoại ra nhìn thì thấy là một số lạ.

Cô linh cảm như có điều gì đó, dừng lại, không cúp máy, mở WeChat kiểm tra, quả nhiên thấy vài yêu cầu kết bạn của Kha Dục.

Cô nhếch môi, để điện thoại reo rồi đặt lại vào túi.

Điện thoại reo một hồi rồi ngừng, không gọi lại.

Cô cầm cốc nước vào phòng, mẹ từ đầu giường nhìn cô một cái.

"Lại đau bụng à?"

Cô uống hết ngụm cuối cùng, đặt cốc và điện thoại lên bàn, khẽ gật đầu.

"Một chút ạ."

Mẹ lấy từ tủ bên giường một chiếc chăn nhỏ: "Con đắp thêm lớp nữa cho ấm."

Cô quỳ lên giường nhận, vừa định đắp lên bụng thì tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên làm cô giật mình.

Cô hoảng sợ, theo bản năng nhìn ra bàn học, nhưng tiếng chuông rõ ràng phát ra từ phía sau.

Từ tủ bên giường, nơi mẹ cô để điện thoại.

Cô ngừng thở, siết chặt chăn trong tay.

Có một dự cảm mơ hồ.

"Mấy giờ rồi mà còn có người gọi cho mẹ vậy."

Mẹ lẩm bẩm, nghiêng người lấy điện thoại.

Lâm Hỉ Triều lo lắng quan sát biểu cảm trên mặt mẹ, thấy từ bực bội chuyển sang ngạc nhiên rồi trở nên khó hiểu.

"Kha Dục?"

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn.

Mẹ nói một câu gì đó mà cô không nghe rõ, nhanh chóng bắt máy, hơi nghiêng người quay lưng lại với cô.

"Alo, Kha Dục? Dì nghe đây."

"..."

"Gì cơ?"

"…"

"Ồ, được rồi."

Biểu cảm của mẹ đột nhiên sững lại, sau đó, nghi hoặc nhìn về phía cô.

Lâm Hỉ Triều hít thở sâu, điện thoại được đưa đến trước mặt cô, mẹ nhìn cô với vẻ mặt phức tạp nói—

"Kha Dục tìm con."

…

"… Alo?"

Tiếng cười nhẹ vang lên từ đầu dây bên kia, giọng nói cố tình hạ thấp của Kha Dục vang lên.

"Em yêu."

Lông mi của Lâm Hỉ Triều run rẩy, lập tức giấu đi toàn bộ cảm xúc, bấm nút giảm âm lượng xuống mức nhỏ nhất.

Cô cố gắng làm cho giọng mình nghe bình tĩnh và lịch sự.

"Cậu tìm tôi có việc gì không?"

"Thêm bạn lại đi."

"… Tôi không lấy cuốn bài tập toán của cậu."

"Yêu cầu kết bạn tôi gửi em không thấy sao?"

"Không thấy hả? Xin lỗi, mai tôi lên trường tìm lại."

"..."

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó là giọng thì thầm mang theo ý cười.

"Em biết giờ tôi đang nghĩ gì không em yêu?"

"Tôi đang nghĩ đến cảm giác tối qua khi em dẫm lên "cậu nhỏ" của tôi, ngón chân em xoa lên đầu "nó", cảm giác thật sự rất thích..."

"Kha Dục!"

Mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, sắp không chịu nổi nữa, thật sự muốn phát điên vì cậu.

Người này càng nói càng bẩn, cứ cố tình chọn từ ngữ nhạy cảm để nói.

Mẹ thì luôn nhìn chằm chằm vào cô, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt cô.

Cô trấn tĩnh lại, nhanh chóng hỏi: "Cậu còn việc gì khác không? Muộn rồi, mai nói nhé."

Kha Dục cũng đáp rất nhanh: "Thêm bạn lại."

"Nếu không muốn ngày nào tôi cũng gọi cho mẹ em thế này—"

Cạch một tiếng.

Lâm Hỉ Triều mặt không biến sắc, trực tiếp cúp điện thoại của cậu.

Ngực phập phồng, cô đưa điện thoại lại cho mẹ.

"Sao con tắt máy rồi?"

"Điện thoại cậu ta có vấn đề, nghe không rõ."

"Cậu ấy tìm con có việc gì hả?"

"Chỉ là..." Lâm Hỉ Triều cắn vào má trong, sờ sờ mũi: "Lần trước con hỏi bài toán, hình như vô tình lấy nhầm cuốn bài tập của cậu ta, mai con lên lớp tìm lại."

"Thế sao lại gọi cho mẹ?"

"Bởi vì." Lâm Hỉ Triều nở nụ cười: "Cậu ta không có cách liên lạc với con mà."

—

Thứ hai.

Lâm Hỉ Triều sau hai ngày cắm đầu vào bài tập, cuối cùng cũng nắm vững các điểm kiến thức.

Nâng cao cơ bản, xây dựng hệ thống, làm tốt các mô hình, kết hợp với việc luyện tập liên tục, tóm tắt và khắc phục những thiếu sót.

Càng học sâu, cô càng không muốn chỉ tập trung vào kỳ thi học kỳ này, cũng không nghĩ rằng sẽ dễ dàng đạt được vị trí đầu tiên.

Ngay cả cuộc cá cược giữa cô và Kha Dục, cũng bị bỏ qua sau những hành động quấy rối của cậu.

Giờ chỉ mong có thể tiến gần đến vị trí đầu bảng, càng gần càng tốt, đó đã là thành công.

Kha Dục không gửi yêu cầu kết bạn nữa, cô cũng không bao giờ thêm cậu lại.

Cứ gọi cho mẹ cô đi, gọi bao nhiêu thì gọi.

Cùng lắm là vỡ lẽ, hoàn toàn thất bại.

Cô không nghĩ rằng Kha Dục không nhận ra điều này.

Người ta chỉ muốn khích cô, nhưng chiêu này dùng nhiều lần quá, Lâm Hỉ Triều dù có tốt tính cũng bị cậu mài mòn.

Suốt buổi sáng, cô chỉ rời chỗ vào giờ giải lao và khi đi vệ sinh.

Từ Viện Viện chống cằm nhìn cô than thở.

"Lâm Hỉ Triều, cậu chăm quá, mông còn không rời ghế, thỉnh thoảng cậu nên nghỉ ngơi chút đi."

"Sắp thi rồi mà."

"Còn hơn hai tuần nữa cơ."

Đang nói chuyện, có bạn gõ bàn cô nói có người tìm ở cửa sau, quay lại nhìn, là Tưởng Hoài.

Tới rồi, người của Kha Dục tới rồi.

Lâm Hỉ Triều cau mày, đi tới.

Tưởng Hoài cười cợt gọi cô là chị dâu, làm cô nổi da gà.

"Đừng gọi tôi như vậy."

Tưởng Hoài cười, đưa cô một quyển sách.

"Anh Dục sáng sớm đã gọi điện bảo tôi mua cho cậu."

Cô nhìn cậu ta, nhận lấy, là một quyển bài tập toán chuyên đề.

"Cậu ấy nói—" Tưởng Hoài nhớ lại những lời Kha Dục nói về phương pháp với bài tập đặc biệt thì đau đầu, gãi đầu bổ sung: "Nói chung là cái này có ích cho cậu."

Cô lật qua loa, mím môi, vẫn cảm ơn Tưởng Hoài.

Tưởng Hoài xua tay, quay đi.

"Cậu ta—" Cô hơi do dự hỏi: "Cậu ta không bảo làm gì khác à?"

"Làm gì khác?"

Ý là những việc cậu ta hay ép người khác làm.

Thấy Tưởng Hoài khó hiểu, cô khẽ chớp mắt, lắc đầu.

Thứ ba.

Sáng nay Kha Dục dậy lúc 6 giờ, thấy đêm qua Từ Viện Viện đã chấp nhận yêu cầu kết bạn.

Từ Viện Viện: [Hôm qua Lâm Hỉ Triều học hành chăm chỉ lắm, hầu như không ra khỏi lớp, chỉ có mỗi kỳ kinh nguyệt làm đau bụng thôi.]

Kha Dục nhắn lại cảm ơn rồi cất điện thoại vào.

Sáng dậy sớm làm cậu rất khó chịu, cậu đi ra góc cầu thang hút một điếu thuốc, tay chống cằm lơ đãng, lâu lắm mới nhắn tiếp.

Vào lớp, học sinh lớp A đã đông đủ, ai nấy đều chăm chú làm bài.

Cậu ném điện thoại vào hộc bàn giáo viên rồi về chỗ ngồi.

Kha Dục dù ở lớp A, vẫn là người xuất sắc nhất, đứng thứ hai là Hứa Căng Tiêu, điểm số không chênh lệch nhiều.

Cậu ta rất chăm chỉ và nghiêm túc, luôn là người đến đầu tiên, cũng là về cuối cùng.

Ăn mặc giản dị, đối xử với mọi người có lễ độ và khoảng cách, hay cười, giống phiên bản nam của Lâm Hỉ Triều.

Kha Dục tặc lưỡi, nhếch miệng.

Thứ tư.

Lâm Hỉ Triều vừa đến chỗ ngồi, thấy trên bàn có hai tờ giấy nháp, ghi đầy các bước giải với phân tích kiến thức.

Nhìn kỹ là những bài hôm qua cô chưa hiểu.

Nhìn kỹ nữa, là chữ của Từ Viện Viện.

Cạnh giấy nháp còn có hộp thuốc giảm đau.

Cô rất ngạc nhiên, cầm thuốc với giấy nháp đi tìm Từ Viện Viện.

Từ Viện Viện từ phía sau cô bước tới cười nói.

"Viện Viện, cậu như cô bé hạt đậu ấy."

Lâm Hỉ Triều xúc động ôm chặt lấy cô bạn.

"Dù cậu khen mình rất vui nhưng—"

Từ Viện Viện kéo tay cô, ngồi xuống trước mặt cô, chỉ vào giấy nháp.

"Bài là Kha Dục giải rồi gửi cho mình, mình chép lại."

Lại chỉ vào hộp thuốc.

"Thuốc cũng là cậu ấy bảo mình mua cho cậu, mình không biết uống cái này được không nữa, chưa từng thử bao giờ."

Từ Viện Viện ôm mặt nhìn Lâm Hỉ Triều: "Cậu ấy tìm đến mình rồi, vậy là... hai người cãi nhau à?"

Mắt Lâm Hỉ Triều mở to, cử chỉ không tự nhiên hỏi: "Cậu ta tìm cậu?"

"Đúng vậy, tối đó cậu ấy chủ động kết bạn với mình, làm mình sợ chết khiếp, nhưng hỏi toàn chuyện về cậu."

Nói xong lại chọc ghẹo.

"Bạn trai cậu tuyệt thật, có kế hoạch đấy, người thì ở trại huấn luyện, tâm trí thì ở bên cậu."

Lâm Hỉ Triều cười gượng hai tiếng.

Kha Dục mấy ngày này không gọi cho mẹ cô nữa, cũng không tìm riêng cô, trên điện thoại thì im lặng, nhưng lại nhờ người khác giúp.

Cô cúi đầu nhìn vào tờ giấy đầy bài tập, lông mi cụp xuống, không thấy rõ biểu cảm.

Thứ năm.

Còn một ngày nữa là đến cuộc thi, Kha Dục cũng trở thành người dậy sớm nhất và ngủ muộn nhất.

Trên bàn cậu thường có ba thứ, bên trái là đề thi liên quan, bên phải là bài tập của trường không thể bỏ qua, ở giữa là tài liệu học cho Lâm Hỉ Triều, gồm kiến thức cốt lõi môn văn và toán cho kỳ thi tháng này.

Cậu còn phải giúp cô tổng hợp lại những bài khó cô chưa hiểu mỗi ngày.

Sáng dậy sớm, cậu đứng ở góc cầu thang hút thuốc, vừa hút vừa nhắn các bước giải bài cho Từ Viện Viện.

Rất tích cực, rất năng động.

Dù không trực tiếp gặp Lâm Hỉ Triều.

Buổi tối, cậu vẫn nghĩ đến cô nàng, mỗi khi nghĩ là lại hơi cứng lên, muốn giải tỏa, nhưng vào nhà vệ sinh vừa kéo khóa xuống lại chỉ có thể hút thuốc liên tục.

Nhưng không sao, từ từ rồi sẽ được.

Có những việc cần có mức độ trong tầm kiểm soát, cậu rất hiểu cách thư giãn lẫn chọn lựa hợp lý.

Thứ sáu.

Lâm Hỉ Triều nhận được quyển ghi chú học tập mà Kha Dục đã dành bốn ngày để tổng hợp cho cô.

Do Tưởng Hoài mang tới.

Giữa trưa, Tưởng Hoài trốn ngủ trưa đến trại huấn luyện tìm Kha Dục, cái này là do Kha Dục đưa từ cổng.

Không nói một lời, đưa xong rồi đi.

Vì vậy Tưởng Hoài học theo, đưa sách cho Lâm Hỉ Triều một cách gọn gàng, không nói gì, ý tứ đều nằm trong sách.

Nói Lâm Hỉ Triều không cảm động chút nào là không thể.

Trong ghi chú học tập, các điểm kiến thức, bài tập mẫu, phương pháp, dạng bài dễ sai mà Kha Dục tự tay viết rất chi tiết.

Chi tiết đến mức Lâm Hỉ Triều nghi ngờ cậu không phải đi huấn luyện mà là đi tham gia biên soạn sách giáo khoa.

Chữ của cậu thường rất phóng khoáng, nhưng trong ghi chú lại rất ngay ngắn.

Dù người không biết gì về học tập, nhìn vào quyển ghi chú này cũng cảm nhận được sự chân thành và nghiêm túc của đối phương.

Cô cũng là người rất giỏi tổng hợp, cô biết điều này tốn bao nhiêu tâm sức.

Lâm Hỉ Triều lật từng trang, đến cuối, thấy Kha Dục viết dòng cuối cùng trong quyển ghi chú.

[Trước khi em đạt vị trí đầu trong kỳ thi tháng, trong hai tuần, chúng ta sẽ như thế này. Tôi giúp em, nhưng không tìm em.]

[Không phải em luôn muốn quay lại như trước sao?]

[Vậy thì quay lại, để tôi lại được thấy em, để tôi chứng kiến em từng ngày.]

Chương 29: Kết quả

Ngày Kha Dục đi thi đấu vòng loại là thứ bảy, mẹ Lâm và Thích Cẩn đã chuẩn bị một bàn tiệc lớn ở nhà để chào đón cậu sau một tuần xa nhà.

Lâm Hỉ Triều vẫn ngồi trong phòng đọc sách.

Càng gần đến giờ Kha Dục về nhà, cô càng lo lắng.

Cậu nói rằng trong hai tuần này sẽ không đến tìm cô và không quan tâm đến việc bị Lâm Hỉ Triều chặn.

Điều này hoàn toàn trái ngược với phong cách hành xử trước đây của cậu, rất không giống cậu, nhưng Lâm Hỉ Triều vẫn cảm thấy như đang bị cậu ràng buộc.

Bên ngoài sân có tiếng xe hơi đi vào.

Cùng lúc đó mẹ cô chạy ra mở cửa.

"Hỉ Triều, Kha Dục về rồi, ra ăn cơm thôi con."

Lâm Hỉ Triều thở dài, nhìn ra ngoài sân rồi bước ra khỏi phòng.

Trong phòng khách không thấy Kha Dục, bà Thích đang đứng ở cửa ra vào nhíu mày gọi điện, mẹ vừa mang một đĩa thức ăn đặt lên bàn, chú Triệu tài xế vừa bước vào từ cửa.

Không thấy Kha Dục.

Mẹ nhìn quanh một chút, hỏi: "Thằng bé đâu rồi?"

Chú Triệu đáp: "Gặp bạn học ngoài cổng, cậu ấy bảo tôi về trước."

"Sao Kha Dục không nghe điện thoại chứ?"

Ba cặp mắt cùng nhìn về phía Thích Cẩn.

Bà Thích nhẹ nhíu mày đặt điện thoại xuống, nhìn về phía họ, ánh mắt lướt qua Lâm Hỉ Triều đứng giữa, rồi dừng lại.

"Hỉ Triều, giúp cô một việc được không?"

...

Lâm Hỉ Triều ủ rũ bước ra khỏi sân, dọc theo đường chính đi về phía cổng chính Thiên Dụ Sơn.

Càng sợ điều gì, điều đó càng đến.

Thích Cẩn nhờ cô đi gọi Kha Dục về.

Cô thở dài, suy nghĩ về cách đối phó với Kha Dục, rẽ vào một con đường khác, đi không xa đã thấy Kha Dục đứng ở cổng lớn.

Cậu thực sự đang nói chuyện với một cậu bé.

Một tuần không gặp, cậu mặc chiếc áo khoác bóng chày kiểu Mỹ, quần jeans xanh nhạt, ít khi mặc đồ nổi bật như vậy, cổ trắng lạnh đeo tai nghe, tóc mái hơi dài rủ xuống trán.

Trong tay cậu rõ ràng đang cầm điện thoại, không biết tại sao lại không nghe điện thoại của người ta.

Lâm Hỉ Triều đứng tại chỗ nhìn cậu, nhìn một lúc lâu, cậu với cậu bé

kia vẫn cứ nói chuyện không ngừng.

Cô lại thở dài, không muốn gọi người, khẽ ho vài tiếng.

Nhưng không ai để ý.

Cô lại ho lớn hơn, lần này vô tình bị sặc nước bọt, Lâm Hỉ Triều cúi đầu ho liên tục.

Mặt cô đỏ bừng.

Khi cổ họng dịu lại, cô ngẩng đầu thấy Kha Dục cuối cùng đã chú ý tới cô, nhìn cô từ phía bên kia.

Cậu gõ nhẹ vào điện thoại rồi bỏ tay vào túi.

Lâm Hỉ Triều hít thở sâu, đầu nghiêng về phía sau, rồi quay người bước đi.

Không biết Kha Dục có theo sau hay không, nhưng cô đã truyền đạt ý mình.

Dần dần, có một chuỗi bước chân theo nhịp của cô, giữ một khoảng cách không xa không gần.

Kha Dục theo sau cô mà không lên tiếng, chỉ chầm chậm đi theo, nhìn bóng lưng cô.

Lâm Hỉ Triều giả vờ bình tĩnh, không quay đầu lại, bước đều, khi gần đến ngôi nhà của Kha Dục.

Cách cổng chính khoảng 30 mét.

Kha Dục bước lên, tay rút khỏi túi, bước chân song song với Lâm Hỉ Triều, cổ tay nhẹ nhàng nâng lên, nắm lấy ngón tay của Lâm Hỉ Triều đang thả xuống bên người.

Đầu ngón tay ma sát, di chuyển lên, nhẹ nhàng nắm lấy, lòng bàn tay chạm vào lòng bàn tay.

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên quay đầu.

Kha Dục trầm giọng nói—

"Tôi rất nhớ em."

Nói xong.

Cậu buông ra, bỏ tay vào túi, bước chân vượt qua Lâm Hỉ Triều đi vào nhà, không nói thêm gì nữa.

Lâm Hỉ Triều đứng yên tại chỗ, mím môi nhìn tay mình.

.....

Từ ngày hôm đó, dù Kha Dục đã thực sự về nhà thì cậu vẫn làm như đã nói, không tìm cô nữa.

Lâm Hỉ Triều không còn tâm trí để đoán xem cậu nghĩ gì, tất cả thời gian của cô đều bị lấp đầy bởi việc làm bài và học tập.

6 giờ 50 sáng rời nhà, lên xe buýt, nghe tiếng Anh trong tai nghe, đến trường đọc lại thơ trong giờ học văn.

Rồi tiếp tục chú tâm vào từng tiết học, đặc biệt là toán và địa lý.

Ngoài việc ăn uống cần thiết với đi vệ sinh, giờ ra chơi 10 phút ngoài trời với Viện Viện, thời gian còn lại cô đều ngồi ở chỗ, ôn lại những bài học đã thuộc lòng.

Bài kiểm tra giai đoạn này bao phủ nhiều kiến thức, trừ các điểm cần ghi nhớ của chính trị và lịch sử, cô hầu như dành tất cả thời gian

cho toán và địa lý—những môn mà khoảng cách với các học sinh giỏi nhất khá xa.

Hai môn này, cô đã ôn luyện lại kiến thức cơ bản với các dạng bài nhiều lần.

Phòng giáo viên cũng trở thành nơi cô thường xuyên lui tới, sau này không cần tham khảo bài tổng hợp của Kha Dục, Viện Viện cũng không còn đưa cô phân tích lỗi sai nữa, cô đã tự tổng kết ra phương pháp học phù hợp nhất cho mình.

Tự bản thân hiểu rõ sự tiến bộ ổn định, bận rộn nhưng cũng rất phong phú.

Cô nhớ lại thời gian trước khi dính dáng đến Kha Dục, từ trường cấp hai chuyển lên trường THPT Số 1, cũng giống như vậy, cố gắng lọt vào top đầu của trường, sợ bị tụt hậu.

Đã bỏ ra nhiều tâm huyết lẫn cố gắng, từ cuối lớp vươn lên hạng 28 toàn khối.

Đó là cuộc sống ban đầu của cô: "quay lại như trước", là sự phấn đấu và nỗ lực.

Dĩ nhiên vẫn sẽ gặp Kha Dục.

Sau khi thi đấu vòng loại xong thì cậu có nhiều thời gian rảnh, mỗi ngày đều là ba điểm quen thuộc: lớp học, góc cầu thang, sân bóng rổ.

Cậu cũng “kín đáo” và im lặng hơn nhiều.

Mỗi lần gặp trên đường, ngay trước khi ánh mắt Lâm Hỉ Triều chạm đến, cậu sẽ lặng lẽ dời mắt đi trước.

Như hai người xa lạ đi lướt qua nhau.

Các bạn học do ảnh hưởng từ lời tuyên bố của Kha Dục trong lễ hội, cũng ít bàn tán về hai người họ hơn, thêm vào đó cũng không tìm ra điểm gì để bàn tán.

Bởi mỗi lần thấy Lâm Hỉ Triều trên đường, cô luôn là người cầm sách học từ mới, hoặc ghi nhớ điểm chính trị lịch sử.

Và Kha Dục cũng không còn tỏ ra quan tâm hay thân mật với cô nữa.

Chắc là đã chia tay, đó là lời đồn mới của họ.

Chỉ vào những đêm khuya ôn tập, Lâm Hỉ Triều sợ làm ồn đến mẹ, chuyển đồ vào bếp học bài.

Đêm thu lạnh, Lâm Hỉ Triều mặc đồ mỏng, vì sợ quá ấm sẽ buồn ngủ, cô co ro trên ghế học bài.

Lúc này, Kha Dục sẽ mang cho cô cốc sữa yến mạch nóng, đắp cho cô một chiếc chăn trên vai, xoa đầu cô rồi lặng lẽ ra ngoài.

Lâm Hỉ Triều nhìn bóng lưng cậu mà không rõ cảm xúc, rồi lắc đầu, tập trung học bài.

Vào cuối tuần này, Kha Dục không ở nhà, không biết đã đi đâu, tối cũng không về.

Cả người giống như "biến mất."

...

Thứ tư, thứ năm của tuần thứ hai, kỳ thi tháng chính thức bắt đầu.

Ngay trước khi vào phòng thi, các bạn học xung quanh Lâm Hỉ Triều còn đang thảo luận, nói rằng Kha Dục thi đấu rất tốt, cả tỉnh có 97

người đạt giải nhất, Kha Dục đạt điểm cao nhất, cùng với một nam sinh của trường thực nghiệm.

Cậu sẽ đại diện tỉnh tham gia vòng chung kết quốc gia, chỉ cần vào top 60 chung kết, không chỉ có suất vào đội tuyển quốc gia, mà còn có suất vào Đại học Bắc Kinh.

"Ôi chao, khoảng cách giữa người với người thật sự rất lớn."

Lâm Hỉ Triều nghe mà đờ đẫn, khi có người phía sau giục cô nhanh lên, cô mới lấy lại tinh thần, bước đến chỗ ngồi.

Phòng thi này gồm 32 học sinh đứng đầu lớp 11 khối xã hội, chỗ ngồi của cô ở hàng thứ tư từ cuối lên.

Vị trí của người đứng đầu ngay phía trên vài hàng, nhìn một cái là thấy.

Lâm Hỉ Triều trong lúc chờ phát đề luôn nhìn về phía đó.

Cô thật sự muốn có một lần ngồi ở vị trí đó.

Khi đề thi toán mà cô lo lắng và hồi hộp nhất được phát xuống, lướt qua một lượt, các dạng bài đều là những bài cô đã luyện tập nhiều lần, hoặc là những bài tương tự mà cô đã tổng hợp, tóm tắt.

Có lẽ vì sắp đến kỳ thi giữa kỳ, đề thi lần này nhìn chung không khó.

Lâm Hỉ Triều tự tin, bắt đầu làm bài.

Môn này kết thúc, mọi người trong lớp đều thảo luận về đề thi và đáp án, Lâm Hỉ Triều không tham gia, cũng không dám thả lỏng tinh thần, cô ngồi tại chỗ tiếp tục ôn bài cho môn tiếp theo.

Thời gian nhanh chóng trôi đến môn cuối cùng, tiếng Anh là môn cô học giỏi nhất, hoàn thành trước nửa giờ nên cô kiểm tra lại hai lần,

khi sắp hoàn thành, cô đột nhiên nhớ đến cuộc cá cược này.

Thực lòng mà nói, cô đã nghĩ đến việc có nên cố tình làm sai để đạt được chiến thắng dễ dàng, đổi lấy cơ hội thực sự kiểm soát Kha Dục.

Nếu Kha Dục sau khi bị cô chặn lại còn quá đáng hơn, thêm một lần nữa quá khích, cô sẽ không ngần ngại mà làm như vậy.

Nhưng, Lâm Hỉ Triều nhìn tờ giấy đầy đủ đáp án, không thể thuyết phục bản thân cố tình viết sai hay sửa đáp án.

Muốn đạt được kết quả cao trong thời gian ngắn, ở kỳ thi giai đoạn này là dễ dàng nhất.

Càng về sau, thi giữa kỳ, thi cuối kỳ, kiến thức càng nhiều, dạng bài càng rộng, cô sẽ càng gặp khó khăn.

Mỗi câu hỏi, mỗi câu trả lời đều là kết quả của sự luyện tập và ghi nhớ lặp đi lặp lại, đã bỏ ra rất nhiều nên thật sự không muốn, cũng không dám cố tình viết sai đáp án.

Đó là sự phản bội ý chí cá nhân của cô.

Tiếng chuông kết thúc vang lên.

Lâm Hỉ Triều đóng bút, cất đi.

Cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

…

Sau kỳ thi tháng, học sinh không cần học tiết tự học buổi tối hôm đó, được thả lỏng một chút.

Từ Viện Viện kéo Lâm Hỉ Triều ra ngoài ăn.

Trong lúc chờ món ăn, Từ Viện Viện đột nhiên hỏi: "Cậu và Kha Dục vẫn đang chiến tranh lạnh à?"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, lúc này mới nhớ lời hứa của Kha Dục đến khi kết thúc kỳ thi tháng, cô vội cúi đầu xem điện thoại, không có tin nhắn mới.

Thi xong đã được một lúc lâu, Kha Dục cũng không đến tìm cô.

Nhún vai, Lâm Hỉ Triều gắp một hạt đậu khô bỏ vào miệng.

Nhai nhai, cô bình thản đáp: "Ừ, tớ chặn cậu ta rồi."

Nghĩ nghĩ, cô lại hỏi Viện Viện: "Dạo này cậu ta có tìm cậu không?"

Từ Viện Viện lắc đầu: "Không, cậu ấy về trường cũng hỏi tớ, cậu có cần giúp gì không, tớ thấy cậu tự học ngày càng tốt, nên tớ nói không cần."

"Rồi..." Từ Viện Viện chống cằm: "Cậu ấy cũng không tìm tớ nữa."

Lâm Hỉ Triều im lặng một lúc, gật đầu.

"Rốt cuộc là vì sao hai người cãi nhau vậy? Chuyện ở lễ hội trường à?"

Lúc này, món ăn được bưng lên bàn, đĩa chạm vào mặt bàn phát ra tiếng động nhẹ.

Lâm Hỉ Triều mím môi tháo bao bì bộ đồ ăn, ném bao bì nhựa vào thùng rác, rồi thản nhiên đáp.

"Viện Viện, cậu không thấy lạ sao?"

"Lạ gì?"

"Kha Dục lại yêu đương với tớ."

Từ Viện Viện bỏ tay khỏi mặt, xoa xoa quần, ngập ngừng nói: "Thật ra thì có, đặc biệt là cậu đã từng nói đây là mối quan hệ không lành mạnh, hơn nữa Kha Dục thật sự..."

Cô ấy suy nghĩ kỹ lời nói: "Kha Dục thật sự không phải là kiểu con trai bình thường, nhưng sau này, tớ thấy cậu ấy đối xử với cậu rất tốt, cũng rất bảo vệ cậu, nên tớ không nghĩ nhiều nữa."

Từ Viện Viện nhìn vào ánh mắt không rõ cảm xúc của Lâm Hỉ Triều, vội bổ sung: "Cậu cũng đừng nghĩ nhiều quá, đừng coi thường bản thân, cậu rất tuyệt mà!!"

Cô luôn nghĩ rằng mâu thuẫn của hai người là do những lời đồn "không xứng": "Kha Dục chỉ đùa chơi".

"Tớ không coi thường bản thân."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, nhìn thẳng vào Từ Viện Viện: "Chỉ là tớ cũng thấy lạ."

"Những thông tin tớ biết về cậu ta, thực ra giống các cậu."

Cô nói, lông mày nhíu chặt.

"Kha Dục ở bên tớ, đối xử tốt với tớ theo cách của cậu ta." Ánh mắt cô đầy sự nghi ngờ, đột nhiên cười mỉa mai, rũ mắt.

"Nhưng cậu ta... chưa bao giờ nói cho tớ biết tại sao."

"Đến bây giờ, tớ cũng không biết tại sao."

Từ Viện Viện ngỡ ngàng nhìn Lâm Hỉ Triều, một lúc sau, mới mím môi, không nói thêm gì.

...

Kết quả kỳ thi tháng này có rất nhanh, đến tiết cuối cùng buổi chiều thứ sáu, giáo viên chủ nhiệm đã cầm bảng xếp hạng lên bục giảng.

Lâm Hỉ Triều ngồi trong lớp, tay chân lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô thậm chí còn không dám nghe, cắn ngón tay hít thở.

Giáo viên chủ nhiệm nhìn lướt qua học sinh dưới lớp, dừng lại trên mặt Lâm Hỉ Triều, cười.

"Lâm Hỉ Triều, em đứng dậy đi."

Lâm Hỉ Triều giật mình, lo lắng đứng lên, nhìn giáo viên.

"Giáo viên toán cứ nằng nặc yêu cầu tôi vào lớp khen em, em tiến bộ rất nhanh, lần trước em được bao nhiêu điểm?"

"9...95."

"Lần này em được 135."

Cả lớp ồ lên—

Tiếng vỗ tay vang lên, vài nam sinh huýt sáo, nói chị dâu giỏi quá.

Lâm Hỉ Triều nghe điểm số mà thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được cười, mặt đỏ bừng nói cảm ơn.

Đủ rồi, nghe đến đây là đủ rồi.

Giáo viên chủ nhiệm vẫy tay với cả lớp, nói đợi chút, rồi cầm bảng điểm, tiếp tục hỏi.

"Lâm Hỉ Triều, lần trước em xếp hạng bao nhiêu?"

Cô khó thở, đáp: "Hạng 6."

"Lần này em hạng nhất."

Lâm Hỉ Triều thở dốc, cũng như các bạn trong lớp, cô chưa kịp phản ứng, giáo viên chủ nhiệm đã đọc tiếp điểm từng môn của cô.

"Lâm Hỉ Triều, ngữ văn 130, toán 135, tiếng Anh 145, chính trị lịch sử địa lý 278, tổng điểm 688."

Tiếng vỗ tay lại vang lên, giáo viên chủ nhiệm không ngăn cản, lớn tiếng nói—

"Với điểm này, em và bạn Phương Uyển Nghi của lớp chọn bằng điểm."

"Em, xếp đồng hạng nhất toàn khối xã hội."

Chương 30: Lý do tại sao

Khi bảng điểm được công bố, lãnh đạo nhà trường đã thay ngay bảng thông báo bên ngoài tòa nhà giảng dạy bằng hình ảnh của các học sinh xuất sắc nhất.

Đến khi tan học, hầu hết mọi người đã về, Lâm Hỉ Triều một mình đứng trước bảng thông báo, nhìn tên mình.

Hạng nhất khối xã hội lớp 11: Lâm Hỉ Triều.

Cột bên phải, hạng nhất khối Tự nhiên lớp 11: Kha Dục.

Lần đầu tiên, tên của họ cùng xuất hiện trên một bảng thông báo.

Lâm Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy đây chỉ là sự khởi đầu.

"Chúc mừng nhé."

Có người nói từ phía sau.

Mi mắt cô khẽ run, ngay sau đó vải trên vai cô bị ai đó chạm nhẹ qua, mùi hương chanh đắng lan tỏa, xen lẫn với mùi thuốc lá thoáng qua.

Thời tiết lúc này âm u, gió thu thổi qua, mùi hương trên mũi cũng bị thổi tan.

Sắp mưa rồi.

Lâm Hỉ Triều không quay đầu lại, cô mấp máy môi, nhưng tay đã bị ai đó nắm lấy, muốn rút tay ra, có điều lại bị nắm chặt hơn.

Kha Dục luôn im lặng xuất hiện vào khoảnh khắc cuối cùng.

"Tôi đưa em đến một nơi."

"...Nơi nào?"

"Đi theo tôi."

...

Kha Dục đưa cô đến một căn hộ cao tầng khác. Khi chờ thang máy lên, Lâm Hỉ Triều chăm chú nhìn vào những con số nhảy lên không ngừng, cắn vào má trong, không nói một lời.

Kha Dục luôn nắm chặt tay cô, cảm nhận được lòng bàn tay cô dần ẩm ướt đẫm mồ hôi.

Đầu ngón tay cọ qua lòng bàn tay cô, cậu cười: "Em đang sợ à?"

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn cậu, không lên tiếng.

Khóe miệng Kha Dục càng mở rộng, cùng lúc đó, thang máy kêu "ting" một tiếng, cậu dẫn cô ra ngoài.

Ra khỏi thang máy là một cánh cửa đơn, cậu nhập mật khẩu vào cửa.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, lại hỏi: "Đây là đâu?"

Kha Dục mở cửa, lấy cho cô đôi dép ở cửa ra vào, sau đó mới giải thích.

"Chung cư này là của gia đình tôi, khi mở bán đã để lại một căn cho

tôi."

Cô nhìn lướt qua căn hộ, không có động tĩnh gì, rồi nghe Kha Dục nói tiếp.

"Mật khẩu chỉ mình tôi biết, nên căn nhà này, không ai khác vào được."

"Cậu định hôm nay luôn sao?"

Lâm Hỉ Triều siết chặt ống quần, hỏi thẳng thừng.

Kha Dục khẽ nhếch miệng, cũng đáp thẳng: "Yên tâm, không phải hôm nay."

Từ đó xác nhận được những điều mà cả hai ngầm hiểu suốt chặng đường đi.

Lâm Hỉ Triều mím môi, ngồi xuống thay dép, rồi theo Kha Dục vào nhà.

Căn hộ được thiết kế theo kiểu duplex hai tầng, phong cách trang trí giống với phòng của cậu ở Thiên Dụ Sơn, cửa sổ lớn, sáng sủa lạnh lẽo, cực kỳ tối giản và gọn gàng.

Nội thất rất ít, phòng khách chỉ có một chiếc sofa, thảm với một màn hình chiếu lớn.

Kha Dục đi đến quầy bar lấy cho cô một lon nước dừa, cắm ống hút vào đưa cho cô, sau đó lại nắm tay cô, dẫn lên lầu.

"Tôi cũng đã lâu không đến đây, cuối tuần trước mới đến dọn dẹp một chút."

Lâm Hỉ Triều nhíu mày đi theo sau cậu, quan sát xung quanh.

Tầng hai có ba phòng, Kha Dục dẫn cô vào phòng trong cùng, mở cửa là một phòng vẽ nhỏ.

Bên trong bày biện một số dụng cụ vẽ, trông như vừa mới được sử dụng, trên tường dán những bức tranh của cậu như những tấm áp phích.

Có vài bức cô đã thấy ở Thiên Dụ Sơn, có vài bức chưa thấy, nhưng giấy đã hơi ố vàng cũ, có nhiều bức giống với hình xăm ngọn đuốc của cậu.

Rất khó hiểu.

Lâm Hỉ Triều quay người hỏi: "Cậu đưa tôi đến đây, chỉ để xem tranh của cậu sao?"

Kha Dục dựa vào khung cửa, cúi đầu cười.

"Em bước vào đi."

Cô hoàn toàn bước vào phòng, xoay người, mới thấy trên một bức tường khác có những bức tranh với nhiều kích cỡ khác nhau, gần như chiếm toàn bộ bức tường.

Một bức lại một bức, tư thế khác nhau, nhưng đều là cùng một người, cùng một gương mặt—

Một cô gái.

Mắt Lâm Hỉ Triều đột nhiên mở to, kinh ngạc.

Cạch một tiếng.

Tiếng bật lửa vang lên, Kha Dục cúi đầu châm một điếu thuốc, rồi kẹp giữa các ngón tay, mu bàn tay xoa xoa mắt.

"Cậu vẽ... tất cả những bức này là ai?"

Kha Dục xoay người quay lưng về phía cô, dường như rất rõ về những bức tranh trên tường, cậu từ từ nói.

"Bức tranh ở giữa—"

Lâm Hỉ Triều nhìn theo, trong những bức vẽ bằng bút chì, chỉ có bức đó là được tô màu nước.

Một chiếc ô che đi toàn bộ cơ thể người, chỉ thấy rõ mép váy ướt dính nước mưa, dán vào đôi chân co ro, màu sắc nhạt nhòa nhưng gợi cảm một cách kỳ lạ.

"Đó là em."

Kha Dục nói.

"Lúc 14 tuổi."

…

"Không thể nào."

Lâm Hỉ Triều gần như không do dự mà gạt phăng: "14 tuổi? Lúc đó tôi còn chưa biết cậu."

"Tôi cũng không biết em, tôi chỉ thấy em thôi."

Lâm Hỉ Triều lùi lại một bước, đặt mạnh lon nước dừa lên bàn, không thể tin được.

Kha Dục vẫy vẫy tàn thuốc, tiếp tục nói: “Từ khi tôi có trí nhớ mẹ em đã luôn chăm sóc gia đình tôi, em nghĩ kỹ lại xem, trước đó em chưa từng đến đây sao?"

Lâm Hỉ Triều dừng lại, ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm, cô quay đầu nhìn, trời ngày càng tối tăm, cơn mưa lớn sắp trút xuống.

Hôm đấy cũng là một ngày mưa.

"Hỉ Triều, mẹ phải đi giao đồ cho người ta, con chờ mẹ ngoài sân một chút, mẹ ra ngay thôi."

Lâm Hỉ Triều 14 tuổi cầm ô gật đầu.

Cuối tuần, mẹ khó khăn lắm mới rảnh rỗi đưa cô đi mua quần áo, lại bị một cú điện thoại gọi đến nhà ông chủ.

"Ôi trời, sao mưa lại đổ xuống ngay vậy." Mẹ rút chìa khóa ra mở cửa: "Con đứng dưới mái hiên đi, đừng để bị ướt."

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, không muốn qua.

Vườn hoa trong sân bị mưa làm ướt, trở nên lầy lội không cịu nổi. Những con kiến bò ra từ lỗ hổng của đất, bò thành hàng trên bờ tường chưa bị ướt.

Cô chờ một lúc thì cảm thấy chán, chỉnh lại ô rồi cúi xuống nhìn.

Váy cô mặc rất dài, mép váy chạm đất, cô vội vàng vén lên, buộc ở vị trí đầu gối.

Lâm Hỉ Triều nhìn theo, trong những bức vẽ bằng bút chì, chỉ có bức đó là được tô màu nước.

Một chiếc ô che đi toàn bộ cơ thể người, chỉ thấy rõ mép váy ướt dính nước mưa, dán vào đôi chân co ro, màu sắc nhạt nhòa nhưng gợi cảm một cách kỳ lạ.

"Đó là em."

Kha Dục nói.

"Lúc 14 tuổi."

…

"Không thể nào."

Lâm Hỉ Triều gần như không do dự mà gạt phăng: "14 tuổi? Lúc đó tôi còn chưa biết cậu."

"Tôi cũng không biết em, tôi chỉ thấy em thôi."

Lâm Hỉ Triều lùi lại một bước, đặt mạnh lon nước dừa lên bàn, không thể tin được.

Kha Dục vẫy vẫy tàn thuốc, tiếp tục nói: "Từ khi tôi có trí nhớ mẹ em đã luôn chăm sóc gia đình tôi, em nghĩ kỹ lại xem, trước đó em chưa từng đến đây sao?"

Lâm Hỉ Triều dừng lại, ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm, cô quay đầu nhìn, trời ngày càng tối tăm, cơn mưa lớn sắp trút xuống.

Hôm đấy cũng là một ngày mưa.

"Hỉ Triều, mẹ phải đi giao đồ cho người ta, con chờ mẹ ngoài sân một chút, mẹ ra ngay thôi."

Lâm Hỉ Triều 14 tuổi cầm ô gật đầu.

Cuối tuần, mẹ khó khăn lắm mới rảnh rỗi đưa cô đi mua quần áo, lại bị một cú điện thoại gọi đến nhà ông chủ.

"Ôi trời, sao mưa lại đổ xuống ngay vậy." Mẹ rút chìa khóa ra mở cửa: "Con đứng dưới mái hiên đi, đừng để bị ướt."

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, không muốn qua.

Vườn hoa trong sân bị mưa làm ướt, trở nên lầy lội không cịu nổi. Những con kiến bò ra từ lỗ hổng của đất, bò thành hàng trên bờ tường chưa bị ướt.

Cô chờ một lúc thì cảm thấy chán, chỉnh lại ô rồi cúi xuống nhìn.

Váy cô mặc rất dài, mép váy chạm đất, cô vội vàng vén lên, buộc ở vị trí đầu gối.

Cầm một cành cây nhỏ trong tay, chọc vào hàng kiến.

Nước mưa rơi lộp độp trên ô của cô, chảy dọc theo thân ô, rơi xuống chân, từng giọt, từng giọt, mép váy trắng bị thấm ướt, lộ ra làn da trắng ngần, mỏng manh quyến rũ.

Ướt nhẹp, giống như hoa hồng trắng trong sương, trong trẻo đầy mê hoặc.

Ở góc không ai chú ý, tầng hai của sân, một cậu bé đứng bên cửa sổ nhìn cô.

Cánh tay chống lên bệ cửa, đầu tựa vào đó, mắt không chớp lấy một cái.

Tách, tách, tách.

Mưa rơi trên mắt cá chân cô, tổng cộng 42 giọt.

Mép váy bị ướt hoàn toàn, bó sát vào đôi chân thon thả, nếu vẽ bằng bút chì thì chỉ cần 9 nét là đủ.

Hít hà.

Cậu nghiêng đầu, vạt áo bị giọt mưa bay vào làm ướt, dính vào

xương ức, như một sự kích thích.

...

Mưa ngày càng lớn, Kha Dục bước vào đóng cửa sổ lại, Lâm Hỉ Triều nhìn cậu, theo bản năng lùi một bước.

"Dù có gặp trước đây." Lâm Hỉ Triều nắm chặt ngón tay: "Điều đó cũng không chứng minh được gì, chuyện đã ba năm rồi, chúng ta sau đó không còn liên hệ."

Kha Dục nâng tay cầm cửa sổ lên, không phủ nhận, ngồi xuống, bắt đầu chậm rãi thu dọn dụng cụ vẽ trên sàn.

Một lúc sau, cậu mới mở miệng.

"Chỉ là em không biết."

"Trước 15 tuổi, em luôn để tóc ngắn ngang cổ, vì ở ký túc xá trung học nên sợ khó gội."

"Em học rất giỏi, nhưng vì lý do khu vực học, thành ra chỉ có thể học trường số hai, đồng phục trường em là màu đỏ, không đẹp lắm, mọi người ra khỏi cổng trường là cởi ra, nhưng chỉ có em mặc rất chỉnh tề."

Giọng cậu đều đều, nhưng từng chữ đều chính xác.

Lâm Hỉ Triều hoàn toàn không nói được lời nào, cứng đờ đứng đó, ngây người nhìn cậu.

Kha Dục bình tĩnh liếc nhìn cô, cười: "Tại sao tôi không bao giờ nói, chỉ vì không muốn thấy em như thế này."

Thực ra, còn rất nhiều.

Sau cơn mưa tạnh hôm đó, Kha Dục vừa tỉnh táo lại đã bắt đầu vẽ.

Cậu như đơn thuần quan sát một người mẫu, quan sát cô gái trong sân ngày mưa, bút vẽ là những đường nét của giọt mưa trên da, không liên quan đến người đó.

Chỉ đến khi yên tĩnh, cậu mới mơ tưởng, ngón tay chạm vào làn da đó, đầu gối ôm lấy eo cậu, nhấp nhô, động đậy, mỗi lúc nghĩ đến cậu lại cương cứng.

Ở tuổi này, cậu bé chỉ hiểu sơ sơ về "kiến thức giới tính", ngoài phim đen thô tục, là những cảnh tượng mờ ảo trong cuộc sống.

Cậu bắt đầu nghe nhiều bài hát, xem nhiều phim, vẽ nhiều tranh hơn, cố gắng biến những suy nghĩ rối loạn thành nguồn cảm hứng nghệ thuật.

Cho đến một năm sau, cậu vô tình nghe thấy dì Thích nhờ chú Triệu, khi ra ngoài thì rửa ảnh của con gái giúp bà.

Cậu lén nghe một lúc lâu, rồi bước ra, giả vờ tốt bụng đề nghị "giúp đỡ".

Ảnh từ điện thoại của dì, được chuyển sang điện thoại cậu.

Cậu đứng ở bên ngoài, dưới ánh nắng gay gắt, tỉ mỉ xem từng bức ảnh của cô.

Gương mặt bị che khuất đằng sau chiếc ô.

Là tóc ngắn, mắt hạnh, lông mi cong, dáng vẻ dịu dàng, như ly nước trắng mùa hè.

Có ảnh cô ở nhà, giơ tay chữ V, cười với lúm đồng tiền.

Có ảnh cô ở công viên giải trí, ngồi trên đu quay, tò mò và háo hức

nhìn pháo hoa bên ngoài.

Có ảnh cô trong lớp học, trước bàn học, từ một đứa trẻ trở thành thiếu nữ, từ hình vẽ hoạt hình đến váy trắng.

Kha Dục nuốt nước bọt, dưới ánh mặt trời, trong lòng dâng lên ngọn lửa.

...

Cuối cùng, cậu giao cho dì không chỉ những tấm ảnh đã rửa mà còn một bức chân dung do cậu vẽ.

Dì rất ngạc nhiên, liên tục cảm ơn.

"Không có gì đâu dì." Kha Dục cười chân thành, cầm bút lên bức tranh, hỏi: "Cô ấy tên là gì? Để cháu ghi tên bên cạnh."

"Lâm Hỉ Triều."

"Chữ Hỉ của vui mừng, chữ Triều của ánh mặt trời buổi sáng."

Mặt trời mới lên, một số thứ, cứ thế mà xuất hiện.

Khi biết cô vì không đủ điểm vào trường số một mà chỉ vào trường số hai, cậu đã đặc biệt đến trường đó gặp cô.

Cậu canh giờ tan học, chờ rất lâu ở quán nước đối diện.

Các học sinh từ cổng trường ùa ra, người thì cởi đồng phục, người thì mang ba lô, vài cậu thanh niên tóc vàng xấu tính ngồi chồm hổm ở cổng, huýt sáo với từng nữ sinh đi qua.

Trong môi trường như vậy, Kha Dục gõ nhẹ ngón tay trên bàn, suy nghĩ, rồi ngay lập tức nhận ra Lâm Hỉ Triều giữa đám đông.

Cậu đã vẽ nhiều thứ của cô, từ cấu trúc cơ thể đến các chi tiết khuôn mặt, cậu đã quá quen thuộc.

Lâm Hỉ Triều không còn tóc ngắn, bây giờ cô buộc tóc đuôi ngựa dài quét qua cổ, đồng phục mặc rất chỉnh tề, tay cầm quyển từ điển đi đến trạm xe buýt.

Lúc này là đầu xuân, nắng ấm trong trẻo ánh lên mái tóc cô, sáng lấp lánh như có ánh sáng, tràn đầy thần tính, cảnh tượng đó rất giống phim của Sorrentino.

Kha Dục nhìn nghiêng khi xe buýt đã dừng ở ngã tư, cậu mở cửa bước ra, đi đến bên cô, rồi cố ý va vào cô đang cúi đầu, quyển từ điển rơi xuống đất.

Kha Dục nhặt lên, đưa cho cô, nói xin lỗi.

Ánh mắt cô chỉ dừng lại trên quyển từ điển một chút, suy nghĩ toàn bộ ở chiếc xe buýt đã đến, cô nhanh chóng nói không sao rồi cầm lấy, xe buýt vừa đến trạm cô đã chạy tót lên xe.

Hoàn toàn không chú ý đến Kha Dục vừa xuất hiện.

Kha Dục đứng nguyên tại chỗ, qua cửa sổ nhìn cô đi vào mà khó thở.

Từ lúc phát hiện ra cô trong ngày mưa, đến khi mơ tưởng về cô, tới hồi biết mặt, hôm nay chạm vào cô, nghe giọng cô.

Kha Dục tỉ mỉ suy nghĩ về cảm xúc của mình, đã xác định rõ ràng.

Về nhà, cậu nghĩ cách nói chuyện với Thích Cẩn.

"Bố trong hội đồng quản trị trường THPT Số 1, đang cần tìm một người trao học bổng đúng không mẹ?"

“Ừ, có chuyện đó.”

“Bố có muốn xem xét con gái của dì giúp việc không?”

Thích Cẩn thắc mắc: "Sao con lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?”

“Dì đã chăm sóc gia đình chúng ta rất lâu, không phải sắp đến sinh nhật của dì ấy rồi sao, mà dì ấy lại luôn lo lắng cho con gái, coi như chúng ta tặng một món quà cho dì ấy đi.”

Lời cậu nói rất chân thành, từng từ từng chữ đều như nghĩ cho người khác, Thích Cẩn không hỏi nhiều mà đồng ý.

Chọn người nhận học bổng là chuyện nhỏ, không bằng thuận nước đẩy thuyền làm người tốt.

Mọi việc đều suôn sẻ, Kha Dục cũng đạt được mục đích.

Cậu rất tò mò về con người, không suy nghĩ kỹ là liên quan đến cảm xúc nào, nhưng không hài lòng với việc chỉ quan sát.

Có thể gặp mỗi ngày, sẽ không có những suy nghĩ mất kiểm soát này.

Có thể rút ngắn khoảng cách, sẽ trở nên nhàm chán và không hoàn hảo.

Cậu muốn tự mình kiểm chứng.

“Đừng nói nữa!”

Lâm Hỉ Triều đã lùi đến góc phòng, cô cắt ngang lời Kha Dục đang nói về quá khứ.

“Nghe cậu nói thế, tôi chỉ thấy cậu.. cậu rất đáng sợ.”

Nghe Kha Dục nói những điều này, cô cảm thấy thật hoang đường và khó tin, đầu óc rối bời, cô hỏi: "Tôi muốn về nhà, khi nào cậu cho tôi về nhà?"

Kha Dục đặt cây cọ cuối cùng vào hộp, đóng lại, sau đó ngước mắt lên.

“Không thể, em sẽ ở đây hai ngày tới.”

Lâm Hỉ Triều mở to mắt, hỏi tại sao.

“Mẹ không tìm thấy tôi sẽ lo lắng.”

“Tôi đã nói với dì rồi, dì cũng đồng ý.”

Lâm Hỉ Triều càng thấy Kha Dục thật đáng sợ, cô ra khỏi phòng, xuống lầu đến cửa chính, nhưng không mở được, cửa đã bị khóa trái.

“Kha Dục, mở cửa ra! Cậu có ý gì vậy!”

Kha Dục bước chậm ra từ phòng, không biểu hiện gì: "Tôi đợi em ba tuần một cách đúng mực, không liên lạc đợi em đạt hạng nhất, như thế là quá đủ rồi.”

Cậu bỏ tay vào túi, từng bước đi xuống: "Em giận dỗi hay làm gì cũng được, nhưng việc chặn liên lạc... tôi chỉ chấp nhận một lần này.”

Ngực Lâm Hỉ Triều phập phồng, hít thở sâu: "Tôi sẽ gọi cảnh sát.”

“Nếu em không muốn mẹ em và mẹ tôi, ồ, có thể cả một đám người đến đồn cảnh sát để cứu chúng ta, thì cứ việc gọi.”

“Tại sao cậu luôn phải làm mọi việc một cách cực đoan như vậy!”

Kha Dục đứng trước mặt cô, cười: "Em mới gặp tôi lần đầu à? Tôi vẫn luôn là người như vậy mà.”

Chương 31: Đã hết giận chưa? (H nhẹ)

Lâm Hỉ Triều nắm chặt tay nắm cửa, không ngừng lay động, cô nín thở, nói từng chữ với Kha Dục: "Tôi muốn ra ngoài."

"Cậu để tôi ra ngoài!"

Kha Dục không động đậy, đưa tay ra phủ lên bàn tay đang vịn chặt tay nắm cửa của cô, giữ chặt lại.

"Đừng lay như vậy, lay hỏng rồi, cả hai chúng ta đều không ra được."

Cậu nhếch mép cười, giọng như đùa cợt, mặc dù Lâm Hỉ Triều trông như sắp phát nổ, nhưng cậu vẫn điềm nhiên như đang trêu cô.

Lâm Hỉ Triều hất tay cậu ra, hai người đứng quá gần nhau, cô đẩy cậu ra: "Đồ thần kinh, mở cửa ra!"

Khoảng cách chiều cao giữa hai người không nhỏ, Kha Dục dễ dàng giữ chặt tay cô, tay ôm lấy eo cô, như đang chơi trò chơi, sờ soạng quanh eo cô.

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục giữ chặt trước ngực cậu, đầu bị cậu giữ lại bằng một tay khác, cô giãy giụa vài cái mà vẫn không thể cử động, rồi há miệng cắn vào xương đòn của cậu.

Răng cắm vào chỗ thịt mềm, cắn rất mạnh.

Kha Dục nhíu mày, nhưng không quan tâm, tay vẫn tiếp tục di

chuyển trên eo cô, sờ soạng đến bụng dưới, ở vị trí chỗ eo hai người tiếp xúc, cậu sờ thấy một cái vỏ kim loại cứng.

Nhanh chóng rút ra, lật một cái trong lòng bàn tay, màn hình sáng lên.

Là điện thoại của Lâm Hỉ Triều.

Rồi cậu vẫn nhịn để cô cắn, ngón tay trượt màn hình để mở khóa.

Mật khẩu không khó đoán, chỉ cần nhìn một lần là nhớ.

Nhập các tháng sinh của mẹ, bố và chính cô.

Đinh một tiếng, giao diện mở khóa.

Lâm Hỉ Triều nghe thấy âm thanh quen thuộc, ngẩng đầu lên, Kha Dục đã vào giao diện danh sách đen của cô, tìm thấy tên mình.

"Kha Dục!"

Cô nhón chân lên cướp lại, Kha Dục giơ tay cao, lùi lại, đôi mắt lơ đãng nhìn vào màn hình, tự rút mình ra khỏi danh sách đen, đồng thời đặt lên đầu danh bạ.

Lại quay trở lại giao diện liên lạc, một lần nữa kéo ra, nhanh chóng thao tác, thêm một chữ A vào trước tên, cũng trở thành người liên lạc hàng đầu.

Lâm Hỉ Triều không thể với tới, tức giận hét lên: "Cậu là con nít đấy à!"

Kha Dục hoàn thành một loạt động tác sau đó dừng lại, có điều tay vẫn giơ cao, cổ tay thả lỏng, hai ngón tay lật lại một lần nữa, nhướng mày, chỉ chỉ vào điện thoại với cô.

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, nắm tay cậu toan cướp lại, Kha Dục giơ cổ tay lên cao, ngay trước mặt cô tắt nguồn, rồi nhét vào túi sau quần.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, buông tay cậu ra, mím môi nhìn cậu, ngực phập phồng.

Kha Dục bình thản nhìn lại cô, cúi xuống liếc nhìn dấu răng trên xương đòn mình, nhếch miệng, định nói gì đó.

Chát—

Tiếng tát vang lên rõ ràng, đầy giận dữ.

Kha Dục bị tát bất ngờ, đầu cậu lệch sang một bên, chỉ kịp nhìn thấy tay Lâm Hỉ Triều rút lại.

"Chậc."

Lưỡi cậu khẽ chạm vào má, quay đầu lại, Lâm Hỉ Triều đã quay lưng về cửa, cúi đầu, mặt úp vào đầu gối.

Bế tắc.

Cậu đút tay vào túi nhìn cô một lúc, rồi nhìn đồng hồ, rồi thản nhiên quay đi.

"Đói chưa? Muốn ăn gì không?"

Như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Nói xong, cậu đã bước tới bếp, lấy ra món ăn đã đặt trước khi đưa Lâm Hỉ Triều đến đây.

Mở bếp, hâm nóng lại.

Phía bên kia không có tiếng động, Kha Dục cúi đầu, hai tay chống lên bếp, hít thở, rồi từ tấm gương phản chiếu trên tủ bếp nhìn thấy mặt mình, dấu tay rõ ràng đang đỏ ửng.

Cô gái rất tức giận.

Cậu ấn vào dấu tay, rồi hâm nóng từng món từng món một, cuối cùng đặt lên bàn ăn.

Quá trình này kéo dài gần nửa tiếng.

Lâm Hỉ Triều từ ngồi xổm chuyển sang ngồi bệt, mặt vẫn úp vào đầu gối.

Kha Dục rút đũa, bưng đĩa cuối cùng lên bàn, gọi cô: "Lại ăn cơm đi."

Rồi từ túi giấy dưới bàn lấy ra một chiếc bánh nhỏ: "Tôi mua bánh, chúc mừng—"

Nửa câu sau bị cậu nuốt lại, nói ra bây giờ có vẻ không hợp.

Cậu sắp xếp mọi thứ xong, liếc nhìn thấy Lâm Hỉ Triều thay đổi tư thế, nhưng cô vẫn cúi đầu, vai khẽ run.

Kha Dục híp mắt, đi tới từ từ ngồi xổm trước mặt cô, tay vuốt sau đầu cô, kéo tay cô lên.

"Nền đất lạnh, dậy đi nào."

Lâm Hỉ Triều hất tay cậu ra.

Cậu khẽ nhíu mày, giọng dịu lại: "Bướng bỉnh gì chứ, tôi chỉ muốn em ở đây với tôi hai ngày, Thiên Dụ Sơn ồn ào quá thôi mà."

"Anh chưa hỏi tôi có đồng ý không."

Lâm Hỉ Triều lên tiếng, nhưng giọng cô nghe như nghẹn ngào.

"Em sẽ không đồng ý."

Kha Dục đáp rất thẳng, cậu quỳ một chân xuống.

"Em sẽ không đồng ý, tôi lại rất muốn làm vậy, thì cần gì phải hỏi?"

Lâm Hỉ Triều vùi đầu sâu hơn.

Cậu lại ôm chặt cô vào lòng, tay áp lên cổ cô, tay kia vỗ nhẹ lưng cô.

"Đừng sợ, tôi chỉ hơi lo lắng, sợ sau ba tuần em sẽ quên tôi, đạt hạng nhất rồi cũng không tìm tôi."

Cậu nghiêng đầu, dùng mặt chạm vào tai Lâm Hỉ Triều.

"Em muốn biết tại sao, tôi sẽ nói, muốn đánh tôi, đá tôi, cắn tôi đều được, chỉ cần em ngoan ngoãn một chút."

Cậu còn nói, ngoan nào, ngày mai chúng ta sẽ ra ngoài.

"Bây giờ dậy ăn cơm được không?"

Cuối cùng Lâm Hỉ Triều cũng ngẩng lên nhìn cậu, mắt đỏ hoe: "Ăn xong phải cho tôi ra ngoài."

"Tôi đã nói rồi, nếu em ngoan thì là ngày mai."

"Tôi không tin cậu."

"Bây giờ em chỉ có thể tin tôi."

Nói xong.

Kha Dục kéo cô đứng lên, ôm lấy chân cô đưa đến bàn ăn đặt lên ghế, rồi múc cơm, gắp thức ăn cho cô, nghĩ một lúc, lại đặt bánh trở lại túi giấy.

"Ăn cơm xong rồi ăn bánh."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, vẻ mặt ủ rũ hỏi: "Cậu đã nói gì với mẹ tôi?"

"Nhờ bạn em nói."

"Cậu đừng đi tìm bạn tôi!"

Kha Dục tự gắp thức ăn cho cô, tránh chủ đề này: "Ăn cơm đi."

Lâm Hỉ Triều hoàn toàn không ăn nổi, cô nói muốn gọi cho mẹ.

Kha Dục đặt đũa xuống, nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho mẹ cô, sau đó bật loa ngoài, đặt giữa hai người.

Lâm Hỉ Triều chưa kịp chuẩn bị, điện thoại đã được kết nối.

Giọng mẹ cô vang lên, không giấu được sự vui mừng.

"Alo Hỉ Triều hả con, chơi với bạn vui không?"

Mắt cô ngay lập tức đỏ hoe, khóe miệng trễ xuống, không nói nên lời.

Kha Dục nhìn cô, ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

"Mẹ thấy điểm của con rồi, cục cưng của mẹ giỏi quá, tuần này cứ chơi cho vui, thoải mái thư giãn nha con."

Mẹ cô ở đầu dây kia lải nhải: "Đến nhà người ta thì phải lịch sự, đừng làm phiền người ta quá."

Có tiếng gọi từ đầu dây bên kia, mẹ cô đáp lại, rồi vội vàng nói: "Thôi không nói nữa, mẹ còn việc, con chú ý an toàn nhé."

Cạch một tiếng, điện thoại bị tắt.

Nước mắt Lâm Hỉ Triều giữ cả buổi chiều lập tức trào ra.

Cô nức nở, đưa tay lên che mặt, nhưng nước mắt vẫn chảy qua kẽ tay, rơi xuống bàn.

"Tôi rất ghét cậu."

"Tôi thật sự, rất ghét cậu."

Cô nói không thành câu, nước mắt càng lúc càng nhiều.

Tiếng ghế cọ xát mặt đất vang lên.

Kha Dục bước tới lấy giấy lau nước mắt cho cô, rồi giữ đầu cô áp vào cổ mình, nước mắt làm ướt áo cậu. Cậu nói xin lỗi, một câu ghét đáp lại một câu xin lỗi, Lâm Hỉ Triều đẩy cậu ra, hít mũi, lấy khăn giấy lau mặt một cách lộn xộn.

Rồi quay người im lặng nhai thức ăn, chỉ để lại một mình cậu đứng đó, cúi đầu nhìn Lâm Hỉ Triều.

...

Kha Dục không ăn miếng nào, đợi Lâm Hỉ Triều ăn xong thì dọn dẹp bát đĩa, lúc đi ra thấy cô đang tháo bánh.

Cậu mở dây buộc bánh, dùng dao cắt một miếng cho cô.

Lâm Hỉ Triều nhận lấy, im lặng đưa vào miệng.

Lớp nhân bên trong là nho, cô gạt bỏ lớp đó, chỉ ăn phần bánh.

Kha Dục nhìn động tác của cô, cắt lại bánh, chỉ lấy phần bánh, rất ít kem, thay cho miếng bánh trong tay cô.

Lâm Hỉ Triều ăn một miếng, hỏi: "Tối nay tôi ngủ đâu?"

"Chúng ta ngủ chung."

Cô hít thở sâu, động tác cầm thìa siết chặt lại: "Hôm nay tôi không muốn làm chuyện đó."

"Tôi cũng không có ý định làm hôm nay."

Giọng Kha Dục thờ ơ, cậu ăn phần nhân nho còn lại của cô: "Tôi đã nói, muốn em tự nguyện."

"Bây giờ tôi có thể tự nguyện rồi à?"

Kha Dục nhìn cô, thấy khóe miệng cô cong lên: "Sự tự nguyện của tôi thật ngẫu nhiên."

Giống như chế giễu.

Kha Dục nhướng mày, ừm một tiếng: "Không phải ngẫu nhiên, là tùy tâm trạng tôi."

Lại chặn họng Lâm Hỉ Triều.

Cô đẩy đĩa bánh, đứng dậy, đi về phía ghế sofa, tuy nhiên bị Kha Dục giữ tay lại.

"Em đã bình tĩnh lại chưa?"

Lâm Hỉ Triều không nói gì.

Kha Dục lại hỏi: "Em muốn làm gì không?"

Cô nhìn lại cậu.

Kha Dục gật đầu: "Vậy thì làm điều tôi muốn."

Cậu kéo cô lên lầu.

Mở cửa, là một phòng ngủ rất lớn, Lâm Hỉ Triều đứng ở cửa: "Cậu nói hôm nay sẽ không làm."

Kha Dục kéo mạnh cô vào, đưa vào phòng tắm: "Chỉ tắm chung thôi, sợ gì chứ."

Phòng tắm chia khu khô và ướt, Kha Dục dẫn cô vào khu vực tắm, vừa bước vào, cửa đã bị cậu kéo lại. Lâm Hỉ Triều chưa kịp lên tiếng, đã bị Kha Dục cúi đầu hôn.

Cô quay đầu né, bị Kha Dục ôm eo bế lên, đẩy về phía bức tường gạch gần vòi hoa sen, lưng tựa vào đó, Kha Dục ngẩng đầu thò lưỡi, hơi thở hòa vào nhau, nước bọt trong miệng quấn lấy nhau, không để lại kẽ hở nào.

Hai chân Lâm Hỉ Triều bị cậu nâng lên, quấn quanh eo, Kha Dục vừa hôn cô vừa mở vòi hoa sen thử nhiệt độ.

Nước chảy rào rào.

Hơi nước bốc lên, ngay lập tức làm ướt quần áo của cả hai.

Kha Dục ôm eo cô di chuyển dưới dòng nước, cậu điều chỉnh vòi nước lên cao, dòng nước lớn và mạnh, làm cả hai ướt đẫm.

Lâm Hỉ Triều bị cậu hôn đến mức không thở được, nước chảy từ đầu qua mũi, cảm giác như sắp ngạt thở.

Cô vỗ vào cổ Kha Dục, miệng phát ra âm thanh u u, Kha Dục đặt cô xuống, tách môi ra một chút, bắt đầu cởi quần áo ướt của cô.

Áo thun dài tay, áo ngực, gần như bị cậu xé ra, đến khi mọi thứ cản trở trên người Lâm Hỉ Triều đều bị cởi sạch, cậu lại nắm cằm cô hôn lên.

Lưỡi cậu quấn chặt lấy lưỡi cô, mút chặt, môi gần như làm rách da cô.

Tay kia vẫn giữ lấy mông cô, kéo cả quần lót với quần ngoài ra.

Môi cậu di chuyển xuống, bắt đầu ngậm lấy ngực cô, nước quá mạnh làm ngực cô đỏ ửng, Kha Dục cứ thế ngậm vào, lưỡi liếm quanh, mút chặt núm v.ú, răng cắn nhẹ trên quầng v.ú, mút rất chặt.

Cậu lại bế cô lên, kéo quần khỏi đầu gối, ném sang một bên, lấy vòi hoa sen trên đầu, lật ngược lại, xịt thẳng vào âm h.ộ Lâm Hỉ Triều.

Không nói một lời.

Rất điên cuồng.

Rõ ràng là kìm nén rất lâu, cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận.

Lâm Hỉ Triều khó khăn thở lại từ cảm giác ngạt thở vì nước, phần dưới cơ thể lại bị Kha Dục dùng dòng nước mạnh tấn công, âm v.ật bị dòng nước đánh trúng, cương lên, cảm giác đau đớn lan tỏa lên đầu, cô rên lên.

Dòng nước làm môi âm h.ộ của cô mở to, lớp da non hồng hào ngay lập tức bị đánh đỏ, một dòng nước khác chảy vào âm đ*o cô, kích thích đường ống, gây ra cảm giác tê dại rung động.

"Ưm… Cậu bỏ nước ra."

Bụng dưới Lâm Hỉ Triều co giật, cô không chịu nổi sự tấn công này, móng tay cào lên vai Kha Dục, kéo tóc cậu.

Đầu Kha Dục lại cúi xuống ngực cô, hợp với động tác liếm ngực, hút lấy ngực vào miệng, lưỡi đẩy núm v.ú, quấn quanh, lưỡi di chuyển rất nhanh, rồi dùng răng cắn nhẹ.

"Ưm... Đau... Ư..."

Cơ thể Lâm Hỉ Triều không kiểm soát được, âm h.ộ bị dòng nước mạnh đánh vào, ngực bị miệng ẩm ướt ngậm lấy, hơi nước xung quanh làm đầu cô thiếu oxy, vậy nên mặt đỏ bừng.

"Không... tôi không muốn nữa... ư..."

Kha Dục ngẩng đầu nhìn cô, đặt vòi hoa sen lại chỗ cũ, nhưng động tác ngậm ngực vẫn không dừng lại, mà bóp hai lần xà phòng vào tay, tay kia xoa đều, môi di chuyển khỏi ngực cô, bàn tay ướt đẫm xà phòng xoa lên ngực cô.

Chương 32: Phòng tắm (H nhẹ)

Kha Dục giữ một giọt nước tinh khiết giữa những ngón tay của cậu, để nó trượt dọc theo khớp xương rồi nhỏ xuống ngực của Lâm Hỉ Triều, tạo thành một đường dài.

Núm v.ú của cô đã đỏ mọng và dựng đứng, được phủ lên bởi giọt nước lấp lánh, nhỏ xuống bụng cô.

Trong màn sương mờ ảo, thân trên của cô, từ ngực, eo đến rốn đều được phủ một lớp ánh sáng mờ, tỏa ra một vẻ đẹp quyến rũ thần thánh.

Ánh mắt sâu thẳm của Kha Dục luôn dõi theo cô, đầu lưỡi lướt qua hàm răng, cậu lấy một ít sữa tắm còn sót lại giữa những ngón tay, sau đó tiếp tục xoa lên ngực cô.

"Sữa tắm là loại em thường dùng ở nhà."

Ngón tay dài của cậu trượt từ núm v.ú cô lên xương đòn, vai và rồi nâng cằm cô lên, ngón tay trơn tru nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô.

"Cùng mùi hương, tôi đã tìm rất lâu."

Lâm Hỉ Triều nhìn thấy mọi thứ trở nên mờ mịt, cô thở hổn hển, ngực phập phồng, tóc rối bết dính vào mặt, nước nhỏ giọt, lông mi ướt át, đôi mắt hơi cụp xuống, trông đáng thương vô cùng.

Kha Dục cúi đầu, đầu lưỡi liếm qua mí mắt cô, lông mi cô khẽ rung động trên môi cậu, nước đọng trên lưỡi, cậu cúi đầu xuống, ngậm

lấy môi cô.

Sau đó, cậu nâng cổ tay, vuốt ngược mái tóc ướt trên trán, để lộ vầng trán sáng bóng, đôi mắt sắc sảo, nước nhỏ giọt dọc theo hốc mắt xuống sống mũi thẳng tắp.

Cậu bắt đầu cởi áo, để lộ cơ bụng săn chắc, những giọt nước chảy xuống vùng bụng rắn chắc, cơ bụng nổi bật, nước chảy từ những rãnh bụng xuống vùng tam giác dưới.

Cậu dùng một tay xoa ngực Lâm Hỉ Triều, phủ đầy sữa tắm, xoa đều từ núm v.ú xuống toàn bộ ngực, tạo thành bọt mịn màng.

Kha Dục bóp nhẹ ngực cô, rồi vỗ mạnh, tạo ra tiếng động rõ ràng.

Ngực cô không ngừng rung động.

Lâm Hỉ Triều cắn môi rên rỉ, chân mềm nhũn, bàn tay dính đầy sữa tắm của Kha Dục xoa bóp làm cô thấy rất thoải mái, ngực trở nên mềm mại. Nhưng mỗi khi sự thoải mái đạt đến một điểm nhất định, cái tát của Kha Dục lại mang đến cho cô một chút đau đớn chậm rãi lan toả.

Chân cô mềm nhũn, hạ thân cũng mềm nhũn, bụng dưới nóng bừng, lại bắt đầu không kìm được mà chảy nước.

"Ư…"

Cô không nhịn được mà khép chân lại, nhưng bị Kha Dục dùng đầu gối ngăn cản.

"Khép gì chứ?"

Bàn tay cậu vẫn thô bạo xoa bóp và tát ngực cô, nắm lấy núm v.ú, năm ngón tay xoè ra bóp mạnh, bọt xà phòng nổi lên tạo ra những tiếng động nhỏ.

“Chỗ đó không thoải mái à? Muốn tôi xoa chỗ khác không?”

Một tay cậu bắt đầu cởi thắt lưng, kéo quần xuống, dương v.ật to lớn bật ra, còn quần mắc lại trên đùi.

Cậu ôm lấy eo nhỏ của Lâm Hỉ Triều, thì thầm bên tai cô: "Giúp anh với, em yêu, giúp anh cởi quần.”

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, lắc đầu thật nhanh, quay đầu tránh, mặt úp vào cổ cậu.

“Em rút đầu gối lại đi.”

Cậu nở nụ cười, rút đầu gối lại, nắm lấy sau đầu cô, ép sát vào mình hơn.

Ngực cô đầy bọt xà phòng áp sát vào ngực cậu, Kha Dục giữ cô lại, dùng cơ ngực cọ xát ngực cô, đầu v* trơn tru ma sát vào ngực cậu, cậu cố tình cọ nhanh hơn, cho đến khi bọt xà phòng tan chảy giữa hai cơ thể.

Lâm Hỉ Triều bị cọ đến mức thở dốc bên tai cậu, ngực bị ép chặt và cọ mạnh, cô gọi tên cậu, cố đẩy cậu, nhưng bị giữ chặt hơn.

Thân trên không ngừng cọ xát, Kha Dục bị cô gọi tên mà dương v.ật cứng đến không chịu nổi, nhanh chóng cởi quần, ôm cô lật người lại, cô chống tay lên tường, mông bị cậu giữ chặt.

Bàn tay từ ngực trượt xuống bụng, eo, rồi từ từ xuống hông, mông, rồi bóp nhẹ mông như quả đào, vỗ nhẹ.

“Ah…”

Lâm Hỉ Triều chống tay lên tường, co mông muốn tránh, nhưng lại bị vỗ một cái nữa.

“Đừng, đừng như vậy.”

Kha Dục không để ý, hai tay giữ lấy mông, tách ra, nhìn vào chỗ kín của cô, lỗ nhỏ vì vừa bị dòng nước chảy qua còn đỏ hồng, nước vẫn chảy ra.

Cậu tách rộng hơn, môi âm h.ộ dày bị lật ra ngoài, âm v.ật vẫn căng cứng, rung động.

“Bé yêu chảy nhiều nước quá.”

Kha Dục giữ dương v.ật của mình, đẩy lên, cọ xát đầu khấc vào lỗ nhỏ, xoay tròn quanh đó.

“Muốn tôi vào không?”

Cậu thử đẩy một chút vào trong, lỗ nhỏ ẩm ướt như có lực hút, thịt non dính chặt vào đầu khấc, nước bọc quanh như muốn nuốt vào sâu hơn.

“Không muốn…”

Lâm Hỉ Triều áp mặt lên mu bàn tay, lắc mông tránh, cái thứ đó quá lớn, chỉ mới chạm vào lỗ nhỏ đã cảm thấy áp lực mạnh.

Dương v.ật của Kha Dục vì mông cô rung mà trượt ra, cậu không nói gì, chỉ tiếp tục đẩy tới, dán chặt vào thịt cô, cọ xát vào âm v.ật, tay nắm chặt hơn, bắt đầu nhịp nhàng rút ra đẩy vào.

Dương v.ật rút ra từ thịt cô, rồi lại đẩy vào, cọ xát vào môi âm h.ộ, rồi giữ lại, đẩy mạnh vào âm v.ật.

Xương chậu va vào mông cô, lực rất mạnh, Lâm Hỉ Triều bị va chạm nâng mông lên, tay chống tường, khuỷu tay không chịu nổi.

“Nhẹ một chút, cậu nhẹ một chút.”

Móng tay cô cào lên gạch men, rên rỉ, không rõ là sướng hay đau.

Thịt cô bị dương v.ật nóng rẫy cọ xát, gây ra cảm giác ngứa ngáy, nước chảy ra bị cọ xát, dương v.ật đẩy lên trên, hạ thân ướt đẫm, cơ quan sinh dục dính chặt, nước trong suốt bị đẩy ra thành bọt nhỏ.

Kha Dục giữ mông cô, mở vòi sen, đặt dưới chân, để hơi nước bốc lên, rửa tay sạch bọt.

Rồi cậu trượt tay xuống bụng cô, chạm vào phía trước, ngón cái nắm lấy âm v.ật, xoa bóp liên tục.

Đồng thời, cậu tăng tốc, dương v.ật tập trung cọ xát vào lỗ nhỏ và môi âm h.ộ, âm thanh da thịt va chạm vang lên, nhiều lần suýt vào hẳn.

Tiếng rên của Lâm Hỉ Triều lập tức lớn hơn, kèm theo tiếng khóc thở dốc, mông không ngừng rung lắc, muốn trốn tránh nhưng lại như đang chào đón.

“Tại sao luôn không chịu chứ?”

Cơ bắp cánh tay của Kha Dục nổi lên, gân mạch rõ ràng, cậu tập trung lực vào ngón cái, nhấn mạnh vào âm v.ật, lắc nhanh.

“Tôi có thể làm em rất sướng, phải không?”

Dương v.ật rút ra, tay kia xoa lỗ nhỏ, hai ngón tay cùng lúc thọc vào, nước chảy ra ướt đẫm tay, ngón tay xoay tròn trong ống âm đ.ạo, tìm chỗ nhô lên, rồi nhấn mạnh.

Hai tay đan vào nhau, giữ chặt cô kéo ngược lại, Hỉ Triều không còn chống nổi tường, cả người dựa vào tay cậu, Kha Dục nhìn cô một cái, tay hoạt động nhanh hơn.

“Ah… Kha, Kha Dục… không được… um…”

Lâm Hỉ Triều khóc thét, cảm giác mãnh liệt từ dưới hạ thân xộc thẳng lên đầu, lỗ nhỏ căng tràn cảm giác tê dại.

Ngón tay của cậu điên cuồng ấn vào điểm nhạy cảm, ép cô ra cảm giác buồn tiểu, âm v.ật bị ngón cái thô ráp xoay nhanh, mắt cô mờ đi bởi những tia sáng trắng.

Mông Lâm Hỉ Triều bắt đầu co giật không ngừng, Kha Dục rút tay ra, ôm cô vào lòng, quỳ gối trên sàn ôm chặt lấy cô, hai chân cô mở rộng, cánh tay cậu vòng dưới mông giữ cô lại, hai tay lại thọc vào tìm điểm nhạy cảm rồi xoay tròn nhanh hơn.

Ngón cái giữ âm v.ật bị xoay đến biến dạng, môi âm h.ộ dính sát vào nhau, ngón tay trong lỗ nhỏ khuấy động khiến nước bắn tung tóe, âm thanh vang vọng trong phòng tắm.

Nhanh hơn, mạnh hơn, cả hai tay lắc lư không ngừng, hơi thở Lâm Hỉ Triều ngày càng gấp gáp, ngực cô lên xuống nhịp nhàng, cho đến khi Kha Dục đồng thời bóp chặt âm v.ật và điểm nhạy cảm, ngón tay uốn cong, ấn mạnh—

“Hah…!”

Lâm Hỉ Triều ngửa cổ, khóc thét, mông co thắt, từ lỗ tiểu phun ra một dòng nước trong suốt, tắm lên cánh tay Kha Dục.

Ngón tay cậu vẫn không ngừng chuyển động, nước phun từng đợt, ướt đẫm lòng bàn tay, cho đến khi người trong lòng hoàn toàn mềm nhũn, cậu mới rút tay ra, thả lỏng tay ôm, rồi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt mệt mỏi, đỏ ửng của Lâm Hỉ Triều sau khi đạt cực khoái.

Dòng nước từ vòi sen rửa sạch ngón tay đang chạm đất của cậu, cậu cúi đầu hôn Lâm Hỉ Triều, cọ sát má, giọng khàn khàn tan trong

hơi thở giao hòa.

“Em ngoan lắm, bé yêu, tôi rất thích em.”

Chương 33: Kết quả cá cược (H nhẹ)

Kha Dục tựa vào bồn rửa mặt, rút ra hai điếu thuốc từ hộp đã bị ướt, đặt cả hai điếu lên miệng, nghiêng đầu châm lửa, hít sâu, thở ra, làn khói trắng lan tỏa khắp người.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm, hơi nước làm mờ hết cả căn phòng kính, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của cơ thể bên trong, hình ảnh mờ ảo.

Dương v.ật của cậu vẫn còn cương cứng, các mạch máu nổi lên, ham muốn đã đạt đến điểm cực hạn.

Nhưng cậu không quan tâm, chỉ từng ngụm từng ngụm hút thuốc, tay nâng lên giữ điếu thuốc, khói thuốc bay qua lông mi cậu, mắt cậu hơi nhíu lại, sau đó tiếp tục nhìn vào phòng tắm.

Cánh cửa phát ra tiếng động nhỏ, một bàn tay thò ra ngoài.

Kha Dục đứng dậy, dập tắt điếu thuốc trong bồn rửa, rút một chiếc khăn tắm gần đó, không đưa ngay mà kéo cửa rộng ra hơn, quấn khăn tắm quanh người cô.

Ngón tay cậu vuốt những sợi tóc bết dính trên mặt cô, thì thầm hỏi: "Tôi giúp em sấy tóc nhé?"

Cô lắc đầu, tự quấn khăn tắm, bước ra ngoài.

Tiếng máy sấy tóc từ phòng ngoài vang lên, cậu lấy lại bình tĩnh, bước vào phòng tắm.

...

Lâm Hỉ Triều ngồi trên giường, má cô đỏ bừng, đầu óc quay cuồng, vừa định tháo khăn tắm thì nhớ ra không có quần áo thay.

Bộ đồ cô mặc đã bị Kha Dục kéo ướt trong phòng tắm.

Cô cúi đầu, vỗ nhẹ vào đầu mình, sau đó tìm máy sấy tóc, bật lên, sấy tóc một cách lộn xộn.

Không biết đã bao lâu, tấm đệm bên cạnh cô lún xuống.

Tay cầm máy sấy của cô bị ai đó nắm lấy, tay khác nhẹ nhàng vuốt tóc cô, luồng gió ấm thổi lên đỉnh đầu.

Cô buông tay, chống trán, xoa bóp thái dương.

"Đau đầu à?"

Cô mở mắt, không trả lời, im lặng một lúc mới hỏi: "Có quần áo không?"

"Để tôi tìm một chiếc áo của tôi cho em."

Lâm Hỉ Triều nhận lại máy sấy: "Vậy cậu đi tìm đi."

Kha Dục đứng dậy, lấy một chiếc áo chữ T từ tủ quần áo ra đưa cho cô, cô vừa mặc vừa hỏi: "Quần áo của tôi thì sao?"

"Tôi vừa cho vào máy giặt rồi."

"Vậy ngày mai tôi mặc gì ra ngoài?"

"Đợi khô rồi tính."

Với thời tiết này, bên ngoài còn đang mưa, làm sao khô nhanh được.

Cô quay sang nhìn Kha Dục, Kha Dục tỏ vẻ như điều hiển nhiên.

Cô bĩu môi, nhấn mạnh lại: "Ngày mai tôi phải ra ngoài."

Kha Dục không trả lời, đưa tay vuốt mái tóc gần khô của cô.

Cô tránh ra, chui vào chăn nằm sát mép giường, cuộn mình trong chăn.

Kha Dục nhìn cô một lúc rồi bật máy sấy thổi qua đầu mình, kế đến ra ngoài phòng, khi quay lại, trên tay cầm một cốc nước.

Cậu vỗ nhẹ lên chỗ phồng trên giường.

"Dậy uống chút nước đi."

Lâm Hỉ Triều cuộn mình chặt hơn, cậu đặt cốc nước xuống, ngồi cạnh cô: "Vậy em nằm vào trong chút, không sợ rơi xuống à?"

Không động đậy.

Không phản ứng.

Kha Dục tắt đèn, lên giường, nằm cạnh đưa tay ôm lấy cô, cánh tay quấn quanh eo, ôm chặt.

"Cậu đừng dính sát tôi."

Cô đẩy cậu.

"Tôi lạnh, cậu ấm mà."

Kha Dục đưa tay chạm vào trán cô, bị cô gạt ra, cậu từ từ đặt tay lên trán mình.

Nhiệt độ bình thường.

Cậu buông tay ra, đặt lại lên eo cô, ngón cái vuốt nhẹ lên eo, rồi cù nhẹ vào eo cô.

"Ah—đồ điên."

Lâm Hỉ Triều vốn đã bình tĩnh lại nằm yên trên giường, giờ bị Kha Dục cù vào eo, cô quẫy đạp, dùng chân đạp cậu, bỗng dưng chân bị giữ chặt, cô không thể cử động, ngược lại vung tay tát vào mặt cậu.

"Chậc."

Kha Dục nhíu mày, giữ tay cô lại, ôm eo cô, lật cô lên ngồi trên người mình.

Trong bóng tối, cậu ngước nhìn Lâm Hỉ Triều, chỉ thấy được đường nét và đôi mắt lấp lánh.

"Hôm nay em tát tôi hai lần rồi."

"Cậu đáng bị thế."

"Ồ."

Kha Dục cười, ngực rung lên: "Học được cách chửi người rồi à? Chửi thêm vài câu nghe xem nào?"

Lâm Hỉ Triều mím môi, định leo xuống khỏi người cậu, nhưng khi cô nhúc nhích, cảm giác lạnh lẽo ập tới, nhận ra mình không mặc gì dưới hạ thân, đang trần truồng ngồi trên hông Kha Dục.

"Cậu để tôi xuống!"

Cô vừa động, Kha Dục cũng cảm nhận được, vừa đùa giỡn một lúc,

bây giờ cô lại trần truồng ngồi lên người cậu, tối nay cậu vốn chưa giải tỏa, không tự chủ được lại có phản ứng.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy mông mình bị một thứ cứng rắn chạm vào, cô im lặng, nhíu mày nhấc chân ra, có điều lại bị Kha Dục giữ lấy, ngón tay vuốt nhẹ giữa hai chân cô.

Trong bóng tối, không có một âm thanh nào.

Tất cả sự kiềm chế, kiểm soát, nhẫn nhịn, đều bị phóng đại lên vô cùng.

Tiếng đồng hồ điện tử kêu tích tắc.

Đã 12 giờ, một ngày mới bắt đầu.

Hơi thở của Kha Dục nặng nề, cậu nhắm mắt lại, ngón tay vuốt ve đến bẹn đùi Lâm Hỉ Triều, yết hầu chuyển động, cậu nhẹ giọng hỏi—

"Bé yêu, cho tôi được không?"

...

Lâm Hỉ Triều sững người, cô nuốt nước bọt, cố nhìn rõ mặt Kha Dục.

"Gì, ý anh là gì?"

Rồi nhanh chóng hiểu ra, từ chối.

"Tôi không."

Dừng lại một lúc, cô bổ sung: "Anh đã nói, phải đợi tôi..."

"Đợi em tự nguyện phải không?"

Kha Dục nhắm mắt, tay vuốt ve từ mông cô lên phía trước.

"Khi nào thì em mới tự nguyện?"

"Kết thúc học kỳ này? Hay đợi chúng ta tốt nghiệp?"

Lâm Hỉ Triều không thể trả lời, ngực cô phập phồng, nắm chặt cánh tay Kha Dục, nghe cậu tiếp tục nói.

"Tôi định đợi em."

"Nhưng em xem, chúng ta vừa xa nhau có mấy ngày, em đã hoàn toàn không nghĩ đến tôi chút nào."

Cậu nhấc mí mắt lên, giọng nói rất thấp: "Mấy hôm nữa tôi còn phải vào đội tuyển thi đấu, mấy tháng liền."

"Em có đảm bảo rằng khi đó, em sẽ không như ba tuần vừa rồi không?"

Lâm Hỉ Triều nghe đến phần sau, chớp mắt: "Tôi chỉ đang học thôi mà."

"Vậy thì—" Kha Dục nhanh chóng ngắt lời cô: "Tôi cũng chỉ đang đòi em thực hiện lời hứa."

Kha Dục giữ mông cô, đưa cô ngồi lên ngực mình, hai chân cô tách ra hai bên đầu cậu, cậu giữ tay cô, nâng mông cô lên.

Cùi chỏ hạ xuống, mặt cậu chỉ cách âm h.ộ cô một hơi thở.

Cuối cùng cậu nói: "Em cho tôi đi, những thứ khác từ từ tính."

Mũi cậu chạm vào hạt ngọc của Lâm Hỉ Triều, nhẹ nhàng cọ xát vài lần, môi cậu áp vào môi âm h.ộ và lỗ nhỏ, lưỡi thò ra, trượt vào thịt non, nếm thấy mùi tanh rồi mút lên.

Lâm Hỉ Triều còn chưa kịp suy nghĩ ý nghĩa lời cậu nói, đã bị cậu liếm đến ngửa cổ, mông không nhịn được vặn vẹo, lại bị cậu ấn xuống, ép chặt hơn vào mình.

Nửa dưới khuôn mặt cậu bị âm h.ộ của Lâm Hỉ Triều che phủ, hơi thở cậu phả lên lỗ nhỏ cô, nóng ẩm.

Lưỡi cậu thò vào lỗ nhỏ, dọc theo lỗ thịt liếm một cách kỹ lưỡng mà chậm rãi, nước dần dần trào ra, bị cậu cuốn vào miệng, rồi nuốt xuống.

Mũi bắt đầu chà mạnh lên hạt ngọc, lắc qua lắc lại, đầu hạt ngọc quấn quanh mũi cậu, lưỡi mềm trong lỗ thụt vào vài lần rồi rút ra, tay giữ mông cô kéo lùi lại, lưỡi liếm lên âm vật, môi mút âm h.ộ, phát ra tiếng mút chặt chẽ.

Rất chậm, rất nhẹ nhàng, không còn chỉ để gợi cảm xúc như trước.

Lâm Hỉ Triều cắn chặt môi dưới, cố không phát ra âm thanh, hạ thân như bị lưỡi cậu đốt cháy, càng nhẹ nhàng càng khó chịu.

Bụng dưới cô vặn vẹo, muốn trốn tránh nhưng lại bị Kha Dục ôm chặt mông, ép lỗ nhỏ chặt lên mặt mình, miệng hơi mở, lưỡi áp sát, tay cậu lắc mông cô lên xuống mạnh mẽ cọ xát vào thịt.

"Ưm… u…"

Tay Lâm Hỉ Triều được cậu thả ra, cô lập tức bịt chặt miệng mình, nhưng vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ thoát ra từ kẽ ngón tay.

Phần kín nhất của hạ thân cô và khuôn mặt Kha Dục chặt chẽ cọ xát vào nhau, cô có thể cảm nhận được hình dáng mũi, môi, cằm của Kha Dục, xương hàm cậu liên tục ép vào cô bé, diện tích lớn cọ xát làm khoái cảm càng thêm mạnh mẽ.

Kha Dục phối hợp với động tác cọ lỗ của cô, lưỡi cũng liên tục di

chuyển trong thịt, nước trong lỗ làm ướt nửa khuôn mặt cậu, nước nhấn nhá nhấn nhá phát ra âm thanh cực kỳ dâm đãng.

Cậu cảm nhận được Lâm Hỉ Triều bắt đầu không tự chủ cọ mông đáp lại, nên lập tức ôm chặt cô cọ xát nhanh hơn, nước càng ngày càng nhiều, hơi thở cô càng ngày càng gấp.

Khi biết cô sắp đạt cực khoái, lưỡi cậu dọc theo hạt ngọc mút thêm vài cái, rồi nhấc mông cô lên, ôm cô ngồi dậy, sau đó đè cô xuống giường.

Bật đèn tường.

Ánh sáng vàng dịu chiếu sáng giường.

Lâm Hỉ Triều vẫn còn đắm chìm trong dư âm của khoái cảm, bụng dưới co giật từng đợt, ngực không ngừng phập phồng, đôi mắt ướt át hoang mang nhìn cậu.

Cậu đưa tay vuốt ve mặt cô, nhẹ nhàng dỗ dành.

"Thử một lần đi."

Làm một lần thử xem.

Rồi một ngón tay cậu thọc vào lỗ nhỏ đầy nước, chậm rãi rút ra đẩy vào.

Tay kia chuyển đến tủ đầu giường, rút giấy lau mặt, rồi lấy ra một cái bao cao su.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, tay nắm chặt ga giường, ngón tay Kha Dục trong lỗ xoay tròn, dọc theo thịt ép xuống.

Cô bị đâm đến phát ra tiếng rên rỉ, nắm chặt tay cậu.

Tay Kha Dục vẫn tiếp tục di chuyển, miệng cắn bao xé, rồi rút ngón tay ra, đeo vào dương v.ật của mình.

Cậu quỳ gối lên, lấy một cái gối lót dưới eo Lâm Hỉ Triều, tay giữ dương v.ật, thử đẩy vào lỗ nhỏ của cô.

“Kha Dục.”

Cô đột nhiên khóc thút thít, hai tay trượt lên nắm lấy gối, gọi tên cậu.

“Là cậu nói, cậu muốn chứng kiến tôi đạt hạng nhất.”

Cô bĩu môi, ngước nhìn trần nhà: "Tôi đã đạt được, dù thua, nhưng không phải để cậu có lý do quan hệ với tôi.”

“Tôi có thể thực hiện lời hứa của mình, tôi luôn chấp nhận thua cuộc, nhưng—”

Giọng cô run rẩy: “Lần này, cậu có thể đừng đối xử với tôi như vậy không?”

Chương 34: Làm tình (H)

“Lần này cậu có thể đừng đối xử với tôi như vậy được không?”

Kha Dục dừng lại động tác, đầu kh.ấc trượt khỏi miệng hang của cô, cậu cúi đầu, ánh đèn mờ ảo, tạo ra một bóng nhỏ dưới hàng mi.

Lâm Hỉ Triều hít mũi nằm ngửa trên gối, các đốt ngón tay thả lỏng gối, tay che mắt.

Im lặng.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng thở chậm và nặng nề của nhau.

Một lúc sau, một tiếng ho nhẹ, Kha Dục mấp máy môi.

“Không thể.”

Cậu nín thở, ngước nhìn cô: "Không phải lần này cũng sẽ là lần sau tôi không phải người dễ thương lượng.”

Dừng lại, thở một hơi dài, rồi nói tiếp.

“Em nghĩ mọi việc mọi người đều phải tuân theo trật tự, tuần tự từng bước. Điều này không sai.”

“Nhưng giữa tôi và em, tôi đối với em, không thể như vậy.”

Cậu lại nhắm mắt, chậm rãi nói: "Tôi đưa em đến đây là muốn làm tình với em.”

“Dù em không đạt hạng nhất, lần sau tôi cũng sẽ tìm cách làm em.”

“Tôi rất thích em.” Cậu nói.

“Nhưng khác với rung động đơn thuần trong nhận thức của em.”

“Thích của tôi, chính là chiếm hữu.”

…

“Đây không phải là điều đúng đắn.” Lâm Hỉ Triều nhíu mày, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Dù là sai.” Cậu nhếch miệng: "Nhưng tôi sẽ thành thật.”

Cậu gập đầu gối tiến sâu hơn một chút vào chân của Lâm Hỉ Triều.

“Vậy nên cho tôi đi, được không?”

Cậu nuốt khan, giọng khàn đi, tai từ từ đỏ lên.

“Tôi sẽ nhẹ nhàng.”

Lâm Hỉ Triều không nói thêm gì, một lúc sau, cô nắm chặt gối dưới đầu, kéo lên che mặt.

Ngực cô phập phồng nhẹ.

Kha Dục cắn nhẹ vào thịt lưỡi, ngón tay cái vuốt ve giữa hai chân cô.

Hông cậu đẩy, dương v.ật mang bao cao su trượt vài lần trong âm đ.ạo cô, thân dương v.ật dính đầy dịch, đầu kh.ấc đẩy vào miệng hang, từng chút một, tiến vào trong.

Xương quai xanh lõm xuống, cậu thở gấp nhìn Lâm Hỉ Triều, cô vẫn mặc áo phông trắng của cậu, có thể thấy rõ đường cong nhô lên của đầu ngực.

Cô hơi run rẩy.

Cậu kích động, cô căng thẳng.

Tiến xuống.

Nửa đầu kh.ấc dễ dàng chèn vào, phá vỡ lớp thịt gắn kết của âm đ.ạo, nhưng khi cố tiến vào sâu hơn thì bị mắc kẹt, âm đ.ạo chặt chẽ bao quanh đầu dương v.ật, cần phải dùng lực mới có thể tiến sâu.

Lâm Hỉ Triều liên tục điều chỉnh hơi thở, nắm chặt gối ấn vào mặt.

Trong lòng cô vừa chua xót vừa sợ hãi.

Cô cảm thấy miệng âm đ.ạo bị lấp đầy hoàn toàn, cảm giác căng đau từng chút một lan từ hạ thể lên đỉnh đầu, càng ngày càng căng, cô không muốn nhịn nữa, giọng ấm ức kêu đau.

Kha Dục không tiếp tục, dương v.ật bị thịt âm đ.ạo cắn chặt, cậu hít một hơi, nói: "Em thả lỏng ra ngoan.”

“Cậu sao không thả lỏng.”

Cô nín thở, giọng điệu mang theo sự chế giễu.

Kha Dục mím môi, tai đỏ bừng, cậu đưa ngón tay chạm vào âm v.ật của Lâm Hỉ Triều, cô bị kích thích, nâng hông lên, thay đổi tư thế khiến dương v.ật cắm sâu vào một đoạn, đầu kh.ấc hoàn toàn chèn vào, mắc lại ở rãnh q.uy đầu.

Cả hai cùng hít sâu một hơi.

Miệng âm đ.ạo bị căng ra hoàn toàn, lớp thịt mềm màu hồng căng phồng, từng nhịp co bóp, cắn chặt thân dương v.ật như muốn đẩy cậu ra ngoài.

Đó là phản ứng từ chối theo bản năng của Lâm Hỉ Triều.

Hạ thể ngày càng căng, cảm giác dị vật rất mạnh, cô thậm chí không thể lên tiếng, các khớp ngón tay nắm chặt gối trở nên trắng bệch, nước mắt từ khóe mắt lăn ra.

Thực sự bắt đầu đau.

Kha Dục cũng đau.

Da đầu tê dại, bên trong quá chật, thịt âm đ.ạo hoàn toàn bao bọc lấy cậu, thành âm đ.ạo chặt chẽ mang lại một sức hút rất mạnh.

Chết tiệt.

Cậu đành không nhìn xuống đó nữa, người tiến lên, hai tay chống hai bên Lâm Hỉ Triều.

Thở, rút gối của cô ra, nhìn cô với đôi mắt đẫm lệ, cúi đầu hôn lên mí mắt, đầu mũi, má, rồi di chuyển sang phải hôn lên môi cô, đồng thời, hông đẩy mạnh, dương v.ật tiếp tục cắm sâu vào âm đ.ạo.

Lâm Hỉ Triều rên rỉ thành tiếng, âm thanh bị Kha Dục nuốt trọn trong môi lưỡi.

Nụ hôn ướt át, lưỡi liếm và quấn vào nhau, tiếng hôn kêu lên rào rào.

Càng cắm sâu, càng vào dễ dàng hơn, đầu kh.ấc phá vỡ lớp thịt sâu nhất của âm đ.ạo, thân dương v.ật chen vào các nếp nhăn của thành âm đ.ạo, xuyên qua màng nhầy.

Lớp thịt mềm ngay lập tức ôm chặt lấy, nước dịch ẩm ướt ngấm đầy gốc thịt, dương v.ật hoàn toàn dính chặt vào, chật kín.

Kha Dục bị kẹp chặt đến mức muốn xuất tinh, khoái cảm từ thân dương v.ật lan ra tận xương sống, rồi lan khắp tứ chi.

Trong lòng cậu tràn đầy cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Cậu tách môi khỏi Lâm Hỉ Triều, thở gấp bên tai cô, mặt nóng bừng, khóe mắt đỏ hoe.

“Bé ngoan, em làm tôi sướng quá.”

Lâm Hỉ Triều vừa tách lưỡi khỏi Kha Dục, đã cắn vào vai cậu.

Rốt cuộc ai đang làm ai đây.

Hạ thể cô tê rần như không phải của mình nữa, thành âm đ.ạo ở mọi chỗ đều bị dương v.ật to lớn của cậu nhồi đầy, toàn bộ âm h.ộ vừa đau vừa mềm.

Cảm giác không thể diễn tả.

Kỳ lạ và lạ thường.

Cô hít mũi, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, cắn mạnh vào vai cậu.

Kha Dục bị cơn đau trên vai kéo lại một chút tỉnh táo, cậu ôm chặt eo Lâm Hỉ Triều, vòng tay cô quanh cổ mình, để cô cắn.

“Cử động một chút được không?”

Lâm Hỉ Triều lập tức thả vai cậu ra, giọng khàn khàn lắc đầu: "Không được, khó chịu quá.”

“Cử động một chút sẽ không khó chịu nữa.”

Cậu cúi người ôm lấy Lâm Hỉ Triều, phần lớn trọng lượng cơ thể đè lên cánh tay mình, hông không thể dùng lực, chỉ có thể dùng sức chân, nâng hông, thử cử động nhỏ trong âm đ.ạo.

Dương v.ật từ từ rút ra một chút, thân dương v.ật to lớn dính đầy dịch và máu, nhanh chóng cắm lại, miệng âm đ.ạo co rút không ngừng, cố nuốt lấy dương v.ật to lớn.

“Ưm...”

Lâm Hỉ Triều bị đâm rên rỉ nhỏ, hạ thể không ngừng bị rỗng rồi lại nhồi đầy, dương v.ật cậu hơi cong lên, đầu kh.ấc đâm vào thành âm đ.ạo, tới lui liên tục.

Cảm giác căng tức chồng chất, nhưng cơn đau dần biến mất.

Kha Dục hôn cằm và cổ cô, phía dưới bắt đầu tăng tốc và tần suất, hông đẩy mạnh, dương v.ật rút ra nhiều hơn, cũng cắm vào nhanh hơn, dịch bị ép thành từng sợi nhớt, bám vào miệng âm đ.ạo và gốc dương v.ật.

m thanh ma sát của dương v.ật ngày càng dày, trong âm đ.ạo như có một suối nước, càng đâm càng ra nhiều nước.

Bên trong ấm áp, dính lấy dương v.ật, dù có lớp bao cao su vẫn cảm nhận được sự ẩm ướt và nóng ấm, Kha Dục nhắm mắt, rên rỉ, đâm mạnh hơn.

Hai chân của Lâm Hỉ Triều mở ra vô lực hai bên, ngón chân co lại, móc vào ga giường, theo nhịp đâm ngày càng mạnh của cậu, không thể không quấn vào hông cậu.

“Ưm... không được...”

Cô đột nhiên nấc lên, âm đ.ạo co rút mạnh, Kha Dục ôm lấy cô đâm mạnh, dương v.ật hơi cong lên đâm vào một điểm nào đó, đầu kh.ấc liên tục va chạm vào đó, tiếng rên của cô dần thay đổi, tiếng thở gấp tăng lên theo nhịp đâm của Kha Dục.

“Cậu, cậu... đừng đâm vào chỗ đó.”

“Chỗ nào?”

Kha Dục dừng lại, hông di chuyển nhẹ nhàng trong đó, rồi từ từ rút ra, sau đó mạnh mẽ đâm vào.

“Chỗ này?”

“Ưm...”

Lâm Hỉ Triều bị đâm đến cắn môi, mông co lại, ôm chặt cổ cậu: "Em, em không muốn làm nữa.”

Kha Dục không trả lời, cánh tay di chuyển nâng cao mông cô, hơi thẳng lưng, dương v.ật trong âm đ.ạo cọ sát vài lần, đầu kh.ấc cảm nhận vị trí, rút ra, rồi bất ngờ đâm mạnh vào.

Nước mắt Lâm Hỉ Triều trào ra ngay lập tức.

Lần này cậu đâm nhanh và mạnh, mông siết chặt, đẩy nhanh, túi tinh đập mạnh vào mông cô, dịch nước văng ra từ miệng âm đ.ạo, dương v.ật rút ra đâm vào không đếm được số lần, đầu kh.ấc cọ vào chỗ thịt đó, gần như không có khe hở mà va chạm.

Tiếng rên của Lâm Hỉ Triều ngày càng khẩn thiết, hạ thể không ngừng tràn đầy khoái cảm mơ hồ, nhịp đâm dày đặc không làm cô khó chịu, ngược lại còn khiến cô chìm đắm.

Đầu óc trống rỗng, ngoài sự thỏa mãn thần kinh, chỉ còn cảm giác chạm nhau của cơ thể.

Muốn khóc.

Nước mắt cũng thật sự lăn xuống theo tai cô.

Kha Dục đâm một hồi, rồi nâng người dậy, kéo áo cô lên, lộ ra bộ ngực đầy đặn, cậu đưa tay lên nắn, kéo đầu v* nhạy cảm của cô, đầu v* hồng hào lập tức cương cứng.

Cậu rút tay lại, nắm lấy tay cô, mười ngón đan vào nhau, hông lại bắt đầu tăng tốc đâm mạnh, xương hông đập vào mông cô, tiếng động dâm đãng vang vọng khắp phòng.

Kha Dục vừa đâm vừa nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô.

"Bé ngoan, em giỏi quá."

Cậu thở hổn hển, nhắm mắt, cảm nhận thành âm đ.ạo co rút, từng chút siết chặt dương v.ật.

"Lát nữa em ngồi trên được không, có muốn làm tôi không?"

Lâm Hỉ Triều bị lời này của cậu kích thích, cơ thể bắt đầu đỏ lên.

Cô bịt tai, không ngừng lắc đầu.

Ngực cô theo nhịp đâm lên xuống, nhảy nhót loạn xạ.

Kha Dục nhìn chăm chú, mắt nóng lên, đâm mạnh vào cô vài lần, Lâm Hỉ Triều rên rỉ, cậu rút tay lại, hoàn toàn thẳng người dậy, tay nắm lấy đùi cô đặt lên vai mình, một tay xoa vào âm v.ật cô.

"Cùng lên đỉnh, được không?"

Cậu luôn hỏi được không, có được không, như đang hạ thấp tư thế, hỏi ý kiến cô, nhưng hành động của cơ thể vẫn phản nghịch, vẫn

cứng rắn.

Ngay sau khi nói.

Cậu bắt đầu đẩy mạnh dương v.ật, ôm lấy đùi cô, xoa âm v.ật cô, đâm vào thịt âm đ.ạo, lưng gần như muốn đâm nát cô, đây rõ ràng là lần đầu tiên của họ, nhưng hoàn toàn không che giấu sự nôn nóng của mình.

Mông Lâm Hỉ Triều gần như bồng bềnh trên người cậu, toàn thân mềm nhũn vô lực, chân còn lại gần như không thể kẹp chặt eo cậu đang chuyển động.

Cô buông thõng.

Kha Dục liếm môi nhìn khuôn mặt cô, ngón cái bóp vào âm v.ật cô không ngừng xoa, dương v.ật phối hợp nhịp độ, đâm mạnh vào, thịt âm đ.ạo bị đâm lật ngược, dính đầy dịch nước và bọt trắng, ẩm ướt chảy vào khe mông cô.

Cô bắt đầu nhíu mày, thở dốc, bụng co rút, ngửa cổ phát ra những tiếng rên rỉ vỡ vụn.

Hạ thể Lâm Hỉ Triều tê dại, âm đ.ạo bị nhồi đầy đâm vào, âm v.ật bị xoa bóp mạnh, hai nơi kích thích mạnh mẽ đẩy khoái cảm lên đỉnh cao khác, cô không thể không đẩy mông ra sau, ép vào lực đâm của cậu, âm đ.ạo phối hợp sâu cắn chặt.

Kha Dục đâm mạnh hơn, cơ bụng vì vận động mà căng cứng, cậu rên rỉ, điên cuồng đâm vào.

Thành âm đ.ạo ngày càng siết chặt, các lớp thịt không ngừng hút lấy cậu, các mạch máu của thân dương v.ật bị ép chặt, thần kinh khoái cảm không ngừng bị ma sát.

Sắp đến rồi.

Cậu ôm chặt đùi cô, nhanh chóng đâm mạnh hàng chục lần, cảm nhận cơ thể Lâm Hỉ Triều run rẩy nhanh hơn, rồi bóp chặt âm v.ật cô, dùng lực xoa bóp.

"Ư... ha..."

Mông Lâm Hỉ Triều hơi nâng lên, âm đ.ạo co rút mạnh, nhanh chóng phun ra một lượng nước lớn, tràn ngập dương v.ật đang đâm của Kha Dục, cậu dừng lại, thở hổn hển, bị thành âm đ.ạo không ngừng co bóp mà bắn ra.

Cậu đặt chân cô xuống, cúi người ôm lấy Lâm Hỉ Triều, hạ thể vẫn còn nối nhau, cậu từ từ rút ra, tinh dịch từng đợt bắn vào túi chứa tinh của bao cao su.

Lên đỉnh.

Tiếng thở hổn hển kịch liệt, trong khoảnh khắc này hòa quyện vào nhau.

Cậu hôn lên tai cô, chôn mặt vào hõm cổ, cánh tay ôm chặt cô, không nói nên lời.

....

Lâm Hỉ Triều thất thần nhìn lên trần nhà, cho đến khi vai cô cảm nhận một sự ẩm ướt, tóc tai bị thấm ướt.

Một lúc sau, cô từ từ mím chặt môi.

Chương 35: Chưa kết thúc (H)

Cổ cô ướt đẫm.

Lâm Hỉ Triều cảm nhận trọng lượng của Kha Dục đè lên cơ thể mình, nhắm mắt thở dài.

Đảo lộn nhận thức.

Người trong trạng thái này đáng lẽ phải là cô mới đúng.

Vì vậy cô cố gắng đẩy người ra, cất tiếng: "Kha Dục, cậu nặng quá."

Người không di chuyển.

Cô phồng má: "Cậu... đừng chùi mũi vào người tôi."

Cổ Kha Dục hơi cong, mặt cậu vùi sâu hơn, im lặng vài giây, rồi chùi mạnh vào hõm vai cô.

Cô vừa định đẩy cậu ra thì cậu đã chống tay ngồi dậy, quay lưng lại, vai thõng xuống, im lặng tháo bao cao su trên dương v.ật.

Lâm Hỉ Triều sờ cái cổ ướt đẫm, cô kéo áo xuống, nhìn Kha Dục một lúc rồi bước xuống giường.

Tay bị giữ lại.

"Đi đâu?"

Giọng cậu nghẹn ngào.

Cô quay đầu nhìn cậu, ngược sáng nên trong bóng tối không thể thấy rõ nét mặt.

Cô gỡ tay cậu ra: "Đi rửa."

Eo cô bị ôm chặt, người lại bị kéo về phía cậu, hai chân co lên ngồi trên đùi cậu, Kha Dục bày ra dáng vẻ lười biếng: "Tôi đã nói xong chưa?"

Lâm Hỉ Triều nhìn vào đôi mắt đen láy của cậu, thấy hàng mi ướt đẫm, khóe mắt đỏ hoe.

Cô nén lòng, vẫn mở miệng—

"Cậu... đang giả vờ phải không?"

...

Kha Dục nâng cổ tay lên che mắt cô, không nói gì, trong lúc giằng co vạt áo của cô bị vén lên, Kha Dục đã cúi đầu mút lấy bầu ngực cô, dùng đầu mũi cọ xát trên làn da, liếm láp, vừa dùng lưỡi trượt qua vừa cởi áo cô.

Cô cắn môi dưới rên rỉ, áo bị kéo qua đầu làm tóc rối tung.

Kha Dục lại lấy ra một cái bao cao su, đưa hai tay ra sau lưng cô xé bao, sau đó đeo vào dương v.ật mình.

"Đó là mồ hôi." Giọng cậu trầm thấp: "Mồ hôi chảy vào mắt tôi."

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, không quan tâm.

Cậu lại cương cứng.

Ôm lấy cô, hôn ngực cô mà nhanh chóng phản ứng.

"Cậu mua ở đâu vậy?"

Lâm Hỉ Triều đột nhiên hỏi.

"Bao à? Cửa hàng."

"Họ không hỏi cậu chứng minh nhân dân à?"

Kha Dục bật cười, lắc đầu: "Em vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch."

"Nếu là em, họ chắc chắn sẽ hỏi."

Lâm Hỉ Triều lườm cậu, đứng dậy khỏi đùi cậu nhưng lại bị kéo eo.

"Xin lỗi, ngoan nào."

Nói xong cậu đã đeo xong bao, giữ lấy dương v.ật xoa xoa âm đ.ạo cô.

"Còn ướt."

Rồi cậu trực tiếp ấn đầu kh.ấc vào miệng hang cô.

Cô điều chỉnh hơi thở, hàng mi dài run lên, cô dời mắt đi chỗ khác.

Hạ thể từng chút một bị lấp đầy, cảm giác căng tức lần nữa lan tỏa trong lòng.

Kha Dục vừa đâm vừa bóp mông cô, năm ngón tay nắm chặt, để lại vết hồng, rồi nhẹ nhàng vỗ, lại nắn bóp, nghe cô rên rỉ.

Cậu cúi đầu liếm khóe môi cô, ghé vào tai hỏi: "Em có cảm giác với tôi phải không?"

"Không."

"Vậy đổi người khác em cũng sẵn sàng làm thế này?"

Thân dương v.ật đã hoàn toàn ngập sâu trong âm đ.ạo, vì tư thế ngồi nên vào rất sâu, đầu kh.ấc mềm mại chạm vào cổ tử c.ung, Kha Dục nắm mông cô, lắc lư, để hai cơ quan sinh dục cọ xát chậm rãi nhưng chặt chẽ.

"Ưm... sâu quá..."

Cô thở nhẹ, không chịu nổi vùi đầu vào ngực cậu, tay nắm chặt bắp tay cậu, đầu ngón tay cắm sâu vào trong thịt.

"Trả lời tôi."

Cậu nâng mông cô lên, nhìn dương v.ật rút ra mang theo một ít dịch trắng, rồi mạnh mẽ ấn cô xuống.

"Ưm..." Cô nắm chặt tay cậu, lắc đầu: "Đổi gì chứ?"

"…Tôi không quen ai cả."

Kha Dục sắp bị câu trả lời này làm cho tức cười.

Cậu cúi đầu, tay tiếp tục di chuyển, không ngừng nâng mông cô lên xuống, để nó nuốt trọn dương v.ật mình.

Thân dương v.ật to lớn, âm đ.ạo đỏ hồng bị liên tục căng ra rồi co lại, trong âm đ.ạo bắt đầu tiết dịch, hạ thể cô ướt nhẹp, khi ngồi xuống dịch dính đầy hông cậu.

Tiếng va chạm giữa hai thân thể vang lên rõ ràng.

Tay Lâm Hỉ Triều từ nắm chặt cánh tay cậu, chuyển sang ôm lấy cổ cậu, ngực đung đưa, cọ xát vào ngực cậu.

Hơi thở ấm áp phả vào cổ Kha Dục, cơ thể cô bị cậu điều khiển, chỉ có thể nhắm mắt, phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ.

"Thoải mái không?"

Kha Dục vỗ nhẹ mông cô, cánh tay dùng lực, cơ bắp căng chặt, các mạch máu nổi rõ, vừa xoa bóp vừa nâng mông cô.

Lâm Hỉ Triều không trả lời, chỉ có tiếng thở rõ ràng.

Kha Dục mím môi, tay dừng lại, ôm cô ngồi xuống, rồi buông tay cô ra khỏi cổ mình, cơ thể hơi ngửa xuống, khuỷu tay chống lên giường, tư thế nửa nằm.

Cơ thể cô mất điểm tựa, chỉ có thể chống tay lên hông Kha Dục, nhíu mày nhìn cậu.

"Cậu không muốn nói chuyện với tôi?"

Lâm Hỉ Triều rất bối rối: "Không phải tôi vừa nói chuyện với cậu à?"

"Vậy tôi hỏi em thoải mái không, em trả lời sao?"

Cô thở dốc, nhìn Kha Dục một lúc lâu, sau đó nâng mông lên vừa nói vừa rời đi.

"Vậy tôi đi tắm."

Vừa nói xong.

Kha Dục đã bắt đầu nâng hông lên, đẩy nhanh và mạnh, cơ thể Lâm Hỉ Triều bị hông cậu kéo theo, từng đợt nảy lên rồi rơi xuống, dương v.ật trong âm đ.ạo cọ sát mạnh, đầu kh.ấc chạm vào điểm sâu nhất, cảm giác tê dại lan tỏa khắp cơ thể.

Tóc Lâm Hỉ Triều bay tán loạn, miệng không ngừng rên rỉ, tay không thể giữ chặt hông cậu, chỉ có thể giữ chặt chân cậu.

"Ưm... chậm lại..."

Nghe vậy cậu lại tăng tốc, nhíu mày thầm thì đâm cô, cậu nhấc khuỷa tay lên để cơ thể nằm hoàn toàn xuống giường, tay nắm chặt mông cô, nâng lên hạ xuống, phối hợp với hông đâm mạnh.

"Ưm..."

Cơ thể cô đè lên cậu, vặn vẹo, miệng không ngừng thở dốc, hạ thể trào ra dịch, bắn thành sợi, dính vào nơi hai cơ quan sinh dục giao nhau.

Kha Dục không nói thêm lời nào, chỉ nhìn cô, hạ thể nhanh chóng đâm mạnh vào cô, dùng tư thế nữ nằm trên làm cô suốt mười mấy phút.

Rồi ngồi dậy, lật cô thành tư thế quỳ gối, tách chân cô ra, dương v.ật trượt vào âm đ.ạo, từ phía sau đâm vào lần nữa.

Hai tay nắm eo cô, vừa vào đã rút ra đâm nhanh mạnh, hông đập vào mông cô, làm thịt mông rung lên như sóng nước, miệng âm đ.ạo bị thân dương v.ật cao tần đâm, thịt âm đ.ạo hồng hào biến thành đỏ thẫm, dịch nước chảy tràn, men theo chân cô nhỏ giọt.

Lâm Hỉ Triều lại bị đâm đến khóc.

Toàn thân cô ngẩn ngơ, vừa mất trinh đã bị Kha Dục không biết vì sao lại điên cuồng đâm đến tê liệt tay chân.

Cô nấc cụt, nước mắt rơi lã chã, tay không chống nổi cơ thể, ngực đung đưa loạn xạ, đùi run rẩy trượt xuống.

Vừa định ngã xuống, lại bị Kha Dục nắm chặt kéo lên, cậu đưa tay

kéo hai tay Lâm Hỉ Triều ra sau, giữ chặt cổ tay cô, nâng mông lên đâm mạnh.

"Ư... Kha Dục... đừng nữa."

Cô bị kéo ngược, gần như không thể cử động, bị buộc phải đón nhận nhịp đâm mạnh mẽ của cậu, âm đ.ạo tê dại, đầu kh.ấc đâm vào điểm G, mang lại khoái cảm dữ dội không thể kháng cự.

Kha Dục thở dốc, xương quai xanh phập phồng, cơ thể toát mồ hôi, cậu rút nhanh thêm vài chục lần, trầm giọng hỏi: "Thoải mái không?"

"Ưm... ừ..."

Lâm Hỉ Triều cắn môi, vừa mở miệng đã rên lên.

"Thích làm với tôi không?"

Kèm theo câu hỏi này, Kha Dục thả tay cô ra, ấn xuống lưng cô, đâm vào sâu hơn, mông cô gần như bị đâm thẳng, Kha Dục đè lên cô, hông chuyển động, lại hỏi lần nữa.

Cô hổn hển thở, âm đ.ạo bị nhịp đâm mạnh mẽ kích thích co rút, bụng dưới bắt đầu co giật, mông cứng đờ, không ngừng run rẩy.

Ý thức mơ hồ, lắp bắp nói rằng mình thích.

Phản hồi lại là âm thanh thân thể va chạm mạnh mẽ, không ngừng nghỉ, nệm giường vì hành động mạnh mẽ của Kha Dục mà kêu răng rắc.

Cô úp mặt vào gối, toàn thân bắt đầu run lên, trong trạng thái này, Kha Dục không biết đã đâm cô bao nhiêu lần, cuối cùng là những cú đâm sâu vào cổ tử c.ung, Kha Dục nắm chặt tay cô, ngón tay đan xen, ép chặt mông cô, dương v.ật rút ra đẩy vào—

“Ư...”

Cô khóc nấc lên, không biết nước từ âm đ.ạo hay niệu đạo trào ra, ướt đẫm ga giường dưới người cô, bụng dưới nóng rực.

Dương v.ật rút khỏi âm đ.ạo, Kha Dục dường như nói gì đó, giọng nói gần mà xa.

Cuối cùng ghé vào tai cô, vang lên trong màng nhĩ.

Cậu hỏi: "Lâm Hỉ Triều, em thích tôi không?”

Chương 36: Tiệc sinh nhật

Lâm Hỉ Triều không biết mình ngủ thiếp đi như thế nào, mơ mơ màng màng, hình như được Kha Dục bế vào bồn tắm để tắm rửa, cô mệt đến mức không mở nổi mắt, mọi âm thanh xung quanh đều rất nhỏ nhẹ và dịu dàng.

Đêm qua thật mệt mỏi và nặng nề, tính cả màn dạo đầu với chuyện chính, cô hình như đã lên đỉnh vài lần.

Ý thức dần mờ nhạt, khi tỉnh lại, rèm cửa trong phòng đã lọt ánh sáng, trên người mặc chiếc áo phông của Kha Dục, giường đã thay mới, bên cạnh không có ai, chăn đệm lạnh ngắt.

Cô chống người ngồi dậy, vỗ vỗ đầu, định lấy điện thoại xem giờ, nhưng điện thoại đã bị Kha Dục lấy mất.

Xuống giường, hai chân cô mềm nhũn, chỗ kín thì đau âm ỉ, cảm giác khác hẳn thường ngày.

Cô ngồi thẫn thờ bên giường một lúc lâu mới vào phòng tắm rửa mặt.

Dọn dẹp xong xuôi rồi xuống lầu, Kha Dục đã bày sẵn bữa sáng trên bàn, tay chống cằm, lơ đễnh hút một ly sữa đậu nành, nghe thấy tiếng động từ cầu thang cậu ngẩng đầu nhìn qua.

Ánh mắt họ giao nhau.

Câu đầu tiên cô hỏi là: "Hôm nay tôi có thể ra ngoài chứ?"

Ừ, một màn mở đầu rất lạnh lùng.

Kha Dục cắn ống hút, dựa lưng vào ghế nhìn cô một lúc rồi gật đầu, bảo cô qua ăn sáng, sau đó nói quần áo hôm qua đã được sấy khô, còn bổ sung thêm một câu: "Lát nữa đi cùng tôi đến một nơi."

"Lại đi đâu?"

"Đến chỗ bạn tôi."

Lâm Hỉ Triều kéo ghế ngồi xuống: "Không đi."

"Ồ." Kha Dục thản nhiên gật đầu: "Vậy thì em ở đây luôn nhé."

"Cậu nói có giữ lời không?"

"Đến đó ăn cơm, rồi đưa em về nhà."

"Ăn trưa, ăn tối, hay ăn khuya?" Lâm Hỉ Triều xé bánh quẩy nhúng vào sữa đậu nành: "Cậu có thể nói rõ một khoảng thời gian cụ thể không."

"Còn nữa, trả điện thoại lại cho tôi."

Kha Dục mỉm cười khẽ.

Hai người sáng sớm đã bắt đầu lời qua tiếng lại, dù tối qua còn ôm nhau tiến vào cơ thể nhau, còn là lần đầu của cả hai.

Đúng là Lâm Hỉ Triều, mặc quần vào là không nhận người.

Cậu lấy điện thoại ra đưa cho cô, tiếp tục cười: "Đến trưa, lần này giữ lời."

.....

Ngoài cửa sổ lại lất phất mưa, mùa này, một cơn mưa thu một cơn lạnh.

Kha Dục tìm một chiếc áo khoác dày cho cô, mặc vào là thành oversize, nhìn vào gương muốn cởi ra, Kha Dục đã kéo cô ra cửa.

Vừa khóa cửa vừa nhìn cô: "Cái này không ấm và đẹp à? Áo này đắt lắm đấy, mặc tử tế vào."

Ý định là muốn đổi cách suy nghĩ để cô không cởi ra, nhưng vừa nghe xong Lâm Hỉ Triều đã phồng má lên, Kha Dục lập tức im lặng, dùng mu bàn tay chạm nhẹ vào mặt cô.

Bên ngoài mưa lạnh không tiện bắt xe, Kha Dục dẫn cô xuống tầng hầm, định tự lái xe đi.

Trong bãi đậu xe có một chiếc Urus gần như phủ bụi, cậu có chút ngại ngùng, dùng khăn giấy bọc lấy tay nắm cửa mở ra, lên xe, mở cửa ghế phụ cho Lâm Hỉ Triều.

"Bác đã bảo không để cậu tự lái xe." Vừa lên xe, cô đã bắt đầu làu bàu.

"Em nghe lời mẹ tôi vậy à?" Cậu thắt dây an toàn cho cô, câu nói đùa phía sau không nói, Lâm Hỉ Triều hiểu ý cậu, mặt không biểu cảm đẩy cậu ra.

Kha Dục cười khẽ, khởi động xe, lái đi.

Trên đường đến điểm hẹn, tâm trạng Lâm Hỉ Triều rất ủ rũ, đầu dựa vào cửa sổ im lặng, Kha Dục nói vài câu không được đáp lại nên cậu bật đài phát thanh, người dẫn chương trình đang phát những bài hát tình cảm buồn, liên tiếp phát mấy bài, bài sau thê lương hơn bài trước.

Kha Dục cau mày, lập tức tắt đi, càu nhàu một câu gì đó.

Cậu nối điện thoại của mình vào phát nhạc, bài sau nhịp điệu càng mạnh mẽ.

Lần này đến lượt Lâm Hỉ Triều cau mày, cô kéo dài giọng: "Ồn ào quá, Kha Dục."

Cậu tắt nhạc.

Cả thế giới chìm vào im lặng.

Hai người im lặng suốt quãng đường đến nơi, Kha Dục đưa chìa khóa cho bảo vệ, vừa gọi điện thoại vừa dắt Lâm Hỉ Triều vào, lúc này cô mới biết đây là tiệc sinh nhật của một người.

Nam nữ hơn chục người, rất náo nhiệt, nhưng cô không quen ai.

Cô gặp loại trường hợp này là lại gượng gạo, thả tay Kha Dục ra, nhét vào túi áo.

Kha Dục liếc cô, chuẩn bị nắm lại tay cô thì điện thoại bỗng vang lên, cậu đáp một tiếng, người bạn cùng tham gia trại huấn luyện vẫy tay gọi cậu, đi tới, cười chào hỏi.

Hai người trò chuyện đơn giản.

Người bạn nhìn về phía Lâm Hỉ Triều thì cười tươi hơn, nhưng Kha Dục không giới thiệu, cậu bạn kia cũng không hỏi rõ, nói vài câu rồi dẫn họ vào.

Đi ngang qua đám đông, có nhiều người là bạn học của Kha Dục trước khi cậu lên lớp 10 trường THPT Số 1, cũng có bạn học cùng người bạn hiện đang học trường Thực Nghiệm, nhưng không chơi cùng nhau, Kha Dục gặp vài gương mặt quen thì dẫn Lâm Hỉ Triều đến khu vực nghỉ ngơi.

Tại quầy bar, cậu lấy một chai nước ấm với một món tráng miệng đưa cho cô.

Cô nhận lấy đặt sang bên, nói: "Nhiều người quá."

Kha Dục ngồi cạnh cô: "Em muốn chơi gì, tôi sẽ đi cùng."

Chỗ này là một căn hộ tổ chức tiệc, có nhiều trò chơi bàn, trò chơi điện tử, tầng trên còn có khu hát karaoke và chiếu phim.

Cô nhìn quanh một vòng, lắc đầu: "Cậu tự đi đi, tôi đợi ăn cơm."

Lúc này có người gọi Kha Dục đánh bi-a, bàn mở ngay gần khu vực nghỉ, Kha Dục lắc đầu với người đó, Lâm Hỉ Triều lập tức đẩy cậu.

"Cậu đi đi, tôi muốn một mình."

Kha Dục xoa đầu cô, đứng dậy, đi về phía bàn bi-a, nói vài câu với người bạn dẫn họ vào.

Người bạn ôm vai bạn gái, nghe vậy vỗ vai bạn gái, cô ấy đi về phía Lâm Hỉ Triều.

Kha Dục cầm gậy bi-a, nhìn lại, rồi không để ý đến bên kia nữa.

.....

Cô gái vừa ngồi xuống, Lâm Hỉ Triều đã có chút kháng cự.

Không vì gì khác, cô bây giờ chỉ cần ở trong môi trường xa lạ có liên quan đến Kha Dục, sẽ theo bản năng bắt đầu kháng cự và phản cảm.

Nhưng cô gái nói chuyện rất thú vị, tính tình thân thiện, hơi giống Từ Viện Viện.

Cô ấy trò chuyện với cô về những chủ đề của học sinh, hoàn toàn không đề cập đến Kha Dục.

Nói chuyện một lúc, cô gái hỏi cô: "Muốn lên lầu dạo không, trên đó có hai con mèo của chủ nhà."

Cô đang muốn rời khỏi vòng tròn này, nên vui vẻ theo cô gái lên lầu ngay.

Tầng hai ít người hơn, đa phần tụ tập ở phòng karaoke, cửa đóng nhưng vẫn có tiếng ồn ào vang ra.

Cô gái dẫn cô tìm mèo, tìm mãi cuối cùng nghe thấy tiếng mèo kêu trong phòng giải trí.

Mở cửa vào, một chàng trai ngồi trên sofa, quay lưng về phía họ, tay đung đưa cây gậy trêu mèo.

Hai con mèo Anh lông ngắn tung tăng dưới chân cậu, leo lên quần cậu, thỉnh thoảng kêu lên vài tiếng, chàng trai hạ cây gậy xuống, đưa tay vuốt đầu mèo con.

"Hứa Căng Tiêu."

Cô gái gọi tên cậu: "Sao cậu ngồi một mình ở đây?"

Chàng trai quay người lại, gương mặt vẫn cười, nâng gọng kính nửa vành trên mũi, hơi bất đắc dĩ: "Bị mèo quấn lấy, vừa lên đã nằm trên người tôi."

Lâm Hỉ Triều thấy chàng trai này có chút quen mắt, nhưng không nhớ ra gặp ở đâu, trong lúc suy nghĩ, ánh mắt chạm vào cậu, cậu gật đầu, chào hỏi lịch sự mà không nói gì.

Cô gái kéo cô lại gần: "Còn cây gậy trêu mèo nào nữa không?"

"Tôi chỉ tìm thấy một cây."

Hứa Cẩm Dao đưa cây gậy của mình ra, cô gái nhận lấy, đưa cho Lâm Hỉ Triều.

Cô ngại ngùng nói cảm ơn, cầm cây gậy trêu mèo định vuốt mèo con, nhưng mèo tránh ra, cô lại vuốt, mèo lại tránh.

Hứa Căng Tiêu cười, bế một con mèo đặt bên cạnh cô.

"Chơi quen sẽ dễ vuốt hơn."

Cô đưa tay chạm vào tai mèo con, mèo lập tức xù lông.

Thật đáng yêu.

Lâm Hỉ Triều ngước lên, mỉm cười với Hứa Căng Tiêu.

Cô gái chỉ vào Hứa Căng Tiêu, giới thiệu: "Hứa Căng Tiêu, học thần của trường chúng tôi, lần này đứng nhất tỉnh trong cuộc thi Toán."

"Đồng hạng." Hứa Căng Tiêu ho nhẹ.

"Ồ haha." Cô gái cười: "Đồng hạng nhất với Kha Dục, siêu giỏi đấy."

Lâm Hỉ Triều nghe tên Kha Dục, im lặng một lúc, mỉm cười, theo đó khen ngợi.

Hứa Căng Tiêu nhìn cô, mỉm cười.

Cô gái vừa định nói tiếp thì điện thoại trong túi cô reo, cô ấy nghe vài câu rồi vội vã đứng lên.

"Bánh tôi đặt cho Cẩu Hề Duy được giao đến rồi, tôi xuống lấy đây, lát nữa tìm hai người sau."

Nói rồi chạy ra khỏi phòng.

.....

Không khí trở nên có chút ngượng ngập.

Lâm Hỉ Triều mím môi, cúi đầu vuốt mèo.

Cô không quen biết người trước mặt, nhất thời không biết nói gì.

Không gian yên tĩnh, tiếng nhạc từ phòng karaoke bên cạnh vọng lại ồn ào.

"Cậu có muốn lên đây ngồi không?"

Hứa Căng Tiêu đột nhiên lên tiếng, vỗ vỗ ghế sofa: "Mèo sẽ tự nhảy lên người cậu."

Cô ngẩn ra, rồi ngồi xuống, cây gậy trêu mèo đung đưa trên đùi, mèo con lập tức nhảy lên, chui vào lòng cô.

Cô bị mèo cào nhẹ làm cho nhột, thành ra không nhịn được cười.

Hứa Căng Tiêu mỉm cười, cũng ôm một con mèo vào lòng.

Cậu ấy hỏi: "Em không phải học sinh trường Thực Nghiệm sao?"

"Ừ, tôi là học sinh THPT Số 1."

"THPT Số1 rất tốt, vào được đó rất khó, điểm tuyển sinh cao hơn trường Thực Nghiệm nhiều."

"Tôi là học sinh hỗ trợ chuyển vào." Cô thẳng thắn: "Trước đây học trường THPT Số 2."

Hứa Căng Tiêu gật đầu, do dự mở miệng: "Tôi... có lẽ học kỳ sau sẽ chuyển sang THPT Số 1."

Cô nhìn qua, đối diện với gương mặt mỉm cười ấm áp của cậu ấy: "THPT Số 1 đang tìm nguồn học sinh chất lượng từ các trường khác, đưa ra điều kiện rất tốt."

Cậu ấy lại sờ mũi, có chút ngại ngùng.

"Có thể phiền cậu, kể cho tôi nghe về tình hình cụ thể của THPT Số 1 không?"

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, khẽ gật đầu.

Hai người vừa vuốt mèo vừa trò chuyện về trường học.

Đa phần là cô nói, cậu ấy lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng đến điểm mấu chốt thì đáp một câu ngắn gọn, rồi nhanh chóng tiếp tục chủ đề khác, không để cuộc trò chuyện trở nên ngắt quãng.

Buổi trò chuyện thật sự rất thoải mái.

Cậu ấy khác hẳn hầu hết các học sinh giỏi mà cô từng tiếp xúc, khiêm tốn, dễ ngượng, rất biết giữ chừng mực và lịch sự.

Trò chuyện một lúc, ấn tượng của Lâm Hỉ Triều về cậu ấy lập tức nâng cao.

Cuối cùng cô chủ động tìm đề tài, mắt hạnh cong cong, thậm chí còn đặt mèo xuống.

.....

Kha Dục hoàn thành cú đánh cuối trên bàn bi-a, đứng thẳng, có chút chán nản, cậu rút một điếu thuốc ra khỏi hộp rồi ngậm vào miệng tìm bật lửa, khi liếc nhìn lại không thấy Lâm Hỉ Triều ở khu

vực nghỉ ngơi.

Cẩu Hè Duy đưa bật lửa cho cậu, cậu gật đầu, vừa châm lửa vừa hỏi: "Bạn gái cậu đâu?"

Cẩu Tây Duy nhìn quanh, nhận ra, quay đầu nhìn sảnh lớn, thấy bạn gái từ cửa mang bánh vào.

Cậu bước lên nhận bánh, hỏi.

Kha Dục nghe thấy cô gái trả lời: "Đang nựng mèo trên lầu."

Cậu đặt bật lửa lên bàn, kẹp điếu thuốc, bước lên lầu.

Chân bước lên bậc thang, tay giữ cổ xoay xoay, lấy điện thoại ra gọi, tiếng chuông đầu tiên vang lên không ai nghe, lòng bàn tay xoay điện thoại, cậu đã lên đến lầu hai.

Phòng karaoke vọng ra tiếng hát gào thét, cậu cau mày không vào đó, mà quay sang phòng giải trí, cửa vừa mở đã nghe thấy tiếng cười nhẹ của Lâm Hỉ Triều vọng ra.

Cậu bước vào, định tìm gì đó để dập thuốc, vừa ngước lên, động tác trên tay đã ngừng lại.

"Chậc."

Phiền thật.

Chương 37: Nhịn

Lâm Hỉ Triều đang cười.

Cô ôm mèo ngồi cạnh một chàng trai. Ánh sáng trong phòng mờ mịt, tối tăm và ngột ngạt, nhưng nơi cô ngồi lại sáng sủa rực rỡ. Dù cô quay lưng lại, nhưng nét cười trên môi vẫn hiện rõ, bờ vai với lưng thư thái, cả người thoải mái nhẹ nhàng.

Kha Dục đã lâu không thấy cô cười như vậy. Hoặc có thể nói, từ khi hai người có mối quan hệ mập mờ, cô chưa bao giờ thể hiện trạng thái này trước mặt cậu.

Thật phiền phức.

Cảm giác bực bội kèm theo cơn giận, còn có một chút ghen tuông nhỏ nhoi. Nói chung là rất không thoải mái và phức tạp.

Cậu dập tắt điếu thuốc vào tay mình.

Đút tay vào túi áo, vai và lưng hơi cong xuống, ánh mắt tối lại, cậu gọi người.

"Lâm Hỉ Triều."

.....

Lâm Hỉ Triều đang nói chuyện với Hứa Căng Tiêu về thức ăn trong căn tin trường THPT Số 1, nói đến chỗ thú vị thì nghe tiếng gọi nhưng chưa kịp phản ứng, cô vô thức nhìn về phía phát ra tiếng gọi,

rồi lập tức im bặt.

Nụ cười dừng trên môi, tắt dần.

Hứa Căng Tiêu đang nhìn mặt cô, nhận thấy trạng thái không đúng, ánh mắt cũng nhìn theo.

Thật trùng hợp.

Đều là người quen.

Trong trại huấn luyện gặp nhau hàng ngày, tổng điểm của hai người luôn kề nhau, thầy cô hay bạn bè đều thường nhắc đến hai người đứng nhất, không lâu nữa sẽ cùng nhau tham gia chung kết ở Bắc Kinh.

Kha Dục.

Ánh mắt chạm nhau, cậu ấy cũng lạnh lùng nhìn lại.

Khi ánh mắt giao nhau, cả hai đều rõ ràng thấy sự đánh giá, thử thách và địch ý trong mắt đối phương.

Vốn dĩ là đối thủ.

Kha Dục liếc qua cậu ấy một cái rồi thu lại, ánh mắt dừng lại trên mặt Lâm Hỉ Triều, sự lười biếng lẫn kiêu ngạo thường ngày của cậu đã biến mất, chỉ còn lại cảm giác căng thẳng như dây cung bị kéo căng.

"Em lại đây."

Cậu gọi Lâm Hỉ Triều.

Hứa Căng Tiêu lại nhìn về phía Lâm Hỉ Triều, hiểu ra điều gì đó, trong đầu cũng có ấn tượng mờ nhạt.

Cô gái không động đậy, dường như cũng không định động.

Nghe thấy tiếng gọi, cô vội quay đầu ngồi thẳng, ngón tay chậm rãi vuốt ve lông mèo, nhẹ nhàng phồng má, lông mi cụp xuống, che giấu cảm xúc trong mắt.

Không thèm để ý đến cậu.

Đối đầu trong im lặng.

Hứa Căng Tiêu đưa tay đẩy gọng kính.

Phòng rất yên tĩnh, tiếng mèo chơi với cây gậy trêu mèo vang lên, chạm vào màng nhĩ, kích thích một cảm giác bực bội.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng cười nói lớn, người trong phòng karaoke đi ra, lần lượt đi qua phòng này, tiếng bước chân nối liền nhau, có người còn hát theo.

Cũng trong tiếng ồn ào đó, phía sau cuối cùng có động tĩnh, Kha Dục bước tới, rút tay khỏi túi, đi đến góc sofa bên cạnh Lâm Hỉ Triều, môi mím chặt, nắm lấy khuỷu tay cô.

Cô vẫn mặc áo của cậu.

Ánh mắt Kha Dục tối lại, năm ngón tay siết chặt hơn.

Cây gậy trêu mèo trong tay rơi xuống đất, hai con mèo lập tức lao tới, cô vẫn không nhìn cậu nhưng bắt đầu vùng vẫy, vai nghiêng về phía trong sofa, đầu quay sang, môi mím lại, ánh mắt dừng trên người Hứa Căng Tiêu một giây.

Bốp ----

Tiếng đập mạnh vào cánh tay vang lên.

Kha Dục dừng lại, cúi mắt.

Bên cạnh Lâm Hỉ Triều thò ra một bàn tay, đặt lên cổ tay cậu, đang dần tăng lực để ngăn hành động của cậu lại.

Ánh mắt cậu nâng lên, đối diện với gương mặt nghiêm nghị của Hứa Căng Tiêu.

"Cô ấy không muốn." Hứa Căng Tiêu mím môi, nói nhẹ nhàng.

Lâm Hỉ Triều ngỡ ngàng nhìn cậu ấy, mắt dần mở to.

Kha Dục hơi nhướn mày, cười nhạt, như thấy hành động của cậu ấy rất buồn cười.

"Cậu là ai?"

"Cậu quen cô ấy hay quen tôi?"

"Cô ấy có mở miệng không? Cậu là người phát ngôn của cô ấy à?"

Không muốn nói nhiều mà có người cứ thích chỏ mõm vào.

Bàn tay trên cổ tay cậu rõ ràng thả lỏng, trên mặt Hứa Căng Tiêu hiện lên sự do dự không chắc chắn, cậu ấy cau mày, lại mở miệng.

"Ý tôi là, đừng đối xử với con gái như vậy... rất bất lịch sự."

"Như vậy là như nào?"

Kha Dục đáp nhanh.

"Nắm tay cô ấy là bất lịch sự?"

"Vậy bây giờ cậu nắm tay tôi, tôi có nên chửi cậu là thiếu văn hóa

không?"

Lý lẽ cùn.

"Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, cuối cùng cũng lên tiếng: "Cậu buông tay ra trước đã."

"Cậu này đang giữ tay tôi, tôi buông sao được?"

Hứa Căng Tiêu nghe vậy thì dừng lại, từ từ thả tay ra, đặt lên sofa.

Kha Dục cười nhẹ, tay không thả lỏng mà trượt từ cánh tay Lâm Hỉ Triều xuống lòng bàn tay cô, nắm chặt, mười ngón tay đan xen.

Sau đó cậu đưa tay ra trước Hứa Căng Tiêu-

"Cậu nói xem, như thế này có phải càng bất lịch sự hơn không?"

Một tiếng bốp vang lên.

Lâm Hỉ Triều hất tay Kha Dục ra.

"Cậu đủ rồi, tại sao cậu luôn nói chuyện với người khác như vậy?"

Cô nâng cao giọng, trên mặt đầy vẻ chịu đựng và khó chịu.

"Thật sự rất quá đáng, mà còn trẻ con nữa, cậu có hiểu không?"

Không chỉ hôm nay, còn lần trước với Trương Tề Thạc.

Kha Dục quen với sự tùy tiện, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm.

Hoàn toàn không nhận ra mình có vấn đề gì, sẽ gây phiền toái cho

người khác ra sao.

Cô chịu đựng thì được, nhưng lần nào cũng kéo người khác vào.

Chịu đựng lần này sẽ có nhiều lần nữa.

Thật sự đủ rồi.

Kha Dục nhíu mày, từ bàn tay bị hất ra nhìn lên mặt cô, nhận thấy cảm xúc của cô, tay động đậy, nhưng vẫn kiềm chế, chậm rãi gật đầu nói hiểu, nói biết.

Im lặng một lúc lâu, cậu lại đưa tay về phía cô.

"Bây giờ em theo tôi xuống lầu."

Cô lập tức rút tay lại, lắc đầu, trong đôi mắt trong veo là sự bình tĩnh.

"Cậu xin lỗi người ta trước."

.....

Hứa Căng Tiêu ban đầu định đứng dậy rời đi, nghe vậy mỉm cười, dừng lại, nhìn Lâm Hỉ Triều.

Cô gái này dáng vẻ ngoan hiền, khí chất dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với Kha Dục, nhưng khi ngẩng đầu đối mặt với Kha Dục, từ một góc độ nào đó, họ lại là cùng một kiểu người.

Thật thú vị.

Mặt Kha Dục hoàn toàn không còn biểu cảm, từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt lạnh lùng, miệng lẩm bẩm, vô thức cắn vào bên trong má.

Cảm giác bực bội dâng lên, cậu đã chịu đựng rất lâu rồi.

Yết hầu chuyển động, chuẩn bị mở miệng-

Cửa ra vào vang lên tiếng gọi.

"Đi ăn thôi!"

Cẩu Hề Duy và bạn gái cậu ta vui vẻ thò đầu vào, làm như không nhận ra bầu không khí căng thẳng, gọi từng người đi ăn.

Lâm Hỉ Triều bị cô gái kéo ra khỏi sofa, Hứa Căng Tiêu cũng đứng dậy, chỉ còn lại Kha Dục đứng tại chỗ, tay thả lỏng nhưng sắc mặt không rõ.

Cẩu Hề Duy gọi cậu: "Sao vậy Kha Dục? Đi nào."

Cậu liếc nhìn, thấy Lâm Hỉ Triều không ngoái đầu lại mà đi ra khỏi phòng, người đã khuất hẳn mà cậu vẫn nhìn, khuôn mặt bị bóng rèm che khuất, gần như hòa vào bóng tối bên ngoài.

Phòng ăn dưới lầu bày ba chiếc bàn dài, cơ bản là nữ ngồi với nữ, nam muốn uống rượu thì tụ lại một chỗ.

Lâm Hỉ Triều ngồi cạnh bạn gái của Cẩu Hề Duy, nín thở cả buổi, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lấy điện thoại ra xem giờ, mong muốn nhanh chóng ăn xong để về nhà.

Thần kinh đã căng đến cực hạn, cô rất muốn gặp mẹ, rất muốn ngủ một giấc thật ngon.

Xung quanh ồn ào, có nhiều ánh mắt liếc qua cô, bên cạnh một cô gái ăn mặc thời thượng bước lại bắt chuyện.

"Áo khoác của cậu đẹp quá, là mẫu mới thu đông phải không? Hóa ra áo nam mặc lên cũng rất đẹp."

Cô cúi nhìn áo, lại nghĩ đến Kha Dục, đầu óc trở nên rối bời.

Cô mỉm cười lịch sự với cô gái, rồi cởi áo khoác ra treo lên lưng ghế.

"Có thể cho tôi thử không? Tôi cũng muốn mua một chiếc. Hai ta chiều cao cũng xấp xỉ nhau."

Cô gái thấy cô vừa cởi áo khoác, kéo ống tay áo nhìn, hỏi.

Cô nghĩ đến Kha Dục nói áo này rất đắt, do dự muốn giải thích đây không phải áo của mình, nhưng cô gái cứ nhìn cô đầy mong đợi, tay đã gần như cầm lấy áo khoác, mỉm cười mặc lên người.

"Xin chào."

Trên đầu vang lên một tiếng chào nhạt.

Ngước nhìn, Kha Dục không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hai người, tay nửa bỏ vào túi, ngón tay chỉ về phía cô gái, cằm hất về phía áo khoác.

"Áo này, của tôi."

"..."

Cô gái ngẩn ra, dường như cũng nhận ra cậu, ngạc nhiên há miệng, vội vàng trả lại áo cho cậu.

Kha Dục nói cảm ơn, nhận áo, liếc mắt nhìn Lâm Hỉ Triều rồi đi thẳng.

"Ôi trời." Cô gái tỉnh lại, đột nhiên giơ ngón cái về phía Lâm Hỉ Triều: "Hai người đang hẹn hò à?"

"Bái phục."

Lâm Hỉ Triều quay đầu, mím môi.

Bữa ăn này thật sự vô vị, tâm điểm ở bàn bên cạnh, xung quanh Cẩu Hề Duy rất ồn ào, Kha Dục ngồi bên trái cậu ta, Hứa Căng Tiêu ngồi bên phải, như thể cố ý sắp xếp.

Hứa Căng Tiêu luôn cười, trông không quen với sự ồn ào này, nhưng vẫn hòa nhập, nâng ly khi được yêu cầu, nói chuyện khi cần, mặt đỏ lên, mắt kính mờ đi.

Kha Dục dựa lưng vào ghế, ngoài sự náo nhiệt.

Tay cậu cầm một lon bia, ngón trỏ móc vào vòng mở, Cẩu Hề Duy vừa khẽ nói gì đó bên tai, cậu nhếch môi, mở lon bia đưa lên miệng.

Mắt liếc về phía Lâm Hỉ Triều, cô đang nghe người ở bàn nói chuyện, mặt cử động nhai thức ăn, thỉnh thoảng cười, còn phần lớn thời gian đều im lặng.

Cậu nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt tập trung đến mức người xung quanh cũng nhận ra.

Nhưng cô không hề hay biết, hoặc cố tình phớt lờ.

Tóm lại, không nhìn cậu lấy một lần.

Kha Dục ngửa đầu, yết hầu chuyển động nuốt chất lỏng, bóp nát lon bia trong tay.

...

Khi bàn của các cô gái cuối cùng cũng ăn gần xong, Lâm Hỉ Triều nhìn đồng hồ, mới chú ý đến Kha Dục.

Mấy người họ đã không còn ngồi ở đó nữa, chỗ bàn ấy chất đầy lon bia rỗng, chắc là uống cùng nhóm nam bên cạnh.

Cô nhíu mày tìm người, nghĩ rằng Kha Dục đã uống rượu chắc không thể lái xe, nếu cậu muốn chơi thêm thì cô phải về nhà trước.

Lấy điện thoại ra chuẩn bị nhắn tin.

Đèn trên đầu đột nhiên tắt, rèm cửa kéo kín, trong phòng tối om.

Mọi người reo hò, có người đẩy chiếc bánh sinh nhật với nến sáng về phía Cẩu Hề Duy, là bạn gái của cậu ta.

Lâm Hỉ Triều cất điện thoại.

Trong phòng vang lên bài hát sinh nhật, mọi người bật đèn flash điện thoại, tụ lại gần người sinh nhật, vừa lắc ánh sáng vừa hát to.

"Chúc mừng sinh nhật!"

Lâm Hỉ Triều đứng xa nhóm người, trong đám đông nhốn nháo, cô thấy Cẩu Hề Duy ôm bạn gái.

"Happy birthday to you!"

Cẩu Hề Duy chắp tay, nhắm mắt ước, rồi mỉm cười thổi tắt nến.

Nguồn sáng mạnh nhất biến mất, mọi người reo hò, lắc mạnh ánh sáng điện thoại, Lâm Hỉ Triều bị chói mắt, chuẩn bị giơ tay che mắt thì tay bị nắm lấy.

Cô quay đầu, eo bị người ôm chặt, một mùi rượu nhẹ và hương chanh đắng ùa vào, cơ thể to lớn của cậu tì đè lên người khiến cô bị ép lùi mấy bước, tựa vào góc tường.

Bả vai trĩu xuống, hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô.

Đám đông lại ồn ào, cười đùa, ném bánh kem vào nhau.

Không ai để ý đến họ.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày: "Kha Dục, tôi biết cậu uống được, đừng giả vờ say."

Nói xong, cổ cô bị lưỡi ướt nhầy liếm qua.

Cô đẩy cậu ra, nhưng bị ôm chặt hơn.

"Lâm Hỉ Triều." Giọng Kha Dục dính dấp, kéo dài nhẹ nhàng: "Bây giờ em chủ động hôn tôi, tôi sẽ tha thứ cho em."

Chương 38: Bảng vàng

Xung quanh gần như náo loạn.

Tiếng kéo ghế, tiếng va chạm, tiếng đùa giỡn vang lên bên tai cô, chỉ cần nghe cũng biết họ chơi vui thế nào.

Còn Kha Dục thì muốn cô hôn cậu.

Trong cảnh ồn ào như vậy.

Cô lại đẩy cậu một lần nữa, giọng điệu rất thờ ơ: "Không muốn, tôi muốn về nhà rồi."

Kha Dục không động đậy mà vẫn ôm cô, dáng người cao lớn, cúi xuống tựa vào cổ cô, trông vô cùng khó chịu.

Cả hai người đều không thoải mái.

"Kha Dục."

Cô lại đẩy cậu.

Vẫn không động đậy.

Lâm Hỉ Triều hít thở sâu, từ khe hở của tóc cậu, cô thấy những bóng người lắc lư đang ném bánh kem về phía họ, càng lúc càng gần, trắng xóa cả một mảng.

Trọng lượng trên vai cô cũng càng lúc càng nặng.

Cô mím môi, im lặng một lúc, nói khẽ: "Kha Dục, ngẩng đầu lên."

Trên vai khẽ động, Kha Dục từ từ ngẩng đầu, cúi nhìn cô.

Sau lưng cậu là nhiều luồng sáng trắng từ đèn flash điện thoại, có vài tia chiếu vào tóc cậu, lướt qua lông mày và mắt, đôi mắt đen láy lấp lánh ánh sáng.

Lâm Hỉ Triều nhìn khuôn mặt cậu, có chút bất đắc dĩ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cô lại trở về với vẻ không biểu cảm, hàng mi khẽ chớp, đôi tay nắm lấy vạt áo cậu, kiễng chân, tiến lại gần.

Không phải hôn lên môi cậu, mà là dừng lại ở cổ cậu, di chuyển lên ba centimet, cuối cùng, hôn lên yết hầu của cậu.

Người trước mặt rõ ràng cứng đờ.

Rất nhanh, khoảng hai giây, Lâm Hỉ Triều vừa chạm vào đã lập tức thu lại, rũ mắt, tay cũng buông áo cậu ra.

Yết hầu của Kha Dục chuyển động lên xuống, cậu im lặng một lúc, ánh mắt lóe lên.

Tay cậu không buông ra, mà từ eo dần dần vuốt lên cổ cô, yết hầu lại chuyển động, giọng nói hơi kìm nén.

"Bé ngoan, em đang câu dẫn tôi sao?"

Nói xong, hai tay cậu giữ chặt cổ cô, nghiêng đầu hôn mạnh lên môi cô.

Cô không biết hôn lên yết hầu có ý nghĩa tình dục thế nào đối với nam giới.

Ít nhất với Kha Dục, điều này thật tuyệt, nó như chạm vào điểm yếu

của cậu.

Cậu hôn rất nồng nhiệt, nhưng không mở miệng cô, chỉ dùng đôi môi ướt át cọ xát mạnh, rồi khẽ đẩy lưỡi, đầu lưỡi lướt qua màng môi, sau đó liếm qua răng, môi khẽ mở, nghiêng đầu, rồi hôn chặt lấy, hôn đến khi không thể tách rời.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, phát ra tiếng rên nhỏ, hai người dính sát vào nhau, tay cô đặt lên bụng Kha Dục, yếu ớt đẩy cậu ra.

Xung quanh mọi người đang điên cuồng ném bánh kem, không biết ai đó kêu lên kinh ngạc, mọi người dừng lại, rồi thấy trong góc tối, Kha Dục ôm một cô gái hôn không rời.

Dáng người cậu che hết cô, chỉ thấy hai cánh tay như đẩy vào eo cậu, tay Kha Dục trượt xuống nắm lấy tay cô, rồi mười ngón đan xen, đưa tay cô lên quấn quanh cổ cậu.

Sau đó cậu ôm eo cô, nâng lên, cô gái kiễng chân đứng trên giày cậu, Kha Dục ghì sát hơn, nghiêng đầu liên tục.

"Trời ơi!"

Cẩu Hề Duy say khướt lập tức ôm lấy bạn gái bên cạnh.

Bạn gái lườm cậu: "Đừng có mơ, người anh bốc mùi rượu thối muốn chết."

"Không phải." Cẩu Hề Duy nheo mắt nhìn xuống, có chút tiếc nuối: "Đôi giày đó đắt lắm, anh không nỡ để người ta giẫm lên đâu."

"Cẩu Hề Duy! Anh đi chết đi!!!"

Mọi người lại ồn ào, reo hò lao vào đại sảnh, gần như không còn ai ở lại nhà hàng, chỉ còn Hứa Căng Tiêu đang trốn bánh kem ở góc khác, lau vết kem trên lông mày, nhìn về phía đối diện, cậu ấy dừng

lại một lúc rồi bước ra ngoài.

...

Kha Dục hôn rất thích thú, người lại sống động trở lại, kéo Lâm Hỉ Triều ra xe lấy cặp sách với đồng phục của cô, rồi ra đường đợi xe.

Dáng vẻ đầy năng lượng, ai cũng biết cậu đang giả vờ.

Lâm Hỉ Triều nhận lấy cặp sách từ tay cậu, đeo lên lưng, môi vẫn còn đỏ, Kha Dục liếc nhìn, lại nghiêng đầu tới gần nhưng bị Lâm Hỉ Triều đẩy ra, cậu bèn hôn lên đầu cô.

Nghĩ đến gì đó, cậu đột nhiên hỏi: "Em thích mèo à?"

"Bình thường."

"Nuôi một con ở nhà nhé?"

Lâm Hỉ Triều đáp thẳng: "Đó là nhà cậu, không phải nhà tôi."

"Sớm muộn gì cũng là nhà em."

Cô nhíu mày, lườm cậu một cái, xe vừa đến, cô đã mở cửa ngồi vào ghế phụ.

Kha Dục hơi dừng lại, liếc nhìn tài xế là một phụ nữ, cậu nhướn mày rồi ngồi vào ghế sau.

.....

Nơi đó không xa Thiên Dụ Sơn, chẳng mấy chốc đã đến, xuống xe Kha Dục bảo cô về nhà trước, còn mình thì quay đi.

Cô không để ý mà chạy ngay vào nhà, đến khi gặp mẹ cô mới yên tâm.

Đặt cặp xuống, ôm chặt lấy mẹ từ phía sau, mặt áp vào lưng mẹ.

"Sao mới đi chơi một ngày, về đã làm nũng thế." Mẹ quay lại, cười yêu chiều: "Đến nhà bạn không gây phiền phức chứ?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, rồi lại ôm mẹ từ phía sau.

"Ôi trời, con thật là, trước đây ở nội trú cả tuần không về cũng không thấy con thế này."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, ủ rũ nói: "Mẹ, con muốn về nhà."

Mẹ cô ngạc nhiên, hiểu ý cô: "Bố con đang ở Khánh Thành, giờ nhà không có ai, con về một mình làm gì."

Cô buông tay, giọng rất nhỏ: "Hôm qua ở nhà bạn, đột nhiên có chút muốn về."

"Thực ra... con cũng không cần nhất thiết phải ở đây."

Mẹ nhíu mày, kéo cô vào phòng.

"Nhà mình không có tàu điện ngầm trực tiếp đến THPT Số 1, đi xe buýt mất một tiếng, sáng tối rất nguy hiểm."

"Với lại cô Thích có ý tốt mời con đến ở, con sau này không được nói như vậy."

"Không phải."

Cô đáp nhỏ.

Cô nghĩ đến những điều Kha Dục nói, môi từ từ mím lại.

"Hỉ Triều, con sao thế?" Mẹ nhìn kỹ biểu cảm của cô: "Ở trường gặp

khó khăn gì sao?"

"Lần này thi rất tốt mà? Tiến bộ lớn như vậy không vui sao?"

"Không."

Cô hít thở sâu, rồi mỉm cười: "Con đi tắm đây, ngủ một giấc sẽ ổn thôi, hôm qua ngủ không ngon."

Nói rồi cô lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm, không nói thêm lời nào.

Mẹ cô ngạc nhiên nhìn cô, giữa lông mày dần dần, nhuốm một tia lo lắng.

Trong phòng tắm.

Lâm Hỉ Triều khóa chặt cửa, buồn bã mở vòi hoa sen.

Cô tắm rửa, cơ thể đầy những vết đỏ, ngực, vai, đùi, đều là dấu vết do Kha Dục để lại.

Thở dài.

Đến bây giờ khi đã thả lỏng, cô mới có cảm giác về lần đầu tiên và việc thực sự lên giường với Kha Dục.

Không phải chưa từng nghĩ sẽ lên giường với Kha Dục.

Khi cô cố gắng hết sức để giành vị trí đầu, đối mặt với đề thi mà phân vân, nhưng vẫn chọn cách trả lời tích cực, cô đã ngầm đồng ý rằng hai người sẽ đi đến bước đó.

Dù sao cũng đã vượt qua ranh giới, cô chỉ cần một lý do để hoàn toàn chấp nhận Kha Dục.

Nhưng Kha Dục vẫn mạnh mẽ để mọi thứ diễn ra vào đêm cô giành

vị trí đầu tiên.

Cậu nói muốn chứng kiến, chính là dùng việc phá trinh để chứng kiến.

Cậu nói thích cô, chính là thể hiện quan điểm của mình một cách mạnh mẽ, cô không những không thể từ chối, mà tốt nhất còn phải chủ động đáp ứng.

14 tuổi đã chú ý đến cô sao?

Nhưng cô càng nghĩ càng thấy, Kha Dục thích không phải là chính cô, mà chỉ là hình ảnh cô gái cậu tự tưởng tượng ra trong cơn mưa đó thôi.

Mọi bước cậu đi sau này đều nhằm phá bỏ ảo tưởng đó.

Lâm Hỉ Triều tăng nhiệt độ nước, ngực phập phồng, mắt đỏ lên.

Vội vàng tắm xong, cô trở lại phòng nằm ngủ.

…

Cô bị đánh thức bởi vài tiếng mèo kêu nhói tai.

Ý thức còn mơ hồ, cô dụi mắt, nghĩ sao nhà Kha Dục lại có mèo.

Đang định ngủ tiếp, tiếng cười từ ngoài phòng đột nhiên vang lên.

Cô nhíu mày ngồi dậy, ngáp dài, nhìn đồng hồ, mặc quần áo rồi xuống giường.

Khi mở cửa, tiếng cười vẫn còn, cô bước ra hành lang, thấy Kha Dục và mẹ cô đang ngồi xổm trên sàn nhà phòng khách, Thích Cẩn đứng bên cạnh, cả ba người đều nhìn chằm chằm vào một chú mèo con đang lăn tròn.

Lâm Hỉ Triều dừng bước.

Thích Cẩn nói: "Đừng để nó lên tầng ba đụng vào tranh của mẹ, nếu con nuôi thì tự chăm sóc, đừng làm phiền người khác."

"Chân nó ngắn thế này không leo lên được tầng ba của mẹ đâu." Kha Dục lơ đãng trêu đùa, gãi cằm mèo.

Mẹ cô vuốt lông mèo: "Con này ngoan quá, đặt tên gì đây?"

Kha Dục từ từ ngước lên, nhìn thấy cô ở hành lang, cười rồi cúi xuống: "Để học sinh khối xã hội của chúng ta đặt tên đi, cho nó có ý nghĩa."

Mọi người đều ngẩng đầu, cùng lúc phát hiện ra cô.

Thích Cẩn vẫy tay: "Hỉ Triều, đến xem thành viên mới của nhà mình đi."

"Con bé chắc thích lắm."

Lâm Hỉ Triều đột nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng, cô nhanh chóng đi tới, chống đầu gối ngồi xuống.

Con mèo là một con mèo vàng lông dài, lông mịn màng, trông nhỏ chỉ bằng hai bàn tay cô.

Cô cẩn thận chạm vào tai mèo, mèo con cắn ngón tay cô.

Kha Dục thu tay lại, chống cằm nhìn cô.

"Nghĩ ra tên gì đi."

Cô chớp mắt, lắc đầu: "Tôi nghĩ không hay."

“Cứ nói bừa đi.”

Cô lại lắc đầu, người lớn đang ở đây, sao cô có thể nói bừa được.

“Vậy gọi là Nhất đi.” Kha Dục nói: "Lần này cả tôi và em đều đứng nhất. Chúc mừng.”

“Sao không gọi là Bảng Vàng, còn vui hơn, lông lại màu vàng.”

Cô theo phản xạ muốn phê bình cái tên đó, không nhịn được mà lẩm bẩm đáp lại.

Kha Dục cười: "Được, Bảng Vàng.”

Cậu bế mèo đặt lên đầu gối cô: "Chơi với chị nhé, Bảng Vàng.”

Lâm Hỉ Triều ngước lên nhìn cậu, phồng má.

Mẹ và Thích Cẩn bận việc, chỉ còn lại hai người ngồi đó.

Lâm Hỉ Triều không rõ biểu cảm, hỏi: “Cậu đi mua mèo à?”

“Ừ.”

“Nó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai tháng.”

“Nhỏ quá.”

“Nên em phải chăm sóc tốt.”

Cô bĩu môi: "Cậu nói không làm phiền người khác mà.”

“Đây là của chúng ta, em đã đặt tên rồi.”

Lâm Hỉ Triều lại nhìn cậu, thấy cậu cười, ánh mắt càng sâu.

“Nó đã ăn chưa?”

“Thức ăn với sữa ở trên tầng.”

Lâm Hỉ Triều ôm mèo lên: "Vậy đi ăn thôi.”

Kha Dục nở nụ cười đầy hàm ý, xoa đầu cô.

Thức ăn mèo ở phòng khách tầng hai, Lâm Hỉ Triều ngồi xổm, mắt không chớp nhìn mèo ăn.

Rất tập trung, rất tò mò, cũng hơi bỡ ngỡ.

Kha Dục ngồi bên cạnh, tay thả trên đầu gối, hai ngón tay chạm vào má cô.

“Đau không.” Cậu đột nhiên hỏi.

“Gì cơ?” Lâm Hỉ Triều không dời mắt, gạt tay cậu ra.

“Chỗ đó.”

Cô quay mặt lại, nhíu mày: "Đừng nói chuyện đó.”

Kha Dục lại gần, nhìn mèo rồi thở dài.

“Chiều nay khi về nhà, mẹ em tìm tôi, hỏi em có bị bắt nạt ở trường không.”

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, định đáp nhưng nghe Kha Dục nói tiếp.

“Tôi nói sao được, ở trường ai bắt nạt được cô ấy.”

“Nhưng mẹ em nói em có vẻ không ổn.”

“...”

“Mẹ em nghe em khóc trong phòng tắm.”

Lâm Hỉ Triều hít thở sâu, cắn chặt môi, định đứng dậy nhưng bị Kha Dục giữ tay.

“Vậy, người bắt nạt em chỉ có tôi.”

Kha Dục nhìn cô, ánh mắt sâu và chăm chú: "Xin lỗi bé ngoan.”

“Tôi biết tôi quá vội, không cho em thời gian chuẩn bị, tôi cũng hay ghen, dễ nổi nóng, nói năng và hành động rất ích kỷ.”

Lâm Hỉ Triều: “Cậu đừng như vậy.”

“Tôi biết em không thích tôi.” Cậu nuốt nước bọt: "Những điều này, tôi đều có thể thay đổi—”

“Nhưng bé ngoan em phải ở bên tôi, em phải nhìn tôi thay đổi vì em.”

Chương 39: Trong phòng (H)

"Kha Dục."

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Thích Cẩn đứng ngoài cửa phòng Kha Dục, nghe thấy tiếng động nhỏ bên trong, nhíu mày.

"Kha Dục, tối nay chúng ta đến nhà chú Đàn ăn tối, biết chưa?"

Không có tiếng đáp lại.

Dưới chân vang lên tiếng mèo kêu, Bảng Vàng đang nửa nằm nửa ngồi trên sàn.

Thích Cẩn vuốt tóc, chỉnh lại váy ngồi xuống, ngón tay chạm vào lông mèo.

Bên trong truyền ra tiếng vật gì rơi xuống đất.

Bà ấy nhướn mày, ánh mắt chuyển động.

Trong phòng.

Bàn học rung lên từng hồi, sách vở và bút trên bàn rơi xuống đất.

Một bàn tay nắm chặt cạnh bàn, khớp ngón tay trắng bệch, lòng bàn

tay đỏ lên vì lực nắm.

Nhưng vẫn không thể giữ được, một cú va mạnh làm tay trượt xuống.

"Ưm..."

Tiếng rên vừa phát ra đã bị môi cắn chặt.

Lâm Hỉ Triều nhăn mặt khó chịu, má ửng đỏ.

Áo cardigan của cô cởi cúc đến bụng, áo ngực bị đẩy lên, một bên ngực trắng mềm không ngừng rung động bị Kha Dục ngậm lấy, cậu xiết chặt hàm, nhẹ nhàng di chuyển khuôn mặt tạo ra tiếng mút nhỏ.

Ngón tay Kha Dục lướt trên eo cô, nắm lấy mông được bọc trong quần lót, năm ngón tay mở rộng bóp mạnh.

Đồng thời, hông cậu đẩy lên.

"Ưm... không..."

Lâm Hỉ Triều ôm cổ cậu, cố nén tiếng rên.

Đùi trần của hai người giao nhau, chuyển động lên xuống, xương chậu ma sát với gốc đùi, lộ ra phần kết nối của hai bộ phận.

Quần lót bị dương v.ật kéo ra, ướt đẫm bám vào đùi, nước từ âm đ.ạo ướt át chảy ra, cơ thể sưng cứng đang ra vào liên tục, phát ra âm thanh nhớp nháp.

Kha Dục rất nhập tâm, vừa mút ngực vừa đẩy mạnh, không để ý đến bất cứ thông tin hay âm thanh nào từ bên ngoài.

Cậu nắm lấy ngực bên kia của Lâm Hỉ Triều, ngón tay vuốt qua đầu

ngực, rồi nhanh chóng xoa nắn quanh quầng vú.

Ngậm lấy bên ngực kia, cậu dùng răng cắn nhẹ đầu ngực, lưỡi đè lên ngực giữ chặt, răng vuốt qua đầu ngực rồi đẩy lại, đến khi nó sưng lên.

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, cong người lên, năm ngón tay bám chặt vào gáy cậu thở hổn hển.

Kha Dục bên dưới vẫn nhịp nhàng ra vào, lực không lớn, nhưng dương v.ật vào rất sâu, được ghế sofa hỗ trợ đẩy mạnh vào bên trong, không cần chủ động nâng hông.

Bên ngoài vang lên tiếng mèo kêu, Lâm Hỉ Triều liếc nhìn qua khe cửa, Thích Cẩn hình như vẫn chưa đi.

Ngực phập phồng, vừa xấu hổ vừa tội lỗi, Kha Dục thì như không có chuyện gì.

Cô vốn định lên lầu cho mèo ăn, nhưng bị cậu bắt vào phòng.

Kha Dục dụ dỗ cô, nói muốn vừa làm bài tập vừa nhìn cô chơi với mèo, kết quả là mèo ra ngoài còn cô thì không.

"Em đang nghĩ gì?"

Kha Dục ngẩng đầu từ ngực cô, thở hổn hển, tay nắm chặt cằm cô đối diện với mình, căng cơ chân, hông đẩy mạnh vài cái.

"Ưm... cậu không..."

Cô rên khẽ, nhưng che miệng cậu lại, ra hiệu về phía cửa.

Kha Dục liếc qua cười, hai tay trượt xuống đùi cô, rồi bất ngờ đứng dậy, bế cô lên.

Dương v.ật cậu vẫn trong âm đ.ạo cô, thay đổi tư thế khiến cậu vào sâu hơn, đầu dương v.ật chạm đến tận cùng, cảm giác căng chặt lập tức truyền đến não.

Lâm Hỉ Triều hai tay ôm vai cậu, nhăn mặt nói: "Đừng làm nữa... ngồi xuống đi."

"Em không muốn làm ở cửa sao?"

Cậu cố tình hiểu sai ý cô.

Nói rồi cậu giữ chặt mông cô, cong đầu gối đẩy lên, sức mạnh hông kinh người, không chỉ dễ dàng nâng cô lên, mông cũng đẩy mạnh vào, dương v.ật vào sâu, chỉ thấy một túi nhỏ lắc lư.

Tiếng va chạm càng lúc càng lớn.

"Ưm... không phải..."

Hai chân cô yếu ớt lắc lư, từ cổ họng phát ra tiếng rên nhỏ.

Không được, động tĩnh quá lớn.

Cô còn muốn nói gì đó.

Kha Dục đã vừa đi về phía cửa vừa đẩy, hai tay giữ chặt mông cô, mở rộng hơn, hông đẩy lên, cơ thể cô trượt lên xuống, âm đ.ạo ướt đẫm, liên tục rơi xuống theo động tác.

Kha Dục ôm cô, đẩy lưng cô vào cửa.

Cô lắc đầu, tay liên tục đẩy cậu, giọng nói gấp gáp: "Không được... cô Thích ở đây!"

Kha Dục không nghe, nắm tay cô tiếp tục đẩy mạnh.

Cô thậm chí còn chưa cởi quần lót, dương v.ật ra vào trong đó, làm ướt lớp vải bông, Kha Dục thò tay sờ, rút dương v.ật ra, hạ một chân cô kéo quần lót xuống rồi không để khoảng trống, từ dưới đẩy mạnh vào.

Lâm Hỉ Triều thở gấp, chân yếu ớt ôm lấy hông cậu, quần lót còn treo ở đầu gối, lưng cô dựa chặt vào cửa, hai tay đung đưa bám vào vai Kha Dục.

Áo hoodie của Kha Dục che phần kết nối của hai người, cậu cắn lấy cổ áo, kéo lên để lộ cảnh tượng bên dưới.

m đạo hồng nhạt đã mềm mại, ướt đẫm, ôm chặt dương v.ật của cậu, dù có đeo bao, nhưng bao vẫn dính nước, vẫn nhìn thấy rõ các tĩnh mạch xanh đỏ trên thân dương v.ật.

Khi cậu từ từ đẩy vào, các nếp gấp của âm đ.ạo ôm lấy, khi rút ra, các nếp thịt nở ra, đẩy nước ra ngoài.

Cậu nuốt nước bọt, nhìn Lâm Hỉ Triều mà hưng phấn.

Không có lúc nào hợp hơn lúc này.

Hông cậu tăng tốc, đẩy mạnh và sâu vào trong.

Lâm Hỉ Triều thở gấp, mắt mờ đi, lông mi cong dài ướt nước mắt, mỗi khi hít vào là phát ra tiếng rên.

Tiếng cô dần nhỏ lại, tay không bám vào vai cậu nữa, đẩy về phía cửa nhưng không thể giữ, cơ thể nghiêng về một bên.

Kha Dục vội giữ cô lại, dừng động tác, im lặng, ngón tay lau nước mắt cho cô.

"Đừng khóc, mẹ tôi đi rồi."

Cậu cúi xuống định hôn cô, Lâm Hỉ Triều quay đầu, môi cậu lướt qua mặt rồi đến tai cô.

"Hồi nhỏ tôi giỏi nhận ra bóng dáng bà ấy qua khe cửa, cái bóng này lớn như vậy, chắc chắn là Bảng Vàng."

Lâm Hỉ Triều không để ý đến cậu.

Kha Dục bế cô lên giường.

Cô nằm ngửa trên giường, hai tay che mặt, ngực phập phồng.

Cậu bắt đầu hôn cô, từ cằm, xương quai xanh, liếm xuống ngực, rồi đến xương sườn, bụng dưới, hôn chậm rãi và cháy bỏng.

Cuối cùng dừng lại giữa hai chân, cậu thè lưỡi liếm âm v.ật, đầu lưỡi bao quanh đầu âm v.ật mút, hơi nóng phả vào âm h.ộ cô, ấm áp.

Người dưới lại bắt đầu rên rỉ, hai chân vặn vẹo, bị cậu giữ lại, đầu lưỡi trượt nhanh, răng nhẹ nhàng cắn, lưỡi liếm từ dưới lên, ấn xuống.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, xoay mông, cậu thả chân cô ra, tách môi, tạo ra một sợi bạc giữa môi với âm v.ật, rơi xuống âm đ.ạo.

Kha Dục đứng dậy, nâng một chân cô lên, giữ dương v.ật đẩy vào âm đ.ạo.

Vừa chuyển động vừa nghiêng đầu hôn lên chân cô.

Từ xương chân xuống, hôn đến gân gót, mắt cá chân, môi lướt qua mu bàn chân, vừa định mở miệng.

Lâm Hỉ Triều đá chân đẩy mặt cậu ra.

"Đừng hôn chỗ đó."

Kha Dục bị đá quay đầu, hơi nhíu mày, nhưng không nói gì. Cậu kéo áo hoodie ra khỏi người, cúi xuống, tay từ sau lưng cô tháo móc áo ngực, hai tay giữ lấy xương sườn cô, bắt đầu đẩy mạnh vào âm đ.ạo.

Dương v.ật cậu vào sâu và nhanh, đâm sâu vào âm đ.ạo, xương mu va chạm vào âm v.ật đang co lại, đập vào âm môi với âm thịt thành một mớ lộn xộn.

Cậu vào rất sâu, dương v.ật đẩy mạnh vào âm đ.ạo, tiếng nước chảy ra rồi bị đẩy trở lại.

"Ưm... nhanh quá... không chịu được..."

Lâm Hỉ Triều bắt đầu rên rỉ, giọng nói đứt quãng, vừa thở vừa rên, nghe rất yếu ớt và gợi cảm.

Kha Dục đẩy mạnh hơn, mí mắt hạ xuống, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm vào cô, lưỡi trượt qua răng, hông cậu di chuyển, đầu dương v.ật chạm vào thành âm đ.ạo, cậu nhớ kỹ vị trí đó, từ từ rút dương v.ật ra, sau đó, đẩy mạnh vào.

"Ưm... Kha... Kha..."

Chữ "Dục" chưa kịp nói ra-

Cậu lại đẩy mạnh vào, Lâm Hỉ Triều co bụng, miệng phát ra tiếng rên gấp gáp.

"A, nặng quá Kha Dục..."

Kha Dục dùng lực đẩy mạnh vào điểm đó, hông hạ xuống, ngón tay nắm chặt lấy xương sườn cô, cúi đầu đẩy mạnh, chỉ thấy hông cậu

không ngừng chuyển động.

Càng nhiều nước trượt xuống từ điểm kết nối của hai người, cuối cùng làm ướt đẫm tấm trải giường.

Mọi thứ trở nên dính nhớp.

Hai ngực tròn trắng của Lâm Hỉ Triều rung lên theo chuyển động của cơ thể, vú bị kéo và rung lên, chỉ cảm thấy nặng nề, cô ôm chặt lấy ngực, tay che đầu v*.

"Che cái gì?"

Kha Dục gỡ tay cô ra, đặt hai bên.

"... Nặng quá, không muốn rung."

Cậu vỗ nhẹ vào ngực cô, sau đó nằm xuống bên cạnh, tay vòng ra sau lưng cô, kéo cô vào lòng, tay đỡ lấy ngực cô, cọ sát vào cơ ngực.

"Để tôi che cho."

Tay kia nâng chân cô lên, di chuyển vị trí, dương v.ật từ bên cạnh lại đâm vào âm đ.ạo.

Lâm Hỉ Triều cắn môi rên rỉ, cả người bị Kha Dục ôm chặt, hoàn toàn không thể thoát ra.

Kha Dục vẫn có thể đẩy mạnh vào cô từ bên cạnh, dương v.ật cương cứng trong âm đ.ạo, hông di chuyển mạnh, tay nắm lấy ngực cô vuốt ve.

Tiếng thở dốc và tiếng cơ thể va chạm hòa vào nhau, gần gũi không thể tách rời.

"Chúng ta có thể làm mỗi ngày không?"

Kha Dục liếm tai cô, đầu lưỡi luồn vào tai.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, thở không đều, không nói một lời.

Kha Dục cười khẽ, tăng tốc độ đẩy, tiếng va chạm lại vang lên.

Tay cậu siết chặt ngực cô, tạo thành hai nửa tròn rung rinh, cô vùi mặt vào khuỷu tay cậu, bị đẩy lên từng nhịp, cả người đỏ bừng.

Kha Dục ôm chặt cô, đè lên người cô, hông đẩy mạnh lên tay còn lại vuốt ve âm v.ật, ngón tay nhanh chóng vuốt ve, nhịp nhàng theo từng cú đẩy của dương v.ật, ngón tay kẹp chặt lấy đầu âm v.ật, cổ tay chuyển động ngày càng nhanh.

Cảm giác tê dại.

Lâm Hỉ Triều khô cổ họng, há miệng cắn vào tay Kha Dục, cảm giác cực khoái dâng lên đầu, cô vô thức co âm đ.ạo, thành âm đ.ạo xiết chặt lấy dương v.ật, càng lúc càng khít.

Kha Dục bị xiết chặt, hông cậu di chuyển mạnh hơn, cú đẩy lớn hơn, liên tục đẩy mạnh vào, nghe thấy tiếng rên không kiềm chế của cô, nghe tiếng nước trong âm đ.ạo, cậu ép ngón tay kẹp lấy âm v.ật, hông đẩy mạnh sâu vào trong.

"Ưm... ha... ưm ưm..."

Lâm Hỉ Triều rên lên, nước mắt chảy vào khuỷu tay Kha Dục.

Dưới hông cô tê dại, âm v.ật bị kẹp đến mức chỉ còn lại cảm giác sướng dâng trào.

Dương v.ật trong âm đ.ạo vẫn đang mạnh mẽ đâm vào, lần nào cũng chạm vào những nếp gấp mỏng manh nhất, tần suất càng lúc

càng nhanh, khoảng cách càng lúc càng ngắn, cô đột nhiên bị cậu ôm chặt hơn, hông đẩy lên, giây tiếp theo cậu như điên cuồng đẩy mạnh vào.

"Ưm Kha Dục... tôi thực sự không chịu nổi nữa."

Cô liên tục đập vào tay cậu, cơ thể run lên, cảm giác cực khoái như sóng biển cuốn lấy cô, não trống rỗng, cảm giác bị tước đoạt, chỉ còn lại cảm giác dương v.ật cứng ngắc đâm vào âm đ.ạo, hơi thở gấp gáp của Kha Dục. Nhịp điệu ngày càng mạnh và sâu hơn.

"A... ưm ưm ưm..."

Âm đ.ạo đột nhiên phun ra một dòng nước, rồi đầu dương v.ật rung mạnh chạm vào cổ tử c.ung, cảm giác xiết chặt, đạt cực khoái gần như cùng lúc.

Không rõ ai ra trước, cả hai đều mơ hồ ngỡ ngàng, thở dốc ôm chặt lấy nhau, cơ thể ấm áp còn đọng lại hơi thở của dục vọng.

Một lúc sau, Kha Dục ghé vào tai Lâm Hỉ Triều, khẽ mở miệng, giọng khàn khàn, thô ráp và quyến rũ.

"Tuyệt lắm bé ngoan, em thực sự rất giỏi."

Chương 40: Chuyến dã ngoại mùa thu

Sau khi kết thúc kỳ thi tháng, đến tuần lễ dã ngoại mùa thu hàng năm của trường THPT Số 1.

Lớp 11 được chia thành hai đợt tham gia, lớp của Lâm Hỉ Triều xếp cuối nên đi cùng nhóm lớp khoa học tự nhiên.

Chuyến dã ngoại kéo dài hai ngày, địa điểm không xa, chỉ cách Phù Thành một giờ xe chạy đến thị trấn cổ.

Năm nay trường THPT Số 1 khác lạ, nhất định phải tổ chức chung với vài trường khác, vì vậy ngay từ sáng sớm khi học sinh lên xe du lịch, giáo viên đặc biệt nhấn mạnh: "Không được cởi đồng phục, chú ý lời nói và hành vi, phải thể hiện tinh thần của học sinh THPT Số 1!"

"Thế thì đeo thêm khăn quàng đỏ nữa cho giống học sinh tiểu học luôn đi." Từ Viện Viện ngồi ở ghế sau đảo mắt: "Ai đi chơi mà mặc lại đồng phục chứ, chán chết."

"Cậu nói đúng không, Hỉ Triều?"

Cô gái nhỏ dựa đầu vào cửa sổ, mắt nửa nhắm nửa mở, trán chạm vào ghế trước, gật gù từng đợt, trông rất buồn ngủ.

Từ Viện Viện: "Không phải chứ Hỉ Triều, buồn ngủ vậy à? Tối qua cậu làm gì thế?"

Lâm Hỉ Triều dựa đầu hoàn toàn vào ghế trước, lẩm bẩm: "Tớ cứ ngồi xe là buồn ngủ, Viện Viện cho tớ ngủ một lát."

Thực ra không phải thế.

Tất cả là do Kha Dục, cậu nói mình sắp đi thi đấu ở Bắc Kinh, nên ngày nào cũng gọi cô đến.

Dù không làm gì nhưng mỗi khi cậu muốn trêu chọc, thực sự cậu bám chặt như keo, khó mà thoát ra được.

Từ Viện Viện vuốt tóc cô: "Nghe nói lần này có nhiều trường cùng tham gia, trước khi chuyển trường cậu học ở THPT Số 2 đúng không? Hình như THPT Số 2 cũng đi."

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngơ ngác: "Cũng là học sinh lớp 11 à?"

"Chắc là vậy, có khi gặp lại bạn cũ thầy cũ của cậu."

Cô chớp mắt, mím môi, rồi lại tựa vào ghế.

Xe buýt của lớp văn khởi hành trước, ngay sau đó là xe của lớp 11A1.

Lớp khoa học tự nhiên có nhiều nam sinh, trên xe ồn ào vô cùng, ai cũng nói chuyện, ăn uống và hát hò, náo nhiệt không chịu được.

Kha Dục ngồi ở hàng áp chót, bên cạnh cậu là Tưởng Hoài, đám nam sinh ngồi ở hàng ghế cuối cười đùa nhìn vào điện thoại ngay trên đầu cậu.

Cậu bị làm phiền, đeo tai nghe ngồi lỳ trên ghế, không buồn ngẩng lên.

Tưởng Hoài nhìn đám bạn: "Ê chúng mày xem gì đấy?"

"Đồ tốt đấy, lại đây mà xem."

“Gì cơ?”

Tưởng Hoài chống ghế nhìn lên, thấy rõ màn hình: "Trời ạ!”

“Thích không?”

“Chúng mày biến thái hentai súc vật thật đấy.”

Tưởng Hoài liếc nhìn Kha Dục bên cạnh, nói với đám bạn: "Này, cho Kha Dục xem một chút đi.”

Xe vừa khởi hành, mấy người nhích lại gần, cười đùa rồi cúi đầu đưa điện thoại về phía Kha Dục, cậu hơi nghiêng đầu, mở hờ mắt ra thấy trên màn hình là cảnh phim u Mỹ.

Diễn viên nữ bị trói bằng dây thừng treo lơ lửng, diễn viên nam vừa mạnh mẽ đâm vào cô vừa quất roi lên người, để lại những vệt máu.

Kha Dục hơi nhướn mày, lười biếng tháo một bên tai nghe, liếc mắt về phía người cầm điện thoại: "Đưa tao cái tai nghe.”

Mấy người xung quanh cười mờ ám, đưa tai nghe cho cậu.

Cậu đeo vào, tiếp tục xem màn hình: "Tăng âm lượng lên chút.”

Người kia cười to, tăng âm lượng lên hai phần ba.

“Lên nữa đi.”

Người kia cười, chỉnh âm lượng đến mức tối đa.

“Kha Dục, gu mày mặn thiệt chứ haha.”

Kha Dục không trả lời, cúi mắt nhìn tiến độ video, chờ đến đoạn diễn viên nữ rên rỉ kêu la to nhất, cậu từ từ nắm lấy dây tai nghe,

bất ngờ xoay người ngồi thẳng về phía cửa sổ—

“Chết tiệt!”

Dây tai nghe bị rút ra, tiếng rên rỉ và âm thanh dập nhau từ video phát ra toàn xe, âm lượng đang mở đến mức tối đa, vừa rõ ràng vừa vang dội.

Cả xe học sinh ngẩn ra, sau đó cười rộ lên, tất cả đều nhìn về phía sau.

“Trời ạ hahaha!”

Nam sinh đỏ mặt tắt video, giáo viên tức giận quát: "Mấy cậu còn muốn giữ mặt mũi không? Tất cả ngồi lên phía trước cho tôi!”

Giáo viên đỏ mặt quát tháo đám học sinh phía sau, còn mắng cả xe, ai nấy im thin thít, xe buýt cuối cùng yên lặng.

Tưởng Hoài dựa vào ghế, cười thầm: "Đúng là chỉ có mày mới dám thôi Kha Dục, buồn cười chết mất.”

Kha Dục liếc nhìn cậu ta, rút dây tai nghe ném cho Tưởng Hoài, đội mũ áo hoodie, mặt không biểu cảm nhắm mắt ngủ.

—

Hơn một giờ sau, xe du lịch đến đích, dừng bên ngoài khách sạn gần thị trấn cổ, mọi người vào khách sạn để hành lý rồi ra điểm tập trung.

Khi Lâm Hỉ Triều và Từ Viện Viện đến nơi, quảng trường đã đứng đầy học sinh trường khác, ai nấy ăn mặc đẹp đẽ, chỉ có học sinh THPT Số 1 mặc đồng phục.

Từ Uyên Uyên không kìm được: "Trời ơi, thua rồi, sao học sinh

trường khác ăn mặc đẹp thế, thua rồi.”

Lâm Hỉ Triều cười, nhìn quanh, thấy cô giáo chủ nhiệm cũ ở THPT Số 2, học sinh ở THPT Số 2 cũng dễ nhận ra, tóc nhuộm, xỏ khuyên tai, ăn mặc lớn trước tuổi.

Nhìn một lúc, bỗng dưng ánh mắt cô bị chắn bởi bóng trắng, cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy Kha Dục đút tay vào túi, gật đầu với cô: "Nhìn gì mà chăm chú thế?”

Bên cạnh cậu còn mấy nam sinh khác đứng cười đùa.

Lâm Hỉ Triều mím môi, không muốn nói chuyện với cậu trước mặt đông người, nên lập tức quay đi.

Tưởng Hoài khoác vai Kha Dục, nhìn theo hướng cô vừa nhìn, cười: "Đó là THPT Số 2 phải không? Thấy mấy người quen.”

Kha Dục nhìn theo, ánh mắt lướt qua các đoàn học sinh.

Tưởng Hoài đứng bên cạnh nói: "Nhìn toàn sân.”

Kha Dục: “Không ai đẹp trai bằng tôi.”

Mấy nam sinh cười phá lên, Kha Dục cũng không nhịn được cười, vài cậu nhóc nhìn nhau, trong mắt đầy sự trêu chọc.

Lâm Hỉ Triều không muốn quan tâm đến cậu, cô quay về nhóm lớp mình.

…

Cuộc tham quan chính thức bắt đầu, mỗi lớp được một hướng dẫn viên dẫn vào từ cổng thị trấn cổ.

Góc phố đông người, khi hướng dẫn viên thuyết minh bằng micrô,

tiếng nói bị cản trở còn lẫn vào nhau, nhóm của Lâm Hỉ Triều thường xuyên đụng phải nhóm khác, nhìn nhau rồi nhận ra người quen.

“Lâm Hỉ Triều!”

Có người gọi cô, cô nhìn sang, thấy bạn gái của Cẩu Hề Duy, Sầm Thư Nhiên.

“Trùng hợp quá Hỉ Triều, vừa rồi tôi còn đoán có gặp được cậu không!”

Lâm Hỉ Triều cười, vẫy tay với cô ấy, tiến lên, thấy bên cạnh cô ấy còn có Hứa Căng Tiêu.

Thật trùng hợp.

Ánh mắt giao nhau, Hứa Căng Tiêu mỉm cười lễ phép, cả hai đều có ấn tượng về nhau.

Vài người gặp nhau đi cùng nhau, Lâm Hỉ Triều giới thiệu Từ Viện Viện với họ.

SầmThư Nhiên: “Trường cậu ở khách sạn nào?”

“Quân Hoa.”

“Gần lắm! Tối có thể đi qua chơi chùng.”

Lâm Hỉ Triều gật đầu: "Cậu không đi cùng Cẩu Hề Duy à?”

“Chúng tôi không cùng lớp, anh ấy vừa nói thấy Kha Dục, nên tôi đoán sẽ gặp cậu.”

Họ vừa nói vừa đi theo đoàn, không quá chú ý đến đường đi, Lâm Hỉ Triều định bước lên thì nghe thấy tiếng nhắc nhở, bước chân bị

chặn lại.

Cô dừng lại, thấy Hứa Căng Tiêu nhẹ nhàng đỡ tay cô với Từ Viện Viện.

“Bậc thềm này trơn trượt, các cậu đi cẩn thận.”

Cậu ấy mỉm cười nhẹ nhàng: "Tôi thấy nhiều người bị vấp ở đây.”

…

Cậu ấy nói xong thì thu tay lại tiếp tục đi, chỉ là lời nhắc nhở chứ không nói gì thêm.

Lâm Hỉ Triều và Từ Viện Viện nhìn nhau, Từ Viện Viện nhỏ giọng khen: "Đúng là tuyệt thật.”

Suốt chuyến tham quan họ đều đi cùng nhau, phải qua nhiều cổng và cầu cổ, Hứa Căng Tiêu giúp giữ cửa, nhắc nhở mọi người cẩn thận, hoặc đưa nước cho hướng dẫn viên.

Rất chu đáo.

Đến Từ Viện Viện cũng không kìm được, hỏi Sầm Thư Nhiên: "Nam sinh lớp các cậu lịch sự quá.”

“Cậu ấy trong lớp cũng thế, học giỏi người lại tốt, thực sự tuyệt vời.”

Đến giờ giải lao và ăn trưa.

Họ ngồi ăn cùng nhau, Sầm Thư Nhiên thấy Từ Viện Viện hỏi về Hứa Căng Tiêu, nên kéo cậu ấy qua đây.

Cậu ấy chủ động cầm thực đơn gọi món, hỏi sở thích của mọi người rồi vào trong gọi món với chủ quán.

“Cậu ấy có bạn gái chưa?” Từ Viện Viện tranh thủ hỏi.

Sầm Thư Nhiên cười ý nhị: "Thật ra tôi cũng từng theo đuổi cậu ấy.”

“Nhưng cậu ấy nói không muốn yêu đương, nghe nói gia đình nghiêm khắc, mẹ là giáo viên gắt lắm.”

“Chậc.” Từ Uyên Uyên nhún vai: "Khó quá thì không có tự do.”

Lâm Hỉ Triều nghe rồi nhìn vào trong, thấy Hứa Căng Tiêu nói chuyện với chủ quán, vẫn nhẹ nhàng lễ phép.

Dáng vóc cậu ấy thẳng như trúc xanh, quá quy chỉnh nghiêm túc.

…

“Cẩu Hề Duy nói gặp Kha Dục rồi.” Sầm Thư Nhiên nói khi ngẩng lên từ điện thoại: "Anh ấy nói sẽ đến nhưng bảo chúng ta ăn trước.”

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác: "Kha Dục sẽ đến à?”

Sầm Thư Nhiên cười: "Cậu làm gì mà ngạc nhiên thế, cậu ở đây, cậu ấy đương nhiên sẽ đến.”

Cô cười gượng, lấy điện thoại ra, mới thấy Kha Dục đã gửi nhiều tin nhắn mà cô chưa em cái nào.

Cô dừng lại, cất điện thoại vào túi.

Bỗng có người gõ nhẹ lên bàn, cô ngẩng lên, thấy một nam sinh.

“Lâm Hỉ Triều?”

Lâm Hỉ Triều nhìn rõ mặt người kia thì lập tức cau mày, mím môi, không nói gì.

“Thật là cậu à Lâm Hỉ Triều, tôi nhìn mấy lần rồi, đúng là cậu.”

Mọi người đều quay lại nhìn, thấy một nam sinh ăn mặc bảnh bao, miệng ngậm thuốc, nhai kẹo cao su, lông mày kẻ vạch, trông rất ngổ ngáo.

Nam sinh đó nhìn từ đầu đến chân Lâm Hỉ Triều, rồi kéo ghế bên cạnh cô ngồi xuống.

“Khá thật, bây giờ học ở THPT Số 1? Lúc đó chuyển đi không nói một lời, làm tôi nhớ chết đi được.”

Lâm Hỉ Triều không thèm để ý, người kia vừa ngồi xuống, cô đã quay đầu đi, không thèm nhìn.

Sầm Thư Nhiên nhìn cậu ta, hỏi: "Cậu là ai?”

“Bạn cũ của cô ấy.” Cậu ta liếc nhìn, chỉ vào Lâm Hỉ Triều: "Không đúng, chúng tôi từng có một đoạn tình cảm với nhau đó chứ.”

“Nói sao nhỉ, mối tình đầu?”

Nam sinh gõ gõ tàn thuốc xuống bàn, lại nhìn Lâm Hỉ Triều: "Sau đó cậu chặn tôi à?”

Sầm Thư Nhiên và Từ Viện Viện tròn mắt.

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, gọi tên: "Phương Húc, cậu có thể biến đi không?”

“Ô, nhớ ra tôi rồi? Tôi tưởng cậu định giả vờ không biết luôn chứ.”

Lâm Hỉ Triều mím môi, trước đó ở trung tâm du lịch đã thấy cậu ta.

Hai người học cùng lớp ở THCS Số 2, Phương Húc không biết làm sao lại để ý đến cô, nói sẽ theo đuổi rồi cứ quấy rối không buông.

Lúc đó cô rất phiền lòng, cậu ta theo đuổi một tháng, có lẽ thấy khó cưa đổ nên quay sang người khác, sau đó luôn nhằm vào cô.

Phương Húc: "Khó lắm mới gặp lại, trò chuyện chút đi, bây giờ cậu ở đâu? Tôi đến nhà cậu mà không gặp."

"Chúng ta không quen."

"Vãi ò, một năm tình cảm mà không quen?"

Cậu ta vừa nói vừa định khoác vai cô, tay vừa giơ ra đã bị giữ chặt.

Phương Húc kêu lên, quay đầu.

Hứa Căng Tiêu đứng đằng sau giữ tay cậu ta, trên mặt không còn nụ cười.

"Xin lỗi, cậu nhường chỗ được không? Cậu đang ngồi chỗ của tôi."

Phương Húc liếc cậu ấy, nhổ bã kẹo cao su ra, rồi hét vào mặt Lâm Hỉ Triều: "Đây là bạn trai cậu à? Chậc, tìm người tốt hơn đi, tìm đồ bốn mắt làm cái chó gì!"

Mọi người ngồi trong bàn đều trợn mắt khinh thường.

Hứa Căng Tiêu tăng lực, giọng cao hơn: "Bạn học, tôi đã nói, xin cậu nhường chỗ."

Phương Húc bĩu môi, muốn giật tay ra nhưng không được.

"Cái thằng bốn mắt này khỏe phết ấy nhể?"

Cậu ta cười cợt, nhìn Lâm Hỉ Triều: "Này, hai người ngủ với nhau chưa? Cậu ta trên giường cũng khỏe lắm à? Nên mới tán được cậu?"

Trên bàn vang lên tiếng đập mạnh.

Lâm Hỉ Triều cầm ly trà, nghiêng tay, dội mạnh vào mặt Phương Húc.

Nước trà nóng bốc khói dội lên mặt cậu ta, dòng nước nóng rát trượt qua mặt, lập tức ửng đỏ.

Mọi người ngẩn ra.

“Phương Húc.” Cô thở nặng nhọc, đặt mạnh ly trà xuống: "Tôi có số điện thoại của cô giáo Tần, cậu muốn tôi gọi không?”

Phương Húc chậm rãi lau mặt, vẫn cười, nhưng mắt tràn đầy vẻ âm u.

“Cậu vẫn thích mách lẻo nhỉ như trước?”

Cậu ta định nói thêm nhưng bị Hứa Căng Tiêu kéo mạnh đẩy ra cửa.

Hứa Căng Tiêu cau mày, trầm giọng: "Ở đây toàn người trường chúng tôi, cậu tự liệu đi, mau cút xa ra đừng có mà gây sự.”

Xung quanh quả thực rất đông, đều là học sinh THPT Số 1 và Thực Nghiệm, chủ quán nghe tiếng động cũng đi ra, nhìn qua một lượt.

Phương Húc cười gằn, chỉ vào Hứa Căng Tiêu, vừa lùi ra sau vừa hét vào Lâm Hỉ Triều—

“Lâm Hỉ Triều, cô ở Quân Hoa phải không? Tối dẫn thằng bốn mắt này ra chơi, tôi đợi cô ở cửa!”

Nói xong lập tức đẩy đám học sinh ra đi thẳng.

Lâm Hỉ Triều thở dài, đứng dậy cảm ơn Hứa Căng Tiêu không ngớt.

Đã hai lần giúp cô thoát nạn, mỗi lần đều kéo cậu vào chuyện, khiến cô thấy rất ngại.

Hứa Căng Tiêu xoa mũi, lắc đầu, đột nhiên cười: "Hình như cậu luôn dễ bị người khác trêu chọc.”

Sầm Thư Nhiên phụ họa: "Người đó là ai? Học sinh tiểu học à? Còn chơi trò chặn trước cổng!”

Từ Viện Viện đưa khăn giấy cho Lâm Hỉ Triều lau tay: "Cậu ta nói gì vậy, tối thật sự sẽ đến à?”

Sầm Thư Nhiên: "Nói với Kha Dục đi, cậu ta quá đáng quá!”

Lâm Hỉ Triều dừng lại, hít thở sâu: "Có thể đừng nói với Kha Dục không?”

Hứa Căng Tiêu nhìn cô, đẩy gọng kính.

Sầm Thư Nhiên: "Sao thế, cậu ta đáng bị dạy dỗ, nghe xem cậu ta nói gì kìa.”

“Tối tôi về khách sạn rồi không ra ngoài, còn nhiều giáo viên với học sinh mà, không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cô siết chặt tay, bất lực nói: "Kha Dục dễ nổi nóng, nếu làm quá đáng sẽ không hay.”

“Ai dễ nổi nóng?”

Bỗng có người chen vào, mọi người ngừng bàn tán, nhìn về phía giọng nói—

Kha Dục và Cẩu Hề Duy vừa đến cửa, phía sau còn có Tưởng Hoài với vài người khác, ánh mắt cậu rơi vào mặt Lâm Hỉ Triều, rồi nhìn vết nước trên bàn, cuối cùng liếc sang Hứa Căng Tiêu.

Dừng lại, cười nhẹ.

“Má, đâu đâu cũng gặp mày.”

Chương 41: Kết bạn Wechat

Hai chiếc bàn được ghép lại với nhau tạo thành một khối.

Kha Dục ngồi xuống bên cạnh Lâm Hỉ Triều, ánh mắt dừng lại trên gương mặt của Hứa Căng Tiêu một thoáng, rồi nhìn sang cô, tay vô thức đặt lên lưng ghế của cô.

"Cũng tình cờ nhỉ, từ nam chí bắc lại tụ họp ở đây."

Anh nhếch khóe môi, giọng điệu có phần u ám: "Tôi phải nhờ Cẩu Hề Duy dẫn dắt mới gặp được người, chậc, ăn cơm với em không dễ chút nào."

Lâm Hỉ Triều mím môi, hiểu ý của anh trong lời nói.

Người này lại bắt đầu châm chọc.

Nhưng cô hiện tại không có tâm trạng đấu khẩu với anh, còn đang nghĩ đến chuyện của Phương Húc, tâm trạng có chút thấp thỏm.

Cẩu Hề Duy liếc mắt vài cái, thấy không khí có chút không đúng, vội vàng cầm thực đơn lên kéo sang chủ đề khác: "Mọi người đã gọi món gì rồi? Giới thiệu cho bọn tôi với."

"Hứa Căng Tiêu? Mau nói xem."

Cậu ta ngồi bên cạnh Hứa Căng Tiêu, ngẩng đầu gọi người, nhưng phát hiện cậu ấy đang mơ màng.

"Nghĩ gì vậy!" Cẩu Hề Duy thắc mắc: "Giúp chọn món đi."

Hứa Căng Tiêu nhận lấy thực đơn, vẫn im lặng, ánh mắt tập trung vào thực đơn nhưng có phần mơ hồ.

"Này cậu này..." Cậu ta bĩu môi, liếc nhìn Sầm Thư Nhiên, nhưng phát hiện bạn gái mình cũng đang không yên tâm.

"Các cậu bị làm sao vậy? Sao mặt mày đều khó coi thế này, có chuyện gì à?"

Kha Dục ngước mắt, nhàn nhạt nhìn qua.

Sầm Thư Nhiên khoanh tay, vuốt tóc bên tai, hít một hơi rồi lập tức nói: "Vừa nãy có người ở trường THPT Số 2 đến..."

"Khụ!"

Hai tiếng ho khan gần như đồng thời ngăn cô lại.

Bàn ăn lập tức yên lặng.

Lâm Hỉ Triều và Hứa Căng Tiêu nhanh chóng nhìn nhau, môi mấp máy nhưng không ai nói gì.

Những cử động nhỏ của hai người đều bị Kha Dục thu vào mắt.

Sự tương tác này đầy ăn ý, còn ẩn chứa những suy nghĩ nhỏ với bí mật chỉ họ mới hiểu.

Ai nhìn vào cũng thấy có vấn đề.

Rất chướng mắt.

Kha Dục mím môi, sắc mặt vốn không vui càng thêm sa sầm, ánh mắt chuyển sang Hứa Căng Tiêu, đầu lưỡi chống vào răng, luôn

nhìn chằm chằm cậu ấy.

Lâm Hỉ Triều chậm rãi mở miệng: "Vừa rồi gặp bạn học cũ, có nói chuyện vài câu thôi, không có gì đâu."

"Bạn học nào?" Kha Dục lên tiếng, nghiêng đầu nhìn cô.

"Bạn cùng lớp trước đây."

"Lớp 9?"

Cô ngẩn người, không ngờ Kha Dục nhớ rõ lớp cô ở trường THCS Số 2.

Không khỏi có chút căng thẳng.

Cô do dự, gật đầu.

Kha Dục lại hỏi: "Nam hay nữ?"

"Nữ."

Cô thốt lên.

Sầm Thư Nhiên nghe thấy vậy thì vội vàng di chuyển ghế, môi mím lại, dáng vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

Cẩu Hề Duy chú ý đến, Kha Dục liếc nhìn qua, hai người đối mắt.

Ánh mắt anh hạ xuống, dừng lại ở ngón tay Lâm Hỉ Triều đang nắm chặt, khớp xương có chút đỏ lên.

Liên tưởng đến vết nước trước đó.

"Bị bỏng à?"

"Ừ." Lâm Hỉ Triều gật đầu, nhanh chóng bổ sung: "Không cẩn thận bị bỏng."

Kha Dục nhìn cô, năm ngón tay trên lưng ghế thay phiên gõ nhẹ, nhìn cô rất lâu mới chậm rãi nói: "Tôi nhắn tin cho em, em không thấy à?"

Cô im lặng, lắc đầu, không nói gì.

Kha Dục nhíu mày, tay thò qua định lấy điện thoại từ túi áo cô, nhưng bị cô nghiêng người chặn lại, tay ôm chặt túi.

Cô cũng nhíu mày: "Mọi người nhanh gọi món đi, chiều nay vẫn còn hoạt động."

Một tiếng cười nhẹ vang lên.

Kha Dục rút tay về, ngồi thẳng người, vai hướng về cô, quay lưng lại không nói gì nữa.

Bầu không khí trên bàn ăn hoàn toàn lạnh lẽo.

Mọi người ai cũng có suy nghĩ riêng, bầu không khí trở nên áp lực.

Lâm Hỉ Triều lặng lẽ nhìn Kha Dục, hàng mi rủ xuống rồi cũng quay mặt đi.

Bên bàn khác, mấy người bạn của Tưởng Hoài nhìn thấy hết mọi việc, mắt nhìn nhau, không hiểu nổi không khí kỳ quặc này.

Tưởng Hoài gãi đầu, vội vàng gọi Cẩu Hề Duy: "Anh bạn, đưa thực đơn đây, đói chết mất rồi."

Đúng lúc đó, món ăn mà Hứa Căng Tiêu đã gọi vừa được mang lên, từng đĩa từng đĩa được đưa lên bàn, tạo ra chút âm thanh phá vỡ không khí căng thẳng, Lâm Hỉ Triều cầm đũa im lặng bắt đầu ăn

cơm.

Hành động của cô bị cánh tay của Kha Dục hạn chế, cô quay đầu nhìn anh, Kha Dục lại tránh ánh mắt của cô, người nghiêng hẳn vào lưng ghế, cúi đầu lướt điện thoại.

Khuôn mặt anh trầm tư, khóe môi trễ xuống, biểu cảm vô cùng khó chịu.

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, tiếp tục nhai thức ăn.

Bữa cơm đang ăn dở, bàn bên cạnh đột nhiên có cô gái đến xin số của Kha Dục.

Bàn đó đến sau, không để ý đến những gì đã diễn ra trước đó, chỉ thấy Kha Dục chơi điện thoại, dựa vào ghế, mặc đồng phục, mà góc nghiêng rất đẹp, không nói gì nhưng trông kiêu ngạo kiểu rất đẹp trai, rất thu hút.

Cô gái cũng không ngại ngùng, trực tiếp đưa điện thoại ra trước mặt anh: "Có thể cho tôi xin số WeChat không, bạn học?"

Mọi người trên bàn đều nhìn qua, Lâm Hỉ Triều cũng nhìn, ánh mắt từ cô gái di chuyển đến những cô gái khác sau lưng cô ta, họ đều cười khúc khích nhìn Kha Dục.

Họ ăn mặc rất trưởng thành, không giống học sinh, Lâm Hỉ Triều cảm thấy quen mắt, ngầm nghĩ đến trường THPT Số 2.

"Cô học trường nào?" Kha Dục vừa vặn lên tiếng.

Cô quay mặt lại nhìn Kha Dục, Kha Dục quay lưng lại cô, không thấy rõ biểu cảm.

Cô gái nhún vai, ngón tay chỉ vào đồng phục của anh, nở một nụ cười rạng rỡ thoải mái: "Dù sao cũng không phải trường của cậu."

Lại nhìn xung quanh bàn, cô ta cúi đầu nở một nụ cười: "Đều không phải."

Kha Dục nhìn cô một lúc, điện thoại trong tay xoay vài lần rồi dừng lại, ngón tay lướt mở giao diện xã hội, kéo ra mã QR của mình, đặt lên bàn.

Những người đang ăn lập tức dừng tay.

Cẩu Hề Duy và Tưởng Hoài đều vô cùng ngạc nhiên.

Đây là... thật sự cho à?!

Kha Dục chưa từng cho ai thông tin liên lạc bên ngoài, hỏi đến đều từ chối, lần này không chỉ là lần đầu tiên mà còn ngay trước mặt bạn gái mình.

Mọi ánh nhìn đồng loạt hướng về Lâm Hỉ Triều, chuyện này dường như thật sự nghiêm trọng.

Cẩu Hề Duy nuốt mạnh một miếng cơm.

Càng ngày càng không hiểu được.

Đây là hoàn toàn không để tâm đến cô, hay là muốn thu hút sự chú ý một cách khó chịu.

Chậc.

"Cảm ơn nha!"

Cô gái có chút ngạc nhiên, không ngờ thật sự xin được, ban đầu chỉ định nhìn mặt một cái, không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Cô ta nháy mắt với các bạn phía sau, cầm điện thoại quét mã.

Đinh đông một tiếng, quét mã thành công.

Cô gái cười với Kha Dục, vẫy điện thoại rồi trở về bàn của mình.

Phía sau vang lên một loạt tiếng cười vui vẻ, làm cho bàn của họ càng thêm im lặng.

Kha Dục thu điện thoại lại, tiếp tục dựa vào ghế lướt điện thoại, không nói không động như không có gì xảy ra.

Mọi người nhìn Lâm Hỉ Triều với ánh mắt càng tò mò, chăm chú quan sát biểu cảm của cô.

Lâm Hỉ Triều lại không có phản ứng gì, biểu cảm bình thản, chậm rãi nhai thức ăn, miệng ngậm một miếng sườn, còn nhã nhặn nhả xương trước mặt mọi người.

Người trong cuộc không có cảm xúc, nhưng Từ Viện Viện, người nãy giờ luôn coi mình là không khí thì không thể chịu nổi nữa.

Cô ấy trợn mắt nhìn trời.

Làm cái gì khó coi quá vậy, cậu ấy vừa bị một tên vô lại bắt nạt, giờ lại bị Kha Dục đối xử thế này?

Mấy thằng đực rựa này dựa vào đâu chứ!

Cô ấy lập tức cười khẩy, rút điện thoại ra nhìn: "Ôi chao, sắp 1 giờ rồi, thầy bảo chúng ta tập trung ở bảo tàng lúc 1 giờ."

"Lâm Hỉ Triều, cậu ăn no chưa, chúng ta phải đi ngay."

Lâm Hỉ Triều vừa gắp một miếng sườn, nghe vậy thì dừng lại, đặt đũa xuống mở điện thoại xem giờ, sắp 1 giờ rồi.

Cô gật đầu, rút khăn giấy lau miệng đứng dậy.

Từ Viện Viện chưa động đậy, mà nhìn sang Hứa Căng Tiêu: "Bạn học, tiền ăn của bọn tôi nhờ cậu thanh toán luôn, lát nữa bọn tôi sẽ chuyển khoản cho cậu."

Câu "chuyển khoản" bị cô ấy nói rất rõ ràng.

Nói xong, cô ấy lại cầm điện thoại của mình, làm ra vẻ kinh ngạc: "Trời ạ, điện thoại của tôi sắp hết pin rồi, vậy thì——"

Ánh mắt cô ấy lướt qua Lâm Hỉ Triều và Hứa Căng Tiêu, cuối cùng nở nụ cười ngọt ngào với Lâm Hỉ Triều.

"Lâm Hỉ Triều, chỉ có thể nhờ cậu kết bạn Wechat với bạn Hứa thôi."

...

"Phì——"

Sầm Thư Nhiên bật cười, bị Cẩu Hề Duy nhắc nhiều lần vẫn không thể dừng lại.

Từ Viện Viện nói xong một loạt câu, cuối cùng cũng đứng dậy, đi thẳng đến nhận điện thoại của Lâm Hỉ Triều, bước tới trước mặt Hứa Căng Tiêu rồi đưa ra: "Cậu quét mã nhé, cảm ơn~"

Đinh đông một tiếng.

m thanh quét mã thành công lần thứ hai vang lên.

Từ Viện Viện thu điện thoại lại, kéo Lâm Hỉ Triều không quay đầu lại rời khỏi quán ăn.

Hứa Căng Tiêu cười khẽ, nâng tay chỉnh kính, sau đó thu điện thoại lại.

"Chậc chậc chậc." Tưởng Hoài nhìn theo bóng người biến mất, nhướng mày: "Bữa cơm này chắc là không thể ăn tiếp rồi."

Vừa dứt lời.

Ghế giữa vang lên tiếng kéo ghế, mọi người nghiêng đầu thấy Kha Dục, người im lặng suốt bữa ăn, cuối cùng đứng dậy, cầm điện thoại đi tới quầy.

Sầm Thư Nhiên ngẩn người: "Cậu ta đi đâu vậy?"

"Còn đi đâu được." Cẩu Hề Duy chậm rãi liếc nhìn Hứa Căng Tiêu một cái: "Đi thanh toán chứ còn gì nữa."

Chương 42: Phương Húc

Tiếng điện thoại vang lên một tiếng "đinh".

Thông báo tin nhắn chưa đọc hiện lên xác nhận bạn mới.

Mở ra, là một ảnh đại diện nền trắng chữ tiếng Anh, xác nhận là Hứa Căng Tiêu.

Hứa Căng Tiêu: [Tiền ăn là Kha Dục thanh toán chung rồi, không cần chuyển cho tôi nữa.]

Lập tức gửi tiếp một tin nhắn.

Hứa Căng Tiêu: [Các cậu đến bảo tàng rồi chứ? Chiều nhớ cẩn thận, tối về khách sạn sớm, có chuyện gì thì báo cho mọi người biết.]

Lâm Hỉ Triều vừa đi vừa nhìn, ánh mắt dừng lại rất lâu ở tin nhắn đầu tiên, rồi khẽ cúi đầu. Cô tạm thời chưa xác nhận bạn mới cũng không trả lời tin nhắn. Xem giờ rồi cất điện thoại, vội vã đến bảo tàng.

Từ Viện Viện phía trước vẫn đang phàn nàn, "Kha Dục dù thế nào cũng không thể ngay trước mặt cậu thêm WeChat của cô gái khác được, đúng là chạm tới giới hạn."

"Mấy thằng con trai ngồi sau cậu ta cứ nhìn chằm chằm vào cậu, đang xem kịch à? Cạn lời luôn."

Lâm Hỉ Triều im lặng, từ khi ra khỏi nhà hàng đã không lên tiếng,

nghe Từ Viện Viện nói suốt, cô vươn tay nắm tay cô ấy.

"Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta chạy nhanh qua đó đi, sắp trễ rồi."

"Cậu ta là bạn trai cậu mà." Từ Viện Viện mở to mắt, đầu nghiêng qua lại quan sát biểu cảm của cô: "Mặc dù như vậy, nhưng sao cậu không có phản ứng gì cả?"

"Với lại, cậu với cậu Phương gì đó là sao? Cậu không nói cho Kha Dục biết, vậy có nên báo cho thầy cô không?"

Lâm Hỉ Triều mím môi, do dự một lúc rồi gật đầu.

"Chiều nay tớ sẽ nói với giáo viên chủ nhiệm, hoặc báo cho giáo viên cũ."

Từ Viện Viện thở ra một hơi, khoác tay cô: "Vậy chúng ta nhanh chóng chạy qua đó thôi."

Hai cô gái nắm tay nhau chạy về phía góc thị trấn, cảnh vật trước mắt liên tục lùi lại, gió thổi bên tai, cô thở gấp nhưng luôn mơ màng —

Rốt cuộc phản ứng như thế nào mới là đúng.

Là giống như Kha Dục, không vui thì là không vui, ghen tuông thì là ghen tuông.

Hay là như Từ Viện Viện, đứng lên ngay lập tức thêm WeChat của một nam sinh khác để đáp trả.

Kha Dục sẽ vì cảm xúc của cô mà dừng lại sao?

Không đâu, cậu ta vẫn sẽ làm những gì cậu ta muốn làm.

Trong khoảnh khắc đó, cô chỉ đơn giản lại đặt mình vào vị trí người ngoài cuộc, đối với Kha Dục, cô không can thiệp cũng không bận tâm.

Một vị trí quen thuộc, an toàn.

...

Hoạt động buổi chiều chủ yếu là nghe thuyết minh trong bảo tàng, xem hình ảnh tại phòng chiếu phong tục.

Trong khoảng thời gian đó, cô đã chấp nhận xác nhận bạn mới của Hứa Căng Tiêu, sau đó lịch sự cảm ơn.

Đột nhiên có bạn cùng lớp cũ từ trường trung học nhắn tin.

[Hỉ Triều, cậu cũng đi dã ngoại mùa thu à?]

Cô ngẩn người, đánh chữ trả lời: [Ừ, tớ ở bên nhóm trường Số 1.]

[Tối nay bọn tớ có buổi họp lớp cũ của lớp 9, cậu tới nhé?]

Lâm Hỉ Triều nghĩ đến Phương Húc, cau mày: [Bọn tớ không thể ra ngoài được, thầy cô canh rất chặt, bảo phải về khách sạn sớm.]

Khung chat của đối phương hiển thị đang nhập tin, hơn 20 phút sau mới gửi lại.

[Hỉ Triều cậu có thể đến được không... Phương Húc bắt tớ phải gọi cậu, cậu ta nói nếu không thấy cậu thì sẽ làm khó tớ.]

[Cậu cũng biết cậu ta là người như thế nào, bây giờ cậu ta còn tệ hơn cả năm trước, ngày nào cũng chơi với đám lưu manh bên ngoài, thầy cô cũng không quản được cậu ta.]

Lâm Hỉ Triều thở gấp, đang định nhắn lại thì nhận thêm vài tin nhắn

từ đối phương.

[Hỉ Triều, cậu chỉ cần đến một lúc thôi, không phải cậu đang yêu sao? Gọi bạn trai cậu cùng tới, Phương Húc sẽ không dám làm gì cậu đâu.]

[Cậu ta cũng có bạn gái nữa, chỉ là họp lớp thôi, cậu giúp tớ một lần đi mà.]

Lâm Hỉ Triều nhìn tin nhắn liên tiếp nhảy lên, mày nhíu chặt hơn: [Nhưng tớ thật sự không thể ra ngoài, hay là cậu báo với thầy cô đi.]

[Cô Tần bây giờ không dạy bọn tớ nữa, dù có báo, về trường cậu ta cũng sẽ làm khó tớ, tớ thật sự sợ cậu ta.]

"Hỉ Triều."

Từ Viện Viện đột nhiên kéo áo cô, gọi cô trở về thực tại: "Đừng nhìn điện thoại nữa, thầy để ý đến cậu từ rất lâu rồi đó."

Lâm Hỉ Triều cất điện thoại vào túi với vẻ mặt khó chịu.

Từ Viện Viện: "Lại có chuyện gì vậy?"

"Bạn cũ bên trường trung học mời tớ đi họp lớp, là do Phương Húc gọi."

"Chết tiệt, cậu đừng dại mà đi."

Lâm Hỉ Triều hít một hơi sâu, gật đầu.

Cả buổi chiều, cô luôn đi cùng giáo viên và tham gia hoạt động với lớp, bạn cũ không tìm cô nữa, điện thoại yên lặng cũng không nhận thêm tin nhắn từ Kha Dục.

Sau bữa tối, học sinh sẽ tập trung đi xem biểu diễn trên sân khấu lớn ngoài thị trấn cổ.

Nhà hát rất lớn, ngồi chật kín mấy trường học.

Khu vực chỗ ngồi của lớp Lâm Hỉ Triều, ngay cạnh lớp lý 1 của Kha Dục.

Mọi người lần lượt từ khán đài đi lên, Lâm Hỉ Triều nhìn lướt qua hàng sau, vừa định thu hồi ánh mắt thì bị Tưởng Hoài gọi lại.

Tưởng Hoài thò đầu ra chào cô: "Tìm Kha Dục à?"

Chưa kịp để Lâm Hỉ Triều trả lời, cậu ta lại nhanh chóng tiếp lời: "Cậu ấy tối nay chắc không tới đây."

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, "…Cậu ấy làm sao?"

"Có việc, cụ thể việc gì cũng không nói rõ." Tưởng Hoài liếc nhìn Từ Viện Viện bên cạnh cô, vốn định đi tiếp, nhưng nghĩ lại, dừng bước, đứng trước mặt cô với vẻ mặt nghiêm túc.

Cậu ta gãi đầu, như đang tìm từ ngữ để diễn đạt.

"Tôi muốn nói... Kha Dục, cậu ấy thật sự không phải kiểu người lằng nhằng với các cô gái khác, cho WeChat lần này là lần đầu tiên, trước đó chưa từng có."

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên nhìn cậu ta, không ngờ cậu ta chủ động nói những điều này.

Tưởng Hoài: "Tôi không biết hai người có chuyện gì, nhưng từ góc nhìn của tôi, cậu ấy thật sự không có gì để chê trách với cậu."

Tưởng Hoài nói đến đây, đột nhiên nhớ lại trước khi Lâm Hỉ Triều đến trường Số 1.

Xung quanh Kha Dục không có cô gái nào có thể nói chuyện, nếu có thì cũng liên quan đến học tập, hoặc là bạn bè tụ tập, chưa từng có mối quan hệ cá nhân.

Sau này Kha Dục và Lâm Hỉ Triều công khai, mọi người đều ngạc nhiên, chỉ có cậu ta là người duy nhất không thấy bất ngờ.

Nhớ lại hồi học kỳ hai lớp mười, Kha Dục đi vệ sinh, lúc nào cũng chỉ đi xuống tầng dưới.

Phải đi qua toàn bộ hành lang mà không thấy phiền chút nào.

Ban đầu cậu ta cũng thắc mắc, nhưng sau nhiều lần theo dõi, dần dần phát hiện, Kha Dục không phải muốn đi qua hành lang, mà là muốn đi qua một lớp học, một chỗ ngồi cụ thể, vào một thời điểm cụ thể để xuất hiện trước mặt một người.

Tưởng Hoài ngẩng đầu nhìn Lâm Hỉ Triều, trong đầu đầy những hình ảnh của Kha Dục lúc đó.

Kiểu như muốn nhìn nhưng không dám nhìn thẳng, phải giả vờ lạnh lùng.

Thật sự rất buồn cười.

Tưởng Hoài quay lại thực tại, ho khẽ một tiếng, "Tóm lại, Kha Dục mặt mày ủ rũ cả buổi chiều, không nói một lời, mặc dù cậu ấy vốn ít nói..."

"Tôi thấy cậu ta nói cũng nhiều mà." Lâm Hỉ Triều bất ngờ lên tiếng.

Tưởng Hoài khựng lại, "Đó không phải là điểm chính."

"Điểm chính là, Kha Dục là người ăn mềm không ăn cứng, tính tình công tử, con gái các cậu nũng nịu chút là cậu ấy sẽ tới thôi, tôi làm

nũng cậu ấy còn ăn, huống chi là cậu."

Lâm Hỉ Triều không nhịn được cười, khẽ gật đầu rồi nói cảm ơn.

"Ừ, vậy thôi."

Tưởng Hoài thở phào nhẹ nhõm, quay về chỗ ngồi của họ.

Lâm Hỉ Triều trở về chỗ ngồi của mình, đang định lấy điện thoại ra xem, thì một tin nhắn đinh một tiếng nhảy lên màn hình chính.

Từ người lạ.

[Lâm Hỉ Triều, tối nay cô đợi đi, bắt đầu rồi đấy.]

Cô còn chưa kịp phản ứng lại với tin nhắn đột ngột này, khu vực khán đài hình cung đột nhiên có một nhóm nam sinh lớn tiếng gọi tên cô.

"Lâm Hỉ Triều! Lâm Hỉ Triều! Lâm Hỉ Triều!"

Tiếng gọi đồng thanh, lúc này đúng thời gian chờ biểu diễn bắt đầu, mọi người im lặng, nên tiếng gọi này vô cùng rõ ràng.

Cô còn chưa kịp nhìn ra, những người xung quanh nhận ra cô lập tức quay sang nhìn.

Tiếng gọi đó nhanh chóng bị thầy cô dập tắt, giữa đám đông Phương Húc đứng lên, theo hướng ánh mắt dễ dàng xác định vị trí của cô.

Phương Húc cười cợt, vừa nhìn cô vừa nhắn tin, ngay sau đó tin nhắn thứ hai gửi đến điện thoại của Lâm Hỉ Triều.

"Cô mà không đến họp lớp, xem tôi sẽ làm gì cô, mang theo bạn trai của cô luôn, hiểu chưa?"

Lâm Hỉ Triều mặt không cảm xúc, trực tiếp chặn số, cất điện thoại.

Có lẽ vì đã từng bị cả tầng chặn ở lớp để nghe lời cảm ơn, nên sức chịu đựng của cô đã cao hơn rất nhiều, chỉ vài tiếng gọi tên cũng không kích thích được cô quá nhiều phản ứng.

"Đúng là một tên ngốc."

Từ Viện Viện ngồi cạnh không nhịn được cười, "Đây không phải là tự làm mất mặt trường mình sao?"

Quả nhiên, cô nghe thấy thầy cô khu vực đó lớn tiếng mắng mỏ, theo tiếng rèm sân khấu mở ra, lại hoàn toàn bị chìm trong tiếng nhạc hùng tráng.

Lâm Hỉ Triều trực tiếp báo cáo tình hình này với giáo viên chủ nhiệm, đơn giản nói qua chuyện của mình và Phương Húc, thầy vội nhân cơ hội này nhắc nhở mọi người trong lớp, ra khỏi trường phải hiểu lễ nghĩa, giữ quy tắc, nhưng gặp khó khăn cũng phải đoàn kết giúp đỡ nhau.

Giúp đỡ nhau.

Mọi người đều hiểu, học sinh trong trường thường xung đột, nhưng khi đối ngoại thì không thể để học sinh trường khác lấn lướt.

Trường Số 1 toàn là công tử nhà giàu, vốn không ưa gì mấy tên lưu manh, ồn ào gây sự không phân biệt thời gian hay nơi chốn kia.

Vì vậy, khi bên đó còn định gọi tiếp, lớp Lâm Hỉ Triều với lớp tự nhiên phía sau, đều đồng loạt đáp lại bằng tiếng huýt sáo và động tác tay.

Sân khấu náo nhiệt vô cùng.

Cuối cùng, vì không chịu nổi tiếng ồn, thầy cô hai bên trao đổi quản lý, mới dập tắt được những tiếng ồn này.

Lâm Hỉ Triều nhận được tin nhắn thứ ba từ một số khác.

"Cô giỏi thật đấy, vậy thì để tôi tự đi bắt cô."

Nói tự bắt.

Là khi cô vào nhà vệ sinh, Phương Húc chạy tới nhà vệ sinh nữ chặn người.

Bên ngoài xếp hàng rất đông nữ sinh, Lâm Hỉ Triều đang đứng đợi Từ Viện Viện thì thấy Phương Húc.

Phương Húc không biết xấu hổ ngồi xổm bên ngoài, miệng ngậm thuốc lá, lại còn nhai trầu, rung đùi liên hồi, cực kỳ đắc ý.

Nhai trầu bên ngoài nhà vệ sinh.

Lâm Hỉ Triều thật sự bị cậu ta làm kinh tởm từ trong ra ngoài.

"Nói sao đây Hỉ Triều." Phương Húc nhướng mày nhìn cô, "Cô rốt cuộc có đi họp lớp không, không đi cũng trả lời tin nhắn bạn cô chứ, thật ngạo mạn, còn ngạo mạn hơn xưa nhiều."

Lâm Hỉ Triều quay đầu nhìn cửa, Từ Viện Viện chưa ra, cô tự giác lùi hai bước vào chỗ đợi.

"Không cần thiết đâu Phương Húc." Cô lớn tiếng: "Tôi đã chuyển trường lâu rồi, ngay cả khi ở trường Số 2 chúng ta cũng không có giao lưu gì nhiều, giờ cậu muốn sao?"

Phương Húc cười toe toét, "Tôi chỉ muốn ôn lại chuyện cũ với em, nhưng bạn trai em bẻ tay tôi, em lại tạt nước vào tôi, còn ở trước mặt bao nhiêu người nữa chứ, không phải muốn làm lớn chuyện

sao?"

"Đừng lôi người khác vào, cậu ấy không phải bạn trai tôi."

"Không phải bạn trai mà bảo vệ em vậy, em giỏi thật." Cậu ta đứng lên, tiếp tục nhai trầu, tiến tới gần cô, "Tôi thấy mấy tên trường Số 2 cũng bảo vệ em lắm, em ở trường Số 2——"

Cậu ta liếc nhìn cô từ đầu đến chân, cuối cùng dừng lại ở ngực cô, hít một hơi.

"Không phải là kiểu bồn công cộng sao?"

Lâm Hỉ Triều hít thở, ngực phập phồng, tay nắm chặt vạt áo tức giận run rẩy. Cô nhìn phía sau, Từ Viện Viện vẫn chưa ra, học sinh đi lại rất đông, khoảng cách từ đây đến sân khấu cũng không xa.

Vì vậy, không muốn lãng phí lời thêm cô bước nhanh về phía trước.

Phương Húc cười lớn, vứt điếu thuốc xuống đất, dùng chân nghiền nát rồi đuổi theo cô.

"Giả vờ gì thế, chỉ là đi họp lớp thôi, giờ không coi ai ra gì à?"

Lâm Hỉ Triều không nói gì, đi thẳng về phía trước.

"Tôi đã hỏi thăm hết rồi, tên bốn mắt đó không phải học sinh trường Số 1, em giỏi thật, từ trường Số 2, trường số 1, đến thực nghiệm." Cậu ta đếm ngón tay, "Em định sưu tầm đủ bộ à."

Còn chưa đến 100 mét là đến cửa nhà hát, chương trình mới dường như đã bắt đầu, tiếng hát du dương vang lên, học sinh ở cửa ngày càng ít, cô bước nhanh hơn.

"Ôi, chạy à, sợ rồi?"

50 mét, đã có thể thấy ánh sáng chập chờn trong nhà hát, nam sinh phía trước đang cười đùa, cô nín thở, bước chân nhanh hơn, sắp vào đến đám đông.

"Ư——"

Tóc đuôi ngựa của cô bị ai đó nắm chặt, cô bị kéo ngửa cổ, trọng tâm không vững nên lập tức ngã ngửa ra sau, kế đến bị Phương Húc giữ chặt eo.

"Chậc chậc chậc, mảnh mai thật đó nha."

Khoảng cách này gần đến mức, cô thậm chí ngửi thấy mùi trầu nồng nặc từ miệng Phương Húc, lẫn với mùi thuốc lá. Cô cố gắng thoát ra, nhưng tóc bị kéo chặt hơn.

Nam sinh phía trước quay đầu lại nhìn hai người, bị Phương Húc lườm một cái, "Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy người yêu chơi đùa với nhau à."

Nam sinh mấp máy môi, định nói gì đó, nhưng Phương Húc đã kéo Lâm Hỉ Triều vào góc tối của cột sân khấu.

"Xem đi, những học sinh giỏi này chỉ dám cứng rắn khi đông người, thực sự gặp chuyện chẳng dám nói gì."

"Thả tôi ra——ư——"

Miệng và mũi cô bị người ta bịt chặt, Phương Húc kéo tóc cô mạnh hơn, miệng tiếp tục nhai trầu.

"Em chỉ cần nói tối nay có đi không, nói đi, tôi sẽ thả ra ngay."

Lâm Hỉ Triều không cử động được, khó thở, cô cố gắng giãy giụa, đột nhiên dừng lại, rồi theo hướng tóc bị kéo, mạnh mẽ giẫm lên chân cậu ta, sau đó xoay người đẩy đầu gối vào bụng cậu ta.

"Xì——mẹ mày Lâm Hỉ Triều."

Phương Húc lập tức buông cô ra, ôm hạ bộ cúi người, Lâm Hỉ Triều thở gấp vài hơi, quay người chạy ra khỏi góc cột.

"Lâm Hỉ Triều! Mày xong rồi!"

Cô nhìn mọi thứ mờ mịt, chỉ thấy cánh cửa đỏ của nhà hát, vừa chạm vào cửa đã va vào một người.

Cô vội vàng đẩy người ra, "Bạn học, tránh ra!"

"Sao vậy?"

Giọng nói quen thuộc đến không thể quen hơn.

Cô ngẩng đầu, đối diện với gương mặt lạnh lùng của Kha Dục.

Như thể tìm thấy chỗ dựa, cô bỗng thấy sống mũi cay cay, tay nắm chặt vạt áo của cậu, nấp sau lưng cậu.

Kha Dục nhíu mày nhìn cô, tóc đuôi ngựa của cô xõa tung, đồng phục nhăn nhúm, tay đặt lên đỉnh đầu cô định hỏi tiếp.

Bên cạnh vang lên tiếng huýt sáo.

Phương Húc khoanh tay bước ra, nhe răng cười, "Muốn biết cô ta sao không?"

"Để ông nói cho."

Kha Dục ngẩng mắt nhìn, thấy Phương Húc đẩy lưỡi lên má, cười toe toét, đẩy ba lần.

Một hành động cực kỳ thô tục và đáng ghét.

Kha Dục lập tức sa sầm mặt, ánh mắt đầy sát khí, cậu hít một hơi, tay nhẹ vuốt tóc Lâm Hỉ Triều, sau đó ôm vai cô kéo vào trong cửa.

"Ngoan, vào trong đi."

Lâm Hỉ Triều muốn nói lại thôi, chân vừa định bước vào cửa, thì Kha Dục đã quay người bước về phía Phương Húc.

Phương Húc vẫn nhai trầu, cười cợt, trên mặt đầy vẻ khiêu khích.

Giây tiếp theo, Kha Dục cao hơn cậu ta nửa cái đầu, mạnh mẽ đưa tay khóa cổ cậu ta, siết mạnh lên, trầu trong miệng lập tức mắc vào họng làm cậu ta ngạt thở.

Chưa kịp phản ứng lại thì tay phải Kha Dục đã nắm tóc cậu ta, kéo mạnh, cậu ta bị kéo nghiêng té vào góc tối.

Lâm Hỉ Triều hoảng hốt, vội vàng chạy theo.

Bốp một tiếng.

Kha Dục đập mặt cậu ta vào tường, đầu bật ngược lại, Phương Húc choáng váng không thở nổi.

Kha Dục chưa dừng lại, nắm tóc cậu ta đập mạnh vào tường ba lần, cuối cùng ép mặt cậu ta dính vào tường, mặt cậu ta bị ép đến biến dạng, trên tường toàn những mảnh đá nhỏ, cắm sâu vào da.

Kha Dục ấn mạnh, khớp ngón tay trắng bệch, rồi ép cậu ta trượt xuống đất.

"A——"

Phương Húc rên rỉ đau đớn, ôm mặt quằn quại, tường đầy vết máu.

Kha Dục cúi xuống trước mặt cậu ta, kéo tóc cậu ta lên——

"Đây chỉ là bắt đầu, Phương Húc. Tôi dành cả buổi tối để tìm hiểu mọi chuyện bẩn thỉu của cậu trong và ngoài trường, loại như cậu không xứng để tôi ra tay."

Chưa nói hết, cậu nắm tay đấm mạnh vào mặt cậu ta.

"Nhưng mày dám động đến tao à? Đợi xem tao từng bước hành hạ mày thế nào."

Chương 43: Xử lý

"Kha Dục!"

Lâm Hỉ Triều trừng mắt nhìn Kha Dục giáng từng cú đấm vào mặt Phương Húc, gương mặt cậu lạnh lùng, ra tay rất mạnh.

Mặt bên của Phương Húc đầy vết thương do bị tường cọ xát, mặt còn lại thì bầm tím, nước bọt bắn ra, toàn thân bất động như cá chết.

Nơi họ đứng cách không xa cửa ra vào sân vận động, đằng sau đã tụ tập không ít học sinh nghe động tĩnh đến xem.

Lâm Hỉ Triều lại kêu lên một tiếng, vừa định lao đến kéo Kha Dục ra, thì lại bị người bên cạnh ngăn lại.

Quay đầu nhìn, là Tưởng Hoài.

Tưởng Hoài thản nhiên nói: "Để cậu ta đánh cho hả giận trước đã, không thì sau này còn gây chuyện lớn hơn."

Lâm Hỉ Triều lo lắng vô cùng, nếu cứ tiếp tục đánh kiểu này người ta sẽ chết mất.

Cô vừa định đẩy Tưởng Hoài ra, thì Kha Dục phía trước đã ngừng tay.

Cậu vung cổ tay, ngực hơi phập phồng, ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Hỉ Triều một cái, rồi gật đầu về phía Tưởng Hoài sau lưng cô.

Ý là mau đưa cô vào trong.

"Vào nhanh đi, việc tiếp theo cậu không cần lo."

Tưởng Hoài xoay người chắn trước mặt Lâm Hỉ Triều, vung tay đẩy cô vào cửa.

Cô bị che tầm nhìn, vừa lùi vừa lo lắng nhìn sang phía Kha Dục.

Kha Dục thu lại ánh mắt, lấy điện thoại từ túi ra, mở khóa trượt màn hình, ánh sáng xanh nhạt chiếu lên mặt Phương Húc đầy máu.

"Mày muốn báo cảnh sát." Điện thoại va chạm nhẹ vào đầu Phương Húc. "Hay gọi cứu thương?"

Phương Húc nằm bẹp trên đất, ngón tay hơi co lại, đã không thể phát ra âm thanh nào.

Kha Dục nhìn chằm chằm vào ngón tay cậu ta, điện thoại trượt từ vai xuống tay, rồi đột ngột giáng xuống.

"Á!"

Phương Húc hét lên khàn khàn, ngón tay phát ra âm thanh gãy rạn làm người khác rùng mình.

Nước mắt lăn dài theo má đầy máu, cả người run rẩy, khóc nghẹn ngào.

Kha Dục bình tĩnh nâng điện thoại lên, ánh mắt sắc bén, ẩn chứa sự tàn nhẫn. Cậu từ từ mở miệng: "Tưởng đâu mày mạnh lắm mà?"

"Cố lên nữa đi."

Tay cậu lại hạ xuống, định giáng đòn thứ hai vào ngón tay Phương

Húc—

"Kha Dục, em làm gì vậy!"

Hành động ngừng lại, các thầy cô ùa đến, bao vây lấy Kha Dục.

Có người vội kiểm tra thương tích của Phương Húc rồi gọi xe cấp cứu, giáo viên chủ nhiệm tức giận quát mắng. Kha Dục nhún vai đứng lên, lùi sang một bên.

Ánh mắt khinh bỉ lạnh lùng quét qua Phương Húc.

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên, ánh đèn xanh trắng làm mọi người lóa mắt, cửa ra vào sân vận động chật kín người, tiếng bàn tán, hò hét hỗn loạn.

Lâm Hỉ Triều qua đám đông nhìn về phía Kha Dục, cậu bị thầy cô đưa lên một chiếc xe riêng, tiếng ồn ào vang vọng, cửa xe đóng lại, không còn thấy bóng dáng cậu đâu nữa.

...

Không ai còn tâm trí xem biểu diễn, đến khi kết thúc, học sinh lần lượt về khách sạn.

Tưởng Hoài và Cẩu Hề Duy lo lắng đám người trường THPT Số 2 sẽ đến gây chuyện, nên đưa đón các bạn nữ đi về trước.

Lâm Hỉ Triều bần thần, muốn gọi điện cho Kha Dục, nhưng chỉ nghe thấy thông báo máy bận.

Cô lo lắng cất điện thoại vào túi, đắm chìm trong suy nghĩ.

"Vậy là sao?" Cẩu Hề Duy hỏi. "Anh Dục vừa khéo gặp à?"

Tưởng Hoài: "Cậu ta thấy Lâm Hỉ Triều không ở sân vận động nên đi

tìm."

Khi nhóm THPT Số 2 gọi tên trêu đùa Lâm Hỉ Triều trong sân vận động, cậu ta đã lập tức nhắn cho Kha Dục, không biết cậu từ đâu về mà vừa vào cửa đã thấy không ổn.

"Cậu ấy đi điều tra Phương Húc rồi?"

"Chiều nay đã điều tra." Tưởng Hoài nhắc chuyện này còn thấy bực, giọng cao hơn: "Trên bàn ăn hỏi mọi người mà ai cũng im lặng, ăn xong là bỏ đi. Kha Dục thì đi hỏi ông chủ, lại đòi xem camera, đúng là ngang ngược không ai bằng."

Quan trọng là ông chủ không cho xem camera, bảo bận lắm rồi hẹn đến chiều. Cậu không ăn tối, lại đi lần nữa, ông chủ lại báo bận.

Cẩu Hề Duy nhìn sang Sầm Thư Nhiên, Sầm Thư Nhiên lườm. "Ai ngờ cái tên Phương đó đê tiện thế, dám động tay động chân với Hỉ Triều trước mặt bao người, chẳng phải là kẻ đê tiện gây chuyện sao?"

Cẩu Hề Duy càu nhàu: "Lẽ ra có thể tránh được, nói sớm thì xong rồi."

"Anh trách ai đó? Nói ra Kha Dục cũng đánh người thôi, vì sợ cậu ta đánh người nên không nói."

Hai người cãi vã.

"Được rồi được rồi." Tưởng Hoài ngắt lời: "Có gì to tát đâu, im hết đi."

Lâm Hỉ Triều im lặng nghe toàn bộ cuộc đối thoại, mím môi, siết chặt tay.

...

Xe cấp cứu đã đến bệnh viện, không lâu sau phụ huynh của Phương Húc cũng có mặt.

Về phía Kha Dục, Thích Cẩn không ra mặt, chỉ cử một người đến, toàn quyền trao đổi với phụ huynh của Phương Húc.

Kha Dục ngồi bên cạnh, chống cằm không nói gì, buồn chán chờ điện thoại sạc pin.

Khi phụ huynh Phương Húc yêu cầu cậu xin lỗi, cậu mới ngẩng đầu, hơi ngồi thẳng dậy.

"Con ông bà quấy rối học sinh, một lần chưa đủ lại đến lần hai, cả hai lần đều có camera ghi lại, ông bà nên tự hiểu rõ nguyên nhân, rồi mới quyết định là tôi xin lỗi hay cảm ơn vì đã giúp đỡ dạy dỗ Phương Húc."

"Đó là lý do mày ra tay mạnh như vậy sao?!"

"Đúng." Kha Dục uể oải đáp: "Đáng tiếc, thầy cô can ngăn quá sớm."

Nghe vậy, phụ huynh Phương Húc muốn lao vào, bị người trung gian ngăn lại, người trung gian ra hiệu cho cậu. Cậu cúi đầu cười, rồi nghiêng mình tựa vào ghế, nhìn chằm chằm điện thoại.

Khi mọi việc xong xuôi, cuộc gọi đầu tiên là từ Thích Cẩn.

Kha Dục chuẩn bị lên xe về thị trấn cổ, bỗng nhận được cuộc gọi.

"Xong hết chưa?"

Cậu ừ hử một tiếng, bên phía Thích Cẩn ngừng lại một lúc, rồi hỏi.

"Lại là vì Hỉ Triều đúng không."

Không phải giọng nghi vấn.

Cậu lại ừ hử một tiếng, sau đó thản nhiên đóng cửa xe rồi nói thêm: "Mẹ đừng cho dì biết."

Bên kia cười nhẹ một tiếng: "Anh không quan tâm mẹ anh đây, ngược lại còn lo lắng cho mẹ người ta à?"

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, xe từ từ khởi động, Thích Cẩn trong điện thoại từ tốn đáp.

"Kha Dục, đừng tỏ ra quá rõ ràng, có những điều mẹ là người lớn có thể chấp nhận, nhưng không có nghĩa là người khác cũng vậy."

"..."

Bíp một tiếng, điện thoại cúp máy.

Lâm Hỉ Triều nhìn điện thoại tắt màn hình, bên kia báo đang trong cuộc gọi.

Liếc nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ.

Điện thoại gọi được có lẽ không sao, cô nhìn bạn cùng phòng đã ngủ, sợ làm phiền nên chỉ đành nhẹ nhàng đặt điện thoại sang bên.

Cô nằm xuống nhìn trần nhà, trằn trọc mãi không sao ngủ được.

Nhắm mắt vào toàn là hình ảnh Kha Dục đấm đá, và khuôn mặt tơi tả của Phương Húc.

Cô thở dài, cau mày trở mình.

Cũng lúc đó điện thoại rung lên, ánh sáng màn hình chiếu sáng một góc nhỏ.

Lâm Hỉ Triều cầm lên xem, là Kha Dục.

Tim cô đột nhiên đập nhanh, cắn môi, cầm điện thoại vào nhà vệ sinh nghe máy.

"Em ngủ chưa?"

Qua tiếng điện thoại mỏng manh, giọng Kha Dục nghe trầm khàn.

Cô ngồi xổm xuống, ôm lấy chân đáp một câu: "Chưa."

"Giờ này vẫn chưa ngủ à." Bên kia cười khẽ: "Đang lo lắng cho tôi sao?"

Cô mím môi, ngón tay xoa nhẹ lên bắp chân: "Cậu, đã khỏe chưa?"

Từ đầu dây kia truyền đến tiếng sột soạt của vải áo, sau đó là sự im lặng hoàn toàn.

"Chưa." Cậu nói: "Vậy nên bây giờ em xuống đây, dỗ tôi đi."

Kha Dục ngồi ở sảnh khách sạn, hai tay cho vào túi áo, đôi mắt rũ xuống, thần trí tạm rời xa.

Ánh sáng mờ nhạt từ trần nhà chiếu lên tóc cậu, biến mái tóc đen thành màu vàng nhạt, một nửa khuôn mặt chìm trong sắc vàng kỳ ảo, nơi khóe mắt chân mày là bóng tối dịu dàng.

Nhìn từ góc độ này, Kha Dục trông có vẻ thanh tao và vô hại.

Lâm Hỉ Triều bước chậm rãi, từ từ tiến lại gần.

Cậu nghe thấy tiếng động lập tức quay đầu nhìn, đôi mắt hơi cong lên, nhìn rõ hình dáng Lâm Hỉ Triều, lập tức cau mày đứng dậy.

"Em mặc ít như vậy xuống đây à?"

Lâm Hỉ Triều dừng chân, liếc nhìn bộ đồ ngủ dài tay mỏng manh trên người, định nói mình không lạnh, thì đã bị Kha Dục quấn vào trong áo khoác của cậu.

Hai tay cậu vẫn đút túi, mở áo khoác ôm chặt lấy cô, cằm đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng cọ cọ.

Chị trực quầy lễ tân nhìn họ, Lâm Hỉ Triều thấy hơi xấu hổ, đưa tay đẩy Kha Dục ra, nhìn thấy túi đồ ăn bên cạnh cậu, nhớ lại lời Tưởng Hoài nói rằng cậu chưa ăn tối.

"Cậu ăn cơm trước đi." Cô nhìn quanh tìm chỗ ăn cơm: "Ăn ở đây à?"

Kha Dục đã nắm tay cô, kéo đi về phía thang máy: "Lên phòng."

"Bạn cùng phòng của cậu ngủ rồi chứ?"

Cậu bấm nút thang máy, nghiêng đầu hôn cô một cái.

Nhếch môi, chậm rãi trả lời: "Tôi thuê một phòng riêng trên lầu."

"..."

Quẹt thẻ vào phòng, họ ngồi xuống chỗ bàn làm việc, Kha Dục lấy hết đồ ăn ra.

Trong túi vẫn còn một hộp, Lâm Hỉ Triều chưa kịp nhìn rõ bao bì, đã bị Kha Dục đặt xuống dưới bàn.

Cô thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu hỏi Kha Dục.

"Cậu kia... thế nào rồi?"

"Không chết được." Cậu đáp nhạt, mở gói đũa, đưa cho cô một đôi.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, cậu liếc nhìn cô một cái: "Sao em lại hỏi cậu ta trước?"

"Không phải." Cô bối rối: "Cậu ta gặp chuyện, không phải là cậu cũng gặp chuyện sao."

"Sao em vòng vo vậy?"

Kha Dục cười, chậm rãi đưa tay vén tóc cô ra sau tai: "Nói thẳng đi, được không?"

Cô phồng má, lại nghe Kha Dục nói: "Đưa điện thoại cho tôi xem."

"... Sao vậy?"

"Để tôi xem thử đại ca trường Thực Nghiệm Hứa Căng Tiêu có gửi cho bạn gái tôi mấy thứ linh tinh không."

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác nhìn cậu.

Chủ đề chuyển nhanh quá, cô có hơi chưa kịp phản ứng.

"Cái gì cơ?"

"Hai người đã kết bạn rồi nhỉ."

"Chẳng phải là để chuyển tiền sao?"

"Tiền ăn tôi trả, cậu ta không nói với em à?" Kha Dục nói nhanh.

"Nói rồi mà." Cô ấp úng, vẫn chưa kịp phản ứng.

"Nói rồi mà em còn kết bạn?"

Kha Dục xoay đũa trong tay, dựa vào lưng ghế.

Không ăn nữa, ánh mắt tập trung nhìn cô.

"Tôi, tôi..." Cô lúng túng mãi, vẫn không nói ra được gì, ngừng lại một lúc, rồi nói ngay: "Cậu cũng..."

Kha Dục ngồi thẳng dậy, lập tức lấy điện thoại ra.

Dù cô chưa nói hết, Kha Dục cũng hiểu ý cô.

Cậu mở WeChat cho cô xem, tin nhắn xác nhận kết bạn vẫn còn chưa đọc, cậu chưa hề chấp nhận.

"Hồi đó tôi thấy cô ta ngồi cạnh bàn mình, không phải người của trường mình, nên đoán là người của trường THPT Số 2, có thể nghe ngóng được gì đó."

Lâm Hỉ Triều chớp mắt nhìn cậu.

"Nhưng, tôi cũng có ý định kích thích em." Cậu nói: "Bởi vì em và Hứa Căng Tiêu mắt đi mày lại, khiến tôi rất khó chịu."

Cậu dùng từ "mắt đi mày lại."

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, càng nói càng lố.

Kha Dục thu điện thoại lại, cúi đầu lướt màn hình, xóa tin nhắn xác nhận: "Nhưng hành động đó thực sự khá trẻ con và ngu ngốc."

Cậu đặt điện thoại lên bàn, lại cười: "Có điều bạn của em giúp em đánh trả như vậy, em có vui không?"

"Không có đâu." Lâm Hỉ Triều lẩm bẩm, lập tức bị cậu véo nhẹ má.

Kha Dục áp tay vào cổ cô giữ cô lại gần mình, cúi đầu hôn lên, má

chạm má môi chạm môi, hút nhẹ lưỡi cô rồi tách ra.

"May là em không chủ động kết bạn."

Nói đến đây, cậu lại nghiêng đầu hôn cô, tay còn lại đang đặt trên đùi đưa lên xoa nhẹ cổ cô, ngón tay vuốt ve phần da mềm sau tai cô, mũi chạm nhẹ vào mũi cô.

"Nhưng, em phải chặn cậu ta ngay trước mặt tôi."

Lâm Hỉ Triều mở to đôi mắt tròn xoe trong suốt nhìn cậu, cô mím môi, rũ mi: "Tự dưng chặn người ta... không hay lắm."

"Có gì không hay, sau ngày mai hai người sẽ không gặp lại nữa đâu."

Cậu nói chắc nịch.

Lâm Hỉ Triều khẽ thoát khỏi tay cậu, có chút bất đắc dĩ: "Trong điện thoại của tôi không chỉ có cậu ta là con trai, chỉ gặp hai lần thôi sao cậu cứ nhắc đến người này suốt thế?"

Tay cậu vẫn vòng lỏng lẻo quanh xương quai xanh của cô.

Ngón tay dọc theo xương cô chầm chậm di chuyển, ngày càng xuống thấp, chạm đến xương ngực.

"Vì tôi ghét cậu ta."

Kha Dục nhấn từng từ: "Em tin không, cậu ta rất có vấn đề."

Chương 44: Xích cổ (H nhẹ)

Lời tác giả: Không có tình tiết SM

"Trưa nay em bị Phương Húc quấy rối, cậu ta giúp em là đúng, nhưng khi em định giấu tôi, cả Sầm Thư Nhiên và Từ Viện Viện đều do dự lưỡng lự có thể thấy rõ, chỉ riêng Hứa Căng Tiêu là hoàn toàn đồng ý với em."

"Phương Húc đã nói rõ là sẽ đợi em rồi, cậu ta rõ ràng biết sẽ xảy ra chuyện, trong tình huống không thể đảm bảo an toàn cho em, lại nắm tay em nhưng không chịu trách nhiệm đến cùng, giúp em giấu giếm, mặc em tự giải quyết mà không có hậu thuẫn."

Kha Dục thu tay lại từ ngực cô, chống cằm nhìn cô: "Loại ý tốt này, thật sự rất giả."

Lâm Hỉ Triều bị cậu nói mà ngẩn ra, trong đầu suy nghĩ mãi cũng không hiểu rõ, cô co ngón tay lại, cuối cùng chạm vào điện thoại trong túi, chậm rãi đặt lên bàn.

"Thế... cậu xóa đi."

Cô đặt điện thoại xuống, rồi đứng dậy từ ghế, ngồi lên giường. Sau đó cứ cúi đầu, bóp ngón tay mình.

Kha Dục chống cằm, ánh mắt từ điện thoại chuyển đến cô bên giường, quan sát một lúc rồi ngón tay khẽ chạm vào trán.

Cuối cùng cũng đứng dậy, đi qua, cúi người ngồi xổm trước mặt cô,

hai tay chống hai bên cô.

"Em giận rồi à?"

Cô động môi, rồi lắc đầu.

"Em nói thẳng đi."

Cô hít một hơi, hơi nhíu mày ngẩng đầu: "Cậu ta cũng không cần thiết phải giúp tôi, chúng tôi vốn dĩ không thân."

"Ồ."

"Với lại, là do tôi nhờ họ không nói."

"Ừm."

"Tôi không muốn chặn."

Cuối cùng cô nói, mang chút bất đắc dĩ: "Vì cậu ta chỉ là người xa lạ, không cần thiết phải quan tâm đến cậu ta, tôi cũng không có ý gì với cậu ta."

Ban đầu Kha Dục còn nghe rất hờ hững, nghe thấy vậy thì lập tức tập trung hơn.

"Ý gì?"

"Chính là ý đó."

"Vậy em có ý gì với tôi không?"

Cậu khẽ hỏi.

Hàng mi của Lâm Hỉ Triều khẽ run run, ngực phập phồng, cô mở miệng định trả lời nhưng Kha Dục đã tiến tới hôn cô.

Lần này hôn rất mãnh liệt, hai người lăn trực tiếp lên giường, Kha Dục vừa hôn cô vừa bắt đầu cởi đồ của cô, kéo áo ngủ dài, quần ngủ, chỉ để lại áo ngực và quần lót của cô.

Sau đó vừa mút cổ cô, vừa bắt đầu cởi đồ của mình.

Lâm Hỉ Triều bị cậu hôn đến mơ màng, lại đẩy cậu: "Cậu đi tắm trước được không, cậu mới đánh nhau rồi đi bệnh viện nữa."

Mặc dù là vì cô, nhưng làm thế này sẽ rất khó chịu.

Cô đã tắm rồi.

Động tác của Kha Dục dừng lại, hôn ngực cô qua lớp áo ngực rồi đứng dậy, tay đặt lên cổ xuống giường.

Cô nâng nửa thân nhìn cậu, lại nhìn về phía bàn làm việc, hỏi: "Cậu còn ăn không?"

Kha Dục lắc đầu, đi thẳng vào phòng tắm.

Bên trong rất nhanh vang lên tiếng nước.

Lâm Hỉ Triều ngồi ngây người trên giường một lúc lâu, cho đến khi tiếng máy sấy tóc kéo cô trở lại thực tại, cô nhìn bàn làm việc, đồ ăn vẫn còn để ở ngoài.

Vì vậy cô mặc áo, đi qua định thu dọn trước.

Từ dưới bàn lấy ra túi giấy, cô mới phát hiện bên trong còn một túi khác, lộ ra một phần bao bì màu hồng có vài dòng tiếng Nhật, bên cạnh còn vẽ đầu một cô gái anime, biểu cảm rất kỳ quặc.

Thứ này thật không giống với tính cánh của Kha Dục.

Cô tò mò mở túi ra một chút, bao bì lộ ra hoàn toàn, trên đó là một cô gái anime đang đeo vòng cổ, tay bị còng ngược, quần áo hở hang quỳ ở đó.

Ngón tay Lâm Hỉ Triều cứng đờ, hít sâu một hơi.

Cô nhanh chóng lấy hộp ra, tháo bao bì rồi lấy từng món đồ bên trong ra.

Một chiếc vòng cổ màu đỏ sẫm bằng da, ở giữa có đính một sợi xích bạc dài.

Còn có hai đôi còng tay bằng da cùng màu, một lớn một nhỏ, cũng nối với xích bạc tương tự.

Cô mím môi, nhìn những thứ này với vẻ bối rối.

Thật là bực mình.

Sao Kha Dục đi bệnh viện lại có thể mang về mấy thứ linh tinh này được chứ?

Có tiếng động nhỏ.

Tay nắm cửa phòng tắm xoay, người trong cuộc bước ra, thân trên cậu không mặc áo, tay vuốt tóc, quay đầu lại sau đó nhìn thấy cô.

Hai người đối mắt.

Ánh mắt Kha Dục liếc xuống, thấy những món đồ trong tay cô, ngón tay ngừng lại có vẻ hơi ngạc nhiên.

Khóe môi Lâm Hỉ Triều xụ xuống: "Mấy thứ này... không phải để cho tôi dùng chứ?"

Kha Dục bật cười, vừa mới gội đầu xong, tóc cậu giờ trông bồng

bệnh sạch sẽ lắm.

Vẻ lười biếng nhếch khóe miệng khiến cậu trông vừa ngông nghênh vừa xấu xa, tay vẫn vuốt tóc, nhàn nhạt đáp: "Chẳng lẽ... để cho tôi dùng?"

Căn phòng đột nhiên lâm vào yên tĩnh.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi, nhanh tay túm lấy mấy món đồ trên bàn định tìm thùng rác để vứt, Kha Dục cười bước nhanh ra, ôm ngang cô lên, ném lên giường.

"Tôi không muốn!" Cô kêu lên: "Cậu suốt ngày nghĩ gì thế, trên đường đến bệnh viện mà cũng mua mấy thứ này?!"

"Trên đường về có ghé qua, vốn chỉ định mua bao, mà chủ quán nhiệt tình quá, nên tôi không nỡ từ chối."

"Cậu mà cũng không nỡ từ chối?!"

"Thật mà." Cậu nhấn mạnh.

"Thật sự không nỡ." Cậu lại cười.

Lâm Hỉ Triều chẳng tin, chống tay lên giường định bò đi, nhưng bị cậu kéo eo lại, cô lắc đầu không ngừng, giọng yếu mềm: "Tôi thực sự không muốn dùng những thứ đó."

"Tôi cũng đâu có nói sẽ dùng, chính em tự lôi ra mà."

Cô giữ tay cậu lại: "Vậy cậu phải hứa, nếu không tôi sẽ về phòng ngay."

Kha Dục cười khẽ, ngồi dậy cầm món đồ bên cạnh lên lật qua lật lại.

Một lúc sau, cậu mới đáp: "Vậy chúng ta mỗi người nhường một

bước, mỗi người dùng một món."

Lâm Hỉ Triều:?

"Tôi chọn trước."

Lâm Hỉ Triều:??

Cậu cầm đôi còng tay da, mở khóa một bên, định cài vào cổ tay mình.

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn hai món còn lại, vội vàng ngăn cậu lại: "Không được!"

Kha Dục dừng tay, đôi mắt hơi cụp xuống, nhìn cô.

Cô nuốt nước bọt, chỉ tay về phía vòng cổ: "Cậu, cái này."

Vòng cổ là thứ cô khó chấp nhận nhất.

Cô không muốn.

Kha Dục cúi đầu cười, từ tốn tháo còng tay ra, ném qua một bên.

Sau đó ngồi thẳng dậy, thân hình săn chắc khỏe khoắn, cơ bắp rõ ràng, dưới ánh đèn phòng phát ra một lớp ánh sáng mờ đầy quyến rũ.

Cậu giơ tay chạm vào xương quai xanh lõm xuống của mình, rồi ra hiệu cho cô.

"Em đeo cho tôi."

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt, có chút đờ đẫn.

Cô ngây người một lúc, cuối cùng mím môi cầm lấy vòng cổ, chậm

rãi mở khóa, sau đó quỳ tới trước mặt Kha Dục, thở sâu, từng chút từng chút đặt lên cổ cậu.

Kha Dục vòng tay ôm lấy eo cô, cổ hơi cúi xuống tiến về phía cô, từng bước hạ đầu.

Vòng cổ da ôm quanh yết hầu, cài vào trên xương sống, màu đỏ sẫm của nó làm nổi bật làn da trắng của cậu.

Làn da chỗ đó ấm áp, có thể cảm nhận được nhịp đập của mạch máu, đập thình thịch, thình thịch, thật sống động.

Lâm Hỉ Triều bỗng nhiên có chút căng thẳng, nhanh chóng cài khóa, cài vào lỗ cuối cùng.

Rất lỏng, chừa ra khoảng trống lớn.

Mông bị ai đó vỗ nhẹ, Kha Dục thì thầm bên vai cô: "Chặt hơn một chút."

Cô cắn môi, ngón tay siết chặt vòng cổ, cài chốt vào lỗ thứ ba từ dưới lên, cố định chắc chắn.

Cô quỳ xuống, liếc nhìn Kha Dục, chiếc vòng cổ chặt chẽ ôm lấy cổ cậu, yết hầu lướt trên da vòng, món đồ này rõ ràng rất khêu gợi nhưng khi cậu đeo vào lại toát lên vẻ kiềm chế.

Lâm Hỉ Triều bỗng đỏ mặt, mắt liếc sang chỗ khác.

Kha Dục cúi đầu điều chỉnh lại vị trí, vẻ mặt không quá để ý, cậu đưa sợi dây xích cho cô, thản nhiên nói: "Cầm lấy đi."

Mặt cô đỏ bừng, tay vẫy vẫy lúng túng nói: "Không, không, không cần, không cần."

Kha Dục mỉm cười, trực tiếp nắm lấy tay cô, quấn sợi xích bạc quanh

cổ tay cô, kéo nhẹ một cái, tạo thành một mệnh lệnh ngầm.

Kha Dục tiến sát lại, ngón tay vuốt ve má cô đỏ bừng, nhẹ nhàng liếm môi cô.

Giọng cậu khàn khàn: "Muốn tôi làm gì trước?"

"Xoa ngực em hay dùng miệng?"

Hai người rất gần nhau, ánh mắt cậu như có keo, dính chặt đầy mê đắm.

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, cúi đầu, ngón tay co lại, lắc đầu.

Cổ tay cô nhích động, sợi xích bạc phát ra âm thanh lách cách.

Kha Dục lùi lại.

Cậu nâng cổ tay qua đầu gối cô, tách ra, cúi xuống giữa hai chân cô, mắt liếc nhìn vùng kín bị vải che.

Đầu mũi chạm vào chỗ nhô lên, cọ nhẹ.

Nghe hơi thở trước mặt trở nên nặng nề, cậu đưa lưỡi ra, liếm nhẹ qua lớp vải.

Lưỡi ướt nhanh chóng làm ướt vải, mờ mờ hiện ra hình dạng mềm mại bên trong, cậu hé môi cắn nhẹ, vải trượt qua da, Lâm Hỉ Triều run lên, cậu dùng răng ngậm lấy hột le, đầu lưỡi liếm mơn trớn.

Khoái cảm mờ nhạt nhưng nhẹ nhàng.

Lâm Hỉ Triều thở gấp, dần dần cảm thấy kích thích, vùng dưới bắt đầu tiết dịch, từ khe hở chảy ra, thấm ướt phần vải mà Kha Dục chưa chạm đến.

Cho đến khi cô cảm thấy Kha Dục dùng lưỡi đẩy quần lót sang bên, đầu lưỡi xâm nhập vào môi âm đ.ạo, khoái cảm tăng lên, lưỡi mềm áp sát liếm kỹ càng, nước bọt và dịch hòa quyện, đầu lưỡi khuấy động phát ra tiếng nhỏ.

Cô rên rỉ, không kiềm được ngửa cổ, cổ tay nâng lên muốn nắm góc gối, nhưng quên rằng cổ tay mình vẫn bị xích.

Cú kéo vô thức khiến sợi xích căng thẳng, kéo cổ Kha Dục, cậu rên lên, bị kéo sát vào vùng kín của Lâm Hỉ Triều.

Cô nhận ra điều đó, vội buông tay xin lỗi.

Kha Dục không đáp cũng không phản kháng, tay hoàn toàn đẩy quần lót sang bên, giữ chặt đùi cô rồi áp sát mặt vào vùng kín, đầu lưỡi liếm càng sâu hơn nữa.

Cậu hạ môi ngậm lấy khe hở, không xâm nhập mà dọc theo môi bé mút lấy dịch.

Yết hầu chuyển động, khi nuốt xuống lại bị vòng cổ siết chặt, mỗi lần nuốt ngắn đều mang lại cảm giác ngạt thở đau đớn.

Tiếng xích rung lên rõ hơn, Lâm Hỉ Triều càng cảm thấy kích thích, cơ thể không kiềm được co giật, chân đạp vào vai Kha Dục, cổ tay trong cơn mê man không ngừng nâng lên rồi hạ xuống, cuối cùng kéo tóc cậu.

Da đầu Kha Dục bị cô túm lấy, cổ bị kéo chặt, vừa đau vừa tê, cậu thở mạnh, mặt bắt đầu đỏ vì thiếu oxy.

Cậu không kiềm được dùng tay giữ vòng cổ, ngón tay giữ vị trí, tạo khoảng trống, đồng thời cắn lấy hạt ngọc của cô, môi khẽ hút vào.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, tay lại vô thức kéo lên-

Kha Dục ngay lập tức thở hổn hển, vòng da siết chặt cổ cậu hằn vết đỏ.

Cậu hơi cúi xuống, rồi dừng lại, ngẩng lên nhìn cô.

"Em định giết tôi đấy à?"

Lâm Hỉ Triều lập tức che miệng, vội kéo sợi xích ra khỏi cổ tay, giọng nghẹn ngào nói: "Tôi không đeo nữa, cậu cứ bắt tôi đeo."

Kha Dục cười ngồi dậy, lấy giấy lau mặt rồi kéo quần lót ướt của cô ra.

"Thôi được, coi như tôi chưa nói gì, em muốn kéo thì cứ kéo."

Quần lót tụt khỏi mắt cá chân, Kha Dục nắm lấy chân cô, cúi đầu hôn ngón chân.

"Em muốn không?"

"Không muốn." Lâm Hỉ Triều biết cậu định làm gì, cố rút chân khỏi tay cậu, nhưng bị Kha Dục giữ lại.

Kha Dục lấy còng chân, đo vị trí ở gân gót chân, rồi cài vào.

Vòng da kéo chặt nhất, dưới lớp da trắng mịn có thể thấy rõ mạch máu xanh.

Kha Dục tháo sợi xích giữa, nắm lấy chân còn lại rồi cũng làm như cũ.

Cậu lại lấy còng tay, bế cô lên sau đó lần lượt đeo cho cô, sợi xích giữa cũng được tháo ra.

Lâm Hỉ Triều nhìn cậu mà bàng hoàng.

Bốn chi đều có thể cử động, hình như không có cảm giác bị gò bó gì.

Cô chớp mắt, không ngăn cậu lại.

Kha Dục cởi quần áo cô, tháo áo ngực, rồi ôm cô vào lòng, lấy sợi xích nối tay trái với chân trái, rồi lặp lại với tay phải và chân phải.

Toàn bộ quá trình diễn ra trong im lặng và tập trung.

Toàn thân Lâm Hỉ Triều trần truồng, chân mở rộng, nằm sấp trên người cậu, muốn rời tay khỏi chân nhưng chỉ có thể cử động trong một khoảng nhỏ.

Cử động bị hạn chế, nhưng không quá gò bó.

"Cậu định làm gì vậy?" Cô ngơ ngác hỏi, lại cử động tay.

Kha Dục đã đeo bao cao su, dương v.ật vỗ vỗ lên âm h.ộ cô, rồi dùng dịch nhờn từ từ đẩy vào.

Tư thế ngồi thẳng cưỡi ngựa.

Cậu vào rất nhanh, gần như không cho cô thời gian phản ứng, âm h.ộ bị dương v.ật to lớn từ dưới đẩy lên, lớp da mềm áp sát thân cậu, dịch trơn chảy ra từ nơi kết nối làm ướt bìu và hông cậu.

Lâm Hỉ Triều cắn môi rên rỉ, muốn dùng tay chống lên người cậu để giảm bớt lực, giảm bớt cảm giác đau rát khi dương v.ật xâm nhập.

Nhưng tay chân bị nối lại với nhau, tuy có thể cử động nhưng không thể thay đổi tư thế, không thể chống lại cơn đau do xâm nhập quá nhanh.

"Chậm một chút được không, mỏi quá." Cô nhíu mày nhìn Kha Dục, nhỏ giọng thở hổn hển.

"Đã ngồi xuống hết rồi."

"...Tại sao phải dùng tư thế này?"

"Muốn em cưỡi tôi mà."

Cậu vừa nói vừa từ từ đẩy hông, vừa đẩy dương v.ật vào sâu, vừa nắm sợi xích vòng cổ, lại buộc vào cổ tay cô.

Cả hai đều bị trói.

Lần này, cô không thể thả tay ra nữa.

Kha Dục không vội vàng, cậu giữ mông cô áp sát bụng, dùng dương v.ật cọ sát bên trong âm h.ộ. Đầu dương v.ật chạm vào cổ tử c.ung với các nếp gấp nhạy cảm, xoay tròn cọ vào lớp da ướt mềm.

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi sự cọ xát này, cách này còn khó chịu hơn việc bị đẩy mạnh, cảm giác khoái cảm mờ nhạt không được giải tỏa, cô chỉ có thể giữ tư thế ngồi thẳng, toàn thân mệt mỏi.

"Không thoải mái à?"

Kha Dục kiên nhẫn mài sát cô, như thể dương v.ật trong cô không phải của cậu, như thể cậu chỉ là người ngoài cuộc.

Sợi xích bạc trước cổ cậu bị Lâm Hỉ Triều kéo căng rồi thả lỏng liên tục, da cổ cậu bị siết đến đỏ ửng, nhưng gương mặt cậu không biểu lộ gì, mí mắt hơi hé, ánh mắt lạnh lùng.

"Ưm."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, cắn môi khẽ rên rỉ, trông vô cùng khó chịu.

"Muốn tôi đẩy lên không?"

Cô lắc đầu, giọng hơi tủi thân: "Muốn cậu tháo mấy thứ này ra."

"Tháo ra rồi." Kha Dục chậm rãi nở nụ cười: "Em có thể kéo vòng cổ và tiếp tục chơi tôi không?"

Chương 45: Lựa chọn (H)

"Cậu lại đang nói gì thế?"

Lâm Hỉ Triều bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn cậu ta, có chút không hiểu tình hình.

"Chúng ta không phải đang..."

Cô gần như mất kiên nhẫn với những lời kỳ quặc mà Kha Dục thường nói trên giường. Hơn nữa, tư thế này thực sự quá mệt, cô động đậy tay: "Mau mở ra cho tôi đi."

Kha Dục dừng lại động tác của cô, cậu nâng cằm lên: "Em tự nhấp trước đi."

Lâm Hỉ Triều mím môi, dương v.ật to lớn cắm vào hạ thể khiến cảm giác đầy tràn rất mạnh, từng nếp thịt bên trong như bị lấp kín. Dù không động, cũng có một cảm giác tê rần kỳ lạ.

Cô nhẹ nhàng hít thở, im lặng một lúc lâu, cuối cùng thử lắc hông.

Đầu kh.ấc di chuyển trong hang động, chạm vào điểm nhạy cảm, cô vẫn nhớ cảm giác mà Kha Dục vừa mới làm cùng cô.

Dường như tần suất rung càng lớn, chỗ bị chạm vào càng ngứa ngáy.

Cô thử di chuyển trái phải nhẹ nhàng, muốn mài nhiều hơn vào điểm đó, nhưng dường như vẫn không đủ.

Dần dần, khuôn mặt cô đỏ bừng, không nhận ra mình đang lắc hông ngày càng mạnh, mông chuyển động ngày càng nhanh, nước ở cửa hang bị ép ra ngoài, khu vực kết nối giữa hai người ướt sũng.

Vòng tay không thể thoát khỏi cổ tay cô, theo động tác của cơ thể mà rung lắc, đầu kia của dây xích bạc nối với cổ Kha Dục, dây da cọ xát vào cổ cậu, cọ đến yết hầu nhô lên rõ ràng, vết đỏ ngày càng sâu, giống như một dạng hành hạ.

Nhưng Kha Dục chỉ chăm chăm nhìn cô gái trên người.

Hơi thở sâu lắng, cảm nhận từng mạch máu, mô cơ và màng cơ trên dương v.ật được cô tự nguyện hút cắn cọ xát, mang lại cảm giác thoả mãn mạnh mẽ.

Cả thần kinh cũng bị kéo căng, tình yêu lẫn ham muốn kích thích cùng đổ về não.

Cậu bắt đầu phối hợp đẩy lên, khi Lâm Hỉ Triều cọ vào một điểm và dừng lại lâu hơn, cậu ghi nhớ vị trí đó, theo đó mà đẩy hông, đầu kh.ấc mạnh mẽ đập vào, đụng vào nếp gấp, rồi cậu giữ lấy mông cô mà nghiền sâu hơn.

"Ah..."

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, cằm hơi nhấc lên, nhíu mày chịu đựng cắn môi.

Như thể cảm giác ngột ngạt đã tìm được lối thoát, cô lắc eo không ngừng, cọ xát vào dương v.ật cứng rắn của cậu, lại bị Kha Dục truy đuổi đẩy mạnh lên.

Tần suất này vừa vặn, Kha Dục phối hợp với cô, với tốc độ và lực do cô kiểm soát mà nâng hông đẩy dương v.ật, cô chậm lại Kha Dục cũng dừng, cô nhanh lên Kha Dục cũng nhanh chóng đẩy sâu.

Cô mím môi thở gấp, dưới thân tê dại, càng làm càng nhiều nước, khe mông cũng đầy nước dính ướt.

Cuối cùng cô dừng lại, nuốt nước bọt đợi cho hơi thở bình ổn lại, tay cô hơi tê.

Eo cũng có chút mỏi.

Ngước nhìn Kha Dục, ánh mắt cô trong sáng, lông mi dài rung rinh, viền mắt ngân ngấn nước mắt.

"Mệt rồi à?"

Kha Dục nhìn cô, bàn tay xoa eo cô, ngón cái vuốt ve khung xương chậu.

Cô gật đầu: "Không muốn nhấp nữa."

Kha Dục nhìn cô một lúc rồi đứng dậy mở dây xích nối giữa chân và tay cô, sau đó đến dây nối giữa hai cổ tay.

Trong quá trình này, Lâm Hỉ Triều thấy cổ Kha Dục đã bị dây da cọ đỏ một mảng, nhìn mà thấy đau.

"Cái này... có cần tháo không?" Cô chỉ vào cổ cậu: "Có vẻ sẽ để lại vết."

Kha Dục vẫn cúi đầu buộc dây cổ tay cho cô, giọng điệu nhạt nhẽo: "Em muốn tôi tháo sao?"

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, cổ tay mình vẫn bị cậu dùng dây xích bạc khóa lại, nên cô lắc đầu.

Kha Dục móc vòng cổ mình vào chiếc còng tay của Lâm Hỉ Triều, rồi nâng hai chân đã được tự do của cô lên, đặt vào khuỷu tay kế đến để cho cả hai cùng nằm xuống giường.

Lâm Hỉ Triều nằm trên người cậu, hai tay ôm cổ cậu.

Dương v.ật cắm trong hạ thể vì tư thế thay đổi mà rút ra một chút, Kha Dục co gối, căng hông, chậm rãi đẩy vào lại.

"Vậy thì không tháo." Cậu nhéo má cô.

Nói xong, cậu ôm chặt đùi cô, bắt đầu đẩy mạnh dương v.ật vào hạ thể, dương v.ật nóng bỏng cọ sát mạnh vào thành âm đ.ạo, nhanh chóng đút vào rồi rút ra.

Cùng lúc đó, hông cậu nâng lên, dương v.ật lại mạnh mẽ cắm vào, lấp đầy rồi lại rút ra, lặp đi lặp lại, đẩy mạnh mười mấy lần.

Lâm Hỉ Triều bị động tác đột ngột của cậu đâm đến khóc thét, mặt chôn vào vai cậu, không kiềm chế được tiếng rên.

Đùi cậu co lên theo động tác đẩy hông, không ngừng vỗ vào mông cô, cặp mông trắng tròn bị đập ra từng gợn sóng.

Dương v.ật to lớn cắm vào dưới mông, tốc độ quá nhanh nên bắn tung tóe nước, dính vào chân, hông và bụng cậu.

Đây mới là lực đạo và tốc độ mà Kha Dục quen dùng, không ai chịu nổi tốc độ của cậu.

Chưa đẩy được mấy cái, Lâm Hỉ Triều đã không chịu được nữa, cô ôm chặt cổ Kha Dục khóc lóc xin cậu chậm lại hay dừng một chút, thực sự quá nhanh quá sâu rồi.

Nhưng Kha Dục vẫn cứ điên cuồng đẩy vào trong cô, hai tay ôm chặt đùi cô, ép sát vào người, ấn chặt bụng cô hoàn toàn dựa vào mình, rồi cắm mạnh vào âm đ.ạo.

Cậu dùng toàn lực, sức mạnh tập trung ở bụng dưới, cơ bụng vì

động tác dữ dội mà căng phồng, Lâm Hỉ Triều nằm sát vào cậu, cảm nhận rõ ràng từng khối cơ nhô lên đang không ngừng di chuyển, cọ xát, âm đ.ạo truyền đến cảm giác vừa căng vừa ngứa.

"Ư ư ư Kha Dục... cậu chậm lại được không."

Tiếng khóc của cô bị cậu đâm vỡ vụn, xen lẫn rên rỉ và tiếng thở dốc, lời này vừa nói xong đã bị Kha Dục đâm mấy cái liên tiếp, chỉ còn lại tiếng rên rỉ.

Cơ thể cô theo động tác của cậu không ngừng lên xuống, đôi gò bồng cọ vào ngực cậu, núm v.ú bị ép cọ xát, chưa được mấy cái đã bị chà cứng lên.

Lâm Hỉ Triều thở dốc, nhắm mắt lại, ngón tay chạm vào cổ Kha Dục, chạm vào vị trí dây xích rồi cắn môi kéo mạnh ra.

"Chết tiệt——"

Kha Dục lập tức dừng lại, tay nhanh chóng chạm vào bên cổ mình định tháo ra.

Vòng cổ đã lệch, giờ đang kẹt ở yết hầu, bị kéo đau đến mức cậu vô thức chửi thề.

"Em thực sự muốn giết tôi đấy à?" Giọng cậu khàn khàn, khi lấy lại hơi rồi cậu bỗng bật cười, đưa tay vuốt tóc Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều hít mũi, yếu ớt nằm trên người cậu, buông tay không nói gì.

Kha Dục ngồi dậy, ôm cô bước xuống giường.

"Làm gì vậy?"

Cô ngẩng đầu lên, thấy cậu ôm cô đến bàn làm việc, rồi đặt cô

xuống, đứng dậy kéo hai tay cô qua đầu, sau đó Kha Dục xoay cô lại, để cô quay lưng về phía mình.

"Chưa làm kiểu đứng bao giờ."

Cậu dùng tay xoa bóp ngực Lâm Hỉ Triều, kéo nh.ũ hoa cô rồi xoay nhẹ bằng đầu ngón tay. Tay còn lại ấn lên lưng cô, nâng cao mông cô lên.

Cô chống khuỷu tay lên bàn làm việc, dây xích bạc nối giữa tay và cổ hai người căng ra, Kha Dục cũng cúi xuống, tách chân cô ra, tay nắm lấy dương v.ật, một lần nữa đẩy vào hang của cô.

Ngực cô bị cậu bóp nhẹ, Kha Dục bắt đầu từ từ đẩy dương v.ật vào, một tay cậu đặt trước mặt Lâm Hỉ Triều để nắm lấy tay cô, các ngón tay đan xen nhau.

Kha Dục tăng tốc, xương hông đập vào mông cô, tiếng động vang lên trong phòng, rõ ràng lại vang dội.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu bị Kha Dục đẩy xuống bàn làm việc, lực từ phía sau khiến cô ngả người xuống, rồi lại bị Kha Dục kéo lên, tay cậu nắm chặt mặt cô sau đó đẩy đầu cô quay lại để hôn.

Đầu lưỡi quấn quýt trong miệng, nước bọt dây dưa trên môi. Cả hai thở dốc, hơi thở nóng hổi tràn đầy tình cảm và ham muốn.

Khi hôn, Kha Dục càng bị kích thích nhiều hơn nữa, hạ thân không thể kìm chế, bắt đầu tăng lực lẫn tốc độ, hông chuyển động, dương v.ật đâm vừa sâu vừa mạnh vào bên trong cô.

Cậu cảm nhận thành âm đ.ạo đang liên tục co bóp, hít sâu một hơi rồi cậu hôn Lâm Hỉ Triều sâu hơn nữa, từ hôn chuyển thành cắn, cắn đầu lưỡi cô hút lấy.

Nước bọt chảy ra từ môi làm cho cánh môi của cả hai đều ướt sũng,

hạ thân cũng đẫm nước, tiếng động nhịp nhàng vang lên.

Kha Dục áp sát cô, cùng chống lên bàn làm việc, tay nâng eo cô lên, nắm chặt mông đẩy cao, tách môi cô ra bắt đầu đẩy mạnh vào cả hai lỗ.

Cậu đẩy sâu từng chút một vào trong cô, tốc độ chậm lại nhưng lại đâm rất sâu, đầu dương v.ật chạm vào thành trong gần đến cổ tử cung, rồi rút ra, sau đó lại đâm mạnh vào.

Lâm Hỉ Triều cắn ngón tay mình rên rỉ, đầu óc thì trống rỗng, tiếng ù ù vang lên, cô gần như ù tai.

Cô không nghe thấy gì xung quanh, chỉ cảm nhận tim đập nhanh, động tác của Kha Dục cũng nhanh hơn.

Cô không ngừng nuốt nước bọt, hạ thân tê dại, chân bắt đầu run rẩy.

Kha Dục nằm lên vai cô thở dốc, tiếng thở gấp đầy khao khát và đau đớn, Lâm Hỉ Triều dần lấy lại ý thức, tiếng xích bạc va vào nhau rung lên trong tai cô, theo sau là tiếng đập mạnh của cơ thể, tiếng bàn làm việc rung chuyển, Kha Dục nắm chặt eo cô, dương v.ật đâm sâu thêm vài chục lần.

Chân cô run rẩy không thể đứng vững, bụng dưới co thắt, xương cùng cũng tê dại, cửa âm đ.ạo co rút mạnh, Kha Dục áp sát cô hôn thêm lần nữa, hông đẩy dương v.ật đâm sâu vào cổ tử cung.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều nằm trong vòng tay Kha Dục, toàn thân run rẩy, hang cô tràn ra một lượng lớn nước, chảy dọc theo đùi.

Kha Dục ôm lấy cô, dương v.ật chầm chậm đưa đẩy vài lần, cậu tháo bao cao su ra ném vào thùng rác.

Cậu vuốt ve lưng Lâm Hỉ Triều, nâng tay cô lên, dẫn dắt tay cô chạm vào cổ mình rồi đến vòng cổ.

Lâm Hỉ Triều cau mày nhìn lên.

Cổ cậu bị mài đến rách da, đặc biệt là chỗ yết hầu bị ép chặt đã có vết máu.

"Tháo được chưa?"

Cậu dường như không quan tâm đến vết thương, chỉ nhìn vào mắt Lâm Hỉ Triều hỏi: "Bây giờ, em cho phép tôi tháo rồi chứ?"

Chương 46: Mềm lòng

Kha Dục đã tháo chiếc vòng cổ ra cho Lâm Hỉ Triều.

Trước đó, cậu đã tháo vòng tay của cô ra, đặt cằm lên hõm vai cô, để cô mở khóa ở sau cổ cho mình.

Lâm Hỉ Triều mím môi, động tác cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể. Khi hoàn toàn tháo ra, cô vẫn nhìn chằm chằm vào vết thương trên cổ cậu: "Có chút trầy da rồi, cần phải mua thuốc bôi đấy."

Kha Dục cầm điện thoại trên bàn cô, dùng màn hình đen để soi. Vết hằn trên cổ và cuống họng hiện rõ, có dấu vết đỏ nổi lên.

Cậu đặt điện thoại xuống, nói: "Vậy em nhớ mua cho tôi nhé." Rồi cầm tay cô xem xét. Trên tay cô không có dấu vết gì, thậm chí không có cả vết đỏ.

"Cơ mà, không giống như tôi nghĩ." Cậu nhìn một hồi rồi bất ngờ nói.

"Cái gì không giống?"

Kha Dục không trả lời, nhấc bổng cô lên ôm vào lòng đi về phía phòng tắm: "Đi tắm lần nữa."

"Đừng nữa..."

Cô dùng chân mắc vào cạnh bàn, tay đẩy cậu: "Mai 7 giờ sáng còn phải tập trung."

Cô lại cầm điện thoại xem giờ: "Đã 2 giờ rồi."

Kha Dục bóp nhẹ vào mông cô: "Chỉ là tắm thôi, không làm gì khác."

"Vậy để tôi tự tắm."

Cô giãy ra, vội vã đi vào phòng tắm, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại.

Kha Dục cười, nhặt quần áo dưới đất lên, lấy bao thuốc từ túi quần ra.

Tiếng bật lửa vang lên, cậu hút một hơi, rồi lấy gạt tàn trên bàn, nhẹ nhàng gõ tàn thuốc vào.

Điện thoại của Lâm Hỉ Triều đặt ngay bên cạnh.

Cậu nhìn qua, đầu lưỡi lướt qua hàm răng, rồi cầm điện thoại lên, vuốt mở khóa, vào thẳng WeChat của cô.

Lần trước cậu đặt cô lên danh sách liên lạc ưu tiên nhưng Lâm Hỉ Triều đã bỏ đi.

Cậu nhướn mày, tay đặt lên cổ, ngón cái xoa vết thương, tay còn lại từ từ kéo danh sách hội thoại của cô.

Có vài người hỏi về chuyện tối nay.

Kha Dục không để ý, tiếp tục kéo xuống, dừng lại, từ từ nhả ra một hơi khói.

Cậu thấy tên Hứa Căng Tiêu.

Chấm đỏ báo tin nhắn chưa đọc vẫn còn, giống như những người hỏi thăm trên kia, Lâm Hỉ Triều vẫn chưa mở xem.

Thời gian hiển thị là trước 11 giờ.

Kha Dục cười chậm rãi, mở tin nhắn.

Hứa Căng Tiêu gửi hai tin, một là trong khoảng thời gian đang xem biểu diễn.

Cậu ta hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Tương ứng với lúc Phương Húc chọc Lâm Hỉ Triều.

Tin còn lại là sau khi Kha Dục đánh Phương Húc rồi bị giáo viên đưa đến bệnh viện. Cậu ta lại nhắn: "Có cần chúng tôi làm chứng cho em và Kha Dục không? Là do cậu ta quấy rối trước à?"

Kha Dục dập thuốc lá.

Thật ra cách hỏi thăm của Hứa Căng Tiêu cũng không khác gì những người khác.

Những câu hỏi chung chung của người ngoài, có thể nghĩ đến khó khăn của đối phương nhưng không hành động gì nhiều, rất tỉ mỉ và chu đáo nhưng chỉ dừng lại ở đó.

Nếu đối phương từ chối, thì sau đó mọi thứ không liên quan gì đến cậu ấy nữa.

Kha Dục gõ nhẹ ngón tay lên vỏ điện thoại.

Người này, không thích Lâm Hỉ Triều.

Nhưng chỉ gặp ba lần, một số hành động lại khiến người khác phải suy nghĩ.

Nếu Lâm Hỉ Triều không bị cậu kiểm soát, loại con gái như cô sẽ dễ

bị kiểu người như cậu ta thu hút.

Cậu vô cùng nhàm chán tiếp tục quan sát cậu ta, mở trang cá nhân.

Hứa Căng Tiêu hầu như duy trì tần suất đăng bài mỗi tuần một lần, toàn là những tấm ảnh đời thường.

Rất nhạt nhẽo.

Hình chụp chung với bố mẹ, mẹ cậu ta nắm chặt vai cậu ta.

Thi đấu được hạng nhất, cậu ta không khoe bảng điểm mà khoe bàn ăn đầy thức ăn mẹ cậu ta nấu.

Còn có những chi tiết vụn vặt: Gọng kính bị gãy một bên, mặt trăng phủ bụi chụp từ ngoài cửa sổ phòng, cùng với thư pháp, một chữ "Tỉnh" đậm mực phóng khoáng.

Kha Dục lướt ra, nhìn vào ảnh đại diện của cậu ta.

Nền trắng với dòng chữ tiếng Anh: All these open windows, but no fresh air.

Cậu cười nhẹ, không tiếp tục kéo xuống nữa, thoát ra màn hình chính và khóa điện thoại, đặt lại lên bàn.

Rồi đứng dậy, đi về phía phòng tắm.

...

Hai người họ tắm rửa một cách nghiêm chỉnh, rồi ngoan ngoãn đi ngủ.

Lâm Hỉ Triều sau khi tắm xong thì rất buồn ngủ, được cậu ôm vào lòng, mắt lim dim sắp nhắm lại.

Kha Dục thì không có buồn ngủ, chơi đùa với một lọn tóc của cô, buộc chặt rồi lại thả ra.

Chơi được vài phút, cậu đột nhiên hỏi.

"Em tối nay ngoan quá, vì sao vậy?"

Lâm Hỉ Triều kéo giọng ngái ngủ: "Hửm."

Ngữ điệu như một câu hỏi.

"Khi em chủ động cọ xát với tôi, chúng ta phối hợp cũng khá tốt phải không?"

"Cậu có thể ngủ được chưa?"

Cô ngắt lời cậu, giọng nói càng kéo dài, mặt úp vào chăn, che tai lại.

"Có phải vì tôi đeo chiếc vòng cổ đó không? Chỉ cần tôi đeo chiếc vòng đó em sẽ luôn ngoan như vậy phải không?"

Lâm Hỉ Triều không trả lời, đầu vùi trong chăn bất động.

Kha Dục buông tóc cô ra, ghé sát tai cô nói: "Tôi vừa xem điện thoại của em."

Chăn lập tức động đậy, cô ngẩng đầu, mắt sáng lên.

Kha Dục cười, ngực rung nhẹ, nhưng tránh đi chủ đề vừa rồi, nói về chuyện khác.

"Thứ bảy tôi sẽ đi Bắc Kinh, em có biết không?"

Lâm Hỉ Triều: "Cậu đã xem những gì?"

Kha Dục: "Lần trước tôi đi trại huấn luyện, em đã chặn tôi ba tuần,

em còn nhớ không?"

Lâm Hỉ Triều nói rồi định lấy điện thoại ở bên giường, nhưng bị Kha Dục giữ tay lại, lặp lại: "Nhớ không?"

"Bởi vì cậu bắn lên người tôi." Cô nhíu mày trả lời.

"Ừm, vậy nên lần này, trước khi tôi đi lâu hơn, em hãy nói rõ cho tôi biết em nghĩ gì."

Lâm Hỉ Triều từ từ rúc vào chăn, mặt lại vùi vào trong, rất lâu không cử động cũng không lên tiếng.

Khoảng thời gian dài đến mức Kha Dục nghĩ cô đã ngủ, định đánh thức cô thì từ trong chăn phát ra một câu rất nhỏ: "Sẽ không đâu."

"Sẽ không chặn." Cô nói.

"Tôi ngoan, cũng không phải vì vòng cổ, mà là vì cậu đã lùi bước."

Cô nói với Kha Dục, tôi đã nhiều lần đứng ở ngã ba để chấp nhận cậu.

Phòng piano, thư viện, đạt hạng nhất.

Nhưng lần nào cũng bị anh phá tan tành.

"Mọi hành động của tôi đều là tự vệ, nhưng trước đây cậu luôn tiến tới, khiến người ta không còn cách nào."

"Nhưng tối nay cậu đã lùi bước."

Trước khi lùi bước, Lâm Hỉ Triều đang lo lắng liệu Kha Dục có bị kỷ luật hay ảnh hưởng đến cuộc thi hay không.

Lo lắng về những lời phàn nàn nửa thật nửa giả của Cẩu Hề Duy và

những người khác, lo lắng nếu gia đình biết Kha Dục bị lôi kéo vào mớ rắc rối với loại người như Phương Húc là vì cô, thì sẽ ra sao.

Những lo lắng đó, đều là những thứ làm mềm lòng người ta.

"Thật ra tôi chẳng có tính cách mạnh mẽ hay kiên cường gì đâu, cậu nói cậu đang thay đổi vì tôi, nhưng bản thân tôi cũng đang hạ thấp giới hạn của mình."

Cô nhắm mắt lại, giọng nói rất nhẹ: "Vì vậy Kha Dục, chúng ta đừng kéo nhau xuống nữa, cứ giữ nguyên trạng thái này đi."

"Chúc ngủ ngon, Kha Dục." Cô nói: "Chúc cậu thi đấu thành công."

Ngày hôm đó sau khi kết thúc buổi dã ngoại mùa thu, từ thị trấn cổ trở về, trước khi đi Bắc Kinh, Kha Dục đã đến trung tâm thương mại mua một chiếc vòng tay và vòng cổ.

Không phải là kiểu dành cho cặp đôi, chỉ là cùng một bộ, cậu cố ý chọn loại hardwear, vừa vặn là dạng dây xích, giống như chiếc xích bạc quấn quanh cổ và tay họ ngày hôm đó, lần này bằng một cách khác, một lần nữa buộc chặt hai người lại với nhau.

Của Lâm Hỉ Triều là vòng tay mảnh hơn, còn Kha Dục là vòng cổ, kích thước rộng hơn.

Thời tiết đã vào đông, Kha Dục mặc áo khoác cổ thấp, vết hằn trên cổ được cậu phô bày thoải mái, Lâm Hỉ Triều đeo vòng cổ cho cậu, vòng treo trên áo hoodie bên trong.

Nhìn tổng thể thì thực ra rất hợp với phong cách thường ngày của cậu, nhưng với vết thương thì thế nào cũng có chút... gợi cảm.

Dì Thích dường như không hỏi cậu vết thương từ đâu mà có, ngược lại mẹ của Lâm Hỉ Triều ngày nào cũng đuổi theo bôi thuốc cho cậu, nhưng vẫn không thấy giảm.

Lâm Hỉ Triều càng nhìn càng thấy xấu hổ, đề nghị: "Nếu không thì cậu tháo ra đi, cậu đến trường hay đi Bắc Kinh cũng phải tháo mà."

Kha Dục kéo khóa áo khoác lên cao hết mức, che mất một nửa chiếc vòng cổ, cậu nắm lấy tay Lâm Hỉ Triều, xoa xoa cổ tay cô, không nói một lời.

Ngày thứ bảy khởi hành, Thích Cẩn gọi Lâm Hỉ Triều cùng ra sân bay tiễn cậu.

Hai người họ ngồi ghế sau, Kha Dục vừa lên xe đã định nắm tay cô nhưng bị Lâm Hỉ Triều tránh né, nhét tay vào túi.

Thích Cẩn dặn dò cậu vài lời, bố và ông nội cậu thường sống ở Bắc Kinh, lần này cậu qua đó, nên dành thời gian đến thăm họ.

Kha Dục chống cằm nghe không tập trung, đáp lời.

"Con nhất định sẽ học đại học ở Bắc Kinh, lần trước ông nội còn hỏi con chọn ngành nào, lần này qua đó hãy nói chuyện kỹ với ông."

Thích Cẩn thờ ơ nói một câu, rồi hỏi Lâm Hỉ Triều: "Hỉ Triều, sang năm con lên lớp 12, có trường hoặc ngành học nào con thích không?"

Kha Dục ngồi thẳng lên một chút, quay qua nhìn cô.

Cô gãi đầu, cũng có chút bối rối với câu hỏi này.

Thành tích của cô tạm thời đang tiến bộ nhưng chưa ổn định, những trường đại học top đầu cô không dám nói thẳng, mà những trường đó hầu hết đều tập trung ở Bắc Kinh.

Nghĩ một lúc, cô khẽ trả lời.

"Ngành học... có lẽ con muốn học về truyền thông hoặc báo chí."

"Trường thì, có lẽ vẫn sẽ ở phía Nam."

"Cậu ở phía Nam chưa đủ sao?"

Kha Dục lập tức đáp lại: "Đại học còn muốn ở lại phía Nam?"

Thích Cẩn nhíu mày: "Con bé có suy nghĩ riêng của mình."

"Nhưng có thể có nhiều suy nghĩ và lựa chọn hơn, kỳ thi đại học còn xa mà?"

Cậu lại nhìn Lâm Hỉ Triều, hỏi ngược lại: "Đúng không?"

Lâm Hỉ Triều phồng má, nháy mắt ra hiệu cho cậu im lặng, cậu vẫn lẩm bẩm không ngừng.

"Cố gắng học hành nhé em gái, tiến bộ nhiều, suy nghĩ nhiều, giành được nhiều giải nhất hơn, tốt nhất là luôn đứng đầu."

"Tôi không tin là khi em đã đạt điểm cao đến vậy mà vẫn muốn ở lại phía Nam."

Không ai nói ra tên trường, nhưng tất cả đều hiểu.

Người trong xe bật cười.

Bác Triệu và Thích Cẩn cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Lâm Hỉ Triều liếc mắt nhìn cậu, rồi sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ không thèm nói chuyện nữa.

...

Hai người không nói chuyện cho đến khi xuống xe, vào nhà ga, làm

xong thủ tục, Lâm Hỉ Triều đứng bên cạnh Thích Cẩn, nhét tay vào túi nhìn cậu tự mình lo liệu mọi thứ, chuẩn bị xếp hàng qua cửa kiểm tra an ninh.

Kha Dục đứng bên cạnh mẹ mình nhưng cứ lừng khừng không chịu đi, bị Thích Cẩn giục, bảo cậu nhanh lên.

Kha Dục bèn quay sang mẹ mình, giơ tay ra, nói: "Mẹ, hôm nay nhất định phải ôm nhau một cái chứ."

Thích Cẩn hơi nhướn mày, nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng mỉm cười ôm lấy cậu.

Kha Dục ôm một cái, rồi bước đến trước mặt Lâm Hỉ Triều, cũng giơ tay ra, cằm hất lên.

Lâm Hỉ Triều nhìn Thích Cẩn một cái, tay còn chưa rút ra khỏi túi thì bị Kha Dục ôm chặt.

Có chút mạnh.

Có chút lâu.

Lâu đến mức mẹ cô phải hắng giọng, Lâm Hỉ Triều bắt đầu đẩy cậu ra, cậu vẫn ôm cô, giọng lười nhác nói: "Nói gì đi chứ Lâm Hỉ Triều, không khí đến đây rồi mà."

Lâm Hỉ Triều không còn cách nào, giơ tay vỗ lưng cậu: "Cố lên... Kha Dục."

Cậu cười nhẹ, xoa đầu Lâm Hỉ Triều, cúi đầu chào mẹ cô rồi đeo ba lô đi thẳng.

Người qua lại đông đúc ở sân bay, Thích Cẩn và Lâm Hỉ Triều nhìn theo bóng cậu mãi, cho đến khi không còn thấy nữa.

"Hỉ Triều."

Khi chuẩn bị quay về, Thích Cẩn đột nhiên lên tiếng gọi cô.

Khuôn mặt trẻ trung và quý phái của bà thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Con có thích Kha Dục không?"

Lâm Hỉ Triều bị hỏi đến ngẩn ngơ, trong lòng hoảng hốt, hồi lâu không trả lời được.

"Nếu con không thích."

Khuôn mặt Thích Cẩn không có biểu cảm gì, im lặng nhìn: "Thì dì có thể giúp con từ chối nó."

Chương 47: Mùi hương

Kha Dục qua cổng an ninh vào sảnh chờ, thấy mười mấy thành viên đoàn đại diện Phù Tỉnh đã có mặt.

Cậu báo danh trước mặt giáo viên dẫn đoàn, rồi nhìn thấy Hứa Căng Tiêu ngồi ngay bên cạnh. Hai người chỉ thoáng nhìn nhau, cậu nhếch môi, đeo tai nghe ngồi xuống hàng ghế sau.

Khi lên máy bay, chỗ ngồi của Hứa Căng Tiêu lại ngay cạnh cậu. Kha Dục nhìn người ta cất hành lý và ngồi xuống, ái chà lại ngồi đối diện.

Kha Dục không có cảm xúc gì, liếc qua một cái rồi thu lại ánh nhìn, nhắn một tin cho Lâm Hỉ Triều rồi nhét điện thoại vào túi, lấy máy tính bảng ra lướt xem.

Dù đã đeo tai nghe, cậu vẫn nghe thấy Hứa Căng Tiêu nói chuyện điện thoại với mẹ.

Cậu cau mày, tăng âm lượng thêm hai nấc.

Hứa Căng Tiêu chú ý, hạ thấp giọng nói, nói nhanh vài câu rồi cúp máy.

Sau đó, suốt đường bay hai người không nói chuyện.

Địa điểm tổ chức trận chung kết lần này là trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm Bắc Kinh. Sau khi hạ cánh, có người cầm bảng đón họ về khách sạn, từ lúc này đã có phóng viên đài truyền hình bắt đầu quay phim.

Máy quay đeo bám Kha Dục rất lâu, cậu luôn giữ khuôn mặt lạnh lùng, ẩn mình sau đám đông. Tuy nhiên, vì dáng người cao nổi bật, ống kính cứ xoay đi xoay lại tập trung vào cậu.

Kha Dục bị theo dõi đến mức phiền lòng, đi được nửa đường thì dừng lại, định nhắc nhở người quay phim, nhưng lại bị một người chặn đường.

Hứa Căng Tiêu.

"Cứ đi thôi, để tôi giúp cậu chắn bớt."

Cậu ấy nói bằng giọng ấm áp.

Kha Dục nhìn cậu ấy một cái đầy ẩn ý, rồi trả lời thờ ơ: "Không cần." kéo dài khoảng cách rồi tiếp tục đi tới.

Cả người quay phim và Hứa Căng Tiêu.

Cậu chẳng muốn để tâm đến ai.

...

Tại quầy lễ tân khách sạn, sau khi ký tên đăng ký, mỗi đội đại diện của từng tỉnh hô khẩu hiệu trước ống kính, rồi giáo viên dẫn các đội lên lầu phân phòng. Thật không may là cậu lại ở chung phòng với Hứa Căng Tiêu.

Có vẻ như giáo viên muốn họ phối hợp tốt, tăng cường giao lưu.

Nhưng Kha Dục chỉ thấy sắp xếp này thật là vô lý.

Đặc biệt khi cậu thấy Hứa Căng Tiêu vừa dọn xong hành lý đã lấy ngay bài tập ra làm, im lặng ngồi vào bàn tập trung học.

Kha Dục bị khí thế đó làm cho kinh ngạc.

Cậu nghĩ thầm: "Thôi được." sau đó đặt hành lý xuống, rút một điếu thuốc ra đi về phía cửa sổ để hút.

Đang chuẩn bị nhắn tin cho Lâm Hỉ Triều thì nhận được cuộc gọi từ bố.

Sau đó lại có một cuộc gọi khác từ Đàn Kiết An.

Gia đình Đàn Kiết An có mối quan hệ thân thiết với ông nội cậu.

Mỗi khi lên Bắc Kinh, Kha Dục đều chơi với bạn thân từ nhỏ là Đàn Kiết An.

Nhưng Đàn Kiết An lớn hơn cậu hai khóa, hiện đang học năm hai tại Đại học Bắc Kinh.

Đàn Kiết An thông báo rằng tối nay sẽ cùng đi ăn với ban tổ chức cuộc thi, cũng là ý của ông nội Kha Dục, mọi người sẽ đi cùng nhau.

Lúc đó, Kha Dục vừa đặt điếu thuốc vào miệng, châm thuốc sau đó phả một hơi, liếc mắt thấy Hứa Căng Tiêu đang quay lại nhìn mình.

Kha Dục quan sát cậu ấy từ trên xuống dưới và hỏi: "Nhìn gì, muốn hút một điếu không?"

Hứa Căng Tiêu nhìn xuống bao thuốc, dừng lại một chút rồi lắc đầu quay mặt đi.

Trong điện thoại, Đàn Kiết An hỏi: "Cậu đang nói chuyện với ai đấy?"

"Đồng đội."

Bên kia nói thêm vài câu, Kha Dục rời ánh mắt khỏi Hứa Căng Tiêu, quay lại nhìn ra cửa sổ.

"Được, vậy anh đến đón tôi đi."

...

Trưa ăn cơm ở nhà hàng khách sạn, điện thoại của Kha Dục cứ reo liên tục, ông nội gọi, mẹ gọi, rồi lại là bạn bè với họ hàng ở Bắc Kinh.

Lâm Hỉ Triều cũng trả lời tin nhắn của cậu.

Rất đúng mực, đại khái là: "Tôi đã lên máy bay." bên kia trả lời "Ừ": "Tôi đã đến khách sạn và ăn cơm." Lâm Hỉ Triều vẫn ừ hử, không thêm một lời.

Kha Dục giống như một con rô-bốt tường thuật hành trình, bên kia không có chút ý định hỏi thêm.

Cậu không vui, nhanh chóng nhắn tin: "Bận lắm à?"

"Bận gì thế?"

Bên kia không trả lời.

Cậu hít một hơi, thực sự là bất lực với cô nàng này.

Kha Dục có lịch trình khá kín, ăn trưa xong, giáo viên sẽ sắp xếp một buổi huấn luyện nhỏ và giải thích quy trình. Cậu cất điện thoại, nghiêm túc tham gia suốt buổi chiều.

Đến gần tối, Đàn Kiết An gọi điện báo đã đến đón.

Lúc đó, Kha Dục mới có thời gian kiểm tra tin nhắn, thấy trong hộp thoại dòng chữ "Bận gì thế?" vẫn trống không có phản hồi, trông càng ngớ ngẩn hơn.

Kha Dục cau mày đi xuống lầu, ra cửa thấy xe của Đàn Kiết An, ngồi vào ghế phụ chào hỏi, rồi cúi đầu nhắn tin.

Đàn Kiết An liếc nhìn, hai người đã mấy tháng không gặp, nhưng lại không có lời chào hỏi nào. Anh ta để ý vết trên cổ Kha Dục, hỏi: "Em bị sao ở cổ vậy?"

Xe từ từ rời khỏi khách sạn.

Kha Dục ngẩng đầu, không trả lời, một tay đặt điện thoại vào tai. Điện thoại đổ chuông mười mấy hồi rồi kết nối.

Kha Dục nhếch mép: "Không thấy tin nhắn à?"

Đàn Kiết An liếc nhìn cậu.

Bên kia nói gì đó.

Kha Dục cười: "Ồ, vậy đó hả, em với Từ Viện Viện ở rạp chiếu phim cả buổi chiều luôn hả?"

"Hai người rảnh rỗi nhỉ?"

Cậu vừa nói vừa cởi áo khoác, bật hệ thống sưởi của xe lên.

"Bây giờ em đang ở đâu?"

"....."

Kha Dục: "Gửi định vị cho tôi."

"Chụp hình, bảo Từ Viện Viện chụp cho em."

Phía trước là đèn đỏ, xe dừng lại.

Kha Dục cúp điện thoại, cúi đầu tiếp tục lướt.

"Cậu đây." Đàn Kiết An nâng cửa sổ xe lên: "Là đang hẹn hò hay đang dạy học vậy?"

Kha Dục từ tốn ngẩng lên nhìn.

Đàn Kiết An: "Với vẻ mặt vừa rồi, tôi tưởng cậu nhìn thấy bố cậu."

"Bố tôi không kiểm soát con cái như vậy." Kha Dục tiếp tục nhắn tin: "Ông ấy chỉ kiểm soát mẹ tôi thôi."

"Vậy cậu học theo à?"

Chưa kịp trả lời, Đàn Kiết An lại hỏi: "Cậu bị sao ở cổ vậy?"

Kha Dục cười nhạt: "Làm như cậu không biết."

Đàn Kiết An lắc đầu cười: "Tôi không ngờ cậu lại là người bị xích."

Xe lại lăn bánh.

Kha Dục đút điện thoại vào túi, tựa lưng vào ghế chỉnh lại cổ áo.

"Sao? Không nhận ra à? Dạo này tôi thích—" Cậu dừng lại rồi tự dưng bật cười: "Làm chó cho bạn gái."

Tại nhà hàng.

Kha Dục vừa vào phòng riêng đã thay đổi phong thái, cậu đặt áo khoác lên cánh tay, theo sau Đàn Kiết An, lịch sự chào hỏi với từng người.

Trong phòng ngoài bố và ông nội cậu, còn có bố của Đàn Kiết An, ban tổ chức kỳ thi, các trưởng phòng tuyển sinh của ba trường đại học.

Bên cạnh còn có một cô gái trông bằng tuổi cậu, khá trang nghiêm và hiền lành, trên cổ đeo thẻ sinh viên của người tham gia cuộc thi.

Chắc cũng đến để ra mắt.

Kha Dục ngồi bên cạnh ông nội, im lặng không nói nhiều, ai nói gì thì trả lời nấy, thái độ điềm đạm, khiêm tốn, đúng kiểu con ngoan trò giỏi.

Cậu vừa chăm chú nghe các vị lớn tuổi nói chuyện, vừa chú ý đến tình hình trên bàn, mời rượu và thay đĩa cho mấy vị phụ nữ, chủ động rót đồ uống, lấy dụng cụ ăn uống.

Hành động một cách không gây chú ý lại không quá nổi bật.

Đàn Kiết An chỉ cười mà không nói gì, không thể nhận ra là ai đang giả bộ.

Mấy đứa trẻ chỉ đến ngồi một lát, buổi tối phải về khách sạn đúng giờ, từng người chào tạm biệt người lớn, rồi Đàn Kiết An đưa Kha Dục và cô gái kia về.

Kha Dục và cô gái đứng trước cửa chờ Đàn Kiết An lái xe ra, bên ngoài gió lớn, cậu che gió để châm thuốc, khói bay vào người cô gái, cậu nhìn xuống rồi dập điếu thuốc.

Lên xe, cậu ngồi thẳng ra hàng ghế sau, nhường ghế phụ cho người khác.

Đàn Kiết An và cô gái luôn nói chuyện, có vẻ khá quen thuộc, nhưng cô gái lại lơ đãng, thỉnh thoảng liếc nhìn qua gương chiếu hậu, rồi nhanh chóng quay lại.

Đàn Kiết An nhận thấy điều đó, gõ nhẹ hai cái ngón tay lên vô-lăng, gọi người.

"Kha Dục, cậu một mình ngồi im phía sau làm gì, tham gia trò chuyện đi."

Vừa nói xong, Kha Dục đã lên tiếng: "Tôi bảo em gửi cho tôi hình em đang làm gì, không phải hình đề toán."

Cậu giữ điện thoại gần miệng, nhấn giữ phím ghi âm, nói.

Cụp một tiếng, tin nhắn đã gửi đi, cậu ngước mắt lên: "Nói chuyện gì?"

Đàn Kiết An nhướng mày: "Cậu và em gái này đều đi thi, có thể..."

Chưa kịp nói xong, Kha Dục lại cúi đầu bắt đầu gửi tin nhắn thoại.

"Với lại, em làm sai bước này rồi, kiểm tra kỹ lại đi."

Cậu bắt đầu nói về đề toán.

Đàn Kiết An khẽ cười, không nói gì thêm.

Cô gái ngồi ghế phụ nghe cậu nói xong, không nhịn được mà hỏi: "Cậu đang dạy kèm ai đó?"

"Không." Kha Dục lạnh lùng trả lời, điện thoại trong tay rung lên.

Lâm Hỉ Triều gọi điện tới.

Trong xe rất yên tĩnh, hai người ngồi trước có thể nghe rõ âm thanh phát ra từ loa.

Một cô gái, giọng rất nhỏ, như sợ làm phiền người khác.

Giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào, có âm điệu miền Nam.

"Chào, Kha Dục?"

Kha Dục nghe cô gọi mình, ngả lưng vào ghế, ho nhẹ một tiếng: "Ừm?"

Bên kia vang lên tiếng thở dài bất lực.

"Cậu có thể đừng gửi tin nhắn thoại nữa không?"

"Tôi đang làm bài tập, cậu cứ gửi tin nhắn làm phiền tôi thôi, cậu cũng đừng giải thích đề cho tôi, tôi biết cách giải rồi."

Cô gái và Đàn Kiết An nhìn qua gương chiếu hậu thấy Kha Dục, cậu rũ mắt nghe, tay đặt trên đùi xoa xoa ngón tay, nhìn xuống tay mình rồi ngừng lại một chút, cậu hạ giọng đáp: "Xin lỗi nhé."

"Tôi gõ chữ trên xe dễ bị say."

Xe phanh gấp.

Kha Dục bị lực quán tính làm nghiêng người, cậu chống lưng lên ghế, cau mày nhìn Đàn Kiết An: "Anh không biết lái à, không biết thì để tôi lái cho?"

Đàn Kiết An nhếch môi, cũng hạ giọng đáp: "Xin lỗi nhé, suýt vượt đèn đỏ."

...

Bên kia nhận ra có người khác ở đây, im lặng vài giây, rồi nói gì đó với giọng rất nhỏ.

Kha Dục nghe xong hơi rũ mi: "Được thôi."

Điện thoại bị cúp vội.

Cậu cất điện thoại, kéo mũ áo hoodie lên đầu, không nói thêm gì

nữa.

Đàn Kiết An nhìn cậu, vừa trêu chọc vừa mỉa mai, còn cô gái ngồi ghế phụ hoàn toàn rút lại ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe dừng trước cửa khách sạn.

Kha Dục tùy tiện chào tạm biệt Đàn Kiết An, rồi xuống xe đi thẳng về phía cửa, Đàn Kiết An gọi: "Kha Dục."

Cằm anh ta hướng về phía cô gái đang tháo dây an toàn: "Chăm sóc cô ấy."

Kha Dục dừng bước, hai tay đút vào túi chờ cô gái bước xuống, rồi quay người bước tiếp.

Hai người một trước một sau vào thang máy.

Kha Dục nhấn nút, hỏi cô gái: "Cậu ở tầng mấy?"

"Tầng 18, cảm ơn."

Cậu nhấn nút 18, rồi nhấn nút 26, cửa thang máy đóng lại, cậu dựa vào góc mà thả hồn.

Mặt gương phản chiếu bóng dáng của hai người.

Cô gái nhìn vào gương ngắm cậu, đầu mũi có thể thoang thoảng mùi hương từ cậu, hương chanh đắng nhẹ rất dễ chịu.

Khi cậu cẩn thận rót đồ uống cho cô trong bữa tiệc, phần tay áo lộ ra cũng phảng phất mùi hương này.

Không tự chủ được, cô nhìn hơi đắm đuối.

Kha Dục hơi hạ mắt, ngẩng đầu, từ trong kính thấy ánh mắt của cô.

Cái nhìn thoáng qua khiến cô gái bối rối cúi đầu.

Cậu nhướng mày, đứng thẳng, nhìn số tầng hiện tại rồi đi đến bảng điều khiển, hủy nút tầng 26, nhấn nút 16.

"Cậu... không lên tầng 26 à?"

Cô gái ngạc nhiên hỏi.

"Nhầm rồi."

Tiếng chuông vang lên, cửa thang máy mở, Kha Dục bước ra, đi sang thang máy khác sau đó nhấn nút lại.

...

Khi vào phòng, Hứa Căng Tiêu vẫn đang cắm đầu học, thấy cậu mở cửa vào thì cậu ta dừng lại, gật đầu với cậu.

Kha Dục lạnh lùng đáp lại, lấy quần áo từ vali và đi vào phòng tắm. Đang chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa, Hứa Căng Tiêu đột nhiên gọi cậu.

"Kha Dục."

Kha Dục quay đầu, cau mày.

Hứa Căng Tiêu chỉnh lại kính: "Lúc nãy cậu không có đây, giáo viên thông báo sáng mai 6 giờ 30 tập trung ăn sáng."

"Ừ."

Đáp một tiếng rồi cậu bước tiếp, giây sau đã bị Hứa Căng Tiêu gọi tiếp.

"Tôi có thể phải đọc sách rất lâu, có làm phiền cậu không?"

"Có."

Kha Dục trả lời rất thẳng.

Hứa Căng Tiêu bị nghẹn, cười nhẹ: "Vậy tôi chỉ xem thêm một tiếng nữa, được chứ?"

Kha Dục quay lại hoàn toàn, khoanh tay tựa vào tường nhìn cậu ta: "Cậu còn muốn nói gì nữa không, chi bằng nói hết một lần luôn đi?"

Trông cậu có vẻ không vui, mặt rất khó coi.

Hứa Căng Tiêu mấp máy môi, lắc đầu.

Kha Dục thở dài, bước vào phòng tắm, bật sáng đèn.

Hứa Căng Tiêu nhìn chằm chằm vào đó rất lâu, rồi vứt bút trong tay đi.

Phòng tắm rất yên tĩnh.

Kha Dục đóng cửa, bước tới trước bồn rửa sau đó dừng lại.

Suy nghĩ vài giây, cậu thở nhẹ.

Mùi hương trong phòng rất nồng nhưng vẫn không che giấu được một mùi quen thuộc.

Khóe miệng Kha Dục nhếch lên, bật cười.

Chương 48: Gọi video

Thời tiết càng ngày càng lạnh, cửa sổ không đóng chặt để lọt vào chút hơi lạnh.

Dưới ánh đèn, bóng Lâm Hỉ Triều thấp thoáng trên bàn học, cô cài nút trên cùng của bộ đồ ngủ, vùi đầu vào học thuộc kiến thức lịch sử.

Mẹ cô gõ cửa:

"Hỉ Triều, rửa mặt rồi ngủ sớm đi con, mai còn phải đi học."

Cô gật đầu nhưng vẫn tiếp tục học. Sau khi nhớ xong một đoạn, cô thả lỏng người dựa vào ghế, dụi mắt, cầm lấy cốc nước bên cạnh rồi đi ra khỏi phòng.

Lâm Hỉ Triều đến quầy bar lấy một cốc nước, Bảng Vàng nhảy nhót dưới chân cô, dùng đầu lông mềm mại cọ vào ống quần.

Bảng Vàng kêu meo meo mấy tiếng rồi đi vài bước về phía tầng hai, quay đầu nhìn cô.

Lâm Hỉ Triều mỉm cười vuốt ve rồi bế nó đi lên lầu. Cô lấy một hộp sữa dành cho thú cưng từ tủ trên tường, đổ vào bát cho mèo, sau đó đổ thêm thức ăn vào máy cho ăn tự động. Cô ngồi xuống, chống cằm nhìn Bảng Vàng chăm chú liếm.

Khi Kha Dục không ở đây, việc cho ăn, cho sữa với dọn phân đều do cô đảm nhận. Dù Kha Dục có ở đây, cậu cũng không chăm sóc gì

nhiều. Cậu chỉ chịu trách nhiệm vuốt ve, còn những việc khác thì không động đến.

Đang nghĩ vậy bỗng có tiếng bước chân từ cầu thang tầng ba xuống. Lâm Hỉ Triều nhìn qua, thấy Thích Cẩn ăn mặc chỉnh tề, cầm túi như chuẩn bị ra ngoài.

Ánh mắt Tề Cẩn dừng lại một chút trên người Bảng Vàng rồi chuyển sang cô, sau đó dịu dàng mỉm cười bước xuống tầng dưới.

"Trời lạnh rồi, nghỉ sớm nhé Hỉ Triều."

"Dạ dì."

Tiếng bước chân dần xa, Lâm Hỉ Triều thở ra một hơi, ánh mắt hướng về phía phòng của Kha Dục.

Hôm qua ở sân bay, sau khi Thích Cẩn hỏi cô câu đó, bà ấy đã dẫn cô vào quán cà phê ở sân bay ngồi một lát.

Lâm Hỉ Triều chưa bao giờ có khoảng thời gian dài để nói chuyện riêng với Thích Cẩn như vậy, nhưng phần lớn thời gian đều là Tề Cẩn nói, cô ngồi bên cạnh lắng nghe.

Thích Cẩn hỏi cô có thích Kha Dục không.

Bà nói về Kha Dục rất nhiều.

Thích Cẩn nói: "Dì rất ít can thiệp vào cuộc sống của Kha Dục. Dì tạo điều kiện tốt cho cuộc sống của nó, cung cấp tài nguyên học tập, tính cách và quy tắc hành xử của nó, dì gần như không hề ràng buộc."

Thích Cẩn nhấp một ngụm cà phê rồi đặt xuống: "Dì luôn muốn nó lớn lên một cách tự do và thoải mái, ngay cả trong chuyện tình cảm, dù nó còn nhỏ, dì cũng không có ý định can thiệp."

"Vì vậy nếu nó đã từng có hành động gì với cháu, về khía cạnh này, dì cũng là một người mẹ đã ngầm cho phép, là dì đã buông lỏng cho nó."

Lâm Hỉ Triều ngồi đối diện bà, tay chân lúng túng, mím môi nhìn bà ngỡ ngàng.

Những lời bà nói quá thẳng thắn, khiến cô không biết nói gì.

"Đây là cách dì giáo dục Kha Dục."

Thích Cẩn rũ mắt: "Rất xin lỗi nếu đã làm ảnh hưởng đến cháu."

"Những chuyện nó làm ở trường, như sự cố mất điện, diễn đàn hay chuyện với Phương Húc, dì đều biết." Thích Cẩn lấy ra một tờ giấy nhẹ nhàng lau son môi.

"Nhưng dì không có ý định uốn nắn nó, dì chỉ muốn nó có cơ hội chịu thất bại."

"Đây là một phần trong cách giáo dục của dì, cho đến khi nó không làm điều gì quá mức, dì sẽ không can thiệp, trừ khi..." Bà nhìn thẳng vào Lâm Hỉ Triều: "Cháu muốn dì ngăn nó lại."

Lâm Hỉ Triều khó hiểu hỏi: "Vậy nếu cháu thích cậu ấy, tất cả những chuyện này... đều không thành vấn đề sao?"

Thích Cẩn khẽ mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên sợi dây chuyền bạc trên cổ tay cô, cúi đầu.

"Cháu thích nó cũng là một sự buông lỏng cho nó. Thái độ mập mờ của cháu càng là sự đồng ý ngầm."

"Nếu đó là tình cảm giữa những đứa trẻ, dì sẽ không cần can thiệp để khiến cả hai khó xử."

Thích Cẩn cầm túi đứng lên, vỗ vai Lâm Hỉ Triều: "Vậy nên cả dì và Kha Dục đều rất cần cháu nhận ra cảm xúc của mình."

...

Lâm Hỉ Triều chợt tỉnh ra, khẽ thở dài. Không ngạc nhiên khi Kha Dục lại trưởng thành theo kiểu như vậy, giờ cô đã hiểu rõ điều đó.

Cô đặt con mèo vào ổ, cầm điện thoại đi xuống lầu bước vào phòng tắm.

Mở WeChat lên, ngón tay lướt qua ảnh đại diện của Kha Dục thì dừng lại.

Hôm nay Kha Dục không nhắn tin cho cô.

Từ lúc gọi điện thoại trên xe đêm qua đến giờ, cậu ta không nhắn thêm gì.

Lâm Hỉ Triều cũng không chủ động nhắn.

Chắc là cậu ta lại tức giận.

Cô đóng cửa phòng tắm, tay nhấn vào vòng bạn bè, lướt đến bài đăng của giáo viên Toán vừa đăng.

Giáo viên chia sẻ một bức ảnh chụp các thành viên đội đại diện Phù Tỉnh trong buổi lễ khai mạc cuộc thi, Kha Dục đứng ở góc phải, cổ đeo thẻ thi đấu màu xanh, không biểu lộ cảm xúc khi nhìn vào ống kính.

Cao lớn và ngay thẳng, nhưng khuôn mặt lại rất khó chịu.

Lâm Hỉ Triều nhìn cậu một hồi lâu, rồi mím môi, ánh mắt rơi vào cổ cậu. Đang định phóng to ảnh để xem có còn dấu vết gì không thì

một tin nhắn từ Kha Dục xuất hiện trên đầu màn hình, tay cô run lên thành ra vô tình nhấn thích bài viết của giáo viên.

Cô nhanh chóng bỏ thích, mắt lướt qua khung tin nhắn với biểu tượng thích, cuối cùng dừng lại ở đầu màn hình.

Vì: "Kha Dục đã gửi một bức ảnh."

Lâm Hỉ Triều hít một hơi, chiếc vòng bạc trên cổ tay kêu lên một tiếng nhẹ khi chạm vào màn hình. Cô mở tin nhắn đó ra.

Ảnh nhỏ, chính là phần cổ của Kha Dục, chụp đến xương quai xanh.

Phóng to ảnh, những giọt nước trượt qua vết đỏ, hiện lên nét cấm kỵ đầy hấp dẫn.

Cô chớp mắt, vội nhấn nút thoát ra. Màn hình nhanh chóng chuyển sang thông báo cuộc gọi đến, hiển thị là Kha Dục.

Thật biết chọn thời điểm.

Lâm Hỉ Triều để chuông reo vài tiếng rồi tựa lưng vào bồn rửa mặt nghe máy.

Đầu dây bên kia dường như đang lật giấy, tiếng sột soạt của giấy vang lên.

Giọng Kha Dục rõ ràng truyền đến: "Em đang làm gì vậy?"

"Không làm gì cả." Cô co ngón tay lại.

"Đã thấy ảnh chưa?"

"Ừm."

"Vết thương vẫn chưa tan."

Cô nhớ lại cảnh mình đang nhìn ảnh của cậu để xem vết thương, gãi đầu đáp lại một câu ừ.

"Em chỉ biết nói ừ à?"

"Ừ."

Cô khựng lại, đổi chủ đề: "Mai cậu không phải thi sao? Sao giờ còn chưa ngủ?"

Bên kia im lặng một lúc, có tiếng bấm bút lách tách.

Vài giây sau, Kha Dục đột nhiên hỏi: "Tôi có phải rất ngoan không?"

"Cái gì?"

"Hôm qua em bảo tôi đừng nhắn tin cho em, tôi đã không nhắn, chẳng phải rất ngoan sao?"

Lâm Hỉ Triều quay người nhìn vào gương, ngẩng lên, thấy mình trong trạng thái bối rối.

"Có nhớ tôi không?"

Cậu hỏi nhẹ nhàng, âm điệu dịu dàng.

Cô hít một hơi, cảm thấy khó chống lại khi Kha Dục nói chuyện dịu dàng như vậy.

Vòi nước bồn rửa được bật, nước chảy rào rào che lấp tiếng nói của Kha Dục bên kia.

Chỉ nghe thấy một tiếng cười.

Lâm Hỉ Triều mấp máy môi, đổi chủ đề: "Phòng cậu chỉ có một mình

cậu thôi à?"

"Bây giờ thì chỉ có mình tôi."

Lại nghe tiếng bút di trên giấy: "Còn một đồng đội nữa mà đi học rồi."

"Vậy cậu cũng học chăm đi." Cô muốn kết thúc cuộc trò chuyện: "Tôi cũng tới giờ đi ngủ rồi."

"Chờ chút đã." Kha Dục giữ cô lại: "Tôi đang đợi một thứ, em đừng ngủ trước."

"Thứ gì?"

Đầu dây bên kia đột nhiên im bặt, tiếp theo là tiếng di chuyển của bàn ghế. Kha Dục dường như đang đi lại, Lâm Hỉ Triều im lặng chờ cậu nói. Cô nghe thấy cậu hỏi: "Em có thể gọi video không?"

"Bây giờ á?" Cô nhìn quanh căn phòng tắm: "Để làm gì?"

"Chờ chút nữa tôi sẽ gọi video cho em, nhớ trả lời đấy."

Kết thúc câu nói, cuộc gọi cũng bị cúp máy.

Lâm Hỉ Triều phồng má, khó hiểu nhìn điện thoại, đợi cậu ta năm phút mà không thấy gọi, cô đành đặt điện thoại xuống và bắt đầu tắm.

Sau khi tắm xong, Kha Dục vẫn chưa gọi đến.

Mẹ ở ngoài gọi giục cô tắm xong ra ngoài nhanh. Cô trả lời một tiếng sau đó nhắn tin cho Kha Dục, rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Mẹ đang thay ga giường trong phòng, bà nói trời càng ngày càng lạnh, bảo cô mai phải mặc ấm hơn. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, gió rít

lên, cành lá trong vườn run rẩy tạo thành tiếng xào xạc.

Lâm Hỉ Triều nhìn đồng hồ, đã 10 giờ tối. Tin nhắn không có hồi âm, cô lên giường đặt điện thoại sang bên cạnh.

Đèn tắt, căn phòng chìm trong bóng tối.

Không lâu sau, cô nghe tiếng thở đều đặn của mẹ, có vẻ như đã ngủ say.

Cô không biết tại sao mình lại không ngủ được, lăn qua lộn lại một lúc mới mơ màng có cảm giác buồn ngủ.

Ý thức đã chìm vào một màn trắng xóa, giống như đang mơ, nhưng bị kéo lại bởi tiếng rung ầm ầm.

Âm thanh ngày càng lớn.

Lâm Hỉ Triều giật mình tỉnh dậy, thấy điện thoại sáng lên bên cạnh, hiện cuộc gọi video từ Kha Dục.

Đã 12 giờ đêm.

Sao Kha Dục còn chưa ngủ?

Cô định tắt máy nhưng do dự vài giây rồi cầm điện thoại lên, nhẹ nhàng bước xuống giường vào nhà vệ sinh.

Trong đầu vẫn còn buồn ngủ, cô mở video với khuôn mặt mệt mỏi và mắt nheo lại, Kha Dục hiện lên trước mắt cô.

Dường như cậu đang ở ngoài trời, mặc áo rất dày, phía sau là một màn đêm tối.

Lông mày nhướn lên, cậu cười rạng rỡ như một cậu thiếu niên ngây thơ.

"Sao cậu chưa ngủ?"

Lâm Hỉ Triều dụi mắt hỏi nhỏ.

"Đừng dụi mắt." Kha Dục nói: "Em nhìn vào màn hình đi."

Cô từ từ ngẩng lên, màn hình video đột ngột thay đổi, chuyển sang camera sau.

Lâm Hỉ Triều mở to mắt, khi nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, cô không kìm được nín thở.

Trong tầm nhìn là con đường vắng, đèn vàng ấm áp, đêm tuyết lớn, trời đất phủ đầy một màu trắng xóa.

Tuyết rơi đầy trời, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, không một tiếng động phủ kín màn hình.

Với một đứa trẻ miền Nam, dù chỉ nhìn qua màn hình, cảnh tượng này cũng thật tinh khôi trong sáng.

Nhìn một hồi, lòng cô chỉ còn lại cảm giác ấm áp và yên bình.

Nhiệt độ chắc chắn rất thấp, cô có thể thấy hơi thở của Kha Dục qua màn hình, tan trong những bông tuyết rơi, giống như một cảnh quay chậm không tiếng.

"Tuyết đầu mùa ở Bắc Kinh đấy."

Kha Dục để lộ đôi mắt, chăm chú nhìn vào màn hình: "Hy vọng năm nào chúng ta cũng có thể cùng nhau ngắm nhìn."

Vì vậy, đừng ở lại miền Nam nữa.

Hãy đi cùng tôi đến miền Bắc.

Chương 49: Làm rõ

Tuyết rơi nhẹ nhàng phủ lên vạt áo, lẩn vào mái tóc đen của Kha Dục. Cậu giơ điện thoại lên, thu cằm vào cổ áo, một tay đút túi bình tĩnh nhìn những bông tuyết bay.

Thật ra, hôm nay cậu mới biết sẽ có trận tuyết đầu mùa. Đài khí tượng dự báo có tuyết, phần mềm cũng đẩy các thông tin về tuyết rơi nên cậu đã có ý định chờ từ sớm.

Từ 9 giờ, sau khi giải xong một bài trên bàn học, cậu đã liếc nhìn ra ngoài cửa sổ tối om.

Đến 12 giờ, sau khi viết xong một trang đề, cậu quay đầu nhìn thấy khung cảnh tuyết rơi tĩnh lặng. Cậu chỉ rất muốn cùng cô ngắm nhìn nên xuống lầu, gọi điện thoại cho cô, chỉ vậy thôi.

Nhưng khi lời chuẩn bị ra khỏi miệng, nó lại biến thành, liệu có thể năm nào cũng cùng tôi ngắm tuyết không? Liệu có thể mãi mãi ở cùng một nơi với tôi không? Kha Dục luôn cố gắng để Lâm Hỉ Triều đáp lại nhiều hơn trong mỗi cơ hội có thể tỏ bày tình cảm.

Đêm mất điện là vậy, đêm tuyết rơi cũng thế. Cậu thở ra một làn khói, cúi đầu nhìn vào điện thoại.

Trên màn hình, Lâm Hỉ Triều mắt ngấn nước, không chớp mắt nhìn tuyết rơi ngoài màn hình, rất lâu không nói gì.

Cô bị gọi dậy đột ngột, mặc rất ít, tóc còn rối xù vì mới dậy. Biểu cảm ngơ ngác, trông thật ngoan.

Kha Dục rất muốn hôn cô.

Cậu nhìn cô một lúc, cổ họng cử động, búng ngón tay vào màn hình, kiềm chế nói: "Em đi nghỉ đi, tôi cũng nên lên lầu rồi."

"Nói lời tạm biệt với tôi nào."

Bấy giờ Lâm Hỉ Triều mới nhìn thẳng vào cậu, dường như còn hơi mím môi, gật đầu, nhỏ giọng đáp lại một câu tạm biệt.

Ngay khi cậu chuẩn bị tắt video, đối phương lại nhẹ giọng nói: "Thi tốt nhé."

Sau đó, cô nhanh chóng tắt máy, màn hình trở nên đen kịt.

Kha Dục nắm điện thoại, từ từ nhếch mép cười.

Tuyết rơi suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng, các học sinh trong đội của các tỉnh đạp tuyết ra ngoài, lên xe buýt đến điểm thi.

Trong khoang xe yên lặng, trước kỳ thi ai nấy đều ngồi yên trên ghế, im lặng nhìn ra cửa sổ trong trạng thái bình tĩnh hoặc căng thẳng.

Kha Dục bị nghẹt mũi nên tinh thần không tốt, đêm qua cố ra vẻ gọi điện cho cô ngắm tuyết đầu mùa, kết quả làm cậu bị cảm.

Cậu nhắm mắt hờ, ho nặng một tiếng.

Khi đến điểm thi là lúc 8 giờ, chuông bắt đầu thi reo lên.

Lúc này, mũi cậu nghẹt càng nặng, lướt qua đề một lần, xoay xoay bút, rồi cúi đầu tính toán trên giấy nháp.

Kỳ thi CMO, diễn ra trong hai ngày với sáu câu hỏi lớn.

Buổi sáng thi 4 tiếng rưỡi, giải 3 câu.

Muốn vào top 60 để đủ điều kiện vào đội tuyển quốc gia, thông thường trong hai kỳ thi phải chắc chắn đạt điểm cao ở 4 câu hỏi.

Xung quanh toàn là tiếng lách cách của bút viết, tinh thần Kha Dục không tỉnh táo, dù suy nghĩ khá nhanh nhưng cậu vẫn bị mắc ở câu n3 cuối, cậu gần như phải chạy đua với thời gian để chứng minh quá trình giải trên tờ đề.

Chuông kết thúc vang lên, Kha Dục xoay cổ, đặt bút xuống.

Ra khỏi phòng thi, trên đường về, đội của họ với đội khác cùng ngồi chung một xe, đều đang thảo luận về đề thi và dự đoán điểm.

Hứa Căng Tiêu ngồi cạnh Kha Dục, vẫn đang nói chuyện điện thoại với mẹ, nói gần hết đoạn đường mới cúp máy, tháo kính thở dài.

Trông có vẻ hơi thất vọng.

Có người thò đầu qua hỏi cậu ta về câu hỏi cuối cùng.

Cậu ta cười nhạt nói: "Tớ không giải được."

Người đó quay sang hỏi Kha Dục, Kha Dục xoa xoa mũi, tựa đầu vào cửa sổ rồi đáp: "Có thể dùng phép đếm bao hàm loại trừ, viết biểu thức bao hàm loại trừ, cuối cùng dùng hàm số để quy nạp."

"Hàm số rất khó tính, tớ phải tính rất lâu."

Trong xe có tiếng xuýt xoa, trông có vẻ mọi người đều bị câu hỏi cuối làm khó.

Hứa Căng Tiêu đeo kính vào, liếc nhìn cậu, cuối cùng quay đi.

Chiều về khách sạn, mọi người đều đang dự đoán đề và điểm, để xác định buổi thi ngày mai phải đạt bao nhiêu điểm, làm đúng bao nhiêu câu mới có thể đoạt huy chương vàng vào đội tuyển.

Kha Dục trở về phòng uống thuốc rồi ngủ, chiều dậy tinh thần khá hơn, vừa mở mắt đã thấy huấn luyện viên đang đứng trong phòng nói chuyện với Hứa Căng Tiêu về đề thi, có vẻ đang an ủi cậu ta điều gì đó.

Họ ngồi một bên trò chuyện, Kha Dục nhàm chán ngồi bên cạnh, huấn luyện viên hỏi cậu thì cậu đáp lại vài câu.

Hôm nay là thứ hai, Lâm Hỉ Triều đang đi học, cậu không tìm cô liên lạc, chỉ nhận một cuộc điện thoại của ông nội hỏi về tình hình thi cử rồi lười biếng ngồi một bên.

Đoạn đối thoại lọt vào tai cậu.

Không biết vì sao, Hứa Căng Tiêu càng nói càng có vẻ chán nản.

"Trường em không coi trọng thi đấu, lớp 10 em chỉ giành được huy chương bạc cấp quốc gia, nếu lớp 11 không có thành tích tốt thì khi quay lại trường đã là lớp 12 rồi, lúc đó chắc không còn cơ hội nữa."

Kha Dục nghe không tập trung nhưng vẫn khá đồng ý.

Việc có đoạt được huy chương vàng hay vào được đội tuyển quốc gia hay không, từ một mức độ nào đó, liên quan đến mức độ quan tâm của nhà trường đối với cuộc thi, với cả việc đào tạo học sinh.

Ở điểm này, THPT Số 1 làm tốt hơn Thực Nghiệm nhiều.

Thực Nghiệm từ trước đến giờ chưa có ai đoạt huy chương vàng, còn THPT Số 1 đã có vài người vào được đội tuyển quốc gia.

Kha Dục đang mơ màng thì nghe Hứa Căng Tiêu nói: "Vì vậy, nếu kỳ thi này không có kết quả gì, chắc em sẽ chuyển đến THPT Số 1."

Chậc.

Cậu cau mày, vừa quay đầu nhìn cậu ấy, Hứa Căng Tiêu nói tiếp: "Chuyển đến THPT Số 1, sang năm lớp 12 có thể thử lại lần nữa."

Huấn luyện viên an ủi cậu ta vài câu, nói rằng rất ít người có thể làm hoàn chỉnh câu cuối, bảo cậu ta đừng nghĩ nhiều, hãy tập trung vào kỳ thi ngày mai.

Huấn luyện viên rời đi, Kha Dục ngồi bên nhàn nhạt hỏi: "Cậu muốn chuyển đến THPT Số 1 à?"

Hứa Căng Tiêu không ngờ Kha Dục lại bắt chuyện, lắc đầu: "Không chắc, còn phải xem kết quả lần này."

Cậu ta có lẽ cảm thấy câu trả lời như vậy không quá nhiệt tình, lại bổ sung: "Nếu tôi ở lại Thực Nghiệm, trường sẽ không cho phép tôi tiếp tục tham gia thi đấu khi lên lớp 12."

Kha Dục cúi đầu cười nhạt, lấy một điếu thuốc từ hộp ra, nhưng cổ họng đang khó chịu nên lại đặt xuống, nhìn Hứa Căng Tiêu một cái rồi ra hiệu.

Hứa Căng Tiêu ngẩn ra, vội xua tay.

Kha Dục: "Đừng giả vờ."

"Không phải." Hứa Căng Tiêu nhớ đến tối qua, cổ họng di chuyển, cụp mắt: "Khói thuốc này mạnh quá."

Kha Dục chống cằm, lười nhác đánh giá cậu ta.

Ngay cả khói thuốc nặng nhẹ như nào cũng biết.

Giỏi thật đấy.

Cậu thu ánh nhìn, mở điện thoại lên, thờ ơ hỏi: "Lãnh đạo THPT Số 1 đã liên lạc với cậu rồi à?"

"Ừ." Hứa Căng Tiêu lặp lại những gì đã nói với Lâm Hỉ Triều trước đó, nói với Kha Dục.

Thấy Kha Dục có vẻ hứng thú với chủ đề này, cậu ta chủ động hỏi về THPT Số 1 và những vấn đề liên quan đến thi đấu.

Kha Dục không đáp, vẫn lướt điện thoại.

Hứa Căng Tiêu nhìn Kha Dục hồi lâu, cuối cùng cúi đầu, từ dưới gối lấy ra thuốc lá với bật lửa rồi đi ra cửa sổ, bên ngoài tuyết trắng xóa, cậu ta châm điếu thuốc, ngọn lửa màu cam cháy rực lên một bên mặt, hai ngón tay kẹp thuốc ngậm lên môi, phả ra làn khói, trông rất thành thạo.

"Kha Dục, giữa chúng ta... có hiểu lầm gì không?" Hứa Căng Tiêu ngước mắt nhìn cậu, mang theo chút do dự.

Kha Dục ngửi thấy mùi từ bên cạnh, không ngẩng đầu, cũng không đáp, ngón tay lướt đến khung chat với Cẩu Hề Duy, gõ chữ.

"Việc thi đấu đối với tôi là rất mệt mỏi, trên con đường này tôi không gặp nhiều bạn bè, mọi người xung quanh đều nói cậu rất giỏi."

Hứa Căng Tiêu mím môi, chân thành nói: "Tôi luôn rất ngưỡng mộ cậu."

Kha Dục kéo nhẹ khóe môi, tay vẫn không ngừng, cũng không có phản ứng gì.

"Trước đây, trong bữa tiệc sinh nhật, còn cả lần đi dã ngoại, xin lỗi, vì khi đó cậu không ở bên Lâm Hỉ Triều nên..."

Ngón tay đang gõ chợt dừng lại, Kha Dục hít một hơi, cuối cùng quay sang, đôi mắt đầy vẻ khó chịu ngắt lời Hứa Căng Tiêu —

"Cậu lôi cô ấy vào làm gì?"

Hứa Căng Tiêu ngạc nhiên trước âm điệu đột ngột tăng cao của cậu, cậu ấy đưa tay chạm vào mũi, dụi tắt thuốc rồi tiếp tục nói.

"Vì Cẩu Hề Duy viuws Thư Nhiên đã nhắc đến, trước đây là lỗi của tôi." Ánh mắt cậu ta chân thành: "Nếu cậu ghét tôi vì điều này, thì tôi muốn xin lỗi cậu."

"Xin lỗi vì cái gì?"

Kha Dục nhíu chặt mày, đặt điện thoại lên bàn: "Không phải cậu đang giúp cô ấy à? Giúp cô ấy cần xin lỗi tôi sao?"

Hứa Căng Tiêu trông như bị cậu hỏi bối rối, đứng ngây ra đó: "Tôi tưởng cậu để ý tôi với cô ấy..."

"Tôi không để ý đến cậu."

Đôi mắt đen nhánh của Kha Dục nhìn thẳng vào cậu ta: "Thay vào bất cứ ai làm gì với cô ấy tôi cũng sẽ để ý, chuyện này không liên quan đến cậu."

Cậu nói rõ từng câu từng chữ: "Đừng tự nâng mình lên, hiểu chưa?"

Hứa Căng Tiêu nhận ra, chỉ cần nghe cậu ta nhắc đến ba chữ Lâm Hỉ Triều, toàn thân Kha Dục sẽ trở nên sắc bén, tràn ngập sát khí.

Cậu ta cúi đầu: "Xin lỗi, tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn giải thích với cậu về hiểu lầm trước đây."

"Không có hiểu lầm." Kha Dục cười nhìn cậu: "Cậu là người thật sự thú vị lắm đó, cậu đang tưởng tượng ra cái gì vậy?"

Kha Dục thẳng thắn lột trần Hứa Căng Tiêu: "Cậu không cần xin lỗi, không cần hạ thấp bản thân khen tôi, không cần nói những lời hoa mỹ giả tạo đó, tôi không thích, với lại cũng thấy phiền."

"Lời tôi nói đều là thật."

Được thôi.

Kha Dục nhún vai, thấy Hứa Căng Tiêu thật vô vị.

Cậu gật đầu, cầm hướng về phía hộp thuốc.

"Vậy cậu còn cố tình hút thuốc trong nhà vệ sinh chờ bị người ta phát hiện, đang diễn trò gì?"

Không gian bán kín là nơi mùi hương khó bay nhất, những ai trốn hút thuốc ở trường hoặc ở nhà đều biết.

Tốt nhất đừng vào nhà vệ sinh, một khibị bắt được là không thoát.

Rõ ràng mùa đông chỉ cần mở cửa sổ thì ai mà ngửi được mùi?

Hành vi này thật sự rất vụng về, bộ dạng thành thạo của Hứa Căng Tiêu không biết mới là lạ.

Hứa Căng Tiêu ngẩn người, biểu cảm hơi rạn nứt.

"Tôi... tôi không cố ý, tôi không biết cậu sẽ về vào lúc đó."

"Cậu giỏi đấy, tôi mới vẫy tay cậu đã châm thuốc, không phải rất kìm nén sao? Nhanh chóng muốn phơi bày bản chất trước mặt người khác như vậy à?"

Hứa Căng Tiêu nhìn cậu như thể đang nghe điều gì khó tin, như thể đang tự hỏi tại sao Kha Dục lại nghĩ như vậy.

Kha Dục chống lưỡi vào má, không muốn cãi nhau với cậu ta nữa.

Người này giỏi nhất là bám theo chủ đề của người khác, chiều theo sở thích của người khác, dùng tư thế của một người bạn tốt để kết bạn.

Vì thế cậu ta có thể chơi rất thân với bất kỳ ai, có thể giành được sự tin tưởng của bất cứ ai.

Kha Dục không muốn đánh giá cách kết bạn như vậy, tất nhiên cũng không muốn dính líu gì đến người như thế.

Cậu đứng dậy, cầm điện thoại đi ra cửa, chỉ nhạt giọng bỏ lại một câu.

"Chúc cậu thi tốt, tốt nhất đừng đến THPT Số 1."

...

Tối hôm đó Kha Dục đã đổi phòng, nói thẳng với giáo viên rằng mình và Hứa Căng Tiêu có mâu thuẫn, trước mặt mọi người làm rõ mối quan hệ, không muốn giả vờ khách sáo gì nữa.

Mọi người xung quanh đều thấy khó hiểu, mọi người đều biết tính cách của Kha Dục, nhưng một học sinh gương mẫu như Hứa Căng Tiêu lại có xích mích với người khác thì thật sự khó tin.

Nhưng sự thắc mắc và bàn tán này không kéo dài lâu, vì kỳ thi thứ hai nhanh chóng diễn ra.

Kha Dục đã thể hiện rất tốt, cậu đã làm đúng cả ba câu đầu tiên của kỳ thi đầu, huấn luyện viên đã dự đoán điểm rất cao, kỳ thi thứ hai

chỉ cần làm đúng một câu nữa là an toàn.

Hôm nay trạng thái cậu tốt hơn nhiều so với hôm qua khi mũi bị nghẹt, còn đầu thì đau như búa bổ.

Sau khi kết thúc kỳ thi, ước tính điểm số đã gần như chắc chắn.

Mọi người đều truyền tai nhau rằng Kha Dục có thể là người duy nhất trong đội tỉnh có thể vào đội tuyển.

Trong khi đó, Hứa Căng Tiêu, người cũng được chú ý nhiều, nghe nói cậu ấy vẫn thất bại ở câu hỏi cuối, nhưng nếu tính điểm từ 4 câu thì cũng có thể đoạt được huy chương vàng.

Tuy nhiên điểm chuẩn chưa được công bố, ai cũng không biết kết quả sẽ thế nào.

Chiều hôm đó sau khi thi xong, xe buýt vừa trở về khách sạn, Kha Dục đã được bố đón đi.

Học sinh lục tục xuống xe, thấy Kha Dục lên một chiếc xe có biển số ngũ quý, ánh mắt mọi người đều phức tạp.

Hứa Căng Tiêu và một nam sinh khác tình cờ đi sau cậu, họ chuyển chủ đề sang Kha Dục.

Nam sinh nói người có tài năng có điều kiện thật sự khác biệt, không hẳn là chăm chỉ nỗ lực hơn chúng ta, nhưng đường đi của cậu rất thuận lợi, thuận lợi đến nỗi người khác phải ghen tị.

Hứa Căng Tiêu cười nhẹ: "Đừng nói vậy, bản thân cậu ta thật sự có thực lực, khi chúng tôi thảo luận về câu hỏi, cậu ta cũng có thể nhanh chóng nắm bắt ý chính."

"Cậu với cậu ta đã xích mích rồi mà, vẫn bênh cậu ta à?"

"Tất nhiên."

Hứa Căng Tiêu dừng bước nhìn xe của nhà Kha Dục dần khuất khỏi tầm mắt.

Nụ cười trên mặt cậu ta dần tan biến, cho đến khi biến mất hoàn toàn: "Phải nói sao đây, dù gì, tớ thật sự ghen tị với cậu ta."

Chương 50: Trở về

Sau lập đông, học sinh THPT Số 1 đồng loạt mặc đồng phục mùa đông. Áo khoác ngoài đồng phục là áo gió hai màu xanh xám, bên trong lót nỉ lông cừu, thời tiết này mặc vào là vừa.

Lâm Hỉ Triều soi gương khi thay đồ, phát hiện vạt áo dường như ngắn hơn năm ngoái một đoạn. Cô đo chiều cao từ đầu lên đỉnh gương, vui vẻ quay lại hỏi mẹ.

"Con cao lên rồi đúng không mẹ."

Khóe miệng cô cong lên một độ cong rất nhẹ, đuôi mắt vẫn còn ánh nước khi ngáp. Cô kéo vạt áo, cường điệu nói: "Đồng phục ngắn quá rồi."

"Ồ." Mẹ cô tranh thủ liếc nhìn: "Chắc là do mẹ giặt bị co lại thôi."

"Con 17, 18 tuổi rồi còn mong cao thêm, sắp ngừng phát triển rồi."

Mẹ cô cười đưa cô một túi sữa nóng: "Đi đi, chú Triệu đang đợi ngoài kia kìa."

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, kéo dài âm điệu dạ một tiếng rồi bước ra khỏi cửa.

Trời mùa đông vẫn còn tối khi đi học sớm, mẹ cô lo lắng con gái đi xe buýt không an toàn nên nhờ chú Triệu đưa đón hàng ngày. Lâm Hỉ Triều ngậm túi sữa ngồi vào ghế phụ, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với chú Triệu.

"Kha Dục sắp về rồi đó." Chú Triệu nói: "Nghe nói nó thi tốt lắm."

"Hình như là vậy."

Cô đáp một cách mơ hồ nhưng thực ra cô biết rõ, Kha Dục đã nói với cô ngay khi đạt điểm chuẩn.

"Cháu nên trao đổi nhiều với nó, học hỏi kinh nghiệm chứ."

"Ha ha." Lâm Hỉ Triều cười gượng, không trả lời thêm.

Cô và Kha Dục đi theo hai con đường khác nhau, thiên tài với cần cù bù siêng năng khác nhau như trời với đất. Hỏi bài thì được, chứ học theo cách của cậu ấy thì không ổn.

Lâm Hỉ Triều hút sữa, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không biết từ khi nào, đã một tuần trôi qua. Sau hôm Kha Dục gọi cô xem tuyết thì cậu khá bận, chỉ liên lạc vào một khoảng thời gian cố định. Trước khi chú Triệu bắt đầu đưa đón, Kha Dục luôn gọi điện thoại vào giờ cô tan học. Từ lúc cô bước ra khỏi cổng trường, đến khi lên xe buýt, cả hai luôn nói chuyện điện thoại suốt nửa tiếng đi xe.

Thực ra, Lâm Hỉ Triều không nói nhiều, xe buýt ồn ào, cô chỉ nghe Kha Dục nói chuyện phiếm. Cậu có thể đang ở nhà ông, có thể đang ở ngoài với bạn bè, có thể đang làm bài, thảo luận với người khác.

Phần lớn thời gian cả hai đều im lặng, chỉ lắng nghe âm thanh xa xôi của đối phương rồi làm việc riêng. Đến khi cô xuống xe, bước vào Thiên Dụ Sơn, cuộc gọi mới kết thúc.

Trạng thái này kéo dài vài ngày, cho đến khi mẹ Kha Dục bắt đầu cho chú Triệu đưa đón cô.

Cứ như là, Lâm Hỉ Triều cúi đầu, mím môi.

Kha Dục chỉ đang cùng cô về nhà.

...

Trong lớp học.

Lâm Hỉ Triều vừa đặt cặp sách xuống, Từ Viện Viện đã đến gần cô: "Có tin tức lớn này, một cái cậu biết, một cái cậu có lẽ đã biết, cậu muốn nghe cái nào trước?"

Cô khựng lại: "Hả?"

Cái logic gì vậy, bất ngờ quá chưa hiểu được.

Từ Viện Viện chậc chậc hai tiếng, kéo ghế trước mặt cô ngồi xuống.

"Kha Dục vào đội tuyển quốc gia rồi cậu biết chứ, trường đã phát thông báo rồi."

Cô gật đầu: "Cái tiếp theo thì sao?"

Từ Viện Viện vỗ đùi cười: "Hứa Căng Tiêu sắp chuyển đến trường mình đấy! Chính là người làm Kha Dục không vui trong chuyến dã ngoại đó."

Lâm Hỉ Triều ngây người, trước đây trong bữa tiệc sinh nhật đã nghe cậu ta nói cân nhắc đến, không ngờ là thật.

Cô hỏi: "Cậu biết từ đâu?"

"Sầm Thư Nhiên nói với tớ, tụi tớ đã kết bạn WeChat sau chuyến dã ngoại." Từ Viện Viện nhìn cô vài lần, hai tay chống cằm: "Sầm Thư Nhiên nói cậu ta đạt huy chương vàng quốc gia nhưng không vào đội tuyển, có chút tiếc nuối, THPT Số 1 lại cho phép cậu ta tiếp tục

thi đấu khi lên lớp 12, nên quyết định chuyển về đây."

"Vậy, có thể chuyển trường giữa chừng sao?"

"Không rõ nữa."

Lâm Hỉ Triều gật đầu, treo cặp sách ngồi xuống, lấy sách học buổi sáng ra từ ngăn kéo. Cô nhìn thấy biểu cảm của Từ Viện Viện, cô nàng này luôn cười một cách khó hiểu.

"Sao thế?" Cô thắc mắc: "Cậu cười kỳ lạ thế."

"Tớ luôn có cảm giác." Từ Viện Viện dựa vào ghế, nói chậm rãi: "Haha, THPT Số 1 sắp có một trận phong ba."

Trùng hợp làm sao, trong tiết học thứ hai sau khi Từ Viện Viện tiết lộ tin tức này, cả hai làm xong bài tập rồi cùng nhau đi đến cửa hàng tiện lợi.

Khi mua đồ xong bước ra, Từ Viện Viện kéo áo cô chỉ về phía tòa nhà chính trị tư tưởng: "Trời ơi! Đó chẳng phải Hứa Căng Tiêu sao?!"

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn, thấy một bóng dáng quen thuộc không mặc đồng phục, đang nói chuyện gì đó với giáo viên chủ nhiệm dưới tòa nhà.

Đúng là Hứa Căng Tiêu, bên cạnh cậu ta còn có một người phụ nữ, bà đang quan sát môi trường trong khuôn viên trường, sau đó chủ động tiếp lời.

Hứa Căng Tiêu im lặng, ánh mắt lướt qua, chậm rãi nhìn thấy các cô.

Khóe miệng nở một nụ cười, cậu ta nói gì đó với người bên cạnh rồi tiến lại gần.

"Thật trùng hợp." Cậu ta vẫy tay chào, đứng trước mặt các cô.

Lâm Hỉ Triều gật đầu, đáp lại cậu ta bằng cái gật đầu.

"Cậu thật sự... sẽ chuyển đến đây?!"

Từ Viện Viện nhỏ giọng xác nhận.

"Gần như chắc chắn, hôm nay chỉ là đến xem với trao đổi một chút." Hứa Căng Tiêu cười nói: "Làm xong thủ tục, có thể tuần sau sẽ qua đây."

"Tôi vừa mới chuyển đến nên chưa quen lắm, cũng không có nhiều bạn bè." Ánh mắt cậu ta dừng lại trên gương mặt Lâm Hỉ Triều một lúc, rồi chuyển sang Từ Viện Viện: "Sau này có lẽ sẽ phiền hai cậu đôi chút."

Lâm Hỉ Triều mỉm cười, thầm đáp lại, rồi lặng lẽ đút tay vào túi, nhai kẹo, nghe cậu ta và Từ Viện Viện nói chuyện phiếm.

Cô không nói gì, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt mỉm cười của Hứa Căng Tiêu, đầu óc tràn đầy những gì Kha Dục nói với cô trong khách sạn hôm đó.

Thực sự, có chút mâu thuẫn.

Đang mải suy nghĩ, Hứa Căng Tiêu đột nhiên quay đầu lại, Lâm Hỉ Triều bất ngờ chạm mắt cậu ta, cô chớp mắt rồi quay đi.

Cậu ta cười ôn hòa hỏi: "Kha Dục vẫn chưa về sao?"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên.

Sao lại nhắc đến Kha Dục.

Cô lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, cậu ấy không nói khi nào sẽ về."

Hứa Căng Tiêu như chỉ hỏi vu vơ, gật đầu chào tạm biệt hai người.

"Vậy tôi đi trước đây, tuần sau gặp lại."

Cậu ta quay người, dáng đi thẳng rời đi.

Còn mười phút nữa là hết giờ ra chơi, học sinh xung quanh lần lượt đi lên lầu.

Lâm Hỉ Triều thu hồi ánh mắt, nắm lấy tay Viện Viện.

"Chúng ta cũng đi thôi, về lớp nào."

Tại cửa thang bộ, một nhóm người vừa đi ngược chiều vừa hò hét, bọn họ đang đùa giỡn ầm ĩ, xung quanh có người tránh ra, cô kéo Từ Viện Viện sát vào tường tránh bị va phải.

Bọn họ vừa nói vừa cười, đôi lúc có nghe được vài từ liên quan đến Kha Dục, Lâm Hỉ Triều nhìn họ đi xa rồi thu lại ánh nhìn, bước lên tầng hai.

Vừa bước vào hành lang, ở cửa lớp học đã có mấy nam sinh cao ráo không quen mặt đứng đó, dựa vào lan can nói chuyện.

Từ Viện Viện nhíu mày: "Trời ơi, bọn lớp tự nhiên, sao lúc nào cũng thích qua đây vậy chứ, chật chết đi được."

Lâm Hỉ Triều không để ý, kéo Viện Viện hỏi: "Cậu có muốn đi vệ sinh không?"

Viện Viện lắc đầu, cầm lấy đồ uống trong tay cô đi vào lớp từ cửa sau.

Cô đút tay vào túi, một mình đi dọc hành lang phía trước.

Khi đi ngang qua mấy nam sinh kia, cô không tự chủ dán sát vào tường, ánh mắt không rời, bước chân nhanh hơn chút.

Dường như thấy có người vốn quay lưng đứng quay lại, cô vẫn thản nhiên bước tiếp, ngay sau đó cảm giác thấy một lực kéo phía sau —

Mũ áo khoác bị người khác nắm lấy.

Cô nhíu mày quay lại, khi nhận ra người đó, lông mày giãn ra, đổi sang biểu cảm cười khổ và bất đắc dĩ.

Tưởng Hoài.

"Sao cậu kéo tôi lại làm gì?"

Lâm Hỉ Triều kéo mũ ra khỏi tay cậu ta, vừa nhìn cậu ta khó hiểu vừa chỉnh lại mũ.

Đồng phục này không vừa, kéo cái là mắc vào cổ.

Bất ngờ, một giọng nói vang lên từ nơi khác.

"Cậu ta ngại gọi em."

Lâm Hỉ Triều khựng lại, ngực hơi phập phồng.

Tưởng Hoài đứng trước mặt cô, mặt mày toe toét.

Cô mím môi, quay đầu lại, ánh mắt hướng về cửa sau lớp học.

Kha Dục đang dựa vào khung cửa, nhưng không nhìn cô, mà đang cúi đầu cài bảng tên lên áo khoác.

Kim băng xuyên qua lớp vải lót dày, một tiếng bấm vang lên, cài xong thì cậu lập tức ngẩng đầu lên.

Đôi mắt đen nhánh lướt qua cô, cậu nở nụ cười.

"Đồng phục có vẻ hơi ngắn rồi."

...

Biết nói gì đây.

Mẹ cô không nhận ra, Viện Viện không nhận ra, cô đã thắc mắc cả buổi sáng.

Thế mà người đã xa cách bấy lâu, Kha Dục lại nhìn ra ngay lập tức.

Thực ra đó là một chi tiết rất nhỏ, nhưng Lâm Hỉ Triều không hiểu sao tim lại đập nhanh hơn.

Kha Dục nhìn cô cười một lúc, rồi thản nhiên đưa tay về phía cô, lòng bàn tay hướng lên.

Cô không động đậy, gần như mơ hồ hỏi.

"Cậu...về khi nào vậy?"

Kha Dục đứng thẳng người đi đến trước mặt cô, khẽ búng vào tai cô.

Cậu đáp, giọng hơi lười biếng: "Một lúc rồi."

Cậu cười, có chút ẩn ý.

"Ở hành lang lớp cậu, cũng đã nhìn cậu một lúc rồi."

Chương 51: Ký túc xá nam (H nhẹ)

Trong giờ nghỉ trưa, Kha Dục bảo Lâm Hỉ Triều đi cùng cậu đến ký túc xá của trường. Cậu vừa đáp xuống Phù Thành lúc 8 giờ sáng chưa về nhà mà đã kéo vali thẳng đến trường.

Đặt vali trong ký túc xá, cậu thay đồng phục rồi vào lớp luôn. Đến trưa, cậu mới có thời gian quay lại ký túc xá.

Kha Dục mỉm cười: "Tôi cũng thấy bất ngờ, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ tôi đi học tích cực thế này." Lâm Hỉ Triều ngồi bên cạnh nhìn cậu mở vali ra lục lọi đồ đạc.

Cô hỏi: "Mẹ cậu có biết cậu về không?"

Cậu trả lời: "Ban đầu là ngày mai mới bay nhưng tôi đã đổi vé."

Kha Dục quay lại trước mặt Lâm Hỉ Triều, nâng mặt cô lên rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi.

"Em có muốn tối nay ở lại D10 với tôi không?" D10 là căn hộ mà lần thi tháng trước Kha Dục đã đưa cô đến.

Trong khi hỏi, ngón tay cái của cậu xoa môi cô rồi nhấn nhẹ xuống.

Hôm nay cũng là thứ sáu, Lâm Hỉ Triều nhớ lại ký ức không mấy vui vẻ lần trước.

"Cậu sẽ không nhốt tôi lại nữa chứ?" Mặt cô bị bàn tay Kha Dục che gần hết, cô ngẩng lên nhìn cậu, đôi mắt to tròn long lanh, trông có

vẻ ngây thơ và dịu dàng.

Kha Dục không trả lời, chỉ ngồi xuống bên cạnh cô, quay đầu hôn lên trán cô.

Vẫn là tư thế quen thuộc, một tay cậu áp vào mặt cô, tay kia ôm lấy cổ sau kéo cô về phía mình, rồi hôn sâu. Lâm Hỉ Triều vẫn mở mắt nhìn cậu, cả hai rất gần nhau, lông mi cô chạm vào mặt cậu, lưỡi cô bị cậu cắn chặt.

Kha Dục nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi cô, miệng cậu trượt xuống, cắn nhẹ lên môi cô.

Sau khi tách ra, cậu vòng tay qua eo cô kéo sát lại mình, tay vuốt nhẹ tóc cô: "Lần trước không gọi là nhốt đâu."

Cậu nói: "Đi với tôi đi, tôi muốn dành riêng cuối tuần này với em."

Lâm Hỉ Triều tựa mặt vào vai Kha Dục, cả người bị cậu ôm chặt, cả hai có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của nhau.

Lâu rồi không có tiếp xúc thân thể, ngay cả những cái ôm hôn đơn giản cũng trở nên căng thẳng, khiến hơi thở trở nên rối loạn, những cảm giác mập mờ và ham muốn dần nảy nở.

Kha Dục hỏi: "Em có nhớ tôi không?"

Cô động tai, càng rúc sâu vào ngực cậu hơn, không nói được lời nào.

Cậu cười nhẹ, lồng ngực Kha Dục rung lên. Cậu vuốt lưng cô, dịu dàng bảo: "Đừng trốn nữa, trả lời tôi đi." Cô càng cúi đầu thấp hơn, gần như chạm vào ngực cậu, hai tay níu lấy vạt áo cậu, nhưng vẫn không nói gì.

Kha Dục mỉm cười, tay lướt qua eo cô, chạm vào cổ tay mảnh mai

của cô, ở đó treo một sợi dây chuyền bạc mát lạnh.

Đó là món quà mà Kha Dục đã tặng, và Lâm Hỉ Triều luôn đeo nó. Kha Dục hôn nhẹ lên đỉnh đầu Lâm Hỉ Triều, hai người ôm nhau yên lặng một lúc.

Giờ nghỉ trưa vừa qua được 20 phút, cả tòa nhà ký túc xá yên ắng.

Lâm Hỉ Triều như một con đà điểu rúc vào ngực cậu, không chịu ngẩng đầu. Kha Dục vỗ nhẹ vào eo cô, tay trượt xuống mông nhấc cô lên, đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Lâm Hỉ Triều bị hành động đột ngột của cậu làm giật mình, ngước lên hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"Em cứ trốn tránh tôi thôi, còn tôi thì muốn nhìn em." Cậu bế cô vào phòng tắm, đứng trước gương.

Phòng tắm ký túc xá rất nhỏ, cả hai đứng vào đã chiếm gần một nửa chỗ. Đứng thẳng người lên, ánh mắt Lâm Hỉ Triều dừng lại trên gương, chợt nhớ tới chiều cao của mình.

Kha Dục đang mở vòi rửa tay, đột nhiên Lâm Hỉ Triều vỗ vai cậu: "Cậu đứng thẳng lên." Cậu nhướng mày, tắt nước, lấy giấy lau tay rồi đứng thẳng.

Lâm Hỉ Triều áp sát vào cậu, tự so chiều cao của mình. Trước đây cô chỉ đến xương quai xanh của Kha Dục, bây giờ... Cô đặt tay lên đầu mình, trượt xuống ngực cậu, hít một hơi.

"Sao lại thấp hơn trước rồi?" Kha Dục cười nhẹ, nắm tay cô kéo xuống: "Là em cao lên hay tôi thấp đi?"

Cô nhìn xuống chân cậu, thấy cậu mang đôi Dunk không cao gót. Lâm Hỉ Triều cúi đầu, không nói gì.

"Không sao đâu, bé yêu." Kha Dục cười, ôm eo cô: "Thế này không phải vừa đẹp sao?"

Cô gái nhỏ lẩm bẩm: "Cậu đúng là đứng nói chuyện không đau lưng mà."

"Tôi nói chuyện với em, thường là phải cúi người."

Cô phồng má, ngẩng đầu lườm cậu.

Kha Dục cúi đầu hôn lên mũi cô, tay quấn quanh eo cô, chậm rãi kéo khóa đồng phục của cô xuống, đưa tay vào áo, xoa lên ngực cô qua lớp áo lót.

"Em vẫn chưa trả lời, tối nay có đi với tôi không?"

Những ngón tay dài nắm lấy một bên ngực mềm mại, xương ngón tay dính vào làn da, ép chặt.

Lâm Hỉ Triều thở hắt ra, tay nắm lấy cổ tay cậu, mắt hơi cụp xuống: "Không phải ở ký túc xá."

"Dù sao lần trước cũng ở đây mà, em quên rồi à?"

Động tác của Kha Dục không dừng lại, tay tiếp tục vuốt ve ngực cô, cậu không vội tháo áo lót, mà dùng lòng bàn tay nóng bỏng chà xát qua lớp vải, cảm nhận đầu nh.ũ hoa cứng dần.

Cậu cúi người nói vào tai Lâm Hỉ Triều: "Nhưng lần trước hình như không chạm vào phía dưới của em."

Tay cậu đã mở khóa quần của cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua xương mu, rồi từ từ trượt xuống âm h.ộ.

Lâm Hỉ Triều rên lên, uốn cong người, kẹp chặt chân, cơ thể giãy giụa.

"Đừng cử động, cục cưng."

Cậu cười mỉm, bắt chước giọng cô vừa rồi: "Mở chân ra."

Lâm Hỉ Triều càng kẹp chặt hơn nữa.

Ngón tay của Kha Dục chạm vào môi âm đ.ạo nhưng bị kẹt lại.

Cậu dừng lại, cằm tựa vào đỉnh đầu cô, tay kia lại đặt lên ngực cô. Cậu mở rộng lòng bàn tay, tăng lực nắm, vú của cô nảy lên trong áo lót.

"Ah... Kha Dục, nhẹ thôi." Cô bị cậu siết chặt ngực, cả người bị ép lùi lại, hai chân cũng dần buông lỏng.

Kha Dục đã nhanh chóng mở chân cô ra, ngón tay cậu tách môi âm h.ộ, nhẹ nhàng chạm vào hạt ngọc rồi xoay tròn, chậm rãi kích thích.

"Có đủ nhẹ không?" Cậu cong ngón tay, tăng diện tích ma sát với âm v.ật, không ngừng cọ xát.

Vùng mu mềm mại bị kéo căng, cậu dùng lực rất mạnh nhưng vẫn hỏi cô có đủ nhẹ không.

"Nhẹ quá thì không có cảm giác đâu em yêu à."

"Nhẹ quá thì không có cảm giác, bảo bối." Cậu dứt khoát cong hai ngón tay ấn mạnh vào âm v.ật, đốt ngón tay chà xát lên da thịt, không ngừng cọ xát. "Mỗi lần làm tình với em, chỉ cần véo nhẹ chỗ này là em lên đỉnh ngay."

"Ư... cậu có thể đừng nói chuyện nữa được không?"

Lâm Hỉ Triều cảm thấy gần như sắp sụp đổ, cô không ngừng cử

động đôi chân, cố gắng kẹp chặt mông, nhưng mọi hành động đều bị Kha Dục giữ chặt, không thể làm gì được. Cảm giác từ âm v.ật mạnh mẽ và trực tiếp đến nỗi gần như không có thời gian để phản ứng, chỉ một cú chạm đơn giản đã khiến cô đắm chìm trong khoái cảm.

Kha Dục bất ngờ giữ lấy cằm cô, buộc cô nhìn vào gương. Ánh mắt của cô lướt lên, cô khẽ mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của mình trong gương, cảm thấy không thể chịu nổi mà muốn quay đi. Cô gái trong gương tóc rối bù, má ửng hồng, ánh mắt mơ màng, lạc lối.

Kha Dục cũng đang nhìn cô qua gương, đôi mắt của cậu lặng lẽ, không biểu lộ cảm xúc. Ngón tay cậu đang chạm vào vùng dưới của cô, đã trượt từ âm v.ật xuống đến cửa âm đ.ạo, đầu ngón tay chạm vào một nơi ẩm ướt, làm ướt đẫm đầu ngón tay cậu, ấm áp nhớp nháp.

Cậu lướt ngón tay nhẹ nhàng hai lần trong vùng mềm mại rồi dừng lại. Lâm Hỉ Triều thở hắt ra, dựa vào bồn rửa, nghiêng mặt nhìn cậu.

Kha Dục rút tay ra khỏi quần cô, khung xương mảnh khảnh của cậu dính đầy nước trong suốt, cậu cúi đầu, thè lưỡi liếm nhẹ.

Thật đáng chết.

Lâm Hỉ Triều đỏ bừng tai, vội vàng kéo tay cậu ra, rửa dưới vòi nước rồi đưa cho cậu vài tờ giấy.

Kha Dục mỉm cười, tay đặt trên ngực cô chậm rãi di chuyển xuống lưng: "cạch" một tiếng, tháo khóa áo lót, áo lót của cô lỏng lẻo rơi xuống.

Cậu áp ngực lên lưng cô, một tay chầm chậm kéo áo cô lên, lộ ra đôi gò bồng đào, tay cậu lại nắm chặt chúng.

Đôi mắt cậu chăm chú nhìn về phía trước, trong gương là một cặp

ngực trắng như tuyết, căng tròn, cong vút, cậu gần như không thể nắm hết trong tay.

Da thịt từ khe ngón tay tràn ra, ngay lập tức để lại dấu vết hồng hồng.

"Tuyệt thật, bảo bối, ngực em lại lớn hơn rồi."

Cô gái có eo thon, da trắng, lại sở hữu bộ ngực đầy đặn, khuôn mặt lại là dáng vẻ thuần khiết, điều này thực sự khiến Kha Dục mê mẩn.

Nhịp thở của cậu dần trở nên gấp gáp, cúi xuống trao cho Lâm Hỉ Triều một nụ hôn sâu, cắn nhè nhẹ lên môi cô, tay dưới không ngừng kéo căng đầu nh.ũ hoa của cô.

Lâm Hỉ Triều đau đớn, quay đầu đẩy cậu ra, cậu cúi người ôm lấy eo cô kéo về phía trước, cúi đầu liếm ngực cô. Đôi môi của cậu mơn trớn đầu nh.ũ hoa, đầu lưỡi mềm mại chạm vào quầng v.ú hồng nhạt, răng cắn nhẹ đầu nh.ũ hoa, không ngừng cắn nhẹ.

Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, tay đặt lên gương, thở dốc. Kha Dục liếm một cái rồi kéo áo cô xuống, để cô đứng quay lưng lại, quỳ xuống, vỗ vào mông cô.

"Mở chân ra một chút nữa."

Cô quay đầu nhìn cậu, nhíu mày: "Tôi không muốn làm ở ký túc xá."

"Vậy thì không làm."

Cậu trả lời lạnh nhạt, tay đã kéo quần cô xuống, mắc kẹt ở đùi cô. Kha Dục xoa nhẹ vào mông cô, tay nắm lấy thịt mông, tách ra, lộ ra vùng âm h.ộ ướt át, hồng hào.

Cậu quỳ xuống, một tay vòng ra phía trước ôm lấy đùi Lâm Hỉ Triều, nâng cằm, cúi đầu ngậm lấy âm h.ộ của cô.

"Ư... Kha, Kha Dục, cậu đang làm gì đấy...?" Chân cô bị kẹp chặt, cảm nhận được lưỡi mềm mại của cậu chạm vào âm h.ộ, kích thích một cảm giác nhột nhạt.

Cô không hiểu được tư thế này là gì, run rẩy nhìn lại, thấy Kha Dục đang quỳ gối sau lưng cô, tay kia kéo quần, cậu dương v.ật cương cứng bật ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Kha Dục cảm nhận được động tác của cô, cậu tách miệng, ngẩng đầu nhìn cô, liếm môi: "Em muốn quay lại không, ở phía trước sẽ dễ dàng hơn."

Cậu hỏi câu này, tay vẫn tiếp tục vuốt ve dương v.ật, khum bàn tay ôm lấy thân cậu, lòng bàn tay nhẹ nhàng di chuyển, không ngừng vuốt ve.

Dương v.ật dưới ánh mắt của Lâm Hỉ Triều càng cứng và to hơn.

Cô hít một hơi, nhanh chóng lắc đầu, định quay đầu đi nhưng lại bị Kha Dục giữ lấy eo, mạnh mẽ xoay người cô lại.

Cậu dùng một tay giữ chặt đùi cô, mỉm cười: "Cậu nhìn tôi, tôi sẽ dễ dàng xuất tinh hơn."

Kha Dục cúi đầu, đầu lưỡi mạnh mẽ liếm âm h.ộ cô, tay còn lại tăng tốc độ vuốt ve dương v.ật.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy ẩm ướt và nóng bỏng bên dưới, đôi chân đứng không vững, cô thở gấp, tay lần theo bồn rửa, nắm lấy tóc Kha Dục để giảm bớt mệt mỏi.

Kha Dục đã quá quen thuộc với việc này, mỗi khi liếm là biết điểm nhạy cảm, lực thích hợp và vị trí cô thích.

Cậu cuốn lưỡi mềm trong âm đ.ạo, hút, cắn môi âm đ.ạo, kéo ra,

phát ra tiếng "bốc".

Kha Dục tiến sâu vào trong, dọc theo âm đ.ạo ướt đẫm, tập trung mút lấy chất dịch chảy ra không ngừng từ âm đ.ạo của cô.

Cằm của cậu ướt đẫm. Lâm Hỉ Triều nhìn thấy rõ ràng, cô cắn môi, khe khẽ rên rỉ, ánh mắt lại không thể rời khỏi dương v.ật của cậu đang vuốt ve. Ngón tay mảnh khảnh của cậu vuốt ve dương v.ật căng cứng, da thịt kéo xuống, đầu dương v.ật rỉ ra dịch trong suốt chảy xuống theo thân cậu, rơi xuống giữa hai chân.

Cậu vẫn mặc đồng phục sạch sẽ, thân hình thanh thoát sáng sủa.

Bình thường luôn tỏ ra kiêu ngạo, nhưng bây giờ lại quỳ trước mặt cô, vừa kiềm chế thủ d.âm, vừa nhiệt tình liếm âm h.ộ cô.

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt, không biết cảm giác này là gì, cúi đầu, hoàn toàn rời mắt.

Một luồng khoái cảm mãnh liệt đột nhiên tràn đến, Kha Dục cắn vào hạt ngọc của cô, miệng nhấn sâu vào âm đ.ạo, tăng lực cắn chặt. Bàn tay giữ lấy chân cô cũng thả lỏng, Kha Dục dùng hai ngón tay chọc vào âm đ.ạo ướt át của cô, đẩy vào nhanh và mạnh hơn nữa, rồi không ngừng xoa bóp trong thành âm đ.ạo.

"Ư... Kha Dục... đừng dùng tay..."

Cô thở gấp, giọng nói thay đổi ngay lập tức. Ngón tay cậu di chuyển trong âm đ.ạo, phát ra tiếng nước, cả hạt ngọc và âm đ.ạo đều cảm thấy tê dại, kích thích cùng lúc khiến cô thở gấp, chân mềm nhũn, gần như ngồi xuống hai ngón tay của cậu.

Người trước mặt càng liếm càng mãnh liệt, tay vẫn vuốt ve dương v.ật, phát ra âm thanh ma sát da thịt, dương v.ật run lên vài cái, chất nhầy từ lỗ niệu đ.ạo liên tục trào ra.

Khoái cảm từ dương v.ật vừa thô bạo vừa mạnh mẽ, dù là được liếm hay tự vuốt ve, cả hai người đều chìm đắm trong cơn cuồng nhiệt, tiếng thở dốc và tiếng liếm mút hòa vào nhau, không khí trong phòng ngập tràn sự ám muội dâm đãng.

Trạng thái này kéo dài không biết bao lâu, cho đến khi Kha Dục siết chặt dương v.ật của mình, kéo mạnh xuống.

Cậu khẽ rên một tiếng, lòng bàn tay nắm chặt đầu dương v.ật, xương quai xanh phập phồng, bắn ra trước. Tinh d.ịch bắn đầy tay cậu, nhưng Kha Dục không bận tâm, cậu đứng dậy, tay còn lại đâm vào một điểm lồi trong âm đ.ạo của Lâm Hỉ Triều, nhanh chóng ấn liên tục mấy cái.

Nghe tiếng cô phát ra những tiếng nức nở, cậu vội cúi xuống, môi lưỡi tiếp tục liếm mút âm v.ật của cô mạnh hơn.

Lâm Hỉ Triều hổn hển, không kiềm chế được, nắm chặt tóc Kha Dục, nâng nhẹ bụng dưới, cảm giác cậu vừa cắn vừa thọc ngón tay càng lúc càng nhanh và mạnh hơn. Cô hổn hển một tiếng, tay che miệng, mông đẩy xuống, toàn thân run rẩy đạt đỉnh cao trào.

Nước từ trong âm đ.ạo không ngừng chảy ra bị Kha Dục nuốt trọn vào bụng, cậu thè lưỡi sâu vào bên trong, liếm mút kỹ lưỡng.

Tư thế quỳ của cậu không thay đổi, tay còn lại buông thõng, tinh d.ịch trong lòng bàn tay vẫn chưa kịp lau sạch.

"Tôi đã thế này rồi, cục cưng à." Kha Dục dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói trầm thấp: "Cuối cùng em có chịu đi không?"

Chương 52: D10-1 (H nhẹ)

Lâm Hỉ Triều thực sự không thể kháng cự lại một Kha Dục như thế này.

Cậu ấy dường như không còn mạnh mẽ như trước mà chỉ thay đổi sang một cách nhẹ nhàng hơn để kiềm chế cô.

Khi cô muốn cậu lùi lại, cậu sẽ lùi lại. Khi cô thích cậu chính trực và tích cực, cậu đã rất lâu không thể hiện những mong muốn kiểm soát hay tính cách thất thường trước mặt cô.

Kha Dục luôn mong cô ngoan ngoãn, nghe lời cậu. Nhưng giờ đây, vai trò của cả hai dường như đã đảo ngược, chính cậu mới là người luôn chú ý đến cảm xúc của cô, đoán ý nghĩ của cô và nghiêm túc thực hiện những điều cô muốn.

Nếu mọi chuyện có thể mãi như thế này...

Lâm Hỉ Triều nhìn Kha Dục, đưa tay kéo nhẹ cổ áo cậu. Nếu có thể, cô sẽ thử một lần bước đến với cậu mà không cần dựa vào những cuộc cá cược.

Nếu có thể...

"Tôi sẽ đi với cậu." Lâm Hỉ Triều mím môi, thúc giục cậu: "Cậu mau đứng dậy."

...

Sau giờ tan học, Kha Dục đưa cô đi ăn bên ngoài. Lâm Hỉ Triều chỉ nói với mẹ rằng mình sẽ không về nhà đến ngày mai, thứ bảy vẫn sẽ về.

Khi đang chọn món, Kha Dục nghe vậy liếc nhìn cô một cái, nhướng mày.

Lâm Hỉ Triều đặt điện thoại xuống, cũng nhìn lại rồi nhẹ nhàng nói: "Đừng quá đáng đó."

Kha Dục cười nhẹ, tiếp tục chú tâm chọn món.

Hai người ăn lẩu, bên ngoài trời lạnh còn có gió. Nồi lẩu sôi ùng ục, Lâm Hỉ Triều uống một ngụm canh, khuôn mặt cô bị hơi nước làm đỏ bừng như một trái đào chín.

Cô chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Hồi nãy lúc giờ ra chơi, cậu có thấy tôi ở dưới lầu không?"

Kha Dục lấy một miếng sườn heo bỏ vào bát cô, sau đó gật đầu.

Cô do dự hỏi tiếp: "Vậy cậu có biết... Hứa Căng Tiêu muốn chuyển trường không?"

Kha Dục tiếp tục lấy thức ăn cho cô, chỉ lạnh lùng trả lời: "Tôi vào cổng trường thì tình cờ gặp cậu ta đi với mẹ."

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên: "Cậu ta có thấy cậu không?"

Kha Dục nhìn cô, cười nhẹ: "Đã vào giờ học rồi, cổng trường làm gì có ai?"

Vậy là cậu ta thấy rồi.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, lặng lẽ nhai miếng sườn trong miệng. Vậy tại sao Hứa Căng Tiêu vẫn hỏi cậu ấy có về hay không? Thật kỳ lạ.

"Sao vậy? Em lại bắt đầu hứng thú với cậu ta rồi à?" Kha Dục gõ nhẹ vào thành bát, hỏi với vẻ mặt bình thường.

"Không, tôi chỉ hỏi thôi." Cô trợn to mắt, nhả xương ra: "Các cậu không phải từng tham gia thi đấu cùng nhau sao?"

Kha Dục nhìn vào nồi lẩu sôi ùng ục, im lặng một lúc, rồi giảm lửa, múc một muỗng canh cho vào bát Lâm Hỉ Triều cho nguội bớt.

Một lúc sau, cậu mới mở miệng: "Tôi thực sự không muốn nói về cậu ta."

Cậu đẩy bát về phía Lâm Hỉ Triều, nhìn cô, nói: "Càng không muốn em nói về cậu ta."

...

Lâm Hỉ Triều mím môi, im lặng uống canh, giờ thì nhiệt độ vừa đủ.

Sau bữa ăn, hai người đi mua hoa quả với đồ ăn vặt ở siêu thị gần căn hộ. Khi bước ra khỏi thang máy, Lâm Hỉ Triều thấy hai hộp bưu kiện lớn chồng chất trước cửa nhà Kha Dục.

Gần bằng nửa người cô.

Cô kinh ngạc hỏi: "Cậu mua gì mà gửi đến đây vậy?"

"Bạn tôi gửi." Kha Dục nhìn hai chiếc hộp lớn, hơi nhíu mày.

Đó là đồ của Đàn Kiệt An gửi đến Phù Thành một ngày trước khi Kha Dục trở về. Kha Dục đã yêu cầu chuyển phát nhanh gửi tới đây, vì đồ của Đàn Kiệt An thì chẳng biết là thứ gì được.

Lâm Hỉ Triều không hỏi thêm mà vào nhà tắm rửa ngay, vì trên người cô toàn mùi lẩu. Khi cô chậm rãi sấy tóc xong rồi bước ra, Kha

Dục đã bật sưởi ấm trong phòng khách, gọt hoa quả xong xuôi. Máy chiếu đã bật, âm thanh đã kết nối, giờ đang phát bài hát cậu thích.

Cậu cũng tắm rửa xong xuôi hết, mặc quần ngủ, để ngực trần, ngồi trên thảm mở hộp bưu kiện. Thi thoảng còn hát theo bài hát, trông rất thư thái.

Ở trên Thiên Dụ Sơn, hiếm khi thấy cậu thoải mái thế này. Lâm Hỉ Triều đứng tại chỗ, hơi co tay lại.

Sao lại có cảm giác như đang tiến sâu vào cuộc sống của nhau thế này? Giây phút này, thực sự giống như hai người đang hẹn hò vậy.

Cô vỗ nhẹ vào mặt mình, không nên nghĩ quá nhiều.

Cô bước tới ngồi xổm bên cạnh Kha Dục xem cậu mở hộp. Kha Dục không nhìn cô, chỉ dịch chỗ cho cô ngồi, tay còn lại lấy một quả nho đỏ từ đĩa trái cây, đưa vào miệng cô.

Cô nhận lấy, ngồi xuống nhai. Âm nhạc vang lên xung quanh, hai người không cần nói gì.

Hộp lớn mở ra, bên trong còn nhiều hộp nhỏ khác. Kha Dục lấy một cái ra, nhìn vào bìa xong nở nụ cười mờ ám.

Cái thằng chó Đàn Kiệt An này. Cậu cười nhạt, đặt hộp xuống.

Lâm Hỉ Triều nhìn thấy động tác của cậu, vừa nhai vừa hỏi: "Cái gì vậy?"

Nói xong, cô còn nhìn vào trong hộp. Kha Dục không định giấu, cậu lấy ra một cái nữa, kèm theo một câu: "Lần này thực sự không phải tôi mua đâu nhé."

Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu nhìn vào bìa, mặt sau có chữ "strap on dildo(*)", cô không hiểu nghĩa là gì, nên chỉ nghiêng đầu nhìn vào

phía trước--- Khụ khụ khụ!

(*) Quả sếch toi này độc đáo thặc sự, ca giủ 2 đầu (hoặc 3) có đai đeo nha.

Lâm Hỉ Triều đột nhiên bị sặc, ho khan liên tục, mặt đỏ bừng.

Kha Dục nhếch mép, vỗ lưng cô, còn chu đáo đưa nước, cuối cùng không nhịn được bật cười.

"Không cần bận tâm, tôi nghĩ cái này là dùng cho tôi."

Thật không tin nổi. Sau khi Kha Dục nói với Đàn Kiệt An rằng mình "dạo này thích làm chó" thì thằng khùng này đã mua thứ này gửi đến, còn gửi thẳng đến nhà cậu.

Thậm chí kích thước còn có hơi quá cỡ nữa.

Cậu cười, đợi khi Lâm Hỉ Triều ổn định lại, cậu tiếp tục mở các hộp khác, phía sau thì khỏi nói, nào là bộ dụng cụ trói, roi với đủ kiểu kích thước, bóng miệng, nút mông, đủ thứ linh tinh.

Kha Dục lấy từng món ra, không khí dần trở nên khó xử hơn, cậu có thể cảm nhận được hơi thở của Lâm Hỉ Triều ngày càng nặng, khuôn mặt ngày càng khó coi, cuối cùng cô trực tiếp giơ tay ngăn cậu lại.

"Tôi chỉ xem thôi." Kha Dục giải thích: "Mấy thứ này chẳng liên quan gì đến tôi, một học sinh cấp ba chăm chỉ học hành như tôi thì mua những thứ này làm gì, tôi không biết."

"Những thứ này dùng để làm gì?" Cậu nói là không biết nhưng trong mắt đầy vẻ cười cợt, nụ cười trên môi thật gian xảo.

Thật nực cười.

Lâm Hỉ Triều đặt cái nĩa xuống đĩa, không nói gì, lông mày càng nhíu

chặt, khóe mắt càng trễ xuống.

Hai người nhìn nhau.

10 giây, 20 giây, 30 giây.

Kha Dục nhếch môi, cúi đầu hôn lên môi cô.

"Không mở nữa, được không? Tôi sẽ cất đi."

Cậu bắt đầu xếp đồ lại vào hộp, thấy được một nửa, vài hộp dưới cùng thu hút sự chú ý của cậu.

Lấy ra xem, là loại vớ trắng lông ngắn, đi kèm với vòng chân phong cách Y2K.

Kha Dục gõ nhẹ ngón tay lên hộp.

Thế này thì quá đúng ý cậu. Đây đúng là trúng sở thích của cậu rồi.

Cậu lục tìm thêm vài thứ ở đáy hộp, lấy ra hai món đồ nữa, sau đó đóng hộp lại đẩy mạnh sang một bên rồi bắt đầu mở hộp tất trắng.

"Cậu để lại cái gì vậy?"

Lâm Hỉ Triều tò mò cúi xuống xem, Kha Dục đã lấy món đồ ra đặt trước mặt cô.

"Tôi giúp em mặc nhé?"

Lâm Hỉ Triều:?

Cái gì vậy? Sao lại đến bước mặc đồ rồi?

Cô cầm lên nhìn, đó là hai chiếc tất trắng rất mỏng, dài đến giữa đùi, với vòng chân có hai chùm lông tơ, phía trên còn có dây đai để

nối với nịt tất. Nhìn thiết kế rất lạ mắt.

Trông có vẻ là món đồ bình thường nhất trong hộp. Thậm chí, trông còn khá đẹp.

Khi cô còn đang xem xét, Kha Dục đã bế cô lên, đặt cô ngồi nửa nằm trên tay vịn ghế sofa, cầm lấy một chân cô đặt lên đùi mình, cố gắng mặc tất cho cô.

Lâm Hỉ Triều im lặng nhìn động tác của cậu.

"...Cậu, hình như sai rồi."

Cô thì thầm, nhìn Kha Dục lóng ngóng cố kéo tất lên, không nhịn được ngồi dậy hướng dẫn cậu.

"Phải cuộn tất lên, sau đó chụm lại, rồi mới từ từ kéo lên."

Cô thực sự nghiêm túc hướng dẫn cậu cách mặc tất.

Kha Dục cười nhẹ, tay vuốt ve gót chân cô, nhận lấy đôi tất đã cuộn gọn gàng, từ ngón chân cô từ từ kéo lên.

Từ mu bàn chân đến gót chân, Kha Dục giữ lấy cổ chân cô, đẩy tất từ từ lên, ngón tay dài nhẹ nhàng trượt qua, ấn nhẹ lên bắp chân, đầu gối, từng chút một, cho đến khi tất ôm trọn phần giữa đùi của cô.

Cậu dừng lại, tay vuốt nhẹ lòng bàn chân cô, thở nhẹ, ánh mắt dừng lại ở đó.

Da cô mềm mại quá, lòng bàn chân thì hồng hào, đường cong của bàn chân vừa vặn với lớp tất mềm mại, tôn lên làn da trắng nõn.

Trông thật thuần khiết, nhưng lại mang một chút dục vọng khó diễn tả.

Kha Dục cúi đầu nhấc chân cô lên, ấn nhẹ lên dương v.ật đã hơi cương cứng của mình qua lớp quần áo.

Tim Lâm Hỉ Triều đập mạnh, cảm nhận được sự cương cứng của cậu dưới chân mình, lớp vải bị kéo căng, ngón chân chạm vào, cô có thể cảm nhận được hình dáng dương v.ật của cậu.

Cô định rút chân lại nhưng bị Kha Dục giữ chặt ép mạnh xuống dương v.ật, thậm chí cậu còn di chuyển ngón chân cô nhẹ nhàng lên xuống.

Lâm Hỉ Triều hít sâu, khẽ hỏi: "Cậu có sở thích đặc biệt với chân đúng không?"

"Có đấy."

Kha Dục trả lời thẳng thắn: "Em cho tôi liếm không?"

Cô vội vàng lắc đầu, nằm trở lại sofa tránh ánh mắt của cậu: "Không, không, không được đâu."

Kha Dục cầm lấy vòng chân bên cạnh, đo lên đùi cô rồi siết chặt. Chiếc vòng kim loại lạnh lẽo cài vào bên chân cô, Kha Dục kéo nhẹ rồi nối với đai tất.

Từ đùi xuống ngón chân, đôi chân thon dài của cô hiện lên trong mắt Kha Dục với một vẻ gợi cảm và quyến rũ đầy tính khiêu khích.

Quá sức quyến rũ.

Kha Dục hôn dọc theo bắp chân cô, tay di chuyển lên đùi, vừa cởi quần áo ở nhà của mình vừa móc chân cô lên eo, sau đó cúi người về phía Lâm Hỉ Triều đang nằm trên ghế sofa.

"Hôn tôi đi." Cậu chống hai tay lên hai bên đầu cô.

Mắt Lâm Hỉ Triều đỏ hoe, trong mắt ngân ngấn nước, lông mi khẽ run run.

Cô nhìn cậu thật lâu, cuối cùng cổ họng khẽ động, ngồi dậy hôn lên môi cậu.

Vẫn rất nhanh.

Khi cô định tách ra, Kha Dục nắm lấy sau đầu cô, lắc đầu: "Không phải như thế."

Cậu nói rồi ôm lấy eo cô, nâng mông cô lên, phần dưới cơ thể cọ xát vào âm h.ộ cô qua lớp quần lót.

Dương v.ật của cậu đã hoàn toàn cương cứng, to lớn và rắn chắc. Đè lên âm h.ộ cô, cọ xát mạnh mẽ lên xuống qua lớp vải, khiến cả hai rung động.

Lâm Hỉ Triều cắn môi khẽ rên, nhìn cậu, rồi lại hôn cậu, lần này khẽ đưa lưỡi liếm lên môi cậu.

Kha Dục nghiêng đầu: "Móc lưỡi anh mút đi, em biết không?"

Cậu ôm lấy eo cô, cọ xát ngày càng nhanh, đầu dương v.ật chọc vào âm v.ật cô qua lớp vải, thân dương v.ật dính chặt vào âm đ.ạo, cọ xát với biên độ lớn.

Lâm Hỉ Triều thở nhẹ, nước từ bên dưới thấm ra, làm ướt lớp vải, cảm giác trơn trượt lan tỏa, Kha Dục cọ xát mạnh một lần, kéo quần lót của cô sang một bên, để lộ phần âm đ.ạo hồng hào.

"Ưm... Không biết."

Lâm Hỉ Triều thở gấp, đẩy cậu ra: "Em không biết cách hôn."

"Đã hôn nhiều lần như vậy rồi mà còn không biết?"

"Chỉ là không biết."

Lâm Hỉ Triều vừa định đẩy cậu ra thì Kha Dục đã cúi xuống hôn, quấn lấy lưỡi cô, liếm vào gốc lưỡi cô, ướt át và mạnh mẽ xoáy vào nhau, hôn kêu thành tiếng.

Cậu nhấp mạnh dương v.ật vào, đầu dương v.ật đẩy lớp vải vào sâu trong âm đ.ạo, làm khu vực đó càng thêm trơn trượt, Kha Dục dừng lại tách khỏi môi cô, cậu cúi đầu dùng ngón tay kéo quần lót cô ra, nước trong suốt kéo thành sợi bạc, chảy từ cửa âm đ.ạo xuống khe mông.

Kha Dục thở nhẹ, xoa xoa âm h.ộ cô qua lớp quần lót rồi vỗ hai cái lên hạt ngọc.

"Sao mới cọ xát một chút mà đã ướt thế này? Muốn tôi đút vào à?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, bị cậu vỗ đến rên khẽ hai tiếng, hai tay định che mặt nhưng Kha Dục giữ chặt cổ tay cô, kéo cô ngồi dậy ôm lấy cổ cậu.

"Hôn tôi đi, như vừa nãy."

"Tại sao cậu cứ muốn tôi hôn vậy?"

Kha Dục vỗ vào mông cô: "Nhanh lên."

Lâm Hỉ Triều nhìn đôi môi cậu, phồng má rồi lại cúi xuống hôn, lần này thăm dò đưa đầu lưỡi vào chạm nhẹ.

Kha Dục phối hợp mở môi, một tay ôm eo cô, tay kia mò đến chiếc điện thoại trên ghế sofa.

Lưỡi cô thăm dò vào trong, ướt và mềm mại, lưỡi cô nhẹ nhàng lắc

lư trên lưỡi cậu, không dám làm thêm động tác lớn nào, quét hai cái rồi dừng lại.

Ngón tay Kha Dục vuốt ve phần eo cô, từ từ xoa nhẹ vùng da đó, kiên nhẫn chờ động tác của cô.

Cậu vuốt màn hình điện thoại kết nối với máy chiếu, mở camera trước đồng bộ màn hình.

Màn hình hiển thị ngay lập tức, cậu liếc nhìn màn hình lớn, sau đó quay lại nhìn Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, nhíu mày nhẹ, không chủ động hôn cậu.

Kha Dục mỉm cười, giữ chặt đầu cô và theo động tác của cô làm nụ hôn sâu thêm.

Kha Dục đặt điện thoại lên bàn, camera hướng vào hai người nhưng không bật chế độ quay.

Lâm Hỉ Triều nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại nhìn lên, thấy hình ảnh mình bị Kha Dục đè xuống hôn hiện rõ trên màn hình.

Cô hít sâu.

Màn hình lớn hiển thị rõ ràng, thậm chí cả đường cong ép sát trên hình xăm bên hông Kha Dục cũng hiện rõ, như một tấm gương phóng đại.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhanh chóng quay đầu đi.

Kha Dục biết cô đang nhìn, chậm rãi kéo quần đùi xuống, để lộ dương v.ật đã cương cứng nhô lên dưới cơ thể cô.

"Nhưng tôi không muốn thấy mình." Lâm Hỉ Triều rũ mắt nhìn cậu, giọng thấp nhẹ, đầy ngượng ngùng, không biết là vì xấu hổ hay vì lý

do khác.

"Vậy em chỉ cần nhìn tôi thôi."

Kha Dục vuốt mặt cô, kéo áo cô lên, quỳ xuống một chút, dùng dương v.ật cọ lên ngực cô. Dương v.ật đỏ tấy đối lập với màu trắng mịn của bầu ngực cô tạo nên sự tương phản mạnh mẽ.

Đầu dương v.ật chạm vào đầu ngực, ấn lên quầng ngực hồng, Kha Dục giữ lấy dương v.ật, vỗ nhẹ lên ngực cô hai lần làm ngực cô rung lên.

Thật sự không thể kiềm chế được.

Kha Dục bóp chặt ngực cô lại, ngón tay cái mân mê đầu ngực cô theo hình tròn, rồi đẩy dương v.ật vào khe ngực cô, vừa đẩy vừa cọ xát vào ngực.

Thở hổn hển, Kha Dục hỏi với giọng khàn khàn: "Em có muốn dùng miệng không, cưng?"

Dương v.ật cương cứng của Kha Dục liên tục cọ xát vào ngực cô, làn da cọ xát phát ra những âm thanh nhỏ nhẹ, cô bị Kha Dục giữ chặt trong một tư thế kỳ quặc trên ghế sofa.

Trên màn hình chỉ có thể thấy được lưng của Kha Dục khi cậu đẩy hông, dương v.ật ra vào nhưng hoàn toàn không thấy được Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều hít thở, nói không thành tiếng.

Cô thực sự rất ngượng, tai đỏ bừng, muốn đưa tay lên che mặt.

Bình thường cô không bao giờ dùng miệng cho cậu, huống chi là trong tình huống này.

Kha Dục đẩy ngực cô vài lần rồi kéo áo cô lên, đặt cô ngồi dậy.

"Vậy em ngồi lên mặt tôi đi, dùng chân giúp tôi nhé."

Tim cô đập thình thịch.

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác nhìn cậu, mím môi ngập ngừng: "Vậy cậu có bị ngạt thở không?"

"Tôi không ngốc thế đâu."

Kha Dục cười nhẹ: "Và bây giờ tôi bị em làm cho—"

Cậu nở nụ cười với hai lúm đồng tiền, bắt chước giọng cô: "Siêu giỏi dùng miệng."

"Tại sao lại nói là bị em làm cho?"

Mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, mắt trợn to.

Kha Dục đã cởi quần lót của cô ra, bế cô nằm xuống ghế sofa, đỡ lấy eo cô, để cô ngồi lên ngực mình.

"Xem như tôi năn nỉ em cho tôi liếm, bây giờ tôi cũng năn nỉ em dùng chân làm cho tôi."

Kha Dục giữ chặt mắt cá chân cô đặt lên dương v.ật mình: "Nhanh lên em yêu, làm mạnh như khi em tát tôi ấy."

...

Lâm Hỉ Triều gần như không nói được lời nào.

Trong đầu cô đầy những câu hỏi.

Cậu ta đang nói gì?

Tại sao khi lên giường thì cậu ta lại nói chuyện không được bình thường thế nhỉ?

Kha Dục đã giữ chặt tay cô, giữ lấy mông cô để cô ngồi lên mặt mình, Lâm Hỉ Triều dạng chân ra, chân di chuyển khỏi dương v.ật của Kha Dục đặt lên xương hông, không dám buông lỏng hoàn toàn.

Kha Dục ôm eo cô kéo xuống: "Thả lỏng, em nhẹ thôi mà."

Mông cô bị kéo xuống, âm đ.ạo của Lâm Hỉ Triều ướt đẫm chạm vào mũi và môi cậu, cô cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Kha Dục phả vào âm đ.ạo của cô, ấm áp và ướt át.

Cô nắm chặt ghế sofa, quay đầu nhìn màn hình, khuôn mặt của Kha Dục bị bao quanh bởi mông cô, chỉ thấy cằm cậu nâng lên từng đợt, liếm mạnh vào âm h.ộ cô.

Kha Dục ôm lấy eo cô, dùng lực cọ sát mặt vào âm h.ộ, lưỡi liếm sạch nước ở cửa âm đ.ạo, sau đó đưa sâu vào bên trong, lưỡi cuộn quanh đút vào rồi nhanh chóng rút ra.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều không thể kiềm chế được tiếng rên, liếc nhìn dương v.ật dựng đứng của Kha Dục, đang rung nhẹ theo những chuyển động của cậu, đầu dương v.ật lại bắt đầu tiết ra chất lỏng trong suốt, nóng bỏng không thể kiềm chế.

Lâm Hỉ Triều thở gấp, di chuyển lòng bàn chân từ xương hông đến bao q.uy đầu căng cứng của cậu, nhớ lại lần trước trong phòng tắm, lòng bàn chân cô uốn cong cọ sát vào dương v.ật, thử nghiền xuống.

Kha Dục bất ngờ rên lên, Lâm Hỉ Triều nghĩ rằng cậu đang thấy dễ chịu, chân cô đè mạnh hơn, ngón cái kéo căng đôi tất trắng và ấn trở lại.

Kha Dục di chuyển, ôm lấy eo cô kéo xuống, mặt cậu hơi ngẩng lên, ho khan một cái: "Đau quá em yêu."

Dù tất có mịn thế nào cũng không bằng lòng bàn tay mềm mại.

Cọ xát vào dương v.ật nhạy cảm và dễ bị tổn thương sẽ không mang lại cảm giác khoái lạc, mà chỉ có đau đớn.

Kha Dục ngồi dậy, từ một cái hộp khác trên thảm trải sàn, lấy ra một tuýp bôi trơn.

Cậu giữ hai chân cô lại, đổ một ít chất lỏng trơn nhầy từ trên xuống, lớp chất lỏng dính vào tất của Lâm Hỉ Triều, lộ ra làn da chân mềm mại.

Kha Dục nuốt nước bọt, nhìn cô với cái nhướng cằm nhẹ: "Xoa đều."

Lâm Hỉ Triều nhún chân, thử dùng lòng bàn chân xoa đều chất bôi trơn trên dương v.ật, cảm giác mềm mượt và ấm áp từ lòng bàn chân bao bọc lấy cậu, kích thích cả thị giác lẫn cảm giác, Kha Dục thở hổn hển bên tai cô: "Tốt lắm em yêu, tôi thấy thoải mái hơn rồi."

Lâm Hỉ Triều phồng má, hai chân chụm lại, ép chặt dương v.ật vào lòng bàn chân, xoa nhẹ lên xuống, Kha Dục cười nhẹ, nằm xuống ôm lấy hông cô, sau đó tiếp tục liếm âm h.ộ.

Mũi cậu chạm vào hạt ngọc, lưỡi trượt trong âm đ.ạo, miệng làm việc hết công suất.

Lâm Hỉ Triều rên to hơn, mắt mờ đi, chân cũng vô thức tăng lực, động tác này kích thích Kha Dục, cậu siết chặt cánh tay, ép sát mông cô vào mình rồi lắc lư, bắt đầu cọ xát âm h.ộ bằng cả khuôn mặt.

Cảm giác mạnh mẽ từ việc cọ xát vào âm h.ộ mang đến sự kích thích tột đỉnh, Lâm Hỉ Triều không thể kiềm chế, miệng gọi tên cậu liên tục, nhưng không thể nói thành câu hoàn chỉnh.

Bàn chân cô dần thả lỏng, đầu cô cúi xuống, ngón tay bấm sâu vào tựa lưng ghế sofa, cảm nhận môi Kha Dục cọ xát mạnh vào âm h.ạch, toàn bộ khu vực âm h.ộ trở nên mềm mại, cảm giác lâng lâng xâm chiếm đầu óc cô.

Cô run lên, tiếng rên ngày càng dày đặc, khi cảm giác lên đến đỉnh điểm, Kha Dục thả cô ra, đặt cô nằm xuống ghế sofa, kế đến ấn chân cô lên dương v.ật.

Cậu lấy khăn ướt lau mặt, đeo bao cao su cho dương v.ật, nâng chân Lâm Hỉ Triều lên tiến vào trong.

Lông vũ trên vòng chân cọ vào mặt Kha Dục, cậu nheo mắt nhìn âm đ.ạo của Lâm Hỉ Triều, ở trạng thái cận cực khoái, âm đạ.o cô đã ướt đẫm, giống như một con suối sắp phun trào nước, Kha Dục giữ dương v.ật đẩy vào lớp thịt mềm, tiến sâu từng chút một.

Chương 53: D10-2 (h)

Trong phòng khách tối om, chỉ có ánh sáng trắng mờ từ máy chiếu chiếu lên.

Tấm màn hình chiếm một nửa bức tường đang "phát sóng" hình ảnh hai cơ thể trẻ tuổi đang ân ái mãnh liệt.

Hình ảnh trên màn hình rõ nét, chi tiết được phóng đại tỉ lệ, có thể nhìn rõ đường gân nổi lên trên mu bàn tay của Kha Dục khi cậu nắm chặt đùi Lâm Hỉ Triều, những dấu vết hằn lên từ ngón tay trên da thịt, phía dưới là hông cậu đang căng cứng, tăng tốc đẩy mạnh.

Dương v.ật to lớn và đỏ mọng của cậu liên tục ra vào giữa đôi chân cô, chỉ để lộ ra một phần nhỏ ướt đẫm trước khi nhanh chóng bị đẩy mạnh vào lại.

Mỗi khi hông cậu va chạm với mông cô, âm thanh của sự va chạm vang lên, nước từ âm đ.ạo của Lâm Hỉ Triều bắn ra tung tóe, làm ướt nơi hai người tiếp xúc, tạo ra những tiếng vỗ rõ rệt.

Tiếng vỗ đều đặn, kết hợp với tiếng thở dốc của Lâm Hỉ Triều, vang lên không dứt trong phòng khách.

Lâm Hỉ Triều thở dốc, nói lắp bắp, giọng khàn đặc: "Kha Dục... em mỏi quá."

"Chỗ nào mỏi?"

"Thắt lưng."

Cô khẽ rên rỉ, cổ họng phát ra một tiếng thở dốc nén lại.

Kha Dục dừng lại, lấy một chiếc gối tựa đằng sau lưng cô, rồi rút dương v.ật ra, đổi tư thế.

Đầu dương v.ật của cậu ép vào cửa âm đ.ạo, lớp da mỏng mịn bên trong bị mài mòn từng lớp, cảm giác từng đợt cọ sát.

Vừa mới vào đầu, Kha Dục đã nhanh chóng cắm sâu toàn bộ dương v.ật, cậu mạnh mẽ đẩy vào trong, lấp đầy âm đ.ạo chật hẹp của cô, không để lại một khoảng trống nào.

"Ưm... nhẹ một chút, tôi cảm thấy đầy quá."

Lâm Hỉ Triều cắn môi, tay đẩy vào bụng Kha Dục, điều chỉnh hơi thở của mình.

Trái với lời nói của cô, Kha Dục khi vừa vào đã ngay lập tức mạnh mẽ thúc vào, tay nắm lấy eo cô, tăng tốc đẩy mạnh từ dưới lên, dương v.ật cọ sát dữ dội vào bên trong âm đ.ạo mềm mại, mỗi cú đẩy đều mang lại cảm giác tê dại.

Lâm Hỉ Triều liên tục rên rỉ, cô đã gần đến đỉnh điểm từ lúc Kha Dục dùng miệng làm cô, cơ thể nhạy cảm giờ lại bị ép dưới thân Kha Dục, hoàn toàn không còn chút sức lực nào.

"Vẫn còn mỏi không?"

Kha Dục khẽ cúi người, đặt cằm lên vai cô rồi hỏi, đôi mắt cậu đen láy, chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô chờ đợi câu trả lời.

Cô gái nhỏ dưới thân cậu nhíu mày, khẽ ừ một tiếng, trông thật đáng thương.

"Vậy tôi ôm em nhé?"

Cô chậm chạp phản ứng, rồi khẽ gật đầu.

Kha Dục nâng eo cô lên, để Lâm Hỉ Triều ngồi lên đùi mình, hai người trong tư thế ôm chặt.

Cậu vừa ôm eo cô, vừa nâng hai chân cô lên, tay ôm lấy đầu gối cô, nhẹ nhàng di chuyển hông, dương v.ật cọ sát vào bên trong âm đ.ạo cô.

"Haa... ưm... thế này sâu quá Kha Dục."

Dương v.ật bên trong đẩy vào một điểm nào đó, Kha Dục cọ sát ở đó, rồi bất ngờ đâm mạnh, đầu dương v.ật đâm sâu vào trong, khiến cô run rẩy, không thể kiểm soát được.

"Em đang run đấy, bé cưng, anh làm em sướng phải không?"

Kha Dục bắt đầu từ dưới lên, hông liên tục đẩy mạnh vào âm đ.ạo mềm mại của cô, hông của cậu không ngừng nâng lên, mạnh mẽ đẩy vào bên trong, phối hợp với động tác thả lỏng cơ thể, dương v.ật cậu càng mạnh mẽ đẩy vào.

Âm đ.ạo bị lực đẩy mạnh từ bên dưới, buộc phải phối hợp và ôm chặt lấy dương v.ật lớn, mỗi lần chạm đến đều là sự thỏa mãn không thể kiểm soát.

Lâm Hỉ Triều thở gấp, cuối cùng không thể giữ được, cô nghẹn ngào bật khóc.

Trên màn hình, cô tựa đầu vào vai Kha Dục, không thể nhìn thấy khuôn mặt, chỉ có thể thấy chiếc cổ trắng ngần, cổ nghiêng nhẹ, phát ra những tiếng thở gấp gáp, nghẹn ngào.

"Lại khóc nữa rồi."

Kha Dục cảm nhận được hơi ấm nơi cổ bị làm ướt, cậu nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Lâm Hỉ Triều.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, nước mắt lăn dài từ khóe mắt, lông mi cũng đẫm ướt.

Lâm Hỉ Triều hiếm khi khóc, những lần rơi nước mắt ít ỏi của cô, tất cả đều là lúc trên giường bị cậu làm đến khóc.

Kha Dục cười nhẹ, ngẩng lên nhìn màn hình.

Phần riêng tư của hai người được ghi lại rõ ràng trên màn hình, phía dưới, một dương v.ật cứng và lớn đâm vào âm đ.ạo màu hồng mềm mại.

Miệng âm đạ.o bị kéo căng thành một lỗ lớn, ôm lấy dương v.ật lớn đang điên cuồng ra vào.

Môi âm đ.ạo nhỏ hoàn toàn bị kéo ra, lấp lánh nước, mỗi lần dương v.ật vào ra nhanh chóng, nước cũng chảy ra nhiều hơn làm ướt đùi của Lâm Hỉ Triều.

Kha Dục nhấc chân cô dễ dàng, trông vô cùng thoải mái, cậu vừa đẩy mạnh vừa mở một chiếc hộp khác, lấy ra một chiếc máy hút âm v.ật.

Cậu dùng bông vệ sinh lau sạch, sau đó thử bật lên một chế độ, máy hút lập tức phát ra tiếng rung nhẹ.

Lâm Hỉ Triều quay đầu lại nhìn, thấy đồ vật trong tay cậu, giọng cô khàn khàn hơn.

"... Cái này lại là gì vậy?"

Kha Dục đặt món đồ qua một bên, một tay buông đầu gối cô, tay còn lại nâng cằm Lâm Hỉ Triều lên.

Nhìn vào màn hình, một cảnh khác hiện ra.

Cô mở rộng hai chân, để lộ âm đ.ạo màu hồng mềm mại, hai cánh âm đ.ạo như thạch, nhấp nháy như đang thở, trên đó còn vương giọt nước lấp lánh.

Màu sắc của da bên dưới ngày càng đậm hơn, từ hồng nhạt đến đỏ tươi, lỗ âm đ.ạo đang bị đâm bởi một dương v.ật to lớn, đầy gân guốc.

Môi âm đ.ạo và dương v.ật khít chặt vào nhau, theo nhịp đẩy của Kha Dục, tạo ra những âm thanh bành bạch, bắn tung tóe nước.

Quá mức gợi cảm.

Lâm Hỉ Triều hoảng hốt quay đầu, nhưng lại bị Kha Dục giữ chặt không thể di chuyển.

Cô vùng vẫy: "Thả tôi ra, tôi không muốn nhìn."

Kha Dục không buông tay, tay còn lại nhẹ nhàng chạm vào âm h.ộ cô, ngón tay tách môi âm đạ.o ra, để lộ phần hạt ngọc hồng hào, cương cứng.

Ngón giữa nhẹ nhàng vuốt ve, chà xát, sau đó ba ngón tay chụm lại, đánh nhẹ lên đầu hạt ngọc, cổ tay không ngừng chuyển động, đánh ngày một mạnh và nhanh hơn.

Lâm Hỉ Triều ngay lập tức phát ra tiếng rên rỉ, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, những giọt lệ lớn thi nhau rơi xuống.

Cô run rẩy, nức nở nói không muốn, khóc đến đỏ cả mắt.

Kha Dục không bị ảnh hưởng, tiếp tục đẩy mạnh dương v.ật vào, tiếp tục đánh vào môi âm đ.ạo cô, cuối cùng ngón tay bóp chặt âm

v.ật, lấy máy hút, bật lên chế độ số hai sau đó đặt lên hạt ngọc của cô.

"Ahh..."

Lâm Hỉ Triều hít thở gấp gáp, hai tay nắm chặt cánh tay Kha Dục, bụng co thắt, toàn thân run rẩy.

Cảm giác cực khoái bao trùm cô như sóng biển.

Lỗ tròn rung động với tần suất cao đang hút chặt vào đỉnh hạt ngọc, truyền đến lực hút cơ học không thể cưỡng lại từ bên trong thiết bị. Hạt ngọc bị kích thích bởi sự mút mạnh liên tục, khiến nó sưng phồng lên, da thịt run rẩy điên cuồng.

Bzzz, bzzz.

Trong đầu Lâm Hỉ Triều chỉ còn lại cảm giác khoái lạc khó cưỡng, âm đ.ạo cô đang co bóp mạnh mẽ, từng dòng nước không ngừng chảy ra.

Kha Dục cảm nhận ngay sự thay đổi của cô qua dương v.ật cậu, những lớp thịt mềm mại của cô đang bóp chặt lấy thân dương v.ật, bên trong trở nên chặt chẽ và ẩm ướt hơn. Cậu khẽ rên lên, hít một hơi sâu, rồi kéo áo Lâm Hỉ Triều lên, cúi đầu ngậm lấy bầu ngực căng tròn của cô.

Cậu vừa liếm mút ngực cô, vừa tiếp tục dùng đồ chơi kích thích âm v.ật cô, hông vẫn không ngừng đẩy mạnh vào.

Lâm Hỉ Triều khóc nức nở, tay cào cấu tay cậu, giọng khản nói: "Tôi không chịu nổi nữa, Kha Dục, tôi thật sự không chịu nổi nữa."

Kha Dục nhíu mày, mặc cho cô cào cấu tay cậu vẫn tăng mức độ của máy hút.

"Aah... ưm..."

Vừa tăng mức độ, máy hút ngay lập tức kích thích cô bắn nước, dương v.ật của Kha Dục vẫn đang ra vào mạnh mẽ trong âm đ.ạo, mỗi cú đẩy lại khiến nước từ bên trong phun ra. Cậu tiếp tục đẩy, những cột nước trong suốt không ngừng chảy ra từ âm đ.ạo cô.

Âm h.ộ, đùi trong, dương v.ật của Kha Dục, với cơ đùi của cậu đều ướt đẫm, đến cả sofa cũng bị thấm nước.

Mông cô không ngừng co giật, cuối cùng toàn thân cô bắt đầu run rẩy, khóc nấc lên trong vô thức, tóc trên mặt cô bị nước mắt làm ướt.

Kha Dục ném đồ chơi qua một bên, rút dương v.ật ra, vừa xoa âm v.ật cô để dỗ dành sau cơn cực khoái, vừa lật Lâm Hỉ Triều lại, cho cô đối mặt với cậu, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Lâm Hỉ Triều tựa đầu vào cổ cậu, không ngừng hít thở, nức nở: "Đừng dùng những thứ đó nữa."

"Ừ, không dùng những thứ đó nữa, chỉ có mình anh thôi đúng không?"

"Ừ, ừ." Cô gật đầu liên tục, giọng khàn khàn, thực sự không biết cậu đang nói gì, chỉ biết Kha Dục nói không dùng nữa, vậy là cô gật đầu.

"Được."

Kha Dục cầm lấy điện thoại tắt chiếu màn hình, lột áo Lâm Hỉ Triều ra, đặt cô nằm úp trên sofa, tay giữ lấy eo cô, tiếp tục xâm nhập từ phía sau.

Sau cơn cực khoái, âm đ.ạo cô cực kỳ ấm và trơn, thành âm đ.ạo đầy nước, như một đống bơ nóng chảy được dương v.ật nóng của Kha Dục đẩy vào càng ngày càng mềm.

Kha Dục nắm chặt eo cô đẩy mạnh vào, đầu dương v.ật chạm vào những nếp gấp ở cổ tử c.ung, cậu di chuyển hông chà xát vào đó, đẩy mạnh vài lần.

Cơ thể Lâm Hỉ Triều nằm trên sofa, không ngừng nhấc lên, đôi mắt cô mơ màng do chưa kịp hồi phục từ cơn cực khoái trước đó, cô nuốt nước bọt, định chống đỡ cơ thể dậy thì Kha Dục bắt đầu thắt chặt cơ mông đẩy mạnh vào.

Tiếng đập cơ thể vào nhau lại vang lên, tạo thành một chuỗi âm thanh trong trẻo.

Cô lại bắt đầu rên rỉ, nhíu mày định quay đầu lại nhìn cậu, nhưng bị Kha Dục giữ vai kéo cô hướng về cậu.

Hông cậu đập mạnh vào mông cô, cậu đẩy nhanh, dương v.ật ma sát dữ dội, chọc sâu vào âm đ.ạo mềm mại làm nước dâm chảy tràn.

Quá sâu, quá mạnh.

Mỗi cú đẩy của Kha Dục đều chạm tới sâu bên trong, cô thực sự không thể chịu nổi nữa, sau vài lần đẩy đã không thể chịu nổi, cơ thể nghiêng ngả về phía trước trên sofa, nức nở nói không được.

Kha Dục đỡ cô dậy, nhìn cô với ánh mắt hạ thấp: "Không phải em nói chỉ cần anh làm em thôi sao, như vậy cũng không được?"

"Tôi mệt quá, Kha Dục, tôi không muốn làm nữa."

Cô vừa nói vừa định bò đi, nhưng Kha Dục đã giữ eo cô lại, tay cầm lấy gáy cô ấn xuống.

Lâm Hỉ Triều không còn sức để đấu tranh, mặt bị ép vào sofa, mông bị nâng lên đón nhận cơn thúc của cậu.

Kha Dục vung tay đánh vào mông cô, giọng thản nhiên hỏi: "Trốn gì chứ?"

Cậu giữ lấy mông cô, đẩy dương v.ật vào âm đ.ạo, rồi nắn bóp mông cô, đánh vào chỗ vừa bị đánh đỏ.

Cô gái dưới thân lập tức kêu lên, mông lắc lư muốn trốn, nhưng Kha Dục đã bắt đầu đẩy dương v.ật vào từ từ.

"Bé cưng, em không thể chỉ mình em sướng rồi không quan tâm đến anh chứ."

Cậu nói rồi tăng tốc độ, tách mông cô ra nhìn tình trạng âm đ.ạo của cô, màu sắc của cửa âm đ.ạo ngày càng đậm, theo mỗi cú đẩy rút của dương v.ật, những lớp thịt mềm bị ép xuống, nhưng vẫn chặt chẽ ôm lấy thân dương v.ật và không ngừng tiết ra nước, cố gắng ngậm lấy cậu.

Cơ thể cô chưa bao giờ từ chối cậu.

Quá hợp nhau.

Mắt Kha Dục tối lại, thở mạnh một hơi, rồi bắt đầu liên tiếp thúc mạnh vào âm đ.ạo cô.

Cậu giữ lấy eo cô, gần như cưỡi lên cô, hông ép sát vào mông, trọng lượng cơ thể đè hết lên cô, dương v.ật to lớn đâm sâu vào, mạnh mẽ đẩy qua lại trong âm đ.ạo, bìu căng phồng đập liên tục theo nhịp điệu.

"Aah... ưm..."

Lâm Hỉ Triều không thể kiểm soát được mà run rẩy, thở gấp, cơ thể đã mệt mỏi lại bị bao vây bởi cảm giác khoái lạc dữ dội.

Dưới thân chảy lênh láng nước, mỗi cú đẩy của Kha Dục đều kéo

theo một cơn tê dại không thể cưỡng lại.

Cậu bất ngờ nằm sát lên cô, ép cơ thể cô xuống, dương v.ật thay đổi tư thế, đẩy mạnh vào tử c.ung, Lâm Hỉ Triều bụng co giật, hít thở, rồi bị cậu giữ cằm quay lại hôn.

Kha Dục điên cuồng đẩy vào âm đạ.o, sofa bị hai người ép xuống liên tục, cậu cắn nhẹ môi cô, dương v.ật đâm mạnh vào âm đ.ạo, đẩy liên tục vào cổ tử c.ung.

Lâm Hỉ Triều nức nở, âm thanh chìm vào nụ hôn của họ.

Kha Dục duy trì tư thế ép buộc cô rất lâu, âm đ.ạo, bụng, mông và chân cô đều tê dại, ngực phập phồng, hầu như không thể thở.

Kha Dục cuối cùng giữ lấy sườn cô, dương v.ật ấn mạnh vào âm đ.ạo, Lâm Hỉ Triều nức nở, co giật eo, bắn ra một dòng nước.

Nước dâm ướt đẫm dương v.ật Kha Dục, cậu khẽ rên lên, thắt chặt hông, đầu cắm vào cổ Lâm Hỉ Triều, ôm chặt cô đẩy mạnh vào vài chục lần cuối cùng, rồi giữ lấy eo cô đẩy mạnh hết cỡ, cuối cùng xuất ra.

Tiếng thở của hai người hòa quyện vào nhau, Kha Dục nâng người lên xoa eo Lâm Hỉ Triều, tháo một chiếc vòng chân ra buộc hai tay cô lại.

Xong tất cả, cậu mỉm cười hỏi.

"Nữa không?"

Chương 54: Em còn muốn chia tay nữa không?

Màn hình chờ của máy chiếu vừa chuyển đến một bức ảnh bầu trời đầy sao, ánh sáng phản chiếu lên hai người, tạo ra một không gian ngập tràn ánh sao lấp lánh.

Thật trừu tượng, thật lãng mạn, nhưng biểu cảm của Lâm Hỉ Triều lúc này nằm trên ghế sofa thì thực sự không thể gọi là thoải mái.

Sau khi quan hệ, cô mệt mỏi, hơi thở nặng nề, cố gắng cử động đôi tay bị trói rồi ngước mắt nhìn Kha Dục, lầm bầm mở lời.

"Nếu sau này, cậu còn muốn tôi tiếp tục đến đây thì hãy thả tôi ra."

Ánh mắt hai người giao nhau.

Kha Dục cúi xuống nhìn cô, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ: "Sao nghiêm túc thế?"

"Thật sự mệt quá mà." Lâm Hỉ Triều kéo dài giọng hỏi: "Cậu không cần nghỉ ngơi sao?"

"Mỗi khi chúng ta gặp nhau đều là làm làm làm, từ trường học đến nhà, rồi đến đây, chỉ cần ở riêng với nhau thì nhất định sẽ làm chuyện đó, nghỉ ngơi một chút đi."

Cô vừa tắm xong, cảm thấy mọi thứ thật lãng mạn như trong tình yêu.

Âm nhạc, máy chiếu, trái cây, nhiệt độ trong nhà khô ráo và ấm áp.

Chỉ là Kha Dục làm cho môi trường thoải mái như vậy, bản chất vẫn là để có thể tiếp tục.

Màn hình lại nhảy một cái, chuyển thành một ngày mưa, những giọt mưa ảo lăn qua khuôn mặt của Kha Dục, tạo nên không khí ẩm ướt.

"Đúng là như vậy."

Cậu gật đầu mà không suy nghĩ, lại hỏi: "Em không thoải mái à?"

Cậu nói xong, ánh mắt lướt qua vết nước trên ghế sofa, lớp vải bị thấm ướt tạo thành một vệt đậm. Cậu liếc nhìn một cái, sau đó quay lại tiếp tục nhìn cô.

Kha Dục cười nhẹ, không nói gì, nhưng ý rất rõ ràng.

Lâm Hỉ Triều đảo mắt: "... Cũng tạm thôi."

"Cũng tạm?"

Cô thở dài, cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

"Thả tôi ra nhanh đi, tôi thực sự muốn nghỉ ngơi."

Giọng cô mềm mại, mệt mỏi lắc lắc cánh tay, cả người ủ rũ, tinh thần không tốt.

Kha Dục nhìn cô một lúc, sau đó cúi xuống hôn vào tai cô, đưa tay lên cởi trói.

Vòng chân bị ném sang một bên, Lâm Hỉ Triều nằm úp trên ghế sofa để nghỉ ngơi, Kha Dục đặt tay lên eo cô, xòe năm ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp, tay còn lại nghiêng đầu châm một điếu thuốc, cậu chỉ kẹp thuốc giữa hai ngón tay mà không hút, để khói thuốc tự do

bay lên.

Cả hai cùng lặng yên, khoảng hơn 10 phút sau, họ cùng nhau vào phòng tắm để tắm rửa.

Trong âm thanh của nước chảy, họ hôn nhau dưới vòi sen, cả hai người ướt đẫm ôm chặt nhau. Kha Dục nhìn cô với ánh mắt ướt át say đắm, thậm chí cả đôi môi và lưỡi của cậu khi chạm vào cô cũng vậy, ẩm ướt và nóng bỏng. Họ đứng sát nhau, cổ của người này cúi xuống còn người kia ngẩng lên, hôn nhau đắm đuối không chút kẽ hở. Tư thế này thậm chí còn thân mật hơn cả việc làm tình.

Từ phòng tắm bước ra, Kha Dục rót một cốc nước cho cô, cô uống được một nửa, Kha Dục uống nốt phần còn lại. Cả hai nắm tay nhau, tắt đèn phòng khách rồi cùng đi lên lầu.

Khi đi ngang qua căn phòng nhỏ của Kha Dục, Lâm Hỉ Triều dừng bước, gãi gãi ngón út của cậu: "Tôi có thể vào đó xem lại một chút được không?"

Kha Dục mở cửa, dẫn cô vào trong.

Đèn bật sáng.

Căn phòng rõ ràng đã được cậu dọn dẹp, ngăn nắp hơn lần trước rất nhiều. Trên tường vẫn treo những bức tranh đó, hình ảnh của Lâm Hỉ Triều năm mười bốn tuổi luôn ở vị trí trung tâm của tầm nhìn, chỉ cần bước vào là có thể thấy ngay.

Kha Dục đặt đầu lên đỉnh đầu cô, toàn thân cậu lười biếng, cùng cô nhìn ngắm bức tường đó.

"Những gì cậu nói lần trước đều là thật chứ?" Cô đột nhiên hỏi.

Từ trên đầu phát ra một tiếng cười khẽ: "Em vẫn không tin à?"

"Cũng không hẳn là không tin." Lâm Hỉ Triều lúng túng nói: "Chỉ là tôi nghĩ, cậu không phải là người như vậy."

Kha Dục không nói gì, chỉ đáp nhẹ một tiếng, cằm đè xuống mạnh hơn một chút.

"Vậy nên cái ngày tôi bắt gặp cậu thủ d.âm, không phải cũng là cậu cố tình sao?"

Cậu thờ ơ đáp lại một tiếng.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi: "Nếu người lên lầu đưa canh không phải là tôi thì sao?"

Cậu cười: "Không có nếu, trước đó tôi đã thử rất nhiều lần rồi, lần đó không được, sẽ có lần sau."

"Vậy nên không phải là ngẫu nhiên hay tình cờ, mà là tôi luôn chờ đợi em."

Cô ngẩng đầu, từ dưới nhìn lên cậu, nhíu mày với một biểu cảm khó hiểu, hỏi tại sao cậu lại dùng cách đó?

Bạn bè và những người quen của Lâm Hỉ Triều khi yêu thường theo một trình tự là thích thì tỏ tình, sau đó bắt đầu mối quan hệ từ đơn phương đến song phương, tìm hiểu rõ tình cảm rồi mới chính thức ở bên nhau.

Cô cũng luôn nghĩ như vậy, nên đối với tình cảm của Kha Dục, cô luôn cảm thấy bối rối và phản kháng.

Kha Dục hỏi ngược lại: "Lần đầu gặp em có ấn tượng gì về tôi?"

"Cậu có vẻ lạnh lùng." Lâm Hỉ Triều nghĩ một lúc rồi cười: "Cũng hơi giả tạo."

Giữa đêm khuya đội mũ đến tủ lạnh lấy đồ uống, trên bục giảng nói mọi người cố gắng đuổi kịp cậu.

Thực sự là một ký ức khó quên.

Lúc đó cô tự động xếp cậu vào loại học sinh giỏi lớp chọn, nhìn người khác như rác rưởi.

Ngưỡng mộ thì có, nhưng "kính nhi viễn chi (*)."

(*) Ngưỡng mộ nhưng không muốn gần

Kha Dục: "Dù sao chúng ta cũng không phải là người cùng đường, đúng không?"

Cô gật đầu.

"Vậy đấy." Kha Dục vòng tay qua eo cô, cúi xuống áp mặt vào cổ cô: "Phần lớn các mối quan hệ đều là tìm kiếm sự tương đồng nào đó, đối phương ít nhiều cũng phải có những điểm giống hoặc tương tự với em."

"Chúng ta không phải là người cùng một đường, em thấy tôi luôn muốn tránh xa tôi, nếu tôi tiếp cận em theo cách mà em cho là đúng, em sẽ nghĩ sao?"

"Tôi sẽ nghĩ cậu đang đùa giỡn." Cô phồng má: "Có thể còn nghĩ cậu đang lừa tôi."

Cô thật sự đã thầm nghĩ về cảnh tượng đó.

Cô nhớ có một thời gian Từ Viện Viện rất thích kiểu đóa hoa kiêu ngạo, nhưng Lâm Hỉ Triều thì không thể cảm nhận được.

Cô không thích những người được nâng lên cao như thần thánh, xa cách không thể với tới, cô không thích bị người khác nhìn xuống.

Theo một cách nào đó, việc bắt gặp Kha Dục thủ d.âm cũng có thể coi là một vết nứt nhỏ. Đồng ý cá cược với cậu cũng bởi vì trước khi bắt đầu, cả hai đều ở thế ngang nhau, đứng ở hai đầu cân.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, nhìn vào ánh mắt chòng chọc của Kha Dục: "Vậy chúng ta sẽ tiếp tục đánh cược chứ?"

"Em còn muốn chia tay không?"

Bỗng nhiên yên lặng.

Lâm Hỉ Triều im lặng rất lâu.

Cuối cùng, cô khẽ lắc đầu, cô cố gắng bắt chước cách nói của Kha Dục, nhưng lại nói vấp váp——

"Anh ngoan một chút... chúng ta sẽ không chia tay."

-

Ngày hôm sau, hai người ngủ đến trưa mới dậy, ăn một bữa gần đó, Kha Dục nói phải lái xe đi lấy túi cho mẹ cậu.

Cậu thi đậu vào đội tuyển quốc gia, bố cậu chẳng có phản ứng gì, ngược lại còn ở cửa hàng H đặt cho mẹ hai chiếc túi khó đặt, hôm nay nhân viên bán hàng nói hàng đã về, cậu phải đến Trung tâm Thương mại Quốc Kim để lấy.

Lâm Hỉ Triều ngồi ghế phụ hỏi: "Chú Kha và dì bao lâu rồi không gặp nhau?"

Thích Cẩn ở Phù Thành có sự nghiệp riêng, còn bố của Kha Dục lại chủ yếu ở Bắc Kinh, hai vợ chồng thường xuyên sống xa nhau.

"Cũng được một thời gian rồi." Kha Dục chống khuỷu tay lên cửa sổ

xe, tay còn lại nắm vô lăng: "Nhưng hai người họ muốn gặp nhau cũng dễ thôi, chỉ cần một câu là được."

Lâm Hỉ Triều nghe vậy thì im lặng.

Có những cặp vợ chồng sống xa nhau vì theo đuổi sự nghiệp và ước mơ của riêng mình, còn có những cặp chia cách, như bố mẹ cô, vì phải bươn chải kiếm sống.

Đac rất lâu rồi cô chưa về nhà.

Lâm Hỉ Triều không nói gì, co ngón tay lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kha Dục liếc nhìn cô, ngồi thẳng lưng, đổi tay lái, tay phải đưa sang xoa nhẹ đầu ngón tay của cô, không nói gì thêm.

Đến lối vào Trung tâm Thương mại Quốc Kim, nhân viên bán hàng đã đứng ngoài đợi với chiếc túi, cậu nhận túi rồi đặt vào ghế sau.

Gần đó có một tiệm bán bánh sừng bò bơ mà mẹ Lâm rất thích, Lâm Hỉ Triều muốn mua một ít mang về, cô nói với Kha Dục.

Kha Dục: "Vậy để anh đi với em, em đợi anh đỗ xe đã."

"Cũng gần thôi, em sẽ quay lại ngay."

Cô xuống xe, vẫy tay chào Kha Dục, tay đút túi bước đi.

Rẽ một góc, đi vào phố, khu vực đông đúc, ở đây có nhiều quán trò chơi, phòng chơi boardgame, các quán lẩu, đồ ăn, thức uống, rất nhiều sinh viên thích tụ tập ở đây.

Lâm Hỉ Triều đi xuyên qua đám đông, vai bị ai đó vỗ nhẹ.

Cô quay đầu lại, khi nhìn rõ người đó thì lập tức nhíu mày, đứng thẳng, bước nhanh một bước.

Phương Húc.

Phương Húc vẫn giữ vẻ ngông nghênh, chỉ có điều gương mặt bên trái bị trầy xước một mảng lớn, vẫn còn vết bầm tím, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Thấy Lâm Hỉ Triều căng thẳng như vậy, cậu ta lập tức giơ tay lùi lại một bước: "Sợ gì chứ, tôi chỉ muốn chào một câu, phải sợ thì là tôi sợ cậu mới đúng đó."

Nói rồi, cậu ta nhìn quanh Lâm Hỉ Triều: "Kha Dục không đi cùng à?"

"Ở phía sau."

Cô thờ ơ đáp, liếc nhìn vết sẹo của cậu ta, rồi bước về phía cửa tiệm bánh sừng bò bơ.

"Cậu mua gì, tôi mời cậu nhé?"

"Không cần."

Lâm Hỉ Triều không để ý đến cậu ta.

Trước cửa tiệm bánh sừng bò bơ, xếp hàng khá đông, cô đứng ở cuối hàng.

Phương Húc vuốt vuốt tóc, đi theo bên cạnh Lâm Hỉ Triều, khoanh tay nhìn cô, tự nhiên lên tiếng: "Này, Kha Dục có kể cho cậu nghe về chuyện lần trước không?"

Cô vẫn không quay đầu lại, chỉ nghe thấy Phương Húc cười khẩy.

"Thằng đó đánh tôi như thế này mà không đền một xu, còn bảo muốn đòi tiền thì lên tòa án kiện nó đi. Cậu ta thật giỏi, giờ tôi chẳng đi học được nữa, muốn vào trường nghề, mà ngay cả trường

nghề cũng không nhận."

Lâm Hỉ Triều khẽ chớp mắt, nghiêng đầu, đối diện với gương mặt mỉa mai của Phương Húc.

"Cậu biết tại sao trường nghề cũng không nhận tôi không? Vì thằng bạn trai cậu lục lại hồ sơ đã tẩy từ mấy trăm năm trước của tôi, dán cho tôi cái mác tội phạm chưa thành niên, tôi bị giam ở trại tạm giam hơn mười ngày, có ngay một cái án tích."

Phương Húc cười nhạo: "Kha Dục đúng là đồ rác rưởi, Lâm Hỉ Triều, cậu làm sao mà chịu đựng nổi thằng đó hay vậy?"

"Nó ngoài cái nhà giàu ra thì có gì khác tôi?"

Lâm Hỉ Triều nghe mà thấy phiền, đúng lúc cô gái phía trước vừa rời đi, cô chỉ vào bánh sừng bò bơ trong tủ kính rồi gọi nhân viên. Phương Húc vẫn lảm nhảm bên cạnh.

"Loại con nhà giàu như nó tôi hiểu rõ lắm, cấp ba bị trường quản thì không sao, lên đại học chắc chắn sẽ thác loạn với mấy em hot girl trên mạng ngay thôi ấy mà, loạn lắm."

"Tôi khuyên cậu đừng nghiêm túc với nó quá, cậu đấu không lại thằng đó đâu, nó còn nói tôi mại dâm, mẹ nó, không biết nó đã chơi bao nhiêu con rồi!"

"Phương Húc."

Lâm Hỉ Triều đút tay vào túi, quay người đối diện cậu ta: "Cậu đừng nói về cậu ấy nữa, cậu ấy cũng không muốn dính dáng gì tới loại người như cậu."

Phương Húc im lặng, nhướn mày: "Loại người như tôi?"

Cô đưa tay nhận túi bánh sừng bò bơ từ nhân viên, một cô gái nhỏ

bé, ngoan ngoãn đứng trước mặt cậu ta, nói một cách bình tĩnh.

"Nếu cậu ấy là rác rưởi, thì cậu là một đống phân, đừng ra ngoài làm người ta buồn nôn nữa, về cái hố phân của cậu mà ở đi."

Nói xong, Lâm Hỉ Triều bình tĩnh rút ánh mắt lại, húc vào vai cậu ta rồi hòa vào đám đông.

...

Trên đường về, cô khá hối hận.

Sao lại không nhịn được mà nói những lời thô tụ.c như vậy.

À...

Đúng là phiền phức.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, bỏ một miếng bánh sừng bò bơ vào miệng, nuốt xuống cảm giác khó chịu đó.

Rẽ vào một góc, cô nhìn thấy chiếc xe của Kha Dục đang đậu đó, cậu ngồi trong xe, dựa vào ghế, mắt dán vào điện thoại.

Cô dừng bước, vừa nhai bánh vừa nhìn cậu qua kính chắn gió phía trước.

Có lẽ cô đa nhìn hơi lâu nên Kha Dục cũng có cảm giác, cậu ngẩng đầu lên nhìn cô, rồi sau đó ngay lập tức nhét điện thoại vào túi, thấy cô đứng im thì nhướn mày, bây giờ trông cô vừa ngơ ngác vừa ngốc nghếch.

Tay cậu đã đặt lên chốt cửa, như muốn xuống xe.

Trông thật đáng yêu.

Lâm Hỉ Triều thở dài một hơi.

À.

Bỗng nhiên cô có chút hiểu ra.

Chương 55: Có biến

"Xì——"

Tiếng ồn từ micro vang vọng trên sân trường.

Học sinh xung quanh đồng loạt bịt tai, cau mày khó chịu, ánh mắt tập trung vào trung tâm khán đài.

Thứ hai, lễ chào cờ buổi học lớn.

Một băng rôn đỏ được kéo dọc phía trên, dòng chữ trắng in đậm "Lễ tuyên dương học sinh xuất sắc niên khóa 20xx" nổi bật, hiệu trưởng đứng ngay phía dưới chữ "Tuyên dương", mở tờ giấy, nhẹ nhàng gõ vào micro: "Mời các bạn học sinh được nêu tên sau đây lên sân khấu nhận thưởng."

Lễ tuyên dương của trường THPT Số 1 được tổ chức vào giữa kỳ học, để vinh danh các học sinh có thành tích xuất sắc và nổi bật trong năm qua.

"Với khối xã hội, lớp 11-1, Vu Tiểu Đồng, lớp 11-2, Đồng Tiểu Vu, lớp 11-3, Lâm Hỉ Triều..."

Tiếng vỗ tay rầm rộ.

Trung tâm sân trường đông đúc, mọi người đều quay đầu về phía lớp học sinh đang đứng, tập trung vào một điểm, nơi Lâm Hỉ Triều đang đứng ở giữa, có vẻ chưa hoàn toàn nhận ra tình hình.

Các bạn cùng lớp vỗ tay đặc biệt mạnh và nhiệt tình, Từ Viện Viện "Wow" một tiếng, nhẹ đẩy vai cô, cô mới bước ra khỏi hàng tiến lên sân khấu.

Nhiều ánh mắt dõi theo cô.

Hiệu trưởng tiếp tục đọc: "Đối với khối tự nhiên, lớp 11-1 Kha Dục, lớp 11-2 Phương Tiểu Lôi, lớp 11-3 Lôi Tiểu Phương..."

Lâm Hỉ Triều khựng lại một chút, nhìn về phía lớp 11-1.

Kha Dục vừa đúng lúc bước ra từ hàng cuối, cậu cũng đi về phía này, ánh mắt lướt qua cô, đôi tay cậu đan vào nhau để lộ một đoạn cổ tay, cậu giơ tay ra hiệu số 6 (*) trước ngực.

(*) Số 6 (liù) đọc khá giống với giỏi/đỉnh/cừ (niú).

Xem như là khen cô giỏi đi.

Lâm Hỉ Triều không nhịn được bật cười, quay đầu lại.

Một số bạn đứng gần đó nhìn thấy sự tương tác nhỏ giữa hai người. Ừm, có chút ngạc nhiên, thì ra vẫn chưa chia tay, thì ra vẫn còn bên nhau.

Học sinh khối xã hội lên sân khấu chụp ảnh trước, Lâm Hỉ Triều nhận giấy khen đứng bên cạnh hiệu trưởng, mỉm cười rạng rỡ trước ống kính giơ cao.

Sau khi chụp ảnh xong, Lâm Hỉ Triều bước xuống, Kha Dục đứng ở góc bên cạnh đang chăm chú nhìn cô.

Lâm Hỉ Triều khá vui vẻ, khi nhìn thấy cậu, nụ cười không ngừng lại, khóe miệng nở ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Kha Dục mỉm cười, đợi cô tiến lại gần, khi hai người lướt qua nhau,

cậu nhanh chóng nhét vào túi áo đồng phục của Lâm Hỉ Triều một thứ gì đó, rồi nhanh chóng rút tay về, ánh mắt điềm tĩnh bước lên sân khấu.

Cảm giác có gì đó trong túi, Lâm Hỉ Triều nhìn theo cậu, rồi quay lại hàng.

Kha Dục đã chụp ảnh xong, giờ đang đại diện học sinh phát biểu.

Lâm Hỉ Triều lúc này mới lấy ra thứ Kha Dục đã nhét vào túi.

Một viên kẹo.

Vị nho.

Thật là trẻ con.

Nhưng cô lại cười khẽ, ánh mắt dõi theo cậu trên sân khấu, chậm rãi bóc vỏ kẹo, bỏ vào miệng.

Vị ngọt lan tỏa trên đầu lưỡi, Kha Dục trên sân khấu nghiêm chỉnh đọc bài phát biểu, không lâu sau, cậu đã phát biểu xong, cất bài phát biểu vào túi rồi bước xuống.

Thầy giáo nhận lấy micro từ tay cậu, sau đó tiếp tục đọc: "Tiếp theo, mời bạn Hứa Căng Tiêu lớp 11-5 lên sân khấu, chia sẻ về kinh nghiệm tham gia các kỳ thi."

Bên dưới bỗng im lặng.

Kẹo vỡ vụn trong miệng, Lâm Hỉ Triều nhìn thấy không xa, Hứa Căng Tiêu đang từ từ bước ra khỏi hàng.

Cậu ta đã mặc đồng phục trường THPT Số 1, khuôn mặt thanh lịch lạnh lùng. Thường ngày đeo kính gọng đen nay đã thay bằng kiểu gọng trong suốt, dáng người cao ráo, đi thẳng về phía lễ đài dưới

ánh mắt của mọi người.

Tiếng xì xào xung quanh nổi lên.

"Cậu ta là ai?"

"Hình như mới chuyển đến hôm nay."

"Mới chuyển đến đã lên phát biểu?"

"Nghe nói khá giỏi, người đứng đầu trong kỳ thi tỉnh với Kha Dục chính là cậu ta."

"Vậy trường cũng coi trọng cậu ta nhỉ?"

"Chắc vậy."

Từ Viện Viện ghé sát vào tai Lâm Hỉ Triều nói: "Trường chuyển Hứa Căng Tiêu vào lớp chọn đặc biệt luôn đấy, thậm chí không cần phải thi riêng."

Mỗi khối của THPT Số 1 được chia thành một lớp chọn đặc biệt, hai lớp thực nghiệm và các lớp bình thường.

Học sinh lớp chọn đặc biệt thường là những người xuất sắc trong các kỳ thi, được tuyển chọn từ khắp thành phố.

Nhưng cũng có ngoại lệ, như Kha Dục, cậu lấy lý do áp lực lớn khi vào lớp chọn đặc biệt để chọn ở lại lớp thực nghiệm 11-1.

Ánh mắt Lâm Hỉ Triều chuyển sang Kha Dục.

Cậu và Hứa Căng Tiêu đi lướt qua nhau, một người tiến lên, một người lui xuống. Dù Kha Dục không nhìn cậu ta, nhưng nét mặt cậu tỏ rõ sự khinh thường.

Rõ ràng là không thích, không hề che giấu sự phản cảm.

Lâm Hỉ Triều rất ít khi thấy cậu như vậy với ai.

Cùng lúc đó, lời của Từ Viện Viện vang lên bên tai Lâm Hỉ Triều, cô cũng đang nhìn về phía đó, rõ ràng thấy được.

"À, Kha Dục và Hứa Căng Tiêu có biến à."

...

Chiều hôm đó, trường tổ chức kiểm tra thể lực cho học sinh khối 11, từng lớp lần lượt thực hiện, Lâm Hỉ Triều chạy xong 800m thì mệt lử.

Cô và Từ Viện Viện dìu nhau đi vài bước, cuối cùng ngồi phịch xuống bên đường chạy, thở hổn hển.

Từ Viện Viện: "Ai mà nghĩ ra cái vụ chạy 800m vào mùa đông thế này, phổi tớ như muốn nổ tung, thực sự phục luôn."

Lâm Hỉ Triều uống một ngụm nước: "Cậu xem thứ hạng của cậu chưa?"

Từ Viện Viện: "Hạng 5."

Lâm Hỉ Triều: "Tớ hạng 6."

"Bạn tốt."

"Chuyện bình thường."

Hai người đập tay nhau, rồi nằm dài trên đường chạy để nghỉ ngơi, không lâu sau, một đám người lần lượt ngồi xuống xung quanh, cả nam lẫn nữ, ai nấy đều mệt mỏi.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu uống thêm một ngụm nước, cánh tay bị ai

đó va phải, cô quay lại nhìn, là Trương Tề Thạc.

Hai người đã lâu không nói chuyện với nhau, từ sau sự cố với trà sữa, Trương Tề Thạc nói không sao nhưng có vẻ trong lòng vẫn hơi khó chịu.

Từ đó, cả hai chỉ chào hỏi xã giao, không có gì hơn.

Cậu ấy lập tức giơ tay xin lỗi: "Cho tớ ngồi với, tớ mệt lắm rồi."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, nói không sao.

Từ Viện Viện quay lại: "Không phải cậu là ủy viên thể dục sao? Sao lại yếu thế?"

Trương Tề Thạc trợn mắt: "Tớ chạy về nhất đó nhé."

Cậu ấy nói xong, nhìn ra sân, ánh mắt dừng lại ở ai đó, rồi hét lớn—

"Hứa Căng Tiêu! Lại đây ngồi!"

Hai cô gái bên cạnh đều sững sờ.

Từ Viện Viện: "Cậu quen cậu ta à?"

"Mới quen thôi, trưa nay tớ không có tiền trong thẻ, cậu ấy đứng sau tớ quẹt cho tớ một bữa ăn sang chảnh, còn không lấy tiền, đúng là người tốt."

Hứa Căng Tiêu chống tay lên đầu gối thở dốc, nghe vậy nhìn về phía họ, ánh mắt dừng lại trên Lâm Hỉ Triều và Từ Viện Viện, rồi đi về phía họ.

Cậu ta khẽ đẩy kính, mỉm cười chào ba người, cuối cùng ngồi xuống đối diện với Lâm Hỉ Triều.

Bốn người ngồi thành một vòng tròn nhỏ.

Trương Tề Thạc hỏi: "Vừa chuyển đến đã phải kiểm tra thể lực, có mệt lắm không?"

"Cũng bình thường."

Từ Viện Viện xen vào: "Cảm giác thế nào, ấn tượng về THPT Số 1 ra sao?"

Ánh mắt dưới tròng kính của cậu ta lóe lên, cười nhạt, tay trái vặn nắp chai nước, rồi từ từ trả lời.

"Tất cả đều tốt, đặc biệt là căng tin, đồ ăn rất ngon."

Nói xong, cậu ấy ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào ánh mắt của Lâm Hỉ Triều, người từ đầu đến giờ vẫn im lặng, nụ cười nở rộng: "Hôm nay tớ đã ăn thử những món cậu nói lần trước, rất ngon."

Mọi người im lặng.

Lâm Hỉ Triều nhìn cậu ta, nuốt nước bọt.

Đó là lần cô giới thiệu với cậu ta trong buổi sinh nhật của Cẩu Gề Duy, hai người trò chuyện về THPT Số 1, Lâm Hỉ Triều có khen ngợi đồ ăn ở căng tin.

Nhưng mà, chuyện đó đã qua lâu rồi.

Lâm Hỉ Triều không nói gì, uống một ngụm nước, cố gắng nuốt trôi cơn nghẹn ngào, cười nhạt nói thêm: "Còn nhiều món ngon khác nữa, cậu có thể từ từ thử."

"Ừ." Cậu ta cúi đầu, đặt chai nước xuống: "Tối nay tớ sẽ thử."

Sau đó, cậu ta hỏi: "Tuyến xe buýt ở đây như thế nào? Tớ vẫn chưa

quen."

Trương Tề Thạc: "Cậu ở đâu?"

"Quốc tế Phong Thành."

"Vậy là cùng đường với tớ rồi" Trương Tề Thạc vỗ đùi: "Thật trùng hợp, chúng ta có thể đi cùng nhau."

Hứa Căng Tiêu gật đầu đồng ý, rồi nhìn về phía hai cô gái: "Còn các cậu thì sao? Các cậu đi xe buýt hay tàu điện ngầm?"

"Bọn tớ được gia đình đón." Từ Viện Viện trả lời, rồi quay sang nhìn Lâm Hỉ Triều: "À, Kha Dục về rồi, cậu không cần chờ anh ấy nữa à?"

Bây giờ mỗi ngày đều có chú Triệu đón đưa, sáng nay cô và Kha Dục cũng đi cùng nhau.

Cô gật nhẹ.

Trương Tề Thạc ngạc nhiên: "Hai người... sống cùng nhau à?"

Hầu như không ai trong trường biết hai người họ sống chung.

Lâm Hỉ Triều không đáp, ngẩng đầu uống thêm một ngụm nước.

Từ Viện Viện lườm một cái: "Ít nói chuyện phiếm đi."

Họ ngồi đó nói chuyện phiếm, sân trường không ngừng có học sinh các lớp khác ra ra vào vào, thầy thể dục thổi còi ra hiệu cho họ nhanh chóng chuyển sang môn tiếp theo.

Mọi người đứng dậy, Hứa Căng Tiêu cầm mấy chai nước rỗng chuẩn bị đi vứt, cậu ta nhìn thấy hai cô gái cầm chai, nhẹ giọng hỏi: "Các cậu muốn vứt không? Để tớ mang luôn."

Từ Viện Viện không khách sáo, đưa chai nước của mình cho cậu ta, còn Lâm Hỉ Triều chỉ còn hai ba ngụm, cô mở nắp muốn uống hết.

Bên kia thầy thể dục lại giục, Từ Viện Viện hối hả chạy đi.

"Tớ đi chiếm chỗ trước, Hỉ Triều cậu đến nhanh nhé!"

Lâm Hỉ Triều đang uống nước gật đầu, nhưng không may lại uống quá nhanh mà bị sặc, cô ho sặc sụa, lấy tay lau miệng.

Trước mặt cô chìa ra một tờ giấy, Hứa Căng Tiêu mỉm cười, cầm lấy chai nước rỗng của cô.

"Đừng vội, uống từ từ thôi."

Cô liếc nhìn cậu ta, ánh mắt dừng lại trên tờ giấy cậu ta đưa, cuối cùng lắc đầu, lấy từ trong túi của mình một túi giấy nhỏ.

"Cảm ơn, tớ có rồi."

Nói xong, cô cười ngại ngùng, lau miệng rồi chạy về phía Từ Viện Viện.

Cảm giác như có gì đó không đúng.

Lâm Hỉ Triều mím môi, càng nghĩ càng thấy kỳ lạ.

...

Bóng dáng cô dần xa.

Hứa Căng Tiêu đứng yên tại chỗ, nhìn tờ giấy trong tay, từ từ nắm chặt lại, rồi lau mồ hôi không có trên trán.

Những chai nước rỗng nằm trong tay mình, cậu ta xoay người đi về phía thùng rác xanh, vô tình ngẩng đầu lên, bước chân dừng lại.

Ánh mắt giao nhau.

Kha Dục đứng cách đó không xa, đang nhìn cậu.

Kha Dục không biết đã đứng đó nhìn bao lâu, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên tư thế dựa vào tường, tay đút túi đồng phục, dáng vẻ lười biếng như đang xem kịch.

Bên cạnh cậu còn có Tưởng Hoài, Tưởng Hoài đang nhai thứ gì đó, khuôn mặt nửa cười nửa không, cũng nhìn cậu ta.

Hứa Căng Tiêu điềm tĩnh đối mặt với hai người.

Cậu ta giơ tay ném mấy chai nước vào thùng, phát ra hai tiếng "cộp cộp."

Tiếng động ngừng, Kha Dục rút tay khỏi túi đồng phục, đưa cổ tay ra hiệu cho cậu ta đi nhanh.

Chương 56: Khen thưởng

Tiết tự học buổi tối tan học, trong lớp các bạn đã đi gần hết.

Lâm Hỉ Triều nhìn đồng hồ, từ từ thu dọn sách vở, lê bước chân mệt mỏi vì bài kiểm tra thể lực, đi lên phòng học khối tự nhiên.

Kha Dục trước đó đã nhắn tin cho cô, bảo tan học về thẳng xe chờ, cậu còn bị thầy giáo giữ lại thảo luận đề.

Nhưng cô lại chọn đợi trong lớp đến giờ, tiện thể ghi nhớ vài kiến thức.

Lên đến hành lang lớp họ, Lâm Hỉ Triều nhìn qua cửa sổ vào trong.

Kha Dục đang đứng trên bục giảng, nhìn chằm chằm vào bảng đen, thỉnh thoảng gật đầu, rồi cầm bút viết lên bài kiểm tra.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, ánh mắt không rời.

Buổi tối mùa này, nhiệt độ càng lúc càng thấp, hơi thở ra cũng thành làn khói trắng.

Kính cửa sổ mờ sương, bóng người thực ra không rõ.

Cô nhìn chăm chú, qua cửa sổ này nhớ đến thứ bảy, khi cô đứng ở góc phố nhai bánh sừng bò bơ và nhìn Kha Dục từ cửa sổ xe.

Thực sự không giống nhau nữa rồi.

Cùng một ánh nhìn, nhưng vị trí khác nhau.

Góc nhìn của cô đang thay đổi âm thầm, khi nhận ra thì đã không tự chủ mà sa vào.

Một tiếng huýt sáo nhẹ vang lên.

Lâm Hỉ Triều giật mình ngẩng đầu, Kha Dục đang dựa vào khung cửa nhìn cô cười, ánh mắt sáng lên, có vẻ vui mừng.

"Không phải anh đã bảo em ra xe chờ trước à? Bên ngoài lạnh như thế này."

Thầy giáo đã đi rồi, trong lớp chỉ còn mình cậu.

Lâm Hỉ Triều gập ngón tay, cố tỏ vẻ điềm tĩnh tránh ánh mắt cậu, lắc lắc quyển từ điển trong tay, ý là đứng đây cũng có thể học thuộc lòng, chứ không phải cô cố ý đợi cậu.

Nụ cười của Kha Dục vẫn không tắt, bước đến nắm tay cô vào lớp học của họ.

"Đợi anh sắp xếp lại sách."

Cậu đứng bên cạnh sắp xếp bàn học của mình, Lâm Hỉ Triều chống chân ngồi lên ghế của cậu, cơ bắp căng lên có chút đau nhức, cô chậm rãi ngồi xuống.

Kha Dục liếc nhìn cô một cái, kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, rồi vỗ vỗ vào đùi mình, bảo cô đặt chân lên.

"Chạy 800 mét mà đã khiến em thế này rồi đó hả?"

Tay phải Kha Dục sắp xếp giấy, tay trái gõ nhẹ vào xương chân cô.

"Không phải." Lâm Hỉ Triều nằm trên bàn lẩm bẩm: "Còn có gập

bụng, kéo căng cơ. Có thể lâu rồi em không tập thể dục."

"Ồ, tập với anh không gọi là tập à?"

Nghe cậu ám chỉ, Lâm Hỉ Triều nhanh chóng đặt tay lên miệng cậu, không để cậu nói tiếp.

Kha Dục nhếch môi, kéo tay cô xuống nắm lấy, mười ngón đan chặt.

Tiếng giấy loạt xoạt rõ ràng, Lâm Hỉ Triều trong tiếng động đó chậm chạp tìm chủ đề.

"Hôm nay lớp các anh có kiểm tra thể lực không?"

"Ừ."

"Lúc sau à? Em không thấy anh."

"Không phải." Cậu dựng xấp bài kiểm tra lên, đập chúng vào nhau trên bàn, đáp nhẹ: "Anh đã thấy em."

Lâm Hỉ Triều có chút sững sờ: "Lúc nào vậy?"

"Lúc em nói chuyện với người khác."

Cuộc trò chuyện đột ngột dừng lại, cô ngay lập tức im lặng.

Kha Dục quay đầu nhìn cô, bóp má cô, cười: "Sao mà biểu cảm như thế, cảm thấy tội lỗi à?"

Cô trợn mắt nhìn cậu, cố quan sát biểu cảm của cậu nhưng cậu chẳng có phản ứng gì, chậm rãi thu lại tay, tiếp tục cất bài kiểm tra vào ngăn kéo.

Cô lại hỏi: "Anh thấy lúc nào?"

"Từ đầu tới cuối."

"Anh... không có phản ứng gì hết hả?"

"Anh có thể có phản ứng gì được chứ? Chẳng phải chỉ là nói chuyện thôi sao?"

Lâm Hỉ Triều im lặng thu chân lại, nghiêng đầu nhìn cậu kỹ hơn, người này thực sự đã khác rồi.

"Anh đã nói sẽ thay đổi." Kha Dục xếp vài tờ bài kiểm tra vào cặp: "Nếu em luôn ở bên anh, vậy anh sẽ không ngừng thay đổi."

"Ồ."

Lâm Hỉ Triều phồng má, khóe miệng nở nụ cười nhẹ không thể nhận ra.

Kha Dục lại cười, chống cằm nói: "Vui thế à? Vậy em định thưởng cho anh cái gì đây?"

"Thưởng gì chứ?"

Cậu ngoắc ngón tay gọi cô lại gần, Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu lại gần, cậu thì thầm hai chữ vào tai cô.

Cô lập tức lắc đầu: "Không được, không được, không được, cái đó không được."

Cậu nhướn mày: "Vậy em nói đi."

Cô nhăn mặt do dự một hồi lâu, cuối cùng nói hai chữ: "Hôn anh?"

Kha Dục nhún vai: "Vậy làm ngay."

"Ở đây á?"

"Ừ. Không thể nói không được."

Cô liếm môi, nhìn khuôn mặt nghiêng của cậu, tiến tới nhanh chóng hôn nhẹ lên khóe miệng cậu.

Kha Dục nhẹ nhàng lắc đầu, nói không phải như thế.

Cậu cúi đầu trước mặt Lâm Hỉ Triều, nắm lấy tay cô đặt lên đỉnh đầu, một tư thế như cầu xin sự vuốt ve.

"Em phải vuốt đầu anh trước." Cậu nói.

Ngón tay Lâm Hỉ Triều chìm vào mái tóc đen của cậu, mềm mại, ngứa ngáy, tóc lướt qua kẽ ngón tay cô, cô chạm đến chân tóc, nên vô thức dùng đầu ngón tay xoa xoa hai cái.

Kha Dục ngẩng đầu, cúi xuống gần chạm vào môi cô, rất nhẹ, rất chậm, đôi môi ẩm ướt khẽ hé mở, Lâm Hỉ Triều thở dần mạnh hơn, cô nhìn vào đôi mắt lấp lánh của Kha Dục, nghe cậu nói: "Rồi em phải hôn anh như thế này."

Cô mím môi, cúi xuống lặp lại hành động vừa nãy, Kha Dục không đi sâu vào nụ hôn này, mà nhìn vào đôi mắt cong của cô, môi khẽ động—

"Em còn phải nói."

"Nói gì?"

"Nói Kha Dục ngoan."

— vuốt anh, hôn anh, khen anh.

"Đây mới là phần thưởng, em yêu."

Khi về nhà, vừa mở cửa đã thấy mẹ Lâm đuổi theo Bảng Vàng chạy khắp nhà, con mèo nhanh như cắt chạy đến chân Kha Dục, bị cậu túm cổ nhấc lên.

Con mèo phơi bụng mềm, bốn chân quơ quào.

Mẹ Lâm thấy họ thì lập tức thở phào: "Cái con nghịch ngợm này tối nay lại chạy ra sân, mẹ tìm nó mãi không thấy đâu."

Nghe vậy, Kha Dục liếc nhìn chân mèo, cậu chê bẩn nên lập tức thả xuống.

Người bên cạnh nhìn cậu một cái, bế mèo lên, rút vài tờ khăn ướt lau chân mèo.

Kha Dục đi theo sau, thỉnh thoảng giơ tay giúp cô nhấc chân mèo lên.

Hai người một trước một sau đứng đó, phối hợp ăn ý mà không nói lời nào.

Có thể là do thường xuyên tiếp xúc, một số thói quen đã hình thành, họ không nhận ra hành động hiện tại của mình thân mật đến mức nào, đã vượt qua giới hạn của những người không quen biết.

Mẹ Lâm nhìn họ một lúc lâu, nhìn thấy hai đứa gần nhau quá, khẽ ho một tiếng, nhắc nhở Lâm Hỉ Triều.

"Hỉ Triều, đừng nghịch Bảng Vàng nữa, mấy giờ rồi, phải vào phòng thôi con."

"Dạ."

Cô buồn bã thả mèo ra, đưa nó cho Kha Dục, cậu đón lấy ôm nó từ phía sau: "Được rồi, chỉ có thể lên lầu với anh thôi."

Lâm Hỉ Triều vào phòng, thấy trên bàn có một túi bánh sừng bò bơ mới, đầy một hộp, không phải túi cô mang về vào thứ bảy.

Cô quay lại hỏi: "Mẹ lại mua thêm à?"

"Ừ, chiều nay mẹ đi chợ Xuân, tiện mua luôn."

Mẹ Lâm dọn giường, tiếp tục nói: "Lâu rồi mẹ không đi qua đó, ở đó nhộn nhịp lắm, nhiều đứa trẻ không đi học tụ tập chơi bời, cuối tuần con cũng đi chơi ở đó à?"

Cô hơi chột dạ, nhai một miếng bánh sừng bò, nhai mãi mới nhẹ nhàng đáp dạ.

"Vậy sau này con nên hạn chế đi, cảm giác nhiều người lộn xộn lắm." Mẹ Lâm dừng lại: "... Con cũng đừng làm phiền bạn học của con nhiều, đã đến nhà người ta hai lần rồi, chúng ta cũng không có thời gian để mời lại, như vậy không hay lắm."

Bánh trong miệng càng nhai càng khô, có chút nghẹn, Lâm Hỉ Triều gật đầu, cố nuốt xuống.

Mẹ dọn giường xong, đứng dậy nhìn cô: "Con có tiến bộ trong học tập cũng đừng tự mãn, một lần tiến bộ không nói lên điều gì, đừng suốt ngày chơi với những đứa đó."

"Người ta chơi là chuyện của người ta, nhà người ta có điều kiện, nhà mình thì không."

Mẹ đi đến, đưa cho cô một cốc nước: "Hỉ Triều, con hiểu chứ."

Lời nhắc nhở và khuyên bảo.

Ánh mắt mẹ nhìn cô phức tạp.

Lâm Hỉ Triều lặng lẽ cầm lấy nước, đáp nhẹ: "Dạ, con hiểu."

...

Kha Dục ôm mèo lên lầu, đến cửa phòng mình, cậu thả Kim Bảng xuống đất.

"Ngủ ngoài này đi."

Rồi cậu lạnh lùng vào phòng.

Cậu còn phải tiếp tục làm bài, tay xoay bút, ánh mắt dán vào bài kiểm tra, bút lướt qua kẽ tay, điện thoại trên bàn bỗng rung lên.

Tưởng Hoài nhắn hai tin.

[Thế nào rồi?]

[Tâm trạng ổn chứ?]

Kha Dục nhếch môi, không thèm đọc hết tin nhắn, thẳng tay khóa màn hình và ném điện thoại lên bàn.

Cậu gõ ngón tay lên bàn, cạch, cạch, cạch, âm thanh từng tiếng vang lên.

Thời gian quay ngược lại buổi chiều.

Bên bồn hoa đối diện sân vận động, Kha Dục vỗ vào chỗ trống còn lại của chiếc ghế dài, bảo Hứa Căng Tiêu ngồi.

Cậu xoay bật lửa, nhàn nhã hỏi: "Cảm giác thế nào? Ngày đầu tiên."

Hứa Căng Tiêu có chút ngạc nhiên, không ngờ Kha Dục lại hỏi thế, cậu ta gật đầu nói cũng được, sau đó ngồi xuống bên cạnh cậu.

Kha Dục: "Có áp lực không?"

Hứa Căng Tiêu lắc đầu, cười nhạt đáp: "Tôi luôn có áp lực mà, cũng quen rồi."

"Vậy à."

Kha Dục từ đầu đến cuối không ngước mắt lên: "Cậu chuyển đến THPT Số 1, vào lớp chọn đặc biệt không cần thi, trường miễn học phí cho cậu, còn cam kết sẽ cung cấp giáo viên hỗ trợ thi đấu cho cậu, họ không đặt điều kiện gì sao?"

"Họ có nói." Hứa Căng Tiêu nhẹ nhàng nâng kính: "Nhưng tôi có thể làm được."

"Nhất định sẽ vào đội tuyển quốc gia, mỗi kỳ thi đảm bảo đạt thứ nhất hoặc thứ hai, kỳ thi đại học cũng định rõ điểm chuẩn, cậu có thể làm được?"

Hứa Căng Tiêu thở ra một hơi: "Chuyện này hình như không liên quan đến cậu."

"Trường đâu phải bảo cậu cạnh tranh với tôi?"

Kha Dục bấm bật lửa, tia lửa lóe lên: "Tôi không có hộ khẩu ở Phù Thành, tôi sẽ trở về quê thi đại học, dù tôi thi tốt cũng chẳng liên quan gì đến THPT Số 1."

"Họ nói với cậu rồi chứ?" Kha Dục nói: "Vai trò của cậu chẳng phải là ràng buộc lợi ích với THPT Số 1 hay sao? Cậu thực sự chấp nhận à?"

Hứa Căng Tiêu chạm vào sống mũi, tránh chủ đề này: "Tôi nghĩ cậu tìm tôi để nói chuyện khác."

"Chuyện khác gì?"

"Chuyện cậu bận tâm là gì."

Cuối cùng Kha Dục quay đầu nhìn cậu ta.

Hứa Căng Tiêu cười đáp: "Điều này không giống với Kha Dục, dù tôi không biết tại sao cậu lại có ác cảm với tôi, nhưng cậu không cần phải đến tìm tôi để nói chuyện này, cậu đang lo lắng điều gì sao?"

"Lo lắng điều gì?"

Hứa Căng Tiêu: "Rằng tôi sẽ thực sự vượt qua cậu."

Kha Dục cười: "Cậu đang đóng phim à?"

Mấy câu thoại thật vớ vẩn.

"Không phải." Cậu ta khẽ lắc đầu: "Tôi sẽ thực sự vượt qua cậu, người cậu thích sẽ luôn nhìn về phía tôi."

Cậu ta nhìn ngọn lửa trên bật lửa của Kha Dục dần tắt, không nhịn được khẽ mỉm cười—

"Dù sao, cô ấy đã nhìn thấy tôi rồi."

Hứa Căng Tiêu hiểu rõ, Kha Dục cũng hiểu rõ.

Trước mặt Lâm Hỉ Triều, nếu không có hào quang đó, cậu sẽ chẳng là gì cả.

Chương 57: Kịch bản sát nhân

Lâm Hỉ Triều chăm chỉ hơn trước đây nhiều.

Kỳ thi tiếp theo sắp đến, để duy trì thành tích hiện tại và chứng minh rằng cô luôn nỗ lực không ngừng, cô đã hoàn toàn dành thời gian cho việc học.

Mỗi ngày cúi đầu ngẩng đầu, những gì cô nhìn thấy là bảng đen phủ đầy phấn trắng, những trang sách chật chội ký tự, hoặc những ghi chú và chú thích chồng chéo nhau.

Không hề buông lỏng.

Kha Dục cũng vậy.

Đến kỳ nghỉ đông, cậu lại phải tham gia trại đông toán học tiếp theo, trong bài kiểm tra tuyển chọn của đội tuyển tập huấn, cố gắng vào đội tuyển quốc gia 15 người.

Con đường thi đấu càng đi xa, cuộc đối đầu của những thiên tài càng rõ ràng, số người nổi bật rất ít, ngay cả Kha Dục cũng phải tập trung gấp trăm lần.

Cô và Kha Dục mỗi ngày gặp nhau, cơ bản là đi học về cùng nhau, họ đi chung xe, nói những chuyện không liên quan, rồi lén lút nắm chặt tay nhau ở chỗ ghế sau, nơi không ai thấy.

Sau khi mơ hồ nhận ra cảm xúc của mình, cô bắt đầu quan sát cũng như xác định thái độ của mình qua nhiều chi tiết.

Ví dụ như khi Kha Dục nắm tay cô, những ngón tay ấm áp và ẩm ướt chạm vào nhau, như một ngọn lửa nổ tung, cháy lên những tia lửa nhỏ lấp lánh.

Khi hôn, hơi thở của cậu chậm rãi, lòng bàn tay cậu đặt lên cổ cô rộng lớn, cậu chạm vào mạch cô, bịch, bịch, từng rung động đều khiến nụ hôn sâu hơn.

Những chi tiết mà cô thường bỏ qua, khi chậm rãi nhớ lại, đều trở nên nhẹ nhàng sống động.

Hình như, cô cũng khá thích Kha Dục.

...

Ngày công bố điểm thi giữa kỳ, sau khi tăng mạnh lần trước, Lâm Hỉ Triều trở lại vị trí thứ 3. Kha Dục vẫn đứng đầu, nhưng lần này, người đứng thứ hai chỉ kém cậu ta một chút, bám rất sát—

Hứa, Căng, Tiêu.

Lâm Hỉ Triều luôn thích quan sát những người xuất sắc, nhưng đối với Hứa Căng Tiêu, cô thực sự có cảm xúc phức tạp.

Cậu ta là một học sinh chuyển trường không rõ lai lịch, giống như một lính nhảy dù, được nhà trường kỳ vọng với thái độ chưa từng có.

Trường THPT Số 1 đã trao cho cậu ta rất nhiều cơ hội phát biểu trong các hoạt động của trường, từ quay phim tài liệu của trường, phỏng vấn truyền hình, đại diện học sinh xuất sắc, hễ có Kha Dục thì có cậu ta.

Như một sản phẩm trưng bày gấp rút được đẩy ra phía trước, từ trên xuống dưới đều dán nhãn vàng óng ánh, luôn nở nụ cười chân

thành, nhưng lại không đủ chân thực.

Điều bất ngờ là Hứa Căng Tiêu lại thân thiết với Trương Tề Thạc, hai người vốn dĩ học khác lớp, khác khối, nhưng lại luôn đi cùng nhau, quan hệ thân thiết như bạn bè lâu năm.

Cũng vì lý do này, cô và Hứa Căng Tiêu thường xuyên gặp nhau trong các hoạt động của lớp.

Hứa Căng Tiêu đến chào cô như một người bạn, trò chuyện như một người bạn, nhưng Lâm Hỉ Triều càng tiếp xúc với cậu ta lại càng thấy bối rối, những người bạn thực sự là người mở lòng để giao tiếp, nhưng cô càng tiếp xúc nhiều với cậu ta, càng cảm thấy không thấy được bản chất của cậu ta.

...

Cuối tuần.

Kha Dục như thường lệ bị thầy giáo gọi vào trường làm bài, Lâm Hỉ Triều bị Từ Viện Viện lôi kéo đi chơi, vì lần này là Sầm Thư Nhiên chủ động mời.

Khi cô đến nơi mới phát hiện, Sầm Thư Nhiên còn mời cả Hứa Căng Tiêu, Hứa Căng Tiêu lại mời thêm Trương Tề Thạc, năm người gặp nhau thì đi đến quán chơi trò chơi nhập vai.

Cô ra ngoài mà không sạc đầy pin điện thoại, nên đành để lại sạc ở quầy bar.

Khi quay lại, thấy Sầm Thư Nhiên chọn một vai diễn cảm xúc.

Trên mô tả viết: Đêm trước kỳ thi đại học, tại một căn hộ đã xảy ra một vụ giết người. Con trai của nạn nhân vào sáng hôm sau, khi thức dậy để thi, phát hiện mẹ mình đã chết trên giường.

Có 5 nghi phạm.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hỉ Triều chơi trò chơi nhập vai, rất sợ mình sẽ rút phải vai hung thủ, nên khi quản trò chia vai, cô đã chọn vai con trai của nạn nhân, nghe có vẻ bình thường nhất.

Mọi người lần lượt chọn thẻ nhân vật của mình.

Hứa Căng Tiêu là chồng sau của nạn nhân, Sầm Thư Nhiên là chồng cũ của nạn nhân, Từ Viện Viện là hàng xóm kế bên, Trương Tề Thạc là tên trộm đột nhập vào đêm hôm đó.

Khi đọc kịch bản, Lâm Hỉ Triều đọc một cách thoải mái, cô đọc nhanh qua câu chuyện, ánh mắt dừng lại ở cuối cùng.

Bốn chữ lớn hiện lên trước mắt.

Bạn, là, hung, thủ.

!!

Cô hít sâu một hơi.

Tuyệt thật.

Chắc chắn tiêu rồi.

Cô ôm đầu, cả người vô cùng ngơ ngác.

May mà để tạo không khí, đèn trong quán đã kéo xuống rất tối, cô nhanh chóng điều chỉnh nét mặt của mình, giả vờ bình tĩnh uống một ngụm trà sữa.

Khi đặt cốc trà sữa xuống, ánh mắt cô lại chạm phải ánh mắt của Hứa Căng Tiêu.

Ánh sáng mờ nhạt, ánh mắt Hứa Căng Tiêu sau tròng kính lóe lên, rồi cậu ta mỉm cười dịu dàng với cô.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy hơi rùng mình, cũng cười lại với cậu ta.

Thời gian và vòng tìm kiếm bằng chứng lần lượt tiến triển, điểm đột phá cuối cùng rơi vào nguyên nhân thực sự của cái chết.

Nạn nhân đã bị ai đó dùng gối bịt mũi ngạt thở, trước đó, cô ta đã uống thuốc độc chết.

Trong lọ thuốc ngủ mà cô ta thường dùng, có ai đó đã thay thế bằng thuốc độc.

Biết được thói quen dùng thuốc của cô ta, biết được vị trí để thuốc, lại còn có đủ thời gian gây án, loại trừ từng người cho đến cuối cùng, chỉ còn lại chồng hiện tại Hứa Căng Tiêu, và con trai Lâm Hỉ Triều.

"Vậy là Hứa Căng Tiêu rồi." Sầm Thư Nhiên khoanh tay nói: "Dù sao thì trong lịch sử trình duyệt của cậu ta có ghi lại cách giết người, giống hệt như vậy trời!"

"Đúng!" Từ Viện Viện đồng ý: "Lực đủ mạnh để làm nghẹt thở bằng gối chắc chắn phải là đàn ông trưởng thành mới làm được, nhân vật của Hỉ Triều chỉ là một đứa trẻ yếu đuối tuổi dậy thì, không làm được đâu!"

"Các cậu, đừng quên chất độc là nguyên nhân gây tử vong, các cậu cứ bám vào cái gối làm gì?" Trương Tề Thạc nhìn Lâm Hỉ Triều và Hứa Căng Tiêu: "Các cậu nói gì đi, lúc tôi đột nhập vào tôi đã thấy cả hai."

Trong đó, động cơ của Hứa Căng Tiêu là rõ ràng nhất.

Chồng hiện tại dù tính cách hiền lành nhưng sau khi kết hôn lại bị áp

bức, trả một khoản tiền sính lễ cao trong cuộc hôn nhân thứ hai, trả nợ mua nhà hàng tháng, còn phải lo chi tiêu hàng ngày, nuôi con trai.

Thậm chí khi anh ta đề nghị có con với nạn nhân, cũng bị từ chối gay gắt.

Còn Lâm Hỉ Triều đóng vai con trai, có vẻ chỉ là một đứa trẻ bị cưng chiều quá mức kiểm soát, động cơ không rõ.

Lâm Hỉ Triều vẫn đang sắp xếp ngôn từ, liếc nhìn Hứa Căng Tiêu, ra hiệu: "Cậu trước?"

Hứa Căng Tiêu gật đầu, từ từ giải thích: "Tôi thực sự muốn giết cô ta, dùng gối cũng là do tôi làm, nhưng tôi không phải là hung thủ, trước khi tôi hành động, cô ta đã chết rồi."

"Thời điểm tác dụng của thuốc không trùng với thời gian tôi về nhà." Cậu ta nhìn Lâm Hỉ Triều, cười nhẹ nhàng đẩy kính: "Hỉ Triều mới là hung thủ đã có thời gian bỏ độc toàn bộ."

"Hỉ Triều?!" Hai cô gái đứng xem cùng hét lên.

Trương Tề Thạc bịt tai: "Này, các cậu la to thế làm gì?"

Từ Viện Viện và Sầm Thư Nhiên nhìn nhau, Sầm Thư Nhiên lưỡng lự mở miệng: "Chủ yếu là vì cách gọi này làm tôi giật mình, hai người đã thân thế rồi à?"

Lâm Hỉ Triều không trả lời, toàn tâm toàn ý giải thích để thoát khỏi nghi ngờ.

Cô nuốt nước bọt, gãi đầu, giải thích: "Tôi hoàn toàn không có động cơ gây án, ngày mai tôi phải thi đại học, vào thời điểm này giết mẹ thì tôi được gì?"

"Mặc dù nạn nhân kiểm soát tôi quá mức, nhưng tôi cũng không đến mức giết cô ấy, trên đời này có rất nhiều bố mẹ nghiêm khắc, chẳng lẽ mỗi đứa trẻ bị kiểm soát đều muốn giết người sao?"

Hứa Căng Tiêu lắc đầu, ngay lập tức phản bác: "Thông tin của cậu có ghi, thành tích đứng đầu toàn trường của cậu luôn đạt được nhờ gian lận, đêm trước khi xảy ra vụ án cậu đã cãi nhau với nạn nhân, cậu lo lắng rằng kỳ thi đại học nghiêm ngặt sẽ tiết lộ điểm yếu của cậu, nhưng nạn nhân lại khăng khăng rằng cậu chỉ đang nổi nóng."

Lâm Hỉ Triều sững sờ nói: "Nhưng điều này không đủ để khiến tôi giết người, áp lực mà tôi phải chịu so với những gì cậu phải chịu thì quá nhỏ."

Hứa Căng Tiêu trả lời: "Những gì tôi phải chịu cũng sẽ được nhân đôi lên cậu, vì tôi rất ghét cậu, mẹ cậu đối xử với tôi thế nào, tôi sẽ trả thù cậu gấp đôi."

"Cậu ở nhà tôi như một kẻ vô gia cư, không chỉ thành tích, mẹ cậu làm cậu ngột ngạt, gia đình tái hợp này cũng làm cậu ngột ngạt."

"Dù tôi ngột ngạt, nhưng tôi cũng không..."

Hứa Căng Tiêu tiếp tục: "Tại sao cậu lại chọn giết mẹ vào đêm trước kỳ thi đại học, vì đây là nghi thức phạm tội của cậu. Đợi đến khi trời sáng, thi đại học kết thúc, tất cả mặt nạ của cậu sẽ bị lột ra, những thành tích cậu gian lận đều sẽ bị hủy, cậu sẽ giống như con chuột trong cống rãnh."

"Nhưng..."

"Không có nhưng. Cậu là kẻ ích kỷ giả tạo, lòng dạ hẹp hòi. Cậu đổ lỗi cho mọi thứ, không tự nhìn lại mình, cậu đổ tất cả tội lỗi lên mẹ mình, giết người chỉ là sự xả giận vô dụng của cậu—"

Hứa Căng Tiêu nhíu mày, nghiêm giọng hỏi: "Mẹ cậu rõ ràng không

có lỗi, tại sao cậu lại đổ hết lên cô ấy?!"

Trong phòng im lặng, không một tiếng động.

Lâm Hỉ Triều không thể đáp lại những lời cậu ta nói.

Mọi người im lặng hồi lâu, đều ngơ ngác nhìn Hứa Căng Tiêu.

Hứa Căng Tiêu nhìn quanh một vòng, lập tức thay đổi biểu cảm, cười nói: "Sao thế? Tôi diễn quá đà rồi à?"

Trương Tề Thạc nhướn mày, vỗ vai cậu ta: "Trời ạ, các cậu không thể dùng bằng chứng nói chuyện được à, sao lại như công kích cá nhân thế này."

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy, hơi quá nhiệt tình rồi." Từ Viện Viện xen vào: "Chỉ là một kịch bản thôi mà, không cần quá nhập tâm đâu."

Quản trò mời mọi người vào phần bỏ phiếu chọn hung thủ.

Nhưng Lâm Hỉ Triều đã không còn tâm trí đâu để chơi tiếp, cô nhìn Hứa Căng Tiêu qua ánh sáng không quá sáng, chỉ thấy được bóng dáng mỏng manh và cao gầy của cậu ta.

...

Khi ra khỏi phòng, trời đã tối.

Lâm Hỉ Triều đến quầy bar lấy điện thoại, mới phát hiện dây sạc đã bị ai đó rút ra, điện thoại của cô đã tự động tắt nguồn.

Cô thở dài, cắm lại dây sạc, chờ điện thoại bật lại.

Hứa Căng Tiêu bước đến, nhẹ giọng xin lỗi: "Xin lỗi, hồi nãy tôi hơi quá lời."

Ánh mắt Lâm Hỉ Triều vẫn dán vào màn hình, nhìn hình ảnh khởi động từ từ hiện lên, lắc đầu nhẹ.

"Không sao, chơi trò này thì phải nhập tâm, cậu cũng giỏi thật, phân tích giống hệt trên kịch bản của tôi."

"Có lẽ là, tìm thấy điểm chung thôi." Hứa Căng Tiêu cười.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, nghiêng đầu: "Vậy cậu, cũng sẽ có suy nghĩ giống như cậu con trai kia à?"

"Sao có thể chứ, chẳng phải cậu đã nói sao? Trên đời có rất nhiều bố mẹ nghiêm khắc, không cần thiết mỗi đứa trẻ đều phải giết người."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu: "Tôi không nói về điều đó, mà là, cậu cũng sẽ thấy ngột ngạt à?"

Hứa Căng Tiêu lặng lẽ nhìn cô, rất lâu sau mới hỏi lại: "Cậu thì sao?"

"Tôi?"

"Ừ, tôi nghĩ chúng ta rất giống nhau."

Lâm Hỉ Triều lập tức nhíu mày: "Tôi thấy chúng ta không giống nhau."

Cô thẳng thắn nói: "Cậu phức tạp hơn tôi nhiều."

Nói xong lại tiếp tục hỏi: "Gần đây cậu làm sao vậy, hình như có chút không bình thường."

Điện thoại trên quầy đột nhiên rung lên, hiển thị tên Kha Dục, cô giãn mày ra, đưa tay bắt máy.

"Alo?"

Giọng nói trầm thấp từ đầu dây bên kia vang lên, Kha Dục im lặng vài giây rồi hỏi: "Em đang ở đâu?"

Lâm Hỉ Triều đang định trả lời, Hứa Căng Tiêu bên cạnh đột nhiên xen vào: "Cậu thấy có gì đó không đúng ư?"

Cô lại nhìn qua, tay nhẹ chạm vào điện thoại, ra hiệu cho cậu ta rằng bây giờ không tiện, rồi kéo ra khoảng cách, quay lưng lại trả lời: "Em đang ở ngoài với Viện Viện và Thư Nhiên."

Kha Dục: "Ở đâu?"

Hứa Căng Tiêu lại lên tiếng gọi cô: "Lâm Hỉ Triều."

Cô vô thức quay đầu lại, đầu dây bên kia im bặt.

"Tại sao cậu lại cảm thấy không đúng?"

Cô nhìn cậu ta đầy nghi ngờ, nghe cậu ta nói tiếp—

"Tại sao không thể là vì tôi thích cậu?"

Tút.

Điện thoại bên tai tắt máy.

Tút—tút—tút—tút—

Lâm Hỉ Triều từ từ hạ điện thoại xuống, hít một hơi thật sâu.

Chương 58: Cắn

"Cậu vừa nói gì?"

Lâm Hỉ Triều nắm chặt điện thoại, màn hình chuyển từ chế độ cuộc gọi sang màn hình chính, ánh sáng dần tắt.

Đôi mắt cô co lại, đầy vẻ khó hiểu, cô không tự chủ lùi lại một bước.

Bên trong cửa hàng kịch bản sát nhân, người qua lại không ngớt, những người trẻ đang ngồi trên ghế sofa chờ đợi, nói chuyện rôm rả.

Có người quay sang nhìn họ.

Hứa Căng Tiêu tiến lại gần hơn, cúi đầu chạm nhẹ vào sống mũi, trông có vẻ lúng túng và xấu hổ.

"Xin lỗi, có lẽ tôi đã hơi đường đột."

Cậu ta buông tay xuống, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Lâm Hỉ Triều, khóe miệng nở nụ cười: "Nhưng vì đã nói rồi, tôi vẫn muốn nói... thực ra tôi luôn chú ý đến cậu."

"Chú ý?"

"Đúng vậy, có lẽ cậu đã quên, lần đầu chúng ta gặp không phải ở tiệc sinh nhật của Tất Duy, mà là ở thư viện, khi tôi đưa cậu một tờ giấy. Từ hôm đó..."

Lâm Hỉ Triều cảm thấy không thể nghe tiếp được nữa, cô lùi lại một bước, nhanh chóng đáp: "Cảm ơn, nhưng tôi nghĩ mối quan hệ của chúng ta từ trước đến giờ chỉ dừng lại ở mức bạn học và bạn bè, nên xin đừng nói những lời đùa giỡn như thế này."

"Đùa giỡn?" Hứa Căng Tiêu nhẹ nhàng nâng kính: "Tôi nghiêm túc đấy."

Cậu ta nắm chặt quần: "Đây là lần đầu tiên tôi bày tỏ với một cô gái, nói thích có hơi đường đột, nhưng cảm giác mà cậu mang lại thực sự rất đặc biệt."

"Nhưng tôi đang quen Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều khẽ động chân mày rồi từ từ nhíu lại.

"Ngay cả trong thư viện hôm đó, Kha Dục cũng luôn ở bên tôi."

"Vừa rồi cũng là cậu ấy gọi điện cho tôi."

"Thời điểm này, cậu chọn thật không đúng."

Cô nhìn thẳng vào mắt cậu ta, thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Tại sao lại phải chọn lúc này?

Rõ ràng là đã ra hiệu đang nghe điện thoại, tại sao vẫn tiếp tục nói?

Hứa Căng Tiêu không phải là người luôn biết lễ độ và có chừng mực sao?

Chàng trai trước mặt khựng lại, yết hầu trượt xuống, môi cậu ta khẽ mấp máy, định nói tiếp—

"Hi Triều!"

Vừa từ nhà vệ sinh bước ra, Sầm Thư Nhiên vội vã tiến đến kéo cô: "Vừa nãy... Kha Dục đã gọi điện cho tớ."

Sầm Thư Nhiên ngạc nhiên nhấn mạnh chữ "tớ", không thể ngờ Kha Dục lại chủ động gọi cho cô ấy.

"Cậu ấy hỏi tớ vị trí của bọn mình, tớ cũng đã cho cậu ấy biết."

Hứa Căng Tiêu đứng bên cạnh mím môi, ánh mắt quay lại nhìn vào mặt Lâm Hỉ Triều.

Cô gái nhỏ bị vây quanh rõ ràng không vui, im lặng gật đầu. Từ Viện Viện, người cũng ra ngoài, tiến lại gần hỏi: "Sao thế? Hai cậu lại cãi nhau à?"

Cô không trả lời, tay cầm điện thoại bấm lại số của Kha Dục.

Tiếng chuông tút tút vang lên bên tai, cô nhìn thấy Trương Tề Thạc cũng từ nhà vệ sinh bước ra, chào mọi người: "Đi ăn thôi? Trời tối rồi."

Tiếng chuông ở đầu dây bên kia vang lên mười hồi, không có ai bắt máy.

Cô thở dài, đặt điện thoại xuống, tiếp lời Trương Tề Thạc: "Các cậu đi ăn trước đi, tớ sẽ ở đây đợi cậu ấy."

Trương Tề Thạc: "Đợi ai thế? Còn ai sẽ đến?"

Sầm Thư Nhiên thử hỏi: "Hay là bọn tớ cùng cậu đợi, để cậu một mình ở đây không hay lắm."

"Không cần."

Lâm Hỉ Triều đẩy nhẹ cánh tay Từ Viện Viện, nói với Sầm Thư Nhiên: "Các cậu đi ăn trước đi."

Từ Viện Viện định nói gì đó nhưng bị Sầm Thư Nhiên kéo đi, cô ấy gọi Hứa Căng Tiêu đang mất tập trung, rồi gọi Trương Tề Thạc, cuối cùng vẫy tay chào Lâm Hỉ Triều.

"Cậu ấy chắc sắp tới rồi, bọn tớ đi trước đây, không làm phiền cậu nữa."

Lâm Hỉ Triều mỉm cười gật đầu, ánh mắt liếc thấy ánh nhìn của Hứa Căng Tiêu, nhưng cô phớt lờ.

Cô ngồi xuống, gọi lại cho Kha Dục, lại là mười hồi chuông, vẫn không có ai nghe máy.

Rồi lại gọi, mười hồi chuông, không nghe, mười hồi chuông, không nghe, cô liên tục bấm điện thoại, gần như làm cạn kiệt pin.

Lâm Hỉ Triều chống đầu, ném điện thoại lên bàn, thở hắt.

Thật phiền phức.

Lúc này đã là giờ cơm tối, trong quán yên tĩnh hơn nhiều so với trước, cô gọi một ly nước ở quầy bar, nhìn ra cửa sổ thấy đèn đường dần sáng lên, có tiếng nhạc từ xa vọng lại.

Là một bài hát phổ biến.

Đúng lúc cô đang lơ đãng, suy nghĩ bị kéo lại bởi lời bài hát, thì cửa tự động ở cửa quán vang lên một tiếng "Đinh dong——"

"Chào mừng."

Lâm Hỉ Triều vẫn đang nghe nhạc, cho đến khi nghe tiếng cô nhân viên quầy lễ tân chào hỏi.

"Xin chào, anh đến chơi ạ?"

Cô quay lại, và Kha Dục đang đứng ở cửa.

Vẻ mặt cậu rất lạnh lùng, dáng người cao ráo đứng đó, rõ ràng không có động tác gì, nhưng lại đầy áp lực.

Lâm Hỉ Triều và cô nhân viên đều sững sờ.

Nhân viên:?

Trông giống như kẻ đến phá đám vậy.

Hai ánh mắt chăm chú nhìn cậu, cậu không hề nhúc nhích, cô nhân viên quầy lễ tân không còn cách nào khác, lại hỏi: "Xin chào?"

Kha Dục không trả lời, cũng không bước vào, chỉ nghiêng đầu ra hiệu cho Lâm Hỉ Triều tự ra ngoài.

Làm xong động tác đó, cậu quay người bước đến cửa thang máy, giơ tay ấn nút xuống.

Lâm Hỉ Triều mím môi, nắm chặt điện thoại, từ từ bước ra.

Bước qua ngưỡng cửa đến bên cạnh cậu, thang máy vừa khéo đến tầng này, đinh dong, cửa thép mở ra, bên trong là một nhóm thanh niên đang cười đùa vui vẻ. Nhìn thấy Kha Dục, tiếng nói cười ngừng lại, ánh mắt tập trung vào cậu, rồi từ từ chuyển sang Lâm Hỉ Triều.

Kha Dục lúc này nắm lấy cổ tay Lâm Hỉ Triều, đúng là nắm, lực mạnh bóp đau cô, hai người cùng bước vào, cậu kéo cô đứng trước mặt mình, tay cậu lướt qua vai áo cô ấn nút tầng hầm.

Trong thang máy yên lặng đến lạ.

Dường như ai cũng đang kiềm chế mong muốn nhìn, đều dõi theo cặp đôi trẻ vừa bước vào.

Chàng trai rất đẹp trai, cô gái rất xinh xắn, hai người trông rất khác biệt nhưng lại có vẻ hòa hợp, giống như một cặp đôi hoàn hảo được đăng lên mạng để thảo luận về sự chênh lệch chiều cao dễ thương, khiến người ta muốn chụp lén.

Nhưng có một điều, chàng trai đang cau có, còn cô gái thì không dám lên tiếng.

Điều này càng khiến mọi người tò mò.

Thang máy lên xuống, Lâm Hỉ Triều vẫn luôn ấm ức khó chịu, cho đến khi hai người xuống tầng hầm một, vào xe của Kha Dục.

Cả hai cửa đóng cùng lúc.

Lâm Hỉ Triều cuối cùng không nhịn được nữa, cô vừa kéo dây an toàn, vừa quay lại nhìn Kha Dục.

"Em gọi cho anh, sao anh không nghe máy?"

Kha Dục không vội khởi động xe, mà cúi đầu châm một điếu thuốc, môi ngậm thuốc nhả khói ra, ngón tay lướt trên điện thoại, cậu mở một giao diện, ném điện thoại cho Lâm Hỉ Triều.

Lần thứ hai nhả khói ra, cậu vẫn không nói gì.

Lâm Hỉ Triều cầm lấy xem, thấy trên đó đầy dãy số của cô, Lâm Hỉ Triều Lâm Hỉ Triều Lâm Hỉ Triều, kéo mãi không hết, toàn bộ đều hiển thị máy bận.

Cô nuốt nước bọt, lắp bắp nói: "Điện thoại em để ngoài sạc pin, không mang theo người."

"Em không báo trước với anh được à?"

Kha Dục giơ tay ra ngoài cửa sổ búng tàn thuốc, giọng nói trầm thấp.

"Em được gọi ra ngoài đột xuất, với lại anh cũng đang ở trường, em thấy... không cần thiết phải nói."

"Không cần thiết?"

Kha Dục cuối cùng quay đầu nhìn cô: "Anh rời trường từ lúc bốn giờ chiều, gọi cho em hàng chục cuộc. Trời tối rồi, anh về nhà rồi, mà em vẫn chưa về, đến lúc này điện thoại còn tắt máy."

Cậu nhướng mày, khóe miệng nở nụ cười tự giễu: "Anh không thể liên lạc với em lâu như vậy mà em còn không có chút tin tức nào, em có biết anh lo lắng cho em đến nhường nào không?!"

Cậu càng nói càng to: "Anh thậm chí gọi cho Từ Viện Viện hàng chục cuộc điện thoại, cũng không ai nghe, lúc đó em đang làm gì? Em đang chơi với Hứa Căng Tiêu? Giờ em lại nói mấy chuyện đó không cần thiết?!"

Lồng ngực cậu phập phồng, ngón tay cầm điếu thuốc cũng run rẩy.

Cậu thực sự giận, cũng thực sự tức.

Kha Dục chưa bao giờ nổi giận với cô như vậy, đây là lần đầu tiên.

Lâm Hỉ Triều thở sâu, cổ họng có chút nghẹn ngào: "Em ra ngoài mới biết cậu ta cũng ở đó."

Cô không giỏi cãi nhau với người khác, cãi nhau là dễ nghẹn ngào: "Anh đừng dữ vậy, em thật sự không biết."

"Không biết?"

Kha Dục cười nhạt: "Không cần thiết, không biết. Lâm Hỉ Triều, ít

nhất em cũng phải để ý đến anh chút chứ."

Cậu không nói thêm lời nào, dập tắt điếu thuốc, nhấn nút khởi động xe, ra khỏi chỗ đỗ.

Chiếc xe rời khỏi bãi đỗ, chạy ngược lại hướng cô đến.

Cô hỏi anh đi đâu.

"Khách sạn."

Cô cắn môi, giọng đã nghẹn ngào: "Không được, em đã nói với mẹ rằng em không thể ngủ lại bên ngoài nữa."

"Anh không bắt em ngủ lại." Kha Dục trong khoảng thời gian chờ đèn đỏ nhìn qua: "Nhưng em không nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng sao?"

Lâm Hỉ Triều chớp mi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

...

Kha Dục đã đặt phòng từ trước, ngay gần đó là khách sạn Niccolo, cậu gọi cho khách sạn yêu cầu dịch vụ ăn uống nhưng yêu cầu họ mang lên sau ba tiếng.

Từ cửa sổ kính trong phòng, có thể nhìn thấy con đường Cẩm Xuân phía dưới với tượng con gấu trúc lớn. Nhiều khách du lịch đang chụp ảnh, khung cảnh náo nhiệt ồn ào.

Lâm Hỉ Triều lại bị Kha Dục áp vào cửa kính mà hôn, không phải là một nụ hôn dịu dàng mà là sự kìm kẹp. Bàn tay mạnh mẽ của cậu nắm lấy cổ cô, ngón tay ấn vào động mạch của cô, môi và lưỡi gần như cắn xé, răng kéo lấy môi cô, như thể có thể cắn chảy máu bất cứ lúc nào.

Cô rên rỉ, cố gắng đẩy cậu ra, nhưng Kha Dục đã nắm chặt tay cô, rồi cắn vào cổ tay cô, để lại vết răng trên mạch máu xanh, vết cắn ướt át đỏ hồng.

Cậu nhấc cô lên ném về phía giường, chân kẹp chặt, một tay giữ lấy cổ tay cô đặt lên đỉnh đầu, bắt đầu cởi đồ của cô.

Dây kéo áo khoác trượt xuống, một tiếng xoẹt vang lên.

"Anh đã nói bao nhiêu lần rồi."

Kha Dục nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Hỉ Triều, đôi mắt cô đỏ hoe, mí mắt ướt đẫm nước mắt.

Đôi mắt Kha Dục cũng đỏ, lan đến mũi và tai, ánh sáng mờ ảo từ trần nhà chiếu xuống.

"Anh không thích em tiếp xúc với cậu ta."

Dây kéo của áo len thứ hai bị kéo xuống, một âm thanh chói tai nhanh và mạnh.

"Anh không thích em nói chuyện với cậu ta."

Bộ ngực tròn trịa của Lâm Hỉ Triều run rẩy khi chiếc áo bị cởi ra, Kha Dục bóp chặt lấy, tay kia trượt theo đường eo cô bấm một cái, áo lót tuột ra.

"Anh càng không thích việc em luôn gặp mặt cậu ta!"

Cậu cúi xuống, cắn vào bộ ngực mềm mại của cô, răng cắn sâu, làn da trắng mịn bị cậu cắn lõm xuống, một vòng tròn trắng xuất hiện trên ngực cô, rồi nhanh chóng đỏ lên, để lại một dấu vết như một biểu tượng xấu hổ.

Lâm Hỉ Triều khóc nấc lên, nước mắt lăn dài, cô vặn vẹo đôi chân

nhưng không thể nhúc nhích, gốc chân tê rần, đau đớn.

Đau khắp nơi.

Nước mắt thấm vào góc chăn, Kha Dục dừng lại vào lúc này, cậu chống tay lên hai bên cô, mắt cậu còn đỏ hơn cả Lâm Hỉ Triều, cậu hỏi với giọng trầm khàn: "Em đã trả lời thế nào?"

"Cậu ta nói cậu ta thích em, còn em thì sao, em thích ai?"

Chương 59: Tức giận

"Em thì sao, em thích ai?"

Kha Dục nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Hỉ Triều, hỏi với ánh mắt sáng quắc.

Hai người cuối cùng đã nhìn vào mắt nhau, từ ánh mắt của đối phương, họ thấy được những nỗi oan ức, cơn giận dữ, và những cảm xúc phức tạp khó có thể thấu hiểu.

Cậu chờ cô trả lời, rồi quỳ lên, để cô có thể di chuyển đôi chân, đồng thời đưa tay lướt qua vạt áo của cô, chạm vào xương chậu, sau đó kéo quần dài của cô xuống.

Những động tác mạnh mẽ này không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, chỉ khiến Lâm Hỉ Triều cảm thấy khó chịu lẫn bị xúc phạm.

Cảm xúc dâng trào đến cực điểm.

Cô hít thở sâu, tận dụng cơ hội này để nâng đầu gối lên, gần như dồn hết sức mạnh vào cú đẩy vào vùng hạ bộ của Kha Dục—

"Anh đừng có phát điên nữa."

Cô hét lên, mặt đỏ bừng, đầu gối nhanh chóng nâng lên, nhưng chưa kịp chạm vào đùi Kha Dục thì đã bị cậu giữ chặt lại.

Năm ngón tay siết chặt, kìm kẹp rất mạnh.

Sự chênh lệch sức mạnh quá lớn, cô lại một lần nữa không thể cử động.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, rút tay ra cào vào mặt Kha Dục. Cậu né đầu, nhưng móng tay của cô đã cào trúng một vết dài từ xương mày đến chân tóc, để lại một vệt đỏ dài.

Cô hất tay Kha Dục ra, ngồi dậy: "Đây là cách anh muốn nói chuyện đó à?"

"Anh không thèm nghe em nói gì từ đầu đến cuối, chỉ biết đè em xuống giường. Anh có bao giờ lắng nghe em một cách đầy đủ chưa?"

"Anh chỉ quan tâm đến việc xả cơn tức của mình, không thể lý trí được à."

Cô vẫn nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng tốc độ nói rất nhanh, với âm thanh nghẹn ngào, vừa nói xong đã lại nghẹn ngào, nước mắt trượt dài trên má.

Kha Dục cúi đầu nhìn cô, không biết có nghe thấy không.

Cậu giữ chặt đầu gối của cô đến mức phát đau, cuối cùng từ từ thả tay ra, ngón tay lau đi nước mắt của cô.

Cậu thực sự đang xả giận.

Theo một cách rất sai lầm hay thậm chí là thô lỗ, cậu không kiềm chế được bản tính của mình.

Nhưng thật sự, đã từ lâu rồi.

Từ bữa tiệc sinh nhật đến chuyến dã ngoại, từ việc kết bạn qua mạng xã hội đến những cuộc trò chuyện bên hành lang, từ những cuộc trò chuyện vô thức tại bàn ăn, đến những buổi tụ tập trên sân

chơi, cùng với những lời khiêu khích của Hứa Căng Tiêu.

Bản chất của cậu vốn là một người đê tiện cực đoan, bởi vì Lâm Hỉ Triều ghét như vậy, nên cậu mới học cách kiềm chế.

Nhưng bản chất của kiềm chế là để đợi một sự phản hồi, chứ không phải từ đầu đến cuối chỉ là sự từ chối.

"Vậy em trả lời anh đi."

Kha Dục khàn giọng nói, cuối cùng thở dài, ngước lên trần nhà, kéo áo ra khỏi người.

Chiếc áo hoodie trắng che khuất khuôn mặt của cậu trong chốc lát, và khi cậu kéo áo xuống, mắt cậu ướt đẫm như đang cầu xin.

Cậu thực sự chỉ muốn một câu trả lời đơn giản.

Có thể nói em thích anh không?

Có thể nói em yêu anh không?

Có thể... cho anh chút cảm giác an toàn không?

Kha Dục cúi đầu, không nhìn cô nữa, cậu lặng lẽ tháo dây thắt lưng, các mạch máu nổi lên trên cánh tay gầy guộc, chạy dọc theo những khớp ngón tay mảnh mai. Cậu cầm lấy khóa kéo, nhưng không tiếp tục.

Lâm Hỉ Triều ngồi dậy, chậm rãi nói: "Khi Hứa Căng Tiêu vừa mở lời, em đã nói rõ với cậu ta rồi."

"Em chỉ nghĩ rằng cậu ta đang đùa."

"Em nói rằng em sẽ luôn ở bên anh."

Kha Dục ngước lên, lắng nghe cô nói tiếp.

"Nhưng nếu anh hỏi em có thích hay không." Lâm Hỉ Triều dừng lại, đôi mắt trong veo vì nước mắt, cô nhìn cậu: "Em sẽ không nói với anh trong tình trạng như thế này."

Kha Dục dừng tay, cắn môi.

"Anh đừng quá gắt gao nữa, hãy cho em thêm chút thời gian, không phải ai cũng có thể như anh."

Lâm Hỉ Triều vừa nói vừa dùng mu bàn tay lau nước mắt, Kha Dục nuốt nước bọt, tiến tới ôm cô, cậu đặt tay lên đầu cô, nói xin lỗi, rồi bắt đầu hôn cô một cách tinh tế và chậm rãi.

Họ nằm trên giường quấn quýt hồi lâu, Kha Dục cởi quần áo của cô, cũng cởi quần áo của mình, cuối cùng bế cô vào phòng tắm.

Cậu xả nước vào bồn tắm, lót một chiếc khăn lên bồn rửa mặt, làm hai việc này trong khi vẫn ôm cô.

Cuối cùng, hai người trở lại trước bồn rửa mặt, cậu co chân cô lên bệ, tay lướt qua cậu bé chưa cương cứng, cọ xát hồi lâu vẫn không có phản ứng.

Cậu cúi xuống, giọng nói khàn khàn: "Anh rất tức giận, cũng rất buồn."

"Em không hiểu." Cậu thở dài.

Lâm Hỉ Triều chống tay lên bồn rửa mặt, cúi đầu, im lặng.

Tiếng nước chảy xối xả trong bồn tắm, trong giây lát vừa ồn ào vừa yên tĩnh, cô nghe thấy nhịp tim mình dần mất trật tự.

Nhưng chỉ đến bước này thôi.

Đôi môi hé mở, để lộ vết cắn của cậu, Kha Dục nhìn cô một lúc rồi cúi xuống, lưỡi liếm qua vết thương, sau đó hôn cô.

Những vết cắn trên tay và ngực cô đều được cậu thay thế bằng những nụ hôn, những vết đỏ lấp đi dấu răng.

Kha Dục tự đeo bao cao su, hỏi: "Em có thể ôm anh không?"

Ít nhất là khi làm, hãy trao mình cho anh, chấp nhận anh, và đáp lại anh.

Cậu nắm chặt dương v*t đang trượt nhẹ trong thịt mềm của cô, đầu khấc đẩy môi âm hộ lật ra, những lớp thịt hồng hào dán vào thân dương v*t, sự cọ xát giữa các bộ phận sinh dục, từng lớp thịt mềm mịn dán vào nhau, chẳng mấy chốc đã được bao phủ bởi một lớp chất lỏng ẩm ướt.

Lâm Hỉ Triều thở chậm rãi, tay choàng qua cổ cậu, hai tay đan vào nhau phía sau gáy cậu.

Kha Dục từ từ tiến vào lối vào ẩm ướt của cô, không có màn dạo đầu nào, thậm chí cô còn chưa đủ ướt, đầu khấc thâm nhập vào phần thịt mềm, ép ra những giọt nước lăn tăn, lỗ âm hộ chặt chẽ bị căng ra, thành âm đ*o co bóp theo phản xạ sinh lý, ôm chặt lấy thân dương v*t, tự động hút vào bên trong.

Căng, tê, đau sau một lúc mới cảm thấy.

Trong đầu Lâm Hỉ Triều chỉ có những cảm giác trên, cô cào vào vai cậu, thở dốc, muốn nhích mông về phía sau.

Chính là lúc cô định né tránh, Kha Dục đã ôm chặt lấy cô, vòng tay quanh eo cô để cô gần với mình hơn, dương v*t trong khoảnh khắc này lại tiến thêm một tấc, chèn ép vào thịt non mềm, vừa vặn khít.

"Thật chật chội..."

Hơi thở của Lâm Hỉ Triều trở nên gấp gáp, đã lâu rồi cô và Kha Dục không làm chuyện này, những lần trước màn dạo đầu đủ lâu, khi thâm nhập thực sự sẽ không có cảm giác vật lạ quá lớn.

Nhưng lần này, không chỉ vì tâm lý của mỗi người đều đang mang theo cảm xúc chua xót, mà còn vì việc chuẩn bị không đủ, vì vậy khoái cảm thì ít, khó chịu thì nhiều.

Vậy nên cuộc giao hoan này, không giống như sự an ủi sau khi đã nói chuyện rõ ràng, mà giống như một hình phạt ngụy trang dưới danh nghĩa sự giao hoan.

Kha Dục chống một tay cạnh cô, một tay ôm lấy eo cô, bắp tay cậu căng cứng, gân xanh nổi lên, như thể chuẩn bị cho một hành động mạnh mẽ.

Lâm Hỉ Triều thở dài, đầu dựa vào vai cậu, nhẹ nhàng nói: "Nếu anh quá thô bạo, em sẽ cắn anh đấy."

Kha Dục trả lời: "Ừm, xin lỗi em yêu, nhưng anh sẽ rất thô bạo."

Vừa dứt lời.

Cậu hôn nhẹ lên đầu cô, rồi nhẹ nhàng chuyển động hông, dương v*t cương cứng bắt đầu kéo ra, phần đầu lấp lánh ướt át của nó lộ ra ngoài, những lớp thịt mềm mại của cô bị kéo căng, tiết ra một dòng chất lỏng trắng mịn, chưa kịp chảy ra ngoài đã bị cậu nhanh chóng đẩy vào lại.

Lâm Hỉ Triều rên rỉ, Kha Dục đã bắt đầu nhịp điệu lên xuống, mỗi cú đẩy vào đều sâu hơn và mạnh hơn lần trước.

dương v*t của cậu cọ xát vào những chỗ nhạy cảm bên trong cô, lách qua từng góc cạnh trong âm đ*o, đến từng điểm mềm mại, đưa

cô vào cảm giác tê dại.

Kha Dục bắt đầu nhấp mạnh, từ từ tăng tốc độ, để cô chỉ có một chút thời gian để thích nghi. Cậu đặt tay lên đùi cô, mở rộng chân cô ra, rồi cậu đẩy mạnh vào, dương v*t cương cứng tiến sâu vào trong cô, khuấy động âm đ*o của cô, phát ra âm thanh ướt át và nhấp nháy.

Càng giao hợp, chất lỏng càng nhiều.

Tiếng thở gấp của Lâm Hỉ Triều ngày càng nặng, chân cô đung đưa theo nhịp đẩy của cậu, cuối cùng không thể chịu nổi, yếu ớt thả xuống, ôm chặt lấy eo cậu.

Kha Dục bắt đầu đẩy nhanh nhịp độ, trong khoảnh khắc, mỗi cú nhấp vào như một nhát chém, xé toạc âm đ*o cô, khiến cô không thể ngừng rên rỉ.

"... Nhanh quá..."

Lâm Hỉ Triều thì thầm, cô cảm thấy cơ thể mình không thể chịu đựng được nữa. Mông cô bị ma sát liên tục trên mặt đá của bồn rửa, ngay cả khi có một chiếc khăn lót vẫn thấy không thoải mái. Kha Dục không dừng lại, nhịp điệu càng trở nên gấp gáp hơn, cô không thể giữ được nữa, cô cố di chuyển mông để thoát khỏi cảm giác đau đớn.

Vừa mới lùi lại, Kha Dục đã nhanh chóng giữ lấy hông cô, kéo cô trở lại với lực mạnh. Cậu gần như nâng cô lên, dương v*t của cậu thâm nhập sâu hơn vào bên trong cô, chạm tới điểm nhạy cảm sâu nhất, tạo ra cảm giác tê liệt và căng thẳng.

"Ahh..."

Lâm Hỉ Triều hét lên, nhưng cậu nhanh chóng ngăn cô lại bằng một nụ hôn. Cậu nhấp sâu vào cô, nhịp độ càng ngày càng nhanh hơn,

mạnh hơn, khiến cô gần như nghẹt thở.

Lâm Hỉ Triều thật sự không thể chịu đựng được nữa, cô nhắm mắt lại cắn mạnh vào môi cậu, máu ngọt đắng lan tỏa trong miệng.

Kha Dục buông cô ra, cúi đầu, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi vết máu.

Những giọt máu thấm vào đường vân tay của cậu, cậu khẽ cười: "Chưa sâu bằng lần trước."

Nói xong, cậu cắn mạnh vào vết thương đó, cố ý làm nó chảy máu nhiều hơn, máu từ từ tràn ra từ đôi môi mỏng của cậu. Cậu ôm lấy cổ Lâm Hỉ Triều, cúi đầu xuống, hôn cô một cách mãnh liệt và điên cuồng.

Chương 60: Ba kèo cá cược (H)

Tí tách, tí tách, tí tách.

Nước nóng trong bồn tắm tràn ra, chảy dọc theo thành bồn, tạo thành những dòng nước chảy xuống sàn.

Hơi nóng bốc lên, tạo nên một lớp sương mờ trên kính. Nhìn từ ngoài vào, thấy hai bóng dáng mờ ảo quấn lấy nhau.

Đằng sau lưng rắn chắc của Kha Dục là đôi vai mềm mại của Lâm Hỉ Triều.

Bàn tay cô từ từ trượt từ cổ cậu xuống, nhẹ nhàng chạm vào vùng eo, đồng điệu với nhịp điệu của cậu, khẽ chạm vào bụng cậu.

Tiếng thở gấp, tiếng hôn ướt át, tiếng nước chảy, và tiếng va chạm da thịt hòa quyện lại với nhau.

Nồng nhiệt và mơ màng.

Bên ngoài phòng tắm, cạnh sofa, điện thoại của Lâm Hỉ Triều rung lên từng hồi. Màn hình liên tục sáng lên rồi tắt, hiển thị cuộc gọi từ "Mẹ".

Sau tiếng chuông dài, cuộc gọi lại bị ngắt.

Kha Dục đã thỏa mãn với nụ hôn, nhấc Lâm Hỉ Triều lên đi đến bức tường kính, đặt cô đứng dựa vào đó.

Ngực cô lập tức áp sát vào kính, bị ép thành hai nửa hình bán nguyệt. Kha Dục giữ lấy eo cô, nâng mông cô lên rồi tiến vào từ phía sau.

Bên dưới của cô đã rất ướt, dương v.ật có thể dễ dàng tiến vào, Kha Dục một tay chống trên đầu cô, ầm một tiếng, xương mu lại va vào mông thịt, nhanh chóng đâm sâu vào trong, Kha Dục vươn eo hông, mạnh mẽ ma sát trong huyệt mềm.

Bầu ngực tròn trịa của Lâm Hỉ Triều bị những cú thúc mạnh từ phía sau làm cho rung lên——dán chặt, rồi lại bung ra, theo nhịp độ của Kha Dục càng ngày càng mạnh mẽ, đôi gò bồng trước ngực cọ cọ vào kính.

"Ưm...

Chưa được mấy nhịp, giọng cô đã dần thay đổi, vừa thở dốc vừa như muốn khóc.

"Làm sao vậy?"

"Ngực...

Lâm Hỉ Triều cắn môi rên rỉ. Ngực cô vốn đã đầy đặn, giờ đây như những khối trắng mềm mại, cọ xát trên kính ướt và trơn, đầu ngực bị chà sát dựng đứng lên, dính vài giọt nước.

Kha Dục nhìn thoáng qua, vẫn tiếp tục thúc vào.

Cậu trượt tay xuống, bóp lấy ngực cô, năm ngón tay xòe ra nắm lấy bầu ngực, lòng bàn tay chạm đến đầu ngực nhẹ nhàng xoa, các ngón tay cào vào đầu v*, kéo ra.

"Sướng không em?"

Kha Dục dùng cánh tay cọ vào bên ngực khác của cô mà cậu chưa

chăm sóc, nghe thấy Lâm Hỉ Triều trả lời nhỏ tiếng gì đó.

"Hửm?"

Giọng cô hoàn toàn không còn nữa.

Kha Dục nhắm mắt lại, cánh tay siết chặt, ôm lấy ngực cô, nâng hông lên rồi thúc sâu vào bên trong lỗ nhỏ. Mỗi lần cậu rút ra đẩy vào đều mạnh mẽ xé rách lớp thịt mềm mại ướt át, q.uy đầu đẩy mạnh vào không ngừng chạm đến tử c.ung.

Cơ thể Lâm Hỉ Triều không thể giữ vững được, mỗi lần Kha Dục va vào, cô lại bị đẩy về phía kính. Cô chống khuỷu tay lên tường kính, giọng vỡ ra: "Em... em không chịu nổi nữa, Kha Dục, tư thế này..."

Lời cô bị cắt ngang bởi loạt âm thanh va chạm ngày càng lớn, Kha Dục ôm lấy eo cô, hông vẫn tiếp tục thúc mạnh vào âm đ.ạo nhỏ, hai quả trứng đập vào mông cô, tạo ra những làn sóng thịt rung rinh.

Cô bị buộc phải theo nhịp với Kha Dục, mọi cảm giác trong đầu cô đều tập trung vào cái gậy th.ịt đang dập vào trong động của mình, hạ thân căng cứng đầy hơi nóng, như bị cậu làm thành một bãi nước. Cô gần như muốn tan chảy.

"Ư... Kha Dục... Em không muốn."

"Không muốn gì?"

Kha Dục ngừng động tác, bắt đầu cọ xát chậm rãi vào cô, cằm cậu tựa lên hõm vai cô, lưỡi dò xét liếm lướt qua cổ và tai cô.

Lưỡi dính dính ướt át. Kha Dục cũng dính dính ướt át.

"Không muốn anh hử?"

Cậu hỏi.

Ngay sau đó, cậu nâng hông đâm sâu vào mông thịt cô, dương v.ật nóng hổi tiến sâu hơn, xương chậu cậu ép vào mông cô, đầu dương v.ật cọ sát vào tử c.ung, Kha Dục nhấn vào điểm đó, từ từ lắc lư hông.

Lâm Hỉ Triều chống khuỷu tay lên kính, thở dốc, chậm chạp gật đầu. Kha Dục kề sát tai cô như cười khẽ, cánh tay vòng qua ngực cô siết chặt lại.

"Anh thích em nhiều lắm." Cậu bỗng nói.

Hơi thở anh nặng nề, hành động tay cũng mạnh mẽ.

"Thật sự. Không ai thích em hơn anh đâu, hãy nhìn anh nhiều hơn, nghĩ về anh nhiều hơn."

Tai Lâm Hỉ Triều bị cậu liếm đến nóng bừng, cô khẽ ừ một tiếng, giây sau đã bị Kha Dục ôm vào lòng, bước vào bồn tắm. Nước quá sâu, hai người họ vừa ngồi vào nước đã bắn tung tóe khắp nơi.

Hai người ngồi đối diện nhau, chân Lâm Hỉ Triều quấn quanh người Kha Dục, dương v.ật cậu vẫn cắm trong lỗ nhỏ của cô. Dòng nước ấm bao phủ họ, dao động trên làn da nhau.

Đôi mắt ướt át nhìn nhau lần nữa, cô nhìn thấy vết thương trên môi và xương chân mày của Kha Dục, dấu vết đỏ ửng đã mờ đi, bị nước biến thành màu hồng nhạt.

Nhìn xuống, Kha Dục đang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dính chặt và ấm áp.

Lúc này cậu nói: "Cùng cá cược nào."

Không phải là câu hỏi, cũng không phải xin ý kiến, mà là câu nói

khẳng định và thông báo.

Câu nói đó vừa dứt, Kha Dục dùng cả hai tay nâng đỡ đôi chân cô, nhấc eo lên đâm vào lỗ, làn nước bắn lên ngực cô, nổi lên một cảm giác nóng đầy tràn.

Dưới bề mặt nước long lanh, có thể nhìn rõ cảnh tượng dương v.ật ra ra vào vào cái lỗ mềm mại đó, dịch trắng từ cửa hang trào ra rồi tan trong làn nước, dương v.ật cọ xát, không ngừng tạo ra những gợn sóng.

Gương mặt Lâm Hỉ Triều đỏ ửng, vừa chịu đựng sự ma sát của Kha Dục, vừa thở dốc hỏi: "Cá... cá cược cái gì?"

"Giữa học kỳ THPT Số 1 sẽ chọn một học sinh làm đại diện thắp đèn giao thừa."

Lâm Hỉ Triều ôm lấy cổ cậu, nhấp nhô trên người cậu, vừa ngơ ngác vừa ngạc nhiên khẽ ừ.

Kha Dục tăng tốc độ đâm vào, tiếng nước chảy rì rào, nước bắn tung tóe khắp nơi. Cậu ép Lâm Hỉ Triều dựa vào thành bồn tắm, ngồi thẳng lên, một tay xoa âm v.ật cô, một tay thúc vào cô.

Tiếng thở rõ ràng.

Cậu từ từ giảm nhẹ động tác, tập trung vào việc xoa âm v.ật cô bằng ngón tay, cổ tay lay động dưới nước, môi âm h.ộ dính vào ngón tay cậu, rồi bị cậu mở ra, cọ vào gốc môi.

Lâm Hỉ Triều ngửa đầu rên rỉ, nắm lấy cánh tay cậu hỏi: "Rồi... rồi sao?"

Kha Dục tiến sát cô, hai chân cậu dang ra giữa hai chân cô: "Anh sẽ tìm cách để em đi."

"Cái gì?" Cô ngạc nhiên, rồi hỏi lại: "Nghi thức thắp đèn là gì?"

"Tuần sau em sẽ biết."

"Vậy cá cược là xem anh có làm em trở thành đại diện học sinh được không nhé?"

Lâm Hỉ Triều rất bối rối.

Chủ đề này rất bất ngờ, lại liên quan đến điểm mù của cô, hoàn toàn không liên quan đến mâu thuẫn của hai người tối nay.

Kha Dục không nói gì, ngón tay xoa hạt ngọc cô mạnh hơn, bốn ngón tay xoay một vòng, ngón cái chạm vào âm v.ật, tay không ngừng xoa bóp điểm nhạy cảm, động tác rất lớn, tạo ra những gợn sóng, mô âm h.ộ lật lên thành một khối mềm, nước ngấm vào, mang lại cảm giác dễ chịu.

Lâm Hỉ Triều không nhịn được rên rỉ, đầu óc cô mờ mịt, được ngón tay của Kha Dục làm rất thoải mái. Nhưng cô vẫn nói: "...Em không muốn cược nữa, bây giờ như vậy không tốt sao, không muốn làm gì khác."

Kha Dục khẽ nhếch môi, dừng động tác, nhấc tay từ mặt nước lên, đưa lên môi, thè lưỡi liếm ngón tay. Lưỡi trượt qua ngón tay một vòng, cậu nếm được vị mặn nhạt, rồi đưa tay ra, đặt ngón tay lên môi Lâm Hỉ Triều.

Cô vốn đã hơi hé môi, mi mắt mờ mịt nửa khép, đến khi nhận ra thì ngón tay của Kha Dục đã nhét vào đốt thứ hai, ấn lên lưỡi cô, quấn quanh trong miệng.

Cô mở mắt, đôi mắt trong veo phủ một lớp sương mờ, nhìn Kha Dục đầy bất lực. Cậu nhìn cô với vẻ bình thản, ngón tay cọ sát vào vòm miệng, chơi đùa với lưỡi cô, khớp tay trắng muốt phủ đầy chất lỏng trong suốt.

"Độ quan tâm của trường đối với một học sinh sẽ phản ánh qua phân bổ tài nguyên trong các hoạt động lớn nhỏ. Không chỉ cần học giỏi, mà còn liên quan đến nhiều lợi ích khác."

Ngón tay cậu từ từ chuyển từ việc nghịch sang đẩy vào rút ra, mô phỏng động tác của dương v.ật, ra vào giữa môi lưỡi của Lâm Hỉ Triều.

Đồng thời, dương v.ật vẫn cắm sâu trong cơ thể cô cũng bắt đầu di chuyển theo nhịp điệu.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày, ư ử kêu, bị ba ngón tay còn lại của Kha Dục giữ lấy cằm, tiếp tục tiến sâu vào miệng cô.

"Anh muốn em được trường quan tâm, không chỉ vì học giỏi mà còn vì những hoạt động lớn nhỏ như thế này nhất định phải có em."

Tỏa sáng và được chú ý.

"Lễ thắp đèn chỉ là khởi đầu."

Nhưng cậu không nói rõ ra.

Phân bổ tài nguyên, hay những thứ Hứa Căng Tiêu đã có, cậu sẽ tìm cách mang lại cho Lâm Hỉ Triều.

Cố ý tỏ tình với cô sao? Vậy hãy xem trong mối quan hệ cạnh tranh đối đầu, liệu có dám thật sự thích không.

Kha Dục rút ngón tay ra, cúi người ôm lấy Lâm Hỉ Triều, cánh tay vòng qua lưng cô, giúp cô tránh khỏi thành bồn tắm lạnh lẽo. Cậu nhẹ giọng dỗ: "Em phải đi cùng anh, cùng anh đến đỉnh cao vinh quang nhất."

Nếu điều em quan tâm là vầng hào quang, thì vầng hào quang của

anh chỉ có thể thuộc về em.

Lâm Hỉ Triều vùi mặt vào cổ Kha Dục, khuôn mặt cô bị cậu che khuất phần lớn. Cô nghe thấy những lời thì thầm của cậu bên tai, cơ thể bị cậu thâm nhập sâu, trong lòng chỉ mong sao mọi thứ sớm kết thúc.

Dù là cuộc làm tình này, hay những trò cá cược kéo dài vô tận.

Cô rõ ràng không muốn chia xa nữa.

Ngay giây phút đó, mọi suy nghĩ lộn xộn đều bị hành động thâm nhập mạnh mẽ của Kha Dục phá tan. Cậu giữ chặt đôi chân cô, gần như thô bạo thao túng cơ thể cô.

Nước bắn tung tóe, Lâm Hỉ Triều vòng tay ôm chặt vai cậu. Vì Kha Dục quá mạnh, cô không kìm được mà cắn nhẹ vào xương đòn cậu, vừa thở vừa khóc. Móng tay cô cào lên lưng cậu, cơ thể bị ép cảm nhận cơn khoái cảm mãnh liệt.

Lỗ thịt liên tục co thắt và bóp chặt, trong khi dương v.ật cậu đâm vào càng sâu hơn. Lâm Hỉ Triều bị đẩy xuống nước nóng, lại bị Kha Dục ôm chặt hơn, buộc phải đón nhận cậu, cho đến khi lên đỉnh, cô phải khóc lóc cầu xin cậu dừng lại.

Kha Dục áp mặt vào cổ cô, thở mạnh khi xuất tinh. Lâm Hỉ Triều đắm chìm trong dư âm, mắt đỏ hỏi: "Anh nói cá cược chỉ là như vậy sao?"

"Chỉ là như vậy."

"Nếu anh thua thì sao?"

"Không thể thua, anh sẽ luôn thắng."

Chương 61: Phát hiện

Lâm Hỉ Triều và Kha Dục lại một lần nữa quấn quýt trên giường.

Trong lúc điện thoại trên sofa rung lên lần thứ bao nhiêu không rõ, cô đang ôm gối, mắt nhắm nghiền, còn Kha Dục thì nhẹ nhàng di chuyển phía trên cô.

Họ vừa bước ra từ bồn tắm, cơ thể vẫn còn đang ấm nóng, và có lẽ sau cuộc cãi vã nhỏ, cả hai đều cần được giải tỏa hoặc an ủi, nên vòng thứ hai diễn ra một cách tự nhiên. Tuy không quá ồn ào nhưng cả hai đều khá tận hưởng.

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, cơ thể vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ vì ngâm nước nóng. Kha Dục bắt đầu nhịp nhàng và dần mạnh hơn, khiến cô thiếp đi, hai người không có thêm sự tiếp xúc nào khác ngoài những cử động dồn dập.

Đến giai đoạn cuối, Kha Dục quay cô lại, cúi đầu hôn và tăng tốc. Cô phản ứng theo bản năng, lưỡi lười biếng vươn ra, Kha Dục đẩy mạnh vài lần, tiếng thở dồn dập của cả hai hòa vào nhau.

Cô nghe thấy tiếng rên rỉ của Kha Dục, theo đó là tiếng rên khẽ của mình, Kha Dục buông lỏng người, thở sâu, giải tỏa hoàn toàn.

Trước khi đứng dậy, Kha Dục chạm vào khuôn mặt cô thì thầm điều gì đó vào tai, nhưng cô quá mệt mỏi để nghe thấy, toàn thân co lại trong chăn, mắt nhắm nghiền.

Trong cơn mơ màng, cô nghe thấy tiếng Kha Dục nói chuyện điện

thoại, sau đó là tiếng cửa mở, rồi giường bên cạnh lún xuống.

Kha Dục cúi đầu hỏi cô muốn tiếp tục ngủ hay ăn trước. Cô rúc vào chăn thêm một lúc, rồi hỏi bây giờ là mấy giờ.

"10 giờ rồi."

Cô lờ mờ mở mắt, mò mẫm điện thoại dưới gối, tay nhận lấy chiếc điện thoại lạnh lẽo từ Kha Dục.

"Dì có gọi điện."

Lâm Hỉ Triều giật mình tỉnh hẳn, ngồi dậy, cuống cuồng kiểm tra điện thoại. Kha Dục vuốt tóc cô: "Anh bảo bạn em về trước rồi."

"Ăn cơm trước đi."

Cô lắc đầu, mở danh bạ, hắng giọng, liếc nhìn Kha Dục. Kha Dục hiểu ý ngồi xuống sofa, giữ khoảng cách với cô, yên lặng mở hộp đồ ăn ra.

Cậu nghe Lâm Hỉ Triều lắp bắp giải thích với mẹ qua điện thoại, nghe cô nói sẽ về ngay.

"Không ăn à?" Cậu ngước mắt hỏi.

Lâm Hỉ Triều đã bắt đầu mặc quần áo, lắc đầu.

Cô trông có vẻ mệt mỏi, mặc đồ một cách vội vàng, mái tóc dài bị áo che kín. Kha Dục cầm chìa khóa xe, đứng phía sau giúp cô gỡ tóc ra khỏi áo.

Họ nắm tay nhau, mở cửa xuống cầu thang rồi lên xe.

Trên đường đi, cả hai đều im lặng, Lâm Hỉ Triều tựa đầu vào cửa sổ, lại mơ màng ngủ thiếp đi. Kha Dục không nói gì, chỉ im lặng lái xe.

Khi xe tới cổng Thiên Dụ Sơn, Lâm Hỉ Triều định nói muốn xuống xe tại đó rồi tự đi vào.

Thì Kha Dục nhìn về phía nào đó, nói: "Dì."

"Hả?"

Cô nhìn theo, quả nhiên thấy mẹ mình đang đứng ở cổng nhìn chằm chằm ra đường.

Lâm Hỉ Triều thở gấp, ngồi thẳng dậy, muốn che mặt nhưng lại thấy không đúng, sau đó vội đổi thành cuống quýt tháo dây an toàn định chui xuống ghế.

Kha Dục giữ tay cô lại: "Đừng lo."

Lo lắng chết đi được!

Lâm Hỉ Triều cúi đầu nói nhỏ: "Anh lái vào trong, em sẽ xuống ở trong."

Kha Dục cười nhẹ, quay vô-lăng tiến về cổng chính, xe từ từ dừng lại, ngay trước mặt mẹ cô.

Cậu hạ cửa sổ, chống khuỷu tay lên cửa sổ, gọi một tiếng "Dì".

Hỉ Triều cắn môi, trong lòng mắng Kha Dục không biết bao nhiêu lần, cô từ từ ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của mẹ mình.

Mẹ cô vốn đang cười, nụ cười lập tức cứng lại khi thấy cô ngồi cạnh Kha Dục.

"Mẹ."

Lâm Hỉ Triều rụt rè chào.

Tiếng cạch của dây an toàn mở ra, cô vừa tránh ánh mắt dò hỏi của mẹ, vừa mở cửa xe.

Mẹ cô môi mím chặt, dù Kha Dục ở đó nhưng bà vẫn lộ ra chút tức giận, tuy nhiên rõ ràng là đang cố kìm chế, không phát tác.

Kha Dục nghiêng người, chắn tầm nhìn của mẹ cô, giọng điềm tĩnh giải thích: "Cháu gặp Hỉ Triều ở buổi họp lớp, nghe nói cô ấy về nhà, nên tiện đường đưa cô ấy về."

"À... vậy cảm ơn cháu nhiều nhé."

Mẹ của Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm, vẫn nghiêng đầu quan sát cô.

Khi đèn trần ở ghế lái bật sáng lúc cửa xe mở, sự chú ý của bà lại bị Kha Dục thu hút.

"Cháu ơi, mặt cháu... sao lại thế này?"

Trên lông mày và môi, có những vết sẹo nhạt rõ ràng.

Gần đây Kha Dục thường xuyên có những vết thương kỳ lạ.

Bước chân của Lâm Hỉ Triều chững lại, nhận ra vết sẹo tương tự trên môi mình, cô vội rụt đầu vào cổ áo, vừa lắng nghe câu trả lời của Kha Dục vừa chậm rãi bước đi.

Kha Dục dùng tay chạm vào môi, liếc mắt thấy Hỉ Triều đang đi vòng qua đầu xe, cậu nhẹ nhàng cào vết sẹo bằng ngón tay, thản nhiên đáp:

"Là bạn gái cháu làm đấy."

...

Cả không gian lập tức im lặng.

Tim Lâm Hỉ Triều đập thình thịch, cô cúi đầu càng thấp, đi tới vị trí cửa trước cô quay đầu lườm Kha Dục một cái, đôi mắt to tròn rũ xuống, nhắc nhở trong im lặng.

"Ồ... cháu có người yêu rồi à." Giọng mẹ Hỉ Triều đầy ngạc nhiên.

"Dạ, được một thời gian rồi."

Kha Dục xoay cổ, mắt liếc vô tình về phía trước kính.

Lâm Hỉ Triều nắm chặt tay, thấy mẹ quay sang nhìn cô giận dữ, rồi lại hỏi Kha Dục trong xe.

"Đã lâu vậy rồi, mẹ cháu biết không?"

"Bà ấy biết."

Cô cuối cùng cũng đi đến bên mẹ, hoàn toàn lọt vào tầm mắt của Kha Dục, cô cúi đầu, bấu chặt ngón tay.

Kha Dục để ý đến động tác nhỏ của cô, một tay đặt lên vô lăng.

"Bà ấy biết từ lâu rồi."

Tiếng động cơ vang lên, cậu khởi động lại xe.

Ngón tay bấu mạnh, Hỉ Triều cau mày, nghe thấy giọng mẹ cô nén giận: "Vậy thì tốt." Rồi bà hắng giọng, đổi giọng hỏi Kha Dục có về nhà không hay sẽ đi đâu.

"Đi thêm một chuyến nữa."

Kha Dục trả lời chậm rãi, dừng lại một chút rồi nói: "Đi tìm bạn gái."

...

Ngón tay Lâm Hỉ Triều thả lỏng, ngạc nhiên ngẩng lên, cô nghe thấy mẹ mình rõ ràng đang thở phào nhẹ nhõm.

Bầu không khí đột nhiên dịu lại.

Mẹ cười nhẹ gật đầu: "Được rồi, vậy chú ý an toàn nhé, sáng mai cháu muốn ăn gì?"

"Cái gì cũng được ạ."

Kha Dục chuyển số, nâng cửa sổ xe, xoay vô lăng lùi xe lại: "Vậy cháu đi trước, tạm biệt dì."

"Được rồi, cảm ơn cháu đã đưa Hỉ Triều về."

...

Xe dần dần rời khỏi tầm mắt hai người.

Lâm Hỉ Triều hoàn hồn, nuốt nước bọt, ngượng ngùng gọi: "Mẹ, con xin lỗi."

Không có người ngoài ở đây, sắc mặt của mẹ cô lập tức thay đổi.

"Làm sao vậy Hỉ Triều, sao bây giờ tới điện thoại con cũng không nghe, con cứ như vậy hết lần này đến lần khác, biết mẹ lo lắng cho con đến thế nào không!"

"Con xin lỗi."

Cô nhỏ nhẹ trả lời.

Hôm nay có nhiều chuyện dồn dập xảy ra.

"Con là con gái, giờ này còn ở ngoài chơi, đã gần 11 giờ, họp lớp thì cũng phải về sớm chứ."

"Con sẽ không như thế nữa."

Cô nghĩ nghiêm túc.

Sau này sẽ để điện thoại ở chế độ to nhất, không được bỏ lỡ bất kỳ cuộc gọi nào, không không, là cuối tuần sẽ không đi chơi nữa, chỉ ở nhà, không có việc gì hết.

Mẹ cô thở dài, nắm tay Hỉ Triều bước vào cổng.

Đèn đường sáng rực rỡ, kéo dài bóng hai mẹ con, họ đi chậm rãi.

"Con có biết Kha Dục đang yêu không?" Mẹ cô hỏi.

Hỉ Triều gật đầu, rồi nhanh chóng lắc đầu.

"Con đừng học theo nhé, sau kỳ thi đại học mẹ sẽ không kiềm kẹp con thế này nữa, nhưng bây giờ thì không được."

Cô nhỏ nhẹ đáp, mắt nhìn xuống cái bóng in trên mặt đất, mỗi khi đi qua ánh đèn đường, ánh sáng phủ kín quanh người, cô lại càng cúi đầu sâu hơn.

Mẹ cô lại thở dài: "Dạo này mẹ cứ thấy khó chịu, mẹ nghĩ, có lẽ việc chuyển trường với chuyển cho con đến đây là mẹ sai rồi."

Dù điểm số đã cải thiện rất nhanh, nhưng khi rảnh rỗi, mẹ cô lại nhớ đến những chuyện vụn vặt, càng ngày càng thấy con gái mình có điều gì đó rất khác lạ.

Những gì đã nói và đã làm, trong giai đoạn nhạy cảm dễ mắc sai lầm này, cần sự hướng dẫn chỉnh sửa của phụ huynh.

Mẹ Hỉ Triều quay lại nhìn con gái, thấy cô vẫn chúi đầu vào cổ áo.

"Con sao thế, lạnh hay không khỏe hả?"

Bà cúi xuống định sờ trán kiểm tra nhiệt độ, Hỉ Triều theo phản xạ né tránh, có điều phản ứng hơi mạnh nên đã khiến mẹ cô nghi ngờ, bà cau mày đưa tay kéo cổ áo cô xuống, nắm cằm cô nâng lên.

Lâm Hỉ Triều hoảng loạn, vội mím môi, nhưng vẫn không che được.

Mẹ cô đã nhanh chóng nhận ra vuốt môi cô xuống, nhìn chằm chằm vào vết thương, cuối cùng bà thở dài.

Trên cánh môi cô hiện rõ vết thương nhỏ khó thấy, nhưng đứng dưới ánh đèn đường sáng rực, không tài nào có thể che giấu khỏi mắt mẹ cô.

Không cần bất kỳ lời giải thích nào.

Mẹ cô dừng lại, một lúc lâu sau, bà kéo lại cổ áo cho Hỉ Triều.

"Con nên ở nội trú đi."

Giọng quá nhẹ.

"Là lỗi của mẹ, con nên ở nội trú."

Tiếng bước chân vang lên trở lại, một nhanh một chậm, Lâm Hỉ Triều kéo khóa áo khoác xuống, nhìn bóng lưng vội vã của mẹ, cảm giác cay cay nơi sống mũi.

-

Kha Dục tìm đến Cẩu Hề Duy.

Trong một quán bar ngầm trên đường Hoa Khoa Nam, quán rất nhỏ,

cứ đến cuối tuần là chật kín người, đèn neon xoay tròn trên đầu, Kha Dục đi qua quầy bar và DJ, ở góc nhỏ thấy Cẩu Hề Duy đang nói chuyện với một nhóm cô gái xinh đẹp, trông có vẻ lớn tuổi hơn cậu ta.

Kha Dục cười nhẹ, đi thẳng tới vỗ vai.

Cẩu Hề Duy quay lại, cười tươi đứng dậy, lại ghé sát vào cô gái gần nhất nói: "Đợi em chút nhé chị."

Nói xong, cậu ta cầm cốc nhựa trên bàn đưa cho Kha Dục: "Nghe anh nói muốn đến, nên em đã pha sẵn cho anh rồi này."

Kha Dục nhận lấy, quay ra ngoài, mua một chiếc hamburger từ xe bán hàng trên phố rồi ngồi bên ngoài với Cẩu Hề Duy.

Dòng người tấp nập qua lại.

Kha Dục lấy giấy rút bỏ rau trong hamburger, chậm rãi nhai một miếng.

Cậuh chưa ăn cơm à?"

Kha Dục không trả lời.

Cẩu Hề Duy nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Kha Dục, lại quan sát tâm trạng của cậu, cười: "Đã làm chuyện đó rồi, mà sao tâm trạng vẫn không tốt thế?"

"Nói chuyện chính đi."

Cẩu Hề Duy ho một tiếng, ngồi thẳng người lại, châm một điếu thuốc: "Nói về chuyện này cũng buồn cười lắm, anh còn nhớ lớp thi đua hồi cấp hai của chúng ta không? Cái lớp anh chỉ tham gia được một hai tiết đó."

"Không nhớ."

"Ha, Hứa Căng Tiêu cũng học trong lớp đó, em vốn chẳng nhớ tên đó là ai đâu, mà sau này gặp lại ở trường Thực Nghiệm, là cậu ta chủ động nói chuyện với em."

"Thằng đó nói chuyện với cậu?"

Kha Dục nhai vài miếng rồi đặt xuống, cảm thấy ngán, cậu lại cầm cốc nhựa uống một ngụm.

"Ừ, cậu ta hỏi em còn nhớ cậu ta không, cậu ta nói hồi đó học lớp thi đua, thành tích rất kém."

"Thành tích kém?"

"Đúng vậy, thầy Trương hồi đó dạy lớp mình rất thích khen anh, cũng thích chửi người này người kia ngu ngốc, còn nói cậu ta là học sinh đội sổ nữa, ngoài anh thì em chỉ nhớ mỗi người đội sổ đó, hóa ra cậu ta là Hứa Căng Tiêu. Giỏi thật, giờ đã đạt đến trình độ của anh rồi."

Kha Dục đặt cốc xuống, lườm Cẩu Hề Duy một cái.

Cẩu Hề Duy cười khoác vai cậu: "Em cũng tham gia thi đấu mà, cậu ta luôn giúp em, hồi đó Thư Nhiên thích cậu ta, lúc em theo đuổi Thư Nhiên cũng nhờ cậu ta nhắn giúp."

Ngón tay lướt dọc theo thành cốc, Kha Dục cúi đầu: "Cậu ta thích làm mấy chuyện đó lắm à?"

Cẩu Hề Duy cười khẽ, không nói gì.

Kha Dục tiếp tục hỏi: "Mẹ cậu ta dạy ở trường nào?"

"Trước đây dạy ở trường Thực Nghiệm, chủ nhiệm lớp của Hứa Căng

Tiêu, sau này Hứa Căng Tiêu xảy ra chuyện, bà ta chủ động chuyển công tác đến Dự Đức."

Cẩu Hề Duy dừng lại một lúc, dùng đầu thuốc chỉ vào cổ tay, nhả khói: "Mẹ cậu ta thật sự rất nghiêm khắc, nhiều lứa học sinh do bà ta dạy đều nói vậy."

Ánh mắt Kha Dục dừng lại ở cổ tay Cẩu Hề Duy, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, hỏi: "Còn số của thầy Trương lớp thi đua không?"

"Còn."

Hai người lấy điện thoại ra trao đổi số, Cẩu Hề Duy nói: "Sắp Tết rồi, Tết Dương lịch đi chơi cùng nhau nhé, anh Kha."

"Để xem đã."

"Dù gì trường anh cũng tổ chức Tết rất hoành tráng, lễ thắp đèn rất long trọng, ồ, lần này có anh tham gia đúng không?"

Kha Dục cúi đầu nhập số, nhún vai.

"Không phải Hứa Căng Tiêu à? Gần đây cậu ta nổi tiếng, trường bọn em nói rằng THPT Số 1 đưa cậu ta về như một báu vật."

Kha Dục cúi đầu cười nhẹ, không nói gì, cất điện thoại vào túi, sau đó vỗ vai Cẩu Hề Duy: "Đi thôi."

Nói xong định đứng dậy, nhưng Cẩu Hề Duy kéo cậu lại, dập tắt điếu thuốc trên bàn, rồi cậu ta ngẩng đầu lên, không còn nét cười đùa nữa, cậu ta nghiêm túc nói:

"Anh Kha, thật ra Hứa Căng Tiêu không giống chúng ta, anh... tốt nhất nên giữ khoảng cách."

Tiếng nhạc từ quán bar vang lên từng hồi.

Kha Dục rút tay ra, cặp mày hẹp dài khẽ nhướng lên, không nói gì.

Chương 62: Nghi thức thắp đèn

Ngày hôm sau, mẹ Lâm và Thích Cẩn đóng cửa nói chuyện rất lâu.

Lâm Hỉ Triều ngồi trong phòng làm bài tập, tâm trạng u uất chờ tin tức. Con mèo vàng nằm dài trên bàn, được cô vuốt ve phát ra tiếng kêu thỏa mãn.

Không ai nói với Kha Dục chuyện này, Lâm Hỉ Triều cũng không định kể với cậu. Sau khi tự mình gây ra đống rắc rối, sáng sớm cậu đã rời nhà.

Mẹ cô không nói rõ chuyện xảy ra tối qua, chỉ nhắc đến việc ở ký túc xá rồi im bặt.

Mọi người đều hiểu nhưng không ai nói thẳng ra, có lẽ vì nghĩ rằng trẻ con chỉ cần nghe theo quyết định của người lớn, không cần giải thích thêm.

Cô cũng nghĩ ở ký túc xá khá tốt, tiết kiệm thời gian và công sức, ở trong ký túc xá không cần lo mẹ sẽ phát hiện thêm điều gì.

Bởi vì, các bậc phụ huynh có thể nghĩ rằng cô và Kha Dục chỉ đơn giản là đang yêu đương, nhưng họ không biết rằng hai người đã qua lại nhiều lần.

Cô nghĩ ngợi miên man, cửa phòng bị ai đó gõ nhẹ.

Quay đầu lại, Thích Cẩn và mẹ cô đang đứng ở cửa.

Thích Cẩn mỉm cười dịu dàng với cô, sau đó vỗ vai mẹ: "Để tôi nói chuyện với Hỉ Triều nhé."

Mẹ cô cau mày nhìn cô một cái, rồi quay lưng bỏ đi.

Lâm Hỉ Triều bước tới, nghe thấy Thích Cẩn nói: "Dì đã nói chuyện với trường và giáo viên chủ nhiệm của cháu rồi. Ký túc xá sẽ được điều chỉnh vào tuần này, tuần sau cháu có thể chuyển vào ở."

"...Cảm ơn dì."

Thích Cẩn mỉm cười, vuốt nhẹ khuôn mặt cô: "Phòng của Kha Dục ở ký túc xá trường cũng đã được sắp xếp lại."

Lâm Hỉ Triều bối rối, Thích Cẩn nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô.

Bà ấy nhẹ giọng nói: "Bên phía Kha Dục dì sẽ quản lý, cháu đừng quá nuông chiều nó. Nó dám gây rắc rối trước mặt mẹ cháu, thì cũng nên nhận chút trách phạt rồi."

"Bà ấy cười nhẹ: "Còn những gì dì đã nói với cháu lúc trước, vẫn còn nguyên hiệu lực."

Thích Cẩn nhìn vào đôi môi của Lâm Hỉ Triều, khẽ chạm vào vết thương nhỏ, mỉm cười: "Thật là quá đáng."

...

Chuyện này được tiến hành một cách lặng lẽ mà Kha Dục không hề hay biết.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đến thứ hai, lễ chào cờ, hiệu trưởng thông báo về lễ thắp đèn vào cuối năm.

Cây bạch quả trăm tuổi ở quảng trường trung tâm sẽ được quấn bằng vải đỏ và dây đèn. Vào ngày cuối cùng của năm cũ, đại diện

học sinh và hiệu trưởng sẽ cùng nhau nhấn nút thắp sáng đèn, chính thức bắt đầu buổi lễ.

Mặc dù quá trình này rất đơn giản, nhưng năm nào trường cũng tổ chức rất hoành tráng, còn mời phụ huynh tham gia, coi đây như một dịp để quảng bá thành tích lẫn trao đổi hợp tác, nên rất được coi trọng.

Lâm Hỉ Triều chuyển đến vào học kỳ hai lớp mười, vừa kịp bỏ lỡ lễ năm ngoái, nên cô không hiểu được vinh dự và ý nghĩa của việc trở thành đại diện thắp đèn.

Khi nghe tin về việc bầu chọn đại diện, cô lén hỏi Từ Viện Viện.

Từ Viện Viện ghé tai cô thì thầm: "Đại diện thắp đèn do giáo viên đề cử và học sinh bỏ phiếu bầu chọn, năm nào cũng chọn từ lớp mười một, vì lớp mười thì quá mới, còn lớp mười hai thì bận rộn, nên những người quan tâm đến việc này đều rất nhiệt tình."

Người đứng đầu cuộc bầu chọn sẽ nhận được nhiều vinh dự với danh tiếng, được cả phụ huynh và các cựu học sinh chú ý.

"Tớ chưa từng thấy Kha Dục tham gia, đúng không?" Lâm Hỉ Triều chớp mắt.

"Đúng vậy, năm ngoái là một chị lớp mười hai. Nhưng năm nay, khả năng của Kha Dục rất cao, nhưng tớ nghĩ Hứa Căng Tiêu cũng có cơ hội lớn."

"Tớ đoán giáo viên lớp mình sẽ đề cử cậu." Từ Viện Viện quay lại nhìn Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều im lặng, suy nghĩ về cuộc cá cược của Kha Dục: "Tớ có phải là người ít có khả năng nhất không?"

Lúc đó, micro phát ra tiếng rít.

Hiệu trưởng thông báo lễ hội nghệ thuật văn hóa sẽ diễn ra cùng với buổi lễ thắp đèn.

Từ Viện Viện lên tiếng giữa tiếng vang của micro: "Nếu cậu có tổng số phiếu cao nhất thì chắc chắn sẽ được chọn, nhưng việc bầu chọn học sinh chủ yếu dựa trên độ nổi tiếng, Hỉ Triều, thật lòng mà nói..."

Cô ấy có chút do dự khi nói đến đây, nhưng cuối cùng vẫn thẳng thắn: "Mọi người biết đến cậu, phần lớn là vì Kha Dục."

Nhưng học sinh trường THPT Số 1 không bầu cho ai đó chỉ vì quan hệ tốt hay ai đó là bạn gái của ai.

Ngược lại, họ rất ghét cái gọi là "quan hệ thân quen" không có thực lực này.

Những học sinh được giáo viên chọn trong vòng đầu tiên đều có thành tích xuất sắc, Hỉ Triều khó có thể cạnh tranh nổi với họ vì cô không ổn định.

Tóm lại là rất khó, vô cùng khó.

Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm, cô không quan tâm đến những hoạt động này, cảm thấy chúng khá là phù phiếm, không bằng việc học tập.

Cô cũng không hiểu tại sao Kha Dục lại đặc biệt cược để cô tham gia vào việc này.

Thật ra thì, cô cảm thấy mình không có nhiều hứng thú lắm.

Kha Dục cũng không nói cho cô biết cược cái gì.

Sau khi buổi họp kết thúc, Hỉ Triều khoác tay Từ Viện Viện trở về lớp. Cô suy nghĩ rất lâu rồi cuối cùng quyết định nói với Viện Viện:

"Tuần tới tớ sẽ ở ký túc xá."

"Á? Tại sao vậy!" Viện Viện ngạc nhiên, nhìn xung quanh rồi hỏi: "Cậu không ở với ai đó sao? Sao tự dưng lại muốn vào ký túc xá?"

Hỉ Triều nhăn nhó: "Nói ra thì khá phức tạp."

"Này, tớ luôn muốn hỏi cậu, thứ bảy đó đã xảy ra chuyện gì? Sao Kha Dục đột nhiên nói sẽ đến?"

Cầu thang lên khá đông đúc, Hỉ Triều bị đám đông đẩy về phía tường. Cô vô tình chống tay lên tường, tay áo đồng phục trượt lên, để lộ một phần cánh tay.

Cô nhìn xung quanh, thấy một nam sinh đang nhìn mình, nhận ra đó là Hứa Căng Tiêu.

Cô lập tức tránh ánh mắt đó, rồi quay qua lắc đầu với Viện Viện, tránh đề cập đến chủ đề vừa rồi.

Hai người bị dòng người cuốn lên, nhưng Hứa Căng Tiêu vẫn đứng yên tại chỗ.

Hỉ Triều bước lên một bậc, đi song song với cậu ta, Viện Viện đẩy nhẹ Hứa Căng Tiêu một cái: "Sao cậu lại đứng đây? Đi lên chứ."

Hứa Căng Tiêu không phản ứng, chỉ thò tay vào túi rồi lấy ra một cái gì đó, sau đó đưa cho Hỉ Triều.

Một mảnh trắng dài.

Là một miếng băng cá nhân.

Hỉ Triều không nhận, nhìn cậu ta với vẻ nghi hoặc. Cậu ta liền đặt nó vào tay cô.

Cậu ta chỉ vào cổ tay mình, mắt nhìn vào cổ tay của Hỉ Triều, nhẹ nhàng nói: "Dán vào thì tốt hơn."

Nói xong, cậu ta bước lên.

Hỉ Triều siết chặt mảnh dài trong tay, kéo tay áo đồng phục xuống.

Cô suýt quên mất, ở giữa cổ tay của mình, có một vết cắn rõ ràng do Kha Dục để lại.

...

Danh sách các ứng cử viên cho việc thắp đèn đã được đăng lên trang web của trường vào buổi trưa.

Thật sự, người được chọn ở lớp Hỉ Triều chính là cô.

Có nghĩa là, cuộc bầu cử ẩn danh toàn trường sẽ bắt đầu từ giờ phút này và kéo dài đến buổi lễ chính thức hai tuần sau.

Ai là người thắng cuộc, không ai biết trước được.

Thật ra năm nay đã sắp kết thúc mà không ai nhận ra.

Hỉ Triều đang kéo trang web xuống xem danh sách, Viện Viện ngồi cạnh cô với điện thoại trong tay.

Viện Viện nói: "Năm nay có điều thú vị."

"Cái gì?"

"Cậu có thể bỏ phiếu cho ứng cử viên khác."

"Bỏ phiếu cho ứng cử viên khác?"

"Đúng vậy, một phiếu của một ứng cử viên tương đương với 50

phiếu bình thường, haha."

Hỉ Triều đăng nhập lại vào tài khoản cá nhân trên trang web, dưới mục hồ sơ của cô, quả nhiên có thông báo liên quan đến việc bỏ phiếu.

Viện Viện gõ nhẹ lên bàn của cô: "Cậu sẽ bỏ phiếu cho ai? Kha Dục chứ?"

Cô thờ ơ trả lời: "Để sau đi, chẳng phải còn hai tuần nữa sao?"

"Thật ra thì tớ khuyên cậu nên bỏ phiếu sớm."

"Tại sao?"

"Càng về cuối, số phiếu càng quan trọng, cậu biết năm ngoái chị kia đã làm thế nào để được chọn không?"

Viện Viện bấm vào banner trên trang web sau đó vào hộp bỏ phiếu của Hỉ Triều. Dưới ảnh của cô đã tích lũy được hơn 40 phiếu.

Viện Viện nói: "Có một nhóm người không quan tâm đến các hoạt động lớn nhỏ của trường, nhưng họ giữ lại phiếu đến phút cuối cùng. Số phiếu của nhóm này là quan trọng nhất. Chị ấy đã đi xin phiếu từng người, cuối cùng đã được chọn."

Hỉ Triều nhíu mày: "Không phải là bầu chọn ẩn danh sao?"

"Nhưng có người có cách mà, vì vậy Hỉ Triều, năm nay chắc chắn sẽ có người học theo. Nếu cậu không muốn đứng về phía ai đó hay làm mất lòng người khác, tốt nhất là bỏ phiếu sớm."

Viện Viện cũng không nhận ra rằng, trong suy nghĩ của cô ấy, việc Hỉ Triều có thể đứng đầu bảng phiếu đã bị loại trừ, cô ấy chỉ coi cô như một người tham gia.

Nhưng năm nay, thật sự thì ai cũng là người tham gia.

Nói xong, cô ấy mỉm cười lướt ngón tay xuống, nhấn vào mục [Lâm Hỉ Triều], bấm bỏ phiếu thành công.

Thanh tiến trình kéo dài, số phiếu vừa đúng năm mươi.

...

"Wow, Kha Dục đã có hơn 400 phiếu rồi."

Trên sân bóng rổ.

Kha Dục vừa chơi xong một trận, chống tay ra sau ngồi cạnh Tưởng Hoài, thở hổn hển, mở nắp chai nước, hỏi: "Người gần nhất sau tao là ai?"

"Để tao xem..." Giang Hoài lướt điện thoại: "Hứa Căng Tiêu, hơn 200 phiếu."

Kha Dục đưa tay ra, Giang Hoài đưa điện thoại cho cậu.

Cậu lướt qua danh sách từng người một, danh sách ứng cử viên được sắp xếp theo số phiếu, tổng cộng có 16 người, cậu lướt đến vị trí thứ mười, nhìn thấy Lâm Hỉ Triều.

Dưới ảnh của cô có ghi chú "đã bỏ phiếu".

Kha Dục ném điện thoại cho Tưởng Hoài: "Mày bỏ phiếu cho cô ấy?"

Tưởng Hoài liếc điện thoại, cười nhạt: "Đó không phải vì mày sao."

"Mày bỏ phiếu cho cô ấy vì tao, thì bao nhiêu người nữa cũng sẽ làm như vậy?"

"Sao?" Giang Hoài hơi ngớ người.

Kha Dục không trả lời, chỉ uống nước.

"Cuối tuần mày đi gặp Cẩu Hề Duy à?" Giang Hoài hỏi.

"Ừ."

"Thằng đó nói gì với mày?"

Chuông báo hiệu vào lớp vang lên, đây là tiết thể dục, học sinh từ các lớp khác đang đi đến sân bóng chuyền gần đó. Kha Dục quay đầu, thấy Hứa Căng Tiêu giữa đám đông.

Cậu từ từ đóng nắp chai, ném vào thùng rác không xa.

Một tiếng "bốp" vang lên, chai nước rơi vào thùng rác. Kha Dục đứng dậy, búng ngón tay với Giang Hoài.

"Hợp tác nào."

Trong tiết học này, họ sẽ luyện tập kỹ năng đập bóng chuyền.

Giáo viên thể dục để rèn luyện kỹ năng không thiên vị, sắp xếp hai lớp cùng nhau, xáo trộn giao chéo nhau.

Nếu theo thứ tự chiều cao, Kha Dục đáng lẽ phải đấu với một nam sinh cao tương đương, nhưng khi giáo viên thể dục thổi còi, Kha Dục xoay cổ, rồi trực tiếp gọi lớn: "Hứa Căng Tiêu."

Hứa Căng Tiêu đã chuẩn bị sẵn sàng tư thế, nghe tiếng gọi thì quay đầu lại.

Kha Dục vẫy tay, rồi chỉ vào vị trí đối diện, nở nụ cười: "Đến không?"

Mọi người đều nhìn về phía này.

Có những tiếng xì xào nhỏ trong đám đông.

Hứa Căng Tiêu từ từ tháo kính, nhìn Kha Dục khá lâu, cuối cùng bước tới đứng đối diện cậu.

Hai người đối diện nhau, Kha Dục mỉm cười một cái, cúi đầu không nói gì, đã bắt đầu xắn tay áo.

Kỹ năng đập bóng cần sử dụng cánh tay giữa, phải để lộ toàn bộ da.

Kha Dục xắn tay áo lên đến khuỷu tay, ngước mắt lên, thấy Hứa Căng Tiêu không có động thái gì, tay vẫn bị che bởi đồng phục.

"Có ý gì?"

Kha Dục cúi xuống nhặt bóng, cằm hướng về phía tay Hứa Căng Tiêu: "Cậu thế này thì tôi làm sao chơi được?"

Hứa Căng Tiêu không động đậy, bình tĩnh đáp: "Cậu cũng có thể như vậy."

Cậu ta thản nhiên nói: "Tôi bị thương, không vén lên được."

Bóng rơi xuống đất.

Kha Dục nhún vai, tỏ vẻ không có hứng thú: "Thôi vậy."

Cậu quay sang gọi Tưởng Hoài: "Chúng ta đổi chỗ đi."

Hứa Căng Tiêu nhíu mày.

Kha Dục đã quay người đi về phía vị trí của Tưởng Hoài, Tưởng Hoài ném bóng cho cậu rồi đi tới.

Tưởng Hoài chào đùa: "Đổi cho tôi rồi nhé, thần đồng."

Nói xong, cậu ta bắt đầu giao bóng.

Hứa Căng Tiêu hít một hơi thật sâu, chỉ có thể nhanh chóng chuẩn bị tư thế đập bóng.

Giang Hoài vốn là một kẻ nghịch ngợm, sức mạnh không thua kém Kha Dục, thậm chí còn mạnh hơn, mỗi cú đánh đều rất khó đoán, đập bóng vào những chỗ Hứa Căng Tiêu không ngờ tới.

Cậu ta không xắn tay áo, bóng chạm vào áo trơn tuột không nảy lên, cũng không bắt được.

Mười lần đập bóng, có chín lần bóng rơi xuống đất, Hứa Căng Tiêu liên tục nhặt bóng.

"Cậu có làm được không đấy." Tưởng Hoài tỏ vẻ khó chịu: "Không xắn tay áo thì chơi thế nào được?"

Hứa Căng Tiêu nhẹ nhàng đáp: "Tôi có vết thương..."

"Thầy ơi!"

Tưởng Hoài cắt lời, lớn tiếng gọi thầy giáo: "Không thể luyện tập được thầy ơi!"

Giáo viên thể dục tiến đến hỏi có chuyện gì.

Giang Hoài chỉ vào Hứa Căng Tiêu: "Cậu ta không xắn tay áo, em không thể chơi được, không thể luyện tập."

Giáo viên vỗ vai Hứa Căng Tiêu: "Chơi bóng chuyền cần phải dùng cánh tay, em như vậy thì không tốt, phải xắn tay áo lên."

Hứa Căng Tiêu nuốt nước bọt, giải thích: "Thưa thầy, tay em bị thương."

"Ai biết có phải là cái cớ không, tiết thể dục trước có tới cả trăm học sinh bảo mình bị thương."

Tưởng Hoài hét lên.

Giáo viên nhìn vào tay cậu ta: "Em có thể viết được không?"

Hứa Căng Tiêu đáp: "Có."

"Có thể cầm đồ không?"

"Cũng có."

Giáo viên thể dục cau mày: "Vậy thì không sao, xắn tay áo lên."

Ngực Hứa Căng Tiêu phập phồng, muốn nói gì đó.

Nhưng xung quanh đã bắt đầu bàn tán, học sinh lớp của Kha Dục và Giang Hoài đều cười nói rằng cậu ta thật kỳ cục, chẳng phải là đàn ông, con trai ai mà không có vài vết thương, cậu ta thật yếu đuối.

Hứa Căng Tiêu quay đầu lại nhìn, những người đó khoác vai nhau đứng sau lưng Kha Dục, nhìn chằm chằm vào cậu ta, Kha Dục đứng giữa cầm bóng, lưỡi chạm vào má, mỉm cười nhìn cậu ta.

Bóng nảy xuống đất, một lần, hai lần, ba lần, giống như nhịp tim của Hứa Căng Tiêu ngày càng mạnh mẽ.

...

"Xin lỗi thầy."

Hứa Căng Tiêu cúi đầu, giọng nói rất nhỏ: "Em sẽ chơi hết sức."

"Đúng rồi đó." Tưởng Hoài cười đáp.

Tiếng còi vang lên, mọi người nhanh chóng về vị trí.

Đám đông ổn định.

Hứa Căng Tiêu chậm rãi xắn tay áo, Tưởng Hoài nhìn cậu ta, Kha Dục cũng nhìn, nhìn vào cánh tay dưới tay áo, cậu ta lộ ra chiếc băng quấn cổ tay, bên dưới băng có một lớp băng trắng mỏng.

Kha Dục nhìn vào lớp băng đó, khẽ nhướng mày.

"Ồ, thật sự bị thương, vậy tôi sẽ nhẹ tay, đón bóng nhé anh Tiêu."

Tưởng Hoài lại bắt đầu giao bóng, nhưng góc độ vẫn không thay đổi, cậu ta nhắm vào vị trí của Hứa Căng Tiêu, cố tình đập bóng vào góc. Hứa Căng Tiêu chật vật đỡ bóng, không dám chạm vào cổ tay của mình, mỗi lần phải di chuyển rất nhiều bước để đỡ được bóng.

Bóng được đưa qua, Tưởng Hoài và Kha Dục nhìn nhau, tiến về phía trước, cố tình đập bóng cao.

Bóng chuyền bay lên nhanh chóng, Hứa Căng Tiêu tập trung hoàn toàn vào bóng, ngẩng đầu lên chuẩn bị đỡ bóng—

Lúc đó, Kha Dục bên cạnh lùi lại, âm thầm đổi vị trí với Tưởng Hoài. Hứa Căng Tiêu vừa kịp đỡ bóng, đưa bóng về phía lưới, Kha Dục nhanh chóng tiến đến lưới và bật lên, không dùng kỹ thuật đập bóng mà dùng sức mạnh để đập.

Bịch!

Bóng chuyền nặng nề đập xuống, Hứa Căng Tiêu không kịp phản ứng, không thể dùng cánh tay đỡ, cậu ta nhanh chóng dùng cổ tay để chắn, bóng đập xuống mang theo sức mạnh rất lớn, gần như đập vào cổ tay của cậu ta.

Cả cánh tay lập tức tê liệt, cổ tay đau nhói, cậu ta đau đến mức đổ

mồ hôi, lập tức quỳ xuống.

"Kha Dục!"

Giáo viên thể dục chú ý đến tình huống này, thổi còi lớn.

Kha Dục không quan tâm, chậm rãi đi tới, nhàn nhã đưa tay ra: "Không sao chứ?"

Hứa Căng Tiêu thở hổn hển, cúi đầu, mất một lúc mới có thể thở lại bình thường.

Kha Dục nhìn vào cổ tay cậu ta, lớp băng trắng dưới băng quấn cổ tay đã thấm máu.

"Bị thương nặng nhỉ, không tháo ra à?"

Hứa Căng Tiêu che vết máu trên cổ tay.

Cậu ta ngẩng đầu lên, mồ hôi lăn xuống từ trán, cậu ta thở dốc vài lần, cuối cùng mở miệng: "Kha Dục, cậu thật hèn hạ."

Kha Dục nhếch môi, chống hai tay lên đầu gối, hơi cúi người nhìn cậu ta: "Tôi thừa nhận, cậu có thừa nhận không?"

Cậu đưa tay ra, chỉ vào băng quấn cổ tay của cậu ta: "Đây, cậu hiểu ý tôi chứ?"

Hứa Căng Tiêu nhíu mày, thấy Kha Dục cười nhẹ, vẻ mặt khinh thường lẫn ác ý—

"Đây là, món quà chào đón của tôi."

Chương 63: Diễn đàn

Sau giờ học buổi tối.

Lâm Hỉ Triều chậm rãi thu dọn cặp sách, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Kha Dục đã đứng chờ ngoài lớp học của họ, trò chuyện với một nhóm nam sinh vừa tan học.

Dù cậu đi đến đâu, dường như luôn có người theo trò chuyện cùng.

Cô thu lại ánh nhìn, đeo cặp lên bước ra ngoài. Kha Dục thấy cô, đứng thẳng dậy từ lan can rồi đưa tay kéo cô lại.

Cậu tự nhiên khoác tay lên vai cô, rồi vẫy tay chào đám bạn nam kia, nửa ôm cô tiến về phía trước.

Kha Dục: "Chú Triệu tối nay có việc, chúng ta tự bắt xe về."

"Vậy anh đi taxi đi, em sẽ đi xe buýt."

Kha Dục nghe thế lập tức nghiêng đầu nhìn cô, cúi cổ nhìn, ngón tay đặt trên vai cô khẽ gõ lên mặt cô: "Còn giận à?"

Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu tránh né, ánh đèn huỳnh quang trong hành lang chiếu lên khuôn mặt cô, tạo thành những bóng tối mờ mờ.

Cô lườm nhẹ một cái, không nói gì.

Kể từ sau thứ bảy, cô trả lời tin nhắn của cậu rất chậm, hầu hết chỉ

là những câu "ừ": "ờ": "được", ở nhà thì tránh mặt cậu, thậm chí còn hiếm khi giao tiếp bằng ánh mắt.

Kha Dục cười, thả ngón tay xuống, khẽ gõ lên cổ áo cô.

"Dì đứng ở cửa, xe anh vào chắc chắn sẽ bị nhìn thấy, biển số xe dì cũng biết mà, anh phải dừng lại chào dì, không thì mất lịch sự lắm."

"...Vậy sao anh lại nói là bạn gái?"

"Thật sự là bạn gái mà, anh đâu có nói dối. Anh cũng không dẫn theo ai khác."

Lâm Hỉ Triều lẩm bẩm vài câu nữa, chỉ nghe rõ một câu: "Mẹ em không ngốc."

Câu này...

Kha Dục dừng ngón tay lại trên xương quai xanh của cô, cậu phản ứng lại điều gì đó, cánh tay vòng qua kéo cô lại gần, lưng cô lập tức dựa vào ngực cậu, cậu cúi đầu nhìn cô.

Hai người vừa bước đến góc cầu thang, xung quanh các học sinh ồn ào, ánh mắt đều đổ dồn về phía họ.

Cô bị nhìn chằm chằm, cảm thấy ngại ngùng nên luồn ra khỏi vòng tay Kha Dục, nhưng lại bị cậu nắm lấy cánh tay.

"Mẹ em biết rồi à?"

Cậu hỏi, bàn tay trượt dọc theo cánh tay sau đó nắm lấy tay cô. Kha Dục không quan tâm đến những ánh mắt xung quanh, chỉ nhẹ nhàng nhìn quanh, đám đông lập tức quay mặt đi.

Lâm Hỉ Triều nín thở, đứng lặng một lúc, không biết nên lắc đầu hay gật đầu.

Cậu lại hỏi theo hướng khác: "Bà ấy đã làm gì em?"

Câu này...

Không phải mẹ tôi làm gì tôi, mà là mẹ cậu muốn làm gì cậu.

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, thực sự muốn nói với cậu điều đó.

Cô phồng má, nhưng cuối cùng không nói gì.

Mọi người trong nhà đã thống nhất một mặt trận, dì Thích bảo cô không nên quá chiều chuộng Kha Dục, cô cũng hiểu, việc ở ký túc xá, ở một khía cạnh nào đó là một sự thỏa hiệp tạm thời của mẹ khi không còn cách nào khác.

Không thể để Kha Dục tiếp tục làm loạn.

Hai người bước xuống tầng một, tại một góc hẹp của cầu thang, Kha Dục kéo cô vào.

Đèn cảm ứng bật sáng, xua tan một mảng tối nhỏ, tiếng cười đùa từ cầu thang vẫn vang vọng.

Kha Dục nhét tay cô vào túi áo mình, lòng bàn tay ấm áp, đầu ngón tay hơi lạnh nhưng nhanh chóng được cậu làm ấm.

Kha Dục nhìn vào đôi mắt trong sáng của cô, trong đó phản chiếu một hình ảnh nhỏ bé phát sáng của chính cậu.

"Chẳng phải đã nói rồi sao, có chuyện gì cũng phải nói với anh trước." Cậu nói: "Dì nói gì với em, cũng phải nói với anh."

Lâm Hỉ Triều vô thức đáp: "Mẹ em nói đừng yêu sớm."

"Nhưng phải xem yêu ai chứ." Kha Dục nhanh chóng đáp, sau đó

cười tiếp: "Nếu là anh thì cho đến khi em già, mẹ chúng ta cũng không tìm được ai khác như vậy."

Lâm Hỉ Triều: "?"

"Mẹ chúng ta?"

Sao nghe có vẻ sai sai chỗ nào đó.

Kha Dục không nhịn được cười, cúi đầu cười đến rung cả ngực, không biết là vì điều gì làm cậu vui như vậy. Lâm Hỉ Triều lườm cậu một cái, chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị cậu kéo lại.

"Nói thật đấy." Kha Dục nghiêm túc, giơ tay khẽ vuốt sống mũi cô.

"Thật sự là anh không muốn giấu diếm, cũng thật sự hơi nóng vội, không nghĩ đến cảm giác của em và dì."

Lâm Hỉ Triều hít sâu một hơi, bàn tay bị cậu nắm trong túi áo đã bắt đầu ẩm ướt vì mồ hôi.

"Chuyện này, người được lợi là anh, cũng là anh nóng nảy hấp tấp. Em đừng nghĩ là mình làm sai."

Lâm Hỉ Triều bĩu môi: "Anh đừng có lật ngược, em không nghĩ mình làm sai."

"Nhưng dì sẽ nghĩ vậy, dì cũng sẽ nói vậy với em. Dì có nói rằng, chúng ta không phù hợp không?"

Lâm Hỉ Triều bị cậu nói trúng, rũ mi tránh ánh nhìn của cậu, cũng muốn rút tay về, nhưng lại bị Kha Dục nắm chặt, nhẹ nhàng siết lấy ngón tay cô.

Tiếng bước chân trong hành lang dần dần ngừng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng vọng từ xa trên sân trường.

Kha Dục đưa tay nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

"Xin lỗi, lần tới anh sẽ không làm điều gì điên rồ nữa, nhưng em yêu, vấn đề không phải là chúng ta có hợp nhau hay không, mà là liệu anh có thể làm em tốt hơn hay không."

Đèn cảm ứng trên đầu đột ngột tắt.

Trong bóng tối, Kha Dục cúi xuống hôn cô, tay cô vẫn bị cậu nắm chặt trong túi áo, vải áo va chạm, phát ra những âm thanh khẽ khàng, nhanh chóng bị tiếng môi lưỡi đầy gợi cảm che lấp.

"Và anh chắc chắn sẽ làm được."

Lâm Hỉ Triều mở to mắt nhìn cậu, trong lòng có một cảm giác đắng chát chua xót không ngừng trào dâng.

Cô hít một hơi, chủ động rút tay ra ôm lấy eo cậu. Kha Dục lập tức ôm chặt hơn, tay lên vuốt ve cổ cô, đầu lưỡi tiến vào, liếm từng centimet trong miệng cô.

Môi chạm vào nhau trong một khoảng thời gian dài, hơi thở hòa quyện. Kha Dục đẩy cô dựa vào tường, hai tay trượt xuống ôm lấy eo cô, miệng lưỡi di chuyển xuống cổ, liếm lên động mạch đập nhẹ của cô.

Hơi thở của Lâm Hỉ Triều ngày càng gấp gáp, cô muốn nói với cậu rằng, không ai đứng về phía cậu nữa, cả hai bà mẹ đều đang cố gắng ngăn cách cậu.

Cô thực sự định nói, ngẩng cổ nhỏ giọng gọi: "Kha Dục, em..."

Đột nhiên, tiếng bước chân lại vang lên trong hành lang, ngay lập tức, đèn trên đầu bật sáng, tất cả những cảm xúc lẫn dũng khí mơ hồ trong bóng tối tan biến.

Kha Dục ngừng lại, thở nhẹ bên tai cô, nhẹ giọng hỏi: "Hửm?"

Không ai nói tiếp.

Lâm Hỉ Triều ôm eo cậu, dần dần dựa đầu vào ngực cậu.

Một lần nữa, cô lại chọn cách rụt rè lùi bước.

...

Hai người đứng trong hành lang một lúc lâu, Kha Dục kéo tay cô trở lại túi áo, dẫn cô ra khỏi cổng trường đến trạm xe buýt.

Lúc này, trạm xe đầy học sinh trường THPT Số 1, đồng phục xám trắng lẫn lộn, mọi người đang tập trung chờ xe buýt thì nhìn thấy hai người họ đến.

Kha Dục nói chuyện với Lâm Hỉ Triều, nhưng cô dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng, nhìn từ ngoài vào trông cô có vẻ không quan tâm đến người khác.

Tiếng trò chuyện nhỏ rì rầm vang lên.

Thật bất ngờ, hai người này đã quen nhau một học kỳ rồi, mối quan hệ của họ dường như ngày càng tốt hơn.

Ban đầu thật khó tin, vì Kha Dục vừa vào trường đã nổi tiếng nhờ gương mặt đẹp trai, có vô số cô gái theo đuổi cậu, nhưng cậu luôn có thái độ "tôi rất giỏi, muốn hẹn hò với tôi, cô cũng phải rất giỏi".

Thái độ đó thật là khó chịu.

Chỉ sau khi biết về gia thế và thành tích của cậu, những lời bàn tán về ngoại hình của cậu mới dần dần chuyển sang sự công nhận, khen ngợi về năng lực.

Không ngờ rằng, sau tất cả người mà cậu thích lại là một cô gái ngoan ngoãn dễ thương như Lâm Hỉ Triều, ngược lại hoàn toàn với cậu, cũng là điểm tranh cãi trong mắt các bạn học.

Nhưng khi nghĩ lại mọi chuyện, mọi người đều thấy rằng cô dù ít nói nhưng có phần kiên định và lặng lẽ, có sự dũng cảm ẩn sâu bên trong vẻ ngoài bình tĩnh.

Chậc, thật ra họ cũng khá hợp nhau.

Xe buýt tiếp theo nhanh chóng đến, hai người xếp hàng cuối cùng, Kha Dục đứng sau lưng Lâm Hỉ Triều, tay khoác lên vai cô để bảo vệ khi cô lên xe.

Cửa xe đóng lại.

Những ánh mắt tò mò, những lời thì thầm, đều hoàn toàn tách biệt khỏi thế giới của hai người.

Ngày hôm đó chỉ là một ngày bình thường, nhưng Lâm Hỉ Triều cứ nhớ mãi, nhớ về ánh đèn cảm ứng liên tục nhấp nháy ở cầu thang, như chính cảm xúc của cô khi đối diện với Kha Dục, luôn do dự, chưa bao giờ quyết đoán.

Vì vậy, khi giáo viên thông báo cô sẽ chịu trách nhiệm tổ chức triển lãm nghệ thuật của lớp trong lễ hội, Lâm Hỉ Triều bỗng nghĩ đến việc quay một đoạn phim ngắn.

Cô đã nghĩ ra tựa đề, gọi là "Một Ngày".

"Một Ngày?"

Từ Viện Viện nhìn cô viết ý tưởng trên giấy, chống cằm hỏi: "Cậu định làm gì?"

"Chỉ là muốn mời vài bạn cùng lớp, cùng ghi lại một ngày ở trường bằng điện thoại, từ góc nhìn của học sinh để nhìn thấy cuộc sống ở THPT Số 1, sau đó biên tập lại thành một video."

Từ Viện Viện gật đầu đồng tình: "Nghe hay đó, cậu đã chọn được người chưa?"

Lâm Hỉ Triều viết nốt câu cuối, lắc đầu: "Trước tiên tớ phải nộp đề xuất cho giáo viên."

Sau khi chỉnh sửa xong kế hoạch triển lãm, Lâm Hỉ Triều đến toà nhà tư tưởng chính trị để nộp cho giáo viên chủ nhiệm.

Phòng giáo viên lớp 11 rất đông đúc, nhiều học sinh tụ tập ngoài cửa nhìn vào, chắn hết cả lối đi.

Cô đang định chen vào thì nghe thấy một học sinh khác cũng muốn vào hỏi: "Bên trong xảy ra chuyện gì mà đông vậy?"

"Hứa Căng Tiêu bị bắt vì tội hút thuốc!"

Lâm Hỉ Triều bước chậm lại, quay đầu nhìn người đó.

"Hứa Căng Tiêu? Hứa Căng Tiêu hút thuốc?! Hứa Căng Tiêu cũng hút thuốc sao?"

"Đúng vậy, ban đầu tớ cũng không tin, nhưng cậu ta đang đứng trong đó bị giáo viên mắng. Lần này là giáo viên chủ nhiệm trực tiếp bắt quả tang trong nhà vệ sinh, không ngờ lại bắt được Hứa Căng Tiêu."

"Trời ơi, tớ cứ nghĩ cậu ta là học sinh ba tốt, không ngờ lại làm cái trò hút thuốc trong nhà vệ sinh này, haha."

"Hình như hậu quả lần này khá nghiêm trọng, không phải trường đang chuẩn bị họp phụ huynh sao? Trường đang thắt chặt kỷ luật,

cậu ta lại bị bắt ngay lúc này."

...

Lâm Hỉ Triều đứng im lặng nghe, tay vô thức siết chặt tập hồ sơ. Cô ngẩng đầu nhìn vào bên trong, chỉ thấy một nhóm nam sinh đứng hỗn loạn.

"Em đang nhìn gì vậy?"

Một giọng nói vang lên phía sau cô.

Cô quay đầu lại, thấy Kha Dục đang đứng dựa vào tường ngoài cửa, khoanh tay nhìn cô.

Cô không để ý cậu đến từ lúc nào.

Lâm Hỉ Triều bước ra, mím môi, giơ tập hồ sơ lên.

"Em đến nộp đề xuất."

Kha Dục rút giấy tờ từ tay cô, liếc nhìn: "Một Ngày?"

Lâm Hỉ Triều có chút xấu hổ, không muốn cậu thấy đề xuất của mình, nên lập tức vươn tay định lấy lại.

Cậu giơ tay lên cao, nâng lên cao khỏi tầm với của cô, Kha Dục lười biếng hỏi: "Khi nào quay?"

"Chờ giáo viên xác nhận."

"Thêm anh vào nhé."

Lâm Hỉ Triều mở to mắt, nhảy lên để lấy lại giấy tờ: "Anh đâu phải học sinh lớp em, trả lại cho em đi, đừng làm nhăn nó!"

"Không để lộ mặt thì ai biết là anh quay đâu."

Kha Dục giơ tay lên cao hơn, Lâm Hỉ Triều theo cậu ra khỏi khu vực văn phòng, cảm thấy tức cười. Chuyện của Hứa Căng Tiêu đột nhiên tan biến khỏi tâm trí cô.

Đang lúc tranh cãi, từ trong văn phòng vang lên tiếng bước chân, cô quay đầu lại, vừa kịp thấy Hứa Căng Tiêu bước ra.

Cô đứng sững.

Bước chân của Hứa Căng Tiêu cũng dừng lại.

Cậu ta vẫn giữ vẻ điềm tĩnh như thường, dường như không có chuyện gì xảy ra. Ánh mắt cậu ta dừng lại trên người Lâm Hỉ Triều, rồi từ từ chuyển sang người phía sau cô.

Lâm Hỉ Triều theo ánh mắt cậu ta nhìn lại, lúc này Kha Dục thả tờ giấy xuống tay cô, khẽ vỗ vào lưng cô: "Vào đi."

Cô cầm lấy giấy, ngơ ngác nhìn cậu, rồi quay sang nhìn Hứa Căng Tiêu với ánh mắt phức tạp, cuối cùng không nói gì, bước vào văn phòng.

Khi bóng dáng Lâm Hỉ Triều hoàn toàn biến mất, Kha Dục đứng thẳng dậy tiến đến gần Hứa Căng Tiêu, đưa tay vào túi áo của cậu ta, hai ngón tay khẽ cong, rút ra một chiếc bật lửa.

"Của tôi, lấy lại nhé."

Chiếc bật lửa xoay vài lần trong tay Kha Dục, cậu thản nhiên vỗ vai Hứa Căng Tiêu rồi bỏ đi.

...

Buổi chiều.

Diễn đàn trường THPT Số 1 vốn yên ắng bỗng bùng nổ với một bài viết mới, các bình luận liên tục tăng lên, chỉ trong một tiết học đã đạt hàng trăm bình luận.

Bài viết không có bất kỳ lời mô tả nào, chỉ đăng 9 bức ảnh—

Những bức ảnh chụp Hứa Căng Tiêu hút thuốc.

Một dải hình ảnh liên tục kéo dài, gần như tạo thành một chuỗi động tác của cậu ta.

Trong nhà vệ sinh, góc chụp từ trên xuống, Hứa Căng Tiêu từ lấy hộp thuốc, xé bao bì, lắc thuốc, cắn vào miệng, châm bật lửa, nhả khói, khẽ gạt điếu thuốc, tất cả đều rất thành thục và tự nhiên.

Vẫn là gương mặt xuất sắc của học sinh gương mẫu, mặc đồng phục chỉnh tề, nhưng những động tác và biểu cảm trên mặt cậu ta lại hoàn toàn là một tay hút thuốc lão luyện.

Chính vì thế, bài viết này mới có sức hút lớn.

Hình ảnh mà cậu ta thường thể hiện là quá trong sáng chính trực.

Khi Lâm Hỉ Triều thấy bài đăng này, đã là sau bốn tiết học, số lượng bình luận vẫn đang liên tục tăng.

Hầu hết các tài khoản đều chế nhạo.

[Thật không ngờ cậu ta lại hút thuốc giỏi đến vậy, rít thuốc rồi nhả khói bằng mũi luôn cơ, thật sự còn hơn tôi, tôi cũng phải ho một chút.]

[Không ai thấy cậu ta giả tạo à? Lúc nào cũng làm vẻ cao ngạo, thế mà lúc đáng khinh thì trông vẫn đáng khinh như người thường thôi.]

[Hóa ra ai cũng trốn vào nhà vệ sinh hút thuốc, tôi thấy nhẹ nhõm rồi, cảm giác như điểm số của tôi cũng có thể lên đến 700.]

Khi lướt đến một bình luận, một tài khoản đăng: [Các bạn có chắc vẫn muốn bầu "Anh khói" làm người thắp đèn năm mới không? Tôi có chút lo lắng, nhỡ cậu ta lên sân khấu rồi châm thuốc cho hiệu trưởng, xong biểu diễn nhả thuốc các thứ thì sao?]

[Haha, có vụ này thì chắc còn vui hơn cả thắp đèn.]

Lâm Hỉ Triều dừng lại ở bình luận này, mới chợt nhớ đến cuộc bỏ phiếu thắp đèn đã bị cô lãng quên từ lâu, cô vào trang web chính thức để xem thứ hạng hiện tại.

Người đứng đầu vẫn là Kha Dục, số phiếu vượt xa các ứng cử viên khác. Hứa Căng Tiêu, người ban đầu đứng thứ hai, đã rớt xuống ngoài top 5, thậm chí còn thấp hơn Lâm Hỉ Triều.

Thật là lố bịch.

Chỉ vì một bài viết.

Lâm Hỉ Triều tắt điện thoại, cắn môi nghĩ ngợi.

Đột nhiên có tiếng động lớn từ cửa sau của lớp học, cô giật mình, cùng với các bạn quay đầu nhìn, người bước vào là Trương Tề Thạc, khuôn mặt tức giận đang lớn tiếng tranh luận với một nam sinh khác.

"Có ai đó cố ý hại cậu ấy!" Trương Tề Thạc khẳng định: "Thời gian của thầy hiệu trưởng quá trùng hợp, thường ngày thầy không bao giờ đi kiểm tra, vừa hút vài hơi thì bị bắt, những bức ảnh này rõ ràng là cố ý chụp lén!"

Cả lớp biết cậu ấy và Hứa Căng Tiêu rất thân, không ai nói gì thêm,

nhưng có một nam sinh đang nằm ngủ thì bị tiếng ồn đánh thức, không thể chịu đựng được, ngẩng đầu lên phản bác—

"Thì cậu ta đã hút thuốc, nếu sợ bị bắt thì đừng hút!"

Trương Tề Thạc đáp lại: "Hút thuốc thì sao?! Cậu không hút à?"

"Tôi hút nhưng không giả vờ, tôi bị bắt cũng không làm ồn, vừa hút vừa giả vờ, bị bắt rồi lại sợ bị chỉ trích, ai không bị chê cười thì cậu ta bị!"

"Ai làm ồn chứ?!"

"Không phải cậu đang làm ồn hả?!"

Hai người đẩy nhau, mọi người xung quanh vội vàng can ngăn.

Lâm Hỉ Triều quay đầu lại, nhưng trong lòng vẫn vang vọng lời nói của Trương Tề Thạc khi bước vào lớp—có ai đó đang cố ý hại cậu ta.

Cô không biết tại sao, nhưng đột nhiên nhớ lại ánh nhìn trao đổi giữa Hứa Căng Tiêu và Kha Dục trong tòa nhà tư tưởng chính trị hôm nay.

Cô càng nghĩ càng thấy khó chịu, vội vàng lắc đầu để loại bỏ suy nghĩ đó.

Kha Dục đã hứa với cô rằng sẽ không làm như trước nữa.

...

Các bình luận trên diễn đàn vẫn đang liên tục tăng lên, xen lẫn đủ loại lời nói chế nhạo, nhưng lại rất ít những bình luận lý trí công bằng.

Lâm Hỉ Triều liên tưởng đến vụ cá cược tắt đèn lần trước, ban đầu

có vẻ như làn sóng vẫn êm đềm, nhưng chỉ cần ai đó cố ý ném một viên đá, sẽ thay đổi được chiều hướng, làm dậy lên hàng ngàn làn sóng đồng tình.

Và đúng lúc này, một bước ngoặt bất ngờ mà cô không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Vào buổi tối, trường học đã tổ chức thêm một tiết họp lớp.

Giáo viên chủ nhiệm nhấn mạnh rằng, hội phụ huynh sắp đến, mọi người nên cư xử đúng mực, không vi phạm kỷ luật, bất kể là ai trường học đều sẽ nghiêm trị.

Cô đang mơ màng, bạn cùng bàn chọc cô, bảo cô nhanh chóng xem diễn đàn.

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Hỉ Triều hỏi nhỏ, liếc nhìn giáo viên: "Chúng ta vẫn đang trong giờ học mà."

"Chuyện lớn, xem đi."

Cả buổi chiều không ngừng nghỉ, Lâm Hỉ Triều thực sự không quan tâm đến những sự kiện phiền phức trên diễn đàn, cô đáp lại bằng một cái gật đầu, rồi quay lại chú ý đến giáo viên.

Bạn cùng bàn chậc một tiếng, kéo tay áo cô, cô lại quay đầu lại thấy một chiếc điện thoại được đưa đến.

Cô theo bản năng nhìn vào màn hình điện thoại.

Trên trang chủ diễn đàn THPT Số 1, một bài đăng mới được đưa lên đầu, nhiệt độ thậm chí còn vượt qua bài đăng về Hứa Căng Tiêu.

Tiêu đề viết: "Nếu nói đến giả tạo, thì Hứa Căng Tiêu sao có thể so sánh với ai đó "đạt huy chương vàng, vào đội tuyển quốc gia"."

Tiêu đề này quá rõ ràng, hầu như ai cũng có thể đoán ra người được nhắc đến là ai.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, chưa kịp tỉnh táo đã vội vàng nhấp vào bài đăng.

Chủ bài viết viết: "Nếu chỉ vì hút thuốc mà bị mắng thì sao? Vậy còn chuyện gian lận trong thi cử thì sao?!

Mọi người có thể tự hỏi những học sinh cùng đi thi đấu với ai đó, ai đã gặp gỡ ban tổ chức vào đêm trước cuộc thi, mọi người nghĩ xem trong đó có gì mờ ám không?

Ai đó đã phá vỡ quy tắc không chỉ một hai lần, đã lợi dụng mối quan hệ gia đình để làm bao nhiêu chuyện, ai đó có tự thấy xấu hổ không?! Cầm trong tay những thành tích giả tạo như vậy, ai đó có cảm thấy thỏa mãn không?!"

Âm thanh trong lớp học như bị ngắt đi.

Lâm Hỉ Triều chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập ngày càng nặng nề, hơi thở ngày càng chậm. Cô bình tĩnh lại, nhanh chóng kéo xuống để xem tiếp.

[Chủ thớt thật dũng cảm, tôi cá là bài này sẽ bị xóa.]

[Bài viết này đậm mùi ghen ăn tức ở, không có chứng cứ thì đừng có nói linh tinh, có gan thì tung bằng chứng đi.]

[Tôi không cần nói thêm, nhắc đến Hứa Căng Tiêu thì ai cũng hiểu.]

[Ôi trời, chiến tranh nổ ra rồi!]

Người đăng bài điên cuồng phản hồi bạn cùng lớp—

[Ghen ăn tức ở? Haha cười ẻ, ai đang ghen tị ai vậy? Từ khi Hứa

Căng Tiêu chuyển đến, ai đã bị chia sẻ nguồn lực? Ai đã lo lắng đến mức phải đổ lỗi cho người khác?!]

Chưa đầy nửa phút sau, cậu ta lại tiếp tục—

[Ngày hôm qua ở sân bóng chuyền, ai đã cố tình nhắm vào ai?]

[Hiện tại ai là người hưởng lợi lớn nhất từ việc bỏ phiếu thắp đèn? Nói đúng ra là ai? Mọi người hãy xem xét!]

Lập tức có người theo dõi bài viết: [Dũng cảm cái mẹ gì, người viết bài này nói bóng nói gió là hay, có dám chỉ đích danh không?]

Lâm Hỉ Triều nín thở, ngay sau đó là tiếng chuông tan học đinh tai nhức óc.

Bạn cùng bàn đặt điện thoại lên bàn, người trong lớp lập tức vãi đủ thứ, như thể mọi người không thể chịu đựng nổi nữa.

Màn hình dừng lại trong 3 giây, rồi được làm mới, các từ khóa trong bài đăng chính nhảy lên thay đổi nhanh chóng.

Lâm Hỉ Triều thấy dòng chữ "ai đó" biến mất, và thay thế bằng—

Lớp 11-1: Kha Dục.

[Kha Dục, bố đang nói đến mày đấy!]

Chương 64: Xử phạt

Câu này vừa thốt ra, như ngọn lửa lan tràn, lập tức kích động sự tò mò của các học sinh trên diễn đàn. Mọi người ẩn mình sau những ID đủ loại, nóng lòng theo dõi một trò hề đầy kịch tính.

Tại thời điểm này, mọi sự chú ý đã không còn hướng về bài đăng, cũng không phải về chuyện gian lận thành tích hay những tiết lộ mơ hồ về Hứa Căng Tiêu và sân bóng chuyền, mà là sự khiêu khích công khai của người đăng bài với Kha Dục. Bất kể người này là đang bôi nhọ hay bảo vệ Hứa Căng Tiêu, hành động này đều cực kỳ nổi bật và gây chú ý.

Mọi người chỉ quan tâm đến việc xem kịch, không ai để ý đến sự thật, chuyện này càng ầm ĩ càng tốt. Các học sinh trên diễn đàn bắt đầu rầm rộ tìm kiếm Kha Dục, có người thậm chí còn trực tiếp @ID công khai của cậu, yêu cầu cậu xuất hiện để đối đáp.

"Anh Dục hiện có ở lớp không? Có ai trong lớp nói thử xem?"

"Không, bị thầy gọi ra rồi."

"Còn Hứa Căng Tiêu thì sao? Nhân vật chính có thể xuất hiện một chút cũng được mà."

"Hứa Căng Tiêu cũng không có ở lớp, chắc đi nhà vệ sinh hút thuốc rồi."

"Hahaha."

Tiếng bàn luận từ diễn đàn lan rộng ra lớp học, mọi người tụ tập thành từng nhóm nhỏ, xì xầm bàn tán về chuyện này.

"Gian lận thành tích là thật hay giả?"

"Chắc chắn là giả rồi, cậu tưởng kỳ thi Toán liên trường là gì, ăn một bữa cơm là có thể nhận huy chương vàng sao? Đừng mơ tưởng!"

"Vậy Hứa Căng Tiêu bị bắt tại thời điểm này, không phải do Kha Dục làm sao?"

"Không rõ, nhưng Kha Dục thì... có đôi lúc thực sự hơi gì đó, chẳng phải Trương Tề Thạc đã từng bị cậu ấy nhắm vào sao? Còn Lâm Hỉ Triều nữa, lần trước đưa trà sữa bị chặn lại như thế nào?"

Vài người quay đầu nhìn về phía Lâm Hỉ Triều.

Cách ba hàng ghế, cô nghe rõ từng lời.

Lâm Hỉ Triều mím môi, trả lại điện thoại cho bạn cùng bàn, rồi lấy điện thoại của mình ra, do dự mở khung chat với Kha Dục.

Ngón tay dừng lại vài giây trên thanh nhập, cô nghĩ cách hỏi. Con trỏ di chuyển rồi xóa đi, cô thở dài, cuối cùng không nhắc đến chủ đề bài đăng trên diễn đàn mà hỏi cậu tối nay có bị giáo viên giữ lại để giảng bài không, liệu cô có nên lên lầu đợi cậu.

Đang đắm chìm trong suy nghĩ, ngoài cửa lớp vang lên một tiếng gọi:

"Lâm Hỉ Triều, cô chủ nhiệm gọi cậu kìa."

Cô dừng tay, tiện thể vuốt qua tóc, rồi lại bực bội gãi đầu, cất điện thoại vào túi, bước lên phía trước.

Cô chủ nhiệm gọi cô ra hành lang.

"Cô đã xem qua kế hoạch triển lãm của em, ý tưởng khá hay, cứ theo đó mà thực hiện. Nhưng khối lượng công việc có lớn không? Chỉ còn hơn một tuần thôi."

"Ngày mai em sẽ bắt đầu chuẩn bị."

"Được." Cô chủ nhiệm tiếp lời: "Còn chuyện ở nội trú mà gia đình em đề cập, trường đã giữ chỗ cho em rồi, nhưng là ở chung với học sinh lớp khác, cô sẽ nhờ một bạn đưa em đi xem."

Nhanh vậy.

Lâm Hỉ Triều bất giác nhíu mày, trả lời đồng ý với giáo viên.

Chuông vào lớp buổi tự học tối thứ hai kịp lúc vang lên, khu dạy học yên ắng lạ thường.

Không biết từ lúc nào trời đã đổ mưa, cơn mưa đông ở miền Nam, nhẹ nhàng mà dai dẳng, từng giọt rơi trên mặt chỉ cảm thấy một cơn lạnh thấu xương.

Lâm Hỉ Triều theo sau nữ sinh dẫn đường, tâm trí không ngừng dõi theo điện thoại, cứ chuyển qua chuyển lại giữa khung chat với Kha Dục và diễn đàn.

Cô đã làm mới vài lần nhưng Kha Dục vẫn không trả lời tin nhắn của cô.

Không biết tình hình bên cậu thế nào.

Trong lòng Lâm Hỉ Triều có chút bất an, ngón tay khẽ run lên vì lạnh.

Nữ sinh dẫn đường không ngừng nói chuyện.

"Ký túc xá của chúng ta có hai bạn là học sinh lớp tự nhiên, chỉ có tớ là học sinh lớp xã hội, mọi người đều khá thân thiện."

Lâm Hỉ Triều hà hơi vào tay, cất điện thoại vào túi rồi gật đầu với cô ấy.

"Cậu định khi nào sẽ chuyển vào?"

"... Chắc là vào thứ hai tuần sau."

Cô đáp, nhưng lòng rối bời.

Đang lưỡng lự chưa quyết, đột nhiên lại xảy ra chuyện này, cô bỗng cảm thấy cần nhanh chóng tìm thời điểm thích hợp để nói rõ với Kha Dục.

Nữ sinh nói: "Vậy tớ gợi ý cậu có thể chuyển đồ đến vào cuối tuần này. Các thành viên trong ký túc xá cuối tuần đều không về nhà, mọi người có thể giúp cậu dọn dẹp..."

Trong lòng Lâm Hỉ Triều đầy tâm sự, cô trả lời bâng quơ, không biết tự khi nào đã đến trước tòa nhà ký túc xá nữ.

Phía trước có một khu vực cây xanh với gian nhà nhỏ, phân cách ký túc xá nam và nữ.

Khi đi qua con đường trải đá giữa vườn hoa, tiếng cười nói của vài nam sinh vọng lại.

Lâm Hỉ Triều theo bản năng liếc nhìn, phát hiện một bóng dáng quen thuộc, cô định nhìn kỹ hơn thì người đó cũng vừa lúc nhìn thấy cô.

"Lâm Hỉ Triều?"

Bước chân dừng lại, Lâm Hỉ Triều ngẩn người, là tiếng của Tưởng

Hoài.

Tưởng Hoài bước ra khỏi đám nam sinh, đi tới gần cô. "Sao giờ này cậu còn đến ký túc xá?"

Nhìn thấy cậu ta khiến cô nghĩ đến Kha Dục, ánh mắt của Lâm Hỉ Triều lướt qua cậu ta để tìm kiếm hình bóng quen thuộc mà cô muốn gặp, nhưng không thấy đâu. Cô cắn môi, quay đầu đáp: "Có chút chuyện."

Rồi chuyển giọng: "Giờ này đang trong giờ học, sao cậu lại ở đây?"

"Cậu nghĩ tôi là người sẽ ngoan ngoãn học bài sao?" Tưởng Hoài cười lớn, sau đó nhìn cô từ đầu đến chân.

"Cậu cũng trốn học à?"

Lâm Hỉ Triều không trả lời, chỉ cúi đầu vào cổ áo đồng phục, rồi nhẹ nhàng nắm chặt từng ngón tay. Cuối cùng cô hỏi: "Kha Dục đâu? Cậu ấy bây giờ thế nào?"

"Cậu phải tự đi hỏi cậu ấy thôi." Tưởng Hoài cười nhẹ: "Tôi không làm người truyền tin đâu."

"... Tôi đã nhắn tin cho cậu ấy, nhưng cậu ấy chưa trả lời."

Giọng cô hơi nhỏ và trầm, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Nhìn thấy cô như vậy, Tưởng Hoài nghiêm túc trả lời: "Vừa hết tiết thầy giáo đã gọi cậu ấy đi. Cậu ấy đang bận chuẩn bị cho trại đông, thầy giáo rất nghiêm, lát nữa tôi sẽ quay lại lớp nói với cậu ấy một tiếng."

Lâm Hỉ Triều hơi mấp máy môi, vẫn muốn hỏi thêm điều gì, nhưng cô bạn gái bên cạnh đã nhẹ giọng nhắc nhở.

Không còn cách nào khác, cô cảm ơn Tưởng Hoài rồi quay đi tiếp tục bước vào ký túc xá.

Khi bóng cô dần khuất khỏi tầm mắt.

Tưởng Hoài khẽ nhếch môi lấy điện thoại ra.

...

Ký túc xá của Lâm Hỉ Triều nằm ở tầng 5. Khi mở cửa ra, cô thấy đây là một phòng tiêu chuẩn bốn người với giường tầng phía trên và bàn học phía dưới. Bên trái cạnh cửa có một chiếc giường trống dành cho cô. Nếu không có gì thay đổi, những năm tháng học cấp ba của cô sẽ diễn ra trên chiếc giường nhỏ này.

"Này, trước đây cậu có ở nội trú lần nào chưa?" Nữ sinh vừa dẫn cô đi một vòng giới thiệu, vừa ngồi xuống hỏi.

Lâm Hỉ Triều ngồi vào bàn học, ngẩng đầu nhìn bảng tên trên giường, đã có tên cô.

Cô đáp: "Có, tớ ở nội trú suốt cấp hai."

"Vậy thì tốt. Nhưng tớ thắc mắc, sao đến cuối học kỳ cậu mới quyết định ở nội trú vậy?"

Cô hơi dừng lại, mỉm cười trả lời: "Gia đình có chút việc."

"Vậy sao..." Nữ sinh hơi do dự: "Tớ cứ tưởng cậu với Kha Dục ở chung một khu, vì ngày nào cũng thấy hai người về nhà cùng nhau, tớ còn tưởng nhà cậu khá giả, không cần phải ở nội trú chứ."

Lâm Hỉ Triều khẽ lắc đầu phủ nhận: "Nhà tớ không khá giả."

Cô không định nói nhiều về mối quan hệ giữa gia đình mình và Kha Dục, đứng dậy định ra ban công xem một chút. Điện thoại trong túi

rung lên, Lâm Hỉ Triều lấy ra xem, Kha Dục cuối cùng cũng nhắn lại.

Nhưng chỉ là một tin nhắn ngắn gọn.

"Thầy giáo sẽ giữ anh lại, em về trước đi. Anh đã nói với chú Triệu rồi, chú ấy sẽ đưa em về."

Cô khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm tin nhắn một lúc lâu, rồi cuối cùng gõ một chữ "Được".

Sau khi hết giờ tự học buổi tối.

Lâm Hỉ Triều suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định lên lầu gặp Kha Dục. Như thường lệ, vào thời điểm các bạn đã ra về hết, cũng như mọi khi không thông báo trước cho Kha Dục.

Cô vừa đi lên lầu vừa mở điện thoại xem diễn đàn của trường.

Trong cầu thang vắng lặng, tiếng bước chân của cô vang lên trong không gian.

Người đã đăng bài sau khi nhắc đến tên Kha Dục đã không xuất hiện lại, ba tiết học đã qua, Kha Dục cũng không phản hồi gì.

Có lẽ vì không có phản ứng gì đã không thỏa mãn tâm lý muốn xem kịch của mọi người, bài viết từ đầu chỉ ủng hộ Kha Dục, đến nay, đã dần chuyển sang nghi ngờ và khiêu khích.

Lâm Hỉ Triều đọc những bình luận đó mà nhíu mày, cuối cùng dừng lại trước cửa sau lớp học của Kha Dục.

Cô lặng lẽ nhìn vào trong, chỉ thấy một mình Kha Dục.

Cậu ngồi ở bàn, xoay bút, lật xem đề thi.

Thỉnh thoảng ngòi bút gõ nhẹ trên bàn như đang suy nghĩ, nhưng

rất nhanh chóng lại viết lên giấy.

Tiếng sột soạt của ngòi bút khá rõ ràng nhưng không át được tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài.

Gió lùa qua khe cửa mở, phòng học vắng vẻ, nhiệt độ càng thấp, Kha Dục khẽ ho, đặt bút xuống, trông như muốn đứng dậy.

Ngay khi cậu vừa rời khỏi chỗ ngồi, Lâm Hỉ Triều lập tức lùi vào chỗ tối, cô cúi xuống bên cửa sổ, nhẹ nhàng xoa đôi tay đang đau vì lạnh.

Tiếng vang "sầm".

Ánh sáng bên cạnh cô bị che đi một nửa, cửa đã đóng, có tiếng bước chân xa dần.

Đếm đến mười.

Cô bám vào góc cửa sổ từ từ đứng dậy, nhìn vào trong, thấy Kha Dục đã trở lại chỗ ngồi, đôi giày thể thao đặt trên thanh ngang của bàn, ngồi một cách thoải mái rồi tiếp tục xoay bút.

Cô không nhìn rõ mặt cậu, chỉ có thể thấy cổ trắng lạnh lẽo lộ ra từ mũ áo hoodie của anh.

Cậu vẫn bình tĩnh chăm chỉ làm bài tập.

Bên ngoài bão táp mưa sa, nhưng cậu không bị ảnh hưởng gì.

Lâm Hỉ Triều chạm ngón tay vào hình ảnh của cậu trên kính, sau đó lặng lẽ rời đi.

...

Cả đêm qua, Kha Dục không về Thiên Dụ Sơn.

Sáng hôm sau đi học, cô mới biết chuyện này. Khi lên xe, chỉ có mình cô ngồi ở ghế sau.

Cô hỏi: "Còn Kha Dục thì sao?"

Chú Triệu trả lời: "Cậu ấy ở lại trường, đưa bài tập cho thầy muộn quá, nên ở tạm lại trường một đêm."

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, sau đó mở khung chat với Kha Dục. Đoạn hội thoại vẫn dừng lại ở ngày hôm qua, kết thúc bằng từ "Được" của cô.

Cô cắn môi, chủ động nhắn tin cho cậu: "Anh không về nhà sao?"

Nhưng đến khi cô đến trường, Kha Dục vẫn chưa trả lời.

Tất cả những điều này thực sự rất khó hiểu, mà Kha Dục cũng rất khác thường, thế nhưng cô không có thời gian để tìm hiểu.

Khi đến lớp, cô phải liên lạc ngay với những bạn tham gia quay phim cùng cô. Từ Viện Viện hỏi cô muốn tìm ai, cũng giới thiệu vài người biết chơi, có tiếng tăm trong lớp, nhưng Lâm Hỉ Triều đều từ chối, cô đã có những người cụ thể trong đầu.

Trong giờ nghỉ giải lao buổi sáng, trời lại đổ mưa lạnh, trường học mờ mịt trong làn sương xám, khiến người ta thấy khó chịu.

Loa thông báo hôm nay hủy bài tập thể dục giữa giờ, học sinh tự do hoạt động.

Đến lúc này, Lâm Hỉ Triều không thể chịu nổi nữa, muốn nhân cơ hội này chủ động đi tìm Kha Dục.

Có người trên hành lang đang trò chuyện lớn tiếng.

"Mẹ của Hứa Căng Tiêu đã đến, đang đứng ngoài lớp họ đấy."

"Thật không?"

"Thật mà, bà ta đứng đó đòi lời giải thích về bài đăng trên diễn đàn, đi đi, xem nào."

Lâm Hỉ Triều dừng bước, thay đổi hướng đi, theo sau hai người kia đến khu lớp chọn đặc biệt.

Bên ngoài lớp chọn ban tự nhiên, đông nghịt học sinh vây quanh. Lâm Hỉ Triều ngay lập tức nhìn thấy Hứa Căng Tiêu ở trung tâm đám đông, thần sắc bình thản, như không liên quan đến mình.

Mẹ cậu ta đứng bên cạnh, lạnh lùng nhìn giáo viên đang giải thích.

Giáo viên nói: "Chúng tôi cũng vừa mới biết về chuyện trên diễn đàn của học sinh, sẽ xử lý ngay khi hiểu rõ nguyên nhân."

Mẹ Hứa Căng Tiêu nhếch mép: "Vừa mới biết? Nhìn xem những bức ảnh đó đã ảnh hưởng thế nào đến con tôi? Nói những gì khó nghe? Chuyện này lan truyền từ trường này sang trường khác, giờ các người mới biết à?"

Giáo viên cau mày, nhìn xung quanh đám đông: "Có ai biết ai đã đăng bài không?"

Các học sinh ngơ ngác nhìn nhau, không ai đáp.

Giáo viên nói to: "Không nói tôi sẽ kiểm tra, ai bị phát hiện sẽ bị kỷ luật, các em quên thông báo hôm qua của trường rồi sao!"

Trong đám đông, có người đùa cợt: "Sao không biết ai, chẳng phải nói là Kha Dục à?"

Bầu không khí trở nên im lặng, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười

khẽ.

Lâm Hỉ Triều đứng ở vòng ngoài cùng, thở gấp, siết chặt tay.

Vì người nói là Trương Tề Thạc.

Trương Tề Thạc khoanh tay, nhìn chằm chằm vào Hứa Căng Tiêu.

Cả mẹ của Hứa Căng Tiêu và giáo viên đồng thanh hỏi: "Ai?"

"Có người đã thảo luận về việc này từ hôm qua rồi." Trương Tề Thạc đẩy các học sinh trước mặt ra, đi lên phía trước: "Nói là Kha Dục lớp A1 đã chụp đấy."

Giáo viên im lặng một lúc, sau đó nhanh chóng gọi một người: "Gọi Kha Dục đến văn phòng..."

"Cậu có bằng chứng không?"

Một giọng nói mạnh mẽ cắt ngang lời của giáo viên, mọi người nhìn theo.

Vòng ngoài cùng, Lâm Hỉ Triều đứng đó, đôi mắt trong trẻo, nghiêm túc hỏi lại: "Cậu nói là Kha Dục, vậy cậu có bằng chứng không?"

Trương Tề Thạc thấy cô nói đỡ cho Kha Dục, giọng điệu càng khó chịu hơn: "Sao lại không, bài đăng trên diễn đàn ghi là cậu ta đấy."

"Lại là diễn đàn, Hứa Căng Tiêu bị người khác ác ý đăng bài, các cậu cũng muốn sử dụng chiêu trò này với người khác sao?"

Trương Tề Thạc nhíu mày nhìn cô, định nói gì đó nhưng lại nhịn, một nam sinh bên cạnh lập tức xen vào.

"Lâm Hỉ Triều, ai cũng biết cậu và Kha Dục có quan hệ thế nào, nhưng trước mặt giáo viên thì thấp giọng chút đi, đứng về lý lẽ chứ

không đứng về người thân hiểu không? Cần gì gấp rút lên tiếng như vậy?"

"Lý lẽ là gì?" Cô vẫn giữ vẻ mặt dịu dàng điềm tĩnh, nhưng lời nói lại phản bác rất nhanh: "Không có chứng cứ mà vu cáo người khác là lý lẽ sao?"

"Ồ, tối qua cậu không đọc bài viết à?"

"Một bài viết có thể làm bằng chứng, dựa vào vài dòng chữ để suy đoán người khác, các cậu làm vậy khác gì với những người suy đoán về Hứa Căng Tiêu?"

Trương Tề Thạc xen vào: "Một tay vỗ không kêu thành tiếng, nếu cậu ta không làm, sao bài đăng lại chỉ nhắm vào cậu ta mà không phải người khác?"

Lâm Hỉ Triều mím môi, từ từ hỏi: "Sao lại cứ nói đến bài đăng đó, vậy, bài đăng đó là do cậu viết à?"

Trương Tề Thạc ngừng lại nửa giây, sau đó thay đổi sắc mặt, nói to: "Cậu nói nhảm gì vậy? Đừng có bịa đặt!"

"Đủ rồi!" Giáo viên kịp thời ngăn cản mọi người.

Ngày càng nhiều học sinh tụ tập trên hành lang, sợ rằng chuyện sẽ trở nên lớn hơn, giáo viên mời mẹ của Hứa Căng Tiêu và cậu ta vào văn phòng để thảo luận.

Chỉ vào một học sinh khác: "Đi gọi Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều thở phào, ngón tay bấm vào lòng bàn tay, theo đám đông tản ra, vô tình bắt gặp ánh mắt của Hứa Căng Tiêu.

Trong đám đông hỗn loạn, Hứa Căng Tiêu nhìn Lâm Hỉ Triều chăm chú.

Không rõ ánh mắt đó ẩn chứa điều gì, rất nhanh cậu ta cúi mắt xuống, quay đầu đi.

...

Tòa nhà chính trị, bên ngoài văn phòng của giáo viên.

Lâm Hỉ Triều ẩn mình ở góc hành lang, lén lút thò đầu ra nhìn.

Không biết đợi bao lâu, cuối cùng từ xa cô cũng nhìn thấy bóng dáng Kha Dục.

Từ xa đã thấy cậu có vẻ không khỏe, dáng vẻ uể oải, sắc mặt cũng hơi nhợt nhạt, chỉ qua đoạn hành lang ngắn này, cậu thỉnh thoảng che miệng ho khan vài tiếng.

Khi cậu tiến đến gần cửa văn phòng, Lâm Hỉ Triều thò đầu ra, miệng khẽ gọi hai tiếng.

Kha Dục nhìn lên, bước chân dừng lại, tay buông xuống, lông mày hơi nhướn lên.

Hai người đối mắt.

Một giây, hai giây, ba giây.

Ho khan.

Kha Dục lại ho nhẹ.

Trông cậu như bị ốm.

Lâm Hỉ Triều cau mày, định gọi cậu, nhưng Kha Dục đã bình thản rời mắt, đưa tay lên đẩy cửa văn phòng.

Tiếng cửa kêu.

Rầm.

Chỉ còn lại cánh cửa màu vàng đóng chặt.

Cả quá trình không một lời trao đổi.

Sao lại thế này.

Cô cảm thấy khó hiểu.

Từ chiều hôm qua đến giờ, Kha Dục không nhắn lại cũng không thèm để ý, buổi tối lại ở lại trường, thật khác thường.

Cô liếm đôi môi khô, thật sự không hiểu, lại ngồi xuống góc khuất, ngoan ngoãn đợi người ra.

Bên trong.

Văn phòng vốn không lớn, lác đác vài người đứng đó. Kha Dục liếc qua, không chỉ có Hứa Căng Tiêu và mẹ cậu ta, mà còn có Tưởng Hoài cùng nhóm nam sinh hôm qua bị bắt trong nhà vệ sinh.

Vừa thấy Kha Dục, giáo viên chủ nhiệm đã đau đầu.

Chuyện liên quan đến Kha Dục, chắc chắn không phải chuyện đơn giản.

Thầy trực tiếp hỏi: "Kha Dục, em đã biết chuyện trên diễn đàn chưa?"

"Vừa biết."

"Bài đăng đó có phải do em viết không?"

"Không phải." Kha Dục phủ nhận thẳng thừng, bước tới đứng cạnh Tưởng Hoài.

Giáo viên gõ bàn: "Vậy tại sao họ lại nói là em?"

"Tôi cũng muốn hỏi." Kha Dục quay đầu, trực tiếp nhìn Hứa Căng Tiêu: "Tại sao nói là tôi?"

Hứa Căng Tiêu không nhìn cậu, mẹ cậu ta thì đẩy gọng kính, chăm chú nhìn Kha Dục.

"Mấy em..."

Giáo viên lại lên tiếng, nhìn mấy người bị bắt trong nhà vệ sinh: "Có ai biết ai đã chụp ảnh không?"

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Giáo viên khó chịu gõ bàn mạnh hơn, nhìn Hứa Căng Tiêu: "Còn em, em có nhìn thấy ai chụp không?"

Hứa Căng Tiêu im lặng một lát, nói câu đầu tiên kể từ khi mẹ cậu ta đến.

"Thấy."

"Ai?"

Mọi người nín thở, ánh mắt đổ dồn về phía Hứa Căng Tiêu.

Chàng trai đeo kính với giọng điệu bình tĩnh trả lời:

"Kha Dục."

Kha Dục nở nụ cười mỉa mai, không nói gì, nhưng Tưởng Hoài bật ra: "Mày bị gì thế Hứa Căng Tiêu."

"Hôm qua Kha Dục không hề vào nhà vệ sinh, cậu ấy đến nhà mày chụp hả?"

"Này, đừng nói linh tinh!" Giáo viên chủ nhiệm quát.

Tưởng Hoài: "Thầy à, hôm qua là chính thầy tự mình bắt người, thầy có bắt được Kha Dục trong nhà vệ sinh không?"

Giáo viên chủ nhiệm im lặng một lúc, nhìn Kha Dục, người thỉnh thoảng cúi đầu ho khan, không nói gì suốt buổi.

Thầy lại hỏi: "Hứa Căng Tiêu, em có chắc chắn là Kha Dục không? Em có nhìn thấy Kha Dục không?"

Bấy giờ mẹ Hứa Căng Tiêu mới ôm lấy cánh tay con trai, bà ta thấp hơn cậu ta một cái đầu, nhẹ nhàng vỗ nhẹ cánh tay cậu ta: "Hứa Căng Tiêu, con nói rõ đi, thầy sẽ bảo vệ con."

Cậu ta cúi đầu, vẫn với giọng điệu thản nhiên, chậm rãi nói:

"Em chắc chắn, em đã thấy."

"Ơi trời..."

Các nam sinh đứng xếp hàng phát ra một tiếng thở dài, Tưởng Hoài lắc đầu.

Giáo viên chủ nhiệm kêu to "im lặng", nhưng Kha Dục vẫn không thèm biện minh.

Mẹ Hứa Căng Tiêu vội vàng mở lời: "Giáo viên, thầy đã nghe thấy rồi. Tôi không phủ nhận rằng Căng Tiêu nhà tôi đã vi phạm kỷ luật, nhưng nhìn vào tình hình chung, tôi nghi ngờ thằng bé bị chơi xỏ, ở tuổi này, các em dễ bị xúi giục, người khác nói rằng hút thuốc vui, thằng bé thử rồi bị chụp lại rồi đăng lên diễn đàn để chỉ trích."

Bà ta thở dài: "Căng Tiêu nhà tôi từ nhỏ đến lớn được giáo dục rất tốt, lần này làm sai nên nó đáng bị phạt."

Nói rồi, bà ta chộp lấy Hứa Căng Tiêu, đột ngột giơ tay lên.

Bốp——

Một tiếng tát vang lên.

Nhanh đến mức mọi người không kịp phản ứng.

Hứa Căng Tiêu bị tát mạnh đến mức mặt lệch đi, kính rơi xuống đất.

Gương mặt mẹ cậu ta không biểu cảm gì, khi Hứa Căng Tiêu quay đầu lại, bà ta lại tát thêm một cái nữa.

Căn phòng bỗng nhiên im lặng, không một tiếng động.

Kha Dục nhìn lướt qua Hứa Căng Tiêu.

Bị tát hai cái mạnh, mặt in rõ dấu tay đỏ đã bắt đầu sưng, nhưng cậu ta vẫn bình tĩnh như đã quen, cúi xuống nhặt kính rồi từ từ đeo lại.

Chậc.

Kha Dục khẽ nhún vai, thu hồi ánh mắt.

Không ai nói gì, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng sững sờ, mãi sau mới lên tiếng ngăn cản: "Đừng đánh con."

Mấy nam sinh trước đó còn ồn ào giờ im bặt.

Sau hai cái tát của mẹ Hứa Căng Tiêu, nhìn cậu ta tội nghiệp như vậy, ai mà còn có thể giữ thái độ khách quan nữa?

Thật quá đáng.

Mẹ Hứa Căng Tiêu nhẹ nhàng ôm vai con, nghiêm giọng nói: "Nó sẽ phải chịu hậu quả của hành động mình gây ra, còn cậu..."

Bà ta quay sang nhìn Kha Dục, giọng nói đanh thép: "Đăng bài, phát tán ảnh, kích động mọi người, còn nhỏ mà đã dùng bạo lực ngôn từ, cậu cũng phải chịu trách nhiệm cho sai lầm của mình!"

Giáo viên chủ nhiệm xoa mũi, thực sự cảm thấy đầu ngày càng đau hơn nữa.

Chuyện này vốn không lớn, chỉ là trò đùa của học sinh, xóa bài, cấm phát ngôn là xong, nhưng lại thêm một vị phụ huynh của Hứa Căng Tiêu và Kha Dục, cứ nhất định phải làm cho to chuyện.

Kha Dục này, làm sao có thể nói xử lý là xử lý được chứ?

Gia đình cậu có mối quan hệ rộng rãi, đều là những người không thể đụng vào.

Giáo viên chủ nhiệm ho khan, đầu tiên gọi Kha Dục, yêu cầu cậu tự giải thích.

Dù sao cậu cũng rất giỏi nói chuyện, giờ chỉ cần nói vài câu hợp lý, thầy cũng có thể tạm thời làm lắng dịu sự việc.

Thầy nhìn Kha Dục, ra hiệu cậu nhanh chóng nói.

Kha Dục đứng bên cạnh Tưởng Hoài quan sát toàn bộ sự việc, cũng im lặng suốt buổi. Đến lúc đối mặt với giáo viên chủ nhiệm, cậu nhét tay vào túi, với vẻ mặt thờ ơ.

Cậu nói: "Em không thể tự chứng minh."

Giáo viên chủ nhiệm nghe xong thấy huyết áp tăng lên, nheo mắt hỏi: "Em nói gì?"

"Em nói, em không thể tự chứng minh."

"Kha Dục! Em nghĩ kỹ đi."

Kha Dục quay sang nhìn Hứa Căng Tiêu, hỏi: "Hứa Căng Tiêu, có người thứ hai có thể chứng minh tôi đã chụp cậu không? Có ai nhìn thấy không?"

Hứa Căng Tiêu vẫn không nhìn cậu, cũng không trả lời.

Mẹ Hứa Căng Tiêu cau mày, vỗ vai cậu ta.

Bây giờ Hứa Căng Tiêu mới chậm rãi trả lời: "Lúc đó trong nhà vệ sinh chỉ có hai chúng tôi."

"Ồ." Kha Dục gật đầu đầy ẩn ý: "Vậy tức là không ai nhìn thấy."

Kha Dục ho một tiếng, tiếp tục nói: "Trường có thể tra ID, hành lang ngoài nhà vệ sinh có thể kiểm tra camera, nhưng các thầy không nghĩ đến điều này, chỉ muốn tôi tự nói trước, nghe những lời nói một chiều rồi suy diễn, dựa vào một bài đăng vu khống mà cho rằng tôi làm."

"Nếu muốn chơi trò này, tôi thực sự không biết làm sao để tự chứng minh, chẳng lẽ bảo mẹ tôi đến tát tôi hai cái? Bà ấy rất bận, mặt tôi cũng mỏng, không chịu nổi đòn như vậy đâu."

Mẹ Hứa Căng Tiêu khẽ nhếch mép, Tưởng Hoài không nhịn được cười.

"Kha Dục!"

Giáo viên chủ nhiệm tức đến mức suýt phát điên: "Em biết hậu quả

khi nói như vậy là gì không?"

"Vậy thì em chịu." Kha Dục nói: "Trước khi tìm ra sự thật, em tình nguyện từ bỏ các giải thưởng và học bổng của học kỳ này. Còn việc ứng cử người thắp đèn——"

Kha Dục hờ hững nói: "Em rút lui."

...

Trong phòng lại im lặng.

Mọi người thở dốc.

Giáo viên chủ nhiệm nhắm mắt lại: "Được rồi, em đừng nói nữa."

"Cứ việc điều tra."

Kha Dục vẫn tiếp tục nói: "Nếu thật sự là em, các thầy cứ xử lý theo quy định."

Nói xong, Kha Dục quay sang nhìn mẹ Hứa Căng Tiêu, tỏ vẻ lịch sự chân thành: "Dì Hứa, dì thấy vậy có được không?"

Chương 65: Phát hiện

Lâm Hỉ Triều ngồi trên cầu thang, mắt chăm chú dõi theo tình hình trong văn phòng, tay viết bản thảo cho video trên điện thoại.

Khi suy nghĩ của cô dừng lại ở một điểm nào đó, đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên bên cạnh.

Cô nhanh chóng đứng dậy, cúi người về phía trước để nhìn ra ngoài. Một nhóm nam sinh vừa thì thầm vừa bước ra khỏi văn phòng.

Vài giây sau, Tưởng Hoài và Kha Dục cũng xuất hiện, Kha Dục đi sau cùng, tay kéo cánh cửa khép lại. Ngay khi cửa đóng, Tưởng Hoài định nói gì đó với Kha Dục nhưng nhận ra ánh mắt cậu không hề tập trung vào cuộc trò chuyện, mà đang dõi về phía bức tường.

Tưởng Hoài cũng nhìn theo hướng đó, thấy Lâm Hỉ Triều ló đầu ra từ góc tường, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía Kha Dục.

"Cô ấy ở đây rồi."

Tưởng Hoài lập tức rút lại những lời định nói, tiến về phía nhóm nam sinh phía trước. Trong hành lang chỉ còn lại hai người họ. Bầu không khí bỗng trở nên trầm lắng.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy khó xử, tay cô không ngừng vân vê ngón cái. Cô bất giác không biết phải mở lời như thế nào. Trước mặt cô, Kha Dục đứng im, đôi mắt cậu hướng xuống, ánh nhìn lạnh lùng, xa cách.

Ánh mắt đó khiến tim cô bất giác loạn nhịp. Mọi lời quan tâm, những câu hỏi trong lòng cô đều bị ánh nhìn đó làm cho tan biến. Cô tròn mắt nhìn cậu, rồi dè dặt hỏi: "... Giám thị nói gì vậy? Anh... không bị ảnh hưởng gì chứ?"

Kha Dục không nói, chỉ đưa tay ra, như muốn nắm lấy tay cô.

Lâm Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm. Cô bước ra nhưng không dám nắm tay cậu ngay trước văn phòng, chỉ kéo nhẹ tay áo cậu rồi kéo tay cậu xuống.

Kha Dục để yên cho cô nắm lấy tay áo, dẫn cô bước xuống cầu thang. Không gian giữa họ vẫn đầy im lặng.

Lâm Hỉ Triều thỉnh thoảng nhìn trộm khuôn mặt cậu, cảm nhận rõ ràng sự không vui của Kha Dục.

Cô nghĩ rằng có lẽ cậu đang buồn vì những tin đồn trên diễn đàn hay vì chuyện giáo viên. Dù sao, Kha Dục chưa bao giờ phải nghe những lời đàm tiếu xấu xa, cậu luôn sống trong ánh hào quang và sự ngưỡng mộ.

Cô ngập ngừng an ủi: "Anh đừng để ý những gì người ta nói. Em tin anh, nhiều người cũng tin anh mà." Kha Dục quay lại nhìn cô.

Ở khoảng cách gần, cô mới thấy viền mắt cậu đỏ hoe, trông như cậu đã khóc. Nghĩ đến việc cậu liên tục ho, cô hỏi: "Anh bị bệnh sao?"

Kha Dục nhìn cô một lúc, như muốn xác nhận điều gì đó. Sự quan tâm và lo lắng trong mắt cô không phải là giả dối.

Cuối cùng, cậu gật đầu, coi như trả lời, hỏi lại: "Vậy em đến ký túc xá nữ vào buổi tự học tối làm gì?" Giọng cậu nhẹ nhàng như hỏi thăm, nhưng khiến cô giật mình.

Nét mặt Lâm Hỉ Triều thay đổi, không ngờ cậu lại hỏi chuyện này trước. Cô lắp bắp: "Em... chỉ là có chút việc thôi."

"Việc gì?"

"Giáo viên có việc, bảo em đi."

Lâm Hỉ Triều định nói rằng cô sẽ ở lại ký túc xá, nhưng chưa kịp chuẩn bị kỹ càng. Cô tránh ánh mắt của cậu, lòng đầy bối rối. Tay cô rời khỏi tay áo cậu, nhưng Kha Dục nhanh chóng nắm chặt lấy tay cô. Lòng bàn tay cậu nóng hơn bình thường.

Lâm Hỉ Triều cau mày, hỏi: "Anh bị sốt phải không?"

Cô kéo tay lại, đưa tay đo nhiệt độ trên trán cậu, cảm nhận được rõ ràng sự nóng rực. Kha Dục nhanh chóng tránh đi, khẽ ho.

"Anh đã uống thuốc chưa? Hay mình đi phòng y tế nhé?"

Kha Dục kéo tay cô xuống, vẫn còn thắc mắc câu trả lời trước đó.

Kha Dục: "Chỉ là việc của giáo viên thôi sao?"

Lâm Hỉ Triều hít một hơi nhẹ, cuối cùng chỉ gật đầu.

Kha Dục có vẻ không quan tâm đến chủ đề này nữa, nhẹ nhàng nói: "Vậy đi cùng anh uống thuốc nhé, ở phòng học của anh." Cậu buông tay cô ra, đút tay vào túi áo đồng phục.

Lâm Hỉ Triều đi theo cậu, lòng đầy lo lắng. Cô cảm nhận rõ sự căng thẳng trong không khí, nhìn Kha Dục thuốc từ trong ngăn bàn ra, trong lòng cô không khỏi lo lắng cho, người vốn luôn điềm tĩnh nhưng giờ lại lộ rõ vẻ mệt mỏi và buồn bã.

Kha Dục chậm rãi bóc viên kẹo nho yêu thích của Lâm Hỉ Triều rồi đưa lên miệng cô. Cậu bóp nhẹ gói kẹo trong tay, sau đó quay người

đi đến máy nước để rót nước.

Hai chiếc cốc giấy, một cốc lạnh và một cốc nóng, Kha Dục đứng chờ cốc nước đầy. Cậu ném gói kẹo vào thùng rác, ánh mắt liếc về phía cửa lớp học.

Có người bước vào.

Cậu gọi một tiếng: "Phương Đình." Cậu khẽ nhấc cằm lên.

Khi cốc nước đầy, cậu chuyển ánh nhìn về phía Lâm Hỉ Triều, tay cầm cốc nước tiến đến. Lâm Hỉ Triều vẫn nhìn cô gái mà Kha Dục gọi dừng lại. Cô gái tỏ vẻ bối rối, đến khi nhìn thấy mặt Lâm Hỉ Triều, hai người đối diện nhau, cô gái lập tức nhận ra.

Tiếng kẹo nho trong miệng Lâm Hỉ Triều vang lên khi cô cắn kẹo. Kha Dục đưa cốc nước ấm cho cô, cô gái tên Phương Đình cũng đi đến.

Ánh mắt Lâm Hỉ Triều không dời, lắng nghe tiếng Kha Dục bóc vỉ thuốc nhỏ, cô cũng nhìn Phương Đình bước tới gần. Phương Đình cười, dịu dàng chào hỏi: "Bạn là Lâm Hỉ Triều... đúng không?"

Lâm Hỉ Triều không nhận ra cô gái này.

Cô vô thức liếc nhìn Kha Dục, nhưng cậu lại cúi mắt xuống, không hề quan tâm mà ngậm viên thuốc vào miệng.

Lâm Hỉ Triều ngập ngừng gật đầu xác nhận.

Trong lòng cô cảm thấy bất an.

Phương Đình xoa tay, như đang suy nghĩ xem nên tự giới thiệu thế nào, nụ cười trên môi càng thêm chân thành:

"À... mình tên là Phương Đình, là bạn cùng phòng với bạn."

Tiếng nước nuốt xuống.

Kha Dục ngửa cổ uống nước.

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt nặng nề, khuôn mặt cô căng thẳng: "... Bạn cùng phòng?"

"Ừ, tối qua Tiểu Ôn không dẫn bạn đi xem à? Giường của mình ngay cạnh bạn đấy."

Hương vị kẹo trong miệng cô bắt đầu chua hơn.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy nhói lòng, tay chân lúng túng, tai cô đỏ bừng.

Trong đầu cô vang lên lời của Tiểu Ôn nói tối qua:

"Trừ mình ra, hai bạn nữ khác đều là học sinh lớp tự nhiên."

Cô không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy.

Một giây trước cô còn nói dối Kha Dục, giây sau lại bị cậu phát hiện ra như thế này.

Lâm Hỉ Triều ngây người một lúc, trái tim đập mạnh, nhanh chóng nhìn về phía Kha Dục, người trước mặt đang bóc vỉ thuốc thứ hai, đôi mắt đen lặng lẽ nhìn cô, lông mày nhướng nhẹ, vẻ mặt đầy ý trêu chọc.

Vẻ mặt đó...

"Anh... biết hết rồi sao?"

"Giờ biết thì là sớm, hay muộn?"

Kha Dục bỏ thuốc vào miệng, giọng nói thản nhiên.

Lâm Hỉ Triều thở nặng nề, vô thức siết chặt cốc giấy trong tay.

Cảm giác áp lực vô cùng.

Phương Đình đứng giữa đôi bạn trẻ, ánh mắt đảo qua đảo lại, thật sự rất lúng túng.

Hôm qua giường trống trong phòng đã được dán tên Lâm Hỉ Triều, Phương Đình cảm thấy thú vị, sau giờ nghỉ trưa đã kể cho bạn cùng bàn rằng bạn gái Kha Dục có thể ở cùng phòng với họ, quả là có duyên.

Lời nói không biết sao lại đến tai Kha Dục, cậu còn đến hỏi riêng cô ấy.

Lúc đó cô ấy cũng không dám chắc, vì chưa gặp Lâm Hỉ Triều, với lại ngay cả bạn trai của người ta còn không biết việc này, vậy chắc có lẽ chỉ là trùng tên.

Đến buổi tự học, Tiểu Ôn đột nhiên nói trong nhóm phòng rằng cô ấy đã đưa Lâm Hỉ Triều đi xem phòng, xác nhận đúng là cô. Phương Đình nghĩ, vẫn nên báo cho Kha Dục một tiếng, nhưng khi cô nói, Kha Dục đã có vẻ mặt như đã biết.

Lúc đó khuôn mặt cậu rất khó coi.

Cô ấy tưởng là vì có người nói xấu cậu trên diễn đàn, không ngờ...

Phương Đình nhìn Kha Dục hiện tại, cảm thấy cậu rất bình tĩnh.

Phương Đình xoa tay, tìm cách bắt chuyện, hỏi Lâm Hỉ Triều: "À, bạn chuyển vào cuối tuần này phải không?"

"... Đúng vậy."

Cô gái trước mặt trả lời, giọng điệu nặng nề, vẻ mặt như không muốn nói chuyện.

Phương Đình hiểu ra, vội nhanh chóng kết thúc câu chuyện: "Vậy lúc đó bạn báo trong nhóm phòng nhé, bọn mình sẽ giúp bạn chuyển đồ. À đúng rồi, bạn chưa vào nhóm đúng không? Thêm mình vào để mình kéo bạn vào nhóm."

Cạch.

Là ly giấy từ tay Kha Dục phát ra tiếng.

"Liên lạc của cô ấy tôi sẽ gửi cho cậu."

Tiếng chuông báo giờ vào lớp vang lên.

Chói tai và ồn ào.

Kha Dục nói với Lâm Hỉ Triều khi tiếng chuông vang lên: "Vào lớp đi, nghỉ trưa đến tìm anh."

...

Lâm Hỉ Triều trở lại lớp với tâm trạng rối bời.

Trong lòng cô ngập tràn sự buồn bã lẫn hối tiếc.

Cô biết Kha Dục trước mặt cô thực sự không giấu được cảm xúc. Lần này cậu im lặng, còn thử dò hỏi cô trước, giống như đã cho cô cơ hội nhưng cô lại lừa dối cậu thêm một lần nữa.

Rắc rối, lại thêm rắc rối, cậu bệnh, bị giáo viên bắt gặp, còn bị gia đình giấu chuyện. Lâm Hỉ Triều không biết phải đối diện với cậu như thế nào.

Cô suy nghĩ suốt cả buổi sáng, vẫn không tìm được lời giải thích hợp lý.

Trong khi đó, những chuyện xảy ra ở văn phòng giám thị cũng bắt đầu lan truyền giữa các học sinh.

Tại căng tin.

Từ Viện Viện ngồi bàn bên cạnh nghe lén chuyện tám, cuối cùng cũng hiểu ra ngọn nguồn, vội vàng chạy về phía Lâm Hỉ Triều, gọi cô.

"Này này, cậu vào trang web xem lại phiếu bầu thắp đèn đi!"

"Có chuyện gì vậy?"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, mở điện thoại, vào trang web.

"Cậu thử bầu cho Kha Dục xem."

Cô làm theo, trên điện thoại lập tức xuất hiện một thông báo:

[Trang này đã tạm dừng đếm phiếu, vui lòng thoát ra và chuyển sang trang khác.]

Từ Viện Viện hét lên: "Ôi trời, thực sự không thể bầu chọn cho Kha Dục được nữa!"

Lâm Hỉ Triều thử lại vài lần, vẫn bị văng ra khỏi trang web.

Cô lo lắng hỏi: "Tại sao lại thế?"

Từ Viện Viện: "Nghe nói là Kha Dục tự nguyện, chỉ vì bài đăng ẩn danh trên diễn đàn mà mẹ của Hứa Căng Tiêu yêu cầu có lời giải thích, để chứng minh sự trong sạch, cậu ấy đã tự nguyện từ bỏ cuộc bầu chọn."

"Tự nguyện?"

"Ừ ừ, cậu ấy thậm chí từ bỏ cả học bổng xuất sắc. Trời ơi, bạn trai cậu thật sự đối xử với bản thân quá nghiêm khắc."

Hô hấp của Lâm Hỉ Triều cứng lại, ngón tay tê cứng, cô thoát khỏi trang của Kha Dục, chuyển sang trang tổng hợp thứ hạng.

Từ Viện Viện thở dài bên cạnh: "Bây giờ tớ nghĩ Hứa Căng Tiêu cũng khá tài giỏi đó chứ."

"Mẹ cậu ta đến một lần, không chỉ việc bị xử lý hút thuốc không thấy đâu, bài đăng bị cấm thảo luận, còn kéo theo Kha Dục xuống nước. Tớ cảm thấy..."

Lâm Hỉ Triều nghe cô ấy do dự nói: "Thật kỳ lạ, Kha Dục vốn không liên quan đến chuyện này, nhưng bây giờ lại phải chịu hậu quả nghiêm trọng như vậy."

"Cậu ấy mới là người bị chơi xấu mà?!"

Lâm Hỉ Triều dừng lại, ánh mắt dán vào trang chủ bầu chọn của mình.

Cô đã lâu không chú ý đến số phiếu bầu, không ngờ mình đã leo lên vị trí thứ ba.

"Trời ơi!" Từ Viện Viện hét lên: "Cậu đứng thứ ba rồi? Khi nào mà lên thứ ba vậy?!"

"Vừa lên thôi."

Cô làm mới trang.

Số phiếu vẫn tiếp tục tăng, mỗi lần làm mới trang, đều có thêm mấy

chục phiếu.

Tổng số phiếu bầu liên tục tăng.

Kha Dục bị dừng đếm phiếu, tụt lại phía sau, trước mặt cô là Hứa Căng Tiêu, người bị đẩy trở lại do bài viết trên diễn đàn.

"Wow, có phải vì Kha Dục không?"

Lâm Hỉ Triều im lặng, phần nào đoán được lý do.

Mọi người đang bày tỏ sự bất bình cho Kha Dục.

Giống như Từ Viện Viện nói, người thực sự vi phạm kỷ luật là Hứa Căng Tiêu, mẹ cậu ta đến xử lý mà không gặp vấn đề gì, còn bài đăng về Kha Dục, chỉ vì một bài viết bịa đặt mà vô tình bị liên lụy.

Vì vậy, những phiếu đáng lẽ bầu cho Kha Dục và những người theo dõi trung lập, đều nửa đồng tình, nửa phản đối, nửa ủng hộ mà bỏ phiếu cho Lâm Hỉ Triều.

Đặc biệt là vì cô ở gần Hứa Căng Tiêu.

[Mặc dù tôi không muốn bầu cho ai, nhưng tôi không thể để Hứa Căng Tiêu lên, kể cả là vị trí thứ hai.]

[Kha Dục đã làm được đến mức này, thật thảm hại, vẫn là cậu ấy đáng thương nhất, bầu cho Lâm Hỉ Triều cũng coi như là ủng hộ cậu ấy.]

Cô thở ra một hơi.

Không biết vì sao, đột nhiên nhớ đến vụ cá cược với Kha Dục.

Cô cố tình phớt lờ, nhưng lúc này lại rõ ràng.

——Tôi muốn cậu lên sân khấu thắp đèn.

Làm sao lên được?

Từ Viện Viện từng nói, trước tiên, cậu không đủ nổi bật, thứ hai, học sinh của THPT Số 1 ghét nhất mối quan hệ thân thiết, sẽ không bỏ phiếu cho cậu chỉ vì mối quan hệ của cậu và Kha Dục.

Nhưng nếu Kha Dục bị vu khống, bị oan ức, bị đè nén thì sao?

Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện nhiều suy nghĩ không tốt, cô bối rối, điện thoại đúng lúc đó rung lên.

Kha Dục nhắn tin: [Đến phòng ký túc xá của anh.]

...

Bầu trời tối sầm.

Dù là buổi trưa nhưng tối như hoàng hôn.

Khi Lâm Hỉ Triều đi vào phòng ký túc xá của Kha Dục qua cửa bên, cậu đang từ từ ném từng đồ cũ vào thùng rác.

Thấy cô đến, cậu không dừng lại: "Đưa chìa khóa cho anh, thứ sáu anh phải nộp lại cho quản lý ký túc xá, không thể ở đây nữa."

Cậu ngẩng đầu lên: "Em biết rồi đúng không?"

Câu hỏi, nhưng là câu khẳng định.

Lâm Hỉ Triều tất nhiên biết, cô không nói gì, đặt chìa khóa trong tay lên bàn.

Cô cắn môi, cuối cùng cũng mở miệng: "Anh cảm thấy đỡ chút nào chưa? Vẫn còn sốt không?"

Tiếng đồ vật nặng rơi vào thùng rác.

Kha Dục ném một hộp thuốc lá rỗng vào, ra hiệu cho cô nhìn bàn.

Cô nhìn theo, thấy một chiếc nhiệt kế thủy ngân mới.

"Giúp anh đo đi." Kha Dục nói.

Lâm Hỉ Triều cầm lên, bóc vỏ, đi đến trước mặt cậu, tay dừng lại định kéo cổ áo đồng phục của cậu.

Kha Dục ngước mắt nhìn cô, chậm rãi lắc đầu.

Mi mắt cô rung lên, tay cô nâng cao, đặt nhiệt kế vào miệng cậu, cậu hơi mở miệng nâng lưỡi lên, nhiệt kế được đẩy vào dưới lưỡi cậu.

Răng khẽ cắn lại, cậu luôn cúi đầu nhìn cô.

Trong sự im lặng.

Lâm Hỉ Triều đối diện với ánh mắt cậu, nhẹ nhàng hỏi: "Phiếu bầu của anh bị dừng rồi, họ nói là anh tự nguyện... tại sao lại làm vậy?"

Kha Dục ngậm nhiệt kế, không thể nói chuyện, cậu nắm tay cô đi đến giường của mình ngồi xuống.

Trên giường có dấu vết cậu ngủ đêm qua, mà chăn thì lại mỏng, thảo nào bị cảm lạnh.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy mềm lòng, giọng nói tự nhiên dịu đi: "Trong văn phòng anh gặp chuyện gì vậy, họ có quá đáng không?"

Cô cứ hỏi.

Kha Dục kiên nhẫn chờ thời gian đo nhiệt độ kết thúc, năm phút, đủ để Lâm Hỉ Triều nói rất nhiều.

Lâm Hỉ Triều di chuyển đến mép giường, cẩn thận sắp xếp lời nói, cô bắt đầu:

"Em không nói trước với anh về việc ở ký túc xá là lỗi của em. Mẹ phát hiện chúng ta đang hẹn hò, để ngăn cách sự tiếp xúc của chúng ta nên bảo em ở ký túc xá. Em nghĩ đó là sự nhượng bộ của bà ấy nên em đã đồng ý."

Cô cúi đầu nói: "Vì sợ anh sẽ làm điều gì đó bốc đồng, mọi người đều quyết định giấu anh, không nói cho anh biết, em cũng đã đồng ý trước, xin lỗi anh."

Vai Kha Dục cọ vào cô, cậu ngả người ra sau, lười biếng dựa vào tường.

"Nhưng Kha Dục, em suýt quên là chúng ta có một vụ cá cược."

Cô quay sang nhìn cậu, ánh mắt nghiêm túc nói: "Số phiếu của em hiện tại đứng thứ ba, em thậm chí không làm gì cả, trong thời gian ngắn đã đứng thứ ba, anh nói cho em biết——"

Đôi mắt cô mờ đi một chút, giọng nói càng trầm thấp: "Anh có phải vì muốn thắng cược nên mới cố tình từ bỏ việc thắp đèn, thậm chí..."

Thậm chí sắp đặt mọi việc.

Hứa Căng Tiêu, diễn đàn, bôi nhọ và hành động tự chứng minh đến việc rút lui.

Không phải là anh cố tình đó chứ?

Làm ơn đừng như vậy.

Lâm Hỉ Triều không dám nói ra, cô biết sự nghi ngờ này trước mặt Kha Dục thực sự đáng ghét lại ích kỷ.

Nhưng cô không thể ngừng nghi ngờ, trên đường đến đây, cô miên man suy nghĩ.

Cô liên tưởng đến lần cúp điện, các chiêu trò với phản chiêu, và những thay đổi khó lường trong số phiếu bầu thắp đèn hiện tại quá giống nhau.

Cô quay lại, nắm chặt tay mình, không tiếp tục nói nữa.

Nhưng Kha Dục thông minh như vậy, cậu hiểu rõ ý cô.

5 phút đã qua.

Kha Dục lấy nhiệt kế ra, nhìn vào nhiệt kế, 39 độ.

Cậu bình thản lắc nhiệt kế cho thủy ngân trở lại.

"Bao nhiêu?" Lâm Hỉ Triều chú ý đến động tác của cậu, hỏi.

"Hết sốt rồi, 37 độ."

Cậu nghiêng người, lấy vỏ hộp từ tay cô, đặt nhiệt kế vào trong.

"Lâm Hỉ Triều."

Cậu cúi đầu vặn nắp, giọng nói có chút khàn, nhưng vẫn rất bình tĩnh: "Nếu em nghĩ rằng chỉ với những phiếu bầu thông cảm của anh mà có thể đưa em lên sân khấu thắp đèn, em quá coi thường học sinh THPT Số 1 và coi thường chính mình."

Cậu hỏi: "Em biết sự khác biệt giữa em và người đứng đầu hiện tại ở đâu không?"

Ban đầu sau Kha Dục, ngoài Hứa Căng Tiêu còn có một cô gái xa rời những tranh chấp. Cô ấy là Phương Uyển Nghi, người từng cùng Lâm Hỉ Triều đứng đầu kỳ thi tháng.

Cô ấy là người đứng đầu khối 11 xã hội, luôn đứng đầu trong các kỳ thi và đứng đầu cả bảng xếp hạng học sinh giỏi, cũng là con cưng của trường, nhưng lại rất khiêm tốn, chỉ tập trung học, ít tham gia vào các hoạt động của trường.

Hiện tại cô ấy đang đứng đầu trong danh sách tổng phiếu bầu.

Lâm Hỉ Triều biết rõ sự khác biệt giữa cô và Phương Uyển Nghi.

Kha Dục cười: "Khi em đổ lỗi mọi thứ cho anh, em có bao giờ nghĩ rằng anh không phải là người toàn năng không?"

Một tiếng nặng nề vang lên.

Kha Dục ném nhiệt kế vào thùng rác, như thể không thể kìm nén được nữa, khuôn mặt bình tĩnh của cậu bị xé toạc, giọng nói trầm thấp:

"Em vừa nói gì, hả? Sợ anh sẽ làm chuyện bốc đồng?"

Cậu nắm chặt tay Lâm Hỉ Triều, kéo cô quay lại: "Anh có thể làm gì được chứ?"

Cậu nhìn chằm chằm vào mắt cô hỏi: "Khi mẹ anh, mẹ em, tất cả đều phản đối và em cũng chống đối, anh còn có thể làm gì nữa hả?"

"Anh không đáng để nói chuyện sao? Vì vậy em không bao giờ nói, em luôn che giấu, hết lần này đến lần khác, em lúc nào cũng như vậy!"

"Lâm Hỉ Triều." Kha Dục buông tay cô ra, giọng nói càng khàn hơn:

"Anh rất thất vọng về em."

...

Lâm Hỉ Triều thở dồn dập, cảm thấy ngực mình thắt lại, cảm giác đau đớn lan tỏa khắp người.

Cô nghẹn ngào, lắp bắp nói xin lỗi.

Vậy...

"Anh thấy mệt mỏi lắm phải không?"

Cô cắn môi, hít một hơi: "Nếu anh thấy mệt mỏi, thực sự, thực sự không cần phải tiếp tục bên em."

Cô quả thật có cảm tình với cậu, nhưng có quá nhiều điều cô phải lo lắng, Kha Dục cũng không phải là sự lựa chọn ưu tiên của cô.

Vì vậy cô che giấu, luôn luôn che giấu, vì cậu không phải là mối quan tâm hàng đầu của cô.

Có quá nhiều thứ cô phải ưu tiên hơn.

Cô nói: "Với lại bây giờ anh..."

Bị dừng phiếu bầu, từ bỏ học bổng, sa lầy vào rắc rối.

Từ khi ở bên cô, anh càng ngày càng lệch hướng, càng ngày càng không giống chính mình.

Kha Dục bây giờ...

"Em thực sự không muốn thấy anh như thế này."

"Có gì khác biệt đâu."

Kha Dục gần như tự cười nhạo mình: "Dù anh có làm thế nào, em cũng sẽ không thích."

Khi cậu nói điều này, giọng nói của cậu cũng run rẩy, hít một hơi, giọng nói yếu ớt dần. Cậu vẫy tay: "Được rồi, em về trước đi, ở lâu với anh, anh sợ lây cảm cho em."

Tình trạng bế tắc.

Lâm Hỉ Triều chỉ có thể đồng ý, cô lau nước mắt, nhẹ giọng đồng ý.

Sau đó, cô đứng dậy, không nhìn cậu nữa, để lại lời dặn kêu cậu nghỉ ngơi cho khỏe sau đó nhanh chóng rời đi.

Cánh cửa đóng sầm lại, mang theo một luồng gió mạnh, giống như buổi tối học ngày hôm qua trong lớp học.

Kha Dục biết cô đang đứng ngoài, nhưng cố tình lờ đi.

Lâm Hỉ Triều chỉ khiến người khác đau lòng.

Kha Dục cắn vào bên trong má, tay ôm mặt, từ từ có một chất lỏng ướt chảy dọc theo các đốt ngón tay cậu.

Vai cậu sụp xuống, đầu cúi thấp hơn, mắt ngày càng nóng.

Quần đồng phục màu xám thấm đẫm nước mắt, từng chút từng chút, dính vào da thịt.

Cậu vẫn còn sốt.

Đêm qua cậu không ngủ được nhiều.

Cậu đã làm rất nhiều điều, nhưng nhận lại thì rất ít.

Ký túc xá bừa bộn, đồ đạc chất đống.

Kha Dục ủ rũ ngồi ở góc phòng, như một con chó thua trận bị bỏ rơi.

Chương 66: Đếm ngược

"... Sao lại tìm tớ?"

Lớp học ồn ào, cửa sổ đóng chặt, hơi nước mờ dần trên kính.

Lâm Hỉ Triều nhìn vào cô gái đang hỏi, má cô ấy đỏ lên vì trong phòng thiếu oxy. Cô đã liên lạc thành công với nhiều bạn nữ để cùng quay phim triển lãm, kịch bản video cũng đã hoàn thành, chỉ còn lại mỗi cô bạn này vẫn chưa chắc chắn.

Đôi mắt cô gái ẩn sau lớp kính dày, cô lấy ra điện thoại của mình. Một chiếc điện thoại thông minh kiểu cũ, màn hình đã bị nứt.

"... Điện thoại của tớ có độ phân giải thấp, tớ cũng không biết quay phim, chắc tớ sẽ làm hỏng video triển lãm của cậu mất."

"Không sao đâu."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, nhẹ nhàng an ủi cô ấy: "Điểm nhấn của video này chỉ là ghi lại, vì vậy cậu có thể quay bất kỳ cách nào cũng được, miễn là trong trường, muốn quay gì cũng được."

"Nhưng mà, cuộc sống ở trường của tớ cũng... nhàm chán lắm, sao cậu lại nghĩ đến tớ?"

Cô gái xoắn xoắn lọn tóc khô xơ, cố gắng từ chối. Cô ấy không nổi bật, hoạt động chỉ quanh quẩn ba điểm trường học, phòng ký túc và nhà ăn, không có gì đáng để quay phim.

Lâm Hỉ Triều mím môi, suy nghĩ: "Thực ra tớ cũng rất nhàm chán, cuộc sống của tớ cũng không đặc biệt."

"Nhưng, chủ đề của video này là để ghi lại những người như chúng ta ở THPT Số 1, chúng ta cũng xứng đáng được ghi lại, được nhìn thấy mà."

Cô cúi đầu, giọng nói trầm xuống, như thể cô đang chìm đắm trong cảm xúc của mình.

Cô gái nhìn chằm chằm vào cô một lúc, rồi đáp: "Chúng ta... không phải cùng một loại người."

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu.

"Cậu là học sinh đứng đầu lớp, đứng trong top ba của trường, cậu luôn đứng trong danh sách học sinh giỏi, cậu còn..."

Cô gái nói đến đây thì dừng lại: "Nhiều người ghen tị với cậu, cậu nổi bật hơn tớ nhiều."

"Ý cậu là Kha Dục sao?"

Cô hỏi thẳng, không còn ngại ngùng khi nhắc đến cậu trước mặt các bạn nữa. Cô gật đầu: "Đúng vậy."

Nhưng trước đây cô cũng chỉ là một học sinh trung bình, ngồi ở phía ngoài cùng cuối lớp, không được ai chú ý, chỉ là một học sinh vô danh mà thôi.

Khi nào bắt đầu có những thay đổi này?

Có lẽ là từ Kha Dục.

Bằng cách nào đó, Kha Dục đã khiến cô trở nên nổi bật.

Cô thở dài, nhớ lại cuộc cãi vã với Kha Dục ngày hôm qua. Có vẻ như cậu đã đơn phương bắt đầu chiến tranh lạnh với cô. Dù cô sau đó đã chủ động tìm cậu nói chuyện, nhưng cậu vẫn lạnh nhạt.

Cô hỏi cậu đỡ cảm chưa, cậu chỉ gật đầu. Hỏi cậu có cần đợi sau giờ học không, cậu nói cô cứ về trước. Chú Triệu đưa cô về rồi lại đến trường đón Kha Dục, cả nhà bận rộn. Sáng hôm sau, Kha Dục cũng tự mở cửa xe, ngồi ghế phụ, mặt đầy tức giận, ai trong nhà cũng thấy cậu mang một gương mặt không vui.

Cuối cùng thì cậu vẫn là một thiếu gia, thích thể hiện cảm xúc trực tiếp trước mặt người thân, muốn mọi người chú ý đến mình, nhưng khi ai đó đến gần, cậu lại bắt đầu đấu tranh.

Nhưng những vấn đề giữa hai người, những điều mà Kha Dục đã nói...

Lâm Hỉ Triều chớp chớp mắt, thu hết suy nghĩ lại, đứng dậy và nói với cô gái câu cuối cùng: "Mong cậu sẽ suy nghĩ lại, video này sẽ được chiếu trong buổi họp phụ huynh vào ngày thắp đèn. Được mọi người nhìn thấy, để lại kỷ niệm cũng rất tuyệt, phải không?"

Cô gái sững sờ nhìn cô, rồi bất chợt mỉm cười.

...

Cô ngồi xuống ghế.

Hôm nay đã là thứ sáu, chỉ còn một tuần nữa là đến Tết Dương lịch.

Số phiếu vẫn tiếp tục tăng, dù không mạnh mẽ như hôm qua, nhưng cô cũng đã vượt qua Hứa Căng Tiêu, đứng ở vị trí thứ hai.

Thực ra, đến lúc này, học sinh nên bỏ phiếu hay chọn ai cũng gần như xong, THPT Số 1 chỉ có ngần ấy học sinh, số phiếu đã gần như cố định, chỉ còn chờ vào số phiếu dự trữ của các ứng viên.

Hiện tại, giữa cô và người đứng đầu chỉ còn vài chục phiếu.

Từ Viện Viện đến hỏi cô, với 50 phiếu trong tay, cô sẽ bỏ phiếu cho ai.

"Cậu vẫn chưa bỏ phiếu à? Cậu đã đứng thứ hai rồi, bỏ phiếu cho ai cũng được."

Từ Viện Viện: "Trời ơi, căng thẳng quá, không ngờ cậu có thể lên top. Tiến lên, nếu cậu thành công, tớ sẽ đăng 9 bức ảnh trên vòng bạn bè để chúc mừng cậu."

Lâm Hỉ Triều hỏi, đã có kết quả gì về chuyện trên diễn đàn chưa?

"Chưa, nếu tìm ra cũng không nói cho chúng ta biết đâu. Dù là ai, cũng sẽ rất mất mặt."

"Vậy những chuyện về Kha Dục sẽ bị dừng lại sao?"

"Không biết nữa." Từ Viện Viện nhìn cô: "Cậu vẫn định bỏ phiếu cho Kha Dục à?"

Lâm Hỉ Triều im lặng, khẽ lắc đầu.

Sau giờ học, cô về nhà Kha Dục để dọn đồ chuyển về trường, thực ra cũng không có nhiều, chỉ vài bộ quần áo và chăn màn.

Mẹ cô ở bên cạnh, gấp từng chiếc áo khoác mùa đông vào vali.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng vải xào xạc.

Mẹ thở dài, bất chợt lên tiếng: "Từ giờ về sau, mỗi thứ bảy tan học, chúng ta sẽ về nhà mình."

Lâm Hỉ Triều ngồi xổm đối diện mẹ, ngẩng đầu nhìn lên.

"Bà chủ đã đồng ý rồi, bà chủ nói cuối tuần sẽ tìm người khác làm việc, mẹ sẽ nghỉ hai ngày ở nhà và ở bên con nhiều hơn." Mẹ cô nói, giọng nhẹ nhàng: "Trước đây con luôn nói muốn về nhà, muốn về nhà, mà mẹ lúc đó không để ý."

"Sau này mẹ sẽ dành nhiều thời gian hơn cho con."

Mẹ cô cười, ánh mắt ấm áp.

Lâm Hỉ Triều hít thở nhẹ nhàng, gật đầu đồng ý.

Thứ bảy hôm đó, mẹ cô đưa cô đến trường.

Các bạn trong ký túc xá đều rất tốt, rất nhiệt tình, sau khi giúp cô sắp xếp đồ đạc, mẹ cô mời mọi người đi ăn, rồi dẫn cô trở lại Thiên Dụ Sơn.

Đây là đêm cuối cùng cô ở nhà Kha Dục.

Gần đến kỳ kinh nguyệt, nửa đêm cô lại đau bụng, nên mặc đồ ngủ dậy, đi vào bếp pha nước đường đỏ.

Đèn vẫn không bật, cô cầm điện thoại bật đèn pin, khuấy nước đường đỏ, hơi nóng ngọt ngào bay lên quanh lông mày.

Nỗi buồn chỉ là chuyện trong khoảnh khắc.

Dường như cô chỉ mới ở nhà Kha Dục chưa bao lâu, từ học kỳ hai lớp 10, đến khi học kỳ một lớp 11 sắp kết thúc.

Gần một năm, cô đã trải qua rất nhiều điều.

Ngôi nhà này có quá nhiều kỷ niệm về Kha Dục, dù có những kỷ niệm tồi tệ, tiêu cực, nhưng đến lúc rời đi chúng cũng đáng để nhấm nháp lại.

Đột nhiên có tiếng mèo kêu.

Cô vừa quay đầu lại thì bị ôm vào lòng.

Hương thơm quen thuộc tràn ngập khứu giác, mùi chanh đắng thanh mát, đan xen với mùi đường đỏ ngọt ngào.

Vòng tay cậu quấn quanh eo cô, cô hoàn toàn áp vào ngực người phía sau. Cô cảm thấy nặng nề trên đỉnh đầu, rồi bị di chuyển xuống vai, xương vai của cô bị đè xuống, Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một góc mềm mại của mũ áo khoác.

Kha Dục vùi trán xuống, hơi thở nóng hổi của cậu phả lên làn da cô qua lớp vải mỏng của đồ ngủ.

Cậu cọ nhẹ mặt mình vào mặt cô, như một dấu hiệu của sự đầu hàng.

Da hơi ngứa.

Trái tim lại trở nên mềm mại.

Lâm Hỉ Triều không kìm được cười, Kha Dục đã nghiêng đầu hôn cô.

Môi chạm vào nhau, mũ của Kha Dục hoàn toàn che phủ cô, khiến cô chìm đắm trong hơi thở lạnh lẽo của cậu.

Hai mũi chạm nhau, cậu nhẹ nhàng cọ xát, đôi môi ẩm ướt càng ngày càng mạnh mẽ, đầu lưỡi trượt vào rút ra, nước bọt hòa lẫn vào nhau, cậu đưa tay vòng qua cổ Lâm Hỉ Triều, kéo cô lại gần hơn, Kha Dục nghiêng trán, đồng thời đưa nụ hôn đi sâu hơn.

Cậu nhìn thấy tháng 8 năm ngoái.

Cuộc sống đầy đủ, đôi khi lại muốn hôn.

Vì vậy, vào đêm muộn sau khi xem xong một bộ phim, cậu xuống tầng gặp cô gái mà cậu muốn trải nghiệm cùng.

Ban đầu chỉ đơn giản là vậy.

Thật đấy.

Môi cậu chạm vào tai Lâm Hỉ Triều, khẽ nói: "Xin lỗi, em yêu."

Lời xin lỗi bất ngờ.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu, nhẹ nhàng kéo dãn khoảng cách giữa hai người.

Kha Dục hơi cúi xuống, định nghiêng đầu nhìn biểu cảm của cô, nhưng bị cô nắm lấy vành mũ, kiễng chân hôn lên.

Một nụ hôn chủ động, hơi thở của Kha Dục trở nên lộn xộn, siết chặt eo cô chuẩn bị cúi đầu đáp lại, nhưng cánh tay của Lâm Hỉ Triều vòng qua cổ cậu, vùi mặt vào mũ áo của cậu.

"Kha Dục." Cô gọi cậu, giọng trầm: "Anh vẫn chưa nói với em, nếu anh thắng thì sao."

Ngón tay lướt qua mái tóc đen của cô, Kha Dục cúi đầu, giọng nói nhẹ nhàng: "Sau buổi lễ thắp đèn, chúng ta sẽ nói chuyện kỹ hơn."

Họ ôm nhau rất chặt và rất lâu.

Nhưng không ai nói thêm một lời nào.

-

Thứ hai, còn 4 ngày đến lễ thắp đèn.

Quá trình điều tra của diễn đàn trường học cuối cùng cũng có kết quả.

Giám thị thông báo cho Hứa Căng Tiêu và Kha Dục đến văn phòng, Hứa Căng Tiêu đến sớm, vào trước.

Giám thị ngồi sau bàn làm việc, tháo kính ra lau nhẹ.

"Hứa Căng Tiêu, về vấn đề người đăng bài của em, chúng tôi đã điều tra rõ ràng."

Hứa Căng Tiêu siết chặt tay áo, ngón tay vân vê trên đường may, im lặng lắng nghe.

"Diễn đàn THPT Số 1 chỉ có thể truy cập qua mạng nội bộ, nên việc tìm người đăng bài không quá khó, nhưng bài đăng này... khiến chúng tôi mất khá nhiều thời gian."

Ngón tay của Hứa Căng Tiêu dừng lại, giám thị đeo kính, hai tay bắt chéo, nhìn thẳng vào cậu.

"Người đăng bài sử dụng proxy để vào diễn đàn, sau khi truy lại địa chỉ IP, người này không phải là Kha Dục..." Giám thị nhẹ nhàng điều chỉnh kính, nói chậm rãi: "...cũng không phải học sinh trường chúng ta."

Cậu thiếu niên trước mặt ngạc nhiên trong giây lát, chưa kịp hỏi, giám thị đã tiếp lời: "Cậu ta học ở Trung học Dục Đức."

"Nơi mẹ em làm việc."

Một thoáng im lặng.

Hứa Căng Tiêu thở dồn dập: "Trường của mẹ em?"

Giọng cậu ta có chút run rẩy, yết hầu di chuyển nhanh chóng, nuốt

nước bọt.

Lưỡi cậu ta khô khốc, cậu ta nghe giám thị trả lời một cách dứt khoát, rồi nghe thấy tiếng bước chân đều đều ngoài cửa.

Cánh cửa không đóng chặt, chỉ hé ra một khoảng vừa đủ.

Kha Dục bước tới cửa, ánh mắt hai người chạm nhau, cậu liếm nhẹ má, ánh mắt hơi mở rộng, khuỷu tay uốn cong dựa vào lan can, hai giây sau, cậu lắc đầu cười với cậu ta.

Một nụ cười không rõ ý nghĩa.

Hứa Căng Tiêu cụp mắt, nhanh chóng thu lại ánh nhìn.

Giám thị dựa vào ghế, nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Vụ này... chúng tôi không thể truy cứu học sinh trường khác, sau này chỉ có thể tăng cường bảo mật cho mạng nội bộ, vì vậy những chuyện tiếp theo, nếu muốn nói rõ với mẹ em, thì chỉ có thể chuyển cho bà ấy để tự giải quyết."

Hứa Căng Tiêu cố kìm nén, ngón tay cọ xát vào mép quần: "Sao lại là người của Dục Đức đăng bài?"

Nhưng những bức ảnh đó, rõ ràng là...

"Còn về việc ai đã chụp ảnh của em."

Giám thị vừa nói đến điểm này.

"Chúng tôi cũng đã kiểm tra camera ngoài hành lang trong khoảng thời gian đó, mặc dù không thể nhìn thấy rõ bên ngoài nhà vệ sinh, nhưng sau khi so sánh dòng người đi qua, Kha Dục thực sự không đi cùng em."

"Ảnh không được chụp vào lúc đó." Hứa Căng Tiêu không kìm được

ngắt lời, giọng nói hơi cao.

"Vậy là lúc nào?"

"Buổi sáng."

Cậu trả lời nhanh: "Mọi người có thể kiểm tra camera buổi sáng. Chính Kha Dục đã gọi em vào nhà vệ sinh."

Ngày hôm đó mẹ cậu ta có mặt, cậu ta không muốn nói nhiều về chi tiết hút thuốc.

Nhưng sự thật là vậy, ảnh thực sự do Kha Dục chụp, cậu ta không nói dối.

Bộp bộp.

Ngón tay gõ nhẹ lên lan can inox.

Kha Dục lơ đãng gõ từng cái một, ánh mắt rũ xuống, nhìn vào mũi giày của mình.

Bên trong đột nhiên không có tiếng nói chuyện nào.

Sau một tiếng thở dài rất nhẹ.

Giám thị ho nhẹ hai tiếng, phá vỡ sự im lặng trong chốc lát.

"Hứa Căng Tiêu." Ông từ từ ngồi thẳng lưng, gõ nhẹ hai lần lên bàn: "Vụ này có thể dừng lại rồi."

Hứa Căng Tiêu ngẩng đầu: "Dừng lại?"

"Vì, theo nguyên tắc công bằng, chúng tôi cũng đã kiểm tra bài đăng về gian lận của Kha Dục."

Ông xoa trán: "Sau khi đối chiếu thông tin của học sinh đăng bài, học sinh đó là Trương Tề Thạc của lớp xã hội 11-5."

"Em và Trương Tề Thạc có quan hệ tốt đúng không?"

Hứa Căng Tiêu cúi đầu, ánh mắt mờ mịt, nhanh chóng vuốt mũi.

Giám thị cười thành tiếng: "Các em học sinh này, thích làm những chuyện vô nghĩa, tự cho mình là đang duy trì công lý, nhưng thực tế lại đẩy nhau vào rắc rối, khiến phụ huynh và giáo viên gặp nhiều phiền toái."

"Phiền toái?"

Hứa Căng Tiêu ngẩng đầu, lặp lại trong sự khó tin: "Thưa thầy, em thực sự bị chụp ảnh và đăng bài ác ý, em..."

"Hứa Căng Tiêu!"

Giọng giám thị nặng nề, ngắt lời cậu: "Em phải duy trì mối quan hệ tốt với các bạn, suy nghĩ kỹ trước khi làm, thông báo về việc em hút thuốc vẫn chưa được ban hành, ngay cả những học sinh bị bắt cùng em cũng chưa bị xử lý, em vẫn không hiểu sao?"

Cạch cạch.

Giám thị gõ hai cái lên bàn, cuối cùng nói: "Dừng lại ở đây thôi, gọi Kha Dục vào."

...

Cánh cửa kêu cọt kẹt.

Hứa Căng Tiêu bước ra, gặp Kha Dục đang đứng đó.

Cậu cụp mắt liếc nhìn cậu ta, khẽ mỉm cười, rồi nhanh chóng quay

người bước vào.

Hứa Căng Tiêu bị nụ cười đó làm khó chịu, nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi đi vào con đường chật hẹp bên cạnh bức tường.

Trong hành lang có một cửa sổ tròn, gió thổi lùa vào, cắt lên mặt rát như lưỡi dao.

Cậu ta từ từ siết chặt tay, nhìn xuống qua cửa sổ, dãy lớp học, trong sân người đông nghịt.

Cậu ta nhìn thấy Lâm Hỉ Triều.

Các khớp ngón tay từ từ thả lỏng.

...

"Hi Triều, sao cậu lại chụp tòa nhà từ góc độ này? Cậu đang quay phim cho triển lãm à?"

Từ Viện Viện nhìn Lâm Hỉ Triều đang ngồi xổm trên mặt đất, hướng điện thoại lên để quay phim mà đầy nghi ngờ.

Lâm Hỉ Triều nhìn lên bầu trời phía trên tòa nhà chính trị, mặt trời cao nhưng bị mây mờ che khuất, như một đầu thuốc lá bị gạt tàn.

Cô nhìn chằm chằm vào đó, nhẹ nhàng nói.

"Tớ nhớ... khi tớ mới chuyển đến, tính tớ hướng nội lại không quen ai, không ai để ý đến tớ, khi tớ đi giữa đám đông đã cảm thấy những tòa nhà của THPT Số 1 rất cao, người thì đông nghịt, tớ giống như hạt cát bị dòng nước cuốn trôi vậy."

Lâm Hỉ Triều đứng dậy, lấy một chiếc máy nghe nhạc mp3 từ túi áo, chiếc máy hình vuông màu đen, được quấn chặt bởi một sợi dây tai nghe màu trắng.

Cô từ từ gỡ sợi dây ra.

"Tớ một mình đi tập thể dục, một mình đi đến căng tin, mắt không dám nhìn xung quanh, luôn cảm thấy nếu ai đó nhìn thấy tớ, họ sẽ nhận ra tớ chỉ có một mình, cô đơn, không có bạn bè."

Thêm một vòng.

"Dù tớ có lẫn vào đám đông, tớ vẫn sẽ để ý đến ánh mắt của người khác, tớ rất ghét bản thân mình như vậy, nhưng không thể thay đổi."

Vòng cuối cùng.

"Đó là cuộc sống hàng ngày của tớ, thực sự rất khó chịu."

Cô ấn nút trên mp3, tìm một bài hát: "Thời gian đó tớ liên tục nghe một ban nhạc post-rock."

Lâm Hỉ Triều quay đầu, đưa một tai nghe cho Viện Viện, giọng nói dịu dàng: "Tớ muốn dùng bài hát này trong video triển lãm, cậu nghe thử xem."

Từ Viện Viện nhét tai nghe vào tai trái, nhìn xuống thấy dòng chữ chạy trên màn hình nhỏ, cô ấy thầm đọc tên:

"K, a, n, a, t, a."

"Kanata, Mono"

Âm thanh của piano vang lên, giai điệu buồn và chậm, khi tiếng guitar điện vang lên—

"Kha Dục."

Trong cửa sổ trên cao, Hứa Căng Tiêu rút ánh mắt về, gọi lại Kha Dục đã đi ra cửa.

Hai người đối mặt nhau, ánh mắt nhìn nhau đầy cảnh giác và đo lường, như đang đối đầu trong một dòng chảy ngầm.

Kha Dục quay bước, từ từ đi về phía cậu ta.

"Là cậu nhờ người của Dục Đức đăng bài đúng không?"

Gió thổi qua cửa sổ vòm, lật tung cổ áo của các chàng trai.

Kha Dục lấy ra một chiếc bật lửa từ túi, lơ đãng xoay trong tay.

Hứa Căng Tiêu chậm rãi hỏi từng câu từng chữ: "Ngày hôm đó rõ ràng cậu đã chụp ảnh tôi, sao cậu không định phủ nhận chứ? Kha Dục."

"Sau đó tớ đã nhìn thấy Kha Dục..."

Trong tai nghe vang lên tiếng đàn, tiếng nhạc rõ dần, từng lớp một.

Lâm Hỉ Triều vuốt tóc mái ra sau tai, trong đôi mắt nhắm nghiền, dần hiện lên một cảm xúc mềm mại kỳ lạ, cô nói: "Tớ thấy cậu ấy phát biểu trong buổi lễ chào cờ."

"Tớ đã nghĩ, thế giới này có những người có thể tự hào đối diện với mọi ánh mắt, tuyên bố tự do, nói lên tiếng nói của mình."

"Tớ rất ghen tị với cậu ấy." Cô nhẹ nhàng nói.

Đó là một sự ngưỡng mộ đầy e ngại.

Mắt cay xè, nhưng không thể kiềm chế được nhịp tim đập thình thịch.

1 phút 27 giây.

Những tiếng trống nặng nề, âm thanh điện giật ở cuối, giống như hơi thở xao xuyến lẫn bất lực lúc đó.

Tạch, tạch, tạch, tạch.

Tạch—

Kha Dục bật lửa, ánh sáng bập bùng trong gió.

Hứa Căng Tiêu nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đó, nhớ lại ngày hôm ấy, cậu ta được Kha Dục gọi vào nhà vệ sinh của tòa nhà, Kha Dục đưa cho cậu ta một điếu thuốc sau đó ném bật lửa cho cậu ta.

Cũng là ánh sáng đó.

Kha Dục đã nói gì khi đó?

Cậu nói cậu nhớ ra rồi.

Nhớ lại lớp thi đua của học sinh giỏi hồi cấp hai, nhớ lại thầy Trương, nhớ lại một kẻ vốn đã bị lãng quên.

"Bây giờ thầy Trương khen cậu giỏi, tiến bộ nhanh."

Cậu nói thầy Trương từ lâu đã không khen ngợi Kha Dục nữa, mà là Hứa Căng Tiêu.

Vì vậy, cậu ta đã lơ là cảnh giác.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy ống kính đen ngòm của điện thoại.

Hứa Căng Tiêu chết lặng.

Cậu ta không ngờ Kha Dục sẽ chủ động gợi lại quá khứ giữa hai

người, nói về những khúc mắc ẩn sâu và quan trọng là với một thái độ gần gũi.

Lúc đó trên mặt Kha Dục thậm chí còn có thứ gì đó gọi là chân thành, nhưng cậu ta vẫn nghĩ sai rồi.

"Kha Dục chưa bao giờ là người như vẻ bề ngoài."

Lâm Hỉ Triều thở chậm, ngón tay vô thức quấn quanh dây tai nghe, từng vòng từng vòng, để lại những vết đỏ trên da.

"Đó là... sau khi tiếp xúc với cậu ấy tớ mới nhận ra. Cậu ấy xông vào cuộc sống của tớ một cách rất kỳ lạ, làm những điều không tốt với tớ, rồi nói với tớ rằng đó là cách cậu ấy thể hiện tình cảm."

2 phút 9 giây.

Giai điệu tiến đến đỉnh cao, dây đàn như sóng vỗ, tràn ngập tai.

Từ Viện Viện cảm thấy hơi đau, bịt tai lại hỏi: "... Cậu ta đã làm gì?"

"Đúng là tôi đã chụp ảnh cậu và đưa cho học sinh trường Dục Đức."

Kha Dục đóng bật lửa, bình thản nói: "Nhưng tôi chỉ làm một việc đó."

Kha Dục nhướn mày hỏi: "Còn những chuyện khác, chẳng phải do cậu tự làm sao?"

"Ở Bắc Kinh, cậu làm sao biết tôi có bữa ăn với ban tổ chức?"

"Cậu nghe lén cuộc gọi của tôi đúng không?"

Kha Dục cười khẩy: "Cậu giỏi che giấu đấy, Hứa Căng Tiêu."

Trong phòng khách sạn, khi cậu đứng trên ban công nhận điện thoại

của Đàn Kiết An, ngẩng lên thấy Hứa Căng Tiêu nhìn chằm chằm vào cậu.

Cậu nghĩ người này thật buồn chán và phiền phức, cho đến khi bài đăng về gian lận thi cử được đăng trên diễn đàn, cậu mới nhớ ra.

Hứa Căng Tiêu không động đậy, ánh mắt trầm tĩnh nhìn cậu.

"Nhưng cậu cũng rất hợp tác."

Kha Dục hơi ngẩng đầu, cười khẩy: "Cũng nhờ cậu phản ứng kịp, không thì việc này không diễn ra suôn sẻ như vậy."

Ngày hôm sau sau khi nói chuyện với Cẩu Hề Duy ở quán bar, cậu đã đi gặp thầy Trương của lớp thi học sinh giỏi, cũng tiện thể đi gặp bạn bè ở Dục Đức.

Mẹ của Hứa Căng Tiêu là giáo viên ở Dục Đức, luôn theo đuổi phương pháp dạy học nghiêm khắc, thái độ cứng rắn, phương pháp cứng nhắc, trong lớp luôn có một hai học sinh không phục bà ta, muốn làm loạn.

Cậu đã liên lạc với họ, giả vờ làm bạn, chỉ chờ cơ hội lần này.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là lễ thắp đèn, là vụ cá cược với Lâm Hỉ Triều.

Trong thời gian ngắn như vậy, cậu muốn Lâm Hỉ Triều lên sân khấu, cậu chỉ có thể biến mình và Hứa Căng Tiêu thành bàn đạp cho cô.

Làm sao để tạo ra thời điểm hoàn hảo nhất để hai người cùng lúc bị hạ bệ.

Cậu muốn kéo Hứa Căng Tiêu xuống, cũng muốn đảm bảo rằng Hứa Căng Tiêu có thể liên lụy đến cậu.

Vì vậy, cậu phải thử.

Chơi bóng chuyền cố tình nhắm vào cậu ta, buổi sáng chụp ảnh cậu ta trong nhà vệ sinh, buổi chiều tung tin để giám thị bắt cậu ta, khi Hứa Căng Tiêu bị bắt vì hút thuốc, bức ảnh được giao cho học sinh Dục Đức.

Cậu liên tục gây áp lực, kích động, cố tình phát ra tín hiệu đối kháng.

Con người không thể chịu đựng được thử thách quá lâu.

Học sinh Dục Đức cuối cùng cũng sẽ đăng bài đó.

Mà Hứa Căng Tiêu, khi đưa ra quyết định lôi kéo Trương Tề Thạc, thậm chí che giấu mọi chuyện để tiếp cận Lâm Hỉ Triều, nhất định sẽ phản công.

Khi bài đăng về gian lận được tung ra và dần dần lan rộng, cậu biết cậu ta đã mắc bẫy, cũng biết rằng ván này chắc chắn sẽ thắng, ít nhất, cậu sẽ thắng.

- ----3 phút 7 giây----

Từ Viện Viện nghe xong câu chuyện của Lâm Hỉ Triều, ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời: "Vậy... hai cậu luôn cá cược à? Ngay cả lễ thắp đèn cũng là cá cược?"

"Đúng vậy."

"Cậu đang đứng thứ hai cùng với Hứa Căng Tiêu là nhờ Kha Dục à?"

Lâm Hỉ Triều im lặng, nghĩ đến câu hỏi của Kha Dục trong ký túc xá, khẽ lắc đầu.

Cô thở dài: "Có lẽ tất cả chỉ là sự trùng hợp thôi."

Từ Viện Viện không thể chấp nhận được thông tin này, nhíu mày gãi đầu hỏi: "Vậy Kha Dục thắng lần này sẽ làm gì?"

"Cậu ấy chưa nói."

Vì vậy, cô cũng chưa bao giờ chú ý.

"Vậy... cậu muốn cậu ấy thắng à?" Từ Viện Viện đổi lời: "Hay là cậu muốn lên sân khấu?"

Đối mặt với sự ghen tị của mọi người.

Từ Viện Viện: "Giống như khi cậu nhìn thấy Kha Dục từ dưới sân khấu."

Lại một lần im lặng.

Lâm Hỉ Triều thở dài, bất ngờ mỉm cười: "Kha Dục... luôn kiểm soát được tớ, luôn đặt ra những vụ cá cược khiến tớ không thể từ chối để đảm bảo phần thắng của mình—"

"Vì vậy, tớ luôn thua."

- ------3 phút 27 giây----

Hứa Căng Tiêu hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế sự giận dữ lẫn căm ghét trong lòng, giọng khàn khàn hỏi Kha Dục: "Vậy, việc mẹ tôi lập tức hay tin về bài đăng hút thuốc, cũng là cậu sao?"

Kha Dục cười nhạt: "Tôi không cần phải làm vậy."

Cậu chỉ thuận nước đẩy thuyền.

Hai bài đăng chỉ ảnh hưởng đến số phiếu trong chốc lát, với phong

cách xử lý trước giờ của trường, họ sẽ không quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt trên diễn đàn học sinh.

Nếu muốn mọi chuyện trở nên lớn hơn, cần có sự can thiệp của phụ huynh, điều này chỉ có thể xảy ra khi mẹ của Hứa Căng Tiêu can thiệp.

Cậu đã xem vòng bạn bè của Hứa Căng Tiêu, quan sát cách họ tương tác cũng nghe Cẩu Hề Duy kể về quá khứ của cậu ta.

Với một người mẹ như vậy, bà không thể chịu đựng được việc tác phẩm hoàn hảo của mình bị bôi nhọ.

Mọi thứ diễn ra suôn sẻ hơn cả kế hoạch.

Người đăng bài của Dục Đức không thể giữ mồm giữ miệng, trong lớp chia sẻ chuyện của Hứa Căng Tiêu, thế là có cơ hội.

Một học sinh bị phụ huynh trong lớp nói về chuyện của con mình, bà ta không thể chịu đựng được mà hành động thiếu suy nghĩ.

Đến bước này, Kha Dục rút khỏi buổi thắp đèn một cách thuận lợi, đồng thời đóng vai nạn nhân và kéo Hứa Căng Tiêu xuống, giúp tăng phiếu bầu cho Lâm Hỉ Triều—

Không ai có thể chỉ ra sai lầm của cậu.

Ngoại trừ Lâm Hỉ Triều.

Ánh mắt Kha Dục chợt tối lại.

Cô gái của cậu rất thông minh cũng rất hiểu cậu.

- ---4 phút 21 giây—

Hứa Căng Tiêu run rẩy, cậu ta bước tới trước nắm chặt cổ áo Kha

Dục, các khớp ngón tay trắng bệch, cậu ta lớn tiếng hỏi: "Cậu làm vậy để làm gì?!"

Khóe môi cậu ta cứng đờ: "Lâm Hỉ Triều?"

Khuôn mặt lạnh lùng của Hứa Căng Tiêu đã hoàn toàn vỡ vụn, cậu ta hét lên: "Lâm Hỉ Triều căn bản không quan tâm tôi, cô ấy thậm chí không nói chuyện với tôi!"

"Nếu cậu hiểu cô ấy hơn, cậu sẽ biết cô ấy hoàn toàn không giống như cậu nghĩ, cô ấy có chừng mực, cô ấy biết cách xử lý mọi việc!"

Hứa Căng Tiêu buông cổ áo của Kha Dục ra, trên mặt đầy vẻ mỉa mai: "Kha Dục, cậu tự cho mình là đúng, vì sự chiếm hữu mà tính toán mọi thứ, tôi thấy... cô ấy thật đáng thương."

- ---5 phút 4 giây-

Giai điệu dâng cao, tràn đầy, tràn đầy, đôi tai ngập tràn những âm thanh dồn dập.

Dường như ngực bị xuyên thủng bởi những giai điệu khác nhau, tim và phổi đều rung lên cùng, Từ Viện Viện cảm thấy như da đầu muốn nổ tung, Lâm Hỉ Triều lại hoàn toàn bình tĩnh.

Cô bạn không nghĩ Lâm Hỉ Triều thích nghe những bài hát như thế này.

Từ Viện Viện không kìm được, nhẹ nhàng kéo ngón tay út của Lâm Hỉ Triều, nhẹ nhàng hỏi: "Vậy... lần này cậu nghĩ sao, cậu chọn tin tưởng Kha Dục à?"

Âm nhạc dần dần lắng xuống, mặt trời mờ mịt vẫn lơ lửng trên cao.

Lâm Hỉ Triều thở dài, vai thả lỏng, cô mím môi: "... Ngày hôm đó cậu ấy hỏi tớ, tại sao tớ luôn không chịu nói cho cậu ấy biết, tại sao

luôn giấu giếm."

"Tớ nhận ra tớ rất do dự và luôn sợ hãi." Đôi mắt cô gái khẽ run, như cánh bướm rung.

"Cậu ấy nói, cậu ấy rất thất vọng về tớ."

Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng thở hắt ra, giọng nói càng lúc càng thấp: "Tớ không muốn cậu ấy thất vọng."

...

Từ Viện Viện không kìm được cười: "Vậy... cậu thích cậu ấy à?"

Lâm Hỉ Triều nghĩ ngợi: "Trước đây tớ rất bực bội với cậu ấy, nhưng tớ cũng không thể không nghĩ về cậu ấy mọi lúc. Rất mâu thuẫn xen lẫn bối rối, nhưng khi nhìn lại, những cảm xúc đó, là bằng chứng cho thấy tớ đã yêu cậu ấy."

"Lần này, tớ muốn tin tưởng cậu ấy."

Ánh mắt Lâm Hỉ Triều sáng lên: "Tớ muốn thử một lần tiến tới gần cậu ấy."

Không phải vì vinh quang của buổi lễ thắp đèn, cũng không phải vì vầng hào quang trên đỉnh, chỉ là vì Kha Dục.

Giai điệu của piano dần dần lắng xuống, tất cả đều trở nên yên bình.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu, nhẹ nhàng chớp mắt: "Cậu thấy thế nào?"

Về bài hát này, về suy nghĩ của cô.

Từ Viện Viện xoa đầu cô: "Mặc dù cảm giác hơi nặng nề, nhưng... sao nhỉ? Rất phù hợp."

Cô gật đầu: "Vậy thì bài này."

"Ừ, bài này."

...

Gió lùa qua cửa sổ.

Kha Dục sửa lại cổ áo, đáp lời cậu ta: "Không liên quan gì đến câu nói thích của cậu, đừng có mà hiểu lầm ý của tôi, cũng đừng tự cho mình là đúng."

Cậu nhìn cậu ta, giọng đầy khinh bỉ: "Cậu chỉ là một..."

Mớ hỗn độn.

"Cậu không thấy mệt mỏi với chính bản thân mình sao? Tôi giúp cậu phơi bày mọi chuyện trước mặt mọi người, cậu không sống nhẹ nhàng hơn à?"

Cậu không muốn nói thêm gì, liếc nhìn điện thoại, định bỏ đi xuống dưới.

Khi lướt qua nhau, cậu đột nhiên nghĩ ra điều gì, dừng lại, chỉ tay về phía cổ tay người đối diện.

"Ngày hôm đó tôi đã nói với cậu, đây là món quà mở đầu của cậu đúng không?"

Vậy bây giờ thì sao, cậu nghiêng đầu nghĩ ngợi, rồi gật đầu, chậm rãi nói—

"Chiếu tướng?"

Buổi chiều.

Trường THPT Số 1 công bố trên trang web chính thức, Kha Dục được khôi phục quyền bầu chọn lễ thắp đèn.

Kết quả điều tra cũng nhanh chóng lan truyền.

Diễn đàn lại sôi động, thậm chí còn gay gắt hơn.

[Tuyệt vời, tuyệt vời, cuối cùng thì cũng là người Dục Đức đăng bài, mẹ của cậu ta muốn kiện nhà trường, mẹ cậu ta lại đến trường chúng ta để yêu cầu giải thích, đúng là tuyệt vời.]

[Đừng gọi tên cậu ta, nếu bị ai đó tìm ra ID thì sao, chúng ta sẽ gọi là đầu thuốc lá.]

[Đừng quên cái tên họ Trương kia, chạy ngược chạy xuôi bôi nhọ người khác, tôi vốn thấy thương cậu ta, nhưng vụ này đúng là quá khó coi.]

[Ôi, trời ơi, tôi bỏ phiếu nhầm cho Đầu thuốc lá, tôi chịu không nổi.]

Từ đó, hình ảnh hiền lành của Hứa Căng Tiêu đã hoàn toàn sụp đổ.

Số phiếu bầu vẫn khiến cậu ta đứng đầu, nhưng đã bị Lâm Hỉ Triều vượt xa.

Khi sự việc trở nên náo loạn, Kha Dục âm thầm bỏ phiếu cho Lâm Hỉ Triều.

Tích lũy, và tích lũy, Lâm Hỉ Triều cách người đứng đầu chỉ có vài phiếu.

Số phiếu vẫn tiếp tục tăng.

Hai ngày sau, video triển lãm do cô phụ trách, với sự hỗ trợ chỉnh sửa của Từ Viện Viện đã được đăng trên trang web chính thức vì sự tinh tế, câu chuyện giản dị mà cảm động, góc nhìn tập trung vào

"những người ở bên lề", nhận được sự công nhận và khen ngợi.

Cô đang mô tả một THPT Số 1 phi thường.

Không hoành tráng, nhưng chân thành.

Từ Viện Viện đã từng nói, khóa trước đã dựa vào "những người bên lề" để giành phiếu bầu. Lâm Hỉ Triều ban đầu không có ý định đó, nhưng đã vô tình thu được cảm tình.

Cô sắp đạt đến đỉnh cao của buổi lễ thắp đèn.

Khoảng cách xa như trời với đất, nay chỉ còn một bước.

Thứ năm, ngày cuối cùng đếm ngược.

Ban lãnh đạo nhà trường đã yêu cầu những ứng cử viên hàng đầu chuẩn bị bài phát biểu. Việc bầu chọn sẽ kéo dài đến giây cuối cùng của lễ thắp đèn, có nghĩa là họ vẫn còn cơ hội.

Để chuẩn bị cho cuộc họp phụ huynh vào ngày hôm sau, trường đã tổ chức một buổi tổng vệ sinh vào buổi chiều sau giờ học.

Trong hành lang, Lâm Hỉ Triều phân công xong nhiệm vụ dọn dẹp cho các bạn, rồi lấy một xô nước từ tủ, định đi cùng bạn đến nhà vệ sinh lấy nước.

Vừa bước ra khỏi lớp, cô đã nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, khi quay lại, cô thấy Hứa Căng Tiêu.

Cậu thiếu niên trông có chút mệt mỏi, nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng và kiêu ngạo, dường như không bị ảnh hưởng bởi những chuyện xung quanh.

Họ đã lâu rồi không chào hỏi trực tiếp.

Lâm Hỉ Triều thắc mắc, bảo bạn cùng bàn mang xô đi trước, cô thử hỏi: "Có... chuyện gì vậy?"

Hứa Căng Tiêu nở một nụ cười rạng rỡ, thể hiện sự chân thành:

"Chúng ta có thể nói chuyện riêng không?"

Chương 67: Ngày thắp đèn

Thứ sáu, ngày lễ thắp đèn.

Cổng trường THPT Số 1 giăng biểu ngữ dài, các loại xe sang đi lại dưới ngọn cờ đỏ, các phụ huynh lần lượt vào trường, được các học sinh mặc đồng phục xám trắng dẫn vào từng lớp học. Khuôn viên trường rộn ràng tiếng nói cười, học sinh tụ tập trên hành lang, bàn bạc về kế hoạch sau khi lễ thắp đèn kết thúc, về địa điểm vui chơi đón Tết Nguyên Đán. Tiếng cười nói, chuẩn bị đón giao thừa, rộn ràng khắp nơi.

Một năm cuối cùng cũng đến hồi kết, khi đồng hồ điểm 0 giờ, một khởi đầu mới sẽ bắt đầu.

Trong góc lớp xã hội 11-5, nơi Lâm Hỉ Triều ngồi, bầu không khí có phần khác biệt so với xung quanh, lạnh lẽo và trầm lắng hơn.

Từ Viện Viện đứng ở cửa lớp nhìn một hồi lâu, từ khi Lâm Hỉ Triều đón mẹ, hai người bắt đầu trò chuyện, khuôn mặt bạn mình ngày càng trầm lặng.

Mẹ Lâm dường như đã nói chuyện với cô khá lâu.

Từ Viện Viện bĩu môi, liếc nhìn đồng hồ, định bụng một lát nữa sẽ kéo bạn mình đi dạo một vòng quanh quảng trường trung tâm.

Đúng lúc đó, giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp, yêu cầu học sinh ra ngoài tham gia các hoạt động vì buổi họp phụ huynh sắp bắt đầu.

"Vậy, con đi trước nhé." Lâm Hỉ Triều đứng dậy, lấy điện thoại từ ngăn bàn, nói với mẹ.

Mẹ Lâm đưa tay vuốt ve mặt cô, dặn dò: "Ừ, nghĩ kỹ về những gì mẹ nói nhé, được không?"

Cô mím môi, khẽ gật đầu, đi về phía Từ Viện Viện.

Hai người khoác tay nhau bước xuống lầu, Từ Viện Viện nói một hồi nhưng không nhận được phản hồi, cô liếc nhìn qua, thấy cô gái nhỏ bên cạnh cúi đầu, đầy tâm sự.

Từ tối qua, cô bạn này đã có vẻ không ổn, tinh thần sa sút, mặt ủ mày chau.

Cô đưa năm ngón tay vẫy vẫy trước mặt Lâm Hỉ Triều, hỏi: "Mẹ cậu nói gì vậy? Tớ thấy hai người nói chuyện lâu lắm, bầu không khí có vẻ nặng nề."

Lâm Hỉ Triều chậm rãi đáp: "Bố tớ sẽ về."

"Bố cậu? Thế không phải rất tốt sao, ông ấy cả năm chỉ về vài lần, cậu không vui à?"

"Cũng tốt mà."

Lâm Hỉ Triều khẽ đáp, hai tay đút vào túi áo.

Đầu ngón tay cô chạm vào góc tờ giấy diễn thuyết trong túi, ngón tay bất giác co lại.

"Vui lên đi, tối nay cậu còn phải thắp đèn nữa đấy." Từ Viện Viện vừa nói vừa ghé sát mặt bạn mình, nhìn kỹ cô: "Sao cậu không chăm chút bản thân chút nào vậy, đây là một dịp lớn, rất nhiều người đang theo dõi cậu đấy!"

Đến trưa nay, số phiếu của Lâm Hỉ Triều đã ổn định ở vị trí đầu tiên.

Cô vượt xa người đầu tiên ban đầu là Phương Uyển Nghi hơn 20 phiếu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cô sẽ trở thành người được mong đợi, người lội ngược dòng—

"Người được chọn thắp đèn trời ơi!"

Từ Viện Viện giơ cao tay cô, vẫy vẫy lên trời: "Cứ nhớ tư thế này nhé? Tối nay lên sân khấu thì dùng tư thế này để chào mọi người!"

Giọng rất to, tư thế rất nổi bật, học sinh đi qua đều nhìn họ với ánh mắt kỳ lạ.

Lâm Hỉ Triều vội rút tay lại, cười gượng gạo, kéo bạn mình đi nhanh khỏi đó.

Quảng trường trung tâm.

Các sản phẩm nghệ thuật của từng lớp đều được trưng bày tại đây, nhiều học sinh tụ tập tham quan.

Cây ngân hạnh trăm năm ở trung tâm đã được quấn đèn, ánh sáng rực rỡ, huy hoàng như một ngọn đuốc sắp cháy.

Lâm Hỉ Triều dừng lại nhìn, ngẩng đầu nhìn hồi lâu.

Sau thân cây, đối diện là sân khấu đã hoàn tất, màn hình điện tử phía sau hiển thị số phiếu bầu của tất cả các ứng viên, cô nhìn chằm chằm vào đó, đọc từng cái tên.

[Lâm Hỉ Triều]

[Phương Uyển Nghi]

[Chung Lập]

[Hứa Căng Tiêu]

...

Khi nhìn thấy Hứa Căng Tiêu, ánh mắt cô dừng lại, ngón trỏ cọ vào ngón cái, khó chịu cào qua lại.

Cô tiếp tục đọc, cho đến khi thấy tên Kha Dục, rồi thu hồi ánh mắt.

Từ đằng xa, cô nghe thấy một bản nhạc quen thuộc, đó là bài của video <Một Ngày> đang phát. Từ Viện Viện tò mò kéo cô đến khu trưng bày của lớp.

Khi họ tiến lại gần, trong đám đông, Hứa Căng Tiêu cũng đứng ở đó, ánh mắt rời khỏi màn hình tivi, đang nhìn sang và đối diện với ánh mắt của cô.

Hơi thở dừng lại.

Tờ giấy diễn thuyết trong túi áo bị cô nắm chặt, nhàu nhĩ.

Âm nhạc rất lớn, trong khi Từ Viện Viện nói gì đó, Lâm Hỉ Triều không nghe rõ.

Trong tầm mắt, mọi chú ý đều bị nụ cười nhếch môi của Hứa Căng Tiêu chiếm lấy.

Cậu ta mỉm cười với cô.

Rất chậm rãi, nhưng đầy ấn tượng.

"Ồ?" Từ Viện Viện cũng để ý, ngạc nhiên hỏi Lâm Hỉ Triều: "Hứa Căng Tiêu đang chào cậu à? Quan hệ của các cậu không phải đã đóng băng sao?"

Năm ngón tay nắm chặt mở ra, Lâm Hỉ Triều bình tĩnh lắc đầu, cho Từ Viện Viện một lý do để rời đi.

...

Khu vực ghế ngoài tiệm tạp hóa.

Lâm Hỉ Triều tựa lưng vào ghế, thở dài một hơi.

Vai cô chùng xuống, đầu cúi gục, tay liên tục gấp đi gấp lại tờ giấy diễn thuyết.

Lo lắng.

Đầu cô liên tục nghĩ về cuộc trò chuyện với Hứa Căng Tiêu ngày hôm qua, những cảm xúc mãnh liệt đã lắng dịu, nhưng vẫn còn dư âm.

Tờ giấy bị gấp thành một lớp dày, Lâm Hỉ Triều cau mày, ném nó lại vào túi.

Cô đưa tay lấy hộp sữa dừa bên cạnh, ngón tay vừa chạm vào chai, một bàn tay đã lấy trước cô.

Ngẩng đầu lên, Kha Dục đứng phía sau ghế, nhìn xuống cô.

"Em đang làm gì một mình ở đây?"

Kha Dục hỏi, ngón tay cái lướt nhẹ trên thân chai, cảm nhận được nhiệt độ, cậu không hỏi thêm nữa.

Hôm nay cậu ăn mặc rất chỉn chu, đồng phục phẳng phiu, khóa kéo kéo lên tận cổ, cổ áo không có nếp nhăn, không còn sự kiêu ngạo thường ngày, mà giờ là một thiếu niên sạch sẽ, thanh tú.

Lâm Hỉ Triều nhìn một lúc rồi thu hồi ánh mắt, ngón tay tiếp tục

hướng tới viên kẹo bạc hà, nghe thấy tiếng kéo nắp chai, cô cho viên kẹo vào miệng, Kha Dục đưa lại hộp sữa dừa đã mở.

Cô cầm lấy, uống một ngụm.

"Căng thẳng à?"

Kha Dục đặt tay lên đầu cô, xoa xoa như đang chơi đùa.

Trong lần lễ hội mừng quốc khánh trước đây, Lâm Hỉ Triều cũng ăn kẹo uống sữa rồi gây sự với cậu.

Có lẽ đây là cách cô xả stress, Kha Dục cũng phần nào đoán được tâm trạng của cô.

Lâm Hỉ Triều gật đầu: "Ừm, căng thẳng."

Trong miệng, sữa nóng hòa với kẹo bạc hà, tạo nên vị lạnh lạ lùng mà ngọt ngào.

Cô nói tiếp: "Em hơi sợ mình nói lắp hay giọng sẽ run lên."

"Vậy thì cứ để nó run đi."

Kha Dục chống tay lên lưng ghế, dùng hai ngón tay chỉ vào mặt cô, nghiêng đầu nhìn cô: "Em nhớ giáo viên dạy tiếng Anh của lớp em không?"

Trong đầu Lâm Hỉ Triều ngay lập tức hiện ra một gương mặt.

Cô và Kha Dục học chung một giáo viên tiếng Anh, giáo viên này còn trẻ, ít kinh nghiệm nhưng có cách dạy rất mới mẻ.

Kha Dục cười nhẹ: "Lần trước trong buổi lễ toàn trường, ông ấy từ lúc đứng dưới sân khấu tay đã run, cầm micro cũng run."

"Hồi đó tất cả học sinh đều nhịn cười, nói rằng ông ấy là DJ điện tử, bảo ông ấy giảng bằng tiếng Anh đi, để tiện giúp ông ấy kiếm một đoạn beat."

Lâm Hỉ Triều cười khẽ.

Kha Dục nhìn vào khuôn mặt cô, ngón tay hạ xuống, chạm vào má cô.

"Nếu em có thể run nhiều hơn ông ấy, mọi người sẽ khen em thật giỏi."

"Anh thật biết cách an ủi."

Cô cuối cùng cũng không nhịn được mà cười, khóe miệng nở một nụ cười nhỏ.

Rồi dần thả lỏng.

Kha Dục cười nhẹ, chống cằm nhìn cô, có lẽ đã nhìn cả một hai phút, rồi mở lời đầy ẩn ý—

"Em đã bỏ phiếu chưa?"

Cô buông tay khỏi chai.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu nói thật: "Vẫn chưa."

"Dự định bỏ cho ai?"

Cô nhìn cậu, không phân biệt được cảm xúc trên khuôn mặt mình: "Ban đầu... em định bỏ cho anh."

Ban đầu.

Kha Dục ừ, chậm rãi nói: "Vậy bây giờ thì sao?"

Giọng cậu ấm áp, gương mặt rạng rỡ hỏi tiếp:

"Bỏ cho Phương Uyển Nghi sao?"

...

Không khí đột nhiên khựng lại.

Lâm Hỉ Triều quay mặt lại, hai tay vô thức nắm chặt vào nhau, xoa xoa trên các khớp ngón tay.

Đầu lưỡi cô lạnh buốt, lời nói ra như mang theo hơi lạnh.

"Anh lo lắng à? Nếu em thực sự bỏ cho cô ấy thì sao?"

"Anh luôn lo lắng."

Kha Dục từng từ từng chữ trả lời, cậu nhìn xuống ngón trỏ với chiếc vòng nhôm, ngón cái khẽ kéo nó, xoay một vòng.

"Giống như bài kiểm tra tháng trước, anh cũng không thể chắc chắn em có được hạng nhất hay không."

Cậu giỏi tạo cơ hội cho cô, giúp cô tiến gần đến mục tiêu hơn.

Nhưng bước quan trọng nhất, phụ thuộc vào ý chí của Lâm Hỉ Triều.

"Vậy nên."

Kha Dục nắm lấy một ngón tay của cô, từ từ đẩy chiếc vòng nhôm trên ngón tay mình về phía Lâm Hỉ Triều, ngón cái nhẹ nhàng xoay, chiếc vòng quay trên khớp đầu tiên của cô.

Kha Dục nhìn vào đôi mắt cô, hỏi rất chân thành: "Em luôn làm rất tốt, lần này cũng sẽ làm tốt, đúng không?"

...

Dường như có rất nhiều người cúi mình hỏi ý kiến cô.

Hứa Căng Tiêu đã hỏi.

Mẹ đã hỏi.

Kha Dục cũng hỏi.

Tám giờ tối, màn đêm buông xuống.

Đèn lớn ở trung tâm quảng trường bật sáng, đèn sân khấu vàng cam quét qua đám đông theo nhịp điệu của âm nhạc.

Lâm Hỉ Triều đứng ở góc sân khấu, lặng lẽ nhìn xuống, thấy người đông nghịt.

Trên những gương mặt được ánh đèn chiếu sáng, có sự hứng khởi của người tham gia, và cũng như cô, sự thờ ơ của người quan sát.

Cô cũng đã trả lời từng người hỏi.

"Được rồi."

"Biết rồi."

"Cậu nói đúng."

Loa phóng thanh rung lên, nhịp trống đập từng hồi vào màng nhĩ.

Nhạc nền chuyển từ một số bản hành khúc hùng hồn sang các bài nhạc kịch.

Đùng đùng—đùng đùng—

Lâm Hỉ Triều rối bời, cô đang suy nghĩ những câu hỏi đó, cũng cẩn thận suy ngẫm về câu trả lời, nhưng dù là câu trả lời nào, cuối cùng đều chỉ ra ngõ cụt.

Dường như cô luôn được những người này tôn trọng một cách thứ yếu.

Trên màn hình lớn phía sau, thứ tự phiếu bầu của các ứng viên hiện ra từng người, cô chăm chú nhìn, vẫn là—

Chính cô, rồi [Phương Uyển Nghi] [Chung Lập] [Hứa Căng Tiêu]

...

Mặc dù bỏ phiếu chưa kết thúc, nhưng số phiếu thay đổi rất ít, ai là người đầu tiên sẽ thắp đèn, đã là chuyện đã rồi.

Bên cạnh cô là Phương Uyển Nghi và Chung Lập, cả hai đều cầm kịch bản diễn thuyết tượng trưng, trên mặt là biểu cảm hãy bắt đầu đi, đứng mệt quá, thật muốn mau mau xuống sân khấu.

Lâm Hỉ Triều lật ngược tờ giấy, môi mấp máy đọc lại, vô thức nhớ lại câu chuyện cười của Kha Dục.

Có lẽ đêm nay quá lạnh, ngón tay cô bắt đầu run lên, càng lúc càng run, không thể cầm nổi tờ giấy.

Phương Uyển Nghi đưa cho cô một cái đồ sưởi tay, vỗ vai cô, nói nhỏ.

"Cố lên."

Cô còn chưa kịp cảm ơn, thì đột nhiên tiếng micro vang lên, tiếp theo là tiếng vỗ tay và tiếng reo hò—

"Các bạn học sinh, phụ huynh, giáo viên của THPT Số 1, chào mừng các bạn đến với..."

Hiệu trưởng lên sân khấu, ngừng bỏ phiếu và thông báo kết quả.

Ánh đèn trắng tập trung thành một chùm, chiếu thẳng vào trung tâm sân khấu.

Lâm Hỉ Triều nắm chặt tờ giấy diễn thuyết, ngực phập phồng, từ từ rút điện thoại ra.

"Trước khi công bố người được chọn thắp đèn, xin cho phép tôi trước tiên..."

Tiếng micro vang vọng trong không trung.

Dưới khán đài.

Kha Dục hai tay đút túi, nửa mặt ẩn dưới cổ áo đồng phục.

Đôi mắt dài nheo lại, chỉ chú ý đến góc tối ở bên sân khấu.

Thích Cẩn đứng bên cạnh cảm nhận được sự căng thẳng của cậu, cười hỏi: "Lo lắng à?"

Kha Dục ho nhẹ, cố tình kéo dài giọng: "Con cảm thấy giống như ngày đầu tiên mẹ đưa con đi học."

Thích Cẩn cười khẽ, nhìn theo hướng nhìn của Kha Dục, từ từ hỏi: "Bố của Hỉ Triều sẽ về, những điều lúc trước mẹ đã nói với con, con nghĩ thế nào?"

Kha Dục hạ mắt, giọng nhẹ nhàng: "Ổn thôi."

Cậu lại hỏi: "Mẹ, mẹ làm vậy là vì con, hay vì gia đình Hỉ Triều?"

"Cả hai, giúp đỡ thì vẫn phải giúp đỡ, điều này vốn là do con làm không tốt, cách xử sự của người nuôi con gái và người nuôi con trai là không giống nhau..."

Nghe đến đây Kha Dục đã cảm thấy phiền, ngắt lời bà: "Biết rồi, mẹ đừng nói xa xôi nữa."

Thích Cẩn nhìn cậu, đang định tiếp tục nói thì bị âm thanh từ micro kéo lại sự chú ý.

Hiệu trưởng bắt đầu nói, màn hình điện tử phía sau hiển thị lại thứ tự phiếu bầu của các ứng viên.

"Bỏ phiếu sẽ sớm dừng lại, xin mọi người cùng đếm ngược 10 giây với tôi, chứng kiến người chiến thắng trong lễ thắp đèn!"

Kha Dục hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt cuối cùng cũng rời khỏi góc tối bên cạnh, tập trung nhìn chằm chằm vào màn hình.

Trong bóng tối.

Tay Lâm Hỉ Triều vẫn khẽ run, cô nắm chặt ấm tay, trượt điện thoại.

Ánh đèn sân khấu rực rỡ, thỉnh thoảng lóe sáng vào khu vực của họ, Lâm Hỉ Triều nhìn sang Phương Uyển Nghi, môi mấp máy nói lời cảm ơn.

"10!"

Đám đông bên dưới hét to, cùng với âm thanh của micro, chói tai.

Người bên cạnh không nhịn được bịt tai, Lâm Hỉ Triều không để ý, chỉ cúi đầu, ngón tay lướt trên màn hình, nhẹ nhàng chạm vào một nút.

"8!"

Trên màn hình điện tử, số phiếu của Hứa Căng Tiêu đột nhiên tăng thêm 50 phiếu, cậu ta vượt qua Chung Lập, đứng thứ ba.

Đám đông xôn xao.

"Đang đùa à?! Ai lại bỏ phiếu cho Hứa Căng Tiêu lúc này chứ!"

Giữa đám đông, ánh sáng đèn nhấp nháy chiếu lên mặt Kha Dục, cậu nheo mắt, vẻ mặt lạnh lùng.

Bốn phía liên tục có tiếng la hét, nhanh chóng bị tiếng micro lấn át—

"5!"

Trên sân khấu, bên cạnh.

Phương Uyển Nghi định bước xuống, cô ấy lùi lại muốn quay người nhưng bị Lâm Hỉ Triều kéo tay lại.

Cô ấy nhìn cô, đầy nghi hoặc, cô gái trước mặt lắc đầu bình thản, ánh mắt trong veo nhìn lên sân khấu.

Đồng thời, trong đám đông vang lên tiếng vỗ tay và reo hò lớn hơn, mọi người hô vang "3!", "2!"—

Quá ồn ào, Lâm Hỉ Triều và Phương Uyển Nghi đồng thời bịt tai, nhưng vẫn không thể ngăn được âm thanh vang dội của nhạc hòa với tiếng hô—

"1!!"

Ngay lúc đó, pháo hoa rực rỡ bắn lên từ bốn phía sân khấu, ánh đèn chiếu sáng, soi vào góc bên sân khấu.

Giữa sự mong đợi của mọi người, Hiệu trưởng quay mặt về phía

màn hình điện tử, hô vang:

"Chào mừng bạn học Phương Uyển Nghi - người thắp đèn năm 20xx lên sân khấu phát biểu!"

Có một khoảnh khắc yên lặng ngắn ngủi.

Mọi thứ như một bộ phim câm màu sắc tồi tệ.

Phương Uyển Nghi không thể tin nhìn Lâm Hỉ Triều, thấy cô gái này quay lại, nhường đường lên sân khấu, gật đầu nhẹ nói lời cổ vũ.

"Cố lên."

...

Kết quả này thực sự bất ngờ.

Trên màn hình điện tử vẫn dừng ở vị trí của Phương Uyển Nghi, với biểu tượng +50 phiếu.

Giống như Hứa Căng Tiêu.

Sự gia tăng đột ngột 50 phiếu, chỉ có thể là phiếu bầu từ các ứng viên cho nhau.

Cũng chính vì điều này, trong khi Phương Uyển Nghi từng bước lên sân khấu, màn hình đã hiển thị tình trạng bỏ phiếu nội bộ của hơn 10 ứng viên.

Mọi người nín thở, từ người đầu tiên bắt đầu bỏ phiếu, nhìn kỹ.

Ánh mắt bao gồm cả Hứa Căng Tiêu, Tề Cận, Phương Uyển Nghi.

Tất nhiên còn có, Kha Dục.

Ánh đèn sân khấu chập chờn, mọi âm thanh đều bị tắt.

Giống như dây cung căng hết cỡ, nhưng đứt ngay trước giây phút cuối cùng, như cây cột buồm sau cơn sóng gió, chỉ cần một giọt nước cũng vỡ tan.

Trong cơn bão các sự kiện, Kha Dục đã có thể tự chứng minh sự phản bội của Lâm Hỉ Triều, đồng thời, cũng hoàn toàn nhận ra sự bất mãn của mình.

Tại sao.

Trên màn hình lớn, thứ hai và thứ ba, Hứa Căng Tiêu và Lâm Hỉ Triều.

Bỏ phiếu hiển thị:

Hứa Căng Tiêu, trong 3 giây cuối cùng, bỏ 50 phiếu cho Phương Uyển Nghi.

Còn Lâm Hỉ Triều, trong 8 giây đầu, bỏ phiếu cho Hứa Căng Tiêu.

...

Tiếng nhạc, tiếng vỗ tay, tiếng diễn thuyết đã tiếp tục, còn 3 giờ nữa, mọi người vui vẻ quên đi sự thay đổi, chào đón năm mới.

Giữa ánh sáng chói lòa, Thích Cẩn nhìn Kha Dục bên cạnh, cậu im lặng nhưng tràn ngập cảm giác mất mát, mệt mỏi.

Bà bất ngờ nhớ lại điều mình đã nói với Lâm Hỉ Triều từ lâu—

"Dì không bao giờ dạy Kha Dục thay đổi, dì chỉ muốn thằng bé học cách chấp nhận thất bại."

Vậy thì, có lẽ,

Là bây giờ.

Chương 68: Em muốn kết thúc

Một ngày trước, bên ngoài khu giảng đường, ở phía vườn hoa lặng lẽ tách biệt với đám đông, Lâm Hỉ Triều và Hứa Căng Tiêu ngồi yên lặng bên nhau.

Cô ít nhiều đoán được Hứa Căng Tiêu sẽ nói gì với mình.

Có thể là về những tranh cãi gần đây trên diễn đàn, hoặc có thể là về mối rắc rối liên quan đến Kha Dục.

Nhưng ngoài dự đoán của cô, Hứa Căng Tiêu không đề cập đến những điều đó.

Cậu ta chỉ im lặng, tháo kính của mình, rồi trước mặt cô, từ từ cuộn tay áo đồng phục lên.

Cô nhìn cậu ta, bối rối không biết phải làm sao.

Dưới lớp áo sơ mi dày, ở cổ tay, là những vết sẹo chồng chất lên nhau, từng đường từng đường, giống như những mũi khâu dày đặc, rỉ ra máu đỏ tươi.

Dù Lâm Hỉ Triều đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng cũng không tránh khỏi bị sốc khi nhìn thấy vết sẹo đột ngột hiện ra, cô lúng túng tránh ánh nhìn, nuốt nước bọt hỏi: "Cậu... sao lại thế này?"

"Hỉ Triều."

Hứa Căng Tiêu rũ hàng mi, để cổ tay lỏng lẻo trên đùi, rất bình tĩnh

thẳng thắn nói với cô: "Nếu tôi dùng cách này để xin cậu bầu chọn, cậu có thể bỏ 50 phiếu của mình cho tôi không?"

Cô sững sờ trong giây lát.

Rồi lập tức cau mày, tay dưới căng thẳng cào cấu lớp da bên dưới móng tay.

Rất khó hiểu.

"Xin bầu chọn?"

Cơn đau nhức nhẹ nhàng lan dọc theo đầu ngón tay, cô kéo lại chút chú ý.

"Nhưng đến lúc này rồi, dù tôi có bỏ phiếu cho cậu, cũng không giúp được gì."

Còn chưa đầy 24 giờ đến lúc điểm đèn, số phiếu của Hứa Căng Tiêu đã bị bỏ xa.

50 phiếu của cô không thể làm nên chuyện.

Hứa Căng Tiêu nhìn vào gương mặt nghiêng của Lâm Hỉ Triều, im lặng một lúc lâu, rồi mới lên tiếng hỏi: "Cậu đang sợ phải không?"

Người trước mặt từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng vào cậu ta, từ góc độ này nhìn qua, hàng mi của cô luôn khẽ run rẩy.

Hứa Căng Tiêu mím môi, cúi đầu nhìn cổ tay mình, cười nhẹ nói: "Thật ra vết thương không xấu đến thế, nhưng hôm đó bị Kha Dục ném bóng trúng."

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu nhìn lên.

"Sau khi bị ném, tôi lại tự cắt một lần nữa."

"Tại sao?"

"Sao là tại sao?" Hứa Căng Tiêu cười: "Trước hay sau?"

Lâm Hỉ Triều ngập ngừng: "Sau, vết cắt."

"Đó là cách tôi giải tỏa áp lực." Cậu ta bình tĩnh trả lời: "Có người khi chịu áp lực sẽ tập thể dục, ăn nhiều hoặc thực hiện những hành vi lập đi lập lại, chỉ là tôi hơi cực đoan hơn một chút."

Lâm Hỉ Triều từ từ dời ánh mắt nhìn lại.

Trên cổ tay cậu ta là những vết thương mới xen lẫn vết cũ, dọc theo tĩnh mạch mà leo lên, vết thương ngoài cùng đã đóng lại thành những dấu vết nhạt nhòa.

Câu chuyện đến đây, cô mím môi hỏi: "...Từ khi nào bắt đầu?"

"Từ lớp thi đua ở cấp hai."

Hứa Căng Tiêu từ từ trả lời: "Khi đó tôi mở mang muộn, lại vụng về, so với tôi thì người đó lại có đầu óc cực kỳ nhanh nhạy, thể hiện tài năng xuất sắc trong các cuộc thi toán —"

Cậu ta ngừng lại, quay mặt nhìn Lâm Hỉ Triều: "Đó là Kha Dục."

"Cậu đã quen Kha Dục từ lâu rồi sao?"

Hứa Căng Tiêu im lặng một lúc, rồi né tránh câu hỏi này.

Cậu ta thả lỏng vai, chậm rãi kéo tay áo xuống, che phủ từng chút vết sẹo.

"Tôi luôn tin rằng trời sinh thông minh sẽ được đền đáp, thiên phú không bằng người, thì phải nỗ lực gấp trăm lần. Có thể là hướng nỗ

lực sai nên hiệu quả rất ít."

Cậu ta nhắm mắt lại, nói một cách khó khăn: "Thời gian đó tôi luôn bị đánh."

Mẹ cậu ta dạy lớp tốt nhất, học sinh giỏi nhất, nên bà ta không cho phép con trai mình là một kẻ tầm thường vô dụng.

Từ nhỏ đã được nhắc nhở—nếu làm thì phải làm cho đến đỉnh cao.

Không giải được bài thì đánh vào lòng bàn tay, không nghĩ ra cách giải thì tát vào mặt.

Dùng roi để tạo ra một sản phẩm xuất sắc, rồi dùng cơn đau buồn tẻ và tổn thương đó, cắt bỏ những khía cạnh ngu ngốc yếu đuối của cậu ta.

Vì vậy, cậu ta nhận thức được nỗi đau, và cũng tự giam mình trong nỗi đau, dần dần, cậu ta bắt đầu mê mẩn cơn đau vô nghĩa đó.

Từ việc chấp nhận bị động trong việc trừng phạt, đến việc chủ động dùng lưỡi dao sắc rạch da, tìm kiếm sự tỉnh táo—

Hứa Căng Tiêu: "Tôi nghĩ, đây có thể coi là một cách tự giải thoát."

Lâm Hỉ Triều nghe đến ngạt thở.

Cô đặt hai tay vào giữa hai chân, vô vọng xoa xoa tay: "Vậy vết thương của cậu, không ai phát hiện ra sao?"

Hứa Căng Tiêu lắc đầu: "Ban đầu chỉ rạch một chút đã thấy đau, vết in nông nên cũng nhanh phục hồi."

Cậu ta thở ra một hơi: "Sau đó ngày càng thường xuyên, vết cắt cũng sâu hơn, năm ngoái, cuối cùng mẹ tôi cũng phát hiện ra."

"Những người khác thì sao?"

"Sẽ không có quá nhiều người quan tâm đến tôi." Hứa Căng Tiêu cười: "Họ nghĩ rằng tôi tốt, nên trong học tập và cuộc sống cần tôi, nhưng sẽ không nghĩ đến việc tìm hiểu sâu về tôi."

Lâm Hỉ Triều mím môi, cúi đầu.

Ngón chân đá vào mép vườn hoa, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Một lúc sau, cô hỏi: "Vậy, tại sao cậu muốn tôi bỏ phiếu cho cậu?"

"Nếu tôi bỏ phiếu cho cậu, ảnh hưởng lớn nhất sẽ là Kha Dục. Tôi với cậu ấy đã cãi nhau đến mức này, giờ tôi lại bỏ phiếu cho cậu ở thời điểm này..." Cô đá ngón chân xuống đất: "Hứa Căng Tiêu, điều đó không thể."

Cô nhìn vết thương của cậu ta, lắc đầu xin lỗi: "Dùng cách này, cũng không thể."

Hầu kết cậu ta chuyển động, sau đó vẫn giữ im lặng.

Cả hai tạm thời không nói gì.

Cho đến khi từ xa vang lên tiếng học sinh chạy nhảy vui đùa.

"Tôi thật sự muốn vượt qua Kha Dục." Hứa Căng Tiêu từng chữ từng chữ trả lời: "Đây đã không chỉ là chuyện của riêng tôi."

Cậu ta chuyển vào lớp thi đua THPT Số 1, gia đình đã ký hợp đồng với trường, cậu ta được miễn toàn bộ học phí, hưởng những tài nguyên tốt nhất của THPT Số 1, đổi lại là điểm số quy định trong kỳ thi lần tới và điểm số cao trong kỳ thi đại học.

Rất khó khăn.

Không chỉ phải vượt qua Kha Dục, mà còn phải vượt qua những tiêu chuẩn mới lẫn chướng ngại vô hình.

Cậu ta bị so sánh với Kha Dục trong những cuộc thi ở Bắc Kinh, hồi cấp hai cũng không ít lần mọi người xung quanh lấy Kha Dục làm gương quở trách cậu ta.

Vì vậy cậu ta càng hiểu rõ, khi nỗ lực đến mức nào đó rồi sẽ thấy giới hạn, còn lại chỉ là sự may mắn và đấu tranh tuyệt vọng.

"Khi mỗi ngày tôi đều rơi vào sự tự nghi ngờ kèm theo phủ nhận, mỗi ngày đều lo lắng về điểm số, tâm lý tôi trở nên rất phức tạp. Đôi khi tôi ghen tị với Kha Dục, đôi khi lại thật sự ghét cậu ta, hoặc nói đúng hơn, tôi ghét mỗi người trên thế giới này tự tin vào tài năng của họ, những kẻ dễ dàng đạt được mọi thứ."

Giọng của cậu ta càng ngày càng nhỏ dần: "Càng học cực khổ, tôi càng không cam lòng, càng ghét bỏ chính mình."

Lâm Hỉ Triều không biết nói gì.

Trong khoảnh khắc này, dù không thể đồng ý với suy nghĩ cực đoan của Hứa Căng Tiêu, nhưng cô cũng thực sự đặt mình vào tình cảnh của cậu ta, có thể cảm nhận được sự mâu thuẫn lẫn bối rối đấy.

"Hỉ Triều." Hứa Căng Tiêu nuốt nước bọt: "Cậu có biết vị trí hiện tại của cậu, khả năng cậu có thể lên thắp đèn, đều là do Kha Dục kéo tôi xuống nước nhường cho cậu không?"

Cậu ta đã thay một từ dễ nghe hơn - nhường.

Nhưng ý nghĩa đã rất rõ ràng.

"Cậu ta biết rõ tôi có xu hướng tự hại bản thân, nhưng vẫn dùng bóng đập tôi. Cậu ta biết vấn đề giữa tôi và mẹ tôi, nhưng vẫn mượn đó làm cơ hội. Cậu ta làm tất cả những điều này là vì cậu."

Hứa Căng Tiêu nhắm mắt: "Cậu là người hưởng lợi từ tất cả những điều này."

"Đó chính là lý do."

...

Tay cô đẫm mồ hôi lạnh, tờ giấy bị nắm chặt đến mức nhăn dúm lại thành một cục.

Bên cạnh sân khấu, loa phát ra lời phát biểu trầm lắng và vững chắc của Phương Uyển Nghi.

Lâm Hỉ Triều lắng nghe một lúc rồi trút bỏ sức lực, từ bóng tối bước xuống cầu thang.

Dưới sân khấu.

Kha Dục rời mắt khỏi cô, lướt qua vai Thích Cẩn, theo cô bước ra khỏi hàng.

Thích Cẩn cau mày gọi cậu, nhưng không nhận được phản hồi nào.

Ở cầu thang nối giữa quảng trường trung tâm với sân trong, Lâm Hỉ Triều chờ ở đó, cô như biết trước rằng Kha Dục sẽ đến, tay cho vào túi áo đồng phục, ánh mắt trầm lắng nhìn về phía trước.

Từ xa, ánh đèn sân khấu đang lay động, bóng tối bị xuyên qua bởi ánh sáng, tạo ra những vệt sáng lấp lánh.

Kha Dục bước qua những ánh sáng chói lọi đó, từng bước từng bước, cho đến khi che khuất hết mọi thứ trước mắt cô.

Tiếng vang vọng của lời phát biểu bao trùm lấy họ.

Kha Dục nhìn cô rất lâu mới mở miệng.

"Em thắng rồi."

Là lời mở đầu ngoài dự đoán.

Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm."

"Thắng rồi muốn gì?"

Cô cúi đầu, mặt quay về phía sân trong, dừng lại một lúc rồi dứt khoát đi thẳng vào chủ đề mà mình muốn nói.

"Hôm qua Hứa Căng Tiêu đã tìm em."

Kha Dục không đáp lại, cậu tiếp tục hỏi: "Hình như anh chưa nói rõ điều kiện cược với em, em cũng còn—"

"Cậu ta đã kể cho em nghe về chuyện giữa hai người." Lâm Hỉ Triều ngắt lời cậu.

Chủ đề lại được kéo về.

Vì vậy, bầu không khí chìm trong im lặng.

Tai họ lại nhanh chóng bị lấp đầy bởi tiếng vọng của lời phát biểu.

Lâm Hỉ Triều quay mặt: "Vì vậy, em mới bỏ phiếu cho cậu ta."

"Anh không hỏi em điều đó."

Kha Dục lạnh lùng đáp: "Đừng nói về người khác."

"Thực ra cậu ta cũng định bỏ phiếu cho em, nhưng em từ chối."

"Anh nói đừng nói về người khác."

"Cậu ta nói với em..." Lâm Hỉ Triều lại ngắt lời cậu: "Những chuyện trên diễn đàn đều do anh khởi xướng, thật ra trước đây em đã đoán được một chút, vì vậy em không bị ảnh hưởng nhiều."

Hơi thở của Kha Dục càng lúc càng nặng nề.

"Nhưng có một điều." Lâm Hỉ Triều tiến một bước về phía cậu, bóng dáng cô rõ ràng hơn trong tầm mắt của cậu: "Cậu ta cho em xem vết thương trên cổ tay của cậu ta."

"Kha Dục, anh có biết những vết thương đó từ đâu mà ra không?"

Từ quảng trường trung tâm vang lên tiếng vỗ tay vang dội, nhạc nền tràn đầy cảm xúc vang lên.

Kha Dục đáp lại: "Anh biết."

Giọng nói gần như bị nhấn chìm.

"Vậy mà anh còn—"

"Liên quan gì đến anh." Cậu lạnh lùng ngắt lời cô.

"Là anh ép sao? Là anh gây ra sao? Anh đã nói ngay từ đầu là để cậu ta tránh xa, cậu ta vẫn cố tình tiếp cận, tất cả không phải do cậu ta xứng đáng sao?"

Lâm Hỉ Triều bất lực: "Kha Dục..."

"Sao?" Kha Dục quay đầu chặn lời cô: "Em thương hại cậu ta à?"

"Ồ, tỏ ra đáng thương thì có thể nhận được sự thương hại của em, có thể khiến em nhường cơ hội này, vậy thì em nói sớm đi, có phải anh cũng nên cắt vài vết thương để em chân thành mà nói đỡ cho anh như vậy không?!"

Cô hít một hơi: "Anh bình tĩnh lại đi."

"Bình tĩnh thế nào?" Cậu nói: "Làm đến mức này, nói đến mức này, còn muốn anh học cách bình tĩnh sao?"

"Ghét anh lắm hả?"

Cậu nuốt nước bọt: "Thấy anh tệ hại lắm đúng không?"

"Em không ghét anh."

Kha Dục khẽ cười nhẹ.

Lâm Hỉ Triều nói: "Em thích anh."

...

Giống như một tín hiệu bất ngờ.

Ngay sau khi lời tỏ tình được thốt ra, từ sau lưng Kha Dục, một tia sáng trắng vụt qua bầu trời đen tối, leo lên đến đỉnh cao trong tầm mắt của cả hai, rồi bùng nổ, những chùm pháo hoa rực rỡ và rực cháy tung tóe khắp nơi.

Từ xa, vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng reo hò của đám đông—

Trung tâm quảng trường đã bước vào giai đoạn cuối cùng của buổi lễ thắp đèn.

Ánh sáng lung linh dần bừng lên, khuôn mặt của cả hai được chiếu sáng từng chút một, trong khoảnh khắc này Lâm Hỉ Triều hoàn toàn nhìn rõ vẻ mặt của Kha Dục, là ngạc nhiên, không thể tin được, cũng có sự bối rối, lúng túng.

Trong mắt cậu có những tia sáng lấp lánh, trên đỉnh đầu là những

chùm pháo hoa rơi rực rỡ.

Mượn ánh sao tạm bợ, giống như một bộ phim bất ngờ kết thúc, khoảnh khắc cuối cùng dừng lại ở cảnh hai người đứng tại đây.

Nhịp tim của Lâm Hỉ Triều trở nên rất nhanh, vì vậy càng kiên định nhắc lại: "Kha Dục, em thật sự thích anh."

"Em đã định hôm nay sau khi thắp đèn xong sẽ tỏ tình với anh."

Cô rút tờ giấy ghi chú của mình ra, cầm chặt trong lòng bàn tay.

"Khi em chuẩn bị bài phát biểu, mặt trước là bài phát biểu của em, mặt sau là những điều em định nói với anh."

Cô lật mặt sau của tờ giấy, trên đó là những dòng chữ đen bị gạch xóa, nhiều chú thích sửa lỗi được viết cẩn thận, chỉnh sửa nhiều lần.

"Em rất lo lắng mình sẽ nói sai."

Vì vậy, khi đứng ngoài cửa hàng tiện lợi cô cảm thấy căng thẳng, không phải vì việc sắp lên sân khấu phát biểu, mà là vì cuối cùng cô đã chuẩn bị sẵn sàng để bày tỏ tình cảm của mình.

Ngay lúc này, ngay lúc này.

Kha Dục nuốt nước bọt, vẫn còn trong trạng thái ngỡ ngàng.

"Nhưng."

Cô hít một hơi lạnh, giọng nói thay đổi, Lâm Hỉ Triều hít hít mũi đau vì lạnh, suy nghĩ hai ngày nhớ lại tất cả những lời mọi người đã nói với cô, từng chút từng chút sáng tỏ trong lòng.

"Chính vì rõ ràng thích anh, em bắt đầu nhìn lại bản thân mình, cũng nhìn lại mối quan hệ của chúng ta."

"Chúng ta ban đầu đã đồng ý là chơi trò chơi, anh muốn em ở bên anh. Đêm đầu tiên đã đồng ý đợi em tự nguyện, anh vẫn bất chấp muốn tiến tới..." Cô hít một hơi thật sâu: "Những điều này không sao cả, vì em thật sự đã thua, em không dứt khoát, em nửa đẩy nửa kéo."

Lâm Hỉ Triều nắm chặt tay, bóp chặt tờ giấy ghi chú trong tay: "Nhưng khi em cuối cùng đã chuẩn bị sẵn sàng chấp nhận anh, anh lại tiết lộ mối quan hệ của chúng ta trước mặt mẹ em. Khi em tin tưởng anh, vì một câu thất vọng của anh mà em muốn bước đến bên anh, nói với anh rằng em thích anh, lại phát hiện tất cả những điều này đều do anh sắp đặt."

Cô thở dốc, giọng nói đầy mệt mỏi, bất lực hỏi anh: "Khi nào mới là kết thúc, Kha Dục? Anh có thể ngừng lại không, Kha Dục?"

Kha Dục đột nhiên mất đi sự tự tin, cậu cúi đầu, ánh mắt hai người giao nhau, giọng nói của cậu không ổn định: "...Lần cuối cùng, thật sự."

Cậu nói một cách yếu ớt: "Anh chỉ rất muốn kéo em lên."

"Em không cần."

Lâm Hỉ Triều trả lời từng chữ từng chữ một: "Những điều anh nghĩ là tốt cho em, nghĩ là vì em tốt, muốn em đạt được bằng cách giẫm đạp lên người khác, em thật sự không cần."

"Được."

Kha Dục gật đầu, thái độ ngay lập tức dịu xuống, cậu đồng ý với cô, đưa tay ra muốn nắm tay cô: "Anh biết rồi mà, em đừng giận, chúng ta đừng cãi nhau nữa, trước tiên—"

"Trước tiên chúng ta hãy chia tay đi."

Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng ngắt lời cậu, giọng nói càng lúc càng run rẩy: "Em không muốn tiếp tục như thế này nữa."

Cô quay lưng lại, từ từ xé vụn tờ giấy ghi chú trong tay.

"Không có hồi kết khiến em thấy rất mệt."

Mảnh giấy rơi rụng xuống đất, Lâm Hỉ Triều hít một hơi: "Đây là kết quả mà em muốn sau khi thắng cược."

Xung quanh đầy những tiếng reo hò của đám đông, tiếng vỗ tay vang dội, pháo hoa nổ tung trên đầu.

Kha Dục nói không, không thể nào.

Nhưng ngay lập tức một chùm pháo hoa khác nổ tung, ngay lập tức nuốt chửng giọng nói của cậu.

Từ xa, mọi người nắm tay nhau, ôm nhau, cầu nguyện cho năm mới.

Chỉ có họ là đang tranh cãi về cách chia tay.

Kha Dục nhìn chằm chằm vào những mảnh giấy rơi dưới đất, dừng lại một lúc, bước thêm một bước về phía Lâm Hỉ Triều, vẫn nắm lấy tay cô: "Anh biết ý của em, anh biết gần đây đã xảy ra nhiều chuyện, anh cũng đã chuẩn bị nói với em điều này, anh sắp..."

"Kha Dục!"

Tay họ đan vào nhau, bị tiếng gọi đột ngột ngắt quãng.

Lâm Hỉ Triều quay đầu lại, hai bà mẹ của họ đang đứng không xa, ánh mắt phức tạp nhìn họ.

Mẹ của Từ Viện Viện gọi Kha Dục, mẹ của Lâm Hỉ Triều do dự một lúc rồi vẫy tay gọi cô.

Quan hệ của họ đã bị xé toạc ra ngoài ánh sáng.

Lâm Hỉ Triều nhanh chóng buông tay Kha Dục: "Em về trước đây."

Cô chuẩn bị vòng qua Kha Dục, nhưng cậu lại nắm chặt cô lại.

Sức mạnh rất lớn, cô bị kéo trở lại bên cạnh cậu.

Bên tai vang lên tiếng gọi nghiêm túc của mẹ cậu lần thứ hai, nhưng Kha Dục không quan tâm, nắm chặt tay cô tiếp tục nói—

"Anh xin lỗi Hứa Căng Tiêu được không?"

"Ngày mai anh sẽ đi nói với họ, rằng tất cả là do anh làm, được không?"

Lực tay của cậu càng lúc càng mạnh, trong mắt toàn là cảm xúc ức chế, giọng nói càng lúc càng thấp.

Cậu nói, không thể như vậy.

Kết quả không thể là như vậy.

"Lâm Hỉ Triều, đừng đối xử với anh như thế."

"Về nhà thôi con, Hỉ Triều!"

Cô còn chưa kịp phản ứng, mẹ cô đã chìa tay ra, gọi cô: "Chúng ta về nhà thôi, Hỉ Triều."

Từ xa, sau khi buổi lễ kết thúc, các bậc phụ huynh và học sinh lần lượt ra về, dòng người không ngừng tràn về phía họ.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt, tay phải che tay trái của Kha Dục, mạnh mẽ thoát ra.

Cô không để lại lời nào, chen vào đám đông náo nhiệt, đi đến bên mẹ mình.

Mẹ của Kha Dục lướt qua cô, vai chạm vào cô một cái vỗ nhẹ an ủi, cô thở dài, lưng chùng xuống, hai mắt nhòe đi.

Chương 69: Bye-bye Darling

Trên xe buýt về nhà

Lâm Hỉ Triều tựa đầu vào cửa kính xe, mệt mỏi thờ ơ nhìn cảnh vật bên ngoài.

Đã gần 10 giờ tối, mỗi con phố mà xe buýt đi qua đều sáng rực đèn đóm, những nam thanh nữ tú đang vội vã di chuyển trên đường, náo nhiệt chạy đến những địa điểm tụ họp tiếp theo.

Nơi nào cũng đông đúc.

Khắp nơi đều đang mừng đón năm mới.

Mẹ Lâm bên cạnh vẫn đang lải nhải: "Hôm qua mẹ đã đặc biệt về dọn dẹp nhà cửa, trong ngoài đều đã sạch sẽ, mấy chậu hoa con từng trồng trên ban công, giờ đã tàn hết rồi."

Lâm Hỉ Triều khẽ gật đầu, không đáp lời. Chỉ khi xe buýt đến ngã tư đông đúc hơn rồi dừng chờ đèn đỏ, ánh mắt cô mới thoáng tập trung vào một quán lẩu đông đúc bên đường.

Mẹ Lâm vẫn tiếp tục nói những chuyện vụn vặt.

Lâm Hỉ Triều giơ tay chỉ ra ngoài cửa sổ, ngắt lời bà: "Mẹ, quán đó... có phải là quán bố muốn nhượng quyền không?"

Mẹ Lâm dừng lại, quay đầu nhìn, rồi vội gật đầu: "Đúng rồi, chính là quán đó, làm ăn thật sự rất tốt."

Đèn xanh sáng lên.

Xe buýt lăn bánh rời đi, mẹ Lâm vẫn quay đầu nhìn lại.

"Vậy sau Tết, mẹ thực sự không làm ở nhà dì Thích nữa sao?"

Lâm Hỉ Triều lại tựa vào cửa kính, cúi đầu hỏi.

Mẹ Lâm quay lại, chăm chú quan sát biểu cảm của Lâm Hỉ Triều, mỉm cười trả lời: "Con hỏi bao nhiêu lần rồi, chiều nay họp phụ huynh mẹ đã nói rồi mà."

Bà thở dài, đưa tay vuốt nhẹ đầu Lâm Hỉ Triều: "Thật ra mẹ đã có ý định này từ lâu, dù sao mẹ cũng không thể làm việc ở nhà người ta mãi, bố con cũng không thể cứ ở ngoài mãi, bây giờ vừa hay có cơ hội này lại có chút tiền, mọi người đều cố gắng một lần."

Lâm Hỉ Triều nhìn bóng mẹ mình qua cửa kính.

Đây thực sự là một điều tốt.

Bố có thể về nhà, cả gia đình lại có thể sum họp.

Cô cuối cùng cũng có được một cuộc sống thực sự của riêng mình.

Chỉ là quyết định này đến quá "đúng lúc".

Kể từ khi mối quan hệ giữa cô và Kha Dục không thể che giấu được nữa, mẹ đã từng bước đẩy nhanh tiến độ, từ quyết định ở ký túc xá, về nhà, đến bây giờ thì họ dần dần tách khỏi nhà Kha Dục.

Tất cả những động thái này, nói thẳng ra thì đều là vì cô.

"Hỉ Triều." Mẹ đặt tay lên vai cô, cùng cô nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đến tuổi của mẹ, thường cảm thấy làm việc có tâm nhưng không có sức,

nên mẹ chỉ hy vọng con có thể làm những việc đúng đắn vào thời điểm thích hợp nhất, đừng để sau này phải hối hận."

Bà bóp nhẹ má Lâm Hỉ Triều: "Mẹ không phủ nhận một số tình cảm, chỉ là tương lai vô hạn, nếu người khác đủ chân thành, thì dù là hiện tại hay sau này, họ đều sẽ chân thành."

"Chia tay chưa bao giờ là trở ngại, mà là thử thách cho cả hai. Đây cũng là điều mà cả hai bên bố mẹ chúng ta đều nghĩ."

Bà đã thẳng thắn nói chuyện với mẹ Kha Dục, tự nhiên cũng đã chuẩn bị tâm lý chung.

Lâm Hỉ Triều im lặng, cuối cùng gật đầu tránh né chủ đề này.

Cô chuyển sang hỏi: "Việc nhượng quyền đó, đối phương đáng tin không?"

"Có đảm bảo, chủ quán là bạn của dì Thích giới thiệu, đợi bố con về sẽ bàn bạc kỹ hơn."

"Vậy khi nào bố về?"

"Nhanh thôi, có lẽ là sau Tết."

...

Khoảnh khắc chính thức bước sang năm mới lúc 12 giờ, Lâm Hỉ Triều đang rửa mặt trong phòng tắm.

Khi cô vào phòng, lấy điện thoại ra xem giờ, mới phát hiện lịch đã chuyển sang năm mới.

Trên WeChat có rất nhiều người gửi lời chúc mừng năm mới.

Một số người tiện thể an ủi cô về việc thắp đèn thất bại, một số

khác vòng vo hỏi vì sao cô lại bỏ phiếu cho Hứa Căng Tiêu, ngay cả Hứa Căng Tiêu cũng gửi tin nhắn—

"Cảm ơn, chúc mừng năm mới."

Cô không trả lời, trượt tay sang trái trên khung trò chuyện, rồi thẳng tay xóa WeChat của cậu ta.

Họ đã xác nhận với nhau rằng sau khi "hợp tác" xong, sẽ không còn liên quan hay gặp lại nhau nữa.

Ngón tay Lâm Hỉ Triều trượt từng khung trò chuyện, khung chat của Kha Dục bị những dấu chấm đỏ nhỏ đẩy xuống cuối cùng.

Nơi đó trống rỗng, không có bất kỳ tin nhắn nào.

Ngón tay cô co lại, cô nhanh chóng trượt lên trên để tránh danh sách bạn bè, rồi giả vờ bấm vào trang cá nhân.

Ở đây càng náo nhiệt hơn, cô lướt thấy những bài đăng của Tưởng Hoài, Sầm Thư Nhiên và nhóm bạn.

Mọi người dường như cùng nhau đón năm mới.

Trong video đăng lên, mọi người ôm nhau đếm ngược, khi máy quay xoay, Lâm Hỉ Triều dừng lại, nhận diện từng người một.

Bên trong, không có bóng dáng của ai đó.

Cô nhấn thoát ra.

Khi đặt điện thoại xuống, cổ họng khô khốc, nước trong cốc bên cạnh đã nguội, cô đi ra phòng khách định làm nóng lại ở máy nước, quay đầu lại thì thấy mấy chậu hoa khô héo trên ban công.

Lâm Hỉ Triều bước tới, rót nước lạnh trong cốc vào chậu đất khô.

Nước chảy rỉ rả xuống, ánh mắt cô vô định nhìn xuống dưới.

Đèn đường trong khu dân cư vàng vọt, trong tầm mắt là một khu tập thể dục. Trên bàn bóng bàn, có một bóng dáng cô đơn mặc đồng phục học sinh, cúi đầu, mệt mỏi ngồi đó.

Tiếng nước đã ngừng chảy.

Lâm Hỉ Triều vẫn giữ nguyên tư thế rót nước.

Cho đến khi, người dưới lầu chậm rãi ngẩng đầu.

Cốc va chạm với chậu hoa phát ra một tiếng động nhỏ.

Cô hoảng loạn lùi lại vài bước.

Phòng khách không bật đèn, nhìn từ dưới lên có lẽ không thể nhìn thấy bóng cô. Nhưng cảm xúc bị dồn nén vẫn trào dâng trong khoảnh khắc này, Lâm Hỉ Triều thở gấp, chậm rãi tiến lên một bước nhìn lại cậu.

Trong đêm lạnh lẽo thế này, Kha Dục vẫn mặc đồng phục, cậu vẫn như ban ngày, kéo khóa áo lên đến tận cổ, đầu khóa bị gió thổi lay động, tóc mái rũ xuống che khuất đôi mắt dưới ánh đèn mờ.

Trong bóng đêm, ánh mắt im lặng đối diện.

Kha Dục dưới lầu mở điện thoại, màn hình sáng lên, cậu bấm gì đó rồi đưa ngay lên tai.

Điện thoại trong túi áo ngủ của Lâm Hỉ Triều rung lên, cô cắn môi.

Điện thoại rung bao lâu, họ đối diện nhau bao lâu. Cuối cùng, trong giây cuối cùng trước khi cuộc gọi tự động ngắt, cô vẫn bắt máy.

Sau vài giây im lặng, Lâm Hỉ Triều thỏa hiệp: "Về nhà đi, muộn rồi."

"Anh đến để chúc em năm mới vui vẻ."

Giọng cậu ở đầu dây bên kia rất nhỏ: "Muốn nói trực tiếp với em."

"... Ừ, em nghe rồi."

"Đó không gọi là trực tiếp." Kha Dục vẫn ngẩng đầu nhìn cô: "Em xuống, hoặc là anh lên."

Lâm Hỉ Triều bất lực: "Về đi, em sẽ gọi cho dì Thích."

Kha Dục dưới lầu đã đứng dậy từ bàn bóng bàn, đi về phía cầu thang tòa nhà.

Lâm Hỉ Triều cau mày, vội vàng nói: "Được rồi."

Bước chân Kha Dục dừng lại, nghe cô nói: "Em sẽ xuống."

...

Khu ghế cạnh cầu thang.

Kha Dục vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh: "Ngồi đi."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu.

Bộ đồ ngủ cô đang mặc là màu trắng, cô muốn nói nhanh để còn lên nhà.

Kha Dục hiểu ý cô, cậu cởi áo khoác đồng phục ra định đưa cho cô lót ngồi, nhưng bị Lâm Hỉ Triều ngăn lại: "Em thực sự không ngồi."

Bên trong cậu chỉ mặc một chiếc áo nỉ không mũ, bây giờ là giữa mùa đông, đã rất lạnh rồi.

Lâm Hỉ Triều giữ tay cậu: "Kha Dục, đã rất muộn rồi, chúng ta đừng ở đây nữa."

Họ một đứng một ngồi, Kha Dục nhìn từ tay cô lên mặt cô.

Động tác dừng lại, Kha Dục nắm chặt tay cô, kéo cô đứng vào giữa hai đầu gối của mình, vòng tay ôm lấy eo cô, Kha Dục áp mặt vào bụng Lâm Hỉ Triều, khuôn mặt chìm sâu vào áo lông, rồi càng siết chặt hơn.

Lại là tư thế này.

Lâm Hỉ Triều đã đoán được cậu sẽ nói gì khi ôm lấy cô.

"Anh đừng nói với em..."

"Anh sai rồi."

Giọng nói của cậu âm u từ bụng cô truyền lên.

"Anh chỉ muốn thừa nhận mình thực sự đã sai."

Có lẽ cậu đã nói lời xin lỗi nhiều lần trước mặt cô, đã xin lỗi rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thực sự nghĩ rằng mình đã làm sai điều gì.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, hai tay buông thõng bên hông, lặng lẽ nghe cậu nói.

"Anh ép em đánh cược là sai của anh, coi thường ý muốn của em cũng là sai của anh, vì sự chiếm hữu của mình mà làm tổn thương người khác đều là sai của anh."

Kha Dục ôm cô chặt hơn: "Sau này em nói gì cũng được, anh giận thì em mắng anh, anh làm bậy thì em đánh anh, nhưng..."

Cậu ngẩng đầu nhìn cô: "Đã nói rồi thì không được chia tay."

Lâm Hỉ Triều thở sâu: "Anh đừng chơi xấu."

Cậu lập tức hỏi tiếp: "Chia tay là chia bao lâu? Dự tính khi nào làm lành? Sau này gặp còn chào hỏi không, có được nắm tay không, còn có thể ôm em hoặc hôn em như này không?"

Cậu nói, trả lời từng câu cho cậu, nếu không cậu sẽ nhốt cả hai lại.

"Em không nói rõ ràng, buông một câu chia tay rồi chạy theo mẹ, Lâm Hỉ Triều, em đừng quá tàn nhẫn như vậy chứ."

Lâm Hỉ Triều bị cậu ôm đến khó chịu.

Cậu cao như vậy, gập lưng cúi người dồn hết trọng lượng lên cô, những lời cậu nói bây giờ, cùng với cả con người cậu, đều khiến cô khó mà chịu nổi.

Lâm Hỉ Triều giữ tay cậu, nhẹ nhàng đẩy ra: "Anh nói sau khi thắp đèn sẽ nói chuyện với em, là nói những điều này sao?"

Kha Dục im lặng, rồi vùi đầu vào bụng cô, lắc đầu.

"Anh vốn định nói gì với em?"

Kha Dục ôm cô chặt hơn, mặt càng vùi sâu hơn.

Lâm Hỉ Triều nhìn thấy phần gáy của cậu lộ ra, bị gió thổi lạnh trắng, cô nghe cậu trả lời: "Không thể nói được."

"Tại sao không thể nói?"

"Vì anh đã thua."

Như thể không thể kiên trì thêm nữa, sau khi nói xong câu này, giọng Kha Dục nghẹn lại.

Cậu vùi mặt một lúc rồi không thể kìm nén được, buông tay đẩy Lâm Hỉ Triều ra, quay mặt sang một bên, lồng ngực khẽ phập phồng.

Lâm Hỉ Triều nhìn cậu.

Cậu nuốt nước bọt, nói tiếp: "Vì anh thua, nên những điều anh đã chuẩn bị nói, anh quên hết rồi."

"Em bỏ phiếu lừa anh, rồi nói thích anh, sau khi nói thích anh, lại muốn bỏ anh."

Giọng cậu run rẩy, quay lại nhìn cô, mí mắt đỏ hoe, giọng nói dần nghẹn ngào: "Khi anh nghe em nói thích anh, anh thực sự, rất vui."

Nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

Đôi mắt hai mí mỏng của cậu bị sưng lên thành đôi mắt hai mí hoàn toàn, đường viền uốn cong xuống, là hàng mi dài ướt át yếu đuối.

Cậu khóc rất lặng lẽ, cúi mắt, im lặng rơi nước mắt.

Lâm Hỉ Triều ngây người nhìn cậu, lòng ngực càng đau nhói, cô hít một hơi thật sâu, vẫn không ngăn được cảm giác như bị thiếu oxy, đau buốt bao trùm trái tim.

Ngón tay cô cứng đờ co lại, định lấy gói khăn giấy trong túi áo ngủ.

"Em đừng lấy ra."

Kha Dục quay mặt sang bên, hít thở sâu: "Anh sẽ lau hết lên áo em, em còn chê chỗ ngồi bẩn, vậy em có nghĩ anh còn bẩn hơn không?"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên lắc đầu: "Em không có."

Kha Dục lập tức đưa tay ra: "Vậy em lại ôm anh, chúng ta coi như làm lành."

Lâm Hỉ Triều dừng lại.

Cô cúi đầu nhìn cậu rất lâu, nhưng không động đậy.

Một lúc sau, cô thở dài: "Kha Dục, em đang nghiêm túc."

Mắt Kha Dục vẫn đỏ, tay vẫn đưa về phía cô, Lâm Hỉ Triều lại lùi lại, chậm rãi lắc đầu.

"Em thật sự, đang nói chia tay với anh."

Giọng cô rõ ràng rất nhẹ nhàng và chân thành, nhưng nghe lại lạnh lùng không nể tình: "Kha Dục, không phải chỉ cần mềm lòng một chút là có thể bỏ qua những vấn đề này. Mỗi lần chúng ta cãi nhau đều như vậy, nhưng vấn đề gốc rễ chưa bao giờ được giải quyết."

"Chúng ta thực sự cần chia tay, sau đó bình tĩnh lại, hai ta đều cần phải nghiêm túc nhìn về phía trước,."

Cô cúi người, cau mày nhìn cậu: "Là anh dạy em, thua thì phải chấp nhận."

Cậu đã nói, cược vào thời điểm này có ý nghĩa nhất, vì người thua sẽ bị đánh tan, từ thân đến tâm, hoàn toàn thành thật.

Khi lời của Lâm Hỉ Triều kết thúc, cánh tay của Kha Dục cũng từ từ thu lại, trên mặt hiện lên vẻ vừa mệt mỏi vừa bối rối, lưng tựa vào ghế, nhìn cô, cuối cùng im lặng không nói gì.

Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng đặt khăn giấy vào tay cậu.

"Về nhà sớm đi." Cô nói: "Chúc mừng năm mới."

...

Tiếng bước chân xa dần, đèn hành lang sáng dần rồi lại tắt.

Kha Dục ngẩng đầu nhìn theo, cho đến khi cửa sổ phòng Lâm Hỉ Triều sáng lên ánh đèn ấm áp.

Khóe mắt bị gió thổi khô, điện thoại trong túi áo đồng phục vẫn rung liên tục.

Cậu trực tiếp cúp máy, ngón tay chạm vào thứ gì đó, cậu rút ra xem.

Là tờ giấy nhăn nheo được dán lại—chính là tờ giấy nháp mà Lâm Hỉ Triều đã xé vụn.

Kha Dục nhặt lên sau khi cô đi, vừa rồi khi chờ cô, cậu ngồi ở bàn bóng bàn dán từng chút một.

Giấy đã trở nên mềm mại, sợi gỗ thô ráp, chữ và ký tự sít sát nhau, kéo một cái là dính theo cả câu.

Cuối cùng tờ giấy xiêu vẹo ghép lại, gần như không đọc được gì.

Đèn đường mờ mịt, bầu trời lại không có sao.

Trong khoảnh khắc tĩnh lặng, Kha Dục buồn bã nghĩ, cậu dường như đã bỏ lỡ một cơ hội khám phá vũ trụ nội tâm của Lâm Hỉ Triều.

Không chỉ là tờ giấy nháp bị xé, mà còn rất nhiều chuyện cũ từ lâu.

Chỉ là cậu đã bỏ lỡ, có lẽ, cũng đã bỏ lỡ mãi mãi.

Lời tác giả: Không phải gương vỡ lại lành.

Kha Dục: "Tui không chịu thì không có vụ chia tay chia chân gì hết!!! "

Chương 70: Kết cục

Kha Dục trở về Bắc Kinh.

Lâm Hỉ Triều biết tin này hai ngày sau, vào ngày trở lại trường sau kỳ nghỉ Tết Dương lịch.

Lúc đó cô đang cùng mẹ đón bố tại ga tàu, sau khi cả gia đình đoàn tụ, họ lập tức tiễn cô trở lại trường.

Trên đường đi, cô nghe mẹ nói chuyện, rằng Thích Cẩn dạo này không có ở Phù Thành, bên Bắc Kinh có chút việc gia đình, Kha Dục cũng không có ở Thiên Dụ Sơn.

Lâm Hỉ Triều cụp mi, quay sang ghế phụ hỏi: "Còn Bảng Vàng? Họ mang nó theo không?"

"Chưa, họ bảo mẹ mang về nhà nuôi tạm, hình như có việc gấp lắm."

"Bảng Vàng là gì?" Bố cô tò mò hỏi.

"Mèo của nhà Kha Dục." Mẹ cười: "Là Hỉ Triều đặt tên."

Lâm Hỉ Triều quay đầu đi, không nói gì thêm.

Từ sau cuộc trò chuyện vào đêm giao thừa, cô và Kha Dục không còn liên lạc.

Sự cố gắng níu kéo của Kha Dục dường như chỉ kéo dài được một

đêm, sau khi biết rõ cô thực sự muốn chia tay, cậu cũng không còn làm phiền nữa.

Cô luôn nhớ Kha Dục đã hỏi, sau này gặp nhau có còn chào hỏi không, nói chuyện không. Cô cũng tưởng tượng nếu gặp lại nhau ở trường, họ sẽ đối xử thế nào.

Nhưng cho đến khi học kỳ đầu của lớp 11 kết thúc, Kha Dục vẫn không trở lại trường.

Gần đến kỳ thi cuối kỳ, không khí học tập trong lớp trở nên căng thẳng, mọi người đều âm thầm cố gắng.

Lâm Hỉ Triều cũng không ngoại lệ.

Cô gạt bỏ mọi thứ sang một bên, tập trung vào học hành. Cô muốn thử một lần nữa giành lấy vị trí đầu tiên, cũng mong mình có thể luôn đứng đầu.

Mùa xuân năm mới, mẹ Lâm hoàn toàn rời khỏi nhà Kha Dục, sau vài tháng bận rộn, quán lẩu của bà chính thức khai trương.

Quán nằm cạnh Đại học Khoa học, ngay con phố ăn uống sầm uất nhất, vị trí vô cùng thuận lợi.

Lâm Hỉ Triều thường cảm thấy bố mẹ mình đã may mắn, rồi lại nhận ra bố đã làm việc vất vả nhiều năm, chắc hẳn đã kiếm được ít tiền, nếu không cũng không thể mở một quán ăn quy mô khá ở một vị trí như vậy.

Không lâu sau khai trương, cô mời bạn bè đến quán lẩu ăn một bữa, gọi cả Từ Viện Viện, Sầm Thư Nhiên, thêm cả Phương Uyển Nghi. Sau lễ thắp đèn, cô và Uyển Nghi trở thành bạn cùng nhau ôn tập trong thư viện.

Ban đầu chỉ có mấy cô gái, nhưng Cẩu Hề Duy với Tưởng Hoài lại

khoác vai nhau đến.

Cẩu Hề Duy vừa ngồi xuống, nhìn xung quanh rồi nói: "Ồ, quán này tớ ăn rồi mà."

Sầm Thư Nhiên lập tức đánh vào đầu cậu: "Anh lại lén em đi chơi hồi nào nữa, sao em không biết?"

"Không phải, là anh đi với Kha Dục."

Vừa nói ra câu này, cả bàn im lặng.

Cái tên Kha Dục, đã lâu rồi không ai chủ động nhắc đến.

Sầm Thư Nhiên liếc nhìn Lâm Hỉ Triều, lại đánh cậu ta: "Anh nói cái gì thú vị chút đi."

"Không phải em hỏi anh sao?!"

"Này, thái độ của anh tốt chút đi!"

Thấy hai người lại sắp gây lộn, Lâm Hỉ Triều vội vàng chen vào: "Không sao, không sao."

Cô đưa thực đơn điện thoại cho Cẩu Hề Duy: "Mau chọn món với nước lẩu đi."

"Được rồi."

Cẩu Hề Duy cầm lấy, vừa lướt màn hình vừa nói: "Nói mới nhớ, dạo đó tớ ăn lẩu nhiều lắm, cảm giác như đã ăn hết tất cả quán lẩu ở Phù Thành, đã ăn nhiều đến mức có kinh nghiệm."

Tưởng Hoài liếc nhìn cậu ta: "Vậy sao hôm nay còn đến?"

"Đây là ủng hộ chứ sao."

"Cậu ăn nhiều thế làm gì?"

"Không phải Kha..." Cậu ta ngập ngừng, rồi im lặng, tiếp tục lướt thực đơn.

Lâm Hỉ Triều giả vờ không nghe thấy, rủ mấy cô bạn đi làm nước chấm.

Sầm Thư Nhiên bảo mọi người đi trước, nhưng không chịu nổi tò mò mà hỏi tiếp: "Kha Dục... tại sao lại kéo anh đi ăn nhiều như vậy?"

"Cậu ấy nói cậu ấy đang thử đồ ăn." Cẩu Hề Duy đưa điện thoại cho Tưởng Hoài: "Tớ cảm giác cậu ấy không chỉ thử đồ ăn, từ món ăn, cách trang trí đến dịch vụ đều xem kỹ."

"Cuối cùng chúng tớ ăn ở quán này, cậu ấy đánh giá cao nhất cũng là quán này, thật bất ngờ, bố mẹ Lâm Hỉ Triều lại nhượng quyền quán này."

Sầm Thư Nhiên: "Trùng hợp vậy?"

Tưởng Hoài cười: "Cũng khá trùng hợp."

"Khi nào vậy?"

"Năm ngoái mà." Cẩu Hề Duy cố nhớ lại: "Lúc cậu ấy vừa giành được huy chương vàng quốc gia, gần đến giao thừa."

Sầm Thư Nhiên gật đầu suy nghĩ, mắt chuyển động, nhìn thấy Lâm Hỉ Triều quay lại với nước chấm, đá nhẹ Cẩu Hề Duy một cái, hai chàng trai lập tức im lặng.

...

Sau buổi gặp mặt này, mọi người ai cũng bận rộn học hành, hoặc

chuẩn bị đi du học, khó mà hẹn gặp lại.

Thời gian trôi qua, trong trường lại rộ lên tin tức về Kha Dục.

Nghe nói cậu đã vượt qua các vòng thi đấu trong kỳ thi toán học mùa đông, từ đội huấn luyện quốc gia được chọn vào đội tuyển quốc gia gồm 15 người, rồi từ thành viên dự bị, giành được một suất trong đội 4 người của quốc gia, tháng 7 sẽ sang Na Uy tham gia IMO.

Cậu đã đắm mình trong con đường thi đấu, đạt được đỉnh cao mà nhiều người khó mà đạt được.

Đến lúc này, mọi người mới chắc chắn rằng Kha Dục thực sự sẽ không trở lại trường.

Mọi người đều nói, cậu có nhiều hoạt động phong phú hơn ở nơi khác, có lẽ cũng có một cuộc sống xuất sắc hơn.

Cũng có người đồn rằng, cậu vốn dĩ đến Phù Thành chỉ để chuyển tiếp, lẽ ra vào cấp ba phải trở về rồi, không hiểu sao lại ở lại thêm một hai năm.

Nhắc đến cậu, tự nhiên cũng nhắc đến Lâm Hỉ Triều.

Nhắc đến mối tình kết thúc không kết quả của họ, mọi người từng nghĩ họ sẽ đi rất xa, nhưng chỉ vài tháng ngắn ngủi, như hầu hết các cặp đôi học đường, không có gì đặc biệt, cũng không có gì đáng tiếc.

Thời gian trôi qua, bạn bè cô từ e dè ngập ngừng, đến dần dần hỏi cô như hỏi về một người bạn bình thường—

"Cậu còn liên lạc với cậu ấy không?"

Lúc này, Lâm Hỉ Triều sẽ thản nhiên đáp: "Không."

Thực ra vẫn có.

Bảng Vàng vẫn ở nhà cô, thỉnh thoảng cô đăng một hai tấm ảnh mèo con lên trang cá nhân.

Dòng trạng thái đó sau vài tuần, sẽ nhận được một lượt thích từ Kha Dục.

Dù họ vẫn giữ mọi cách liên lạc về nhau, nhưng không có tin nhắn, không có cuộc trò chuyện, chỉ là một trái tim nhỏ màu đỏ.

Cậu đối với Lâm Hỉ Triều, đã trở thành một người bạn nằm trong danh sách bạn bè sắp rơi vào quên lãng.

Chỉ thế thôi.

Còn Lâm Hỉ Triều, cũng không còn là cô gái bình thường lặng lẽ như ngày xưa.

Ngay từ khi vào học, cô đã vượt qua Phương Uyển Nghi, đứng đầu trong các kỳ kiểm tra hàng tuần và hàng tháng của ban xã hội. Cô không chỉ muốn giành điểm tổng cao nhất, mà còn muốn từng môn học của mình đều đứng nhất, ngoại trừ toán còn hơi yếu, thành tích của cô đã khiến mọi người khó mà theo kịp.

Phong độ học tập tuyệt vời này, đột nhiên trở nên đáng sợ, mọi người đều cảm thấy, người vốn dĩ xuất sắc như vậy, cũng nên đứng ở vị trí cao nhất.

Chỉ tiếc cậu không còn ở đây, nếu không cảnh tượng đôi bạn này, dù tình cảm tan vỡ, nhưng phải đứng chung trên bục trao giải sẽ rất đáng để chứng kiến.

Người theo đuổi cô cũng ngày càng nhiều.

Khuôn mặt dễ thương, thành tích tốt, tính cách ngoan hiền. Vì vậy, lại càng có thêm nhiều anh chàng muốn tiếp cận.

Cô đôi khi cảm thấy phiền, từ chối cũng rất thẳng thắn, gặp những người liên tục xin số, nhắn tin, gọi điện, cô đành phải nộp điện thoại cho giáo viên vào thứ hai, rồi nhận lại từ bố mẹ vào thứ sáu.

Hầu như không có hoạt động giải trí trực tuyến, ngoài học tập chỉ có giúp việc ở quán lẩu vào cuối tuần.

Gặp những người thật sự theo đuổi quá dai dẳng, Tưởng Hoài sẽ ra mặt giúp cô.

Bị những học sinh đầu gấu như Tưởng Hoài gọi ra nói chuyện, tất nhiên không còn ai dám làm phiền cô nữa.

Lâm Hỉ Triều là người không yêu ai, cũng không cần ai, chỉ tập trung vào việc học.

Thời gian cứ thế trôi nhanh, lịch từng ngày một được xé, họ đã vào lớp 12, đối mặt với kỳ thi đại học, càng ngày càng gần.

Tóc Lâm Hỉ Triều để rất dài, từ ngang vai đến ngang ngực, không chỉ khó gội, mà việc buộc tóc cũng bắt đầu khiến cô phiền lòng.

Các bạn cùng phòng khuyên cô cắt đi, Từ Viện Viện kéo cô vào tiệm cắt tóc nhưng Lâm Hỉ Triều vẫn từ chối.

Hồi cấp hai cô đã hối hận vì cắt tóc ngắn, ba năm cấp ba mới nuôi được dài như vậy, dù sao nó cũng là một sự chứng kiến.

Còn về chứng kiến điều gì, thì cô cũng không rõ.

Chỉ là khi lên xuống cầu thang, đuôi tóc dài của cô luôn quét qua đồng phục của người phía sau, tóc bị ai đó vô tình móc vào.

Trong khoảnh khắc bị kéo tóc, cô quay đầu lại xin lỗi, luôn nghĩ đến một người đã lâu không liên lạc.

Người sẽ đứng sau cô chọc tai, kéo đuôi tóc, như học sinh tiểu học cố tình gây sự để cô quay đầu.

Không có người đó.

Bạn học xung quanh đã bắt đầu bàn về các trường đại học muốn vào, ngành muốn học.

Khi giáo viên hỏi chung, cô chắc chắn nói mình muốn học ngành Báo chí và Truyền thông.

Vì vậy, trong danh sách các trường đại học, cô nhất định phải vào trường tốt nhất, mà trường tốt nhất ở phía Bắc, ở thủ đô.

Nhắc đến phương Bắc, cô đã trải qua hai mùa đông ở THPT Số 1, Phù Thành vẫn khó có tuyết.

Đêm Giáng sinh lớp 12, các em gái chơi bình xịt tuyết, hành lang của tòa nhà đối diện phủ đầy tuyết trắng.

Lâm Hỉ Triều nhìn lên từ sách vở, những hóa chất đó nhanh chóng tan biến, lãng mạn nhưng giả dối, nhưng cô vẫn dừng ánh mắt lại lâu, tựa như trải qua một trận tuyết đầu mùa.

...

Trên bảng hiệu của lớp có dòng chữ đỏ—"Chúc bạn khởi đầu từ những điều nhỏ bé và kết thúc với sự vĩ đại."

Giờ cô đang ngồi trong lớp hạng nhất hạng nhì, xung quanh toàn là những học sinh xuất sắc trong top 50 của tỉnh, cô không còn là học sinh bình thường sợ sệt nhìn lên, cô đang cùng họ tiến lên, cô là người giỏi nhất.

Ngày 5 tháng 6.

Ngày cuối cùng ở trường, đài phát thanh dành riêng cho học sinh lớp 12 phát lại nhiều bài hát chia tay.

Mọi người ra khỏi lớp, hành lang chật kín học sinh, ôm nhau, cười đùa cùng nghe nhạc.

Đến lúc này, Lâm Hỉ Triều mới cảm thấy mọi thứ đã kết thúc, sắp được giải phóng hoàn toàn thoát khỏi áp lực.

Những đêm chỉ ngủ 4-5 tiếng, những buổi sáng bị nước đậu tương đổ lên vở bài tập, những kiến thức chất đống đến ngập đầu, những bài kiểm tra không hồi kết, những kỳ thi không thấy điểm dừng.

Cuối cùng, tất cả đều kết thúc.

Trên bảng đen trong lớp, mọi người viết lung tung những điều muốn nói—

"Chờ tớ ở Đại học Bắc Kinh nhé!"

"Hy vọng ngày thi không quá nóng!"

"Tiệm bánh tráng trộn, tớ sẽ nhớ cậu! Đừng bỏ nhiều ớt bột nữa nhé."

"Đừng quên nhóm trên WeChat, thi xong đi quẩy! Địa chỉ: xxxx"

Lâm Hỉ Triều cười khúc khích, cầm một mẩu phấn tìm chỗ viết, vừa viết chữ "Chúc", thì giáo viên bước vào đuổi mọi người đi, bảo đi dự lễ khai mạc.

Chỗ trống trên bảng được cô đánh dấu, bỏ phấn xuống, vội vàng chạy đến hội trường.

Học sinh lớp 12 tập trung, cô thấy nhiều gương mặt quen thuộc.

Tưởng Hoài cười tươi vẫy tay với cô.

Phương Uyển Nghi đeo tai nghe, vẻ mặt chán chường.

Trương Tề Thạc mắt đỏ hoe, uống trà sữa.

Hứa Căng Tiêu đã được tuyển thẳng, nhưng vẫn chọn thi đại học, khi thấy Lâm Hỉ Triều cậu ta chỉ gật đầu bình thản.

Những rắc rối đã qua, mọi người đều buông bỏ.

Lâm Hỉ Triều quay lại nhìn, bị Từ Viện Viện kéo ngồi vào chỗ lớp cô, hiệu trưởng đã bắt đầu phát biểu, cô vội cúi đầu chào, nhanh chóng ngồi bên cạnh Phương Uyển Nghi.

Màn hình lớn phát một đoạn video, phụ đề ghi [Lời chúc thi đại học].

Các cựu học sinh xuất sắc, cựu học sinh thành công trong video cổ vũ họ, mỗi người kèm theo nhạc nền cảm động, nói vài lời chúc ngắn gọn. Lâm Hỉ Triều nghe một cách lơ đãng, cúi đầu nghịch ngón tay.

Giữa chừng, Phương Uyển Nghi chạm vào đầu gối cô, cô ngẩng lên, khi nhìn rõ màn hình, ngón tay dừng lại.

Hội trường vang lên tiếng ồ và tiếng reo hò.

Trong video, là một người đã lâu không gặp, mọi người vô cùng quen thuộc.

Cậu ấy dường như không thay đổi, lại như đã thay đổi nhiều, vẻ thiếu niên ít đi, người cũng sắc sảo hơn, biểu cảm ngày càng trầm lắng, đôi mắt vẫn đen nhánh hẹp dài.

Lâm Hỉ Triều động đậy ngón tay cứng đờ, thấy cậu gần như không cười mà mở miệng—

"Cảm ơn thời gian học ở THPT Số 1, chúc mọi người thi tốt."

Chưa đầy 20 giây, như quay vội vàng, nhanh chóng chuyển sang đoạn tiếp theo.

Vậy là, cậu cũng chính thức tạm biệt quá khứ ở THPT Số 1.

Xung quanh vang lên những lời thì thầm.

Lâm Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm, mắt vẫn hiện lên hình ảnh vừa rồi. Thời gian trôi qua, ánh sáng lạnh lẽo từ màn hình chiếu lên mặt cô, mắt khô khốc như trải qua một cái nhìn dài đằng đẵng.

Sau buổi lễ, mọi người kéo nhau chụp ảnh kỷ niệm quanh trường, cô một mình trở về lớp, bước lên bục giảng, tiếp tục viết lên bảng đen.

Đầu óc hơi mơ hồ, cô cầm phấn, khi ánh mắt tìm đến chỗ trống đã đánh dấu, cô càng thêm ngỡ ngàng.

Một góc nhỏ không nổi bật trên bảng, sau chữ "Chúc" cô viết, không biết từ lúc nào đã được thêm dòng chữ mới. Nét chữ mạnh mẽ, phóng khoáng, vô cùng quen thuộc.

Trên đó viết.

"Chúc em thi đỗ, chúc em luôn vui vẻ."

"Thi đại học tốt nhé."

Dấu chấm được viết rất tròn trịa.

Lâm Hỉ Triều bóp nát viên phấn trong tay.

...

Bên ngoài nắng chói chang, tiếng ve đầu tiên vang lên.

Chương 71: Bắt đầu

Giữa tháng 9, Bắc Kinh

Thời tiết oi bức của Bắc Kinh đã giảm bớt, ánh nắng trong veo, chiếu lên người không còn cảm giác nóng bức.

Vào lúc 11 giờ trưa thứ bảy, ký túc xá nữ trở nên ồn ào, những tiếng cười nói và chơi đùa vang lên, bị xen lẫn bởi tiếng chuông xe đạp từ bên ngoài.

Đột nhiên, ở hành lang tầng 3 vang lên một tiếng đùng đùng, không biết cánh cửa phòng nào va mạnh vào tường.

Một cô gái bước vào phòng, vẻ mặt có chút gấp gáp, ném điện thoại lên bàn, rồi vội vàng cúi xuống tìm quần áo trong tủ.

"Tớ nói cậu đừng vội như thế."

Một cô gái cao lớn, ôm tay dựa vào khung cửa nhìn cô: "Có trễ một chút cũng không sao mà."

Cô gái trước đó lục ra một chiếc váy, vừa kéo chiếc áo thun ngắn trên người lên, vừa quay lưng lại phía cửa và gọi: "Phi Phi, cậu vào đây đóng cửa lại đi, tớ muốn thay đồ."

Cô gái kia nhún vai, bước vào dùng chân đóng cửa lại.

"Tiểu Khúc nói 11 giờ 20 tập trung ở cổng đông phải không? Giờ này rồi mà từ phòng ký túc xá đi tới đó còn khá xa đấy."

Cô gái đang thay đồ kéo áo qua đầu, để lộ vòng eo thon gọn, làn da trắng mịn màng lấp ló dưới lớp áo.

"Dù có trễ một chút cũng không sao."

Cô gái cao lớn ngồi xuống, tựa cằm nhìn cô: "Tớ nói này, Hỉ Triều, thấy cậu dáng người nhỏ nhắn thế này thôi, chứ cái gì cần có thì có đủ thật."

Lâm Hỉ Triều dừng lại một chút, ngượng ngùng cười, cô nhanh chóng mặc váy vào rồi mới cởi quần jean ra.

Cô tiếp tục chủ đề lúc nãy: "Lần đầu mọi người đi chơi cùng nhau, đến trễ thì không hay lắm."

"Ồ, đều là bạn cùng phòng cả, cậu đừng quá lo lắng."

Lâm Hỉ Triều không nói gì thêm.

Đã gần một tháng kể từ khi cô đến Bắc Kinh nhập học, cô vẫn chưa quen với lịch học, địa điểm các phòng học, thời gian đều bị chiếm bởi các hoạt động quân sự, lễ chào đón, các câu lạc bộ và các hoạt động tân sinh viên.

Bốn người bạn cùng phòng cũng chỉ gặp nhau một lần trong nhà ăn vào ngày khai giảng, sau đó mỗi người một việc, khó khăn lắm mới chờ đến tuần này khi tất cả đều rảnh rỗi, nên họ bàn nhau đi chơi một ngày.

Hai người kia đã ra ngoài từ sớm, chỉ còn lại Kiều Phái Ý và cô. Cô bị kéo vào một hoạt động của câu lạc bộ mấy tiếng đồng hồ, khi Kiều Phái Ý dậy muộn đến tìm cô, thì đã sắp đến giờ hẹn.

Lâm Hỉ Triều mím môi, nhanh chóng hoàn thành việc thay đồ.

Kiều Phái Ý vẫn nhìn chằm chằm vào chân và eo cô, nói tiếp: "Tớ nói quân sự chẳng ảnh hưởng gì đến cậu cả."

Lâm Hỉ Triều không có một vết rám nắng nào, làn da trắng đều mịn màng.

Mặc chiếc váy màu cam này, cô trông như một quả cam ngọt ngào.

Kiều Phái Ý nhớ lại lần đầu gặp Lâm Hỉ Triều.

Ngày nhập học, cô ấy và Lâm Hỉ Triều vào phòng ký túc xá gần như cùng lúc, cô gái này lúc nào cũng cười, tính cách không quá hướng ngoại, nhưng gặp ai cũng cười tươi.

Khuôn mặt dịu dàng, đôi mắt to tròn, dù không cao nhưng tỉ lệ cơ thể lại rất đẹp.

Lúc đó cô tự giới thiệu mình là Lâm Hỉ Triều.

Giọng nói mềm mại, có thể nhận ra ngay cô đến từ miền Nam, đặc biệt là khi phát âm chuẩn, cô luôn cẩn thận phát âm từng chữ để không mắc lỗi.

Kiều Phái Ý lúc đó đã nghĩ, ôi, một cô gái mềm mại.

Mình rất thích chơi với những cô gái mềm mại.

...

Lâm Hỉ Triều tự loay hoay mặc quần bảo hộ bên trong váy, trông có vẻ gấp gáp, cô liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại.

"Còn 15 phút nữa, Phi Phi chúng ta đi nhanh thôi."

...

Trên đường từ ký túc xá đến cổng đông, nhiều sinh viên cầm sách, khoác tay nhau đi qua, ánh nắng xuyên qua tán cây, tạo thành những đốm sáng trên mặt họ.

Lâm Hỉ Triều nheo mắt ngẩng đầu nhìn lên, cảm thán thời tiết thật đẹp.

Tâm trạng cô cũng rất tốt.

Cô bước đi nhẹ nhàng hơn.

Kiều Phái Ý bắt chước cô, nhìn lên trời, rồi quay lại hỏi: "Cậu có biết hôm nay bạn trai của Tiểu Khúc mời chúng ta ăn cơm không?"

"Thật sao?" Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên lắc đầu: "Tớ tưởng chỉ có bốn người chúng ta."

"Đúng vậy... tớ không muốn đi."

Kiều Phái Ý lườm một cái: "Trường chúng ta cách Đại học Thanh Hoa của anh ấy chỉ 20 phút đi xe, hai người họ dính nhau như hai mươi mấy múi giờ, mỗi đêm gọi điện thoại "ông xã, bà xã" ríu rít, ồn ào không chịu được."

Lâm Hỉ Triều nhón chân đá viên đá trên đường, hỏi: "Bạn trai cậu ấy học ở Đại học Thanh Hoa sao?"

"Đúng rồi, anh ấy học nghiên cứu sinh năm nhất ở Thanh Hoa, cậu ấy lúc nào cũng nhắc đến trước mặt chúng ta, cậu không để ý sao?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu.

"Vậy mỗi tối cậu ấy gọi điện thoại ồn ào như vậy, cậu cũng không để ý?" Kiều Phái Ý càu nhàu: "Tớ đã bắt đầu phải uống hai viên thuốc ngủ rồi đấy."

Lâm Hỉ Triều lại lắc đầu.

Thường khi nghe ai đó gọi điện thoại, cô kéo rèm giường, đeo tai nghe, hoàn toàn không chú ý.

"Tớ nói này, cậu thật sự chẳng quan tâm gì cả." Kiều Phái Ý đặt tay lên vai cô, với chiều cao 1m70, động tác này vừa vặn: "Tớ thật sự ghét những người lúc nào cũng nhắc đến bạn trai, thật phiền phức."

Kiều Phái Ý là điển hình của cô gái miền Bắc, thẳng thắn, có gì nói nấy, không che giấu.

Cô ấy cúi đầu nhìn Lâm Hỉ Triều, hỏi: "Cậu đã từng có bạn trai chưa?"

Họ gần đến cổng trường, xung quanh dần trở nên ồn ào, tiếng còi xe trên đường vọng lại.

Lâm Hỉ Triều nhẹ gật đầu, bình thản đáp: "Ừm, đã từng có."

"Ồ, bao lâu vậy?"

"Chưa đến một học kỳ."

"Sao lại chia tay?"

Lâm Hỉ Triều im lặng một lúc, như đang suy nghĩ, hoặc chỉ đơn giản là im lặng.

Kiều Phái Ý chờ cô, định tiếp tục hỏi, thì Lâm Hỉ Triều đã ngước lên chỉ về phía trước—

"Cậu ấy ở kia kìa!"

Nói rồi, cô nhảy lên, bước nhanh về phía trước, cũng nhanh chóng kết thúc chủ đề này.

...

Phía xa có người vẫy tay: "Hỉ Triều! Phi Phi!"

Hai người bạn cùng phòng—Khúc Hân và Hà An Hoà tiến lên, Khúc Hân khoác tay Lâm Hỉ Triều: "Đi nào đi nào, bạn trai tớ đang đợi ngoài kia."

Ra đến cổng trường, xe của bạn trai Khúc Hân đã đậu sẵn, là một chiếc BMW, Khúc Hân ngồi vào ghế phụ, Lâm Hỉ Triều và các bạn lần lượt vào ghế sau, Kiều Phái Ý ngồi cạnh cô.

Vừa lên xe, người kia đã hôn chụt vào má bạn trai mình.

Lâm Hỉ Triều nghe thấy Kiều Phái Ý hít một hơi, cô muốn cười nhưng cố nhịn, liền nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khúc Hân giới thiệu: "Bạn trai tớ, Tiêu Trạch."

Tiêu Trạch quay mặt lại, đeo kính, trông chững chạc, không giống sinh viên.

Lâm Hỉ Triều mỉm cười gật đầu.

"Đây là em út phòng em, Lâm Hỉ Triều, một cô gái rất ngoan." Khúc Hân giới thiệu cô, rồi giới thiệu Kiều Phái Ý bên cạnh.

Tiêu Trạch chào hỏi: "Chào các em, hôm nay anh sẽ đưa các em đi chơi thật vui."

Khúc Hân cười ngọt ngào: "Hôm nay bạn trai tớ bao trọn gói, trưa mời các cậu đến nhà hàng anh ấy đặc biệt đề cử, đã đặt trước từ lâu rồi, chiều đưa chúng ta đi chơi, rồi ăn tối xong mới về."

Xe khởi hành theo lời của Khúc Hân.

Ba người phía sau tạm thời không nói gì, Lâm Hỉ Triều chú ý thấy Kiều Phái Ý đang nhắn tin trên điện thoại, chẳng bao lâu, điện thoại trong túi cô kêu lên.

Cô lấy ra xem, Kiều Phái Ý gửi tin nhắn WeChat.

Triệu: [Không nghe nhầm chứ, sao lại bao trọn gói cả ngày, cứu tớ với.]

Lâm Hỉ Triều cũng cảm thấy hơi khó xử, đã nói là buổi tụ tập bạn cùng phòng, thêm một chàng trai vào làm mọi thứ không thoải mái.

Cô nhắn lại, [Ăn xong trưa rồi tính.]

Phía trước hai người vẫn ríu rít, Tiêu Trạch lái xe nhưng tay phải vẫn nắm tay Khúc Hân.

Lâm Hỉ Triều ngừng lại một chút, cất điện thoại.

Ôi, tình cảm thật tốt.

Trên đường đến nhà hàng, Tiêu Trạch không ngừng giới thiệu những nơi thú vị, những món ăn ngon, từ ăn uống chơi bời đến trường học của mình, rồi bắt đầu so sánh hai trường.

Lâm Hỉ Triều ban đầu còn hứng thú nghe, nhưng sau đó cảm thấy có gì đó không ổn, cô gãi đầu, quay sang nhìn Kiều Phái Ý, thấy cô bạn cũng bày ra biểu cảm bất đắc dĩ, cô không nhịn được mà muốn cười.

Cô cúi đầu, cố che giấu bằng cách xoa mặt.

Cuối cùng cũng đến nơi, Tiêu Trạch đỗ xe bên ngoài, Khúc Hân muốn ở lại với bạn trai, nói rằng ba người cứ vào trước, đến nơi báo tên là được vì đã đặt chỗ rồi.

Khi vào trong, nhân viên dẫn họ vào sảnh ngồi.

Vừa ngồi xuống, Hà An Hoà không nhịn được thở dài: "Lần sau tớ sẽ không đi với hai người đó nữa."

Lâm Hỉ Triều tò mò hỏi: "Buổi sáng các cậu chơi thế nào?"

Hà An Hoà: "Đừng nhắc đến, vốn định đi dạo công viên, bạn trai cậu ấy kéo chúng tớ đến trường anh ta, coi như đi tour Đại học Thanh Hoa nửa ngày, trời ơi, tớ đứng đó như bóng đèn khổng lồ, không chịu nổi."

Kiều Phái Ý cười: "Tớ đã nói rồi, đừng đi mà."

Hà An Hoà: "Tớ đâu biết tớ thực sự đi làm kỳ đà cản mũi."

Lâm Hỉ Triều im lặng một lúc, rồi hỏi: "Đại học Thanh Hoa trông thế nào?"

"To hơn trường mình, nhiều nam hơn trường mình."

Ba người cùng cười.

Đang nói chuyện thì Tiêu Trạch và Khúc Hân khoác tay nhau bước vào, thấy họ ngồi ở đại sảnh, Tiêu Trạch ngạc nhiên hỏi: "Anh đặt phòng riêng mà, sao lại ngồi ở sảnh?"

Hà An Hoà trả lời: "Không biết, nhân viên dẫn chúng em vào đây."

Tiêu Trạch lập tức gọi nhân viên: "Này, tôi đặt phòng riêng, không phải ở sảnh."

Nhân viên nói sẽ kiểm tra lại, chẳng bao lâu sau, quản lý nhà hàng đến xin lỗi: "Xin lỗi anh, hiện tại phòng riêng đã hết chỗ..."

Tiêu Trạch ngạc nhiên ngắt lời: "Không phải, tôi đã đặt trước vài ngày, các người còn gọi điện xác nhận với tôi mà, sao lại hết chỗ được?"

"Đồng nghiệp chúng tôi đã nhầm, thực sự không còn chỗ nữa, anh thấy thế này có được không, chúng tôi giảm giá cho anh."

...

Ba người đứng đó bàn bạc, không khí có vẻ căng thẳng.

Lâm Hỉ Triều kéo tay Khúc Hân, nói: "Không sao đâu, tớ thấy ngồi ở sảnh cũng được, đồ ăn vẫn vậy mà."

Tiêu Trạch quay lại vẫy tay: "Không giống đâu, phòng riêng có thể ngắm cảnh."

Anh ta lại quay sang quản lý: "Không phải chuyện giảm giá, các người đã gọi điện xác nhận với tôi, giờ tôi dẫn người đến đây, thế này không hợp lý."

Kiều Phái Ý ngồi một bên thấy người này cố chấp, thích thể hiện, cười nói: "Thôi, vẫn ngồi phòng riêng đi, tớ cũng muốn xem cảnh ở phòng riêng thế nào."

Quản lý gọi đồng nghiệp chịu trách nhiệm đặt chỗ đến kiểm tra, đồng nghiệp giải thích: "Họ đặt phòng Lan Đình, nhưng..."

Đồng nghiệp ghé tai quản lý nói vài câu.

Không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Tiêu Trạch không muốn nhượng bộ, đòi nhà hàng phải giải thích.

Lâm Hỉ Triều chống cằm nhìn họ cãi nhau.

Thực ra cô đã hơi đói rồi, sáng dậy sớm bận rộn với câu lạc bộ thành ra chưa ăn gì.

Xung quanh ồn ào, mùi đồ ăn thoang thoảng, cô ngáp dài, mắt lơ đãng nhìn quanh.

Tiếng chuông ở cửa, nhân viên dẫn một nhóm người khác vào.

Một nhóm nam nữ, mang túi hàng hiệu, được dẫn về phía họ, phía sau là khu phòng riêng.

Chàng trai cuối cùng dừng lại, đứng một bên.

Một cô gái quay lại hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

"...ra ngoài hút thuốc, tớ chờ cậu ấy."

Giữa tiếng ồn ào của bát đĩa, giọng nói của chàng trai vang lên ngắt quãng, Lâm Hỉ Triều liếc nhìn, rồi lại quay đầu lại, chống cằm tiếp tục mơ màng.

Nhân viên dẫn đường thấy khách vào, báo qua tai nghe: "Khách phòng Lan Đình đã đến, mọi người lưu ý."

Lời này.

Đúng lúc lọt vào tai Tiêu Trạch đang cãi lý.

Tiêu Trạch lập tức khó chịu, hỏi quản lý: "Lan Đình? Phòng của bọn họ ở Lan Đình? Các người không thể nào lại cho người khác đặt chỗ của chúng tôi, tôi đã đặt trước từ lâu rồi!"

Chàng trai kia đứng đối diện Tiêu Trạch, nhìn qua bàn họ một cái.

Tiêu Trạch: "Làm ăn không phải thế này, không phân biệt trước sau, lại còn đối xử khác biệt?"

Lâm Hỉ Triều thở dài, chống đầu, chậm rãi ngáp, mắt lấp lánh nước vì buồn ngủ.

Từ xa, lại thấy một người bước vào.

Vì cao ráo, dáng người thẳng tắp nên rất dễ nhận ra. Mặc đồ đen toàn bộ, đeo một sợi dây chuyền bạc, cúi đầu, vừa đi vừa lướt điện thoại.

Tay phải buông thõng cầm ly cà phê đá, cánh tay thon gọn, cơ bắp nhẹ nhàng, nhưng ẩn chứa sức mạnh.

Hình như khi anh bước vào, không chỉ Lâm Hỉ Triều chú ý, mà nhiều người khác cũng nhìn cậu.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên, môi ngậm lại, lưng lập tức cứng ngắc.

Cô thở mạnh, theo phản xạ muốn đứng dậy tránh đi.

Đồng thời, bên tai vang lên tiếng gọi:

"Kha Dục! Ở đây."

Anh vẫn bước tới, nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu.

Khi nhìn thấy cậu, Lâm Hỉ Triều thực sự thấy rất trùng hợp, sao lại trùng hợp đến vậy.

Nhưng cũng hợp lý, vì họ đều ở trong cùng một thành phố, khoảng cách chỉ 20 phút xe.

Dù chưa từng gặp mặt chính diện, nhưng không thể phủ nhận hai người ở rất gần nhau.

Bên cạnh, Kiều Phái Ý tặc lưỡi: "Ôi, anh này trông ngầu thật."

Lâm Hỉ Triều lại cảm thấy anh thay đổi rất nhiều.

Từ lớp 11, tới video thi đại học, đến hôm nay là hơn một năm, đã có nhiều thay đổi xa lạ.

Anh cạo tóc undercut, tóc mái rẽ ngôi ba bảy, ngũ quan trưởng thành, sắc sảo hơn, nhìn càng mạnh mẽ, nên ấn tượng càng lớn, mang cảm giác lạnh lùng và kiêu ngạo.

Trông như người mà chúng ta thường không dám chào hỏi, hoàn toàn xa cách.

Lâm Hỉ Triều mím môi, tay từ từ che mặt.

Trong tầm nhìn, anh thấy bạn, cũng nhân tiện liếc nhìn xung quanh một vòng.

Thấy Tiêu Trạch đang cãi nhau, cũng thấy bàn bên cạnh, tất nhiên cũng thấy Lâm Hỉ Triều.

Và, ánh mắt chạm nhau.

Hô hấp của Lâm Hỉ Triều khựng lại, dựa vào Kiều Phái Ý, tay vẫn chống cằm, bình tĩnh nhìn lại anh.

Gương mặt bình tĩnh, không biểu cảm.

Anh cũng lạnh lùng như thể vừa thấy một người lạ, liếc một cái rồi rời mắt, bước đến chỗ bạn, chỉ ngón tay về phía bàn họ, như hỏi chuyện gì xảy ra.

Chàng trai giải thích: "Họ nói phòng đặt trước là của họ, nhà hàng cho chúng ta."

Anh hỏi bâng quơ: "Ai đặt?"

"Nhờ Trình Khấu Bạc đặt, nhà hàng của nhà cậu ấy."

Anh không trả lời, mắt lại nhìn điện thoại rồi bước tiếp, không để ý xung quanh, đến khi vào khu phòng riêng, thì không còn thấy nữa.

...

Lâm Hỉ Triều buông tay, dựa vào ghế, ngón tay run nhẹ.

Chậm chạp nhận ra, dạ dày truyền đến cảm giác đau nhói.

Cô thở dài.

Đói quá.

Sao lại càng đói hơn thế này.

Chương 72: Chạm mặt

"Đói quá."

Lâm Hỉ Triều tựa lưng vào ghế, đầu ngả lên ghế gỗ: "Haizz, thật sự rất đói."

"Chúng ta khi nào mới được ăn vậy?"

Kiều Phái Ý nghiêng đầu dựa vào vai trái của cô, quay đầu một vòng rồi than phiền: "Tớ ngủ tới 10 giờ rưỡi, một ngụm nước cũng chưa uống."

"Tớ ra ngoài từ 7 giờ rưỡi sáng, chỉ ăn một cái bánh bao." Hà An Hòa tựa đầu vào vai phải của Lâm Hỉ Triều: "Hay chúng ta ba người ăn trước đi, đừng quan tâm đến họ nữa."

Lâm Hỉ Triều xê dịch người để họ tựa thoải mái hơn, rồi liếc nhìn về phía Khúc Hân, không ngạc nhiên khi thấy ba người kia vẫn đang tranh cãi.

Đã gần 10 phút trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, đến khi nào mới giải quyết xong đây?

Cô định gọi nhỏ Khúc Hân, đề nghị cô ấy và Tiêu Trạch xem có thể ăn ở ngoài không, nhưng không ngờ, có vẻ như họ cũng đã kết thúc, Khúc Hân và Tiêu Trạch trông nhẹ nhõm hơn, Khúc Hân quay lại, nở nụ cười, gọi họ—

"Đi thôi."

Kiều Phái Ý ngồi thẳng dậy: "Sao thế, không ăn nữa à?"

"Không phải." Khúc Hân xua tay, nụ cười rạng rỡ hơn: "Chúng ta có phòng riêng rồi."

"Có phòng riêng rồi?" Hà An Hòa ngạc nhiên đứng lên.

Cặp đôi phía trước đã nắm tay nhau, được quản lý nhà hàng dẫn đi.

Lâm Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm, từ từ đứng dậy.

Họ được dẫn đi qua hành lang khu phòng riêng, Lâm Hỉ Triều đi cuối cùng.

Bước tới trước, cô dừng chân ở mỗi phòng riêng, nhìn từng cái tên: Xuân Khúc, Hạ Ý, Thu Đường, và cuối cùng là Lan Đình.

Bước chân hơi dừng lại, nhân viên đang mang đồ ăn vào phòng Lan Đình, cửa phòng mở một nửa, Lâm Hỉ Triều liếc vào trong.

Bên trong, một nhóm nam nữ đang cười nói vui vẻ, không khí rất tốt.

Khung cảnh bên cửa sổ rất đẹp, bóng cây xanh mát, mặt hồ lấp lánh ánh nước.

Anh ấy ngồi bên cửa sổ, chống khuỷu tay lên bàn, dáng vẻ lười biếng, người bên cạnh ghé vào nói gì đó, anh khẽ nhếch môi cười.

Là dáng vẻ quen thuộc, thư thái của anh khi thoải mái.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, mím môi, thu lại ánh nhìn.

Không đi xa, chỉ vài bước, họ đã đến phòng riêng của mình.

Khi vào phòng, họ mới nhận ra phòng này thông với phòng Lan Đình, chỉ ngăn cách bằng vài tấm bình phong kiểu Trung Quốc.

Bình phong không che hết, chỉ làm vật ngăn cách, có thể nhìn thấy rõ mọi thứ, tiếng nói chuyện cũng nghe rõ mồn một.

Tiếng bước chân của họ vào phòng không nhỏ, mọi người ở bên kia đều nhìn qua.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi, di chuyển về phía bàn tròn, vừa di chuyển, cô nhìn xuyên qua bình phong về phía người ngồi cạnh cửa sổ. Nhưng anh không quay đầu lại, vẫn ngồi yên không đổi tư thế.

Lâm Hỉ Triều cúi mắt, chọn vị trí xa bình phong nhất để ngồi xuống.

Kiều Phái Ý ghé vào tai cô than thở: "Khung cảnh này cũng không có gì đặc biệt, thật sự rất ồn ào, bọn họ nghĩ gì mà cầu kỳ vậy?"

Quản lý nhà hàng đứng bên cạnh giải thích: "Thời gian này thực sự không có phòng trống khác, Lan Đình vốn là phòng lớn, khi có nhiều khách không thể sắp xếp chúng tôi sẽ dùng bình phong chia thành hai bàn, đã trao đổi với phòng bên cạnh."

Thực ra cũng không sao.

Ít nhất Tiêu Trạch và Khúc Hân nghĩ rằng vấn đề đã được giải quyết ổn thỏa.

Hà An Hòa chêm vào: "Vậy chỗ này là vừa mới dọn ra?"

Khúc Hân cầm lấy thực đơn, cười tươi: "Bạn trai tớ đã kiên quyết đấy, nhà hàng phải khẩn trương dọn ra một chỗ."

Cô ấy trông có vẻ rất tự hào: "Tất cả đều vì các cậu, muốn các cậu ăn vui vẻ hơn."

"Ừ, thật sự rất vui."

Kiều Phái Ý chống cằm, giọng điệu có chút mỉa mai.

Tiêu Trạch bắt đầu gọi món, bàn ăn im lặng, tiếng cười nói từ bên kia bình phong thỉnh thoảng vang lên.

Lâm Hỉ Triều nghe thấy vài câu từ là lạ, đành quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng lại cảm thấy có chút khó chịu, cô gãi tai, cố không nghe những lời họ nói.

Kiều Phái Ý ngẩng đầu nhìn kỹ bên kia, hạ giọng nói: "Tớ thấy anh chàng đẹp trai lúc vào hình như ngồi đối diện."

Hà An Hòa phấn khích đáp: "Cậu cũng chú ý à?! Tớ đã định nói rồi, đẹp trai dã man."

"Đúng vậy, trông có vẻ cùng độ tuổi với chúng ta, không biết có phải cũng học ở khu này không."

Hà An Hòa cười khẩy: "Nhưng có vẻ lạnh lùng xa cách quá, tớ vẫn thích kiểu dịu dàng hơn."

Hai người cười khúc khích, chạm tay dưới bàn.

Lâm Hỉ Triều lùi ra xa khỏi bàn, cúi đầu, muốn tránh xa cuộc trò chuyện này.

...

Bên kia.

Một cô gái nhìn từ phía bình phong trở lại, hỏi: "Trình Khấu Bạc cũng biết sắp xếp quá nhể, còn để chúng ta ngồi cùng phòng với bên kia, ai bảo cậu ấy làm vậy?"

Có người đáp: "Chỉ biết là có một cuộc điện thoại gọi đến, không rõ chi tiết."

Cô gái nhún vai: "Chiếm chỗ người khác không phải lần đầu, lần này cũng thật khéo."

Cô ta ngáp một cái, lại hỏi: "Chiều nay có kế hoạch gì không?"

"Thì hỏi Kha Dục đi."

Mọi người nhìn về phía cửa sổ.

Kha Dục ngồi tựa lưng vào ghế, tay đặt hờ trên bàn, ngón tay vân vê ly trà, vòng qua vòng lại.

Ánh mắt anh hơi lơ đãng nhìn vào ly trà, mi mắt hạ xuống như đang mơ màng.

Người bên cạnh lại gọi anh một tiếng.

Kha Dục ngẩng đầu, thấy mọi người đang nhìn anh, khẽ nhíu mày: "Sao thế?"

"Hỏi cậu chiều nay làm gì?"

Anh ngồi thẳng dậy, tháo đôi đũa, giọng thờ ơ: "Cứ giải tán thôi."

Mọi người ngạc nhiên: "Chẳng phải chúng ta đến đây chỉ để ăn một bữa sao?"

"Vậy chứ gì nữa?"

Cô gái hỏi liếc mắt: "Tớ trang điểm kỹ lưỡng, vượt hai quận để đến đây ăn cơm, cậu thì..."

Kha Dục trầm mặt không để ý đến cô ta, ngược lại chú ý đến điều gì

đó, nhìn chằm chằm vào chàng trai đang nhìn qua bình phong.

Anh hỏi: "Cậu nhìn gì vậy?"

Chàng trai cười toe toét: "Cô gái mặc váy đối diện khá xinh, tớ đã để ý cô ấy khi chờ cậu ở sảnh, đúng y như gu tớ."

Kha Dục khựng lại.

Mọi người lại quay đầu nhìn qua.

"Vậy thì qua chào hỏi đi."

Cô gái quay lại góp lời: "Trông có vẻ ngoan ngoãn, chắc là đi cùng bạn."

Nhìn có vẻ đúng là sinh viên.

Có người nói: "Gửi món hoặc đồ uống qua là được, dễ thôi."

"Hì, để xem sau."

Chàng trai lại liếc nhìn qua bình phong, khi thu lại ánh mắt, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Kha Dục.

Kha Dục chống mặt, gắp đồ ăn vào miệng, nhai chậm rãi nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào chàng trai.

"Sao vậy?" Chàng trai thắc mắc, không chắc chắn gãi mặt: "Có cơm dính trên mặt tớ à?"

Nói xong, cậu ta thấy Kha Dục trợn mắt.

...

Bên này, món ăn dần dần được đưa lên bàn.

Cuộc trò chuyện giữa ba người cũng chuyển từ anh chàng đẹp trai đối diện sang các loại hình bạn trai lý tưởng.

Thực ra họ cũng thường bàn luận về chuyện này trong phòng, ở độ tuổi vừa thoát khỏi sự kiểm soát nghiêm ngặt của trường cấp ba, dù hẹn hò mười người cũng không bị giáo viên bắt gặp hay phụ huynh mắng, là tuổi của tự do phóng khoáng.

Nhưng Lâm Hỉ Triều hiếm khi tham gia những cuộc trò chuyện này.

Kiều Phái Ý đặc biệt muốn nói về chuyện này với cô, thấy Khúc Hân quá nồng nhiệt, lại thấy Lâm Hỉ Triều quá trống trải. Dù trong trường có nhiều chàng trai quan tâm đến cô, nhưng khi cô giao tiếp với họ, lại như một cô gái hoàn toàn thẳng thắn, không có chút lãng mạn nào.

"Cậu nói đi." Kiều Phái Ý không ngừng lắc cô: "Chỉ cần nói vài câu thôi."

"Thực ra cũng không có gì đặc biệt."

Lâm Hỉ Triều gãi đầu, vẻ mặt khó xử.

"Cậu chẳng phải đã hẹn hò ở trường cấp ba sao?" Kiều Phái Ý dùng khuỷu tay huých vào tay cô: "Theo hình mẫu lý tưởng lúc đó cũng được mà."

Lâm Hỉ Triều mím môi.

Trường cấp ba.

Ánh mắt cô hướng về phía bình phong, mỉm cười, tâm trí trôi xa.

Một lúc sau, cô đáp: "Vậy cũng có thể nói."

"Đúng rồi!" Kiều Phái Ý vỗ tay, Hà An Hòa ghé lại gần.

"Tớ thích người trưởng thành, chín chắn hơn một chút." Cô cúi đầu đếm ngón tay, giọng rõ ràng, chắc chắn: "Đừng quá trẻ con, đừng quá nóng nảy, người thích cáu giận cũng không được."

Hà An Hòa cười phụ họa: "Đúng, không ai thích như vậy."

Lâm Hỉ Triều gật đầu, nói tiếp: "Còn hay cười, có cảm giác thân thiện, thoải mái nữa."

Kiều Phái Ý đánh giá: "Ồ, rất chi tiết mà."

Cô ấy bĩu môi: "Ngoại hình không quan trọng lắm, đừng quá cầu kỳ."

Hà An Hòa tổng kết: "Đơn giản, gọn gàng, không giả tạo."

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu, nở nụ cười rạng rỡ: "Đúng vậy."

Mấy người cười khúc khích.

Khúc Hân hào hứng chen vào: "Đó không phải là kiểu bạn trai của tớ sao!"

"Tớ hẹn hò với anh ấy cũng có cảm giác như vậy!"

Lâm Hỉ Triều cười gượng, Kiều Phái Ý nghe vậy thì cười lạnh một tiếng.

"Cần gì vậy chứ."

Cô ấy nhanh chóng kéo Tiêu Trạch vào: "Anh giới thiệu bạn cho chúng em đi, ở độ tuổi của anh, hoặc trong trường anh, bạn Lâm Hỉ Triều của chúng em rất ngoan!"

Giọng cô ấy ngọt ngào và trong trẻo, vang vọng khắp phòng.

...

Bên kia.

Biết rằng sau bữa cơm sẽ giải tán, nhóm người im lặng ăn cơm, vì tiếng cười ồn ào từ phòng bên cạnh nên cũng trở nên im lặng hơn.

Chàng trai ngồi nghe ngóng từ đầu đến cuối, đập mạnh đôi đũa xuống, cười nói: "Cảm giác cô ấy đang nói về tớ."

Khuôn mặt cậu ta hiện lên sự hào hứng, liếm môi nói: "Có chút rung động, tớ nghĩ tớ có thể tiến tới."

"Sao cậu cứ nghe trộm người ta nói chuyện vậy?!"

Cô gái đối diện có chút bực mình: "Sao không để người ta mang đôi đũa sang đó mà nghe?"

Cô ta nhìn chàng trai một cách khinh thường, gằn từng chữ một chế giễu: "Không ưa được bộ dạng rẻ tiền của cậu."

"Không phải vậy."

Chàng trai cười xòa: "Tớ không nghe rõ lắm, chỉ nghe rõ cô ấy bảo muốn giới thiệu bạn trai thôi!"

"Đó không phải là nghe trộm sao?"

"Đó gọi là nghe trộm à?!"

Hai người bắt đầu tranh cãi.

Đến khi.

"Cô ấy không có nhờ."

Một giọng nói bất ngờ cắt ngang.

Mọi người dừng lại, quay về phía người nói chuyện.

Kha Dục không biết dừng đũa từ khi nào, tay che mặt, cúi đầu, vai gục xuống, không nhìn thấy biểu cảm.

Một lúc sau, anh nói tiếp: "Đó là người khác chủ động muốn giới thiệu."

Bàn ăn im lặng.

Mọi người nhìn nhau, biểu cảm trên mặt rất phức tạp.

Cô gái kia ngẩn người hỏi: "Cậu... cũng nghe sao?"

Kha Dục buông tay, dựa lưng vào ghế không nói gì.

"Xem đi, không chỉ mình tớ nghe."

Chàng trai cười: "Tiếng họ lớn quá mà."

Cô gái định phản đối.

Kha Dục bình tĩnh ừ một tiếng, gật nhẹ: "Tôi cũng đang chú ý cô ấy."

"Ồ..."

Bàn ăn lại im lặng.

Anh chống mặt, bổ sung: "Tôi cũng thấy cô ấy đẹp."

Anh nhìn chàng trai đối diện, từ từ nói: "Cô ấy cũng là mẫu người tôi

thích."

...

"Bên kia sao tự dưng im lặng thế nhỉ?"

Kiều Phái Ý nhai đồ ăn, chỉ đôi đũa về phía bình phong: "Lâu lắm rồi không ai nói gì."

"Có lẽ họ ăn no rồi." Hà An Hòa nhìn thoáng qua: "Cũng ăn lâu rồi mà."

Ánh mắt Lâm Hỉ Triều không hướng về phía đó nữa, cô nhai nhai, xoa cánh tay vì cảm thấy lạnh.

Nhiệt độ từ điều hoà trong phòng khá thấp, ăn mấy món cũng không nóng gì mấy, cô ngồi dưới luồng gió, váy thì lại ngắn mỏng.

Lâm Hỉ Triều đặt đũa xuống, đứng dậy đi vệ sinh, cũng tiện thể làm ấm người.

Nhà hàng có khu vệ sinh riêng, cô hỏi nhân viên vị trí, sau đó quay đầu đi sâu vào hành lang.

Sau khi rời phòng, cô đứng trước bồn rửa ngoài cùng, mở vòi nước nóng.

Nước chảy vào cánh tay, cổ tay, mu bàn tay, hơi ấm lan tỏa, cảm giác lạnh cũng tan biến.

Cô cúi đầu chăm chú rửa tay, mơ hồ cảm thấy có người đến gần, bên tai vang lên tiếng nước, Lâm Hỉ Triều giơ tay nhìn qua.

Rào rào rào —

Tiếng nước từ hai vòi cùng lúc.

Tiếng động rất rõ ràng, nhưng trong tai cô lúc này chỉ còn tiếng tim đập rộn ràng.

Kha Dục đứng ngay cạnh cô.

Chỉ cách hai cánh tay.

Anh hơi cúi người, cánh tay thả lỏng.

Lâm Hỉ Triều nhìn dọc theo khuỷu tay anh.

Cổ tay khẽ động, lòng bàn tay đan xen, trong dòng nước ngón tay dài từ móng tay đến khớp, khớp tay xoắn vào nhau, nhẹ nhàng cọ rửa.

Gân xanh trên mu bàn tay anh phồng lên, được anh dùng ngón tay từ từ ấn xuống, nhẹ nhàng cọ rửa.

Lâm Hỉ Triều nhìn chằm chằm vào tay anh, đến khi Kha Dục giơ tay tắt vòi.

Nước ngừng chảy, Kha Dục nhìn vào gương.

Lâm Hỉ Triều cảm nhận được cái nhìn đó, quay đầu lại chạm mắt với anh qua gương.

Lần thứ hai.

Chỉ có hai người.

Mi mắt hạ xuống, ánh mắt Kha Dục lần này trực diện không chút che giấu, mà khá nặng nề, anh từ từ đứng thẳng, hơi ngẩng đầu, ánh mắt không rời cô.

Hàng mi Lâm Hỉ Triều khẽ run lên, cố gắng lảng tránh ánh mắt anh.

Tiếng tim đập rõ ràng hơn.

Cô vẫn đang rửa tay.

1 giây, 2 giây, 3 giây, Lâm Hỉ Triều hít thở, bình tĩnh quay đầu.

Cô cúi đầu thấp hơn, tay đưa ra trước, nước chảy dọc theo cổ tay.

Tóc buông xõa che khuất phần lớn khuôn mặt.

Kha Dục cụp mắt, lắc tay.

Giấy vệ sinh đặt ở giữa hai người, dưới gương, gần Lâm Hỉ Triều hơn.

Anh tiến lại, từ trên xuống dưới quan sát cô, từ mái tóc dài, đến cổ, eo, váy cam, cuối cùng là đôi chân thon dài.

Ánh mắt anh di chuyển lên, tiến lại gần, vai họ gần như chạm vào nhau, Kha Dục không dời mắt, chỉ khẽ nghiêng người rút một tờ giấy.

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt.

Không khí xung quanh ấm dần, mùi hương của anh bao trùm mùi thơm trong nhà vệ sinh, một mùi hương rất đỗi quen thuộc.

Cô cắn nhẹ môi, vẫn rửa tay, bên tai là tiếng giấy lau khiến cô không nhịn được muốn lùi xa.

Phụt—

Nước trên cánh tay ngừng chảy.

Kha Dục giơ tay, tắt vòi của cô.

Cô ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt Kha Dục.

"Em rửa lâu rồi." Anh nhẹ nhàng nói.

Mắt Lâm Hỉ Triều mở to, ngực phập phồng, vì anh bất ngờ phá vỡ sự lạnh lùng giữa hai người, tấn công vào vùng an toàn của cô.

Kha Dục vẫn nhìn cô chằm chằm.

Anh vuốt tóc cô ra sau tai, Lâm Hỉ Triều cúi đầu vô thức né tránh, Kha Dục nhìn vào ngực cô: "Tóc ướt rồi."

Lâm Hỉ Triều nhìn xuống, một lọn tóc đang nhỏ nước.

Cô mím môi định lấy giấy, Kha Dục đã rút hai tờ, một tờ đặt lên cổ tay ướt, một tờ quấn lấy tóc cô.

Cô dừng tay, nhíu mày, cảm thấy bất ngờ.

Hai ngón tay vuốt nhẹ tờ giấy.

Kha Dục chăm chú nhìn khuôn mặt cô.

Gầy hơn.

Nhìn gần thế này, khuôn mặt còn hơi non nớt ở cấp ba giờ đã trưởng thành thanh tú.

Không lạ gì mà nhiều người thích cô.

Thật phiền.

Lâm Hỉ Triều nhanh chóng lau khô tay, kéo tóc mình lại: "Để em tự làm."

"Em lạnh không?" Kha Dục hỏi nhỏ.

"..."

"Rửa nước nóng, mà mặt vẫn rất lạnh."

Anh vừa tắt vòi nước, vuốt tóc rồi đưa giấy, nên anh cảm nhận được.

Lâm Hỉ Triều nhìn anh, quên mất việc phải trả lời.

Anh giơ tay chạm vào mặt cô: "Thật sự rất lạnh."

Cô tránh ra: "Tay anh lạnh."

Kha Dục gật đầu, nắm lấy tay phải của Lâm Hỉ Triều, chậm rãi đan ngón tay vào nhau, đến khi lòng bàn tay áp vào nhau, mười ngón tay đan chặt.

Làn da lạnh buốt chạm vào nhiệt độ ấm áp của cô, anh cúi đầu nhìn vào tay hai người: "Thảo nào em rửa lâu vậy, rất ấm."

Anh nhìn chăm chú, ngón cái vuốt ve gò má cô, tò mò hỏi: "Sao tay vẫn nhỏ vậy, em không cao hơn à?"

Anh nhìn vào đỉnh đầu cô, tay trái đặt lên, mân mê dọc theo tóc cô đến xương quai xanh, định nói gì đó.

"Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều không nhịn được nữa, muốn rút tay ra, nhưng bị anh giữ chặt hơn.

Cô thắc mắc: "Anh không nhận ra em sao?"

Cô nhớ lại, nhíu mày hỏi: "Không phải anh đã bảo em đừng gặp anh

sao?"

Kha Dục im lặng một lúc, hàng mi dài che khuất: "Em cũng đang trêu anh mà."

Giọng anh rất nhỏ: "Biết anh nghe thấy, còn cố tình nói với bạn như vậy."

Kha Dục nghiêng đầu nhìn biểu cảm của cô: "Giờ lại không vui sao?"

"Nhưng cũng được." Anh gật đầu: "Chỉ thích trêu anh thôi."

Anh cười: "Anh cũng muốn trêu em."

Chương 73: Kèn

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, rút tay khỏi lòng bàn tay của Kha Dục, bình tĩnh đáp:

"Em về trước đây."

Không hề có thêm phản ứng nào.

Kha Dục thả tay, cũng không có động tác ngăn cản nào.

Anh thậm chí lùi một bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhường đường cho cô.

Lâm Hỉ Triều nắm chặt tay, bước vài bước về phía trước rồi dừng lại, quay đầu hỏi:

"Hôm nay chúng ta chỉ tình cờ gặp nhau thôi đúng không?"

Ánh mắt trong trẻo, như chỉ thuận miệng hỏi.

Kha Dục cầm nắm giấy vừa rồi trong tay, tung lên vài lần rồi hỏi lại:

"Không thì sao?"

Trên mặt từ từ nở nụ cười.

Lâm Hỉ Triều cụp mắt, khẽ gật đầu, xoay người tiếp tục bước đi.

Kha Dục đứng yên nhìn theo bóng lưng của cô, ném từng mảnh giấy

vào thùng rác, đợi đến khi cô rời đi đủ xa, anh mới bắt đầu bước đi theo.

Khi đến trước cửa phòng của Lâm Hỉ Triều, anh liếc nhìn vào bên trong rồi chuyển tầm nhìn, giơ tay gọi phục vụ đang đứng trong phòng bếp.

...

Lâm Hỉ Triều ngồi lại chỗ, Kiều Phái Ý ghé đầu lại, khẽ nói:

"Nhìn WeChat đi."

Cô mở WeChat, thấy Kiều Phái Ý gửi tin nhắn:

[Chỉ là nói dối một chút thôi, tớ vừa bảo Khúc Hân rằng chiều nay tụi mình có việc, không đi cùng họ nữa, tụi mình về ký túc xá trước.]

Lâm Hỉ Triều tắt điện thoại, khẽ đáp:

"Được."

Cũng vào lúc đó, cô nhìn thấy nhân viên phục vụ đang điều chỉnh nhiệt độ máy lạnh, gió từ cửa thoát khí dường như đã giảm bớt. Nhân viên đến đưa cho cô một chiếc chăn mỏng.

Cô dừng lại, nhanh chóng cảm ơn, tay chạm vào lớp vải mềm của chăn, mê mẩn cọ nhẹ ngón tay lên đó.

Kiều Phái Ý hỏi:

"Cậu lạnh à?"

"À..."

Cô còn đang lơ đãng, sau khi phản ứng lại, liếc nhìn màn cửa sổ,

chậm rãi gật đầu:

"Ừ, hơi lạnh."

"Nhiệt độ máy lạnh ở đây thực sự hơi thấp."

Kiều Phái Ý nhíu mày:

"Tớ bây giờ rất muốn về ký túc xá."

"Tớ cũng thế." Hà An Hòa lên tiếng: "Dù chưa ăn no nhưng tớ cũng muốn về rồi."

Khúc Hân để ý đến hành động nhỏ của họ:

"Các cậu không ăn nữa à?"

"Ăn no rồi."

Kiều Phái Ý nhanh chóng đáp:

"Vậy tụi mình về thôi, cũng đến lúc rồi."

Lâm Hỉ Triều cùng hai người kia đồng tình gật đầu.

Tiêu Trạch mỉm cười, gọi phục vụ đến thanh toán. Hóa đơn được đưa đến, khiến anh ta ngạc nhiên:

"Bàn của anh đã được thanh toán rồi."

"Đã thanh toán?"

Tiêu Trạch kinh ngạc hỏi:

"Ai thanh toán vậy?"

"Khách bên bàn Lan Đình thanh toán, họ nói đã chiếm vị trí của anh, nên hơi ngại, muốn giúp anh thanh toán bàn này."

"Tử tế vậy sao?"

Ánh mắt mọi người liền hướng sang bàn đối diện, nhưng bên đó yên tĩnh lạ thường, người đã rời đi từ lúc nào.

Lâm Hỉ Triều mím môi, đặt chiếc chăn mỏng lên lưng ghế.

Cô đứng dậy, xoa nhẹ trán như bị đau đầu.

Kiều Phái Ý cười nói nhỏ bên tai:

"Người ở bên cạnh thật biết cách làm người, chuyện này tính ra chẳng liên quan gì đến họ cả."

Cô cũng cười gượng, nói bâng quơ:

"Đi thôi."

Một nhóm người rời khỏi nhà hàng, đến khu vực đậu xe vừa kịp thấy nhóm người bàn đối diện, hai chiếc xe đã rời đi, còn lại một chiếc dừng lại.

Lâm Hỉ Triều từ xa nhìn thấy Kha Dục ngồi ở ghế phụ, tay đặt ngoài cửa sổ, tay trái cầm điện thoại bên tai, nói gì đó không rõ ràng.

Anh nhìn qua cửa, ánh mắt lười biếng, khi thấy Lâm Hỉ Triều bước ra khỏi cửa, anh chuyển điện thoại từ tai trái sang tai phải, rút tay về rồi gõ nhẹ vào khung kim loại.

Như thể đang gõ để cô nhìn.

Lâm Hỉ Triều thu ánh mắt lại, mở cửa xe ngồi vào ghế sau xe Tiêu Trạch.

Ý gì vậy.

Cô không hiểu.

Không rõ lắm.

Tiêu Trạch vốn dĩ đã cài dây an toàn, nhìn sang chiếc xe đối diện, anh ta suy nghĩ một lúc rồi lấy một bao thuốc từ ghế trước, mở cửa bước tới, định cảm ơn sau đó nhân tiện làm quen.

Người đối diện ăn mặc đẹp đẽ, chiếc xe cũng thuộc loại xa xỉ.

Cửa sổ bên ghế lái đóng kín, anh ta đi vòng sang ghế phụ mở cửa kính xe của Kha Dục, vừa cảm ơn, vừa đưa ra hai điếu thuốc.

Kha Dục vừa tắt điện thoại, cúi đầu xem điện thoại, nói cảm ơn không hút thuốc, người bên cạnh cũng vậy.

Lịch sự nhưng khá lạnh lùng.

Tiêu Trạch bối rối một lúc, đến khi Kha Dục ngước lên liếc nhìn, hỏi:

"Anh là người của trường Thanh Hoa à?"

Tiêu Trạch như tìm được đề tài, cười hỏi:

"Sao anh biết, tôi đúng là học ở Thanh Hoa..."

Kha Dục chỉ vào vị trí hộp thuốc lá của anh ta.

Tiêu Trạch cúi đầu nhìn, thấy dưới hộp thuốc lá có treo một chiếc móc khóa, trên đó có huy hiệu kỷ niệm của trường Thanh Hoa.

Anh ta cười, chuẩn bị nói thêm nhưng người kia đã kéo cửa sổ lên, khởi động xe, lướt qua anh ta rồi rời đi.

Tiêu Trạch đứng yên tại chỗ, tay vẫn cầm hai điếu thuốc, mãi sau mới nhận ra rồi chửi thầm một câu:

"Mẹ kiếp."

-

Lâm Hỉ Triều cùng hai người bạn về ký túc xá trước.

Vừa vào cửa, mọi người lập tức đổ người xuống ghế, mệt mỏi không nói nên lời.

Trong phòng yên tĩnh.

Kiều Phái Ý đợi một lát rồi mới lên tiếng:

"Ăn một bữa cơm mà mệt chết tớ rồi, chiều nay chúng ta còn ra ngoài nữa không?"

"Đi chứ, không thì phí mất một ngày." Hà An Hòa vừa bấm điện thoại vừa nói: "Tớ sẽ tìm xem gần đây có chỗ nào vui mà không mệt."

Lâm Hỉ Triều mệt mỏi, đầu gục vào cánh tay không muốn nói chuyện.

Tiếng đối thoại của họ vang lên liên tục, hai người hào hứng thảo luận từng nơi chơi, rồi lần lượt từ chối.

Điện thoại rung lên.

Lâm Hỉ Triều gượng ngẩng đầu, mắt nửa mở nhìn màn hình một lúc, rồi từ từ mở mắt.

Thông báo tin nhắn trên giao diện chính: [Kha Dục gửi một tin

nhắn.]

Cô từ từ ngồi thẳng dậy, trong đầu nghĩ lại, lần cuối cùng Kha Dục gửi tin nhắn cho cô là khi nào.

Có lẽ là hồi cấp ba, có lẽ là trước khi hai người chia tay. Sau khi vào đại học, mẹ cô đổi cho cô chiếc điện thoại mới, tất cả tin nhắn và lịch sử trò chuyện trước đó đều mất hết.

Cô như hiểu ra ý của Kha Dục khi anh gõ điện thoại vào khung xe, ngẩn người một lúc, rồi mở giao diện trò chuyện.

Trên nền trắng tinh của màn hình, một dòng chữ đen xuất hiện rõ ràng.

Như thể là sự bắt đầu của một điều gì đó mới mẻ.

Anh không vòng vo, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Kha Dục: [Em có thích nghe nhạc post-rock không?]

Trên cùng hiện lên dòng chữ: "Đang nhập tin nhắn..."

Kha Dục: [Có một ban nhạc post-rock của Na Uy đang lưu diễn trong nước, tối nay họ có buổi diễn ở Bắc Kinh.]

Anh tiếp tục gửi cho cô một tấm poster vẽ tay.

Trên đó ghi tên ban nhạc, địa điểm diễn, và thời gian mở cửa.

Lâm Hỉ Triều nằm lại trên bàn, điện thoại dựng trước mắt.

Cô có chút ấn tượng về ban nhạc này, thời gian học lớp 12 khi áp lực học hành đè nặng nhất, bài thứ năm mà cô nghe qua tai nghe mỗi đêm trước khi ngủ chính là của ban nhạc này.

Cô từng nghĩ đến việc tham gia một buổi biểu diễn offline, trước đó khi Mono tổ chức ở Phù Thành nhưng vì bận ôn thi lớp 12 mà tiếc nuối bỏ lỡ. Cô cũng đã bàn bạc với các bạn cùng phòng về việc này.

Ban nhạc mà Kha Dục nhắc đến khá nhỏ trong nước, lần lưu diễn cuối cùng của họ đã diễn ra từ vài năm trước, không ngờ lần này lại có cơ hội mới.

Trong lúc cô đang mơ màng, Kha Dục đã gửi thêm vài tin nhắn.

Kha Dục: [Em có thể đi cùng bạn, đến nơi liên hệ với cô ấy, cô ấy sẽ dẫn các em vào.]

Anh còn gửi số điện thoại và danh thiếp WeChat.

Anh cũng gửi chi tiết tuyến đường tàu điện ngầm đến đó cho cô.

Lâm Hỉ Triều im lặng nhìn màn hình, âm thanh bàn tán của các bạn cùng phòng liên tục vang lên bên tai, màn hình tin nhắn trước mắt vẫn hiện chữ "Đang nhập tin nhắn..."

Cuối cùng Kha Dục gửi tin nhắn cuối.

Như thể để làm dịu đi sự lo lắng của cô.

[Anh sẽ không có mặt đâu, em yên tâm mà đi.]

Lâm Hỉ Triều khóa điện thoại, gục đầu vào cánh tay, cọ nhẹ mặt vào khuỷu tay.

Âm thanh của Kiều Phái Ý và Hà An Hòa ngày càng rõ ràng, tranh luận mãi không xong.

Cô hít một hơi, nghiêng đầu ngắt lời họ:

"Các cậu... có muốn đi xem ca nhạc không? Tối nay."

-

Khi họ vội vàng đến livehouse, bên ngoài đã xếp hàng dài.

Buổi biểu diễn bắt đầu lúc 8 giờ 30 tối, là ngày thứ bảy nên khá đông người. Khi nhóm của Lâm Hỉ Triều ăn tối xong đến nơi, họ đã bị xếp ở cuối hàng.

Người mà Kha Dục giới thiệu đến đón họ ở cửa, khi đến lượt họ vào trong, nhân viên lần lượt đóng dấu logo của ban nhạc lên mu bàn tay họ.

Khi vào trong, phía trước đã chật kín người, không gian khá nhỏ, họ chỉ có thể đứng chen chúc ở phía sau.

Hà An Hòa và Kiều Phái Ý cao ráo nên đứng phía sau không sao, nhưng Lâm Hỉ Triều thấp hơn, bị che khuất hoàn toàn bởi những người cao trước mặt, nên cô chỉ có thể kiễng chân, ngước nhìn qua khe hở để thấy sân khấu.

Các thành viên ban nhạc đã lên sân khấu chào hỏi, sau đó điều chỉnh nhạc cụ, tiếng reo hò vang lên.

Người đón họ ghé lại nói nhỏ:

"Các em có thể lên tầng hai, nhìn từ lan can."

Lâm Hỉ Triều ngước nhìn, vị trí đó chủ yếu dành cho nhân viên với nhiếp ảnh gia, không mở cửa cho người ngoài.

Cô cảm thấy quá đặc biệt, nên lắc đầu từ chối.

Khi nhạc cụ bắt đầu vang lên, đèn tắt hết, mọi người yên lặng, bắt đầu giơ điện thoại lên quay phim.

Tầm nhìn của cô bị che khuất hoàn toàn, cô cố gắng nhìn qua khe hở, đầu gần như đã mỏi, thì cánh tay bị ai đó nhẹ nhàng kéo lại.

Lâm Hỉ Triều quay đầu, có chút ngạc nhiên.

Nhưng dường như cô đã đoán được.

Là Kha Dục.

Kha Dục cầm một ly nhựa đựng nước trong tay, dưới ánh đèn mờ chiếc áo trắng của anh quá đỗi nổi bật. Anh nhíu mày, có vẻ bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn cô.

Lâm Hỉ Triều nhanh chóng quay lại, nhìn sang Kiều Phái Ý, hai người họ nghe nhạc quá chăm chú, hoàn toàn không chú ý đến chuyện bên này.

Cánh tay bị kéo lại lần nữa, Kha Dục kéo cô đi sang bên, đưa cô đứng lên bậc thang thứ ba của cầu thang dẫn lên tầng hai, ở góc nhìn cao hơn đám đông, Lâm Hỉ Triều cuối cùng cũng thấy rõ sân khấu.

Kha Dục nhíu mày, ghé sát tai cô hỏi:

"Anh đứng cạnh em nãy giờ, tìm một chỗ thoải mái mà xem khó vậy sao?"

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, định nói nhưng lại sợ quá lớn tiếng.

Cô cũng ghé tai anh, hơi bực dọc hỏi:

"Chẳng phải anh đã nói không đến sao?"

Kha Dục không đáp.

Lâm Hỉ Triều cũng không nhận ra động tác này thân mật thế nào.

Tiếng nhạc điện tử vang lên, giống như nhịp thở bị lỡ.

Ánh sáng chuyển sang màu xanh trắng, đám đông nhịp nhàng di chuyển như sóng biển.

Lúc này, anh hạ mắt, lơ đãng nhìn động mạch bên cổ cô khi cô nói chuyện, còn bên tai anh toàn là tiếng hơi thở nhẹ nhàng của cô.

Ngứa quá.

Như một con ốc sên đang bò trên mặt anh.

Kha Dục ngẩng đầu cao hơn, cố ý ghé sát vào cô, giọng nói hạ thấp hơn:

"Em nói gì? Anh nghe không rõ."

Hai người gần như chạm mũi vào nhau.

Hơi thở giao thoa, quá gần.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, ngửa đầu ra sau, nhưng không kiềm chế được đưa tay ra đẩy trán anh ra.

Kha Dục lùi lại, trong bóng tối nhẹ nhàng cười, đặt ly nước lên bậc thang, tùy ý đưa ra lý do:

"Bị bạn cho leo cây, không tìm được chỗ nào khác."

Người đối diện không nói gì thêm, cô tựa vào lan can tập trung nhìn sân khấu.

Kha Dục nhìn cô một lát, lưỡi khẽ lướt qua răng rồi cúi khuỷu tay xuống tựa vào lan can.

Sương mù lan tỏa, các thành viên ban nhạc đứng cách xa nhau trên sân khấu, tay điêu luyện gảy đàn.

Sương mù bao phủ họ, mỗi lần tay guitar gảy dây đàn, ánh sáng từ trần sân khấu lại thay đổi. Cùng với tiếng trống trầm lắng với tiếng dây đàn, có cảm giác đau thương trong sự tĩnh lặng.

Kha Dục quay sang nhìn Lâm Hỉ Triều, thấy ánh mắt cô tràn đầy cảm xúc.

Có lẽ bị bài nhạc này tác động.

Anh nhớ lại những lần ngồi trong phòng ở Thiên Dụ Sơn khi còn học cấp ba, nhìn cô cặm cụi giải toán, thấy cô nhăn mặt tóc tai bù xù do tự vò đầu.

Cô khi tức giận thì viết mạnh, lực mạnh đến mức gần như làm rách giấy, một lúc sau lại bắt đầu làm những hành động nhỏ lạc lõng, như cắn móng tay, kêu ca rằng bài toán khó từ đâu ra.

Có lần hình như còn đánh cược.

Anh thấy cô hơi ngốc ngốc, nhưng lại thật đáng yêu.

Kha Dục nhẹ nhàng nở nụ cười, cánh tay từ từ hạ xuống.

Lâm Hỉ Triều hoàn toàn chìm đắm trong tiếng nhạc, cho đến khi ngón út bị ai đó nhẹ nhàng quấn lấy, ngay lập tức có cảm giác tê buốt truyền qua, giống như cử chỉ móc ngoéo, rồi bàn tay bị ai đó nhẹ nhàng lật lại.

Cô cố tình phớt lờ, nhưng cả bàn tay đã bị những ngón tay lạnh lẽo của anh bao bọc, từ từ nắm lấy một cách thân mật.

Lâm Hỉ Triều quay sang, nhìn hai bàn tay đang đan xen nhau. Trên mu bàn tay anh cũng có một dấu logo giống như của cô, chồng lên

nhau, Kha Dục nhẹ nhàng lắc lắc cổ tay.

Cô chuyển ánh mắt từ tay sang khuôn mặt anh.

Kha Dục nghiêng mặt nhìn về phía sân khấu, dáng vẻ thư thái, dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe, nhẹ nhàng nói:

"Hôm nay anh đã xem buổi diễn tập của họ."

Lâm Hỉ Triều mím môi, quay lại.

Cô nghe Kha Dục nói bên tai:

"Bài hát này sắp đến đoạn một phần ba rồi, sẽ sớm vang lên tiếng kèn."

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

"Đến khi đó, sân khấu sẽ có khoảng 10 giây đèn tắt, để chuẩn bị cho nhịp tiếp theo."

"Ừm."

"Trong khoảng đó, đèn tắt hoàn toàn, không ai có thể nhìn thấy gì nữa."

Cô nghe một cách thờ ơ:

"Rồi sao?"

"Rồi khi tiếng kèn vang lên."

Kha Dục quay lại, nhìn cô nghiêm túc:

"Chúng ta sẽ hôn nhau."

...

Hơi thở của Lâm Hỉ Triều lập tức bị nghẹn lại, cô nhìn Kha Dục, trong ánh sáng mờ, không thể nhìn rõ biểu cảm của anh.

Cùng lúc đó, âm thanh dây đàn vang lên một cách kỳ lạ, kéo dài trong 3 giây, rồi như anh nói toàn bộ ánh sáng tắt đi.

Đám đông ầm ĩ lên, sau đó, tiếng kèn trong bóng tối vang lên, âm sắc mạnh mẽ và rực rỡ -

Kha Dục đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn xuống cô.

10 giây trong bóng tối, anh không hề có bất kỳ động tác nào.

Lâm Hỉ Triều thở gấp hơn, tim như bị bóp nghẹt.

Cô lùi lại một bậc thang.

Tiếng trống lại vang lên, dần dần mạnh mẽ, tiếng kèn lặp đi lặp lại, từng tiếng nối tiếp nhau.

Khi nhịp điệu của hai nhạc cụ hòa quyện vào nhau ngày càng mạnh mẽ, tiếng trống không ngừng dội lại càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng dày đặc.

Kha Dục vẫn không có hành động gì.

Lâm Hỉ Triều lo lắng nuốt nước bọt, cô muốn rút tay khỏi tay anh, đồng thời chuẩn bị lùi xuống bậc thang cuối cùng.

Tiếng dây đàn điện tử vang lên mạnh mẽ vào lúc đó.

Kha Dục đột nhiên thả tay khỏi ngón tay cô, nhanh chóng xoay người cô lại, rồi nắm chặt cổ tay, kéo mạnh cô về phía bức tường gần cột trụ đỡ.

Sóng âm cuồn cuộn, ánh sáng bất ngờ bừng sáng, rực rỡ và chói mắt, ánh sáng trắng sau lưng Kha Dục.

Cô ngã người vào tường, loạng choạng, hoàn toàn không kịp phản ứng, Kha Dục đã đưa tay vuốt ve cổ cô, lòng bàn tay khóa chặt sau gáy, tay còn lại nắm lấy cằm, buộc cô ngẩng đầu lên.

Anh nghiêng người cúi xuống hôn, miệng còn thoang thoảng hương vị mạch nha và trái cây, một lần vào là một nụ hôn sâu đầy mạnh mẽ, không có sự hòa hợp, không có sự chuẩn bị, môi anh áp chặt, lưỡi quấn lấy, có chút dữ dội, năm ngón tay siết chặt hơn.

Đầu mũi cuối cùng cũng chạm vào nhau, Kha Dục nghiêng mặt, tay nắm chặt sau gáy cô trượt xuống, một tay vòng qua eo, ôm chặt cô vào lòng.

Lâm Hỉ Triều đẩy anh ra, nhưng vô cùng yếu ớt.

Bên tai toàn là tiếng trống dội vang, làm tê liệt cả tứ chi. Tầm nhìn, hơi thở, cánh tay, eo của cô đều bị Kha Dục chiếm lĩnh một cách mạnh mẽ, đầu óc cô trở nên mơ hồ, càng lúc càng hỗn loạn.

Kha Dục tạm dừng trong chốc lát, hai tay khóa chặt ở eo cô, trán tựa vào vai, thở sâu từng hơi.

Lâm Hỉ Triều thở dốc, cố gắng đẩy tay anh ra, cô nói nhỏ đầy bất lực:

"Kha Dục, anh có thể..."

Anh đã hôn cô lần thứ hai.

Vòng eo bị anh ôm chặt hơn, anh đưa tay nắm lấy cổ tay cô, đặt lên cổ mình, đồng thời tay còn lại giữ chặt sau đầu cô ép sát cô vào mình, hai người không thể tách rời, không chỉ là thân thể mà còn là

môi và lưỡi.

Anh quấn lấy lưỡi cô hôn chặt, rồi nhẹ nhàng liếm lưỡi và miệng cô, môi khẽ cọ vào môi cô, cắm hơi nghiêng rồi đưa lưỡi vào sâu hơn.

Anh thật sự không kiêng nể gì.

Anh là người chỉ cần chút thiện cảm nhỏ đã có thể tự vui cả ngày, rồi hiểu lầm rằng đó là tình yêu từ cả hai phía.

Lâm Hỉ Triều gần như không thở nổi, cô bắt đầu cắn anh giống như ngày xưa, dùng răng cắn môi anh, nhưng anh vẫn không nhả mà càng hôn kỹ hơn, cô bắt đầu dùng lực cắn mạnh lưỡi anh, nghe tiếng anh rên lên một tiếng rồi cô lại cắn mạnh môi anh.

Cuối cùng anh rút lui.

Kha Dục nhẹ nhàng thở dốc, mắt nhìn cô chăm chú. Nhìn thấy cô có chút giận dỗi đẩy ngực anh ra, yêu cầu anh lùi lại.

Kha Dục nắm lấy tay cô, đặt lên mặt mình.

Anh nói, hơi thở vẫn chưa ổn định:

"Mặt anh nóng quá."

Ngón tay cô cảm nhận được nhiệt độ bất thường, Lâm Hỉ Triều lập tức dừng lại.

"Lúc em cắn anh vừa rồi, thật sự..."

Anh kéo tay cô đặt lên vết thương trên môi mình, rồi đưa lưỡi ra, không ngại ngùng liếm nhẹ bằng đầu lưỡi.

Giọng anh trở nên khàn đặc, nhẹ nhàng hỏi thêm:

"Thật sự, em có thể ngủ với anh không?"

Chương 74: Ký ức

Lâm Hỉ Triều nhìn chằm chằm vào Kha Dục, không chớp mắt.

Không rõ không khí lúc này là lãng mạn hay đối đầu nhiều hơn, nhưng sau khi nghe Kha Dục nói xong câu đó, những lo lắng và nghi vấn của cô về nhiệt độ cơ thể không bình thường của anh dường như lập tức trở nên rõ ràng.

——Em có thể ngủ... với anh.

Chuyện gì thế này?

Lâm Hỉ Triều hít một hơi sâu, rút tay mình khỏi lòng bàn tay anh, đầu ngón tay vẫn còn cảm giác ẩm ướt do vừa bị lưỡi anh liếm qua, ngứa ngáy, ngứa đến tận tim.

Tay cô cứng đờ, cuối cùng trong đầu cũng tìm lại được chút cảm giác quen thuộc về con người anh sau một thời gian dài.

"...Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp lại nhau đúng không?"

Lâm Hỉ Triều vuốt lại mái tóc bị anh làm rối, nhẹ giọng hỏi: "Cũng đã hơn một năm rồi phải không?"

Môi cô vẫn còn đau rát, cằm cũng bị anh nắm chặt đến tê buốt, Kha Dục vừa rồi hôn rất mạnh.

Cảm giác tức giận lại trào lên, cô tăng âm lượng một chút hỏi: "Em còn chưa biết bây giờ anh đang làm gì, em cũng không biết nhiều về

anh sau khi vào đại học."

Cô nói một hơi hết những gì mình muốn nói: "Hôm nay anh đột nhiên xuất hiện trước mặt em, đùa giỡn em, hôn em, rồi nói..."

Lâm Hỉ Triều nuốt lời vừa định nói, giọng hạ thấp: "Thế này là sao?"

Kha Dục im lặng nhìn cô từ phía dưới, ánh sáng sân khấu chiếu lên mặt anh sáng tối không đều.

Anh không nói gì, dường như đang lơ đãng, như thể còn đang bình tĩnh lại sau cơn hứng thú vừa rồi.

Sự im lặng của anh vào lúc này càng làm tăng thêm sự rối bời trong lòng cô.

Lâm Hỉ Triều đang định nói tiếp thì điện thoại trong túi rung lên.

Kiều Phái Ý gọi đến.

Cô hít một hơi, quay sang nhận điện thoại: "Alo, Phái Ý?"

Kiều Phái Ý: "Cậu đang ở đâu? Tớ quay đầu lại mà không thấy cậu đâu."

"À... tớ ở trên cầu thang này."

"..."

"Tớ sẽ xuống ngay."

"..."

"Ừ, được rồi."

Cô cúp máy.

Những suy nghĩ trong đầu bị cuộc gọi này cắt đứt hoàn toàn.

Lâm Hỉ Triều cắn môi, định nói gì nhưng lại thôi, cuối cùng bước một bước về phía trước, định đi khỏi Kha Dục: "Em xuống dưới trước đây, bạn cùng phòng đang tìm em."

Kha Dục giữ lấy tay cô, cuối cùng cũng lên tiếng: "Khi kết thúc anh sẽ đưa em về trường."

"Không cần đâu." Cô vừa nói vừa cố chen ra ngoài: "Ngồi tàu điện ngầm rất tiện."

"Không an toàn."

"An toàn mà."

Cô vừa nói vừa cố chen ra ngoài, nhưng Kha Dục lại kéo cô lại gần hơn.

Sức mạnh của anh dường như tăng thêm, cánh tay siết chặt lấy cô, khiến cô không thể chống cự.

"Kha Dục." Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Nếu hôm nay anh không xuất hiện, bọn em cũng sẽ tự về nhà thôi. Trước khi gặp anh hôm nay, em vẫn luôn tự mình làm mọi việc."

Từ Phù Thành đến Bắc Kinh, sự khác biệt giữa thành phố lạ lẫm miền Nam và miền Bắc.

Những sự chăm sóc lẫn nhượng bộ mà Kha Dục vô thức dành cho cô hôm nay, cái nắm tay và hôn môi theo bản năng, sau một năm xa cách, vẫn khiến cô bất ngờ bối rối.

Chỉ là ngày đầu tiên thôi.

Cô cúi đầu, ngón tay cào nhẹ vào cánh tay anh, hơi muốn nhéo anh một cái.

Bên tai vang lên tiếng hát của phụ nữ.

Khói mờ bay lên, ánh sáng trắng lại lóe lên sau lưng Kha Dục.

Anh thả tay ra.

Lâm Hỉ Triều lặng một lúc, ngón tay cào vào lòng bàn tay, bước ra khỏi vai anh.

Cô mới đi được vài bước.

"Lâm Hỉ Triều."

Kha Dục dựa người vào tường, nhìn theo bóng lưng cô, nhẹ giọng hỏi: "Sau kỳ thi đại học, em đã xem những thứ anh gửi cho em chưa?"

"Trước khi anh gọi cho em."

Lâm Hỉ Triều dừng bước, hít sâu một hơi.

Cô cảm nhận được ánh mắt im lặng, dò xét của Kha Dục phía sau.

Ký ức trong đầu đột nhiên quay trở lại ba tháng trước, tiếng ve kêu râm ran trong mùa hè, cảm giác nóng bức không ngừng.

Một lúc sau.

"Có xem rồi."

Lâm Hỉ Triều thở dài, gần như tuyệt vọng trả lời: "Nếu không, tại sao em lại chọn ở gần anh như vậy?"

Âm thanh điện guitar vang lên —

Lâm Hỉ Triều tiếp tục bước đi.

Kha Dục nheo mắt, đưa tay lên, chạm nhẹ vào vết thương trên môi mình.

...

...

Phần còn lại của buổi biểu diễn, Lâm Hỉ Triều đứng giữa đám đông đang reo hò, lặng lẽ lắng nghe. Giữa chừng, cô ngước lên nhìn về phía cầu thang, nơi ánh sáng không thể chiếu tới đã lâu không còn bóng dáng của Kha Dục.

Khi buổi biểu diễn kết thúc, Kha Dục cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa.

Lâm Hỉ Triều và Kiều Phái Ý mệt mỏi trở về trường.

Xem live suốt hơn hai giờ, còn mất thêm gần một giờ di chuyển, đến khi tắm rửa xong rồi lên giường, đã gần 12 giờ.

Sau khi tắt đèn, đột nhiên không ai có cảm giác buồn ngủ, cả ba nằm trên giường vô thức trò chuyện.

Hà An Hòa lên tiếng: "Đây là lần đầu tiên tớ xem một buổi biểu diễn như thế này, Hỉ Triều, cậu đã từng tham gia buổi biểu diễn nào của họ chưa?"

Lâm Hỉ Triều nằm co người trên giường, nhắm mắt trả lời: "Chưa, đây là lần đầu tiên."

"Hỉ Triều, cậu đã lên kế hoạch nghe nhạc cho tối nay sao?" Kiều Phái Ý chuyển mình, nằm ngược chiều với đầu giường, ngước nhìn về

phía Lâm Hỉ Triều: "Ban ngày hình như cậu không nói gì mà?"

Từ trên đầu giường truyền xuống giọng nói lười biếng: "Không phải, đó là một người bạn cho tớ."

Kiều Phái Ý: "Bạn?"

"Ừ."

Kiều Phái Ý còn định hỏi tiếp, nhưng Hà An Hòa chen ngang: "Thật ra hôm nay khi nghe nhạc, tớ đột nhiên nghĩ đến người yêu cũ đã chia tay từ lâu."

Kiều Phái Ý bật cười: "Nói nghe xem."

Hà An Hòa im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói: "Bọn tớ từng yêu nhau vì cùng thích một ca sĩ, khi đó mới chỉ là học sinh cấp hai."

Kiều Phái Ý: "Ôi chao, cậu sớm quá đấy."

"Ừ, khá sớm." Hà An Hòa cười: "Anh ấy là bạn cùng bàn của tớ, trong giờ học chúng tớ thường cắm chung một tai nghe, anh ấy nghe bên trái, tớ nghe bên phải, rồi dùng ống tay áo đồng phục che tai, lén lút nghe cùng nhau."

"Thật trong sáng." Kiều Phái Ý cười nhạt.

"Tình yêu học trò chỉ đơn thuần vậy thôi, chỉ cần nắm tay cũng đỏ mặt cả buổi." Hà An Hòa cười nhiều hơn: "Lên cấp ba, chúng tớ không học cùng trường, nhưng vẫn giữ mối quan hệ tốt, anh ấy đi học xong sẽ về nhà, còn tớ ở ký túc xá, anh ấy thường đi một quãng đường dài để đến thăm tớ, mua đồ cho tớ, hay chỉ để nhìn tớ một chút, ôm tớ một cái rồi đi."

Ở góc giường cạnh cửa sổ.

Lâm Hỉ Triều mở mắt, mặt úp vào chăn, nhẹ nhàng hỏi: "Tại sao chia tay?"

"Gần cuối lớp 11, anh ấy thích người khác."

Kiều Phái Ý chế nhạo: "Đàn ông đúng là hèn hạ."

"Đúng thế, nhưng tớ cũng tệ mà." Hà An Hòa cào đầu, giọng nói trầm xuống: "Khi đó tớ thật sự không hiểu nổi, chúng tớ đã bên nhau gần ba năm, đã hứa hẹn sẽ cùng nhau vào một trường đại học, sao lại xảy ra chuyện như vậy."

"Thời gian đó tớ khóc suốt, thời gian học đã ít lại còn trốn học để tìm anh ấy, hỏi anh ấy tại sao."

"Đã lớp 12 rồi mà cậu còn trốn học, đầu óc u mê vì tình sao?!" Kiều Phái Ý chế nhạo: "Anh ấy nói gì?"

"Còn nói gì được nữa, chỉ là tình cảm nhạt dần thôi." Hà An Hòa giải thích một cách bình thản: "Chúng tớ cũng coi như là yêu xa, anh ấy nói rằng tình cảm đã nhạt dần từ năm lớp 10, tớ không ở bên cạnh anh ấy, anh ấy cảm thấy mệt mỏi khi thường xuyên đến tìm tớ, đúng lúc đó có một cô gái khác theo đuổi anh ấy, và rồi anh ấy không thể cưỡng lại."

"Đàn ông thì ai mà chẳng thế, tình yêu học trò vốn dĩ chẳng hiểu gì, chỉ chơi bời thôi, làm sao mà mong đợi sự chung thủy."

"Cậu nói đúng lắm."

Kiều Phái Ý và Hà An Hòa cứ thế nói qua nói lại, cho đến khi phát hiện ra Lâm Hỉ Triều đã im lặng từ lâu.

Kiều Phái Ý gọi cô: "Hỉ Triều?"

Từ đầu giường vang lên tiếng đáp nhỏ nhẹ.

Kiều Phái Ý: "Cậu sắp ngủ chưa?"

Chưa.

Lâm Hỉ Triều mở mắt, mặt úp vào gối với tâm trạng rối bời, cô lắng nghe cuộc trò chuyện của họ, nhưng trong đầu lại liên tục hiện lên hình ảnh Kha Dục hỏi cô trong buổi biểu diễn—

"Sau kỳ thi đại học, em đã xem những thứ anh gửi cho em chưa?"

Thở dài.

Cô đổi tư thế nằm, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Hà An Hòa đồng thời nói: "Bây giờ nghĩ lại tớ thấy mình thật ngu ngốc, ai đâu mà thật lòng yêu xa chứ, còn chờ đợi người ta hai ba năm nữa?"

Ai sẽ thế chứ.

Lâm Hỉ Triều im lặng trả lời, có người sẽ làm thế.

Dù thời gian có thể không dài đến vậy, nhưng vẫn có những người sinh ra đã có tình cảm nồng nhiệt đến mức gần như ám ảnh.

Cô thường cảm thấy khó hiểu, và vì sự lạnh nhạt của mình càng khiến cô khó hiểu hơn.

Cô lại đổi tư thế, thở dài, để đầu óc trống rỗng nhớ lại những gì đã trải qua sau kỳ thi đại học.

...

Ngày 5 tháng 6 hôm đó, cô phát hiện dòng chữ chúc mừng trên bảng, được viết bằng nét chữ của Kha Dục.

Khi đó, cô ngồi trong lớp học trống trải, lặng lẽ hồi lâu.

Những nét chữ này quá quen thuộc.

Cuốn sổ ghi chú mà Kha Dục viết cho cô từ lớp 11, khi ôn tập đến một giai đoạn nào đó, cô luôn lật đi lật lại để xem lại. Những nét chữ thẳng đứng, mạnh mẽ ấy đã in sâu vào tâm trí cô.

Khi đó kỳ thi đại học sắp đến, dù có bối rối, cô cũng không suy nghĩ quá nhiều, gạt bỏ những suy nghĩ khác để tập trung vào kỳ thi. Khi ra khỏi phòng thi, đến buổi tiệc tốt nghiệp, cô lại nhìn thấy dòng trạng thái của Kha Dục trên mạng xã hội.

Anh đã lâu không cập nhật gì, dòng trạng thái gần đây nhất vẫn là bức ảnh cô chụp cho anh vào dịp lễ Quốc Khánh. Bài đăng mới nhất cũng là một bức ảnh—

Chụp cảnh mặt trời mọc trên những đám mây từ cửa sổ máy bay.

Lâm Hỉ Triều nhìn thấy những bình luận phía dưới, mới biết anh đã cùng bạn bè đi du lịch ở Mỹ.

Khi mọi người đang nâng ly, khóc cười, nói về sự chia tay hay tương lai, Lâm Hỉ Triều khóa màn hình điện thoại, trong lòng đột nhiên trỗi lên một cảm giác buồn bã như cát bụi đã lắng xuống.

Khi mọi người đã say mèm, rời khỏi chỗ ngồi rồi đi khắp nơi, Tưởng Hoài kéo ghế ngồi cạnh, đưa cho cô một chiếc hộp.

"Này, cái này là của cậu."

Chiếc hộp vuông to, không quá nặng, nhưng có thể cảm nhận được bên trong có nhiều đồ vật.

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên: "Cái gì đây?"

"Quà tốt nghiệp?" Giang Hoài cười: "Cậu tự xem đi, tớ cũng chưa mở ra."

"Là... của cậu à?"

Cậu ta đứng dậy, hai má đỏ bừng vì rượu, vừa lùi vừa vẫy tay chào cô: "Tốt nghiệp vui vẻ nhé, Lâm Hỉ Triều."

Lâm Hỉ Triều cười, cúi đầu nhìn chiếc hộp hồi lâu, rồi mới tháo lớp băng keo ra mở từ trên xuống.

Khi đó, cô cảm thấy hơi bối rối.

Bên trong hộp là những chiếc máy ảnh film dùng một lần, xếp chồng lên nhau rất ngay ngắn.

Cô cầm một chiếc lên, nhìn từ trái sang phải, cảm thấy hơi lạ.

Từ Viện Viện dựa vào lưng ghế của cô, cũng lấy một chiếc ra để xem: "Cái này hình như đã được sử dụng rồi."

Cô ấy nói: "Tớ từng mua cái này, nếu là mới thì bên ngoài sẽ có một lớp màng nhựa bao bọc."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, đếm từ trên xuống dưới, bên trong có khoảng 21 chiếc.

"Cậu nên mang chúng đến tiệm ảnh để rửa ra, loại máy ảnh dùng một lần này thường phải gửi cả máy đi để rửa." Từ Viện Viện cầm máy ảnh, nhắm mắt vào khung ngắm: "Có thể là muốn cậu xem những bức ảnh bên trong."

"Nhưng... Ai đã tặng nó cho cậu?"

Lâm Hỉ Triều đậy lại hộp, nhẹ nhàng lắc đầu.

...

Hôm đó khi về đến nhà, cô đặt chiếc hộp sang một bên, không mấy quan tâm đến những chiếc máy ảnh film bên trong.

Kỳ thi đại học vừa kết thúc, cô tạm thời làm trống rỗng đầu óc, không nghĩ gì, cũng không quan tâm đến điều gì, chỉ ăn uống và ngủ thoải mái.

Cho đến khi ngày công bố kết quả đến gần, cô ngày càng lo lắng, mới nhớ đến chiếc hộp để làm phân tâm.

Cô đến tiệm ảnh gần nhà, ông chủ nhìn qua rồi hỏi cô muốn rửa thành ảnh hay lưu thành file điện tử.

Lâm Hỉ Triều ngẫm nghĩ một lúc, rồi trả lời: "Ảnh đi ạ."

Hai ngày sau, ông chủ đưa cho cô một xấp phong bì dày, nói: "Tổng cộng có 567 tấm."

Cô ngạc nhiên: "Nhiều thế ạ?"

"Đúng vậy, mỗi máy chụp được 27 tấm, 21 máy đều chụp đầy. Tôi đã sắp xếp ảnh theo thứ tự ngày tháng cho cháu rồi."

...

Khi về đến nhà, đã là buổi tối, cô bật đèn bàn, ngồi trước bàn học, rút ra một xấp từ phong bì đánh dấu số 1.

Bức ảnh đầu tiên có hình ảnh rất mờ, không chỉ quá sáng mà còn hoàn toàn mất nét, nhưng Lâm Hỉ Triều vẫn nhận ra ngay địa điểm chụp—

Sân trước nhà Kha Dục ở Thiên Dụ Sơn.

Góc nhìn này có lẽ là từ cửa sổ phòng của Kha Dục nhìn xuống.

Góc dưới cùng của bức ảnh có ghi ngày bằng chữ đỏ: Ngày 2 tháng 1 năm 2016.

2016. Lâm Hỉ Triều lặng lẽ suy nghĩ, đó là năm ngoái, khi cô học lớp 11. Ngày 2 tháng 1 là ngày thứ hai sau Tết dương lịch.

Một số ký ức bị cố ý lãng quên bỗng dưng trỗi dậy.

Lâm Hỉ Triều hít thở nặng nề, rút ra bức ảnh ngày 3 tháng 1.

Chụp từ cửa sổ máy bay, mặt trời mọc cao trên những đám mây. Bức ảnh này rất giống với dòng trạng thái gần đây của Kha Dục trên mạng xã hội.

Lâm Hỉ Triều đối chiếu với thời gian năm ngoái, đoán rằng có lẽ anh đã rời đi Bắc Kinh vào thời gian này, sau đó ở lại nơi đây.

Ngày 4 tháng 1.

Cũng là góc nhìn từ cửa sổ, nhưng lần này là những cành cây phủ tuyết trắng, lấp lánh dưới ánh sáng.

Tông màu của bức ảnh là tông màu tối, dù thời gian không dài nhưng lại có cảm giác cũ kỹ, mờ ảo, phủ một lớp bụi thời gian.

Ngày 5 tháng 1.

Ngày 6 tháng 1.

Ngày 7 tháng 1...

Cứ thế, mỗi ngày đều có một bức ảnh. Lâm Hỉ Triều thấy những tòa nhà nổi tiếng ở Bắc Kinh qua ống kính của anh, như đường Trường

An, tòa nhà Quốc Hội, đài truyền hình trung ương.

Cô cũng thấy ngôi trường mới của anh ở Bắc Kinh, lớp học mới, những người bạn mới.

Có một bức ảnh anh dường như đang đứng trên bục giảng, chỉ có cánh tay anh hiện ra, cổ tay giơ lên chỉ về một bàn gần cửa sổ.

Lâm Hỉ Triều nghĩ, đó có lẽ là chỗ ngồi của anh.

Khi thời gian trôi qua, anh ngày càng cho cô thấy nhiều hơn về cuộc sống của mình.

Lâm Hỉ Triều biết rằng đồng phục của anh là màu đen trắng, số học sinh của anh là 201405468, thức ăn ở căng tin của họ nhạt đến mức không có nổi một miếng ớt. Bạn cùng bàn của anh mỗi hai tuần lại thay một lần, và luôn là con trai.

Anh cũng bắt đầu sống trong ký túc xá, cảnh hoàng hôn ngoài cửa sổ của ký túc xá thật hùng vĩ.

Có các hoạt động như tranh luận, kịch nghệ, dã ngoại ngoại ô Bắc Kinh.

Anh tham gia giải bóng rổ các trường đại học, mặc áo số 7 màu đỏ, trong trận đó bị thương ở đầu gối, dán một miếng băng hình mèo màu vàng.

Khi đến đây, Lâm Hỉ Triều đã hiểu rõ Kha Dục muốn nói với cô điều gì.

Ngực cô nặng nề, đặt ảnh xuống tựa vào ghế, hít thở sâu rồi tiếp tục lật từng bức ảnh.

Tết Nguyên Đán vào tháng 2.

Anh chụp lại bữa cơm tất niên, rồi chụp pháo hoa nhỏ được đốt ở sân sau nhà.

Chất lượng hình ảnh của máy ảnh dùng một lần trong đêm rất kém, hạt ảnh rất lớn, nên bức ảnh pháo hoa đó trông giống như một đám mờ ảo, không rõ nét nhưng lại có chút rực rỡ.

Sau đêm giao thừa, anh đi trại đông của cuộc thi toán quốc tế.

Lâm Hỉ Triều thấy anh chụp lại đề thi của mình, các bước giải chiếm đầy trang giấy, bên cạnh tờ giấy nháp, anh ghi một câu—[Dễ muốn chết.]

Cô thấy anh vẽ phác thảo hình ảnh giáo viên hướng dẫn đang giảng bài, anh vẽ một mũi tên chỉ vào mái tóc của ông ấy, ghi chú:

[Anh đã thêm tóc cho người có mái tóc thưa này, nhưng ông ta lại nghĩ rằng anh vẽ ông ta xấu đi, hay ghê nhỉ, mắt của ông ta chắc là nằm trên trời.]

Bức ảnh tiếp theo.

Là chân dung tự họa của anh, rất sơ sài, chỉ vài nét cơ bản, nhưng tóc mái được chăm chút kỹ lưỡng, ghi chú:

[Ở đây không cắt tóc được, mắt anh sắp bị tóc che hết rồi.]

Bức ảnh tiếp theo.

Tấm hình của Bảng Vàng mà cô từng đăng trên mạng xã hội cũng xuất hiện ở đây.

Bên cạnh hình của Bảng Vàng trên điện thoại, anh vẽ một hình cô gái đang ngồi xổm, mặc đồng phục, chạm tay vào Bảng Vàng.

Nét vẽ của anh chính xác đến mức có thể thấy rõ vành tai của cô bị

che một phần bởi mái tóc, xương tai mềm mại, cực kỳ tinh tế.

Dưới bức vẽ, anh viết, [Có chút nhớ em.]

Rồi gạch một dòng, [Thật ra là rất nhớ em.]

...

Sau đó, anh rời trại đông, vào một địa điểm huấn luyện khác, anh đạt được suất đi thi ở Na Uy, lại chụp những ngôi nhà chóp nhọn màu đỏ xếp hàng trên đỉnh núi ở Oslo, với ánh đèn ấm áp, dịu dàng.

Anh trở về Bắc Kinh, được tuyển thẳng vào lớp Mộc của Đại học Bắc Kinh.

Lật từng bức ảnh xuống, Lâm Hỉ Triều đã xem gần 400 bức ảnh, mỗi ngày, mỗi khoảnh khắc, anh đều cẩn thận ghi lại từng chi tiết trong cuộc sống của mình, sắp xếp theo thứ tự thời gian, tạo thành bức tranh về cuộc sống hàng ngày của anh sau khi rời Phù Thành, rời xa cô.

Xuân qua thu tới, lại một mùa đông.

Trong hơn 400 bức ảnh, chỉ có một bức ảnh chụp cảnh tuyết rơi chính diện, ngoài hàng rào cửa sổ, trong bóng tối tuyết vẫn rơi lác đác, trông giống như những hạt gạo trắng mập mạp, hình ảnh mờ nhạt như bị phủ một lớp mờ đục.

Rất xấu.

Hoàn toàn không ấn tượng.

Nhưng Lâm Hỉ Triều nhớ rằng ngày đó là đêm Giáng sinh, cô cũng từng nhìn qua cửa sổ thấy các cô bé xịt bọt tuyết giả, như thể đang trải qua một trận tuyết đầu mùa, dù vụng về và kém cỏi.

Tay cô run lên.

Cổ tay cầm ảnh đã mệt mỏi.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy mắt mình cay và đau, cô liên tục xoa bóp mắt, nhìn về ba bức ảnh cuối cùng.

Ngày lặp lại trước kỳ thi đại học, ngày 5 tháng 6.

Lâm Hỉ Triều thấy chính mình.

Trên sân vận động của trường THPT Số 1, học sinh mặc đồng phục xanh trắng, đứng xếp hàng chụp ảnh kỷ niệm tốt nghiệp.

Cô đứng hàng đầu tiên, tay vòng ra sau lưng, mỉm cười với ống kính không thuộc về Kha Dục, đôi má lúm đồng tiền lộ rõ.

Có lẽ do ánh nắng quá đẹp, cả bức ảnh đều phát sáng đầy thần thái, giống như những bộ phim mà Kha Dục rất yêu thích của đạo diễn Sorrentino.

Bức ảnh tiếp theo.

Từ Viện Viện nhảy lên lưng cô, cô bị đè cong nửa eo, nhưng vẫn đưa tay ôm lấy người bạn, quay đầu ghé vào tai cô ấy cười lớn.

Lâm Hỉ Triều vẫn nhớ rõ cảnh đó, nhưng không nhớ rằng mình đã cười vui như thế.

Bức ảnh cuối cùng.

Bức duy nhất chụp được anh.

Kha Dục cũng xuất hiện trong ống kính.

Góc chụp từ độ cao hai tầng lầu, Kha Dục mặc đồng phục của THPT

Số 1, hai tay đút túi, ngước nhìn lên ống kính.

Phía sau anh là Lâm Hỉ Triều đang nhảy nhót, chạy ngược lại hướng khác.

Ánh nắng chia đôi sân trường, tạo ra một cái bóng mờ, ở phía xa có một biểu ngữ treo lên—Kính mơ ước, kính tuổi trẻ, kính cậu và tôi.

Trong biển người đông đúc, chỉ có hai khuôn mặt của họ là rõ ràng.

Khi đó cô đang chạy về phía ai?

Tóm lại, cô chưa một lần quay đầu lại.

Tiếng chuông đồng hồ vang lên—

Báo thức reo lúc 12 giờ đúng.

Tối mai là ngày công bố kết quả thi đại học, Lâm Hỉ Triều gục đầu lên bàn học, chìm vào im lặng dài.

...

"Tớ thấy Kha Dục thật sự rất thú vị."

Ngày hôm sau, giữa trời hè nóng bức, Lâm Hỉ Triều đã hẹn với Từ Viện Viện để cùng chờ kết quả.

Hai người ngồi tại trạm xe buýt, nhai hai que kem, nhìn từng chiếc xe buýt đi qua, Từ Viện Viện bất chợt nói:

"Cậu từng kể với tớ, lần cậu thách đấu với cậu ấy giành vị trí nhất khối, khi thực hiện lời thách, cậu ấy đã dẫn cậu đi xem bức tranh mà cậu ấy vẽ cho cậu."

"Cậu luôn thắc mắc lý do cậu ấy thích cậu, nhưng cậu ấy lại chọn

thời điểm thách đấu để nói cho cậu biết lý do."

Từ Viện Viện vừa nhai kem vừa nói không rõ ràng: "Kiểu thú nhận này... thật ra có ý đồ."

"Còn bây giờ cậu sắp biết điểm thi đại học, phải nộp đơn chọn trường. Cậu ấy gửi cho cậu các cuộn phim, từ khi các cậu chia xa đến khi tốt nghiệp, một năm sáu tháng, 550 ngày, mỗi ngày cậu ấy đều chụp ảnh cho cậu, nói cho cậu biết rằng mỗi ngày cậu ấy đều nghĩ về cậu."

"Cậu nghĩ..." Từ Viện Viện quay đầu nhìn cô, mỉm cười: "Cậu ấy đang cố gắng níu kéo cậu, hay đang tạo thêm động lực để cậu chọn Bắc Kinh?"

Lâm Hỉ Triều nhai một miếng kem lớn, ủ rũ không nói gì.

Cô đã không ngủ được cả đêm, mắt hơi sưng đỏ, cả người trông buồn bã.

Từ Viên Viên tiếp tục nói: "Tớ nghe Sầm Thư Nhiên nói, có vẻ như cậu ấy cũng đã giúp gia đình cậu trong cửa hàng, cụ thể thì tớ không rõ, có lẽ ngay cả bố mẹ cậu cũng không biết."

Lâm Hỉ Triều khẽ đá viên sỏi dưới chân, nhai thêm một miếng kem nữa.

"Kha Dục là kiểu người mà tớ thật sự ngưỡng mộ, tớ cứ tưởng cậu ấy đã không quan tâm đến cậu từ lâu rồi, nhưng mà, thật đáng ngạc nhiên." Từ Viên Viên thở dài: "Những chiêu trò nhỏ ấy của cậu ấy, người bình thường thực sự không thể chống đỡ nổi đâu."

Một chiếc xe buýt đến gần, dừng lại trước mặt họ, rồi thải ra một luồng khí nóng ngột ngạt.

Lâm Hỉ Triều cắn miếng kem cuối cùng, ném vỏ vào thùng rác, hai

tay đút túi, nhẹ nhàng đáp lại: "Đi thôi."

Từ Viên Viên vội đứng lên, không thể không nhắc nhở cô một câu: "Hỉ Triều, bất kể cậu còn thích cậu ấy hay không, tớ nghĩ, cậu nên tự mình suy nghĩ kỹ lưỡng trước đã—"

"Ý tớ là, đừng để bị cậu ấy kiềm chế nữa."

...

Tiếng chuông báo thức vang lên đột ngột, phá tan sự im lặng.

Lâm Hỉ Triều đột nhiên tỉnh lại, điện thoại dưới gối đang rung mạnh.

"Ôi trời, ai lại gọi cho tớ vào giờ này vậy?!"

Kiều Phái Ý lật người trên giường, mò mẫm tìm điện thoại dưới gối: "Trời đất, làm tớ sợ quá."

Hà An Hòa nhắc nhở cô: "Nói nhỏ thôi, có khi Hỉ Triều đã ngủ rồi đấy."

Kiều Phái Ý lập tức bịt miệng, lấy điện thoại ra nhìn, ngạc nhiên nói: "Này, không phải điện thoại tớ đang kêu mà."

Chuông vẫn tiếp tục reo.

Kiều Phái Ý ngẩng đầu, nhìn sang phía giường bên kia.

"Hỉ Triều?"

Bên trong tấm rèm che ánh sáng, ánh đèn yếu ớt hiện lên.

Lâm Hỉ Triều vội vàng rút điện thoại ra, ấn nút dừng, tim đập loạn xạ, cô cũng bị dọa một phen.

"Ừm, tớ chưa ngủ, đang nghĩ một số việc." Cô vừa đáp lại lời chào của Kiều Phái Ý, vừa lật người mở điện thoại ra.

Đinh, một tin nhắn hiện lên trên màn hình chính.

Lâm Hỉ Triều bị ánh sáng màn hình chói mắt, cô nheo mắt nhìn, tin nhắn hiện tên Kha Dục.

Cô chần chừ, cảm giác xấu hổ như bị bắt quả tang ập đến.

Trong đầu cô vừa nghĩ về anh, khi cô tỉnh dậy, tin nhắn của anh đã đến.

Cô mở điện thoại, thấy anh nhắn cho cô một đoạn dài.

Kha Dục:

[Anh thấy các em lên tàu điện ngầm rồi mới đi gặp bạn bè, tụi anh ngồi với nhau một lúc, giờ anh mới về đến nhà. Ngày mai mẹ anh khai trương triển lãm mới ở khu nghệ thuật, sáng anh sẽ đi xem, chiều về trường làm bài tập nhóm, tối phải về nhà ông nội ăn cơm, anh không muốn đi nhưng phải đi.]

Lâm Hỉ Triều cắn móng tay, ngẩn ra không hiểu anh đang nói gì.

Cô xóa đi gõ lại, cuối cùng gửi một ký hiệu: [?]

Đinh, bên kia trả lời rất nhanh.

Kha Dục: [Em không muốn biết về cuộc sống đại học của anh sao?]

Cô cắn mạnh vào ngón tay, đau đến mức buông điện thoại ra.

Màn hình lại vang lên một tiếng.

Kha Dục: [Từ hôm nay anh sẽ báo cáo với em.]

Rồi lại một tiếng.

Kha Dục: [Yên tâm, mỗi ngày đều báo cáo.]

Chương 75: Liên hoan

Như Kha Dục đã nói.

Anh thực sự bắt đầu từ ngày hôm đó, đều đặn vào cùng một thời gian mỗi ngày, báo cáo với Lâm Hỉ Triều về những việc mình đã làm.

Thường thì anh ở lại trường, từ 8 giờ sáng đến 10 giờ tối đạp xe đạp qua lại giữa ký túc xá. Lịch học và bài tập của anh rất bận rộn, nếu không ở trong lớp thì cũng ở thư viện hoặc phòng nghiên cứu, hầu như không tham gia vào các hoạt động sinh viên trong trường. Thời gian rảnh rỗi, anh thường tự mình chơi bóng rổ, bơi lội hoặc ở lại ký túc xá.

Xung quanh anh, chỉ có những chàng trai đơn giản, vội vã với cuộc sống sinh viên.

Lâm Hỉ Triều thực sự cảm thấy hơi ngạc nhiên cũng như không tin nổi.

Cuộc sống trong trường của anh còn kém phong phú hơn cả cô.

Trạng thái học tập của anh hăng hái đến mức như thể vẫn đang học lớp 12.

Nhưng anh đã gửi lịch học của mình, các hạn chót của từng bài tập, và cả những bức ảnh anh chụp khi di chuyển từ lớp học chính.

Dòng thời gian được sắp xếp rõ ràng đến mức khiến Lâm Hỉ Triều cảm thấy mình như một chiếc camera giám sát, luôn theo dõi mọi

hoạt động của Kha Dục.

Kha Dục như đang khẳng định rằng, dù ở Phù Thành hay Bắc Kinh, anh vẫn là một học sinh tốt.

Những kỷ niệm nổi bật với những "vết đen" trong quá khứ đã qua đi, bây giờ anh theo đuổi một cuộc sống mới, trầm tĩnh hơn, tránh xa những điều phù phiếm, trở thành một sinh viên đại học gương mẫu.

Lâm Hỉ Triều hỏi anh: "Bốn tốt là gì? Và cái tốt cuối cùng là gì?"

Anh trả lời: "Tóm lại là tốt nhất với bạn gái."

Lâm Hỉ Triều: "..."

Cô ngay lập tức bị xịt keo cứng ngắc.

Những chủ đề xoay quanh việc muốn thiết lập lại mối quan hệ của hai người, anh thường thả vào một hai lần, nhưng không bao giờ nói thẳng.

Tuy nhiên, Lâm Hỉ Triều cảm thấy rằng, sự quan tâm lẫn thăm dò của anh đối với cô, thực chất không khác gì trước đây.

Chẳng hạn, sau khi báo cáo xong, anh thường rất nhanh hỏi thêm một câu: "Em thì sao?"

—Anh đang làm gì, anh sắp đi đâu, xung quanh có ai không.

—Em thì sao?

Câu hỏi đơn giản và dễ dàng, nhưng khi anh đặt ra, Lâm Hỉ Triều hiển nhiên cũng sẽ trả lời.

Dù trả lời hời hợt hay chi tiết cũng không thành vấn đề, dựa trên lập

trường nào cũng không quan trọng, chỉ cần cô sẵn lòng trả lời.

Vì vậy, từ sự báo cáo đơn phương ban đầu, nhờ vào sự chủ động của Kha Dục, dần dần trở thành sự tương tác đôi bên.

Khi cô dõi theo Kha Dục, bất giác Kha Dục cũng dần nắm bắt được cô.

Khó mà nói liệu đây có phải là sự mập mờ, hay là sự hàn gắn.

Dù sao đi nữa, họ vẫn giữ mối liên lạc trực tuyến có lễ độ và khoảng cách, tiếp tục duy trì trong gần hai tuần, một cách không nóng không lạnh.

Ngoại trừ lần gặp mặt tại buổi biểu diễn, thì trong hai tuần đó, họ không có cuộc hẹn riêng nào.

Lại đến một thứ sáu, tuần sau sẽ là kỳ nghỉ lễ Quốc khánh dài ngày, Kha Dục hỏi cô có kế hoạch gì không?

Lâm Hỉ Triều thực ra vẫn chưa chắc chắn, nhưng Kiều Phái Ý đã mời cô đi chơi ở Đảo Cầm, quê nhà của cô ấy nằm ở Đảo Cầm, một thành phố ven biển phía Bắc, khoảng cách không xa, bảy ngày cũng khá hợp lý.

Cô kể sơ qua kế hoạch này với Kha Dục.

Kha Dục nghe xong, im lặng một lúc rồi trả lời bằng một từ "Được."

Sau đó, anh lại nhắn tin hỏi cô, [Ngày mai thì sao?]

"Kha Dục."

Có người bên cạnh gọi anh.

Anh ngẩng đầu lên khỏi điện thoại, quanh bàn ăn mọi người đều

đang nhìn anh, thấy anh ngồi tựa lưng vào ghế, liên tục gõ phím trên điện thoại.

Trình Khấu Bạc dùng đũa gõ lên mép bát, giọng điệu pha chút trêu đùa: "Đang hỏi cậu kìa, bận rộn quá hả, đến cả lúc ăn cũng không dừng lại."

Kha Dục ừ một tiếng, vẫn giữ nguyên tư thế: "Hỏi gì?"

"Hỏi cậu có đi Nam Cảng đua xe không, ở đó có sự kiện, câu lạc bộ của Đàn Kiết An đang tổ chức."

Kha Dục liếc qua nhìn về phía bên phải, Đàn Kiết An ngồi ở vị trí chính đang chống cằm nhìn anh.

Anh lắc đầu, nói không đi.

Trình Khấu Bạc ngạc nhiên hỏi: "Cậu không ở lại Bắc Kinh à? Cậu định đi đâu?"

Kha Dục khóa điện thoại, đặt nó lên bàn: "Có thể đến Đảo Cầm."

"Đảo Cầm? Cậu đến Đảo Cầm làm gì?"

Kha Dục mỉa mai: "Cậu hỏi nhiều quá đấy."

Nói xong anh lại kéo dài giọng tự trả lời:

"Đi với bạn gái."

Bàn ăn trở nên im lặng trong chốc lát.

"Bạn gái?" Trình Khấu Bạc bật ra một tiếng, tiếp tục hỏi: "Quen hồi nào vậy?"

"Không phải lúc nào cũng quen sao?"

"Đừng có đùa." Trình Khấu Bạc cười, rồi như nhớ ra điều gì đó, không nhịn được lại hỏi: "Có phải là cô ấy không, người mà cậu gọi điện nhờ đổi bàn ấy? Nhanh vậy?"

Chưa kịp để Kha Dục trả lời, Đàn Kiết An đã đáp trước một bước: "Bạn gái cũ đúng không?"

Anh ta nâng tay trái lên, từ từ vuốt nhẹ quanh cổ, cười hỏi: "Là cô ấy đúng không?"

Kha Dục ngước nhìn anh ta: "Cậu say rồi à?"

"Không phải cậu nói thế sao?"

Đàn Kiết An điềm nhiên đáp: "Cậu không tự hào sao?"

Trình Khấu Bạc làm động tác ra dấu, ngạc nhiên hỏi: "Ý gì vậy?"

Anh ta nhìn Kha Dục với ánh mắt ngơ ngác: "Bạn gái cũ định trap cậu à?"

...

Đàn Kiết An lập tức bật cười, vỗ vỗ vai Trình Khấu Bạc.

Kha Dục tựa đầu vào tay, bị câu hỏi ngớ ngẩn này làm cho cạn lời, anh thở dài: "Trình Khấu Bạc, cậu lo ăn đi, thật đấy, suy nghĩ nhiều vào, ăn nhiều vào."

"Không phải."

Trình Khấu Bạc cười vô tâm, giọng điệu khó ưa: "Tôi chỉ cảm thấy cậu chơi lớn ở Phù Thành quá."

"Đủ rồi đấy, mấy cậu có thể nói chuyện bình thường được không, ở

đây còn có con gái mà." Người khác chen ngang, cắt đứt cuộc nói chuyện vô nghĩa này.

Mọi ánh mắt đều hướng về phía cô gái duy nhất trên bàn - Ôn Thính.

Cô gái đó ngồi ăn cơm một cách yên tĩnh, không tham gia vào cuộc trò chuyện, nhưng động tác cầm đũa của cô ta lại có phần máy móc.

Trong bàn chỉ có Kha Dục và cô ta là đồng trang lứa, những người khác đều lớn hơn vài tuổi, những câu đùa cợt trên bàn ăn thực sự không để ý đến cô ta.

Đàn Kiết An nhìn cô ta, lại liếc mắt nhìn Kha Dục, rồi tự nhiên chuyển sang một chủ đề khác.

...

Sau bữa ăn.

Mọi người chuẩn bị lên xe về nhà, Kha Dục gọi Trình Khấu Bạc, nói muốn lái xe của anh ta.

Anh vừa đi từ trường ra, ban đầu cũng định đi về cùng họ, nhưng Lâm Hỉ Triều mãi sau vẫn chưa trả lời tin nhắn, anh nghĩ nên qua đó xem thế nào.

Trình Khấu Bạc vừa lấy chìa khóa vừa hỏi: "Cậu không về nhà à? Đi đâu đấy?"

Kha Dục cảm thấy anh ta thật là một người hay hỏi, trên đầu ngoài tóc ra chỉ còn lại dấu hỏi.

Anh không muốn trả lời, chỉ lấy chìa khóa từ tay anh ta, mở cửa xe, quay đầu lại nói:

"Mai đến nhà tôi lấy xe."

Rồi hạ cửa sổ nói thêm một câu nghiêm túc: "Nhớ ăn cơm, ăn nhiều vào."

Nói xong, anh lái xe đi mất.

"Thôi nào, cậu đi đi." Trình Khấu Bạc lắc đầu cười: "Tôi là chủ nhà hàng đấy nhé!"

-

Lâm Hỉ Triều lúc này đang ngồi tại bàn ăn.

Gần đây, câu lạc bộ của cô tổ chức các hoạt động cho dịp Quốc khánh, phòng ban của cô đang làm công tác chuẩn bị quảng bá cho sự kiện. Họ phải lên kế hoạch chuẩn bị tài liệu liên quan.

Các đàn anh đàn chị đều bắt các sinh viên mới vào câu lạc bộ phải làm việc này, nên mỗi khi tan học, cô lại bị kéo vào phòng hoạt động để thảo luận quy trình và quyết định kế hoạch, đến mức đầu cô sắp nổ tung.

Khi chủ tịch câu lạc bộ sắp xếp xong công việc và xác định nhiệm vụ của mỗi người, thì cũng đã quá giờ ăn.

Sau khi họp xong, chủ tịch mời mọi người đi ăn tối bên ngoài trường, nói rằng thời gian eo hẹp, công việc nặng nề, sẽ rất vất vả trong những ngày tới, coi như là thưởng cho mọi người.

Thực ra cũng chỉ là một buổi tụ tập đơn giản, nhưng vì là tối thứ sáu nên mọi người đều rất thoải mái, có chàng trai mới đầu vô đã uống một chút bia, các cô gái cũng uống một chút rượu trái cây.

Lâm Hỉ Triều không uống rượu, nhưng trong lúc mọi người nâng cốc chúc tụng, cô vẫn theo dòng chung, cùng nhau cụng ly hai lần.

Rượu trái cây có độ cồn thấp, vào miệng lại thấy khá ngon, cô không tự chủ mà uống thêm một hai ngụm.

Mọi người trò chuyện sôi nổi, Lâm Hỉ Triều cũng không tiện nghịch điện thoại, đến khi sắp kết thúc cô rời bàn đi vào nhà vệ sinh, giờ mới thấy tin nhắn sau đó của Kha Dục hỏi cô đang làm gì.

Cô trả lời rằng đang ăn bên ngoài.

Kha Dục trả lời lại rất nhanh, hỏi địa chỉ.

Cô đi cùng người trong câu lạc bộ nên không để ý tên nhà hàng, chỉ nhắn lại là ở gần trường.

Ngay lập tức, trong giao diện trò chuyện bật ra một vị trí chia sẻ.

Lâm Hỉ Triều mở ra mới phát hiện, tọa độ của Kha Dục rất gần với chỗ cô.

Cô vừa đi về bàn, vừa gõ tin nhắn hỏi: [Anh ở gần trường em à?]

Kha Dục: [Ừ, đến tìm em ăn tối.]

Lâm Hỉ Triều nhìn đồng hồ, đã gần 7 giờ rồi.

Cô mím môi trả lời: [Anh vẫn chưa ăn à?]

Dòng chữ "Đang nhập" ở đầu tin nhắn nhấp nháy vài giây.

Cô nhận được một câu trả lời "Ừ."

Lâm Hỉ Triều dừng tay, định hỏi tiếp thì nghe thấy có người gọi tên cô.

Cô ngẩng đầu, thấy chủ tịch câu lạc bộ đang đứng ở quầy thu ngân

chuẩn bị thanh toán.

Cô vội vàng cất điện thoại, bước tới chào hỏi.

Lâm Hỉ Triều thực sự không giỏi giao tiếp với những đàn anh đàn chị này, trên một mức độ nào đó, họ đều được xem như cấp trên của cô.

Cô tham gia vào câu lạc bộ để rèn luyện khả năng làm việc, nhưng trong giao tiếp xã hội cô vẫn còn khá lúng túng, không thể làm chủ được như những bạn khác.

Vì vậy, cô chỉ có thể duy trì nụ cười lịch sự, gọi một tiếng chủ tịch rồi không biết nói gì thêm.

Chủ tịch cũng là một chàng trai cao lớn đến từ miền Bắc, cách nói chuyện và hành động của anh ta đều mang một phong thái lãnh đạo trẻ tuổi.

Anh ta khoanh tay trước ngực ở quầy thu ngân, nhìn vào Lâm Hỉ Triều đang hơi căng thẳng, giọng điệu dịu dàng hỏi: "Sao tôi cảm thấy em có vẻ căng thẳng quá, cứ thoải mái đi, tôi cũng chỉ là một sinh viên hơn các em hai khóa thôi mà."

"Không có." Lâm Hỉ Triều xua tay, thành thật nói: "Chắc là...em hơi chậm nhiệt."

"Trong câu lạc bộ em cũng khá ít nói."

"Ừm, có lẽ..."

Cô còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy chủ tịch tiếp tục nhận xét: "Nhưng em cũng là người nghiêm túc nhất."

Lâm Hỉ Triều hơi sững người, ngẩng lên, đối diện với nụ cười rõ ràng trong mắt của chủ tịch.

Anh ta lại hỏi: "Hình như em là người Phù Thành đúng không?"

"Vâng, đúng vậy."

"Vậy chắc là ăn cay giỏi lắm?"

"Cũng được ạ." Lâm Hỉ Triều gãi đầu: "Em chắc là người Phù Thành không ăn được cay nhất rồi."

"Không chỉ vậy, tôi vừa thấy em hỏi phục vụ có ớt chỉ thiên không." Anh ta đùa: "Khi người ta nói không có, em có vẻ thất vọng nhỉ?"

Lâm Hỉ Triều hoàn toàn không nghĩ rằng anh ta để ý chuyện này, cô hỏi thầm thì, khi đó mọi người trên bàn đều đang nói chuyện.

Cô hơi ngượng ngùng cười, giơ ngón tay cái và ngón trỏ làm thành một khoảng cách nhỏ: "Chỉ ăn được một chút thôi ạ."

Chủ tịch câu lạc bộ cười gật đầu: "Hiểu rồi hiểu rồi."

Bầu không khí trò chuyện đang rất tốt.

Điện thoại trong túi cô lại rung lên liên tục.

Lâm Hỉ Triều xin lỗi cúi đầu với anh ta, lấy điện thoại ra xem, thấy Kha Dục vừa gọi điện cho cô rồi nhắn tin hỏi khi nào cô xong.

Đúng lúc này chủ tịch câu lạc bộ lại lên tiếng: "Về bàn thôi, tôi cũng thanh toán xong rồi."

Lâm Hỉ Triều gật đầu, quay lại bàn và nhắn tin:

[Em sắp xong rồi, anh định ăn gì?]

Kha Dục không trả lời ngay.

Cô nhún vai, cất điện thoại.

Về bàn ngồi chưa được 5 phút, mọi người đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Lâm Hỉ Triều cùng với nhóm người bước ra khỏi nhà hàng, trời đã tối, gió đêm mát mẻ và dễ chịu.

Cô chuẩn bị nhắn tin cho Kha Dục.

Nhưng ánh mắt cô nhận ra những người xung quanh đang nhìn về cùng một hướng, cô cũng nhìn theo, bước chân khựng lại.

Kha Dục.

Kha Dục đang dựa vào cây ven đường, tay cầm điếu thuốc, phả làn khói từ miệng, vẻ mặt lười biếng lơ đễnh hướng ánh mắt về phía họ.

Phía sau anh là chiếc xe anh lái đến, một người một xe đứng đó, cảm giác như một cậu ấm con nhà giàu đang hiện hữu quá rõ.

Lâm Hỉ Triều hít sâu, do dự với có phần không muốn tiến lên chào anh.

Nhất là khi bên cạnh còn có các thành viên trong câu lạc bộ.

Cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, vội vàng theo đám đông rời đi.

Kha Dục thấy cô làm vậy cũng chỉ thở dài, đứng dậy đi đến thùng rác dập tắt điếu thuốc, tay lấy điện thoại nhắn tin cho cô.

[Anh đợi em trên xe.]

Anh chờ đợi gần 10 phút nữa, Lâm Hỉ Triều mới quay lại.

Kha Dục dựa vào cửa sổ, nhìn cô từ xa chạy lại, cuối cùng dừng lại bên cửa sổ xe anh, cúi người thở hỏi: "Sao anh vẫn chưa ăn tối vậy?"

Kha Dục nghiêng đầu vào trong xe, ra hiệu cô lên xe trước.

Lâm Hỉ Triều đang cố gắng điều chỉnh nhịp thở, đi vòng qua mở cửa, ngồi vào rồi hỏi tiếp: "Anh không đói sao?"

Anh rút tay lại kéo cửa sổ lên, quay người nhìn cô, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: "Anh đang đợi em."

"Em đã nói là em đang ăn tối rồi mà."

Cô vẫn đang cố điều chỉnh hơi thở, nhẹ nhàng vỗ ngực hỏi: "Anh muốn ăn gì? Ăn gần đây được không?"

Đèn trần trong xe vẫn sáng.

Kha Dục im lặng ngắm cô một lúc, rồi nghiêng người tiến gần cổ cô.

Trong chớp mắt, hơi thở ấm áp phả lên cổ cô, Lâm Hỉ Triều rụt cổ lại, không thể không lùi về phía sau.

"Em uống rượu à."

Giọng nói khẳng định vang lên.

Kha Dục khẽ nhíu mày.

"Chỉ là rượu trái cây thôi."

Lâm Hỉ Triều cảm thán anh có mũi thính quá, chỉ có chút xíu mà cũng ngửi được.

Cô nhanh chóng thêm vào: "Ngọt lắm, độ cồn rất thấp, không đáng gọi là rượu."

"Mặt em đỏ lắm." Kha Dục liếc nhìn cô, ánh mắt kéo dài.

Lâm Hỉ Triều nhanh chóng lấy tay che mặt, rồi cầm điện thoại lên để dùng màn hình tắt làm gương, nhưng không nhìn thấy gì cả.

Cô bỏ điện thoại xuống: "Chắc là do chạy bộ."

"Lúc trong nhà hàng mặt em đã đỏ rồi."

"Hả?"

Cô hơi ngạc nhiên, theo hướng mắt Kha Dục nhìn qua cửa sổ xe, đưa mắt về phía nhà hàng đối diện, bên trong cửa kính lớn.

Lâm Hỉ Triều bĩu môi: "Anh đã nhìn em bao lâu rồi vậy?"

Kha Dục giữ vẻ mặt bình tĩnh, tiện tay cài dây an toàn cho cô, sau đó ngồi thẳng dậy cài dây an toàn của mình, hai tiếng cạch vang lên rồi anh nói tiếp: "Đến nhà anh ăn."

Bây giờ mới nói.

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên hỏi: "Nhà nào của anh?"

"Ngay gần đây thôi."

Lâm Hỉ Triều im lặng, tay cô lướt lên cầm dây an toàn trước ngực, ngón tay gõ nhẹ lên dây, gõ qua rồi lại gõ về.

Những động tác nhỏ này đều lọt vào mắt Kha Dục, anh khẽ cười: "Ý anh chỉ là muốn ăn gì đó nhanh chóng, nhẹ nhàng, ở nhà có cô giúp việc chuẩn bị sẵn hoành thánh trong tủ lạnh, rất hợp."

Kha Dục nói xong câu này, lại bổ sung thêm: "Anh hơi đau dạ dày."

"Sao anh lại đau dạ dày?"

Cô vẫn tiếp tục gõ dây an toàn.

"Chờ em lâu quá rồi."

Lâm Hỉ Triều dừng tay, liếc nhìn Kha Dục, chỉ thấy anh quay mặt lại, chống khuỷu tay lên khung cửa sổ, dáng vẻ mệt mỏi thần sắc không rõ ràng.

Nhìn anh có vẻ không vui.

Lâm Hỉ Triều không hiểu sao anh lại không vui.

Cô đâu cố tình làm lỡ lâu như vậy.

Cô thì thầm: "Anh cũng không nói trước là sẽ đến, em cũng chỉ biết sau khi họp là phòng ban sẽ đi ăn, em..."

"Ừ."

Anh chặn lời cô rồi nhanh chóng nhấn nút khởi động xe, âm thanh động cơ gầm lên—

Lâm Hỉ Triều lập tức im lặng, môi cô mím chặt lại.

Chương 76: Liên hoan (H nhẹ)

Xe chạy về hướng chưa biết.

Những cột đèn lùi nhanh về phía sau, tạo ra ánh sáng vàng nhạt trên trần xe, xen lẫn với bóng tối nhấp nhô.

Lâm Hỉ Triều chậm rãi tựa đầu vào cửa sổ xe, cảm thấy càng lúc càng bức bối trong sự im lặng của không gian. Cô không nói gì. Kha Dục cũng vậy. Cả hai dường như đang thách thức nhau, không ai muốn là người lên tiếng trước, thậm chí còn cố gắng nén cả tiếng thở.

Lâm Hỉ Triều tự nhủ rằng mình không có gì sai. Cô đã học cả buổi chiều, rồi lại tham gia một cuộc họp dài, còn phải xã giao mệt mỏi. Lẽ ra cô đã nên về ký túc xá để nghỉ ngơi, nhưng giờ vẫn phải lòng vòng đi ăn cùng anh ấy.

Vậy đã đủ tốt rồi chứ?

Cô bĩu môi, cuộn người vào ghế, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

...

Vượt qua một loạt đèn xanh, có lẽ chỉ tầm hai ba cây số, Lâm Hỉ Triều đã nhìn thấy cổng khu chung cư nhà Kha Dục.

Gần thật.

Nơi Kha Dục sống cách trường cô chỉ khoảng ba con đường. Cô còn

nhớ lần trước đi dạo với đám bạn trong ký túc xá, hình như đã đi qua đây.

Xe dừng lại trong bãi, Lâm Hỉ Triều quan sát xung quanh rồi tháo dây an toàn bước xuống.

Kha Dục nhận một cuộc điện thoại, anh hờ hững đối đáp, thỉnh thoảng chỉ phát ra vài âm tiết ngắn gọn.

Lâm Hỉ Triều đứng sau lưng anh, theo bước chân anh đi vào thang máy. Khi cửa thang máy mở, Kha Dục bấm số tầng rồi cúp máy, tiếp tục cúi đầu lướt điện thoại.

Lâm Hỉ Triều chợt nhớ ra một điều. Kha Dục từng nói cuối tuần sẽ về nhà, nhưng anh không nói rõ là chỉ một mình hay cả dì Thích và chú Kha cũng có ở đó. Cô hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, lát nữa nếu gặp họ, chắc sẽ ngượng ngùng lắm.

Ánh mắt từ con số tầng chuyển sang gương mặt Kha Dục, Lâm Hỉ Triều không kìm được hỏi: "Dì Thích có ở nhà không?"

Tiếng gõ bàn phím phát ra những âm thanh lạch cạch.

Kha Dục gõ xong một dòng chữ rồi mới trả lời: "Chỉ có mình anh."

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn điện thoại của anh đang liên tục nhận tin nhắn. Cô bĩu môi, cúi đầu bứt tay.

Cửa thang máy lại mở ra, ngoài cửa chỉ có một căn hộ.

Kha Dục vẫn cúi đầu trả lời tin nhắn, cũng không có ý định mở cửa. Lâm Hỉ Triều nhìn trái nhìn phải đợi anh một lúc, nhưng âm thanh lạch cạch cứ vang lên mãi, cô không nhịn được nữa, gọi anh.

"Kha Dục."

"Ừ."

"Anh không đói sao?"

Kha Dục vẫn không ngẩng đầu, tay gõ chữ miệng đáp: "45263*"

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác hỏi: "Gì cơ?"

"Mật khẩu." Anh hất cằm về phía khóa cửa: "Mật khẩu cửa chính."

Lâm Hỉ Triều thở dài, quay người nhập mã số.

Cửa vừa mở, Kha Dục cất điện thoại, đẩy cửa hỏi cô: "Em nhớ được không?"

Cô lập tức chu môi, nhỏ giọng cãi lại: "Em cần gì phải nhớ?"

Kha Dục ngẩng lên nhìn cô một cái, khẽ cười, đưa cho cô đôi dép rồi bước thẳng vào nhà.

...

Trong nhà là một căn hộ lớn, phong cách trang trí vẫn cực kỳ tối giản, ngoài những trang thiết bị cơ bản thì chỉ có các loại nội thất mềm mại bổ sung.

Trong nhà bày nhiều cây xanh và đồ trang trí nghệ thuật có kiểu dáng lạ mắt. Những chậu cây đều được chăm sóc rất tốt, có thể thấy dấu vết của người giúp việc đến dọn dẹp thường xuyên, nhưng nhìn chung vẫn chẳng có hơi người sinh sống.

Lâm Hỉ Triều ngồi vào một góc sofa, nhìn quanh bốn phía.

Không giống Phù Thành, vị trí khu vực này cộng với diện tích trong nhà, Lâm Hỉ Triều nghĩ giá nhà chắc chắn đắt đến khó tin.

Kiều Phái Ý thường xuyên bàn luận với cô về những chuyện này. Cô ấy từng chỉ vào dãy tường cao của khu chung cư này mà nói với cô: "Nhà ở Bắc Kinh thật sự xấu đến kinh ngạc, cậu có thể tưởng tượng đây là căn nhà có giá một mét vuông sáu con số không?"

Thật sự khó mà tưởng tượng nổi.

Lâm Hỉ Triều chống tay lên đùi, đầu ngón chân cọ lên tấm thảm lông xù, không nhịn được lại hỏi Kha Dục: "Bình thường mọi người không sống ở đây sao?"

Kha Dục ném chìa khóa xe lên bàn bếp, mở tủ lạnh, hỏi cô muốn uống gì.

"Nước là được rồi."

Anh lấy từ ngăn trên một chai nước Perrier rồi quay lại lấy cốc rót nước lọc, sau đó mới từ tốn trả lời: "Bố mẹ anh ở bên kia."

"Nơi này mua chỉ để thuận tiện cho việc học."

"À."

Lâm Hỉ Triều lại im lặng.

Điện thoại cô nhận được vài tin nhắn, người trong câu lạc bộ đang gửi ảnh họ chơi game trong nhóm chat hoạt động, mọi người đều có mặt, không khí rất vui vẻ.

Chủ tịch câu lạc bộ đặc biệt nhắn vào nhóm: [Lâm Hỉ Triều, em về sớm quá đấy nhé.]

Dưới đó là một dãy tin nhắn của các thành viên khác.

Cô hơi ngại, đang nghĩ cách đáp lại nên cứ chăm chú nhìn vào điện thoại.

"Em không thấy mấy tổ chức sinh viên này thật vô vị sao?"

Giọng nói vang lên bên tai, Kha Dục không biết đã đứng sau lưng cô từ khi nào, nhìn vào điện thoại của cô.

Lâm Hỉ Triều che màn hình lại, không muốn anh thấy tin nhắn.

Kha Dục nghiêng đầu đặt cốc nước lên bàn trà, giọng nhẹ nhàng: "Vừa lãng phí thời gian học tập, vừa chiếm luôn thời gian nghỉ ngơi của em, chạy việc vặt hai ba năm trời, ngoài việc cung cấp cho chủ tịch câu lạc bộ của em chút giá trị cảm xúc để huấn luyện người khác, phần còn lại, đến cả tư cách ghi vào hồ sơ xin việc cũng không có."

Lâm Hỉ Triều gửi đi những dòng chữ đã soạn, lắc lắc đầu trả lời: "Hồi cấp ba em cũng làm ủy viên vệ sinh, em thích chạy vặt mà."

"Tốt thôi." Kha Dục gật đầu, ngồi xuống bên cạnh cô: "Anh thấy em giúp lớp đổ rác ba năm liền cũng rất vui vẻ đấy chứ."

Ha.

Lâm Hỉ Triều khẽ đảo mắt, nhét điện thoại vào túi, thắc mắc: "Anh thật sự đói chưa? Em thấy anh nói chuyện khỏe khoắn lắm mà."

"Kém em một chút thôi, dù sao em cũng ăn uống rồi."

"Sao anh nói chuyện như trẻ con vậy?"

"Thật sao?"

Kha Dục chống cằm, mắt cụp xuống nhìn cô: "Nếu là hồi tiểu học ấy, chắc giờ em bị anh mắng cho khóc rồi."

Lâm Hỉ Triều bật dậy, phồng má trách anh: "Thế còn gọi em đi ăn

làm gì?"

Cô tức tối bước đi, Kha Dục duỗi chân dài chặn đường cô, Lâm Hỉ Triều mím môi quay đầu bước ngược lại, lập tức bị Kha Dục nắm lấy cổ tay.

Cô rất không tình nguyện, vặn vẹo cổ tay trái phải: "Em chọc giận anh à, sao nói chuyện khó nghe thế."

Kha Dục ngả người thẳng dậy, tay mạnh kéo cô đến trước mặt mình, Lâm Hỉ Triều không đứng vững, bị anh kéo lên quỳ gối trên đùi. Cánh tay Kha Dục từ sau lưng cô vòng ra trước, ép cả người cô vào lòng anh.

"Chỉ là đói nên nói vậy thôi, nếu anh no rồi thì đâu có nói vậy?"

"Thế thì anh đi ăn đi!"

Kha Dục đưa tay nắm chặt mặt cô, ngón cái và lòng bàn tay siết mạnh, khuôn mặt cô bị ép thành hình chữ O.

"Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều bĩu môi nói không rõ ràng, giọng nhỏ xíu, đầy giận dữ: "Anh có phải là có..."

Chưa kịp nói hết câu, giọng cô đã chìm vào nụ hôn của Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy mọi chuyện này thật sự giống trong những bộ phim tâm lý rẻ tiền, Kha Dục đột nhiên không vui, rồi lại đột nhiên hôn cô.

Tay anh đang ép sát khuôn mặt cô nhanh chóng nới lỏng, chuyển sang ôm lấy sau gáy.

Cánh tay vòng qua eo cô dần trượt xuống, ôm trọn mông cô, kéo cô

ngồi lên đùi anh.

Kha Dục không cạy mở môi, chỉ dùng đôi môi mình áp sát, nhẹ nhàng cọ xát lên môi cô, từng chút một mân mê môi dưới của cô, hai đôi môi khăng khít, xoắn xuýt lấy nhau, phát ra những âm thanh đầy ám muội, đan xen với hơi thở rối loạn, nghe đến nỗi khiến người ta phải đỏ mặt.

Dù động tác đầy mạnh mẽ, đôi môi của anh vẫn dịu dàng đến mức khiến người ta cảm thấy mềm lòng.

Ngón tay cái của anh từ cổ cô trượt lên tai, đồng điệu với nhịp hôn, nhẹ nhàng vuốt ve dái tai cô.

Lâm Hỉ Triều rùng mình, bị anh hôn say đắm đến mức cảm thấy cả lồng ngực mềm nhũn.

Một khoảnh khắc ngắn ngủi hai đôi môi tách ra.

Cả hai đều không còn chút hờn giận nào.

Cằm của Kha Dục nhẹ nhàng cọ vào xương bả vai cô, sau đó nghiêng đầu áp mũi vào cổ cô, ngửi ngửi.

Một chút mùi hương rượu mận nhạt nhòa, hòa lẫn với hương thơm ngọt ngào và thanh mát, thuộc về riêng cô.

"Lần sau em có muốn uống với anh không?"

Kha Dục cúi xuống hôn vào cổ cô, giọng trầm hỏi: "Chỉ có hai chúng ta."

Hơi thở ấm áp và ẩm ướt phả lên làn da mỏng manh trên cổ cô.

Nhột quá.

Lâm Hỉ Triều không kìm được, rụt cổ lại, cố gắng né tránh bằng cách dịch người ra ngoài. Cô vừa khẽ di chuyển đã bị Kha Dục ôm chặt lại.

"Không..."

Lâm Hỉ Triều cảm thấy khuôn mặt mình ngày càng nóng, nhỏ giọng nói: "Em đã nói đó không phải là rượu mà."

Đúng lúc này, đôi môi của cô bị anh cạy mở.

Kha Dục nắm eo cô, kéo cô lại gần hơn, đầu lưỡi anh len vào quấn lấy lưỡi cô, nhẹ nhàng liếm mút. Răng dưới anh cắn nhẹ môi dưới cô, mũi hai người chạm vào nhau, rồi anh càng nghiêng đầu mút sâu hơn.

Lâm Hỉ Triều hai tay bị đẩy lên ngực anh, cánh tay yếu mềm chỉ có thể vô lực bám vào vai anh, cuối cùng vòng qua cổ anh.

Hơi thở cô càng lúc càng gấp gáp, đầu óc trở nên choáng váng, dường như thực sự cảm nhận được cơn say nhè nhẹ.

Lâm Hỉ Triều phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ, bị anh dẫn dắt vào nụ hôn sâu lắng.

Chiếc váy dài đến đầu gối của cô, vì tư thế ngồi lên đùi anh mà bị kéo lên tận gốc đùi, tay Kha Dục đầy tình cảm vuốt ve chân cô, chậm rãi di chuyển lên, từng chút một xoa nhẹ đến nơi nhạy cảm nhất.

Không được.

Một tín hiệu mạnh mẽ bất ngờ xuất hiện trong đầu cô.

Lâm Hỉ Triều đột nhiên rùng mình, mở mắt ra, đẩy vai Kha Dục để kết thúc nụ hôn, rồi nhanh chóng giữ lấy tay anh.

Kha Dục thở dốc, môi anh lấp lánh ánh nước ám muội.

Lật tay lại nắm lấy tay cô, anh nhẹ giọng hỏi: "Không được sao?"

Khuôn mặt Lâm Hỉ Triều càng đỏ bừng, cô vội gật đầu.

"Tại sao không được?"

Kha Dục cúi đầu, vùi mặt vào ngực cô, nhẹ nhàng cọ má vào phần da thịt mịn màng.

"Vậy ở đây có được không?"

Lâm Hỉ Triều bám chặt vai anh lắc đầu: "Em còn phải về trường."

"Không cho em về nữa."

Một tay anh mò tới khóa kéo bên hông váy cô, kéo mạnh một cái. Âm thanh "xoẹt" vang lên, chiếc áo của cô lập tức trở nên lỏng lẻo.

Cô theo phản xạ muốn chống cự, nhưng Kha Dục đã thu tay lại ôm chặt cô hơn, cắn vào ngực cô.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều rên khẽ, tay chân mềm nhũn: "Anh đừng cắn em mà."

Kha Dục không cắn mạnh, cảm giác ấy giống như anh đang liếm nhẹ nhàng hơn.

Tay trái anh luồn vào trong áo ngực, bàn tay ôm lấy bầu ngực tròn đầy, lòng bàn tay đẩy lên làm lộ ra phần da thịt trắng nõn, Kha Dục tiếp tục cắn vào vị trí thứ hai.

"Kha Dục!"

Lâm Hỉ Triều nhíu mày thở dốc, lồng ngực tràn đầy cảm giác ngứa ngáy đau đớn.

Kha Dục chỉ "ừm" một tiếng, ngón tay anh ve vuốt chiếc vòng lót ngực, ngón tay nhẹ nhàng cọ xát, núm v.ú dưới lớp vải dần cương cứng, Kha Dục ôm eo cô, kéo trễ phần tay áo trên vai cô, đồng thời đẩy áo ngực lên.

Bầu ng.ực căng đầy bật ra, căng tròn như muốn nổ tung, màu trắng mịn đến mức có thể thấy rõ mạch máu xanh nhạt, đầu v* màu hồng nhạt đã nhạy cảm mà dựng đứng, giống như một giọt sương mai trên cành hoa trắng tinh khiết.

Cổ họng Kha Dục khẽ nuốt khan, bàn tay đặt lên ngực cô lướt nhẹ qua.

Năm ngón tay không thể nắm trọn, dưới lòng bàn tay cảm nhận được làn da mịn màng, một bóp nhẹ đã để lại dấu vết, tất cả vẫn giống như trước đây.

Thậm chí còn tốt hơn.

Tuyệt vời.

Kha Dục nghĩ.

Thích đến điên rồi.

Thích đến muốn chết.

Nhưng vẻ mặt anh vẫn giữ nguyên, Kha Dục khép hai ngón tay, dùng đốt ngón tay kẹp lấy núm v.ú, nhẹ nhàng xoa nắn, từ từ kéo lên.

"Sao người gầy đi mà ngực vẫn to như thế?"

Anh hơi khó hiểu ngước mắt nhìn Lâm Hỉ Triều, thấy cô gần như mềm nhũn thành một vũng nước, mỗi nơi anh chạm vào đều như đang đốt cháy, thiêu đốt cả người cô.

Lâm Hỉ Triều cố nén cơn run rẩy, giọng nói lắp bắp: "Anh, anh lại lừa em."

Kha Dục cúi đầu, thè lưỡi liếm nhẹ lên đầu v* cô, hỏi nghiêm túc: "Lừa em chuyện gì?"

"Anh nói anh đau dạ dày."

"Trước đó đau thật."

"Anh nói là anh muốn ăn."

"Nhưng lại muốn ăn em hơn."

Kha Dục dùng mũi cọ vào đầu v* cô, giọng nói chầm chậm: "Em vừa đến bên anh, anh đã không thể kìm nén được, tim anh đập rất nhanh."

Anh ngước mặt lên, cười nhẹ: "Nếu bây giờ em nhìn vào anh, em sẽ thấy mặt anh đỏ lắm."

Thật sự, đỏ đến tận mang tai rồi.

Từ đầu đến cuối, Lâm Hỉ Triều đều nhắm mắt, lông mi khẽ rung, môi mím lại, không đáp lại.

Anh lại cúi xuống hôn cô, ngậm lấy đầu lưỡi cô, cọ mũi vào mũi cô hỏi: "Em giận rồi à?"

Tay anh vẫn mân mê bầu ng.ực cô không dứt, năm ngón tay bóp nhẹ, sau đó giơ tay vỗ vào bầu ng.ực cô.

Một tiếng "bốp" vang lên.

"Đừng..."

Lâm Hỉ Triều cúi người khóc thút thít, hàng mi run rẩy dữ dội. Kha Dục lại nhẹ nhàng dỗ dành, giọng càng trở nên dịu dàng: "Em giận rồi hả, em yêu?"

Lòng bàn tay anh lại vỗ xuống, lần này mạnh hơn, bầu ng.ực bị đánh để lại một vết đỏ, nóng rực và ngứa ngáy.

"Ưm... anh có thể bình thường một chút được không."

Lâm Hỉ Triều đẩy anh ra, uốn éo chống cự, tay chân động đậy tay chân động đậy loạn xạ, cô hoàn toàn không nhận ra rằng mình đang ngồi trên đùi Kha Dục, còn dưới mông cô chính là nơi nhạy cảm của anh.

Kha Dục cười, ôm chặt cô: "Đừng cọ vào anh nữa."

Anh nói đừng cọ, nhưng lại giữ chặt eo cô, nhấc hông đẩy lên một chút.

"Nhà không có bao đâu, em yêu."

Lâm Hỉ Triều ngay lập tức cảm nhận được sự cương cứng ở giữa hai mông mình, dù qua lớp quần của anh vẫn có thể nhận ra sự hiện diện rõ ràng. Ham muốn của Kha Dục mạnh mẽ và thẳng thắn, còn cô thì vụng về, không biết phải đối diện thế nào.

Lâu lắm rồi không thế này.

Thật sự lâu lắm rồi.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi thật sâu, mặt đỏ bừng vì ngượng, định di

chuyển để tránh đi.

Kha Dục chặn cô lại, đồng thời nắm lấy tay cô, kéo ra sau lưng. Lâm Hỉ Triều bị kéo giật lại, ngực cô vô tình càng gần sát vào mặt anh.

Kha Dục đã cúi xuống hôn lên ngực cô, môi anh mơn trớn da thịt cô, đầu lưỡi anh liếm qua núm v.ú, lúc nhẹ lúc mạnh mà ngậm lấy.

Một tiếng "bốp" nhẹ nhàng, đầu v* của Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục cắn nhẹ, răng anh cọ xát, kéo qua kéo lại đầu v*.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều vô thức nắm lấy tóc Kha Dục, đôi mắt nhanh chóng ngập nước, cô thở hổn hển, giọng nhẹ nhàng hỏi: "Sao anh cứ thích cắn em thế?"

Kha Dục không trả lời, chỉ ngậm lấy toàn bộ đầu v* cô vào miệng, cảm giác ấm nóng, ướt át của nước bọt bao phủ lên da thịt cô, từng đợt co bóp từ miệng anh tạo nên một lực hút nhẹ, khiến ngực cô căng tức, rồi lại bị đầu lưỡi thô ráp của anh mơn trớn, cọ xát.

Lâm Hỉ Triều run rẩy, lồng ngực bị kích thích đến mức cơ thể cô bắt đầu phản ứng tự nhiên, một dòng nhiệt từ hạ thể trào ra, khiến hai chân cô mềm nhũn.

Kha Dục cảm nhận được.

Cảm nhận được cô đang nhẹ nhàng cọ xát phần mông, vì thế anh siết chặt eo cô, ép cô chặt hơn vào chỗ cương cứng của anh. Dương v.ật của anh trong quần thể thao căng cứng đến mức đau đớn, anh nhấc hông, đẩy lên, chạm vào vùng tam giác của cô, như thể để tạm thời giải tỏa.

Vẫn không biết có đúng chỗ không, vì dưới váy cô vẫn còn một lớp quần bảo hộ, bên trong còn có thêm một chiếc quần lót, thật sự

phiền phức.

Muốn đâm vào cô, muốn bị cô đè ép.

Hoặc khiến cô khóc, hoặc bị cô làm cho khóc.

Kha Dục chỉ muốn chiếm hữu cô.

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục bóp mông, không ngừng cọ xát vào nơi cương cứng của anh. Dù qua nhiều lớp vải, cô vẫn cảm nhận được độ cứng của dương v.ật đó.

Mông cô bị giữ chặt, bị ép cọ xát tới lui lên phần nhô ra, xương mu của cô bị áp, bị đâm, sự cọ xát sâu và mạnh mang đến những khoái cảm nhỏ bé, nhưng đủ để khiến người ta mê mẩn.

"Kha, Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều thở dốc gọi tên anh, mỗi lần mở miệng, giọng cô lại phát ra những tiếng thở nặng nề, có chút tủi thân: "... Tay em đau quá."

Hai tay cô vẫn bị giữ phía sau, ngực cô liên tục rung động do sự cọ xát bên dưới. Kha Dục đã ngậm lấy vú còn lại của cô, đầu lưỡi anh không ngừng mơn trớn đầu v*, môi anh ngậm lấy quầng v.ú mà mút mát, tạo ra những âm thanh ướt át từ nước bọt.

Kha Dục vừa liếm vừa ngước mắt lên nhìn cô, thấy tóc cô rối nhẹ, đôi mày cau lại, ánh mắt có chút ngượng ngùng lại tội nghiệp khi nhìn xuống anh.

Kha Dục híp mắt, cúi đầu cắn thêm một cái vào ngực cô. Nghe thấy tiếng cô kêu đau, anh lập tức thả tay, ôm cô thật chặt, rồi lại hôn lên môi cô.

Nụ hôn ướt át, nước bọt hòa lẫn, môi hai người dính chặt, tạo ra

những tiếng nước trơn trượt.

Anh nhấc hông đẩy mạnh vào cô, phía sau lớp vải dương v.ật của anh càng cương cứng mà không được giải thoát, Kha Dục tiếp tục ấn chặt cô xuống, thêm mạnh, thêm sát.

Dương v.ật của anh không ngừng cọ xát, đâm chọc vào giữa hai mông cô, nhưng vẫn chưa đủ.

Anh tách rời nụ hôn, thở hổn hển dừng lại.

Anh kéo tay Lâm Hỉ Triều, hôn nhẹ lên cổ tay cô, sau đó dẫn tay cô từng chút một, chạm xuống phần cổ dưới yết hầu của anh.

Lâm Hỉ Triều kinh ngạc, mắt mở to, hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Bàn tay Kha Dục ấn tay cô, từ từ tăng lực.

Móng tay cô đã bấm sâu vào da anh, cô hoảng hốt muốn rút tay lại, nhưng Kha Dục không buông.

"Xiết anh đi."

Đôi mắt Kha Dục đỏ hoe, ánh mắt đen láy nhìn chằm chằm vào cô.

"Hoặc em muốn tát anh cũng được."

"Cái gì?"

"Bởi vì anh muốn dùng miệng với em, cũng muốn làm tình với em."

Anh mỉm cười, khuôn mặt từ từ hiện lên nét cười: "Xiết anh lâu hơn một chút, để anh có thể vào sâu hơn, được không?"

Chương 77: Dụ (H nhẹ)

Lâm Hỉ Triều vẫn giữ tay trên cổ Kha Dục. Mỗi từ anh nói ra đều khiến dây thanh quản rung lên, những rung động này truyền qua ngón tay cô như dòng điện yếu ớt, chạy thẳng vào tim cô, đồng thời chèn ép vào màng nhĩ cô.

Ngón tay cô ấn xuống, cảm nhận được yết hầu của anh đang chuyển động và mạch đập bên cổ anh, từng nhịp, từng nhịp, khiến Lâm Hỉ Triều cảm thấy da đầu hơi tê.

Đây là Kha Dục với tư thế thấp hèn, cầu xin được vuốt ve, là Kha Dục đang chủ động yêu cầu sự đau đớn, là Kha Dục bị dục vọng thiêu đốt đến mức đôi mắt ướt át.

Bàn tay cô đang nắm lấy cổ anh giống như đang đeo cho anh một bộ dụng cụ tra tấn.

Kẻ mạnh đang van nài, chờ đợi cô ban phát.

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt, âm thanh vang rõ, cảm thấy cổ họng khô khốc.

Kha Dục từ từ mở rộng đầu gối, tay anh vuốt ve đùi trong của cô, ngón tay chạm đến lớp vải trơn mịn của chiếc quần bảo hộ.

Anh tựa lưng vào ghế sofa nhìn cô, đôi mắt dài và dày mi hơi rủ xuống, anh chăm chú hỏi: "Được không?"

Ngón tay anh đã chạm đến xương mu, ngón cái xoay tròn, xoa nhẹ

vào điểm nhạy cảm qua lớp vải mỏng.

Lâm Hỉ Triều không đề phòng, bị kích thích làm cho thở dốc, cơ thể nghiêng về phía sau, Kha Dục ngay lập tức áp sát, ôm lấy eo cô.

Tai cô bị anh cắn nhẹ, rồi thổi hơi vào màng tai.

Lâm Hỉ Triều cắn môi, rụt cổ lại, tay nắm lấy cổ áo phông đen của anh đã không còn sức.

Lớp vải bị vò nhăn nhúm, xương quai xanh lộ rõ một mảng, Kha Dục cười khẽ: "Hết sức rồi?"

"Hay là không muốn bóp cổ anh, chỉ thích ôm anh thôi?"

Ngón tay anh từ từ tăng lực, ấn nhẹ vào điểm nhạy cảm, xoay tròn, rồi kẹp lấy và xoa nhẹ nhàng, cổ tay nhịp nhàng chuyển động, lớp vải lót bị ép chặt vào bộ phận nhạy cảm, ngón tay anh lại khéo léo tìm đường.

Lâm Hỉ Triều không thể kìm chế, ôm chặt lấy vai anh, từ hạ thể dần dần chảy ra dòng chất lỏng ẩm ướt nhớt nháp, mỗi lần ngón tay Kha Dục chạm vào.

Cô tựa đầu lên xương quai xanh của anh, cảm nhận ngón tay Kha Dục đi theo đường may của quần lót, chạm đến vùng kín.

Anh dựng ngón giữa lên, ấn nhẹ vào cửa hang, ban đầu lực rất nhẹ, chuyển động chậm rãi, sau đó ngày càng mạnh và nhanh hơn.

Đầu ngón tay xoay tròn, nhấn vào sâu hơn, từng lớp từng lớp, lấn vào trong.

Cảm giác ngứa ngáy tràn đến.

Hạ thể ngứa ngáy, tứ chi lại tê dại, khoái cảm không thể kiểm soát,

cô không thể kìm nén, ôm chặt cổ Kha Dục, phát ra những tiếng rên khẽ, run rẩy.

Ngón cái của Kha Dục ấn lên điểm nhạy cảm, giữ nhịp với ngón giữa, xoay tròn, nhấn vào sâu hơn, mạnh hơn.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều thở gấp vào xương quai xanh của anh, Kha Dục một tay ôm lấy cô, tay kia luồn vào tóc cô, động tác nhẹ nhàng nhưng bàn tay kia lại làm chuyện đồi bại.

Anh hôn vào tai cô: "Anh thật sự muốn em bóp anh mà."

Anh liếm vành tai cô, nói tiếp: "Khi nào anh đưa em lên giường, rồi em bóp anh, được không?"

"Anh đừng nói nữa!"

Đôi tai Lâm Hỉ Triều đỏ ửng, mặt cô vùi chặt vào ngực anh, như thể không thể thở nổi.

Kha Dục cười, tiếng cười rung cả lồng ngực, anh tiếp tục kéo quần bảo hộ của cô xuống, ngón tay lướt dọc theo quần lót, cảm nhận dòng nước trơn ướt.

Ướt đẫm.

Quần lót đã ướt nhẹp, dính chặt vào vùng kín.

Kha Dục hôn lên đỉnh đầu cô, ôm cô chặt hơn một chút rồi rút ngón tay ra.

Tay anh không được sạch sẽ.

"Ôm chặt nhé."

Kha Dục vỗ nhẹ vào mông cô, trước khi Lâm Hỉ Triều kịp phản ứng, anh đã đứng dậy từ ghế sofa, bế cô vào phòng ngủ.

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, ngước đầu lên hỏi sao vậy.

"Rửa người trước, dừng màn dạo đầu sẽ khó chịu lắm."

Lâm Hỉ Triều phồng má: "Em còn chưa đồng ý."

"Ừ."

Kha Dục bế cô lên, nắm lấy tay cô và nhẹ nhàng vỗ lên mặt mình một cái, nhẹ như một trò đùa: "Vậy em vào tắm trước rồi suy nghĩ đi."

Lâm Hỉ Triều rụt tay lại, bĩu môi nói không muốn.

Nói xong, Kha Dục cắn nhẹ vào mũi cô.

...

Anh để cô vào phòng tắm, dặn dò vài thứ về chỗ để đồ vệ sinh cá nhân, sau đó đóng cửa lại, để cô ở trong đó một mình.

Kha Dục tự mình ra khỏi phòng ngủ, lấy điện thoại xem tin nhắn rồi mở cửa.

Trên tay nắm cửa treo một túi đồ, trong đó có vài hộp bao cao su, là anh đã đặt khi anh và Lâm Hỉ Triều lên lầu.

Trong nhà thực sự không có bao cao su.

Nhưng người thì đang ở ngay bên cạnh, trong đầu anh toàn là những cảnh nóng 18+, từ tư thế này sang tư thế khác, tư thế nào cũng liên quan đến Lâm Hỉ Triều. Tóm lại, sớm muộn gì cũng sẽ

dùng đến.

Kha Dục mở một hộp, đi vào phòng ngủ, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, anh xoa cổ một cách lười biếng, ném bao cao su lên giường rồi ra khỏi phòng vào phòng tắm phụ.

...

Hơi nước bốc lên mờ mịt trong phòng tắm, Lâm Hỉ Triều đứng dưới vòi sen, xoa sữa tắm, đầu óc cũng dần tỉnh táo lại.

Bây giờ là sao đây?

Cô và Kha Dục nói thẳng ra thì chỉ là nửa người yêu cũ, chưa xác nhận quay lại, là cô đề nghị chia tay với lại còn đang giận dỗi nhau mà, sao bây giờ lại sắp ngủ cùng nhau một cách không rõ ràng thế này.

Chẳng phải cô lại đang nửa đẩy nửa kéo sao?

Phiền quá.

Cô thấy phiền bản thân mình, sao lúc nào cũng thế này, chẳng cương quyết được, chỉ cần Kha Dục hôn hít là cô lại bị anh dẫn dắt.

Thế này không được.

Không được không được không được.

Lâm Hỉ Triều vỗ vỗ mặt, cúi xuống rửa đùi, ngón tay vô tình chạm đến vùng tam giác, cảm giác trơn ướt vẫn còn.

Mặt cô lại bắt đầu nóng lên, Lâm Hỉ Triều cắn môi, nhanh chóng rửa sạch.

...

Khi bước ra, cô quấn khăn tắm quanh người, chuẩn bị vào tủ quần áo để tìm đồ mặc.

Vừa bước ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng máy sấy tóc, ngước lên nhìn thấy Kha Dục để trần phần thân trên, quấn khăn tắm lỏng lẻo quanh eo, đứng nghiêng người sấy tóc.

Anh khom lưng, cánh tay nâng lên, lộ ra đường nét cơ bắp mượt mà trên lưng, từng giọt nước còn đọng lại trên xương sống chảy dọc theo cơ bắp rắn chắc, trượt xuống đường cong hẹp của eo rồi nhỏ giọt vào hông.

Lâm Hỉ Triều nhìn không chớp mắt, mặt có chút nóng.

Kha Dục liếc mắt qua một cái, chuyển vị trí để lộ hình xăm ngọn lửa trên eo và cơ bụng, cùng với đường cơ bụng sắc nét, như ngọn lửa đang cháy bừng.

Màu mực đen tuyền như vừa được dặm lại.

Lâm Hỉ Triều luôn thắc mắc tại sao anh lại xăm hình ở vị trí đó, cô cảm thấy nơi ấy mang nhiều ý nghĩa ám chỉ về tình dục.

Trước đây Kha Dục thích vòng chân cô qua eo anh, mỗi lần như vậy đùi trong của cô luôn cọ sát vào chỗ đó, hình xăm ngọn lửa theo từng động tác mạnh mẽ của anh mà chuyển động như đang bùng cháy.

Hít một hơi sâu.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt liên tục.

Không thể nghĩ về điều đó.

Chỉ cần nghĩ đến là bao kỷ niệm và cảm giác cũ lại ùa về.

Cô đột nhiên cảm thấy căn phòng này sao mà ngột ngạt nóng bức đến vậy, khiến cô khó thở, cô đưa tay che mặt định quay người bước đi.

Tiếng máy sấy tóc dừng lại.

Khi âm thanh ngừng hẳn, mùi hương khô thoáng của anh cũng phảng phất đến gần, Lâm Hỉ Triều hít một hơi, dù cách khá xa, cô vẫn ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó.

Mùi hương trái cây ngọt ngào từ sữa tắm mà cô thích dùng.

Mùi hương thuộc về cô.

Thật là nguy hiểm.

Khuôn mặt Lâm Hỉ Triều càng nóng lên.

Cô ngước mắt, thấy Kha Dục đặt máy sấy tóc xuống, khẽ ra hiệu gọi cô lại.

Anh vừa tắm xong, khuôn mặt sạch sẽ, vẻ ngoài phóng khoáng. Lâm Hỉ Triều cảm thấy anh có chút cố tình, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, lúc này anh thật sự đẹp trai.

Cũng có chút... gợi cảm.

Cô dừng bước, vẫn lấy tay che mặt, chậm rãi tiến lại gần anh.

Bước chân chậm rãi, Kha Dục cực kỳ kiên nhẫn chờ cô, đôi mắt đen láy không rời khỏi cô, dõi theo từng bước cô tiến lại gần.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu nhìn anh với vẻ mặt ngơ ngác, trong mắt Kha Dục lóe lên ý cười, anh đưa tay ra sau đầu cô tháo chiếc dây buộc tóc.

Mái tóc dài của cô xõa xuống, phần đuôi còn ướt rượt, Kha Dục nhặt một lọn tóc quấn quanh ngón tay, rồi cúi xuống tay anh giữ lấy gáy cô, kéo cô vào một nụ hôn.

Trong khoảnh khắc đó, mùi hương trái cây ngọt ngào từ cơ thể anh lan tỏa, mùi hương như những quả mọng chín mềm, còn vị trong miệng anh thì mát lạnh và sắc nét.

Đôi môi mềm mại, đầu lưỡi cũng mềm, nụ hôn này mát lạnh mà dịu dàng, gần như ngay lập tức chiếm trọn tâm trí của Lâm Hỉ Triều.

Cô còn chưa kịp đáp lại, Kha Dục đã đẩy cô ngã xuống mép giường.

Môi lưỡi quấn quýt, Kha Dục chống một tay trên người cô, tay kia bắt đầu tháo chiếc khăn tắm quấn quanh ngực cô.

Không chút vòng vo, không nói thêm câu nào.

Lâm Hỉ Triều khẽ rên lên, theo phản xạ đưa tay ngăn lại, nhưng Kha Dục đã nhanh chóng nắm lấy tay cô, giữ chặt lên trên đầu.

Khăn tắm tuột ra theo đó.

Môi lưỡi vẫn quấn quýt, Kha Dục hôn mạnh, những tiếng nước dính ướt át vang lên, anh không ngừng đẩy đẩy đan tay vào tóc cô, rồi luồn tay xuống dưới chạm vào bộ ngực trần, bóp lấy núm v.ú xoay nhẹ, nhưng cũng không dừng lại lâu, sau đó tay anh trượt thẳng xuống tiến đến vùng kín.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều run rẩy, vừa định khép chân lại, đã bị Kha Dục tát nhẹ vào đùi.

Cô giật mình đau đớn, theo phản xạ mở rộng chân, ngón tay Kha

Dục không chút ngần ngại vuốt ve môi âm đ.ạo của cô.

Ngón tay anh ấn nhẹ vào vùng ngoài, rồi dùng hai ngón tay tách mở môi âm đ.ạo, di chuyển đến phần hạt nhỏ bên trong nhéo nhẹ.

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, nhíu mày mở mắt, nhận ra Kha Dục vẫn đang nhìn cô.

Vừa hôn cô, vừa vuốt ve vùng kín của cô, đôi mắt đen sâu thẳm của anh hơi híp lại, như đang thu hết mọi biểu cảm trên gương mặt cô vào trong tầm mắt.

Lâm Hỉ Triều sững sờ, quay đầu tránh môi anh.

Kha Dục không ép buộc, liếm môi, ngồi thẳng dậy, đặt hai tay lên đùi cô rồi từ từ ấn xuống.

Hai đầu gối bị ép chặt vào bụng.

"Kha Dục..."

Chương 78: Dỗ (H)

Kha Dục cúi nhìn vùng kín của Lâm Hỉ Triều, chỗ ấy mềm mại, căng đầy, đôi môi như thạch nhẹ nhàng hé mở, để lộ hạt nhỏ màu hồng nhạt.

Bên dưới, cửa hang mỏng manh co thắt từng đợt theo chuyển động của cơ thể cô, từng dòng dịch nhầy nhẹ nhàng trào ra từ khe nhỏ.

Chỗ ấy ướt đẫm, lấp lánh ánh sáng gợi cảm.

Kha Dục khẽ nuốt nước bọt, môi anh nhẹ nhàng bao trùm lấy môi âm đ.ạo, lưỡi quấn quanh lớp môi mềm mại, tỉ mỉ liếm qua từng ngóc ngách, sau đó đầu lưỡi tiến thẳng vào hạt ngọc.

Lâm Hỉ Triều không kìm được, cong người lại, hai chân khép chặt, ngực phập phồng, cô cắn môi cố nén tiếng rên.

Đùi cô bị Kha Dục giữ chặt, lớp thịt đã hằn rõ dấu tay, anh tiến sát hơn đầu lưỡi lướt nhanh qua hạt ngọc, đầu lưỡi di chuyển nhanh, hạt ngọc được mân mê đến mức sưng đỏ, từ màu hồng nhạt chuyển thành đỏ thẫm.

"Haa..."

Lâm Hỉ Triều co thắt bụng dưới, tay nắm chặt ga giường, cửa hang không ngừng tiết ra dịch nhầy.

Kha Dục rút lưỡi xuống dưới, môi anh ngậm lấy cửa hang, từng chút một liếm sạch dòng dịch nhầy, lớp thịt mềm mại co lại, rồi lại trào ra

dòng dịch mới. Kha Dục dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm sạch, nuốt lấy mọi giọt dịch, rồi áp môi chặt vào cửa hang, mút mạnh hai lần.

Âm thanh "bốc" vang lên trong không gian yên tĩnh.

Lâm Hỉ Triều không kìm được, cuối cùng cũng bật ra tiếng rên rỉ, mang theo chút tiếng nức nở.

"Em muốn nắm tóc anh." Cô đột nhiên nói.

Kha Dục vẫn đang mút lấy thịt mềm mại, hờ hững ngước mắt nhìn cô.

"Em nói..." Lâm Hỉ Triều giọng ngắt quãng: "Em muốn giật tóc anh."

Kha Dục phát ra tiếng "ừ" nhỏ, đồng thời, lưỡi anh từ từ tiến sâu hơn vào trong, di chuyển sâu hơn, đầu lưỡi lượn quanh bên trong bức tường thịt mềm mại bắt đầu di chuyển ra vào.

Lâm Hỉ Triều co quắp ngón chân, ngửa cổ thở gấp, tiếng thở dốc nối tiếp nhau.

Kha Dục giữ chặt đùi cô đặt lên vai mình, đồng thời quỳ xuống nắm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng áp vào đầu mình.

Đầu anh khẽ cọ vào lòng bàn tay cô.

Ngón tay luồn vào tóc đen, Lâm Hỉ Triều siết chặt ngón tay.

Da đầu bị kéo, cảm giác đau nhẹ nhàng khiến Kha Dục không kìm được nhíu mày, lưỡi anh trong cửa mình bắt đầu di chuyển nhanh hơn, dòng dịch nhầy bị khuấy động, rồi lại được Kha Dục nuốt trọn, vừa mút mạnh, vừa đẩy nhanh, cằm anh không ngừng chuyển động chăm chỉ liếm mút.

Cơn khoái cảm ngày càng vồ vập, đầu óc Lâm Hỉ Triều trở nên mơ

hồ, cô không kìm được co chân lại, ngón chân cọ nhẹ vào vai Kha Dục, tiếng rên trong cổ họng càng lúc càng dày đặc.

Cho đến khi cô cảm nhận được ngón tay cái của Kha Dục đang xoa hạt ngọc, nhéo nhẹ, đồng thời với tốc độ lưỡi đang ra vào trong cửa hang.

"Ưm... ừm..."

Cơn co thắt ở bụng dưới trở nên mạnh mẽ, cô phát ra tiếng rên ngắn, nhỏ xíu.

Mông cô không ngừng lắc nhẹ, liên tục nhấc lên rồi hạ xuống.

Kha Dục ngước mắt nhìn cô, tóc cô đã rối tung, khuôn mặt đỏ bừng, tay chân cô càng lúc càng run rẩy.

Không biết là khó chịu hay là khoái cảm.

Khi cơ thể Lâm Hỉ Triều run rẩy dữ dội nhất, Kha Dục rút lưỡi ra, nhanh chóng đẩy ngón giữa vào cửa hang tiến đến tận gốc ngón tay.

Cơ thịt mềm mại nóng hổi bao bọc lấy ngón tay anh, cảm nhận lực hút mạnh mẽ. Kha Dục xoay ngón tay, tỉ mỉ dò tìm bên trong bức tường thịt, tìm ra một nếp gấp nhỏ, móc nhẹ.

"Đừng..."

Lâm Hỉ Triều muốn quay người, muốn đạp chân để đẩy anh ra, nhưng Kha Dục lập tức dùng tay còn lại giữ chặt cô lại.

Anh nghiêng đầu, hôn lên đùi cô, để cằm đầy dịch nhầy của mình cọ sát vào đùi cô.

"Siết anh đi, em yêu, dùng chân siết chặt anh."

Ngón tay anh vẫn đang nằm trong cửa hang, ngón tay nhẹ nhàng nhấn vào nếp gấp, liên tục nhấn sâu rồi nhấc nhẹ.

Bàn tay anh giữ chặt đùi còn lại của cô, đặt lên vai mình, vuốt ve thịt đùi cô, vỗ nhẹ.

Đồng thời, anh cúi đầu, một lần nữa ngậm lấy môi âm đ.ạo của Lâm Hỉ Triều, an ủi mà liếm nhẹ hạt ngọc.

Thở hắt.

Lâm Hỉ Triều buông tay khỏi tóc anh, tay còn lại siết chặt ga giường.

Kha Dục dùng răng cọ nhẹ vào hạt ngọc, cắn nhẹ, đầu lưỡi nhanh chóng vờn quanh, rồi đẩy thêm ngón đeo nhẫn vào cửa mình, hai ngón tay cùng lúc ra vào, xoay tròn trong bức tường thịt, khi nông khi sâu, mở rộng cửa hang.

Dòng dịch nhầy bị đánh tan thành sợi, dính trên ngón tay Kha Dục, phát ra những âm thanh nước đầy kích thích.

Ga giường bị siết chặt thành cục, bàn tay cô đã bị cọ đỏ rực, hai đầu gối của Lâm Hỉ Triều không ngừng mở ra rồi khép lại, tiếng rên ngày càng to.

Trong giây phút khoái cảm đạt đến cực điểm.

Kha Dục đột nhiên dừng lại, rút ngón tay ra, ngẩng đầu lên, cầm lấy khăn giấy ướt chậm rãi lau cằm.

Sau đó, ngay trước mặt Lâm Hỉ Triều, anh đưa hai ngón tay đầy dịch nhầy vào miệng.

Đáng ghét thật.

Sao anh có thể đáng ghét đến vậy.

Lâm Hỉ Triều cố gắng điều chỉnh nhịp thở, dùng cánh tay che mắt, không muốn nhìn anh nữa.

Trong khoảng thời gian dài im lặng, Kha Dục không nói một lời, cho đến khi có tiếng sột soạt của vải vang lên.

Lâm Hỉ Triều mím môi, nhưng vẫn không kìm được mà liếc nhìn.

Chiếc khăn tắm trên người Kha Dục đã rơi xuống, để lộ cậu nhỏ căng cứng.

Phần đầu hơi cong lên, thân dương v.ật cứng rắn, xung quanh còn nổi rõ những mạch máu màu xanh nhạt, đầu kh.ấc đỏ thẫm, từng giọt dịch trong suốt rỉ ra từ lỗ nhỏ trên đỉnh.

Kha Dục dùng tay nắm lấy gốc, nhẹ nhàng xoa bóp hai lần.

Da dương v.ật kéo căng, đường viền gân càng trở nên rõ rệt, đầu kh.ấc run nhẹ, lại chảy thêm một giọt dịch.

Trông như sắp đạt đến giới hạn.

Lâm Hỉ Triều không tự chủ rụt lại, trong lòng có chút lo lắng.

Dù anh không nói một lời nào, nhưng ý định rất rõ ràng.

Kha Dục quỳ một chân bên cạnh cô, tay vừa xoa bóp dương v.ật, vừa hỏi cô: "Có muốn nhìn anh thủ dâ.m không?"

"...Cái gì?"

"Anh thường nghĩ đến em khi thủ dâ.m."

Cổ tay Kha Dục nhẹ nhàng lắc lư, khớp ngón tay trắng trẻo, sạch sẽ

di chuyển trên thân dương v.ật, đó là một đôi tay trắng mịn nhưng lại đang thực hiện hành động đầy dục vọng.

"Giống như thế này, em nhìn anh, ngồi trên giường anh đợi."

Đợi anh tiến vào em.

Lâm Hỉ Triều hạ tay xuống, khuôn mặt cô vẫn còn đỏ bừng vì ham muốn, cô cúi mắt, im lặng trong giây lát rồi từ từ hỏi: "Vậy sau đó em là người xuất hiện trong đầu lúc anh thủ dâ.m sao?"

Kha Dục quay đầu lại, hàng lông mi dài và rậm che khuất đôi mắt, anh cúi nhìn, tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve dương v.ật.

Phải trả lời thế nào đây?

Giống như lần đầu gặp cô trong một ngày mưa mờ sương, sau đó bị dục vọng phức tạp thúc đẩy, từng bước từng bước lên kế hoạch để thực hiện.

Những tưởng tượng hư hỏng về Lâm Hỉ Triều; lòng chiếm hữu tồi tệ mà chỉ khi nắm bắt được cô mới lấp đầy; và cảm giác thất bại, bối rối mà cô mang lại; cùng với những cảm xúc tiêu cực lẫn cực đoan nảy sinh trong anh vì cô—

Đối với Kha Dục, tất cả những điều này đều rất phản nghịch, mỗi điều đều mới lạ, đều có khả năng nhốt anh lại, từ đó rèn luyện một thứ tình yêu đầy sự thô thiển, xấu xa.

Vì vậy, rất khó để diễn đạt, cũng rất khó để giải thích rõ ràng.

Cảm xúc ban đầu của anh dành cho cô thực sự không hề tốt đẹp.

Kha Dục quay lại nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Sau này anh thường nhớ lại lần đầu tiên của chúng ta, nhớ lại khi em hỏi liệu có thể không làm như vậy được không, anh nhớ lúc đó em rất buồn, sau khi xong

em còn khóc rất nhiều."

"Anh đã suy nghĩ rất nhiều, nếu ban đầu anh chọn cách lắng nghe em, nếu anh đổi cách tiếp cận, có lẽ mọi chuyện sau đó sẽ không khó khăn như vậy."

Kha Dục nghiêng đầu, như thể đang thực sự suy nghĩ: "Nhưng lạ lắm, dù anh có nghĩ thế nào, dù có suy tính bao nhiêu, nếu có cơ hội quay lại..."

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng chạm vào mặt Lâm Hỉ Triều: "Anh vẫn sẽ làm như vậy."

Lâm Hỉ Triều hít một hơi sâu, nghiêm túc hỏi: "Anh chưa từng hối hận sao?"

"Anh chưa bao giờ hối hận."

Kha Dục trả lời rất chắc chắn.

Anh ôm lấy eo cô, kéo cô lại gần mình hơn: "Anh không giỏi diễn đạt tình cảm theo cách chậm rãi, anh cảm thấy như vậy rất chậm, rất nhẹ nhàng, và rất nhàm chán."

"Ngay cả khi chúng ta bắt đầu lại từ đầu, anh cũng sẽ không làm như vậy."

Anh đã thử nhiều cách khác nhau để chứng minh, giống như đang giải một bài toán, biết rằng mình đang dùng sai cách nhưng vẫn ngoan cố tiếp tục.

Chỉ có điều, dù áp dụng bất kỳ công thức nào, Lâm Hỉ Triều vẫn là đáp án đúng duy nhất mà anh chấp nhận.

Cô gái trước mặt rơi vào im lặng.

Ngón tay cô đang vò nát chiếc chăn, không biết nên đáp lại thế nào.

Kha Dục kiên nhẫn nhìn cô, hỏi cô có chuyện gì.

"Em nghĩ mỗi lần anh nói những lời như vậy..."

Lâm Hỉ Triều phồng má, ngập ngừng: "Đều khiến người khác muốn đánh anh."

"Vậy em còn thích anh không?"

Kha Dục chống tay bên đầu cô, hỏi: "Hay việc không từ chối là cách em thể hiện tình cảm?"

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, vừa định mở miệng, Kha Dục đã cúi xuống liếm nhẹ môi cô, cười từ chối.

"Thôi vậy, lần trước em tỏ tình khiến anh bị ám ảnh."

Lâm Hỉ Triều cau mày nhìn anh: "Em sẽ không tỏ tình như vậy."

"Ồ."

Kha Dục gật đầu, chuyển chủ đề: "Nếu lần này em không muốn, anh thực sự sẽ dừng lại."

Lâm Hỉ Triều không tin.

"Anh thực sự sẽ dừng lại?"

"Ừ."

Anh trả lời nhanh chóng, rồi áp trán vào cô, đột nhiên đổi ý: "Nhưng thật ra anh rất muốn, em không muốn sao, em không muốn anh sao? Anh cảm thấy mình cũng khá ổn đấy chứ."

Anh luôn nghĩ mình đẹp trai, kỹ năng trên giường cũng tốt.

Đúng là... tuyệt vời trên giường.

Kha Dục không kìm được, khẽ cười.

Lâm Hỉ Triều đối diện với ánh mắt của anh, lại không biết nên trả lời thế nào.

Cô cúi mắt, dựa đầu vào bên cạnh, tay bắt đầu mân mê tấm ga giường để phân tán sự chú ý.

Cho đến khi chạm phải một thứ gì đó, biểu cảm trên khuôn mặt cô thay đổi.

"Kha Dục, anh đúng là giỏi nói dối."

Cô lôi từ trong ga giường ra một chiếc bao cao su, đưa lên trước mặt Kha Dục, lầm bầm: "Anh chỉ giỏi lừa người khác."

Kha Dục bật cười, lấy bao cao su từ tay cô, lười biếng ngậm một góc trong miệng rồi đứng thẳng dậy.

Anh không trả lời nữa, tay cầm dương v.ật đẩy lên vùng kín của Lâm Hỉ Triều, đầu dương v.ật nhẹ nhàng mở ra đôi môi âm đ.ạo, xoa lên xuống giữa những nếp gấp mềm mại. Một tay khác của anh đã bắt đầu xé bao cao su.

Lâm Hỉ Triều im lặng không phát ra tiếng, nhíu mày, đưa tay lên mặt không rõ là giận hay gì khác.

Tóm lại, cô không chống cự.

Kha Dục cúi nhìn cô, dương v.ật tiến xuống cắm vào cửa hang, nhẹ nhàng thăm dò, đầu dương v.ật vào được khoảng một phần ba, anh bắt đầu di chuyển chậm rãi, thịt mềm mại bị ép lún xuống, nhẹ

nhàng ôm lấy phần đầu dương v.ật.

Chiếc bao cao su đã được tháo ra, Kha Dục cười đầy ẩn ý: "Em yêu, bây giờ em có muốn bóp anh không?"

Câu hỏi này giống như một tín hiệu.

Lâm Hỉ Triều nhận ra anh đang đeo bao cao su, bắt đầu cảm thấy căng thẳng, tim đập nhanh hơn.

Có lẽ do những ly rượu hoa quả nhẹ kia đã làm cô chếnh choáng, đầu óc mơ hồ không rõ phương hướng, thôi thì cứ đổ hết lỗi lên chuyện này.

Làm tức là một sự cho phép, từ lúc cô không từ chối đã là một sự cho phép rồi.

Không thể nghĩ thêm gì khác nữa.

Cô đưa tay lên mặt, khẽ nói: "Em hơi sợ đau."

Kha Dục im lặng đeo bao, tay giữ lấy eo cô, đầu dương vậ.t chạm vào cửa hang, hông anh đẩy mạnh vào được một chút nhưng gặp khó khăn.

Cô đang căng thẳng, vì thế cơ thể co lại, Kha Dục mới vào được một nửa phần đầu, những lớp thịt mềm mại bao bọc lấy anh, kéo anh vào sâu hơn.

Dương v.ật tiến đến rãnh, Kha Dục khẽ thở ra, các lớp thịt mềm mại bó chặt, anh bắt đầu cảm thấy một chút lực cản kèm theo đó là cảm giác đau nhói và khoái cảm, khiến cột sống của anh hơi tê dại.

Anh thay đổi tư thế, Kha Dục nhẹ nhàng vỗ vào mông Lâm Hỉ Triều, rồi bóp nhẹ bắt cô mở rộng chân hơn.

"Thả lỏng nào, em yêu, anh cũng sợ đau mà."

Lâm Hỉ Triều lúc này chưa cảm thấy gì nhiều, có lẽ vì anh chưa vào sâu, cô cắn môi, khẽ kêu một tiếng vì bị Kha Dục đánh một cái, anh bóp nhẹ khiến cô thấy khó chịu.

Giây tiếp theo, cảm giác căng tràn ở cửa hang mạnh mẽ hơn, như thể mọi ngóc ngách đều bị lấp đầy, cô bắt đầu cảm thấy đau, không kìm được mà lắc mông, lại bị Kha Dục đánh một cái nữa.

"Ưm..."

Lực đánh khá xấu hổ, cô ngửa đầu thở gấp, khẽ nói không.

Kha Dục đã vào đến nửa dương v.ật, thân dương v.ật căng cứng làm cửa mình nở to, dịch nhầy từ sự ma sát tràn ra ngoài.

Thành âm đ.ạo không ngừng xiết chặt anh, ngực anh phập phồng, đầu lưỡi chạm vào vòm miệng, theo lực hút mạnh mẽ mà bắt đầu đẩy vào.

Dương v.ật rút ra một chút, thân dương v.ật phủ đầy dịch nhầy, lần sau anh lại đẩy mạnh vào một đoạn dài, lớp thịt mềm bị ép mạnh phát ra tiếng nước dâm đãng, dương v.ật tiến vào đến tận gốc, cửa hang cắn chặt lấy phần lớn dương v.ật.

Cú đâm này khiến cả hai đều rên lên.

Lâm Hỉ Triều không kìm được mà hít một hơi, cảm giác căng đầy ở hạ thể khiến cô không biết phải làm gì, toàn bộ các giác quan của cô bị chiếm lĩnh bởi sự căng cứng và tê dại này. Cô khàn giọng nói: "Nhẹ nhàng thôi, Kha Dục, có thể nhẹ nhàng hơn không?"

Kha Dục cúi xuống, nắm lấy tay Lâm Hỉ Triều đặt lên vai mình, hông anh chuyển động, từ từ đẩy sâu hơn vào trong, cơ bụng căng lên, mỗi cú đẩy lại tiến sâu hơn.

Lâm Hỉ Triều nắm chặt vai anh, miệng khẽ mở nhưng không thể phát ra âm thanh nào, móng tay cô bấm sâu vào vai Kha Dục, cơ thể cô càng lúc càng bị đẩy vào bên trong, cô vừa định mở miệng nói thì bất ngờ bị Kha Dục thúc mạnh một cái, đẩy toàn bộ dương v.ật vào sâu trong cô.

Dương v.ật đã cắm sâu tận gốc.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều thực sự đã bật khóc, cô còn chưa kịp thở đều đã nhanh chóng vòng tay qua cổ Kha Dục, nâng giọng yêu cầu anh dừng lại.

Kha Dục chống tay trên người cô thở hổn hển, toàn bộ cơ bắp của anh bắt đầu căng cứng.

Tận sâu trong cô, lớp thịt mềm liên tục ôm chặt lấy đầu dương v.ật của anh, thành âm đ.ạo hẹp và ẩm ướt như đang sống, bao bọc lấy thân dương v.ật của anh, ép chặt vào những dây thần kinh, khiến cho từng đợt khoái cảm từ hạ thể lan tỏa khắp cơ thể anh, làm cho anh gần như muốn bắn t.inh ngay lập tức.

Khoái cảm từ dương vậ.t lan ra khắp tứ chi, não anh như bị tê liệt, trong đầu anh như có từng tia lửa bắn ra.

Kha Dục cảm thấy không thể chịu nổi nữa.

Những lời hứa trước đó giống như lời nói đùa, anh cảm thấy mình hơi kiệt sức, vừa âu yếm vừa vỗ về Lâm Hỉ Triều, khẽ nói: "Đừng căng thẳng, đừng siết anh nữa, em yêu."

Cảm giác như mình có thể bắn ti.nh bất cứ lúc nào.

Lần đầu tiên, anh đã chuẩn bị tâm lý suốt ba tuần, nên anh đã kiểm soát rất tốt.

Tối nay, sau gần hai năm, khi nhìn thấy Lâm Hỉ Triều cười đùa với người khác, anh thấy không vui và có chút mất bình tĩnh, vì thế mới kéo cô vào tình huống này.

Vì vậy...

Kha Dục nhắm mắt, cúi xuống hôn Lâm Hỉ Triều, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, cắn nhẹ môi cô để làm chậm lại cơn kích thích từ dương v.ật.

Lâm Hỉ Triều bị anh hôn đến ngửa đầu, hơi thở nóng bỏng của Kha Dục làm cô choáng váng, cảm giác tê dại ở hạ thể cũng dần dần biến mất.

Chương 79: Thất thủ (H)

Căn phòng nóng bức.

Lâm Hỉ Triều nằm trên giường, bị Kha Dục ôm chặt hôn sâu, hai cơ thể gắn chặt từ phần xương quai xanh trở xuống, tiếp xúc quá gần.

Trong phòng không bật điều hòa, rèm cửa đóng kín, chỉ có hệ thống thông gió điều hòa nhiệt độ được mở.

Vì vậy, cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể của Kha Dục ngày càng tăng lên, sự tiếp xúc da thịt gần gũi tạo nên cảm giác nóng bức khó chịu, mùi hương của sữa tắm đã phai đi, chỉ còn lại mùi hoóc môn nguyên thủy từ sâu trong da thịt của anh lan tỏa ra.

Mùi hương đó len lỏi vào đầu mũi cô, như một đống củi đang cháy bừng bừng, không ngừng phát ra những tiếng nứt gãy, đốt cháy dục vọng của cô.

Phần dưới của cơ thể cô vẫn còn bị nhét đầy bởi dương vậ.t nóng bỏng của Kha Dục, chặt chẽ và trọn vẹn lấp đầy lỗ nhỏ của cô. Toàn bộ cơ thể cô, mỗi một phần, đều bị Kha Dục mạnh mẽ chiếm lĩnh.

Ý thức của cô tan chảy trong những cái hôn sâu nồng nàn.

Kha Dục vừa hôn cô vừa ôm chặt lấy eo với lưng cô, ép cô càng gần hơn, đôi gò bồng mềm mại cọ sát vào ngực anh, anh cúi người cọ xát ngực mình vào đầu ngực cô, cơ bắp săn chắc của anh làm cho đầu ngực cô sưng lên rồi cứng lại.

Hai người vừa hôn vừa ôm chặt nhau một lúc, Kha Dục hơi ngồi dậy, bắt đầu cử động dương v.ật.

"Làm nhẹ thôi..." Lâm Hỉ Triều vừa cảm nhận được động tác của anh đã không kiềm chế được lên tiếng nhắc nhở, Kha Dục vừa cử động, cảm giác căng tức lại tràn ngập đầu óc cô.

Kha Dục nhìn xuống nơi hai cơ thể kết hợp, lỗ nhỏ nhắn của cô chặt chẽ bám vào thân dương v.ật, nước trong suối tràn ra ngoài.

Bao tinh h.oàn của anh cũng dính nước, dương v.ật vừa rút ra, lỗ nhỏ lập tức co rút lại, dịch mật càng tràn ra nhiều hơn, chảy xuống hai đùi trắng mịn của Lâm Hỉ Triều, không ngừng tràn ra.

"Em ướt quá, bé cưng."

Anh thở dài, nhào nặn mông cô, tách đôi mông căng tròn của cô ra, Kha Dục đẩy dương v.ật nóng bỏng của mình vào sâu bên trong, chậm rãi đâm đầy lỗ nhỏ.

Thân dương v.ật bị những nếp thịt mềm mại bao quanh, cảm giác mềm mại và mát lạnh lan tỏa khắp nơi.

"Có đau không?"

Anh hỏi, nhưng lại đâm thật sâu vào bên trong, đầu dương v.ật đâm vào các nếp thịt trong lỗ nhỏ, lập tức bắt đầu rút ra vào với tốc độ cao, anh ngồi xuống, nâng cao đùi của Lâm Hỉ Triều, vừa xoa mông cô vừa bắt đầu gia tăng lực đẩy.

Một điểm nào đó sâu bên trong bị đầu dương vậ.t uốn cong của anh liên tục cọ xát, cảm giác nửa xót nửa ngứa, Lâm Hỉ Triều dùng cánh tay đẩy ngực Kha Dục, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ rất nhẹ nhàng, giọng cô bị lực của Kha Dục đè nén đến vỡ vụn.

Dương v.ật sâu trong lỗ nhỏ cọ xát mạnh mẽ, bao tinh h.oàn liên tục

đập vào mông Lâm Hỉ Triều, nước dịch bị đánh tan thành những sợi nhỏ, Kha Dục nắm chặt ngực cô, tăng tốc độ.

Ngực cô bị ép ra khỏi bàn tay anh, Kha Dục không tự chủ mà càng thúc mạnh hơn, hông anh liên tục đập mạnh vào mông cô, tiếng vỗ của da thịt vang lên ngày càng nhanh và dồn dập.

Dương v.ật di chuyển nhanh chóng, chỉ có thể thấy rõ phần gốc rung động, dịch mật bị đánh tan thành những bọt nước dính trên đùi cô, rồi lại bị đẩy ra ngoài.

Toàn thân Lâm Hỉ Triều bị anh đẩy mạnh, khuôn mặt đỏ bừng dần lan ra toàn thân, một mảng màu hồng mềm mại, cô không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng hòa với hơi thở dồn dập.

Tay cô từ việc nắm ngực Kha Dục chuyển sang nắm chặt cổ tay anh.

"Ưm... Ngực..."

Ngực cô bị anh bóp đau, cô giơ tay vỗ nhẹ vào cánh tay anh: "Kha Dục... Ưm... Thả lỏng chút đi."

Ngực cô bị anh đè chặt, những ngón tay của anh liên tục xoay tròn, kéo dài cơn đau.

Kha Dục hít sâu một hơi, không những không thả lỏng mà còn tăng cường sức ép.

Anh cúi người xuống, quỳ gối, tiếp tục đẩy vào lỗ nhỏ của cô, trong đầu chỉ có cảm giác mạnh mẽ khi đầu dương v.ật bị cọ xát, đôi mắt đen của anh nhìn chằm chằm vào cô, không tự chủ được mà càng đẩy mạnh hơn.

Lỗ nhỏ xiết chặt lại, những nếp thịt màu hồng bị đâm mạnh, chấn động không ngừng, dịch mật tiếp tục chảy ra, liên tục tuôn ra không ngừng.

Tiếng nước dịch vang lên rõ ràng.

Lâm Hỉ Triều phát ra tiếng rên rỉ gấp gáp, bụng cô căng cứng, muốn dùng đầu gối kẹp lấy hông của Kha Dục, nhưng cảm giác khoái lạc sắc bén từ dưới thân truyền đến khiến cô không thể kiềm chế.

Cô cảm thấy một nửa cơ thể mình không còn thuộc về mình nữa, ngực bị anh bóp mạnh đau đớn.

Cô vừa thở vừa gọi tên Kha Dục, giọng nói mang theo chút nức nở yêu cầu anh thả lỏng.

Kha Dục im lặng, cơ bụng và eo của anh đẩy mạnh vào cô, làm cơ thể cô trượt lên, khiến tóc cô bay tứ tung, anh thả ngực cô ra, chuyển sang ôm chặt vai cô, buộc cô phải đón nhận.

Dương v.ật của anh đâm mạnh vào sâu trong lỗ nhỏ, như một cuộc tấn công dữ dội, bắt buộc phải đâm vào sâu nhất, cây gậy lớn cứng cáp đè nén những nếp thịt mềm mại, càn quét như một cuộc đột kích chớp nhoáng.

Lâm Hỉ Triều liên tục hít thở gấp, phát ra tiếng khóc thút thít rất nhỏ, cô cố gắng nắm lấy cánh tay Kha Dục, nhưng ngay giây sau đó, động tác thô bạo của anh đã khiến cô không thể nắm chặt, đành phải nắm lấy ga giường.

Tiếng vỗ mạnh bạo vang lên át đi tất cả tiếng thở dốc lẫn tiếng khóc.

Tấm nệm bị động tác mãnh liệt của Kha Dục làm cho lắc lư.

Lâm Hỉ Triều ý thức mơ hồ, nghĩ rằng lần này Kha Dục quá vội vàng, ngay giây sau đó, cổ cô bị anh nắm chặt, anh cúi người xuống kéo dương v.ật ra khỏi nếp thịt đang co rút mạnh mẽ, rồi nhanh chóng đâm vào.

Cô chưa kịp điều chỉnh lại nhịp thở, Kha Dục đã khóa cổ cô, bắt đầu tốc độ điên cuồng.

"Ah... Kha Dục..." Cô thổn thức gọi: "Nhanh quá... ha... Chậm lại."

Cô lắp bắp nói một cách hỗn loạn, dưới thân bị Kha Dục ép xuống, khu vực dưới cơ thể ướt đẫm, lỗ mật bị dương v.ật tàn phá, dịch mật trào ra không ngừng.

Cô không thể phát ra âm thanh trọn vẹn, chỉ có thể thút thít, cả người bị Kha Dục đẩy vào sự hoang mang, cổ cô bị anh siết chặt đến mức không còn cảm nhận được.

Tai cô chỉ còn nghe thấy tiếng thở hỗn loạn và dồn dập của Kha Dục, giọng nam trầm độc đáo làm tai cô ngứa ngáy.

Kha Dục giữ nguyên tư thế đó, mạnh mẽ đâm vào cô mấy chục lần, cơ học lặp đi lặp lại những cú đâm mạnh, cuối cùng tăng tốc độ đâm thêm mười mấy lần, khi Lâm Hỉ Triều bị anh siết cổ đến nghẹt thở, anh đột ngột thở hổn hển, ngực không ngừng phập phồng, rồi dừng lại không báo trước.

Mọi thứ đột nhiên ngưng lại.

Lâm Hỉ Triều nằm bẹp trên giường, khuôn mặt đỏ bừng vì cơn sốt, thoáng chút bối rối.

Cổ cô lập tức được thả lỏng, Kha Dục ngồi thẳng dậy, tóc mái rũ xuống che khuất đôi mắt, ánh mắt anh mờ mịt nhìn cô một lúc lâu, rồi cúi đầu xuống, rút dương v.ật ra khỏi cô.

Phần dưới cơ thể trống rỗng.

Lâm Hỉ Triều điều chỉnh lại hơi thở, ngước lên nhìn Kha Dục, anh đang cúi đầu làm gì đó.

Cô vừa định ngồi dậy để nhìn rõ hơn thì bị Kha Dục che mắt lại đẩy cô nằm xuống.

Trong tầm mắt cô chỉ thấy màu đỏ tối.

Lâm Hỉ Triều lúng túng hỏi: "Gì... gì vậy?"

"Không có gì."

Giọng Kha Dục vẫn rõ ràng, pha chút trầm thấp, đuôi giọng khẽ run.

Cả hai đều im lặng một lúc.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt.

Chẳng bao lâu sau, Kha Dục ôm cô ngồi dậy, xoay người cô lại đặt ngồi trên đùi anh. Anh cúi đầu liếm đầu ngực cô, đưa tay cô chạm vào dương v.ật của mình.

"Làm cho anh đi."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu nhìn một chút, hỏi: "Anh đã... xong rồi sao?"

Hiếm khi Kha Dục không nói gì, anh cúi mắt xuống, ngồi đó với vẻ mệt mỏi và chán chường, nắm tay cô để giúp anh tự sướng.

Dương v.ật mềm nhũn, thân hơi nhớp nháp.

Lâm Hỉ Triều nghĩ về điều gì đó, nghiêng đầu muốn nhìn vào mắt anh, nhưng anh chỉ cúi mắt xuống, không thể nhìn ra điều gì.

Cô nhìn anh lâu hơn một chút.

"Sao vậy?"

Kha Dục ngước lên, đôi mắt đen láy của anh lóe lên một tia cười, nhìn cô.

Không có gì bất thường.

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, tựa đầu vào vai anh, tay cô vẫn lơ đãng di chuyển theo nhịp của anh.

Kha Dục vỗ vào mông cô: "Em có thể nghiêm túc một chút được không?"

"Tay em mỏi rồi."

"Vậy thì dùng người của em."

Anh đẩy tay cô ra, dẫn dắt mông cô cọ sát vào dương v.ật của mình.

Phần dưới của Lâm Hỉ Triều cọ xát vào thân dương v.ật, mồm cô khẽ rên lên một tiếng, lắc đầu: "Em cũng mỏi cả eo."

"Vậy hôn anh một cái."

Cô không đáp.

Kha Dục vỗ nhẹ vào lưng cô, hỏi lại bằng giọng trầm khàn: "Hửm?"

"Em hôn anh nhiều rồi."

"Em chưa bao giờ chủ động."

Hai cơ thể họ cọ xát dưới thân nhau, Lâm Hỉ Triều cảm thấy phần dưới của anh bắt đầu cứng lại.

Cô ngồi thẳng dậy, quay đầu hôn nhẹ vào đầu mũi anh, rồi nhanh chóng quay lại.

"Em hờ hững quá, bé cưng."

Kha Dục kéo dài giọng, nhưng không nói thêm gì nữa, anh di chuyển dương v.ật của mình vào giữa hai nếp thịt mềm mại của cô, đầu anh cúi xuống liếm vào ngực cô, vừa liếm vừa mút.

Chẳng bao lâu sau, anh cảm thấy có chút kích thích, buông eo Lâm Hỉ Triều ra, tháo bao cao su mới để đeo vào.

Lâm Hỉ Triều nhận ra sự chuyển động, lẩm bẩm hỏi: "... Vẫn tiếp tục sao?"

"Ừm."

"Vậy anh có thể nhẹ nhàng hơn không." Cô mím môi, thương lượng: "Anh lúc nào cũng mạnh bạo."

"Anh đã rất nhẹ nhàng rồi mà, bé cưng."

Kha Dục kéo dài giọng trả lời, vẻ mặt anh có chút lười biếng, anh cẩn thận đeo bao và lắc nhẹ dương v.ật của mình, sau đó nâng cô lên để cô quỳ trên giường.

Lâm Hỉ Triều vòng tay qua cổ anh, cảm thấy dương v.ật của anh lại chèn ép vào bên trong lỗ nhỏ của cô, ngay sau đó cô bị anh bế đứng lên, chân cong lại nằm trong cánh tay của Kha Dục.

Tư thế này khiến Lâm Hỉ Triều không có cảm giác an toàn, cô ngơ ngác hỏi: "Định đứng làm sao?"

Kha Dục cười nhẹ, gật đầu: "Thử xem."

Cả hai vốn đã có sự chênh lệch về thể hình, Kha Dục dễ dàng bế cô bắt đầu cử động dương v.ật, anh chỉ đơn giản dùng lực từ hông, đẩy mạnh từ eo vào lỗ nhỏ của cô, nhẹ nhàng và chậm rãi.

"Vừa rồi không tính." Kha Dục cắn nhẹ vào đầu mũi cô, nhìn thẳng vào mắt cô và nói: "Biết không?"

Lâm Hỉ Triều hiểu ý nghĩ của anh, cô bĩu môi, gật đầu hai cái lấy lệ, rồi tựa đầu vào vai anh.

Kha Dục cúi đầu nhìn lưng cô, quan sát kỹ làn da của cả hai vẫn có sự khác biệt. Lâm Hỉ Triều không bị rám nắng trong thời gian huấn luyện quân sự, làn da của cô trắng như sữa, mịn màng, cảm giác như ánh sáng chiếu qua.

Còn Kha Dục đã trải qua kỳ nghỉ hè đi du lịch trên đường cao tốc ở Mỹ, cũng thường xuyên dưới nắng gắt chơi bóng rổ, làn da của anh đậm hơn một chút, hai người ôm chặt lấy nhau, anh cảm thấy cảnh tượng này khá kích thích anh.

Vừa mới xuất tinh một lần, dương v.ật của anh không còn nhạy cảm như lúc đầu, dường như làm bất kỳ tư thế nào cũng không còn cảm giác bị thôi thúc mạnh mẽ.

Kha Dục liếm nhẹ đầu môi, dang rộng chân, dùng sức mạnh từ cánh tay và eo bụng để đẩy vào cô.

Dương v.ật từng chút một ép vào lỗ nhỏ, đầu dương v.ật cứng rắn thít chặt vào bức tường lỗ nhỏ, mút chặt phần đầu, theo từng nhịp đẩy lên của Kha Dục, lỗ nhỏ liên tục xiết chặt, bám chặt lấy dương v.ật của anh.

Lâm Hỉ Triều không thể trốn thoát, toàn bộ trọng lượng của cô đều phụ thuộc vào cánh tay Kha Dục, cô chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh, phần mông cô không kiểm soát được theo nhịp đẩy của anh, mỗi lần đẩy lên và đâm xuống, chiếc dương v.ật thô cứng đó luôn đâm trúng điểm nhạy cảm nhất của cô.

Phần đầu của dương v.ật va chạm vào bức tường của lỗ nhỏ, Kha Dục ôm chặt lấy mông cô, dương v.ật của anh liên tục chọc vào các

nếp gấp thịt, chà xát thật mạnh.

Từng chút một, phần thịt mềm mại của cô bị cọ xát, dịch mật lại bắt đầu tiết ra, trơn nhờn.

Kha Dục thở gấp một hơi, bế cô lên một chút, tay anh luồn vào mông cô, eo hông đẩy mạnh, liên tục đập vào hông cô.

Tiếng đập mạnh lại vang lên, dương v.ật của anh trong lỗ nhỏ đâm nhanh như chớp, dịch mật bắn tung tóe, bắn lên đùi Kha Dục.

Anh vẫn không biết cách cho cô thời gian thở.

Lúc nào cũng đâm vào một cách mạnh mẽ và nhanh chóng.

Ngực trắng mềm của Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục đè ép, mông cô bị anh liên tục nâng lên và đập xuống, giống như một chiếc bánh pudding rung rinh, tóc cô cũng đung đưa theo, tản ra khắp lưng.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều ôm lấy vai Kha Dục, phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, giống như tiếng mèo kêu, rất quyến rũ, pha trộn một chút thút thít rất cuốn hút.

Kha Dục vẫn nhẹ nhàng nhưng không ngừng đâm mạnh vào cô, tốc độ liên tục nhanh và mạnh.

Vòng ngoài của lỗ nhỏ bị đâm đến mức đỏ sậm, kéo căng ra thành một cái lỗ tròn không ngừng nuốt lấy dương v.ật to lớn của Kha Dục, dịch mật bị đánh đến mức nhão nhoẹt, lỗ nhỏ co giãn không ngừng, chất lỏng trong suốt không ngừng trào ra.

"Nước chảy xuống chân anh rồi." Kha Dục thở dốc, nói: "Em thích tư thế này à?"

Anh thì thầm bên tai cô: "Em thích được anh bế lên và làm như thế này không? Bên trong chặt quá."

Lâm Hỉ Triều cắn chặt môi, không thể trả lời.

Tư thế này không đâm quá sâu, nhưng phần đầu uốn cong của dương v.ật mỗi lần lại chạm đúng điểm nhạy cảm của cô.

Vì bị bế lên, cô không thể tự mình đứng vững, toàn bộ cảm giác tập trung vào phần dưới cơ thể, nhạy cảm đến mức khó chịu.

Bụng cô bắt đầu run lên, trong đầu lóe lên những tia sáng trắng.

Trong khi Kha Dục nói, dương v.ật của anh thay đổi góc độ, phần đầu chọc vào sâu hơn, đến phần cổ tử c.ung chật hẹp. Phần đó khẽ mở, như một cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng liếm mút phần đầu dương v.ật.

Hít sâu một hơi.

Kha Dục nuốt khan, dừng lại, nâng mông Lâm Hỉ Triều lên, dương v.ật lại đâm mạnh vào sâu trong cô, chọc mạnh vào phần cổ tử c.ung và cọ xát.

Một cú cọ xát làm lỗ nhỏ nóng hổi co rút hết cỡ, mút chặt lấy đầu dương v.ật của anh, Kha Dục cảm thấy đầu mình tê dại, nâng cao mông Lâm Hỉ Triều, khó khăn rút ra dương v.ật của mình, rồi đâm vào mạnh mẽ.

"Ah... ư ư."

Lâm Hỉ Triều bị cú đâm mạnh này làm nước mắt trào ra, toàn thân căng cứng, cơ thể không ngừng co giật, thở dốc, run rẩy cầu xin ngừng lại một cách tuyệt vọng.

Dòng nước nóng chảy ra từ lỗ nhỏ, bức tường lỗ nhỏ bắt đầu co

giãn không đều.

Kha Dục thở nặng nề, không để ý đến sự kháng cự của Lâm Hỉ Triều mà ôm chặt cô hơn nữa. Anh nhắm vào điểm đó, đẩy hông mạnh mẽ vào, cơ bắp chân thắt chặt, tốc độ liên tục tăng lên, bụng dưới đẩy mạnh vào cô, mông cô liên tục rung lên.

Dương v.ật liên tục đâm vào lỗ nhỏ, ép phần cổ tử c.ung căng ra, phần thịt mềm mại bị đẩy vào sâu bên trong, sức mạnh ngày càng lớn, dòng nước nóng hổi bắn ra, Lâm Hỉ Triều rên rỉ không kiềm chế được, móng tay cào vào vai Kha Dục.

Cơ bắp vai nổi lên từng khối, thể hiện sức mạnh hoang dã khó mà kiểm soát.

Anh hoàn toàn nhập cuộc.

Tiếng vỗ mạnh ngày càng lớn, dịch mật bị ép ra ngoài từng giọt, Lâm Hỉ Triều run rẩy, hông cô bị Kha Dục giữ chặt anh đẩy hông mạnh vào cô mười mấy lần, bao tinh h.oàn vung lên tạo ra tiếng va chạm bành bạch.

Bức tường lỗ nhỏ co chặt lại, Lâm Hỉ Triều phát ra tiếng hét the thé không kiềm chế được.

Dương v.ật di chuyển bên trong lỗ nhỏ, tạo ra âm thanh nước chảy, Kha Dục bị xiết chặt không ngừng, anh nâng cao mông Lâm Hỉ Triều, rút dương v.ật ra, lỗ nhỏ co giật vài cái, rồi một dòng chất lỏng trong suốt chảy ra.

Sàn nhà bị ướt.

Cả hai đều thở dốc trong hỗn loạn.

Toàn thân Lâm Hỉ Triều mềm nhũn, cô nghe thấy tiếng nước chảy từ dưới cơ thể mình, khóc thút thít, quay đầu cắn mạnh vào cổ Kha

Dục.

Răng cô cắn chặt.

Kha Dục để cô cắn, rồi lại nhét dương v.ật vào bên trong, từ từ đẩy ra đẩy vào. Dịch mật bên trong chưa kịp chảy ra hết, dương v.ật mỗi lần di chuyển lại đẩy ra một dòng nước, anh tiếp tục đẩy thêm vài lần làm chất lỏng lại trào ra.

"Sướng không em?" Tim Kha Dục đập nhanh, anh cúi đầu hôn nhẹ vào tóc Lâm Hỉ Triều.

"Anh rất thích... thế này."

Anh có chút mất phương hướng, khép mắt lại thì thầm nói rằng anh yêu cô, cảm ơn em, bé cưng ngoan ngoãn của anh.

Kha Dục ôm cô, vừa đẩy vào vừa ngồi xuống giường, nhẹ nhàng vỗ về đầu cô, muốn đặt cô xuống giường.

"Không được."

Lâm Hỉ Triều không ngừng lắc đầu từ chối, dưới cô vẫn còn ướt: "Sẽ làm bẩn giường."

"Không sao đâu, bẩn giường cũng không sao."

"Không được."

Mũi cô đỏ bừng, lông mi ướt sũng, lại lắc đầu.

Cô muốn đứng dậy khỏi người Kha Dục, nhưng lại bị anh kéo mạnh lại, ép cô nằm xuống ngực mình.

Dương v.ật từ dưới thô bạo nhét vào lại, Kha Dục co chân, nâng cao đùi Lâm Hỉ Triều, hông anh mạnh mẽ đẩy vào cô.

Anh vừa bóp ngực cô vừa làm tình với cô, cả hai ở tư thế hình chữ M, nơi dương v.ật và lỗ nhỏ kết hợp hoàn toàn phơi bày, dương v.ật ra vào, lỗ nhỏ xiết chặt, cảnh tượng vô cùng rõ ràng và dâm dục.

Lâm Hỉ Triều gần như phát điên vì bị anh làm trong tư thế này, cô ngả đầu vào ngực Kha Dục, đôi chân mềm nhũn đè lên hai bên hông anh, toàn thân cô vẫn còn lâng lâng trong dư âm của cực khoái trước đó.

Sức lực như đã bị đẩy đến cực hạn, cô mềm nhũn người theo nhịp đẩy của Kha Dục, phát ra những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng không rõ ràng.

Kha Dục liếm tai cô, đầu lưỡi len lỏi vào tai cô, tay anh nhào nặn đầu ngực, ngón tay miết chặt núm.vú, cổ tay xoay tròn, không ngừng kéo căng.

Dương v.ật đâm sâu vào trong, lỗ nhỏ đã bị đâm đến mức các nếp thịt lộn ra ngoài, màu sắc đậm thành màu đỏ sậm, lỗ nhỏ chứa đầy chất lỏng trong suốt và chất dịch màu trắng, bao tinh ho.àn rung động làm chất lỏng văng ra.

Cả căn phòng tràn ngập tiếng thở dốc và tiếng làm tình.

Khứu giác tràn đầy mùi tình dục nồng nàn, đặc đến mức không thể tan biến cũng không thể thoát ra.

Kha Dục thả tay xuống, bắt đầu xoa bóp âm v.ật của Lâm Hỉ Triều, bốn ngón tay vỗ lên gò m.u cô, phối hợp với nhịp đẩy của dương v.ật, vừa vỗ vừa miết.

Lâm Hỉ Triều mệt mỏi đến mức không thể phát ra tiếng, cảm giác sung sướng tích tụ trong vỏ não, không thể tiến sâu vào ý thức, cũng không thể phản hồi kịp thời cho anh.

Nhưng Kha Dục không biết mệt, ngón tay anh xoa bóp nhanh chóng, anh nghiêng người, dương vậ.t đâm vào lỗ nhỏ từ một góc khác, giữ chặt lấy mông cô, hông anh tiếp tục đẩy mạnh vào.

Mông anh không ngừng nâng lên rồi hạ xuống, gân ở chân căng cứng, bao tinh h.oàn rung động phồng lên, làm đến mức Lâm Hỉ Triều lại bắt đầu khóc thút thít.

"Ưm... Em không chịu nổi nữa..."

Lâm Hỉ Triều ngửa đầu, nước mắt chảy dọc theo khóe mắt, toàn thân cô rung động theo nhịp đẩy của Kha Dục, thút thít nói: "Mệt quá... Kha Dục... Thật sự đấy."

Giọng cô vỡ vụn, Kha Dục cắn nhẹ vào tai cô mà không trả lời, dương v.ật bên dưới lại nhét chặt vào sâu trong cô, anh siết chặt eo cô, hai ngón tay bóp lấy âm v.ật, xiết mạnh vào trong.

"Ưm... ư ư."

Ý thức của cô bị xé rách, cảm giác sung sướng như một cơn sóng tràn vào não cô, tay chân cô cứng lại, bụng dưới cô lại co thắt.

Giống như bị ép buộc phải đạt cực khoái lần nữa.

Mông cô bị Kha Dục đẩy mạnh, sau đó bị anh mạnh mẽ đẩy vào các nếp thịt mềm mại của lỗ nhỏ, dương v.ật đâm nhanh như chớp, chất lỏng trong suốt tiếp tục trào ra biến thành chất lỏng sệt dính, ngấm dần vào ga giường.

Lỗ nhỏ của cô co giật mạnh, dương v.ật của Kha Dục bị bao bọc chặt chẽ bởi lớp thịt mềm mại bên trong, mọi cử động của nó như hoà quyện với từng tế bào trong lỗ nhỏ của cô, cảm giác sung sướng đến khó tả dâng tràn, tựa như một cơn sóng dữ cuốn phăng mọi thứ trên đường đi của nó, phá vỡ mọi ranh giới giữa hai cơ thể.

Kha Dục chống lại cảm giác sắp xuất tinh, anh tiếp tục đẩy mạnh vào cô thêm vài chục lần, khi cảm thấy mình không thể kiềm chế nổi nữa, anh cúi đầu hôn lên tai Lâm Hỉ Triều, lắng nghe tiếng thở dốc ngày càng gấp gáp của cô, giọng nói anh run rẩy, cố gắng kìm nén nhưng cuối cùng không thể.

Một cú đâm sâu.

Dòng tinh d.ịch nóng bỏng bắn mạnh vào trong bao cao su, đầu dương. vật vẫn căng phồng bị chất lỏng ấm nóng từ lỗ nhỏ bao bọc khiến nó không ngừng run rẩy.

Kha Dục gấp rút hôn lên môi Lâm Hỉ Triều, toàn thân anh bị vùi lấp trong cơn khoái cảm mãnh liệt.

Chương 80: Mẫu người (H)

Lâm Hỉ Triều dường như đã có một giấc mơ.

Trong giấc mơ, cô vẫn còn đang học trung học, mặc đồng phục mùa hè của trường THPT Số 1, áo thun ngắn và váy dài đến đầu gối, mái tóc dài chỉ vừa chạm vai.

Trên bàn là bài thi thử lớp 12 làm dở, có cơn gió thổi lật trang giấy.

Nhìn ra ngoài, cửa sổ mở một nửa, lá cây trường xuân leo bên tường bị gió mùa hè thổi bay, tạo thành những cơn sóng xanh. Ánh nắng nhảy múa trên đó, lấp lánh như những ngôi sao, chói lòa và hư ảo.

Bố cục trước mắt, cảnh vật ngoài cửa sổ, trông như đang ở trong phòng ngủ của cô ở khu chung cư nhà mình.

Lâm Hỉ Triều đăm chiêu nhìn quanh, thì bất ngờ có ai đó nhẹ nhàng véo má cô.

"Tập trung vào."

Cô quay đầu lại, tầm nhìn như xoay tròn trong kính vạn hoa, cô dường như đang nằm trên giường, Kha Dục đang chống tay trên người cô, tay anh luồn vào trong váy đồng phục của cô, nâng lên áo, nhẹ nhàng vuốt ve bụng mềm mại của cô.

Giường mềm mại như một đám kẹo bông gòn.

Cả cơ thể cô như đang chìm dần vào trong đó.

Gối tan chảy, dòng nước đường dính chảy vào tai lẫn mắt cô.

Cô cố gắng nhìn anh, nhìn Kha Dục trong bộ đồng phục, mơ màng hỏi anh sao lại xuất hiện ở đây.

Trong tiềm thức cô vẫn nhớ rằng, Kha Dục chưa bao giờ đến nhà cô.

Váy đã bị kéo lên đến đùi, những ngón tay dài của anh tiến thẳng vào quần lót, bắt đầu vuốt ve phần nhô lên dưới lớp vải.

Giọng của Kha Dục nhẹ nhàng như bong bóng bị vỡ, âm thanh của anh lơ lửng bên tai cô.

"Trong phòng của em?"

Cô xoay người, hổn hển, nghe thấy Kha Dục nói thêm: "Không phải em từng nói muốn làm chuyện này với anh trong phòng, trên giường của em sao?"

Bên ngoài, tiếng lá cây xào xạc trong gió, nếu lắng nghe kỹ còn có thể nghe thấy những tiếng động từ bên ngoài phòng, tiếng dép lê trên sàn, những cuộc trò chuyện rất nhỏ giữa bố mẹ.

Những âm thanh tần số thấp này như tiếng muỗi vo ve, làm phiền tâm trí như nhắc nhở cô rằng, cô đang ở trong một hoàn cảnh đầy mâu thuẫn kỳ lạ.

Cô vùng vẫy muốn Kha Dục buông mình ra, nhưng miệng đã bị ai đó bịt chặt.

Kha Dục nhét hai ngón tay vào miệng cô, đầu ngón tay vuốt ve lưỡi cô, mơn trớn tỉ mỉ trong khoang miệng với nướu răng. Khi cô chuẩn bị cắn ngón tay của anh, ngón tay đã được thay thế bằng lưỡi.

Kha Dục đang hôn cô.

Quần lót bên dưới bị kéo ra, ngón tay dài vừa mới được bôi trơn bởi lưỡi đã trực tiếp đẩy vào âm đ.ạo của cô.

Không có cảm giác khó chịu hay đau đớn.

Chỉ cảm thấy như mình càng lúc càng chìm sâu vào dòng nước đường, khi cảm giác dày đặc ngọt ngào sắp tràn qua mũi, ngón tay trong âm đạ.o đột nhiên biến thành lưỡi.

Cô nhận thấy mình trở nên vô cùng nhạy cảm.

Thịt mềm mại bị đầu lưỡi mềm mại cọ xát, mỗi cơn nhói nhè nhẹ trên da thịt đều được cảm nhận rõ ràng, đầu lưỡi xoay tròn trong thành âm đ.ạo, hút và cọ xát, lỗ âm đ.ạo phồng lên, chảy ra những giọt nước ấm áp.

Lâm Hỉ Triều cố gắng mở mắt ra, khi nhận thức quay lại trong giây lát, cảnh vật trước mắt biến đổi, cô không biết mình đang ở đâu.

Sao cô lại bị ôm vào lòng từ phía sau, trong tư thế nằm nghiêng, bụng dưới của cô bị vòng tay từ người phía sau ôm chặt.

Đầu cô gối lên chiếc gối, mũi cô ngửi thấy không còn là mùi nước đường nữa, mà là mùi hương nắng ấm áp sau khi được phơi khô nhiều lần dưới ánh mặt trời.

Cảm giác nóng rát căng tức ở lỗ âm đ.ạo không thể bỏ qua, dương v.ật cương cứng đang kẹp giữa mông cô, thân dương v.ật cọ xát vào mông cô, ngay lập tức khiến da gà nổi lên.

Cảm giác này như được phóng đại trong cơn mơ màng, sự thoải mái cũng được khuếch đại.

Giống như khi được mát-xa, dương v.ật ép vào môi âm h.ộ, cọ xát

thân cương cứng vào âm vật, di chuyển nhẹ nhàng giữa hai đùi cô.

Nước nhờn tràn đầy thân dương v.ật, âm thanh trượt trong đùi vang lên, nghe giống như tiếng nuốt nước bọt trong miệng.

Miệng cô cũng bắt đầu tự động tiết nước bọt, Lâm Hỉ Triều nghiêng người, khép hờ mắt, hít thở không ổn định kẹp chặt hai chân.

Trong đầu cô hiện lên vài hình ảnh.

Bị ôm, nằm, đứng, từ phía sau hay đối mặt, cảm giác đau đớn từ sâu trong âm đ.ạo, mặc dù cô vẫn còn mơ màng nhưng cơ thể vẫn nhạy cảm nhớ lại cảm giác bị dương v.ật đâm vào sâu nhất.

Những hình ảnh đó lướt qua nhanh chóng, nhưng vẫn dừng lại ở Phù Thành, trong thời trung học.

Thiên Dụ Sơn, d10, phòng khách sạn mùa xuân trong chuyến đi chơi, cuối cùng lại trở về nhà mình.

Trên bàn trải ra tờ đề thi lớp 12, nhưng lớp 12 không có Kha Dục.

Ngay khi cô nghĩ đến điều đó, dương v.ật đã bắt đầu đâm sâu vào âm đ.ạo của cô, cô nghe thấy âm thanh thở dốc từ trên đầu mình, mái tóc bị hơi thở nóng bỏng của anh phả vào.

Lưng cô áp vào ngực anh, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ của tim anh, tim cô cũng đập nhanh hơn, lông mi rung động, nhưng cô kiềm chế không muốn mở mắt.

Dương v.ật đã tiến sâu vào một nửa, Lâm Hỉ Triều cảm nhận rõ hình dạng, thân dương v.ật cũng cương cứng như đầu dương v.ật, gân xanh nổi lên, cọ xát vào thành âm đ.ạo mềm mại, dần dần mở rộng từng nếp gấp.

Cảm giác tê dại chạy dọc sống lưng, như dòng điện, nổ tung trong

não cô.

Như con sâu đang cắn vào tim cô, cô không thể không rên lên.

"Em tỉnh rồi à?"

Giọng nói của Kha Dục vang lên, tay anh nắm chặt hông cô, hông anh hạ thấp, dương v.ật cọ xát vào âm đạ.o xoay tròn.

Đầu dương v.ật cọ xát vào thành âm đ.ạo, anh rút ra một chút, nhìn vào độ ẩm của âm đ.ạo cô, rồi lại đẩy sâu vào.

Cằm anh chạm vào đỉnh đầu cô, Kha Dục lại hỏi: "Anh làm em thức giấc à?"

Lâm Hỉ Triều khẽ "ừm" rồi lắc đầu, vùi mặt vào gối.

Cô vẫn mặc chiếc áo không tay của Kha Dục, khi nằm nghiêng, áo trễ xuống để lộ xương quai xanh và ngực, làn da trắng nõn chấm đầy những vết hôn với dấu răng.

Đùi trong của cô cũng có, vài vết mới được thêm vào lúc nãy, khi Kha Dục hôn lên, Lâm Hỉ Triều chẳng có phản ứng gì.

Kha Dục cúi xuống hôn lên tóc cô.

Anh bắt đầu nhấp nhịp nhàng, lực nhỏ mà hành động chậm, so với tối qua, có thể gọi là nhẹ nhàng.

Dương v.ật cọ xát trong những cú nhấp nhỏ, tập trung vào việc kích thích điểm nhạy cảm trong âm đ.ạo, thân dương v.ật được bao bọc bởi lớp thịt mềm mại, mỗi lần cọ xát lại được kích thích, túi tinh căng cứng chạm vào mông cô mỗi khi anh đẩy vào, nước nhờn bắt đầu chảy ra từ chỗ giao nhau giữa hai người.

Những tiếng rên nhẹ phát ra từ gối.

Cơ thể cô nằm nghiêng, lộ rõ đường cong mông đầy đặn, làn da hồng hào như quả đào, nhưng giữa đó lại có một cây dương v.ật cương cứng lớn đang ra vào. Lỗ âm đ.ạo chặt chẽ ôm lấy thân dương v.ật, nuốt vào rồi lại nhả ra những dòng dịch trong suốt.

Kha Dục tăng tốc độ, hông anh nhịp nhàng đẩy vào, dương v.ật lớn liên tục ra vào âm đ.ạo, tạo nên những tiếng rên rỉ, nước nhờn chảy ra, hòa với âm thanh cọ xát của hai cơ thể.

Một cuộc điện thoại bất ngờ vang lên.

Nghe tiếng chuông, có vẻ là điện thoại của Kha Dục, nhưng cả hai đều không để ý, vẫn chìm đắm trong cuộc làm tình nồng nhiệt này.

Cho đến khi chuông tắt rồi lại vang lên lần thứ hai.

Lâm Hỉ Triều bị tiếng chuông inh ỏi làm tỉnh táo hoàn toàn, nhận thức hoàn toàn quay trở lại. Cô nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ của Kha Dục. Khi cô vừa tỉnh, dương v.ật trong âm đ.ạo đã bắt đầu ra vào mạnh mẽ.

Ngực cô rung chuyển theo từng cú nhấp, đầu ngực cọ xát vào lớp áo làm cô cảm thấy ngứa ngáy.

Cô nhớ rằng tối qua Kha Dục đã xuất tinh ba lần, sau đó khi cả hai tắm cùng nhau dưới vòi sen, anh còn làm thêm một lần nữa.

Sao mới sáng sớm lại bắt đầu nữa rồi?

Tiếng chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên.

Lâm Hỉ Triều không thể không nhắc nhở anh bằng giọng khàn khàn: "Kha Dục, điện thoại."

Kha Dục dừng lại, thở hổn hển, cau mày, có chút khó chịu, anh với

tay ra phía trước để lấy điện thoại, dương v.ật vẫn tiếp tục nhấp nhẹ trong âm đ.ạo cô.

Vừa nghe điện thoại, vừa tiếp tục nhấp như vậy khiến cô không muốn chút nào, cô cố gắng né tránh, nhưng Kha Dục giữ chặt hông cô tiếp tục đẩy vào.

"Alo." anh nhận cuộc gọi, cố gắng kiềm chế giọng nói.

Bên kia là Trình Khấu Bạc đang muốn đến lấy xe của anh ta, giọng nói to lớn vang lên một tràng dài.

Kha Dục vừa nghe điện thoại, vừa cọ xát nhẹ dương v.ật trong âm đ.ạo cô, đầu dương v.ật liên tục đụng vào những nếp gấp mềm mại bên trong.

Lâm Hỉ Triều kéo chăn lên, che kín mặt.

Có lẽ vì căng thẳng, thành âm đ.ạo không ngừng co bóp, ép chặt dương v.ật bên trong.

Anh không kìm được mà thở hắt ra một tiếng, giọng anh khẽ run rẩy.

Bên kia điện thoại, Trình Khấu Bạc bỗng dưng im lặng một chút.

Rồi anh ta hỏi: "Cậu đang nũng nịu với tôi đấy à?"

Kha Dục: "..."

Anh thở sâu, để điện thoại lên vai, cúi xuống hỏi Lâm Hỉ Triều muốn ăn sáng gì.

Người trong chăn không định trả lời anh, Trình Khấu Bạc ở đầu dây bên kia lại tiếp tục hét lên: "Đã mấy giờ rồi! Cậu ăn trưa đi, thiếu gia!"

Kha Dục đã chịu hết nổi, dập điện thoại, ném sang một bên, rồi bế Lâm Hỉ Triều lên đặt cô vào tư thế quỳ gối.

"Em yêu, anh sẽ làm nhanh thôi."

Rồi anh giữ chặt hông cô, dương v.ật mạnh mẽ đâm sâu vào.

Lâm Hỉ Triều không kịp chuẩn bị, cơ thể đổ sụp xuống giường, còn chưa điều chỉnh được tư thế thì Kha Dục đã bắt đầu nhịp nhàng nhấp mạnh vào cô.

Hông anh đẩy mạnh, thân dương v.ật lớn cuối cùng cũng lấp đầy âm đ.ạo, đẩy đến tận cùng, tiếng da thịt va chạm kêu vang đều đặn, nước nhờn bị đẩy ra khỏi âm đ.ạo, phát ra tiếng nước bắn tung tóe.

Đôi chân của Lâm Hỉ Triều bắt đầu run rẩy, đêm qua đã khiến cô kiệt sức, còn chưa hồi phục hoàn toàn, bây giờ lại phải chịu đựng sức nặng của Kha Dục đè xuống.

Cô bị đẩy ngã xuống giường, lại bị Kha Dục kéo lại, ép vào hông anh, đầu dương v.ật xoay tròn, kích thích điểm nhạy cảm bên trong âm đ.ạo, thành âm đ.ạo không ngừng co thắt, gò bó lấy thân dương v.ật, liên tục đẩy vào rồi rút ra, chỉ vài lần thôi, âm đ.ạo đã bắt đầu co thắt mạnh.

Mới ngủ dậy nên cơ thể cô trở nên cực kỳ nhạy cảm, mỗi một điểm nhạy cảm đều bị kích thích đến mức tê dại, chỉ cần một chút động tác mạnh, cô đã không chịu nổi.

Trong đầu vẫn còn mơ hồ, cô chôn mặt vào gối, cắn chặt mép chăn, cùng nhịp với sự thúc đẩy của Kha Dục, rên rỉ không rõ lời.

Căn phòng với rèm cửa kín mít, tối tăm đến mức không thể nhận ra thời gian.

Kha Dục, người đang nằm trên giường, thở hổn hển, một chân quỳ trên giường, hông liên tục thúc vào Lâm Hỉ Triều, nhấp mạnh hơn nữa, từng cú va chạm vang lên tiếng bôm bốp.

Dương v.ật đẩy mạnh vào trong âm đ.ạo, mỗi cú đẩy lại cọ xát vào thành âm đ.ạo, với từng động tác nhanh hơn của Kha Dục, phần đầu dương v.ật càng lún sâu vào những nếp gấp ướt át tạo ra cảm giác khoái lạc không thể cưỡng lại.

Kha Dục kéo tay Lâm Hỉ Triều, đưa đầu gối lên trước gần như đè cô xuống, với tư thế này anh nhấp mạnh vào vài chục lần, Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên, trước mắt bừng sáng những mảnh vụn lấp lánh, cô thở dốc, ngực nhảy lên khỏi áo, lắc lư theo nhịp điệu.

Hông anh đập mạnh vào mông cô, da thịt mềm mại rung lên, âm đ.ạo tiết ra chất nhờn trắng đục, túi tinh đập vào khiến chất nhờn bắn ra thành từng sợi mảnh, mỗi cú đẩy càng ngày càng sâu, Lâm Hỉ Triều run rẩy, yếu ớt khóc nấc lên, Kha Dục thả tay cô ra chuyển sang giữ chặt eo cô.

Cơn khoái cảm mãnh liệt đè nén lại ập đến, dương v.ật trong âm đ.ạo đâm mạnh vào những điểm mềm mại nhất, đầu dương v.ật cọ xát, cô cố gắng trốn tránh nhưng lại bị Kha Dục giữ chặt, nhấp mạnh vào không biết bao nhiêu lần.

"Ha... ừm..."

Lâm Hỉ Triều bị đẩy sụp xuống, bụng không ngừng co rút, xương chậu rung lên, âm đ.ạo chảy ra những dòng nước nóng bỏng.

Kha Dục dừng lại, thở chậm lại rồi cuối cùng rút ra, khẽ hôn lên tai cô.

"Em ngoan lắm."

Trong phòng tắm, Lâm Hỉ Triều một mình tắm rửa.

Khi xuống giường, hai chân cô cảm giác như vừa chạy 800 mét, đùi trong căng cứng, cô đi đứng không vững.

Quá mệt mỏi.

Từ tối qua đến giờ, cô hoàn toàn hiểu được sức mạnh mà Kha Dục đã kìm nén trong một, hai năm qua.

Hơi nước bốc lên xung quanh cơ thể, nước nóng xối xuống đôi chân, cô cuối cùng cũng tỉnh táo lại, đầu óc bất chợt nhớ lại giấc mơ sáng nay.

Kha Dục làm tình với cô trong phòng ngủ của cô khi còn học lớp 12.

...

Lâm Hỉ Triều mím môi, mắt khép hờ, đưa tay lau nước trên mặt.

Kha Dục cũng tắm trong phòng ngủ chính, khi ra ngoài, anh định dọn dẹp giường chiếu thì chuông cửa reo, anh tiện tay lấy chiếc áo thun mặc vào, đi ra mở cửa.

Trình Khấu Bạc đang đứng ngoài cửa, tay xách theo hai, ba túi lớn, vừa thấy anh đã bắt đầu than vãn.

"Tôi nói cậu đừng quá đáng như vậy, cậu có người yêu không chỉ mượn xe của tôi, sáng sớm lại bắt tôi mua đồ cho bạn gái cậu mang đến ăn trưa." Trình Khấu Bạc nhìn anh đầy nghi ngờ, hỏi: "Tôi nói cậu học cái này từ ai vậy? Yêu đương mà cứ bắt anh em mình phục vụ cậu suốt thế hả?"

Kha Dục nhận lấy túi đồ từ tay anh ta, tâm trạng khá tốt, uể oải nói một câu "Cảm ơn." rồi thuận tay ném chìa khóa xe lại cho Trình Khấu Bạc: "Cậu về đi."

Nói xong anh định đóng cửa.

Trình Khấu Bạc bám vào khung cửa, ngạc nhiên nói: "Cậu không để tôi vào uống một ly nước sao?"

Từ bên trong nhà, có tiếng cô gái gọi Kha Dục, giọng mềm mại không rõ ràng.

Kha Dục đáp lại một tiếng, vỗ vỗ vào cửa bảo Trình Khấu Bạc vào nhà, rồi cầm túi quần áo đi vào phòng.

Trình Khấu Bạc cười cười, lắc lắc chìa khóa xe rồi bước vào nhà.

Quần áo là do sáng nay Kha Dục tỉnh dậy, nhắn tin nhờ em gái của Trình Khấu Bạc mua giúp.

Anh nghĩ đến việc chiếc váy của Lâm Hỉ Triều bị anh làm nhàu nhĩ, lại nhớ Trình Khấu Bạc sẽ đến lấy xe, nên tiện thể nhờ mua luôn một bộ. Chuyện này có gì to tác đâu.

Nhưng Trình Khấu Bạc cảm thấy thằng em này không chỉ tự mình ra lệnh, còn đòi hỏi cả nhà anh em phải làm theo, vốn dĩ chẳng ai gấp rút chuyện này, nhưng giờ thì lại phải đến xem bạn gái của thằng em này là ai.

Đợi mãi, cuối cùng Kha Dục mới dẫn Lâm Hỉ Triều ra ngoài, lúc Trình Khấu Bạc quay đầu nhìn, ban đầu thấy hơi thất vọng.

Có lẽ cái cách Đàn Kiết An miêu tả khiến anh ta mong đợi quá nhiều, nhìn kỹ lại thì chỉ là một cô gái nhỏ xinh xắn thôi, không có gì đặc biệt.

Nhưng trong đám bạn của họ thì gái xinh đâu có thiếu, nhất là đám bạn quanh anh ta, chưa bao giờ thiếu những cô em xinh đẹp, kiểu cách thì rất đồng nhất, thích những cô nàng trưởng thành, biết chăm chút và tự tin. Thậm chí cả những cô bé đang học trường

quốc tế hay đại học điện ảnh, mới mười bảy, mười tám tuổi mà đã rất hiểu cách ăn mặc, biểu lộ bản thân một cách chững chạc.

Vậy nên, từ góc nhìn của anh ta...

Lâm Hỉ Triều có vẻ hơi nhạt nhòa.

Nhưng ngay sau đó, anh ta nhìn thấy Kha Dục chỉ đi vài bước, đã nắm chặt tay cô gái, mười ngón đan chặt vào nhau.

Anh ta thay đổi suy nghĩ ngay lập tức.

Hầy, có lẽ lúc còn trẻ, anh ta cũng từng thích những mối tình thuần khiết, ngọt ngào như thế này.

Trình Khấu Bạc giơ tay lên vẫy vẫy Lâm Hỉ Triều, chào hỏi: "Chào em gái."

Lâm Hỉ Triều ngẩn người ra, gật đầu nhẹ.

Lúc còn ở trong phòng, cô đã nghe Kha Dục nói bạn anh sẽ đến, nhưng nguyên văn là "Bạn anh có thể hơi khùng khùng, em đừng bận tâm."

Lâm Hỉ Triều quan sát kỹ Trình Khấu Bạc một chút, anh ta trông không cùng độ tuổi với bọn cô, và cách anh ta gọi "em gái" nghe hơi có chút sến sẩm.

Cô cười nhẹ nhàng, rồi nhanh chóng quay đi.

Trình Khấu Bạc cảm thấy mình hơi bị lạnh nhạt, nhất là khi Kha Dục ở bên cạnh cũng không nói gì thêm, chẳng có ý định giới thiệu gì cả.

Anh ta ngượng ngùng xoa đầu, lấy điện thoại ra lướt qua cho đỡ buồn.

Lâm Hỉ Triều bị Kha Dục kéo đến quầy bếp để uống nước, Kha Dục rót cho cô một cốc đầy, cô uống vài ngụm rồi không uống nữa, phồng má nuốt xuống rồi đưa cốc lại cho anh, phần còn lại Kha Dục uống hết.

Các hộp cơm trưa mang về được Kha Dục lần lượt mở ra, Lâm Hỉ Triều ngồi buộc tóc, những sợi tóc lòa xòa trước mặt, Kha Dục vừa tháo đũa vừa gạt tóc cho cô, xong xuôi thì đưa đũa cho cô, chăm sóc cô tỉ mỉ từng chút một.

Trình Khấu Bạc luôn theo dõi bằng khóe mắt.

Ồ, thì ra thiếu gia yêu đương mà lại chu đáo như vậy, cái cách tận tình này không thua gì một nhân viên phục vụ vàng ở nhà hàng.

Anh ta lắc đầu, lẩm bẩm vài câu.

Kha Dục nhận một cuộc gọi, là từ người giúp việc thông báo sắp đến nhà, anh cúp máy rồi đứng dậy vào phòng ngủ dọn dẹp tàn tích từ đêm qua.

Lúc này, chỉ còn lại Lâm Hỉ Triều ngồi ăn trưa.

Trình Khấu Bạc không ngồi yên, bước lại gần bắt chuyện, chống tay lên lưng ghế hỏi: "Em gái, em học ở gần đây à?"

Lâm Hỉ Triều vừa nhai thức ăn vừa ngập ngừng gật đầu: "Vâng, em học ở Quốc Đại ngay gần đây."

"Gần nhỉ, học ngành gì vậy?"

"Truyền thông."

Trình Khấu Bạc gật đầu, nói "Ngành đó tốt đấy."

Anh ta lại hỏi: "Lần trước em đến nhà hàng nhà anh, đồ ăn có ngon

không?"

Lâm Hỉ Triều à một tiếng, chưa kịp phản ứng lại.

"Chính là lần em gặp." Anh hơi nghiêng đầu, ngụ ý ám chỉ Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều hiểu ra, cười đáp: "Cũng ổn ạ."

Cuộc trò chuyện không có nhiều nội dung, anh ta hỏi một câu, cô đáp một câu, vẻ mặt ngoan ngoãn, dịu dàng.

Trình Khấu Bạc gật đầu hai lần, trò chuyện vài câu cũng hiểu được phần nào tính cách của cô gái này, cũng nhận thấy cô có chút không thoải mái, anh ta vỗ nhẹ lên lưng ghế rồi quay lại ghế sofa ngồi, chờ Kha Dục ra để chào tạm biệt.

Lâm Hỉ Triều ngồi một mình từ từ ăn, thì nhận được cuộc gọi từ Kiều Phái Ý.

Đầu dây bên kia nói Khúc Hân đang khóc lóc ở ký túc xá, khóc đến trời đất tối sầm.

"... Cậu ấy bị sao thế?"

"Cãi nhau với bạn trai, ôi trời đủ thứ chuyện lộn xộn, kêu khóc làm mình đau đầu." Kiều Phái Ý than phiền vài câu rồi hỏi: "Cậu khi nào về đây? Đêm qua cậu nói đi sang nhà bạn cơ mà?"

Tuần sau là Quốc Khánh, mai còn phải đi học bù, Lâm Hỉ Triều cắn nhẹ đũa, ngẩng lên thì thấy Kha Dục vừa từ phòng ngủ bước ra.

Nhìn anh, trong đầu cô tự nhiên hiện lên đủ loại hình ảnh. Cả đêm cô không được nghỉ ngơi, cảm giác người rã rời, rối bời không thể suy nghĩ thông suốt nên giờ rất muốn có chút thời gian riêng tư.

Lâm Hỉ Triều ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Mình ăn xong sẽ về."

Kha Dục liếc nhìn cô, rồi quay sang nhìn Trình Khấu Bạc ngồi trên sofa, hỏi: "Sao cậu vẫn chưa đi?"

"Đi đây đi ngay đây."

Trình Khấu Bạc lười nhác đứng dậy, xoay xoay chìa khóa xe trong tay, bước về phía cửa.

Khi đi ngang qua Kha Dục, anh ta mới để ý thấy trên cổ Kha Dục có vài dấu răng đỏ mờ.

Chậc chậc.

Trình Khấu Bạc lại lắc đầu.

...

Bước ra ngoài, điện thoại của anh ta hiện lên tin nhắn từ em gái là Trình Tinh Nghê đang hỏi thăm về Kha Dục.

Anh ta cười, gõ vài chữ đáp lại: [Bạn gái của cậu ấy...]

Trình Khấu Bạc dừng lại, cố nhớ ra cái tên rồi tiếp tục gõ.

[Bạn gái của cậu ấy, có cảm giác giống với người nào đó... Ừm, giống Ôn Đình?]

Trình Tinh Nghê đáp lại sau một lúc: [Thật thú vị.]

Trình Khấu Bạc không mấy quan tâm đến những chuyện này, anh ta gửi lại một dấu hỏi chấm.

Khi thang máy mở ra, điện thoại lại nhận được tin nhắn.

[Ôn Đình và Kha Dục từng đi cùng một nhóm thi đấu ở Na Uy, lúc

học trung học hai người học cùng một lớp, bây giờ cũng học cùng một trường đại học, bạn gái của Kha Dục lại có phong cách giống Ôn Đình, anh không thấy thú vị sao?]

Chương 81: Thẳng thắn

Sau khi ăn xong, Kha Dục đưa Lâm Hỉ Triều trở lại trường.

Xe của anh là một chiếc G63 đã được nâng cấp với bộ kit Brabus, màu xám xi măng, trông rất mạnh mẽ, khiến Lâm Hỉ Triều phải vất vả lắm mới leo lên được xe.

Kha Dục nhìn cô ngồi ở ghế phụ, rồi liếc nhìn về phía ghế sau.

Thực ra, không gian ghế sau của chiếc G - Class rất chật chội, nhưng anh đã bỏ ra số tiền lớn để nâng cấp, khiến mức độ thoải mái tăng lên một bậc.

Anh bất chợt nhìn cô rất lâu, sau đó quay đầu lại và bắt gặp ánh mắt trong veo của Lâm Hỉ Triều.

"...Em có muốn..."

Chưa kịp nói hết câu, Lâm Hỉ Triều đã giận dữ ném túi quần áo của cô vào người anh. Kha Dục "a" lên một tiếng, rồi nuốt lại những lời còn dang dở.

Anh xoa trán cười, rồi bậm môi phát ra một tiếng "bặc" nhẹ.

Chiếc xe bắt đầu nổ máy, anh không nói thêm gì nữa.

Chỉ qua một đêm ngắn ngủi, tâm trạng khi đến và khi rời đi đã hoàn toàn khác biệt. Gió lạnh từ điều hòa trong xe thổi nhè nhẹ, Lâm Hỉ Triều nắm chặt tay, im lặng.

Khi ở trên giường chẳng cần phải nói lời nào, cơ thể vẫn cứ gần gũi theo bản năng, dùng sự hỗn loạn của cảm xúc để che giấu những phút giây tỏ bày đầy bối rối.

Nhưng đến thời điểm này, trước khi quay lại trường, giữa lúc đầu óc mơ hồ, cô có vài lời muốn nói với Kha Dục.

Xe dừng chờ đèn đỏ.

Lâm Hỉ Triều hạ cửa sổ xe, kêu Kha Dục tắt điều hòa đi, vì nhiệt độ bên ngoài rất dễ chịu.

Kha Dục làm theo, anh cũng hạ cửa sổ phía mình.

Trong khoảnh khắc đó, làn gió mát ùa vào, mát rượi cả gương mặt.

Những tán lá bên đường bị gió cuốn xuống, người quét đường dùng chổi quét từng nhịp đều đều — soạt — soạt.

Đã là đầu thu rồi.

Lâm Hỉ Triều chớp chớp mắt, tay chống lên cửa sổ nói: "Sáng nay em đã mơ một giấc mơ."

Đèn xanh xe tiếp tục chạy.

Kha Dục liếc nhìn cô: "Mơ gì vậy?"

"Em mơ thấy đã lên lớp 12 rồi, anh vẫn kéo em làm chuyện đó trong phòng em, bố mẹ em ở ngoài mà anh chẳng thèm quan tâm."

"Anh quá đáng thật."

Kha Dục khẽ cười, ngón tay gõ nhẹ từng nhịp lên vô lăng, anh bỏ qua khoảng thời gian trống vắng ấy, theo lời Lâm Hỉ Triều hỏi: "Lớp

12, khi nào?"

"Chắc là vào mùa hè, trong kỳ nghỉ."

Lâm Hỉ Triều vén tóc sau tai: "Dây leo ngoài kia xanh ngát cả rồi."

Cô im lặng một lúc, rồi quay sang hỏi Kha Dục: "Anh đã bao giờ nghe về lý thuyết trại hè chưa?"

Kha Dục lắc đầu.

Lâm Hỉ Triều cũng không định giải thích.

Cô cào nhẹ vào mép váy, ngập ngừng nói: "Thực ra, trong suốt năm lớp 12... em thường nghĩ về anh trong những tình huống cụ thể."

"Tình huống nào?"

"Một vài chi tiết nhỏ."

Lâm Hỉ Triều nói: "Chúng ta bắt đầu từ mùa hè và kết thúc vào mùa đông, thực ra cũng chẳng quen nhau được bao lâu. Khi em nghĩ về anh, cảm giác đó rất giống khi em mới chuyển tới trường THPT Số 1, em không quen, cũng có chút mâu thuẫn."

Kha Dục tối qua đã nói anh không hối hận, nên cô cũng quyết định nói thật: "Sau khi chia tay, em có nghĩ về anh, nhưng em chưa từng nghĩ chúng ta sẽ có tương lai. Anh chuyển về Bắc Kinh rồi, anh sẽ không xuất hiện nữa. Nếu không có những bức ảnh kia, thì có lẽ em đã quên anh rồi."

Đèn đỏ xe lại dừng.

Kha Dục quay đầu nhìn cô, đôi mắt hạnh nhân trong trẻo, là dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

"Em sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, vẫn rất theo quy củ, ở đại học em sẽ hẹn hò với một anh chàng bình thường, đúng như mẫu hình lý tưởng mà người ta vẫn nói." Lâm Hỉ Triều ngừng lại, chậm rãi nói: "Có lẽ như thế, em sẽ tiến về phía trước."

Thời gian sẽ cuốn trôi tất cả, sau khi rời khỏi cái "trại hè" THPT Số 1 ở Phù Thành, cô sẽ không mắc kẹt trong mối tình ngắn ngủi vài tháng mà không tiến lên nữa.

Cuộc sống sau kỳ thi đại học cần được làm mới, nếu không có Kha Dục, cô cũng sẽ bắt đầu một tương lai sáng lạn.

Chỉ là, không quá rực rỡ mà thôi.

Kha Dục thở dài, nửa thật nửa đùa nói: "Anh giận ghê đấy."

"Anh cũng đoán em như thế, đúng không?"

Lâm Hỉ Triều lén nhìn anh, nhưng không cảm thấy anh giận: "Nếu không thì anh đã không chụp ảnh em từ ngày đầu tiên rời đi, cũng không gọi điện cho em."

...

Khi điểm thi đại học được công bố và đăng ký nguyện vọng, có vài trường đại học đã gọi điện mời gia đình cô đăng ký, một trường đại học ven biển có xếp hạng thấp hơn một chút đã đưa ra điều kiện rất ưu đãi.

Cô đã bàn bạc với bố mẹ, cũng từng do dự trong giây lát vì sự ưu đãi đó, nhưng khi tin tức này truyền đến tai người khác, không hiểu sao lại trở thành cô sẽ đăng ký vào một trường đại học ở miền Nam.

Tối hôm đó, cô nhận được một cuộc điện thoại lạ.

Phía đầu dây bên kia, chỉ có những tiếng thở rất chậm và nặng nề.

Lúc đó, trên bàn học của cô là những bức ảnh đã được bọc nhựa xếp chồng lên nhau, ngoài cửa sổ là tiếng ve kêu ồn ào, kèm theo vài tiếng sấm mùa hè.

Làn gió lạnh từ điều hòa nuốt chửng mùi nồng nặc của dầu hoa nhài, muỗi thì đang cắn cô.

Nhưng tai cô vẫn nghe tiếng rè rè của sóng điện từ, vẫn là sự im lặng.

Trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh Kha Dục hẹn hò với cô, dù là trong xe của chú Triệu bảo cô cố gắng học hành, hay khi đi thi ở Bắc Kinh, anh đã gọi điện đặc biệt để động viên...

Nhưng cô chưa bao giờ hứa hẹn, phải không?

Cuộc đối thoại không lời này, 30 giây sau đã bị phía đầu dây chủ động ngắt.

Sự liên lạc chủ động sau một năm rưỡi, lại bắt đầu từ một hiểu lầm.

"Kha Dục."

Chiếc xe dừng lại trước cổng trường, Lâm Hỉ Triều nhìn ra ngoài cửa sổ, vào tên trường màu đỏ, thở dài: "Thực ra trước đó, em đã đăng ký nguyện vọng vào Bắc Kinh rồi."

Kha Dục im lặng, năm ngón tay nắm vô lăng dần siết chặt: "Ừm."

"Khi đó em đã nghĩ."

"Nghĩ gì?"

Gió cuốn lên mái tóc của Lâm Hỉ Triều, trước mắt cô là khung cảnh thu heo hút, nhưng trong đầu lại là một màu xanh biếc.

Cô nói: "Mùa hè đã bắt đầu rồi, có lẽ chúng ta có thể làm quen lại từ đầu, với một diện mạo hoàn toàn mới."

Khi Lâm Hỉ Triều trở về ký túc xá, Khúc Hân vẫn đang khóc sụt sịt, hai mắt đỏ hoe như thỏ.

Kiều Phái Ý và Hà An Hòa đều ngồi bên cạnh, tay chống cằm, nhìn với vẻ thờ ơ.

Cô vừa bước vào phòng, mọi người đã lao vào kể chuyện một cách ồn ào, Lâm Hỉ Triều nghe lướt qua cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Tóm lại là—Tiêu Trạch có thể đã ngoại tình và còn bị Khúc Hân bắt tại trận.

"Trong lúc anh ta tắm, tớ đã lén xem điện thoại của anh ta, thì ra đó giờ anh ta vẫn luôn tán tỉnh người khác trên WeChat." Khúc Hân nói trong tiếng nấc: "Con nhỏ đó còn là con gái của giảng viên lớp anh ta nữa, thật là kinh tởm!"

Kiều Phái Ý cười khẩy: "Rõ ràng là ông xã của cậu tởm hơn, cậu nhìn lại đoạn chat cậu chụp xem, anh ta chưa bao giờ thừa nhận rằng đang yêu cậu, anh ta nói mình đang độc thân để lừa cả hai bên luôn đó chứ."

Khúc Hân chỉ biết Tiêu Trạch đang bận với dự án mới của giảng viên lớp anh ta, anh ta nói mình bận chết đi được, nhưng hóa ra anh ta lại bận tán tỉnh con gái của giảng viên.

"Cậu đừng làm tớ buồn nôn, đừng nói từ ông xã nữa, tớ muốn nôn lắm rồi." Khúc Hân thực sự làm động tác muốn nôn, ôm ngực, cảm thấy buồn nôn không chịu nổi.

Hà An Hòa xen vào: "Chiêu này giống hệt chiêu của người yêu cũ của tớ, đừng nôn nữa, hết cứu rồi, cho vụ này vào dĩ vãng luôn đi."

Kiều Phái Ý cười khúc khích, cô ấy dùng ngón chân đá nhẹ ghế của Hà An Hòa: "Thế cậu dẫn người ta qua Thanh Hoa đánh ghen đi, dù sao cậu cũng có kinh nghiệm, cậu giỏi mà."

Hà An Hòa cười mắng: "Cậu muốn bị tớ đánh à?"

"Ê, sao cậu lại thay quần áo rồi?"

Hà An Hòa quay đầu lại chú ý đến Lâm Hỉ Triều: "Tớ nhớ hôm qua cậu không mặc cái này mà?"

Ánh mắt của mọi người lập tức dồn về phía cô, Lâm Hỉ Triều vô thức che ngực lại, cổ áo của cô không rộng lắm, nhưng chỉ cần thấp thêm chút nữa là có thể thấy được dấu hôn đỏ mà Kha Dục để lại.

Hành động này trong mắt người khác, quả thực giống như "giấu đầu lòi đuôi".

Ánh mắt của Kiều Phái Ý lập tức thay đổi, cô trêu chọc hỏi: "Ui, hôm qua tớ chưa hỏi nhé, cậu đến nhà bạn nam hay bạn nữ thế?"

"Ui." Khúc Hân giọng khàn khàn, vừa lau nước mắt vừa tiếp lời: "Áo này của cậu đẹp ghê, Hỉ Triều, cậu đủ tiền mua luôn hả?"

"Ui." Hà An Hòa: "Tớ cũng chẳng biết mình ui cái gì, nhưng cứ ui trước đã."

"Ui."

"Ui."

"Ui."

Lâm Hỉ Triều bị chọc đến không biết làm gì, cười ngượng rồi chạy trốn vào nhà vệ sinh, tiện thể nhắn tin cho Kha Dục nói mình đã về

ký túc xá.

...

Thời gian trôi qua, sáng mai còn có tiết học quan trọng, mọi người lên giường đi ngủ sớm.

Kiều Phái Ý xác nhận với Lâm Hỉ Triều về kỳ nghỉ Quốc khánh: "Cậu xem cậu có muốn đi với tớ không, anh trai tớ cũng tổ chức đám cưới vào mấy ngày đó, có thể tớ phải dậy sớm để giúp đón dâu, xong xuôi rồi tớ sẽ dẫn cậu đi chơi."

Lâm Hỉ Triều hơi do dự: "Tớ cảm thấy sẽ làm phiền mọi người, có gây phiền toái cho các cậu không?"

"Không đâu."

Hai người họ đang nói chuyện thì Khúc Hân đột nhiên hét lên: "Trời ơi, con nhỏ đó hẹn tớ gặp mặt!"

Lâm Hỉ Triều thắc mắc: "Con nhỏ nào?"

"Nhỏ trên WeChat của Tiêu Trạch đó."

"Ủa vụ gì vậy?" Kiều Phái Ý thấy thật khó hiểu: "Cậu còn kết bạn với nó nữa hả?!"

"Tớ cũng không định làm gì cả." Khúc Hân ngập ngừng: "Tớ chỉ muốn kết bạn với cô ấy, nói với cô ấy đừng để bị Tiêu Trạch lừa."

Khúc Hân gửi một vài đoạn chat vào nhóm ký túc xá: "Các cậu xem này, thái độ của cô ấy rất tốt, chỉ muốn hẹn tớ gặp mặt nói chuyện thôi."

Lâm Hỉ Triều cũng nhận được tin nhắn, cô mở ra xem, hai cô gái tuy có lời lẽ gay gắt, nhưng cả hai đều tập trung vào chỉ trích Tiêu

Trạch.

Rất lý trí, lý trí đến mức đồng lòng chống lại anh ta.

"Thế thì đi đi." Hà An Hòa trả lời: "Dù tớ thấy chẳng có ý nghĩa gì."

Khúc Hân: "Thế ai đi với tớ không?"

Trong phòng lập tức im lặng, mọi người đều im thin thít.

Khúc Hân đáng thương gọi: "Hỉ Triều?"

Cô ấy lại nhắn trong nhóm: "Hỉ Triều ơi."

"Đi—đi—với—tớ—nhé Hỉ Triều."

"Hỉ Triều à! Hỉ Triều Hỉ Triều Hỉ Triều!"

...

Chiều thứ tư không có tiết học.

Lâm Hỉ Triều vừa xử lý xong xuôi việc của câu lạc bộ, đã lập tức cùng Khúc Hân đi gặp cô gái kia, hai người hẹn nhau ở một quán Starbucks trong khu thương mại gần đó.

Lâm Hỉ Triều cũng không phải do bị ép buộc mà đi cùng, chỉ là Kha Dục sẽ đến đón cô đi ăn lẩu cháo, nên thời gian này vừa khớp.

Khi đến nơi, cô gái kia đã ngồi sẵn.

Nói chính xác, hai cô còn phải gọi cô ấy là chị, người vừa dịu dàng vừa thân thiện, biết hai cô còn nhỏ hơn nhiều, nên còn muốn mời hai cô uống nước.

Lâm Hỉ Triều ngồi đó buồn chán, cũng không định tham gia vào cuộc

trò chuyện.

Trước khi đến, cô đã bị Kiều Phái Ý dọa cho một trận, còn tưởng tượng ra nhiều cảnh đấu khẩu đầy kịch tính, nhưng hiện tại bầu không khí rất hòa hợp, hai người từ chuyện tình cảm chuyển sang bàn về vấn đề học thuật của Tiêu Trạch.

Khúc Hân nói chuyện một lúc lại bắt đầu than phiền cho bản thân, cô gái kia lại quay ra an ủi cô ấy.

Lâm Hỉ Triều ngồi bên cạnh, vừa cắn ống hút vừa khuấy đá, không chú tâm nghe lắm.

Kiều Phái Ý đã từng đùa hỏi cô, nếu gặp phải tình huống tương tự, cô sẽ làm thế nào?

Lâm Hỉ Triều khó mà tưởng tượng ra được, tất cả những kinh nghiệm tình cảm của cô đều đến từ Kha Dục, mặc dù hai người thường xuyên cãi vã, nhưng giữa họ chỉ có mâu thuẫn nội bộ, rất hiếm khi dính dáng đến người thứ ba.

Nếu có dính dáng, như chuyện của Trương Tề Thạc hay Hứa Căng Tiêu chẳng hạn, Kha Dục luôn giải quyết bằng cách rất "bất ngờ" và đầy quanh co phức tạp.

Thực sự rất đáng sợ.

Vì vậy, cô tin chắc rằng Kha Dục sẽ không để xảy ra tình huống này, cũng chân thành mong rằng sẽ không bao giờ kéo theo người thứ ba vào chuyện này.

Điện thoại báo tin nhắn từ Kha Dục, nói rằng anh đã xuất phát.

Cô cúi đầu trả lời: "Được."

Bàn đối diện có tiếng động nhẹ, có người khẽ đặt một chồng sách

xuống.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái ngồi xuống.

"Xin lỗi."

Có lẽ do nghĩ rằng động tác đặt sách của mình có hơi mạnh, cô gái nhẹ giọng xin lỗi trước khi ngồi xuống.

Lâm Hỉ Triều khẽ đáp lại: "Không sao," cũng vô thức quan sát cô ấy.

Tóc đen dài thẳng. Hai bên tóc được vuốt gọn ra sau tai, để lộ một gương mặt như vầng trăng thu sáng ngời.

Cô ấy vốn đeo một cặp kính không viền, khi ngồi xuống thì tháo ra, rồi khẽ nắn sống mũi, lộ ra vẻ mệt mỏi.

Người chị bên cạnh giới thiệu hai người với nhau: "Đây là đàn em của tớ, chúng tớ hẹn nhau đi ăn tối."

Cô gái đặt tay xuống, khóe môi khẽ nở nụ cười chào hỏi hai người ——

"Xin chào, mình là Ôn Thính."

Ôn, Thính.

Ánh mắt của Lâm Hỉ Triều khẽ động, cảm thấy tên của cô ấy rất hay.

Có lẽ đây là lần gặp cuối cùng, nên mọi người đều giới thiệu qua loa.

Khúc Hân nói tên mình, rồi đơn giản giơ tay chào: "Tên em với chị cũng khá giống nhau đấy."

Ôn Thính cười đáp lại, rồi quay sang nhìn Lâm Hỉ Triều, cô khẽ mỉm cười nói tên mình.

Khi nghe thấy tên cô, Ôn Thính hơi dừng lại, ánh mắt dừng lại trên hàng mi của cô, cho đến khi người chị bên cạnh lên tiếng gọi cô ấy, Ôn Thính mới giật mình cười nói tiếp.

"Cũng đến giờ ăn tối rồi."

Khúc Hân lướt điện thoại, quay sang hỏi Lâm Hỉ Triều: "Cậu nói cậu có hẹn ăn ngoài phải không?"

"Ừ." Lâm Hỉ Triều gật đầu: "Cậu về trường chứ?"

Khúc Hân nhìn quanh: "Tớ sẽ mua gì đó ăn trước gần đây thôi."

"Hôm nay cảm ơn cậu nhé Hỉ Triều." Cô ấy ôm cánh tay của Lâm Hỉ Triều: "Yêu cậu nhiều lắm nạ."

"Không có gì."

Điện thoại reo lên, Lâm Hỉ Triều nghe máy, hơi che chỗ mic thu lại: "Alo, Kha Dục."

Chiếc bàn tròn im lặng trong giây lát, đối diện có ánh mắt kín đáo nhìn sang.

Lâm Hỉ Triều như không nhận ra, đầu quay ra ngoài cửa hàng, cho đến khi cô nhìn thấy chiếc xe của Kha Dục đỗ bên đường.

"Ừm, em thấy anh rồi, em ra ngay đây."

Mọi người vẫn tiếp tục trò chuyện, cô tạm biệt họ một cách qua loa, lặng lẽ đeo ba lô lên bước ra ngoài.

...

Cánh cửa sổ lớn ngăn cách hai thế giới, Ôn Thính nhấp một ngụm cà

phê sữa, lặng lẽ quan sát qua những người đang cười nói bên dưới tán ô.

Khi cô gái đến gần, cửa sổ xe sẽ được hạ xuống hoàn toàn, Kha Dục nhìn cô nhảy lên xe, ánh mắt thường ngày lạnh lùng bất cần của anh sẽ hiện lên một ánh sáng nhỏ dịu dàng khó giấu.

Bàn tay anh đưa lên, ngón cái xoa nhẹ vào khớp ngón giữa, những ngón tay từng cầm phấn viết trên bảng đen, vẽ ra những bước đi tinh gọn và hình vẽ đẹp đẽ.

Giờ đây, anh lại dùng ngón tay ấy nhẹ nhàng xoa vào gáy cô, luồn qua mái tóc đen, trao cho cô một nụ hôn thân thiết mà dài lâu.

Thật khó tin, nhưng tận mắt chứng kiến thì không thể phủ nhận.

Ôn Thính khẽ nhắm mắt, hoàn toàn rút lại ánh nhìn.

Chương 82: Kẻ phá bĩnh

"Ơ kìa, Kha Dục đến rồi."

Trên ban công tầng hai, tiếng nhạc techno vang lên từng nhịp mạnh mẽ, từng tiếng trống đều như xé tai. Những nam thanh nữ tú ăn mặc mát mẻ đang tựa vào lan can, mắt nhìn xuống cổng vào của chợ đêm dưới chân.

Ở bãi đỗ xe cách đó không xa, Kha Dục tay nắm chặt tay cầm cửa xe ghế phụ, một tay khác vừa lướt điện thoại vừa chờ đợi. Chưa đầy nửa phút, cô bạn gái nhỏ Lâm Hỉ Triều của anh, đã uể oải bước xuống xe.

Cô chỉ cao tới ngực anh, gần ngang xương quai xanh, tóc cột hai đuôi ngựa lỏng lẻo, đi giày bốt đến gối và mặc váy ngắn. Trên người cô còn khoác thêm áo gió của Kha Dục, gần như che hết nửa chiếc váy.

Kha Dục nắm tay cô, cô bước theo anh với tốc độ chậm rãi.

Hôm nay trời nắng gắt nhưng gió lại rất mạnh. Tóc Kha Dục rủ xuống trán, chưa được vuốt lên. Anh hơi nghiêng đầu nhìn tà váy bị gió thổi bay lên, rồi tay khẽ nhấc, kéo nhẹ đuôi tóc của cô.

Một hành động vô cùng trẻ con.

Một cô gái trên ban công hỏi: "Anh ấy và bạn gái quen nhau ở Phù Thành à?"

"Ừ, nghe nói cô ấy từng ở nhờ nhà cậu ấy trong thời gian học cấp ba."

Trình Khấu Bạc đập chai rượu vào lan can, hừ một tiếng qua mũi: "Kha Dục nhà ta thật biết cách chăm để thịt."

"Đúng vậy, kiểu gần gũi như nước chảy dưới cầu."

"Không đâu, với Kha Dục nhà ta, thì cái cầu đó phải do chính tay cậu ấy dựng lên đấy."

Đàn Kiết An đứng bên cạnh lặng lẽ lắng nghe, tay cầm điếu thuốc xoa nhẹ lên tai, rồi huýt sáo khi thấy Kha Dục và Lâm Hỉ Triều tiến lại gần.

Lâm Hỉ Triều nghe thấy tiếng nên lập tức ngẩng đầu lên, có điều mắt cô bị chói nắng, thành ra chỉ thấy vài bóng người đứng trên ban công tầng hai.

Kha Dục híp mắt nhìn lên, gật nhẹ đầu coi như chào hỏi, rồi lại lơ đãng quay lại nhìn Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều hỏi: "Là bạn anh à?"

"Ừ."

"Lát nữa chúng ta sẽ đi cùng họ chứ?"

Kha Dục cầm đuôi tóc của Lâm Hỉ Triều, dùng nó nhẹ nhàng cọ vào mặt cô: "Không, mỗi người chơi một chỗ."

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ Quốc khánh, Lâm Hỉ Triều cuối cùng quyết định không đi đến Cầm Đảo với Kiều Phái Ý nữa. Đúng lúc đó, Kha Dục nói rằng bạn anh có tổ chức một phiên chợ đêm kết hợp với đua xe ở ngoại ô Bắc Kinh, thế là cô đi cùng anh đến đây.

Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu, rút đuôi tóc của mình ra khỏi tay anh, lọn tóc vuột khỏi lòng bàn tay Kha Dục. Anh mỉm cười lười nhác, sau đó nắm tay cô bước tiếp.

Trước mắt là những gian hàng đa dạng nối tiếp nhau, nhiều gian hàng nghệ thuật được giới trẻ yêu thích được trưng bày, kéo dài đến tận trường đua.

Những thanh niên trẻ trung, ăn mặc hợp thời và hơi nổi loạn đi lại xung quanh, hoặc nằm dài trên thảm hơi bơm phồng trên bãi cỏ, nghe nhạc, phơi nắng, dẫn chó đi dạo. Không khí rất nhộn nhịp, ai nấy đều vui vẻ tận hưởng.

"Em có muốn uống gì không?" Kha Dục chỉ về phía một quầy cà phê phía trước: "Để anh đi mua."

"Ừm."

Lâm Hỉ Triều bắt đầu thấy nóng khi có quá nhiều người. Cô cởi áo khoác ngoài đưa cho Kha Dục.

Kha Dục nhận lấy áo, liếc nhìn cô.

Cô mặc khá ít, áo ôm sát eo còn để lộ xương quai xanh, váy ngắn làm tôn lên đôi chân dài. Không biết có phải do tóc đuôi ngựa hay không, mà khuôn mặt cô bỗng trở nên nhỏ nhắn hơn với đôi mắt to tròn nổi bật.

Kha Dục nhìn mà ngứa tay, lại muốn kéo đuôi tóc của cô, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn, quay người bước vào quầy.

Ở trung tâm bãi cỏ, một ban nhạc đang biểu diễn. Lâm Hỉ Triều đứng bên vừa lắng nghe vừa đợi Kha Dục, thì chợt có ai đó vỗ nhẹ vào vai cô.

Cô quay lại, có chút bất ngờ.

"Chủ tịch?"

Thật không ngờ.

Thế giới này thật nhỏ.

Cô thật không nghĩ rằng sẽ gặp người trong câu lạc bộ ở đây. Trong thời gian chuẩn bị cho sự kiện Quốc khánh vừa qua ở trường, gần như ngày nào cô cũng chạm mặt với chủ tịch, không ngờ rằng ngay trong kỳ nghỉ cũng có thể gặp.

Toàn thân cô lập tức cảm thấy căng thẳng như đang ở trong trường.

Chủ tịch câu lạc bộ tên là Từ Thanh Du, anh ta cười sảng khoái chào cô: "Trùng hợp thật đấy Hỉ Triều. Anh đứng bên kia nhìn một lúc rồi, quả nhiên là em."

Từ Thanh Du nhìn kỹ khuôn mặt của cô.

Hôm nay đàn em này có vẻ gì đó khác thường.

Lâm Hỉ Triều cười ngượng, cố gắng tìm chủ đề nói chuyện: "Chủ tịch không đi du lịch nhân dịp Quốc khánh à?"

"Đi du lịch làm gì, đông người lắm."

Bên cạnh Từ Thanh Du còn có một nam sinh khác, Lâm Hỉ Triều nhìn kỹ thì thấy quen mặt, thì ra cũng là một đàn anh cô quen. Hai người họ nhìn nhau, gật đầu nhẹ thay lời chào nhau.

Từ Thanh Du nhìn quanh bên cạnh cô rồi hỏi: "Em đi một mình à?"

"Không phải."

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, định quay lại tìm Kha Dục thì thấy anh đang

cầm ly cà phê đá đi tới.

Từ Thanh Du nhìn theo.

Con trai thường dễ nhận ra những dấu hiệu nhỏ giữa người cùng giới, trao đổi qua ánh mắt vài lượt, không cần nhìn kỹ cũng có thể nhận ra người đang bước tới là người rất có thế lực, mang theo một dáng vẻ bệ vệ.

Ánh mắt của anh lướt qua Từ Thanh Du, chưa đến hai giây đã thu lại, rồi không để anh ta vào mắt nữa.

Trong thoáng chốc Từ Thanh Du như cảm thấy mình bị xúc phạm.

Kha Dục đưa ly cà phê trong tay cho Lâm Hỉ Triều.

Cô nhìn vào các lớp trong ly, hỏi anh là sữa hay nước cốt dừa.

"Nước cốt dừa."

"À."

Kha Dục cắm ống hút vào ly cho cô.

Giữa hai người họ có một sự thân mật không thể nào chen vào được. Từ Thanh Du hiểu ra, chào tạm biệt cô: "Bọn anh đi trước nhé, hẹn gặp lại ở trường."

"Vâng, chào chủ tịch."

...

Từ Thanh Du khuất xa dần phía trước.

Lâm Hỉ Triều vừa cắn ống hút vừa để Kha Dục nắm tay dẫn đến trường đua. Đám đông tấp nập di chuyển, tự động nhường đường

trước mặt họ, nhiều ánh mắt nhìn theo vì họ đẹp đôi và hợp nhau.

Đi được vài bước, Kha Dục đột nhiên hỏi: "Em đã từng nói với bạn bè hoặc bạn cùng phòng về việc bên cạnh em có người như anh chưa?"

Anh không dùng từ "bạn trai" hay "người yêu", chỉ hỏi xem họ có biết đến sự tồn tại của anh không.

Lâm Hỉ Triều không phải là người hay công khai chuyện tình cảm trên mạng xã hội hoặc thích tuyên bố quyền sở hữu.

Với tính cách của cô, việc thừa nhận bằng lời nói đã là một tiến bộ lớn rồi.

Lâm Hỉ Triều ngước lên, lông mi chớp nhanh liên hồi.

Nhìn thấy biểu hiện của cô, Kha Dục hiểu ngay, giọng anh cao hơn: "Ngay cả bạn cùng phòng cũng không biết?"

Ống hút va vào đá lạnh, tạo ra âm thanh rỗng vang lên.

Cô đáp lửng lơ: "Chỉ là... chưa nói rõ."

"Được rồi."

Kha Dục đưa tay xoa cổ, gần như bật cười vì tức giận.

"Em đã là sinh viên đại học rồi, sao vẫn phải giấu diếm chuyện đang yêu anh như vậy hả, Lâm Hỉ Triều?"

Lâm Hỉ Triều mở miệng, nhưng không biết phải nói gì.

Sao Kha Dục hiểu được, trong phòng ký túc xá của cô, mọi người đều có những kỷ niệm tình cảm tồi tệ, mà chỉ mới đây thôi còn có một người bạn vừa bị cắm cho cặp sừng dài 8m.

Sao cô có thể công khai người yêu trước mặt họ được chứ?

Cô im lặng, lắc lắc ly nước, những viên đá lạo xạo trong ly.

"Thôi được rồi." Kha Dục nhéo nhẹ tai cô: "Để sau khi hết kỳ nghỉ rồi tính tiếp."

...

Khi vào bên trong, màn hình LED khổng lồ đang chạy thông tin về các chặng đua. Những chiếc siêu xe đua được xếp thành hàng dài, cửa xe mở ra như đôi cánh bướm, thân xe sơn phủ một lớp bóng loáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời. Đám đông đứng xung quanh, nhiều người mang theo máy ảnh lớn để chụp hình.

Kha Dục dẫn Lâm Hỉ Triều đến khu vực khán đài, có người vẫy tay gọi anh từ phía hàng rào lưới.

Kha Dục lắc đầu nhẹ, ngồi xuống cạnh Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều nhìn người kia: "Bạn anh đang gọi anh qua đó kìa? Em có thể ngồi đây đợi anh mà."

"Không sao, anh chỉ đi dạo một vòng, xem một chút rồi về."

Từ nãy đến giờ Kha Dục có vẻ không hứng thú lắm.

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn anh, ngập ngừng một lúc rồi cố gắng bắt chuyện: "Bạn của anh ở Bắc Kinh đều là bạn học của anh à?"

Cô hỏi: "Quan hệ của anh với họ có giống như của Cẩu Hề Duy và Tưởng Hoài không?"

Kha Dục lười biếng trả lời: "Cũng tương tự, đều na ná nhau."

Từ nhỏ anh đã không cần phải cố gắng duy trì mối quan hệ xã hội, những người xung quanh đều là do bố mẹ anh hoặc những người có thế lực trong giới chính trị và kinh doanh tự động bắt nối với nhau.

Nhóm người này nhiều nhất chỉ có thể coi là những người bạn cùng tầng lớp, không cần phải quá quan tâm. Dù là kết bạn với người có địa vị cao hơn hay thấp hơn, anh đều có đủ tư cách để tùy ý lựa chọn.

Cách đó không xa có hai người bước đến, họ thu hút ánh nhìn của Lâm Hỉ Triều.

"Ơ, cô gái đó." Cô lập tức ngồi thẳng dậy, tìm chủ đề trò chuyện: "Em đã gặp cô ấy rồi."

Kha Dục nhìn theo, ở hàng ghế khác nhưng cùng một khu vực, những người quen đang ngồi đó.

Hai cô gái, một người cao, một người thấp.

Trình Tinh Nghê và Ôn Thính.

Kha Dục thu lại ánh nhìn, tay nắm chặt lon nước đá trong lòng bàn tay, ngón tay bấm vào vỏ lon, một tiếng xì vang lên, nước lạnh từ từ trào ra.

Anh hỏi: "Em gặp ở đâu?"

"Là hôm thứ tư anh đón em ấy, khi em và bạn cùng phòng ở quán cà phê."

Lâm Hỉ Triều lén chỉ cho anh xem.

Kha Dục thấy cô chỉ vào Ôn Thính, uống một ngụm nước đá rồi đáp: "Cô ấy là bạn học của anh ở THPT Số 4, năm ngoái cả nhóm có đi Na Uy cùng nhau."

"Là bạn học của anh à?"

Lâm Hỉ Triều hơi ngạc nhiên, cảm thán thế giới thật nhỏ bé.

Sau đó cô lại nhớ đến việc đội tuyển quốc gia đạt được thành tích cao nhất, vì vậy mắt cô không rời khỏi hình ảnh của Ôn Thính, tự động mở lại bộ lọc con nhà người ta đã lâu không dùng đến.

"Thật là giỏi."

Đuôi tóc bị ai đó giật nhẹ, Kha Dục hỏi: "Khen người khác mà không khen anh à?"

Lâm Hỉ Triều quay lại: "Em chưa bao giờ khen anh à?"

"Chưa bao giờ."

Anh dùng ngón tay còn lạnh cọ vào trán cô: "Anh dù có giỏi đến đâu, trong lòng em cũng chỉ như đáy xã hội."

"Chẳng đáng nhắc tới."

Lại nữa, lại nữa rồi.

Anh bắt đầu bóng gió tỏ vẻ để ý.

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, hai tay ôm lấy khuôn mặt: "Anh đúng là nhỏ mọn."

Hai người bên kia cũng đã nhìn thấy họ, cô gái ăn mặc rất gợi cảm đi vòng qua chào hỏi: "Ủa Kha Dục, sao cậu không xuống chơi, họ vẫn đang tìm cậu đấy."

Kha Dục lắc lắc ly nước trong cổ tay, tay chống lên đầu gối, không lên tiếng.

Cô gái quay sang nhìn Lâm Hỉ Triều.

Cô ấy rất xinh đẹp, nụ cười duyên dáng với đôi mắt hồ ly, khi cười tạo thành hai lúm đồng tiền sâu hoắm, trông vừa lanh lợi vừa thông minh.

Cô ấy vẫy tay chào Lâm Hỉ Triều: "Chào em, chị là bạn của Kha Dục, chị tên là Trình Tinh Nghê."

Lâm Hỉ Triều gật đầu: "Chào chị."

"Em có muốn qua đây ngồi với bọn chị không? Để Kha Dục đi chơi một chút."

"Trình Tinh Nghê."

Kha Dục gọi tên cô ấy, giọng lạnh lùng: "Rảnh rỗi quá nhỉ."

"Ôi trời, sao anh lại nghiêm túc thế? Con gái nhà người ta cũng có ý chí tự do mà."

Trình Tinh Nghê lại quay sang Lâm Hỉ Triều, chỉ tay về phía bên cạnh: "Bên đó cũng chỉ có chị với một bạn khác, không đông lắm đâu, chỉ ngồi nói chuyện thôi."

"Em có muốn qua không?"

Người ta hỏi thế rồi, Lâm Hỉ Triều cũng khó mà từ chối.

Cô gật đầu, khẽ kéo tay áo Kha Dục: "Anh cứ đi đi, không sao đâu."

"Ừ ừ ừ." Trình Tinh Nghê gật đầu đồng tình: "Bọn chị chỉ ngồi trên khán đài, để cậu ấy đi một vòng rồi quay lại cũng không lâu đâu."

Tay áo lại bị Lâm Hỉ Triều kéo nhẹ.

Kha Dục nhìn cô, xoa đầu cô một cái, rồi đứng dậy.

...

Lâm Hỉ Triều đi theo Trình Tinh Nghê về phía bên kia, cô gái quay lại hỏi: "Bộ đồ hôm trước có vừa không?"

"Chị là người mua giúp em sao?"

Cô vẫn nhớ chiếc áo khoác mà bạn của Kha Dục mang đến, nhẹ nhàng đáp: "Cảm ơn chị, vừa lắm."

Trình Tinh Nghê mỉm cười khách sáo, nhìn Lâm Hỉ Triều từ đầu đến chân, rồi tiếp tục hỏi: "Chị nghe anh Khấu Bạc nói, em đang học truyền thông ở Quốc Đại phải không?"

"Vâng, đúng vậy."

"Vậy chúng ta cũng có chút điểm chung đấy. Chị học đạo diễn, năm ba, nhưng năm nay chị bảo lưu về nước rồi."

Khi đến chỗ ngồi, Trình Tinh Nghê giới thiệu Ôn Thính cho cô: "Em ấy là bạn cùng khóa với em, đang học ở đại học Thanh Hoa."

Lời của cô gái tới dồn dập, Lâm Hỉ Triều chưa kịp đáp lại đã đối diện với ánh mắt của Ôn Thính.

Cả hai đều bất giác nhớ đến ngày ở quán cà phê hôm đó, nhưng mỗi người có những suy nghĩ riêng.

Ôn Thính lịch sự gật đầu, mỉm cười chào hỏi:

"Chào cậu."

"Chào bạn."

Cả hai gần như đồng thanh chào nhau, rồi cùng im lặng, nhìn nhau với chút ngại ngùng.

Trình Tinh Nghê thấy vậy thì bật cười: "Hai người dễ thương quá, thảo nào Trình Khấu Bạc nói hai người là cùng một kiểu người."

Lâm Hỉ Triều không phản ứng gì nhiều, còn Ôn Thính thì dừng lại một chút, rồi nhanh chóng thu ánh mắt lại.

Ba cô gái bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, phần lớn là Trình Tinh Nghê hỏi về Phù Thành, về hoàn cảnh gia đình của Lâm Hỉ Triều.

Thực ra, những câu hỏi đó cũng khá lịch sự, nhưng vì tính cách của Trình Tinh Nghê thẳng thắn, một số câu hỏi có phần vượt quá giới hạn.

Lâm Hỉ Triều trả lời một cách mơ hồ, qua loa, khiến cuộc trò chuyện dần trở nên khô khan và tẻ nhạt.

Thêm vào đó, Ôn Thính cũng không tham gia nhiều vào cuộc trò chuyện, trạng thái khá thờ ơ, cuối cùng cả ba người đều cúi đầu lướt điện thoại.

Giữa chừng, Trình Tinh Nghê nhận được cuộc gọi và phải rời đi một lúc.

Khu vực ghế ngồi chỉ còn lại Ôn Thính với Lâm Hỉ Triều.

Tiếng ồn xung quanh vẫn tiếp tục, nhưng ở đây lại rất yên tĩnh, Lâm Hỉ Triều vô thức thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Thính nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Cậu có vẻ không thoải mái ở đây đúng không?"

Lâm Hỉ Triều gãi gãi trán, khó xử đáp: "Có chút, đây là lần đầu tiên

tôi đến."

"...Tôi cũng vậy." Ôn Thính khẽ thở dài: "Đến mấy lần rồi nhưng vẫn chưa quen."

Cả hai nhìn nhau, Lâm Hỉ Triều thấy trong mắt Ôn Thính có chút mệt mỏi và chán nản.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp, Ôn Thính cũng tháo kính ra, để lộ vẻ mệt mỏi như lúc này.

- --

Tiếng reo hò vang lên, những chiếc xe đua bắt đầu lăn bánh tiến về phía trước.

Lâm Hỉ Triều hỏi: "Đua xe bắt đầu rồi sao?"

"Có vẻ vậy."

Cả hai lại chìm vào im lặng, qua vài phút, đột nhiên cả hai đồng thời lên tiếng:

"Cậu..."

"Bạn..."

Hai người cùng bật cười, ánh mắt của Ôn Thính thoáng vẻ nhẹ nhõm: "Bạn nói trước đi."

"Hồi nãy mình uống nhiều nước quá." Lâm Hỉ Triều ngại ngùng đáp: "Cậu có biết nhà vệ sinh ở đâu không?"

Ôn Thính dẫn cô đi.

Lâm Hỉ Triều lề mề rửa tay xong, khi bước ra ngoài thì thấy Ôn

Thính vẫn đang đứng chờ ở cửa.

Cô vội vàng chạy tới, hơi áy náy nói: "Xin lỗi cậu nhé, tớ có thể tự về được mà, không cần phải đợi tớ đâu."

"Không sao đâu."

Ôn Thính mỉm cười dịu dàng, cùng Lâm Hỉ Triều bước ra ngoài.

Trên đường trở lại, Ôn Thính chủ động hỏi: "Cậu là người Phù Thành đúng không?"

"Ừ, đúng rồi."

"Trong tiếng Phù Thành, câu "đừng lừa tôi" nói thế nào nhỉ?" Cô ấy suy nghĩ một lúc, rồi lúng túng nói: "Có phải là... *tiếng địa phương* không?"

Lâm Hỉ Triều mở to mắt: "Cậu nói chuẩn lắm."

"Lớp cấp ba của mình có nhiều bạn người Phù Thành, hầu hết đều biết nói câu đó."

Ôn Thính khẽ cười, giải thích: "Kha Dục cũng học cùng lớp với mình, hồi cậu ấy mới chuyển đến rất thích nói câu đó, nên ai trong lớp cũng biết."

"Ra là vậy."

Lâm Hỉ Triều cười, hơi ngập ngừng giải thích: "Thật ra... câu đó không hay lắm đâu."

"Sao vậy?"

"Nghĩa của câu đó là, nếu mày lừa tao, thì mày là con tao."

Ôn Thính ngạc nhiên, rồi bật cười to hơn: "Vậy mà cậu ấy thường xuyên nói câu đó với thầy cô giáo."

"Anh ấy thật là phiền phức."

Không khí giữa hai người trở nên thoải mái hơn, có lẽ vì tính cách tương đồng, nên họ cảm thấy dễ dàng hòa hợp.

Cả hai tiếp tục trò chuyện thêm vài chủ đề khác trên đường về khu vực ghế ngồi, nhưng khi gần đến nơi, Ôn Thính đột nhiên nhìn thấy một người đứng ở vị trí mà họ vừa ngồi.

Nụ cười trên môi cô ấy thoáng chùng xuống, bước chân chậm lại.

Lâm Hỉ Triều phía trước vẫn tiến về hướng đó, Ôn Thính mím môi, không kìm được khẽ gọi,

"Lâm Hỉ Triều."

Bước chân Lâm Hỉ Triều dừng lại, cô quay đầu nhìn cô ấy với ánh mắt khó hiểu.

Cô ngạc nhiên khi Ôn Thính chỉ gặp mình có hai lần mà lại gọi tên mình một cách rõ ràng và chính xác đến vậy. Nhưng sau khi nhìn kỹ biểu cảm của Ôn Thính, cô nhận ra một sự căng thẳng hiện trên khuôn mặt cô ấy.

Cô bối rối hỏi: "...Có chuyện gì vậy?"

Vừa dứt lời, điện thoại trong túi váy của cô rung lên, những tiếng rung liên tục không ngừng. Lâm Hỉ Triều liếc nhìn xuống, định lấy điện thoại ra.

Tay của cô bất ngờ bị Ôn Thính giữ lại.

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên ngước lên.

Ôn Thính khẽ cau mày, ngập ngừng nói: "Xin lỗi, cậu... cậu có thể đi mua chút đồ uống với mình trước được không?"

"Gì cơ?"

"Đi nào."

Cô ấy kéo cổ tay Lâm Hỉ Triều, nhanh chóng muốn dẫn cô đi về hướng khác.

Lâm Hỉ Triều tròn mắt nhìn cô ấy, bước chân bị kéo đi, điện thoại trong túi vẫn rung, nhưng cô chỉ kịp bước hai bước thì...

"Thính Thính."

Giọng nói trầm vang lên từ phía sau, gọi tên cô ấy.

Ôn Thính lập tức dừng bước, Lâm Hỉ Triều theo bản năng quay lại nhìn về phía giọng nói phát ra.

Trong tầm mắt cô, một chàng trai đang chậm rãi bước lên từ hành lang khu ghế ngồi.

Anh ta cao ráo, vóc dáng tương đương với Kha Dục, nhưng về ngoại hình thì lại hoàn toàn khác biệt.

Chàng trai có làn da rất trắng, đến mức có thể nhìn thấy rõ nốt ruồi nhỏ dưới mắt và trên xương gò má.

Đường nét khuôn mặt của anh ta sắc sảo, đôi mắt có màu sáng, cả khuôn mặt mang vẻ lai tây.

Anh ta bước từng bước lại gần, tay đút trong túi, áo thun đen không tay để lộ những vết bớt màu đỏ trên cánh tay, trông như một tấm bản đồ với hình thù kỳ lạ kéo dài đến tận khuỷu tay.

Lâm Hỉ Triều nhìn những vết bớt trên cánh tay anh ta, không kìm được nhịp thở.

Rồi cô nghe thấy tiếng thở dài gần như tuyệt vọng của Ôn Thính đứng bên cạnh. Cô ấy buông tay Lâm Hỉ Triều ra, ngoan ngoãn trả lời:

"Anh Kiết An."

Đàn Kiết An.

Đàn Kiết An khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Lâm Hỉ Triều.

Anh ta im lặng quan sát cô, đôi mắt nheo lại, ánh nhìn mang một vẻ thăm dò khó hiểu.

Lâm Hỉ Triều bất giác lùi một bước về phía Ôn Thính, trong lòng dấy lên cảm giác người trước mặt không phải là người tốt.

Điện thoại trong túi lại rung lên lần nữa, kéo cô trở về hiện thực. Nhưng cô chưa kịp động đậy, thì một bàn tay đã nhanh chóng luồn vào túi váy cô, lấy ra chiếc điện thoại.

"Là Kha Dục."

Đàn Kiết An trả lời thay cô, ngón tay lướt trên màn hình, trực tiếp nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Lâm Hỉ Triều sững sờ nhìn người lạ mặt trước mặt, hoàn toàn bị choáng váng.

"Thông thường thì..."

Chiếc điện thoại xoay một vòng trong tay Đàn Kiết An, anh ta cười

hỏi: "Kha Dục sẽ tức giận với cô nếu không liên lạc được trong thời gian bao lâu?"

Chương 83: Để ý

Đùa, ác, ý.

Lâm Hỉ Triều đã gặp quá nhiều lần những nụ cười như vậy, chứa đựng sự chế giễu và trêu đùa, rõ ràng như ánh sáng ban ngày. Cô từng nhìn thấy nụ cười tương tự từ Kha Dục, khi hai người đặt cược hay đấu đá nhau không biết bao nhiêu lần hồi lớp 11.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, đưa tay ra trước mặt anh ta: "Làm ơn trả lại điện thoại cho tôi."

Đàn Kiết An không hề nhúc nhích, năm ngón tay vẫn nắm chặt lấy điện thoại, ánh mắt anh ta chuyển sang nhìn Ôn Thính và hỏi: "Em định dẫn cô ta đi đâu?"

Ôn Thính bước lên một bước nhỏ, tình huống hiện tại quá bất ngờ lẫn khó xử, cô ấy không biết phải làm gì, chỉ có thể giải thích yếu ớt: "Em hơi khát nước, muốn nhờ cô ấy đi mua đồ uống cùng."

"Em tự đi đi."

Đàn Kiết An đáp lại: "Kha Dục sắp tới rồi, lát nữa lại không tìm thấy người thì phiền lắm."

Lâm Hỉ Triều cau mày, cô không quan tâm cuộc đối thoại giữa hai người này, nhưng thái độ của Đàn Kiết An khiến cô cảm thấy sốt ruột.

Cô cử động nhẹ ngón tay, giọng điệu chứa đựng chút gấp gáp, lặp

lại: "Xin hãy trả điện thoại cho tôi."

Đàn Kiết An vẫn nhìn chằm chằm vào Ôn Thính, không động đậy.

Chiếc điện thoại vẫn xoay trong lòng bàn tay anh ta, như thể đó là món đồ của riêng anh ta.

Ôn Thính nhìn khuôn mặt ngày càng lo lắng của Lâm Hỉ Triều, khó xử gọi: "Anh Kiết An."

"Đi trước đi."

Sau vài giây do dự, Ôn Thính cắn môi, rồi quay người rời đi.

Tiếng động cơ xe đua vang vọng từ xa đến đây.

Lâm Hỉ Triều và Đàn Kiết An đứng đối diện nhau, cô nhìn anh ta đầy giận dữ, tay vẫn kiên trì chìa ra.

Ánh mắt anh ta dừng lại một chút, rồi cuối cùng mới đưa điện thoại cho cô.

Khi cảm giác kim loại lạnh lẽo của chiếc điện thoại chạm vào lòng bàn tay, Đàn Kiết An nhẹ nhàng mở miệng.

"Ôn Thính thích Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều khựng lại một chút nhưng không trả lời, cô mở khóa điện thoại, thấy hai cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn từ Kha Dục.

Đàn Kiết An quan sát biểu cảm của cô, tiếp tục nói: "Kha Dục đã chuyển về trường từ năm lớp 11, cậu ấy với Ôn Thính luôn là bạn cùng lớp, cùng đội thi đấu, và bây giờ là cùng một trường đại học."

Anh ta nhìn thấy ngón tay của Lâm Hỉ Triều khựng lại trên màn hình, rồi chậm rãi bổ sung thêm một câu cuối: "Em ấy còn khá giống cô

nữa."

Lâm Hỉ Triều hít một hơi dài.

Cô tắt màn hình điện thoại, nhét vào túi, nhẹ giọng hỏi: "...Vậy thì sao?"

Hành động cố tình gán ghép hai cô gái hoàn toàn không liên quan với nhau vào cùng một người đàn ông, rồi so sánh, mong muốn nhìn thấy họ ganh tị hoặc đối đầu.

Lâm Hỉ Triều nhớ lại rất nhiều ví dụ liên quan đến điều này, tâm trạng cô càng trở nên tồi tệ hơn.

"Vậy thì..."

Đàn Kiết An sượt qua vai Lâm Hỉ Triều, tay đút vào túi, tỏ vẻ nhàm chán đi về phía trước: "Cô nên hỏi Kha Dục nhiều hơn, làm phiền cậu ấy nhiều hơn, một hai năm gần đây có vẻ cậu ấy đã sống thoải mái lắm."

Ý tứ rõ ràng là, không có cô, cậu ta vẫn sống tốt, không có cô, cũng chẳng vấn đề gì.

Hơi thở của Lâm Hỉ Triều trở nên nặng nề hơn, tay phải cô cứng đờ đến mức tê liệt, cô cắn nhẹ vào lưỡi để cố gắng giữ bình tĩnh.

Đàn Kiết An quay đầu lại, liếc nhìn cô từ đầu đến chân: "Nhưng có vẻ cô cũng không quan tâm lắm."

Anh ta mỉm cười, không rõ là đang cười ai: "Cô không có chút tò mò nào về Kha Dục, cũng không có chút ý thức chiếm hữu nào."

Điều đó khiến mọi thứ trở nên thật nhàm chán.

Anh ta vẫn nhớ cái lần Kha Dục đến Bắc Kinh tham gia cuộc thi, hình

như là vào mùa đông. Lúc đó anh ta và Ôn Thính ngồi ở ghế trước, nghe Kha Dục nói liên tục về Lâm Hỉ Triều, giống như một đứa trẻ xa nhà nhớ đồ chơi, thể hiện rõ ràng nỗi nhớ nhung lẫn sự chấp nhất của mình.

Không ngờ rằng sự chấp nhất đó đã kéo dài gần ba năm.

Mà một số thứ đã được định đoạt ngay từ khoảnh khắc đó, chẳng hạn như việc anh ta sẽ đến đây hôm nay để kiểm tra, trêu chọc "đồ chơi" của Kha Dục, hay việc Ôn Thính sẽ bị thu hút bởi sự ấm áp đầy mâu thuẫn với vẻ ngoài của Kha Dục.

Đàn Kiết An nhún vai nhẹ, rút lại ánh mắt, bước đi từng bước xa dần.

Khi bóng dáng anh ta hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Lâm Hỉ Triều cảm thấy vai mình chùng xuống, một cảm giác khó chịu tràn ngập trong lòng.

Cô hiểu rằng người trước mặt chẳng qua chỉ là một người lạ, những lời nói của anh ta không có trọng lượng cũng không đáng quan tâm, nhưng cô vẫn không thể ngăn chặn cảm giác chua xót và căng thẳng lan tỏa khắp cơ thể, khiến cô cảm thấy ngột ngạt.

- --

Lúc Kha Dục quay lại khu vực ghế ngồi, anh nhìn thấy Lâm Hỉ Triều đang ngồi đó, trông thật ủ rũ.

Đuôi tóc của cô rủ xuống hai bên tai, tay cô chống lên mặt, không biết đang suy nghĩ gì, trông như một cây dương xỉ héo úa.

Ban đầu Kha Dục còn cảm thấy khó chịu khi bị cô từ chối hai cuộc gọi, nhưng khi thấy cô ngồi đó ủ rũ chờ anh, mọi cảm giác bực tức trong anh đều tan biến.

Kha Dục đứng trước mặt cô, hỏi: "Sao em lại từ chối cuộc gọi của anh?"

Lâm Hỉ Triều hơi cựa quậy, nhưng đầu vẫn cúi thấp, giọng cô buồn buồn trả lời: "Không phải em từ chối."

"Vậy ai?"

"Bạn anh."

"Bạn nào?"

Lâm Hỉ Triều thở dài, nhất thời cô không nhớ được tên người đó, chỉ nhớ rằng người đó rất cao và có một vết bớt rất nổi bật.

Cô thành thật nói ra.

Kha Dục nghe xong thì nhận ra ngay đó là Đàn Kiết An. Anh nhìn Lâm Hỉ Triều, thấy cô tinh thần không mấy phấn chấn, nên ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa đầu cô, hỏi: "Cậu ta bắt nạt em à?"

Lâm Hỉ Triều quay đầu nhìn thẳng vào mắt Kha Dục, nhưng không nói gì.

Kha Dục cau mày hỏi tiếp: "Bọn họ làm em không vui sao?"

Lâm Hỉ Triều cúi mi.

Vừa rồi khi ngồi một mình ở đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều điều lung tung, bây giờ khi đối diện với Kha Dục, những suy nghĩ ấy càng trở nên rối rắm hơn.

Có vẻ như có một cô gái thích anh, dù điều này cũng chẳng có gì to tát.

Nhưng cô gái ấy là bạn cùng lớp với anh, đã cùng anh ra nước ngoài

thi đấu, họ còn chung một nhóm bạn bè, thậm chí cô ấy còn nói được tiếng Phù Thành một cách rất thành thạo.

Cô ấy giỏi giang, xinh đẹp, tính cách lại điềm đạm.

Dù họ đã chia tay nhau trong những năm cấp ba, nhưng ở ngôi trường mới, lớp học mới, Kha Dục vẫn là một nhân vật nổi bật, người có thể ảnh hưởng và để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người khác.

Kha Dục vẫn là Kha Dục, tuy nhiên giờ đây, khi gạt bỏ những mặt xấu xa, hình ảnh anh để lại trong mắt người khác là một ánh sáng rực rỡ.

Lâm Hỉ Triều cào nhẹ vào tay mình, lại nhớ đến những bức ảnh của Kha Dục.

Anh chụp hơn 500 bức ảnh, nhưng những gì hiển thị trong đó chỉ là những khoảnh khắc bình thường, thoáng qua của cuộc sống hàng ngày. Còn khi cô thực sự bước vào thế giới của Kha Dục ở Bắc Kinh, cô nhận ra rằng có một mặt khác của anh mà những bức ảnh đó không thể hiện được.

Dường như người lạ mặt đó đã đúng.

Kha Dục sống rất tốt, không cần cô cũng sống tốt.

Suy nghĩ của cô bay xa hơn, xa đến mức cô nhớ lại đêm điền nguyện vọng, cuộc gọi nhầm lẫn từ Kha Dục.

Xa đến việc sau cuộc gọi đó, Kha Dục chủ động cắt đứt liên lạc, rồi Tưởng Hoài truyền lại cho cô một câu nói mập mờ.

Cô lại bắt đầu suy nghĩ và băn khoăn về lần gặp đầu tiên của hai người ở Bắc Kính, trông như một cuộc gặp gỡ tình cờ, vậy nếu không có cuộc gặp tình cờ đó thì sao?

Cô thậm chí cảm thấy mình thật mâu thuẫn, tổng thể mà nói thì thật là bối rối.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, cảm thấy đầu óc mình trở nên mơ hồ.

Cô lẩm bẩm một câu chẳng rõ ràng: "Yêu đương thật là phiền phức."

Kha Dục nhếch môi, thấy Lâm Hỉ Triều cả buổi không nói gì, cuối cùng lại thốt ra một câu như thế, anh càng nhíu mày chặt hơn, rút điện thoại ra: "Anh gọi cho Đàn Kiết An đây."

Cổ tay bị Lâm Hỉ Triều giữ lại, cô đã đứng dậy nói: "Đi thôi, em muốn đi dạo chợ ngoài kia một chút."

...

Cô lại khoác áo của Kha Dục, nhưng lần này hai tay cô nhét vào túi, không để anh nắm tay.

Trên đường đi, cô cũng chẳng nói gì nhiều, thậm chí đi trước cả Kha Dục. Anh nheo mắt nhìn chằm chằm vào gáy cô rồi lặng lẽ đi theo, cho đến khi thấy cô dừng lại trước một gian xăm.

Bên trong, một thợ xăm kín tay đang cúi xuống làm việc, khách hàng nằm trên ghế, để lộ cánh tay, tiếng kim xăm kêu rền rĩ, lẫn trong đó là màu đỏ thẫm đang di trên da.

Lâm Hỉ Triều nhìn một lúc, rồi hỏi Kha Dục bên cạnh: "Kha Dục, lúc anh xăm có đau không?"

"Bình thường."

"Vậy tại sao anh lại xăm ở trên bụng?"

Kha Dục khẽ nhếch mép cười, nhưng không trả lời.

Lâm Hỉ Triều cũng không ép anh, trong lều còn có một chị thợ đang bấm khuyên mũi cho một người khác.

Cô đưa tay sờ vào dái tai trống không của mình, mím môi nói: "Em đang có ý định bấm lỗ tai."

Hồi tốt nghiệp cấp ba, Lâm Hỉ Triều từng đi cùng Từ Viện Viện khi cô ấy bấm lỗ tai thứ tư ở tai trái.

Lúc đó Viện Viện rủ cô bấm cùng, nhưng cô từ chối.

Không phải vì sợ đau, mà vì thấy việc chăm sóc quá phiền phức, tai đỏ rồi còn sưng cả nửa tháng, đúng là khó chịu.

Nhưng bây giờ tâm trạng cô đang bứt rứt, bứt rứt đến mức cần một cơn đau để xả stress.

Lâm Hỉ Triều vừa định bước vào trong, Kha Dục đã nắm lấy tay cô, nói "Cùng làm nhé."

"Anh làm cùng em."

Dù nói cùng làm, nhưng Kha Dục lại là người ngồi xuống trước, yêu cầu thợ bấm khuyên đánh dấu ba vị trí.

Anh muốn bấm ba lỗ khuyên, nhiều hơn Lâm Hỉ Triều một cái, hai lỗ trên một bên tai có thể nối thành một cầu tai, thành ra cũng đau hơn hẳn.

Lâm Hỉ Triều nhìn thẳng vào thợ bấm khuyên, thấy chị ấy cầm cây kim to hơn so với kim tiêm thông thường, không do dự mà đâm xuyên qua phần sụn tai mềm.

Chỉ trong mười giây.

Lâm Hỉ Triều nhìn đến mức trái tim run lên, theo phản xạ bóp chặt ngón tay của mình.

Cô hỏi Kha Dục có đau không?

Kha Dục hoàn toàn không có phản ứng gì, mắt chỉ hơi nhíu lại, khi bấm hai lỗ khuyên sau, ánh mắt anh trầm ngâm nhìn chằm chằm vào cô.

Sau đó, anh khẽ lắc đầu.

Ba chiếc khuyên tròn nhỏ bằng kim loại nằm trên dái tai, vành tai và phần trên của tai từ từ đỏ ửng lên do máu dồn về, khiến toàn bộ vành tai bắt đầu đỏ rực.

Anh không nói một lời.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, nhìn vào tai anh, hơi thở nặng nề.

Đến lượt cô.

Thợ bấm khuyên đánh dấu trên dái tai cô, hỏi cô vị trí muốn bấm, cô liếc nhìn Kha Dục đang đứng ngoài nhìn vào, vẫy tay nói: "Anh ra ngoài đợi em đi, anh cứ đứng nhìn em như vậy, làm em thấy hơi căng thẳng."

Kha Dục không nói gì mà đi ra ngoài.

Dái tai cô được thoa cồn, cảm giác lạnh buốt khiến cô rùng mình.

Chị thợ bấm khuyên cầm dụng cụ đo vị trí, rồi bất ngờ khen: "Bạn trai em đẹp trai quá."

Cô nhìn kỹ ra bên ngoài, thấy Kha Dục đang đứng ngoài lều, điện thoại áp lên tai kia, vừa nhìn vào cô vừa nói chuyện điện thoại.

Tóc anh cắt ngắn, phần dái tai có ba chiếc khuyên kết hợp với khuôn mặt nổi bật của anh tạo nên vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng, đến mức khiến người khác không dám đến gần.

Khi kim xuyên qua dái tai, một cơn đau âm ỉ truyền đến.

Lâm Hỉ Triều hơi nhíu mày, nhẹ giọng đáp: "Vâng, nhiều người thích anh ấy lắm."

Thợ bấm khuyên cười, tiếp tục thoa cồn lên tai kia của cô: "Không có cảm giác an toàn đúng không, yêu người đẹp trai quá cũng không hay, dễ bị dính vào nhiều người."

Phập, lỗ tai kia cũng bị đâm thủng.

Lâm Hỉ Triều không nói gì, nhưng bất chợt nhớ lại lời của Đàn Kiết An - cô không có sự chiếm hữu đối với Kha Dục.

Viện Viện cũng từng hỏi cô câu hỏi tương tự.

Nhưng liệu sự chiếm hữu có phải là một phần của tình yêu không?

Cô từng rất phiền lòng vì sự chiếm hữu mạnh mẽ của Kha Dục đối với mình, nhưng nếu một ngày nào đó, cô trở thành người phải thể hiện sự chiếm hữu thì sao?

Lâm Hỉ Triều rũ mắt, gần như không thốt ra lời.

"Xong rồi."

Thợ bấm khuyên dọn dẹp dụng cụ: "Về nhà nhớ chăm sóc kỹ là được."

Tai của Lâm Hỉ Triều tê cứng, cô đứng dậy bước ra ngoài, gió thổi qua khiến tai cô ngứa ngáy và đau đớn.

Kha Dục trả tiền rồi nắm tay cô, nhìn vào tai cô hỏi cô có đau không?

Lâm Hỉ Triều gật đầu rồi lắc đầu, sau đó quay qua hỏi: "Có đẹp không?"

"Bình thường."

"???"

Cô nhíu mày, hít một hơi sâu rồi thở ra, giọng điệu cứng rắn đáp: "Của anh cũng xấu."

Kha Dục phì cười, nắm tay cô dẫn về phía bãi đậu xe.

Lên xe, Lâm Hỉ Triều cài dây an toàn, hỏi anh có phải họ sẽ về khách sạn không.

"Không, đi ăn với bạn anh."

Cô khựng lại, trong lòng lập tức cảm thấy chán nản, buồn bã đề nghị: "Có thể không đi không, em mệt rồi."

"Lần này phải đi."

Kha Dục hơi cúi mắt nhìn cô, như thể đã nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng cô, anh nói thẳng: "Nếu không những thứ vớ vẩn mà Đàn Kiết An gây ra, những thứ mà em để ý đến giờ, anh không thể cứ để nó đứng chắn giữa chúng ta mãi được."

Có vẻ như anh đã hỏi ra nguyên nhân của mọi chuyện, có thể là trong cuộc gọi ở ngoài lều.

Dù sao đi nữa Lâm Hỉ Triều đã bị sự chủ động của anh làm cho không biết phải nói gì.

Tiếng kêu "cạch" vang lên khi dây an toàn được cài lại.

Cô buông tay, do dự một lúc rồi lên tiếng: "Bạn anh hôm nay nói với em rằng..."

Kha Dục ngắt lời cô: "Anh với Ôn Thính chẳng có mối quan hệ nào cả."

Anh lập tức lên tiếng: "Cô ấy không giống em chút nào."

Hai chữ cuối cùng được anh nhấn mạnh, Kha Dục hơi nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi cô: "Em để ý điều này sao?"

Anh tiếp tục: "Anh và cô ấy lần đầu gặp nhau là vào năm lớp 11, khi anh đến Bắc Kinh. Cô ấy cũng là học sinh cùng khóa thi đấu. Gia đình cô ấy quen biết ông nội anh, bọn anh là bạn học, là đồng đội, và chỉ thế thôi."

"Trong cuộc thi không có sự phân biệt giới tính, tất cả đều dựa vào năng lực cứng cáp mà đi lên, còn Đàn Kiết An, cái tên tối tăm đó lại cố tình kéo mối quan hệ nhạt nhòa này ra trước mặt em để thêu dệt thêm."

Yết hầu của Kha Dục trượt lên xuống, anh khởi động xe: "Ai gây ra chuyện thì người đó phải giải quyết, giờ anh sẽ bắt cái thằng khốn đó đứng trước mặt em, nói rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối."

Chương 84: Sắp đặt

"Thực ra, điều em đang bận tâm không phải là chuyện này."

Kha Dục đang nói liên tục thì dừng lại khi nghe Lâm Hỉ Triều lên tiếng. Anh khựng lại, một tay rời khỏi vô lăng, nhíu mày nhìn về phía cô.

Lâm Hỉ Triều nhìn anh với ánh mắt bình tĩnh, nói: "Em tin anh, em biết anh và Ôn Thính không có bất kỳ mối quan hệ nào."

"Điều em thật sự lo lắng có lẽ là..."

Vết thương ở dái tai bắt đầu ngứa ngáy, cơn đau từ da thịt lan tỏa, Lâm Hỉ Triều thở dài: "Em cảm thấy anh sống rất tốt ở Bắc Kinh. Anh có những người bạn tuyệt vời, có nhiều niềm vui, thậm chí còn nhiều hơn cả những gì chúng ta từng trải qua khi cá cược cùng nhau. Bên cạnh anh còn có những người có thể phù hợp với anh hơn em."

Những lời của Đàn Kiết An khiến Lâm Hỉ Triều không chỉ bận tâm vì câu nói "Ôn Thính thích Kha Dục."

Mà điều làm cô suy nghĩ nhất là câu: "Cậu ấy rời xa cô mà vẫn sống rất thoải mái." và "Cậu ấy không cần cô cũng được."

"Vì vậy, em cảm thấy có chút không hiểu." Lâm Hỉ Triều cau mày, gương mặt đầy vẻ bối rối: "Khi anh gửi ảnh và gọi điện cho em, em nghĩ rằng anh đang muốn em suy nghĩ sau đó đưa ra quyết định đúng đắn."

"Nhưng khi anh hiểu lầm rằng em đã chọn sai, anh lại nhờ Tưởng Hoài truyền lời, rồi im lặng suốt cho đến khi chúng ta gặp nhau lần đầu ở Bắc Kinh."

Nói đến đây, dường như mọi chuyện trong đầu cô đã trở nên sáng tỏ, cô ngước lên nhìn anh với ánh mắt mệt mỏi: "Kha Dục, có phải anh đang cố tình sắp đặt mọi thứ không?"

"Vào ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Bắc Kinh, tối hôm đó lại có buổi biểu diễn của ban nhạc mà em đang nghe, anh đã biết chuyện em ở gần anh từ trước, đúng không?"

Kha Dục im lặng nhìn thẳng vào mắt Lâm Hỉ Triều, sự khó chịu trước đó đã dần tan biến theo từng lời nói của cô. Anh đặt hai tay lên đầu gối, gật đầu nhẹ giọng đáp: "Đúng."

"Vậy tại sao..." Ánh mắt Lâm Hỉ Triều dần tối lại, cô nở một nụ cười tự giễu: "Anh nói sẽ mãi mãi dây dưa với em, và anh thực sự đã làm vậy, đúng không?"

Cô kết luận: "Em nghĩ, dù là hai năm trước hay hai năm sau, anh vẫn rất thông minh, còn em thì quá dễ dãi."

Dễ dãi.

Hai từ đó khiến Kha Dục hít một hơi sâu.

Anh bị những lời nói vòng vo của Lâm Hỉ Triều làm cho bối rối, nhưng cuối cùng, tất cả dường như đọng lại ở việc cô cảm thấy mình quá dễ dãi. Kha Dục không biết nên cười hay nên chế giễu.

"Anh nhận ra rồi."

Kha Dục khẽ gật đầu khởi động lại xe, màn hình trung tâm sáng lên, anh từng chữ từng chữ nhập lại địa điểm cần đến: "Em thích anh vì

anh thích em, em mới sẵn sàng quay đầu nhìn anh. Vì anh luôn tiến về phía em, em mới vui vẻ quay lại nhìn anh."

"Nhưng khi anh thể hiện quá mạnh mẽ, em cảm thấy không thoải mái, còn khi anh thể hiện vừa phải, em lại bắt đầu nghi ngờ."

Địa chỉ đã được nhập thành công, Kha Dục nghiêng đầu nhìn cô: "Đúng vậy không?"

Lâm Hỉ Triều không trả lời, cô quay người dựa vào khung cửa sổ xe, mặt áp vào kính, im lặng.

Trong mắt Kha Dục, tư thế này thể hiện sự phản kháng, sự không muốn giao tiếp.

Không gian bên trong xe trở nên tĩnh lặng và căng thẳng.

Giọng nói máy móc của hệ thống dẫn đường đột ngột vang lên, thông báo lộ trình đã được lên kế hoạch thành công, đích đến là khách sạn cách đó 3 km.

Lồng ngực của Kha Dục phập phồng, tay anh siết chặt rồi lại thả lỏng, cuối cùng anh nói với giọng trầm khàn: "Được rồi, anh sẽ đưa em về."

Chiếc xe quay đầu, lăn bánh ra khỏi bãi đỗ.

"Anh sẽ đi gặp bạn một mình."

...

Lâm Hỉ Triều được Kha Dục đưa về phòng. Trước khi rời đi, anh còn giúp cô bôi cồn lên vết thương ở tai và gọi dịch vụ phòng.

Cảnh tượng đó thực sự khá buồn cười, cả hai đều đỏ bừng tai, khuôn mặt hiện rõ vẻ bướng bỉnh khó chịu, nhưng không ai nói với

ai một lời.

Lâm Hỉ Triều không biết liệu điều này có được coi là cãi nhau không, cô nghĩ rằng mọi chuyện vẫn nằm trong phạm vi giao tiếp hòa bình, nhưng tính khí của Kha Dục hai năm qua không có chút tiến bộ nào, cảm xúc của anh vẫn dễ dàng bộc lộ, không vui là phải để cả thế giới biết.

Khi đồ ăn từ khách sạn được mang lên, Kha Dục đã rời khỏi.

Lúc cánh cửa phòng đóng lại, Lâm Hỉ Triều uể oải nằm xuống giường, hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống.

Điện thoại kêu vang trên đầu, cô mở ra xem, thấy Khúc Hân gửi đến một tin nhắn.

Khúc Hân: [Hỉ Triều, có người đang hỏi xin số điện thoại của cậu, tớ có nên cho không?]

Lâm Hỉ Triều trả lời với giọng uể oải: [Ai vậy?]

Khúc Hân: [Là chị mà chúng ta gặp hôm thứ tư đó, chị ấy nói đàn em của chị ấy xin số liên lạc với cậu, nên muốn nhờ tớ.]

Lâm Hỉ Triều ngay lập tức hiểu ra đó là Ôn Thính, tâm trạng cô bỗng trở nên phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Sau khi thoát khỏi khung chat, Lâm Hỉ Triều tìm lại danh sách bạn bè, kéo xuống giữa danh sách, dừng lại ở khung chat với Tưởng Hoài.

Cô mở ra, tin nhắn cuối cùng vẫn dừng lại từ tháng 7 trong kỳ nghỉ hè, Tưởng Hoài đã gửi đến nhiều tin nhắn.

Lâm Hỉ Triều từ từ lướt lên xem.

Tưởng Hoài: [Cậu điền nguyện vọng vào đâu vậy, Hỉ Triều?]

Tưởng Hoài: [Tôi chỉ hỏi vậy thôi, nghe nói cậu định đi Thượng Hải đúng không?]

Tưởng Hoài: [Cậu cũng không cần trả lời thẳng, tôi chỉ muốn hỏi giúp người khác thôi. Người đó muốn nói, cậu có thực sự thấy phiền người đó không, nếu thực sự thấy phiền, thì sau khi nhận được giấy báo nhập học, cậu sẽ không cần phải gặp lại người đó nữa, cũng không phải nhận những tin nhắn lộn xộn của người đó nữa.]

Tưởng Hoài: [Người đó nói, mong em được tốt, và cũng mong em yên lòng.]

Tưởng Hoài: [Chỉ vậy thôi, không cần trả lời, bye.]

Lâm Hỉ Triều lướt đến đầu trang, môi cô mím chặt rồi ném điện thoại xuống giường.

Trong kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp, mặc dù Kha Dục không xuất hiện lần nào, nhưng dù chủ động hay bị động, Lâm Hỉ Triều vẫn liên tục nhận được thông tin về anh.

Anh luôn biết cách chọn thời điểm và đoán được tâm lý người khác, để lại dòng chữ trên bảng đen trước kỳ thi đại học, gửi ảnh cho cô trước khi có điểm thi, gọi điện vào đêm điền nguyện vọng mà không nói một lời, rồi sau khi có giấy báo nhập học, lại để người khác truyền lại cho cô một thông điệp mập mờ về sự chia ly.

Và sau đó, Kha Dục hoàn toàn cắt đứt liên lạc cho đến khi hai người "tình cờ" gặp nhau ở Bắc Kinh.

Nghĩ lại, Lâm Hỉ Triều thực sự khó có thể nói rằng anh không cố ý.

Cô thực sự đã bị những hành động thay đổi thất thường của anh ảnh hưởng, từng bước từng bước khiến cô càng tò mò hơn về anh,

không thể nào hiểu được, nhưng lại không thể không bị cuốn hút hay chịu ảnh hưởng.

Những cảm xúc mờ mịt và u ám đó đã bị đẩy lên đỉnh điểm khi cô gặp lại Kha Dục ở nhà hàng, vào khoảnh khắc nhìn thấy anh giả vờ như họ là người lạ.

Vì vậy, sau đó mọi thứ mới trở nên "dễ dàng" như vậy.

Hai năm trôi qua rồi.

Dù gì khi chia tay, cô cũng đã thật sự thích anh.

Lâm Hỉ Triều chôn mặt vào gối, thở dài một hơi thật sâu.

Điện thoại lại rung lên, thông báo có lời mời kết bạn mới trên WeChat. Trong phần tin nhắn xác nhận, Lâm Hỉ Triều thấy Ôn Thính gửi một tin nhắn:

[Tôi đang ở dưới khách sạn của cậu, có thể nói chuyện với cậu được không?]

–

Khi Kha Dục đến nơi, trong tầng hầm của một căn biệt thự biệt lập, Đàn Kiết An đang cùng với các thành viên trong câu lạc bộ của họ chơi xì dách.

Đàn Kiết An ngồi ở giữa, trước mặt là một đống chip, xung quanh có bốn, năm cô gái chen chúc, những cô đẹp nhất đều ngồi bên cạnh anh ta.

"Cô ta không đến à?"

Anh ta nhìn qua Kha Dục, trong miệng ngậm một điếu thuốc chưa cháy: "Tôi chuẩn bị xin lỗi đàng hoàng hết rồi đó chứ."

"Xin lỗi nhé, đó là lỗi của tôi."

Miệng nói xin lỗi, nhưng trên mặt lại không có chút biểu hiện nào là thành thật, Đàn Kiết An khẽ vỗ vào eo của cô gái bên cạnh, cô ta cúi đầu, điều thuốc trên môi cô ta chạm vào điếu thuốc trong miệng Đàn Kiết An, khói thuốc nhẹ nhàng lan tỏa, tạo thành một đốm đỏ tươi.

Khói trắng bốc lên, tạo nên một không gian mờ ảo.

Kha Dục khẽ nhấc cằm về phía cô gái đứng gần Đàn Kiết An, ra hiệu cho họ rời đi, đám đông tản ra, Kha Dục ngồi xuống. Anh nhìn lướt qua bàn, bài đã rút gần hết hai bộ.

Kha Dục rút thẻ đưa cho người khác đổi lấy chip: "Chơi vài ván đi, giải trí thôi, cậu làm nhà cái."

"Được thôi."

Đàn Kiết An đứng dậy đổi chỗ với Kha Dục, đi đến vị trí của nhà cái.

Khi chip được đẩy qua, Kha Dục đặt một cược nhỏ trước mặt và nói: "Chúng ta sẽ đổi một câu hỏi nữa."

Đàn Kiết An vuốt tóc, trong mắt tràn đầy ý cười: "Được thôi."

Ván đầu tiên bắt đầu, mỗi người được chia hai lá.

Kha Dục nhận được lá K bích và 7 bích, tổng điểm là 17, anh dừng lại.

Đàn Kiết An có một lá 8 rô.

Kha Dục gõ nhẹ ngón tay lên bàn, bỏ qua, nhà cái yêu cầu rút thêm bài, lá bài tiếp theo của Đàn Kiết An là 5 rô, rồi thêm một lá 7 rô,

tổng điểm là 20.

Kha Dục thua.

Tất cả bài và chip trước mặt bị Đàn Kiết An lấy đi, anh ta nhìn kỹ vào biểu cảm của Kha Dục, hỏi: "Lại bị đá à?"

Kha Dục liếc anh ta một cái, trong ánh mắt không che giấu sự khinh bỉ.

Kha Dục lắc đầu, ánh mắt lướt quanh phòng rồi hỏi: "Trình Khấu Bạc đâu?"

Có người trả lời: "Cậu ấy đang ở trên lầu."

"Gọi cậu ta xuống đây, cảm ơn."

Người đó đi gọi.

Ván thứ hai, Kha Dục rút được lá 10 bích và 3 rô, tổng điểm là 13, anh gõ bàn yêu cầu thêm bài.

Đàn Kiết An có hai lá là 4 bích và 7 rô, tổng điểm là 11.

Anh ta đưa cho Kha Dục một lá 5 rô, nâng tổng điểm của Kha Dục lên 18.

Đàn Kiết An rút cho mình một lá K bích, tổng điểm của anh ta là 21 điểm.

Kha Dục lại thua, Đàn Kiết An tiếp tục hỏi: "Bạn gái cũ của cậu không thích Ôn Thính à?"

Gã này miệng không thể nói được điều gì tốt, bị đá, bạn gái cũ, rồi lại còn liên quan đến Ôn Thính.

Kha Dục nhấc một chip lên bằng ngón tay cái, rồi búng mạnh về phía Đàn Kiết An, điếu thuốc trong miệng anh ta bị đánh văng ra nửa chừng, tàn thuốc rơi xuống cổ áo.

Kha Dục chà xát ngón tay, lắc đầu nói không.

Đàn Kiết An không quan tâm, phủi nhẹ tàn thuốc, môi khẽ nhếch lên.

Ván thứ ba, bài được chia nhanh chóng, Kha Dục rút được những lá bài nhỏ, tổng điểm là 18 so với 20 của nhà cái, anh lại thua.

Đàn Kiết An dập tắt điếu thuốc vào gạt tàn trên bàn, cười nói với Kha Dục.

"Cậu không phản ứng gì cả, vậy cậu đang chơi cái gì vậy?"

Câu hỏi đầy hàm ý châm chọc, nhưng lại đánh trúng điểm yếu của Kha Dục.

Nhưng lần này, anh chỉ im lặng, ít lời ít để lộ cảm xúc gì.

Ván thứ tư, Kha Dục lại thua.

Mặc dù chỉ là giải trí, nhưng anh cũng đã thua vài chục triệu đồng.

Đàn Kiết An thu hết bài trước mặt Kha Dục: "Vậy cậu nên thử với Ôn Thính đi, dù sao thì cũng không khác gì mấy, tôi nghĩ cô ấy hợp với cậu hơn, ít nhất cô ấy thật sự quan tâm đến cậu."

Đàn Kiết An xếp lại chip thành từng hàng, ánh mắt liếc nhìn Kha Dục đang im lặng, trong lòng đã có tính toán.

Hôm nay anh ta cố tình nói với Lâm Hỉ Triều rằng Kha Dục sống rất tốt, nhưng trong thực tế vài tháng qua, tình trạng thật sự của Kha Dục là điều anh ta đã nhìn thấy rõ ràng.

Mùa hè vừa qua, hai người họ đã cùng nhau đến Mỹ, từ bờ Đông sang bờ Tây, chơi mười ngày rồi đến New Mexico, lúc đó ở trong nước đang là thời điểm công bố điểm thi đại học.

Chính vì điều này mà đêm trước đó, Kha Dục đã mất ngủ, lái xe đêm mấy tiếng mà không chợp mắt, sáng sớm đã gọi điện cho ông ngoại hỏi về xếp hạng khu vực của họ trong kỳ thi.

Anh lo lắng, căng thẳng hơn cả bố của Lâm Hỉ Triều.

Cô gái đó thi cũng tốt, đủ để chọn bất kỳ trường nào, nhưng chọn được trường nào không đồng nghĩa với việc nhất định phải đến Bắc Kinh, phải ở gần anh.

Tuy nhiên Kha Dục vẫn đầy hy vọng.

Khi đến LA, Kha Dục còn đặt vé máy bay tới London rồi chuyển tiếp sang Na Uy, để làm gì? Để liên hệ với ban nhạc mà cô ấy thích, đưa họ về biểu diễn trong nước.

Những ban nhạc indie này ở trong nước gần như không có thị trường, nhiều năm chẳng có cơ hội biểu diễn, anh không chỉ phải liên lạc với người quản lý của ban nhạc để xem họ có đồng ý hay không, mà còn phải tìm các địa điểm biểu diễn ở trong nước, lên lịch và xếp lịch trình.

Quy trình liên quốc gia rất phức tạp, anh bỏ tiền bỏ công sức, còn phải học cách xin phép và liên hệ với các nền tảng. Sau khi thông qua hết mọi quy trình, thì mùa hè đã trôi qua cùng với toàn bộ thời gian và công sức.

Mà điều đáng buồn cười nhất là, khi Kha Dục liên tục gặp khó khăn với ban nhạc, đầy hy vọng nhưng tiến triển chậm chạp, anh nhận được tin của Lâm Hỉ Triều rằng cô ấy sẽ không nộp đơn vào Bắc Kinh.

Thất bại là gì?

Thật buồn cười.

Anh đúng là một thằng ngu.

Vậy nên Đàn Kiết An mới hỏi: "Cậu đang chơi cái gì vậy?"

Nói muốn làm chó, và cậu ta thực sự đang làm một con chó trung thành, điều kiện đáp ứng phải nói là trên cả đầy đủ.

Trên bàn bài, Kha Dục lặng lẽ xoay chồng chip mà không nói gì.

Hai người đối mặt nhau, không ai tiến thêm bước nào.

Từ trên lầu, Trình Khấu Bạc bước xuống, từ từ tiến lại gần hai người, khuỷu tay đặt lên vai Kha Dục phá vỡ sự im lặng hỏi họ đang chơi gì mà không ai nói câu nào hết vậy?

Tiếng chip va vào bàn, Kha Dục lúc này mới bảo Đàn Kiết An tiếp tục chia bài.

Ván thứ năm.

Kha Dục tiếp tục đặt cược nhỏ, ban đầu nhận được hai lá, một lá 5 rô, một lá 6 rô, tổng điểm là 11.

Anh liếc nhìn lá đầu tiên của Đàn Kiết An là lá J bích, Kha Dục tăng cược, đặt thêm hai chip lớn, yêu cầu thêm bài.

Đàn Kiết An nhướng mày, mở lá thứ hai của mình—là lá 10 rô.

J cộng 10, tổng điểm là 20, gần như bùng nổ.

Những lá bài sau đó càng lớn hơn, anh ta tiếp tục rút cho Kha Dục

một lá nữa từ hộp bài, sau khi mở ra, quả nhiên đó là lá J rô.

Trong tay Kha Dục, ba lá bài cộng lại là 21 điểm.

Tiền thưởng được nhân đôi, ván này Kha Dục thắng.

Trình Khấu Bạc lười biếng huýt sáo trêu chọc anh: "Ái chà học toán à, đừng tính bài nhé."

Đàn Kiết An đẩy chip qua, dọn sạch bàn, tựa lưng vào ghế, nhìn Kha Dục: "Hỏi đi?"

"Hai đứa mày đang chơi trò thách hay thật ở đây à, gì như bọn ranh thế?"

Trình Khấu Bạc cười vui vẻ, nhưng ngay giây sau, nụ cười của anh ta biến mất.

Bởi vì Kha Dục lên tiếng.

Dường như anh chỉ chờ đợi khoảnh khắc này, chờ đến khi hai người liên quan đều có mặt, anh muốn đưa những thứ mà Đàn Kiết An đã nói trước mặt Lâm Hỉ Triều ra, đổi chỗ nhưng vẫn nguyên vẹn như vậy để đối mặt với anh ta.

Kha Dục hỏi: "Đàn Kiết An, có phải cậu đang cặp với Trình Tinh Nghê không?"

Khuỷu tay trên vai anh đột nhiên nặng trĩu, ngay sau đó là tiếng Trình Khấu Bạc ngạc nhiên cực độ, liên tiếp hỏi ba câu.

"Em gái tôi?"

"Ý cậu là gì?"

"Cậu đang hỏi cái quái gì vậy?"

Kha Dục lắc đầu hối thúc Đàn Kiết An: "Nói thật đi, trả lời nhanh lên."

Những người cùng tuổi với Trình Khấu Bạc chơi chung với nhau, chủ yếu là vì họ có chung sở thích và thói quen.

Nhưng Kha Dục thì không nằm trong số đó, anh nhỏ tuổi hơn, mà ngay khi bắt đầu có dấu hiệu nổi loạn, mẹ anh đã đưa anh ra khỏi Bắc Kinh, để anh tránh xa mấy chuyện này tại Phù Thành.

Đàn Kiết An thì khác, Trình Khấu Bạc luôn nghĩ rằng anh ta là một thằng bề ngoài tô vàng nạm ngọc còn bên trong thì thối rữa mục nát, tuy cũng là một người bạn nhưng tuyệt đối không thể để liên quan đến em gái mình.

Anh ta cũng luôn dặn dò em gái mình, hãy tập trung vào việc học rồi làm người cho tử tế, còn những thằng đàn ông xung quanh, ngoài anh trai thì đều không ra gì. Phải mở rộng tầm nhìn, đừng tìm quanh quẩn bên mình.

Trình Khấu Bạc nhìn chằm chằm Đàn Kiết An, chỉ tay vào anh ta: "Cậu suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, chúng ta đã thỏa thuận rồi, cậu không thể động vào em gái tôi!"

Đàn Kiết An bật cười, nhìn Trình Khấu Bạc như nhìn một thằng ngốc, cười đến mức gần như ho khan.

Anh ta chống tay vào mặt, quay lại hỏi Kha Dục: "Làm sao cậu biết được?"

Được thôi, trả lời thẳng thắn.

Không cần phải quan tâm đến Trình Khấu Bạc.

"Chết tiệt?!"

Trình Khấu Bạc càng tức giận hơn: "Đàn Kiết An, mày không đùa đấy chứ, em gái tao mới về nước đây thôi mà mày đã cưa cẩm nó rồi à?"

"Mẹ kiếp, Đàn Kiết An, mày không thể tìm ai khác mà cứ phải tìm em gái tao à?!"

Gã bảo vệ em gái nói xong thì muốn lao vào đánh nhau, nhưng bị Kha Dục giữ lại.

Tất cả chuyện này thực ra chẳng liên quan gì đến anh.

Kha Dục kéo lại tình hình: "Ván tiếp theo."

Anh đẩy toàn bộ chip của mình lên bàn: "Ván này tôi chắc chắn thắng, vậy nên tôi sẽ hỏi trước."

"Đàn Kiết An, mỗi lần tôi đến tham gia trò chơi của cậu, cậu luôn đưa Ôn Thính đến, ý cậu là muốn giúp tôi chữa lành hay là quan hệ của cậu lộn xộn đến mức phải kéo tôi vào?"

Chương 85: Vỡ nát

"Anh Kiết An không làm khó cậu chứ?"

Ngoài hiên của sảnh khách sạn, ánh hoàng hôn rải nhẹ lên bầu trời.

Ôn Thính và Lâm Hỉ Triều đứng cạnh nhau, đối diện với một tác phẩm nghệ thuật đang từ từ xoay tròn.

Chỉ mới ba, bốn ngày trước, cả hai vẫn còn là những người đứng ngoài cuộc, đi cùng những người bạn đang lâm vào khủng hoảng tình cảm.

Cả hai lúc đó đều thờ ơ, chẳng mấy quan tâm đến chuyện gì. Ai ngờ hôm nay, mọi thứ lại diễn ra như trong một câu chuyện đầy kịch tính và sáo mòn.

Lâm Hỉ Triều khẽ nhéo tay mình, lắc đầu nhẹ: "Không, anh ta chỉ nói chuyện với mình về Kha Dục thôi."

Ôn Thính không nói gì thêm.

Sự im lặng bất ngờ ập đến, giống như khi họ ở trong trường đua xe.

Người qua lại không ngừng, Lâm Hỉ Triều nghiêng người, nhìn thấy Ôn Thính cúi đầu, vẻ mặt đăm chiêu.

Cô nhẹ nhàng nắm tay Ôn Thính kéo sang một bên để nhường đường.

"Cảm ơn."

Sau đó lại là sự im lặng, cả hai không có nhiều điều để nói với những người xa lạ.

Mối quan hệ mà họ đã cố gắng phá vỡ sự ngăn cách vào buổi sáng giờ đây lại quay trở về điểm khởi đầu đầy lúng túng.

Lâm Hỉ Triều không giỏi xử lý những tình huống như thế này, cô chỉ có thể ấp úng hỏi: "À... cậu muốn... nói gì với mình không?"

"Chúng ta ngồi xuống nói chuyện nhé." Ôn Thính chỉ vào khu vực nghỉ ngơi ở phía xa.

"Không cần đâu." Ôn Thính phẩy tay, trên gương mặt thoáng hiện lên chút ngượng ngùng: "Tôi tìm cậu cũng chỉ để nói chuyện về Kha Dục thôi, không làm mất nhiều thời gian của cậu đâu. Tôi nói xong rồi sẽ đi ngay."

"Được thôi."

Lâm Hỉ Triều khẽ nhón chân, hít thở hai lần.

Có vẻ như Ôn Thính đã đoán được những gì Đàn Kiết An đã nói với cô.

Ôn Thính dường như đã suy nghĩ vài giây, cuối cùng cũng mở lời: "Tôi biết ngoài kia mọi người luôn gán ghép tôi và Kha Dục lại với nhau."

"Tôi và Kha Dục, thực sự có hướng đi giống nhau."

Ôn Thính thở dài, giọng có phần bực bội: "Nhưng đó là quyết định của tôi, là lựa chọn cá nhân của tôi, không liên quan gì đến Kha Dục cả. Chẳng hạn như việc tôi đi Na Uy, đó là nỗ lực cá nhân của tôi để đạt được cơ hội đó. Việc vào học ở trường Thanh Hoa cũng là ý kiến

của tôi sau khi đã suy xét kỹ lưỡng."

Ôn Thính ngẩng đầu nhìn Lâm Hỉ Triều, như đang cố gắng tự chứng minh: "Tôi thực sự không thích việc họ gắn kết những nỗ lực của tôi với tình cảm cá nhân. Tôi cũng không thích việc họ nói chúng ta giống nhau."

"Không giống chút nào." Lâm Hỉ Triều gật đầu đồng tình: "Mình cũng ghét cách nói đó."

Mọi người đều là những cá thể độc lập, mỗi người đều có đặc điểm riêng, không thể chỉ vì một mối tình hay một chàng trai mà bị phân loại, dán nhãn để so sánh.

Thật vô lý.

"Nhưng..." Ôn Thính bỗng ngập ngừng, nuốt nước bọt: "Tôi thực sự... từng thích Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều có chút ngạc nhiên, chỉ nghe cô ấy nói tiếp: "Sau này tôi nghĩ lại, có lẽ điều tôi thích là hình ảnh anh ấy cầm máy phim chụp một cách chăm chỉ, thích cách anh ấy cư xử lịch sự với các bạn nữ trong trường, và cũng thích việc trong ngăn kéo của anh ấy luôn có kẹo, giữa trang sách luôn có một lon nước dừa chỉ uống hai ngụm."

Giống như lần đầu gặp, khi thấy Kha Dục bị Lâm Hỉ Triều trách mắng nhưng không dám phản bác, rõ ràng trong những bữa tiệc anh ấy rất tự tin, nhưng trước mặt Lâm Hỉ Triều lại tỏ ra ngây ngô và vụng về.

Ôn Thính hít một hơi, nói khẽ: "Có lẽ điều tôi thích, chỉ là cách anh ấy thích cậu mà thôi."

Trước mắt, đài phun nước của tác phẩm nghệ thuật bắt đầu phun nước, những vòng nước từ khung thép nhôm bắn ra thành từng

vòng, hơi nước mỏng mát lạnh phả vào mặt hai người.

Lần này, Ôn Thính kéo Lâm Hỉ Triều lùi lại một bước.

Cô ấy tiếp tục nói: "Nhưng trong đời này, con người sẽ gặp rất nhiều người và cũng sẽ thích rất nhiều người. Xung quanh tôi, thật ra cũng có nhiều chàng trai xuất sắc như Kha Dục."

"Tôi đối với Kha Dục, có chút rung động." Cô ấy nhìn thẳng vào mắt Lâm Hỉ Triều và nói thêm: "Nhưng không đủ để trở nên quan trọng."

Lời quan trọng nhất đã được Ôn Thính nói ra trong một hơi.

Giữa hai người bỗng chốc im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng nước và tiếng người nói xung quanh.

Lâm Hỉ Triều bị cảm xúc đánh động, nhưng vẫn chưa biết phải đáp lại thế nào.

Cô bỗng thấy thú vị, vì những người đến với cô vì Kha Dục, dù là Hứa Căng Tiêu hồi trước hay bây giờ là Ôn Thính, đều gián tiếp thể hiện sự cố chấp của Kha Dục với cô, và cũng khẳng định tầm quan trọng của cô đối với Kha Dục.

Nhưng khi cô và Kha Dục thực sự ở bên nhau, lại là những hiểu lầm, những lần không thể giao tiếp hiệu quả.

"Vì vậy, Lâm Hỉ Triều." Ôn Thính nghiêng người, gọi cô về thực tại: "...Nếu anh Kiết An có nói gì không đúng trước mặt cậu, đừng tin, đây mới là suy nghĩ thật sự của tôi."

Ôn Thính nhíu mày một chút: "Còn về Đàn Kiết An..."

Trước đây, khi bố cô ấy bị điều tra bởi Ủy ban Giám sát, tình hình cực kỳ nguy hiểm, đến mức cô ấy không thể ra nước ngoài, buộc phải nhập học tại trường Thanh Hoa, cuối cùng vẫn là nhờ vào sự

giúp đỡ của nhà họ Đàn.

Gia đình cô ấy ngày càng suy yếu, mẹ cô ấy muốn thắt chặt mối quan hệ với nhà họ Đàn, nên đã bảo cô ấy nhận bố của Đàn Kiết An làm bố nuôi, xem Đàn Kiết An như là anh trai.

Nhưng hiện giờ, gia đình cô ấy như một củ khoai nóng bỏng tay, chẳng ai muốn nhận, nhà họ Đàn vì nghĩa tình mà không tiện nói ra, nhưng rõ ràng họ lo sợ rằng nếu tiếp tục, họ sẽ dính quá sâu.

Vì vậy, họ muốn cắt đứt hoàn toàn, không cần biết bằng cách nào.

Trong tình thế đó, Đàn Kiết An không hiểu sao lại nhận ra cô ấy thích Kha Dục.

"Nghe nói, em thích Kha Dục phải không?"

"Gia đình em bây giờ đang như thế, không muốn tìm một nền tảng vững chắc hơn sao? Kha Dục vừa mới chia tay, còn đang trong giai đoạn trống trải, mà cậu ta lại thích kiểu người như em, sao em không thử xem?"

Anh ta nói, anh ta có thể giúp cô ấy.

Nói là giúp, nhưng thật ra chỉ là mỗi lần Kha Dục xuất hiện, anh ta đều kéo cô ấy ra ngoài, rồi bỏ mặc cô ấy đứng đó một mình đầy lúng túng.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, trong giới đều bắt đầu đồn rằng gia đình cô ấy không ổn, cô ấy bắt đầu đuổi theo Kha Dục, còn Đàn Kiết An thì phủi tay sạch sẽ.

Cô ấy đã chán ngấy rồi, cô ấy chẳng thích những nơi như vậy chút nào.

"Lâm Hỉ Triều." Ôn Thính thở dài, cảm kích nói với cô: "Sau hôm

nay, tôi không cần phải theo chân họ nữa, nghĩ đến điều đó thôi mà thật là——"

Lâm Hỉ Triều ngây người nghe cô ấy nói.

"Tuyệt thật."

"Thật sự là quá tuyệt rồi."

"Dừng lại đi, Đàn Kiết An."

Tầng hầm của biệt thự đã được dọn sạch, chỉ còn vài nhân viên phục vụ lác đác đang dọn dẹp tàn cuộc.

Hiện trường đầy rẫy chén đĩa bừa bộn, hệ thống thông gió mới đã hút hết mùi khói xì gà và mùi rượu sâm panh hỗn tạp trong không khí.

Kha Dục vừa rửa xong chồng chip, vừa không kiêng dè tự mình rút bài từ hộp bài.

Hai ngón tay anh trượt nhẹ, trước tiên đưa cho Đàn Kiết An một lá bài đen 10 bích, rồi tự mình rút một lá K cơ. Số điểm cả hai đều bằng nhau.

Kha Dục nói với vẻ mệt mỏi: "Cậu biết không, trước mặt Lâm Hỉ Triều, tôi luôn thấy mình thật tệ, chẳng biết cách nào để theo đuổi người khác, mà đến được như bây giờ cũng không hề dễ dàng, cậu có hiểu không?"

"Nhưng cậu vẫn cứ thích gây chuyện, vẫn cứ muốn xen vào đúng không?"

Lá bài thứ hai, anh không lật bài lên, mà phát xong cho Đàn Kiết An và bản thân rồi đều úp lại.

"Chuyện gia đình cậu đang lộn xộn như vậy, đừng nghĩ đến việc đẩy sang cho nhà tôi, cũng đừng dùng tôi làm lối thoát. Dù tôi có ở trong trường suốt ngày không ra ngoài, không có nghĩa là tôi không nhìn rõ."

Anh nói, chỉ là tôi không muốn để ý đến, nhưng cậu cứ cố tính toán lên đầu tôi, vậy thì thôi, chúng ta cứ thẳng thắn với nhau đi, muốn cãi thì cãi.

Dù sao ở tầng lớp của họ, ai cũng chơi đùa với tài nguyên, lợi ích của các bên rối rắm như một đống bùi nhùi, mà rút dây thì lại động rừng.

Vừa nói, anh vừa cúi nhẹ đầu, lúc này Đàn Kiết An mới thấy ba chiếc khuyên trên tai anh.

Kể từ khi Kha Dục trở về nhà chính ở Bắc Kinh, anh hiếm khi còn chơi những thứ lòe loẹt này nữa, kỷ luật ở nhà nghiêm khắc, anh đã ngoan hơn nhiều. Cũng vì gần đây có cuộc bầu cử, gia đình đang ở thời điểm quan trọng, các bậc cha ông dạy dỗ con cháu phải khắc kỷ phục lễ, sống khiêm tốn, không để người khác có cơ hội lợi dụng.

Kha Dục nói với giọng uể oải nhưng rất thẳng thắn, không vòng vo.

Nhưng anh hiểu, tôi cũng hiểu, Đàn Kiết An khẽ nhướng mày, coi như đã chấp nhận.

Kha Dục cũng đã suy nghĩ rõ ràng, anh chỉ muốn một mối tình đơn giản, thuần khiết.

Đừng đánh cược nữa, cược gì mà cược, tính toán gì mà tính toán, ép buộc gì mà ép buộc. Anh không có suy nghĩ cao xa gì, chỉ mong đừng cãi vã, đừng mâu thuẫn. Câu anh viết trên bảng rằng hy vọng Lâm Hỉ Triều luôn hạnh phúc, thật sự không phải giả dối.

"Mở bài đi." Anh gật đầu về phía Đàn Kiết An: "Cùng mở."

Nói xong, anh lật lá bài mình đã úp.

Một lá Át rô đặt trên K bích.

Blackjack, điểm cao nhất.

Chắc chắn thắng.

Lá bài của Đàn Kiết An không cần phải xem nữa.

Kha Dục đặt lá bài xuống bàn, chỉ tay vào anh ta: "Nhớ xin lỗi cô ấy, thật lòng một chút, xin lỗi cho tử tế vào."

Nói xong, anh đứng dậy rời khỏi đám hỗn loạn sau lưng, đi thẳng ra ngoài.

Bên ngoài biệt thự, biển mây mênh mông, hoàng hôn dát vàng, có một vẻ đẹp tráng lệ và lặng lẽ đến nao lòng. Anh nheo mắt ngắm nhìn một lúc, rồi lấy điện thoại đặt hai vé máy bay cho tối nay.

Khi lái xe về khách sạn, anh đi qua những chiếc lều bên đường, từ trong đó có người đang bật loa phát nhạc, lời bài hát vang lên——

"I gotta get out of this ghost town,

I gotta move on,

I gotta get goin" with my life,

Kha Dục nhớ lại cuộc điện thoại vào mùa hè, khi đó anh thất bại đến mức không dám dùng số điện thoại của mình để gọi, nên phải dùng số lạ.

Nhiều lần rồi, cái cảm giác của một kẻ đánh bạc cứ tăng cược lên từng chút một, nhưng đến phút cuối cùng lại sụp đổ hoàn toàn.

Cứ tưởng rằng sau bao nhiêu gian khó sẽ có ngày nắng lên, tưởng rằng kiên trì sẽ thấy được ánh sáng, nhưng cuối cùng vẫn hoàn toàn thất bại.

Nếu thực sự không vui, nếu Lâm Hỉ Triều một mình sẽ hạnh phúc hơn, thì anh cũng đã từng nghĩ đến việc dừng lại ở đây.

Nhưng giọng ca sĩ lại vang lên, như đang gào thét:

"Cause everything"s haunted,

By your ghost now,

I gotta move on,

Anh hít một hơi sâu.

Trở về khách sạn, khi mở cửa phòng, ngay khoảnh khắc đó, cảnh mặt trời đỏ rực phía sau cửa sổ lớn trải khắp bầu trời, đẹp đến mức khiến người ta nghẹn lời. Và Lâm Hỉ Triều đang ngồi trên giường đối diện, khuôn mặt cô bị ánh hoàng hôn làm mờ đi một nửa.

Cô yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại lặng lẽ quay đầu nhìn anh.

Kha Dục có một khoảnh khắc do dự, nhưng rồi tâm trí anh đã có quyết định, thật cẩn trọng, anh nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa, ánh mắt nghiêm túc như thể đang mời cô đi trốn.

Anh hỏi: "Lâm Hỉ Triều, em có muốn cùng anh đi đến Cầm Đảo không?"

Ánh sáng bỗng sáng hơn trong khoảnh khắc, khuôn mặt cô hoàn toàn mờ nhạt, nhưng trái tim Kha Dục lại đập nhanh hơn.

Anh thấy Lâm Hỉ Triều đã gật đầu.

Anh biết, vào khoảnh khắc này, hơn năm trăm ngày đêm như năm trăm bức tường cao, cuối cùng Lâm Hỉ Triều đã xây nên một góc thành của anh, nhưng đó lại là một tình huống bế tắc, mà anh không bao giờ có thể giải thoát được.

Chương 86: Ánh bình minh

Khi đáp xuống sân bay trên Cầm Đảo, đã gần 11 giờ đêm.

Khách sạn cử xe bảo mẫu đến đón, họ mất gần một tiếng đồng hồ để từ sân bay đến trung tâm thành phố trên đảo.

Những hàng đèn đường dọc theo tuyến đường ven biển bay vút qua cửa sổ xe, Lâm Hỉ Triều hạ cửa kính xe xuống một nửa. Ở phía xa, đại dương trong đêm tối không rõ nét, nhưng cô có thể cảm nhận được làn gió biển lạnh lẽo vô cùng, mang theo cái rét, thổi qua khiến cô toàn thân tê tái.

Cô vội vàng kéo cửa kính lên.

Tài xế phía trước nói: "Mấy ngày nghỉ Quốc Khánh đều là thời tiết đẹp, nắng khá to, nhưng nhiệt độ sáng sớm và đêm thì rất thấp."

"Chúng ta hình như không mang theo đồ ấm gì cả."

Lâm Hỉ Triều quay sang nhìn Kha Dục, anh chỉ mặc một chiếc áo hoodie mỏng, chiếc áo khoác ngoài thì đang phủ trên người cô.

Cả hai đều đi thẳng từ khách sạn ở khu cắm trại ra sân bay, đi gấp nên chỉ chuẩn bị được hai bộ quần áo.

Kha Dục ngáp một cái uể oải, toàn thân toát ra vẻ mệt mỏi, hoàn toàn không còn tinh thần như khi anh rủ cô đến Cầm Đảo vào buổi chiều. Anh ngả người như không xương tựa vào lưng ghế, mí mắt cụp xuống nhìn cô.

"Em nói bạn cùng phòng của em ở Cầm Đảo đúng không?"

"Ừm."

"Ngày mai có định đi gặp cô ấy không?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu: "Không biết nữa, em chưa nói với cô ấy là em đến rồi."

Có lẽ trong hai ngày này, Phi Phi đang bận rộn lo chuyện đám cưới của anh trai cô ấy. Lâm Hỉ Triều đã thấy cô ấy đăng lên mạng xã hội những hình ảnh chuẩn bị đón dâu.

Cô lại quay đầu ra nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tựa cằm vào khung cửa, như tự lẩm bẩm: "Sao lại nghĩ đến chuyện đến Cầm Đảo vậy?"

Giọng cô rất nhẹ, không biết Kha Dục có nghe thấy không, chỉ biết ngay sau đó tiếng chuông điện thoại của tài xế phía trước đã vang lên lấn át.

...

Khi làm xong thủ tục nhận phòng ở khách sạn, đã gần nửa đêm.

Kha Dục đặt một phòng suite, chiếc giường lớn đối diện cửa sổ sát đất, từ đó có thể nhìn thấy bờ biển với những ánh đèn mờ nhạt chớp tắt, kéo dài vào trong bóng đêm.

Lâm Hỉ Triều mệt mỏi sau một ngày dài, nhưng khi tắm xong lại cảm thấy mất ngủ. Cô mặc áo choàng tắm, tóc còn ướt ngồi trên giường, Kha Dục đứng bên cạnh giúp cô sấy khô tóc.

"Em buồn ngủ chưa?" anh hỏi cô.

"Chưa." Cô vừa nói xong thì ngáp một cái, luồng khí ấm từ máy sấy phả vào mặt, ngón tay dài của Kha Dục lùa qua từng sợi tóc, lực nhẹ nhàng, cảm giác rất thoải mái.

Vì thế lại có chút buồn ngủ, cô cố gắng giữ cho mắt mở, nhận lấy máy sấy từ tay Kha Dục: "Anh đi tắm trước đi, muộn rồi."

Kha Dục ừ một tiếng, đi về phía phòng tắm, đôi tay giao nhau ở eo, vừa đi vừa kéo áo hoodie qua đầu.

Lâm Hỉ Triều lười biếng sấy qua loa vài lần, sau đó nửa thân trên chui vào chăn, chỉ để lộ phần sau đầu, định chợp mắt một lát.

Thật là mệt mỏi.

Hôm nay đầu óc cô đã tiếp nhận quá nhiều thông tin, toàn thân như đang trong trạng thái treo.

Khi Kha Dục nói đi Cầm Đảo, cô đã không suy nghĩ gì mà đồng ý ngay, hai người nhanh chóng chuẩn bị rồi lên đường, trên cả chặng đường đều không có cảm giác thực, như đang chìm trong giấc mơ.

Lâm Hỉ Triều cuộn mình trong chăn.

Mặc dù cả ngày hôm nay, họ không hề đề cập đến những chuyện đã xảy ra với mỗi người, nhưng những cảm xúc ngột ngạt ban ngày dường như đã tiêu tan. Giờ nghĩ lại, cô cảm thấy lúc đó mình có vẻ hơi quá nhạy cảm.

Cô lật người, cứ suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Trong mơ màng không biết mấy giờ, Kha Dục ôm eo cô kéo cô dậy, hỏi cô tai có đau không, có muốn bôi cồn không.

Cô quá mệt, chỉ cúi đầu ừ một tiếng.

Cô ngồi trên đùi Kha Dục, mũi ngửi thấy mùi hương thảo mộc từ bộ sản phẩm chăm sóc của khách sạn trên người anh, có chút lạ lẫm, nhưng cũng dễ chịu.

Mùi hương từ tay áo của áo choàng tắm thoang thoảng, Lâm Hỉ Triều cúi xuống ngửi, mũi vừa chạm vào ống tay áo thì một luồng mùi cồn nồng nặc bỗng nhiên bốc lên. Kha Dục đang dùng tăm bông chấm cồn lau quanh vết xỏ khuyên tai của cô, hơi kéo nhẹ vết thương.

Cô khẽ nhíu mày, quay đầu lại, thấy tai của Kha Dục.

Cô dùng ngón tay cái cầm lấy dái tai anh, lật lên nhìn kỹ, kim bạc xuyên qua phần sụn mềm, đầu kim ghim chặt vào tai. Có lẽ vừa tắm xong, vết xỏ tai có chút ẩm ướt, hơi đỏ và sưng lên.

Lâm Hỉ Triều khẽ xuýt xoa, nhận lấy tăm bông từ tay anh, ngồi thẳng dậy giữa hai chân anh giúp anh lau sạch vết thương: "Thực ra anh không cần phải đi xỏ cùng em đâu, nhìn thôi đã thấy đau rồi."

Cô cúi đầu, Kha Dục ngẩng lên nhìn cô.

Đôi mắt sâu thẳm như đại dương đêm ngoài cửa sổ, ánh đèn từ trên trần nhà chiếu xuống, phản chiếu một vì sao trong đôi mắt anh, lấp lánh sáng.

Anh nói: "Hôn anh một cái đi em yêu."

Lâm Hỉ Triều vô thức mím môi, nắm chặt tăm bông trong tay, vòng tay qua cổ Kha Dục, do dự một chút rồi nghiêng đầu cẩn thận hôn lên.

Đôi môi của Kha Dục rất mềm, mát lạnh, có vị chanh bạc hà. Cô nhẹ nhàng áp môi lên, nhẹ nhàng chạm vào, rồi khẽ mím môi, như đang nhẹ nhàng ngậm lấy.

Kha Dục ôm lấy eo cô, kéo cô sát vào ngực mình, ngẩng cằm để dễ dàng cho cô hôn, môi hơi hé mở, đầu lưỡi của hai người chạm vào nhau nhưng không đi sâu, cũng không vội vã, chỉ là những cái chạm nhẹ nhàng, như an ủi nhưng đầy gợi cảm.

Ngoài hành động đó thì anh không làm gì thêm, mà để mặc Lâm Hỉ Triều tự dẫn dắt. Khi cô gái nhỏ buông ra, anh khẽ chạm vào đầu mũi cô và hỏi: "Em có muốn đi xem mặt trời mọc không?"

"Hả?"

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt.

Rồi môi cô lại áp vào môi anh, Kha Dục giữ lấy sau gáy cô, nghiêng đầu hôn sâu hơn, hơi thở hòa quyện vào nhau, lưỡi và môi quyện chặt, Lâm Hỉ Triều quỳ giữa hai chân anh, bị anh hôn đến ngửa cả đầu ra sau.

Khi hai người tách ra, Kha Dục tiếp tục nói: "Phòng của chúng ta cũng có thể nhìn thấy, nhưng không đẹp lắm, em có muốn ra biển không?"

Lâm Hỉ Triều chớp mắt hỏi: "Khi nào?"

"Bây giờ."

Bầu không khí lãng mạn tức thì tan biến, Lâm Hỉ Triều mở to mắt.

—

Lúc đó khoảng 5 giờ sáng, Kha Dục không biết từ khi nào đã thuê được một chiếc xe, ông chủ của dịch vụ cho thuê xe đích thân lái xe đến trước cửa khách sạn, còn mang cho anh hai chiếc áo khoác chống lạnh mới.

Lâm Hỉ Triều hỏi anh ở một thành phố lạ và giữa đêm khuya như thế

này, anh kiếm được mấy thứ này ở đâu ra.

"Có tiền mua tiên cũng được mà."

Kha Dục nhấp một ngụm cà phê pha từ máy pha cà phê trong phòng, cả người dường như sống lại, trông chẳng giống một người đã thức trắng đêm chút nào: "Và anh không chỉ có rất nhiều tiền."

Anh nhếch mép cười đầy tự mãn, Lâm Hỉ Triều im lặng khoác áo vào, nhắm mắt, nhịn không nói ra lời muốn chế giễu anh.

Ngày mai trời sẽ nắng đẹp, lại đúng dịp Quốc Khánh, họ mất khoảng nửa tiếng lái xe đến bãi biển thì bãi cát đã đông nghẹt khách du lịch chờ đón bình minh.

Biển rộng mênh mông, gió thổi từng cơn, từng đợt sóng liên tục vỗ vào bờ.

Đêm tối đã mờ nhạt, ở chân trời xuất hiện một đường ranh giới mờ mờ giữa sáng và tối. Phía tối còn lấp lánh vài vì sao, còn phía sáng, rạng đông đã bắt đầu lan tỏa, trong mây tím cam rộng lớn, một vệt sáng vàng sắp bừng lên.

Tay của Lâm Hỉ Triều nắm trong túi áo của Kha Dục, được anh nắm chặt.

Họ đứng ở một nơi cách xa đám đông, từ xa nhìn về phía chân trời dần dần sáng lên.

Kha Dục đột nhiên hỏi: "Em còn nhớ lễ thắp đèn năm đó không?"

Lâm Hỉ Triều tất nhiên là nhớ, gió biển thổi mạnh làm má cô đau, mũi cô cũng đỏ lên vì lạnh.

Mái tóc dưới mũ áo khoác bị gió thổi bay tán loạn trước trán, Lâm Hỉ Triều dùng ngón tay vén lại.

Cô gật đầu, nhớ lại một số kỷ niệm, rồi im lặng một lúc trước khi hỏi: "Hình như anh vẫn chưa nói cho em biết, cược của chúng ta năm đó là gì?"

"Nếu em thắng, em muốn gì?"

Tiếng gió rít lên từng cơn, không xa có tiếng máy ảnh chụp hình lách cách, có người hét lên với biển khơi, có người cảm thán rằng thật đẹp.

Cằm của Kha Dục giấu trong cổ áo, giọng nói có chút mơ hồ: "Em còn nhớ không, khi anh vừa trở về từ Bắc Kinh, chúng ta đã dành một cuối tuần ở căn hộ của anh, và ngày hôm sau, anh còn dẫn em đi lấy chiếc túi mà bố anh mua cho mẹ."

Giọng anh lớn hơn một chút.

"Lúc đó em đã hỏi anh, bố mẹ anh có phải ít khi gặp nhau không."

Lâm Hỉ Triều thực sự không còn nhớ rõ nữa, cô chỉ nhớ mang máng có chuyện như vậy, nhưng hoàn toàn quên mất mình đã hỏi cụ thể điều gì.

Kha Dục nghiêng đầu nhìn biểu cảm của cô: "Em không nhớ sao?"

"Ừm."

"Anh thì vẫn nhớ rất rõ."

Trong túi áo khoác, Kha Dục siết chặt tay cô, giống như cái nắm tay năm xưa.

"Khi đó anh đã để ý thấy tâm trạng của em không được tốt, anh đoán rằng bố mẹ em cũng sống xa nhau, hơn nữa, mẹ em vẫn luôn ở nhà anh, bà ấy chăm sóc anh có lẽ còn nhiều hơn chăm sóc em."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu xuống, nép sâu vào cổ áo, trong lòng bỗng thấy sáng tỏ.

Cô nhớ lại những năm cấp hai, khi mẹ cô mới chuyển đến làm việc cho chủ nhà mới, còn bố cô lại làm việc ở thành phố bên cạnh, nên cô buộc phải ở nội trú.

Ban đầu một tuần về nhà một lần, nhưng nhà thường chẳng có ai, sau đó cô đổi thành một tháng về, rồi hai tháng về, cuối tuần cũng ở lại trường.

Đó là thời kỳ dậy thì, cô vừa cảm thấy tự do, vừa oán trách sự vắng mặt của bố mẹ.

"Nhưng anh biết mẹ em yêu em rất nhiều."

Khi Lâm Hỉ Triều còn đang nhớ lại những bất đồng với bố mẹ, Kha Dục đột nhiên lên tiếng: "Vì anh biết tên em, biết khuôn mặt em, đều là từ những bức ảnh mà mẹ em đã nhờ người in ra."

"Chúng ta gặp nhau ở nhà anh có lẽ cũng vì ngay từ đầu, anh đã lợi dụng tình yêu của mẹ em dành cho em."

Hơi thở cô nặng nề hơn.

Lâm Hỉ Triều cắn môi, trong lòng đầy cảm xúc.

Cô đột nhiên không biết phải nói gì.

Ngón tay trong túi áo trở nên cứng đờ, Kha Dục nhận ra điều đó.

Anh thả tay cô ra, rút cổ tay ra rồi dùng mu bàn tay vuốt nhẹ má cô.

"Khi đó anh đã nghĩ ra vấn đề của em nằm ở đâu, em ở nhà anh luôn có cảm giác dè dặt, nên anh luôn nghĩ rằng có cách nào để bố

mẹ em có thể quay trở lại bên em."

"Sau đó mẹ anh cũng đã nói chuyện với anh, mẹ con anh đã lên kế hoạch cho một phương án."

Kha Dục nói đến đây thì lảng tránh, nhưng Lâm Hỉ Triều vẫn nhớ đến nhà hàng lẩu mà gia đình cô mở.

Tim cô như ngừng đập, cô hít một hơi sâu, gió biển tràn vào phổi, cổ họng cô lập tức nghẹn lại, khiến cô khó thở.

Ngoài kia, mặt trời vừa nhô lên một nửa, mây đỏ rực rỡ, cả bầu trời rực sáng như vàng, trong khi sóng biển liên tục xô vào bờ, hòa cùng ánh sáng rạng rỡ này.

"Tất nhiên, anh cũng có tư lợi."

Cả khuôn mặt Kha Dục bị nhuốm đỏ bởi ánh bình minh, gió biển thổi tung mái tóc trên trán anh, anh kéo mũ áo khoác lên, khẽ ho nhẹ.

"Anh muốn mẹ em rời khỏi nhà anh, để mọi người không còn là quan hệ chủ tớ nữa, bà ấy cũng không phải lo lắng rằng việc em và anh yêu nhau là một sự vượt mức, em cũng có thể thoải mái hơn."

Kha Dục rũ mắt xuống, giọng nói nhẹ nhàng: "Vì vậy năm đó, anh cố tình thừa nhận mối quan hệ của chúng ta trước mặt bà ấy."

Khi muốn đẩy nhanh quá trình, trước lúc lễ thắp đèn bắt đầu cần phải có một chút kích thích.

Khi đó, anh vừa nghĩ cách để Lâm Hỉ Triều đạt được số phiếu cao nhất, vừa bàn với mẹ mình về việc giúp gia đình Lâm Hỉ Triều mở nhà hàng, tất cả những điều này thực ra đều diễn ra cùng một lúc.

Mũi Lâm Hỉ Triều hơi cay, cô nhớ đến sau lễ thắp đèn, mẹ cô bất ngờ nói với cô rằng bố cô sắp trở về, công việc kinh doanh của gia

đình sắp khởi sắc, họ có thể tự lập.

Mọi thứ đều đến đúng lúc, như thể mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ khoảnh khắc lễ thắp đèn hoàn tất.

"Anh muốn mang tất cả những điều đó một cách chắc chắn đến trước mặt em." Kha Dục nhẹ nhàng nói thêm: "Khi năm mới đến, anh nghĩ rằng đó có lẽ là một món quà không tồi."

"Anh luôn không nói về vụ cá cược ấy, bởi vì đến lúc đó, anh thực sự không cần em phải cho anh điều gì nữa. Mà anh đang nghĩ, anh có thể cho em điều gì."

"Không chỉ là thành tích, không chỉ là sự chú ý, mà còn là một gia đình hoàn chỉnh có thể ở bên em mỗi ngày, anh cũng muốn mang đến cho em."

Kha Dục nói đến đây, cúi đầu buồn bã nhìn cô: "Và em chỉ cần đứng lên đó thôi."

Nhưng kết quả là,

Kết quả là.

Lâm Hỉ Triều tránh ánh nhìn của anh, ngực phập phồng.

Mắt cô đột nhiên hơi đau, không biết là do gió thổi hay do một cảm xúc cay đắng nào đó gây ra.

Cô rút tay mình ra khỏi túi áo của Kha Dục, nâng cổ tay lên xoa mắt.

Kha Dục nói: "Đó là lý do tại sao sau khi anh thua, em nói em muốn chia tay với anh, anh rất không muốn, cũng thật sự rất buồn."

"Bởi vì chỉ còn một chút nữa thôi."

Kha Dục cúi đầu, thở gấp, giọng nói hơi khàn: "Thật sự, chỉ còn một chút nữa thôi."

Nhưng họ vẫn chia tay.

Ngay khi Kha Dục đang đầy hy vọng.

Mặt trời đã mọc lên một nửa, du khách trên bãi biển ngày càng đông, nhưng mọi người đều im lặng ngước nhìn, cất điện thoại đi không nói một lời.

Mặt trời đỏ rực xóa tan mọi sự không cam lòng.

Kha Dục nghĩ, thôi cũng không sao cả.

Lần đó anh quá kiêu ngạo, tự tin rằng mọi thứ đã nắm chắc trong tay, anh tạo ra nhiều mâu thuẫn đối lập, nghĩ rằng cuối cùng sẽ giải quyết được từng cái một.

Nhưng kết quả là, mẹ Lâm Hỉ Triều không tin anh, mẹ anh quyết định phản bội anh, còn Lâm Hỉ Triều cũng luôn muốn đẩy anh ra.

Cuối cùng là thua cuộc.

Anh cảm thấy mình đáng bị như vậy.

Kha Dục mím môi, thở nhẹ, chậm rãi nói những lời anh muốn nói: "Bạn anh nói rằng anh thật là ngu ngốc, hỏi anh phí công như vậy để làm gì. Thực ra anh chỉ muốn mang lại cho em cảm giác an toàn, vì anh biết môi trường em lớn lên và môi trường anh lớn lên không giống nhau, cách giáo dục của chúng ta không giống nhau, cách suy nghĩ vấn đề và góc nhìn cũng khác nhau."

"Nếu anh không thể mang lại cho em một sự ổn định trong tình cảm, không thể để em cảm nhận được tình cảm đó một cách liên tục, thì em sẽ lùi bước, cũng sẽ do dự, chúng ta không thể ở bên

nhau, rồi cuối cùng cũng sẽ tan vỡ."

"Hôm qua em hỏi anh có phải lại đang lừa em không, anh biết em đang lo lắng rằng anh sẽ lặp lại những sai lầm trước đây, lo lắng rằng anh không chân thành, lo lắng rằng sẽ phải trải qua những gì đã trải qua hồi cấp ba. Nhưng hai năm là đủ để anh suy nghĩ lại về cách cư xử của mình."

Kha Dục nói một hơi dài, không để lại khoảng trống: "Anh không hối hận về những gì đã xảy ra trước đây, vì đó là khởi đầu cần thiết, và bây giờ là sự tái ngộ, là sự phá vỡ, em nói em muốn làm quen lại với anh."

Anh nuốt nước bọt, nghiêm túc nói với Lâm Hỉ Triều: "Vậy anh hứa với em, anh sẽ trở nên tốt hơn vì em."

Thiếu niên Kha Dục, người đã hôn cô trong hành lang chật hẹp ở trường cấp ba, tự tin tuyên bố rằng sẽ khiến Lâm Hỉ Triều trở nên tốt hơn, người đã ngang nhiên bước vào giai đoạn thanh xuân bình thường và nhạy cảm của cô, mạnh mẽ xâm chiếm lẫn chinh phục.

Tuổi trẻ nhiệt huyết, đầy tự tin, luôn muốn mình là người nắm đằng chuôi.

Cho đến hôm nay, Lâm Hỉ Triều với đôi mắt ướt nhòe nhìn anh, nghe anh đứng từ góc độ của cô mà chân thành nói rằng, Lâm Hỉ Triều, anh muốn em giúp anh trở nên tốt hơn.

Giọng của Kha Dục nghẹn ngào, anh nắm lại tay cô, từ từ đan xen từng ngón tay vào nhau.

"Anh nhớ năm lớp 11, anh đã bảo em hẹn hò với anh đi, khi đó toàn trường mất điện, chúng ta ngồi ở quảng trường trung tâm, nhìn tất cả các đèn đều tắt."

"Hôm chúng ta chia tay là trong lễ thắp đèn, chúng ta lại cùng nhìn

những chiếc đèn trên cây ngân hạnh ở quảng trường lần lượt sáng lên."

Anh nhìn đôi mắt đỏ hoe của Lâm Hỉ Triều, khẽ bóp ngón tay cô: "Em có thể nói rằng tất cả những điều này đều do anh sắp xếp, đều là âm mưu, đều là toan tính."

"Nhưng bây giờ chúng ta đã gặp lại nhau."

Giống như mặt trời vẫn mọc mỗi ngày, đó là quy luật tự nhiên không thể thay đổi, không thể can thiệp, cũng không thể điều khiển.

"Vì vậy, vào khoảnh khắc này, anh muốn hỏi em."

Lúc này là 6 giờ sáng, mặt trời vừa lên với ánh sáng rực rỡ, họ cùng tắm mình trong ánh sáng đó.

Đôi mắt Kha Dục tràn đầy sự chân thành, tay anh hơi run lên, anh hỏi:

"Lâm Hỉ Triều, em có muốn thích anh không?"

"Em có muốn làm người yêu của anh không?"

Tiếng chụp ảnh liên tục vang lên từ xa, đám đông hò reo chào đón bình minh, nhưng giữa họ chỉ có sự im lặng khi đối diện nhau.

Hơi thở của Lâm Hỉ Triều trở nên nặng nề, cô hít vào thật sâu, giống như những cơn sóng vỗ bờ, mắt cô đỏ hoe, mắt vừa chớp một cái nước mắt đã thi nhau rơi xuống, cô xụt xịt, giọng run rẩy nói: "Anh thật sự rất thích em, đúng không Kha Dục?"

"Đúng vậy." Kha Dục gật đầu, đáp lại một cách chân thành: "Anh thật sự rất thích em."

Mắt anh cũng đỏ hoe, cúi đầu cười nói: "Vậy mà em lại nghĩ rằng

em rất dễ dãi."

Rõ ràng là rất khó khăn.

Anh theo đuổi cô rất khó khăn.

Nước mắt càng rơi nhiều hơn, ngực Kha Dục thắt lại, Lâm Hỉ Triều vòng tay ôm lấy eo anh.

Khuôn mặt cô chôn trong áo khoác của Kha Dục.

Tiếng gió cuốn theo tiếng sóng biển, ồn ào không dứt.

Và rồi cô khẽ nói: "Ừm." Bên ngoài sự ồn ào, còn mang theo cả vạn phần chân thành.

Chương 87: Cạ (H nhẹ)

Cảnh tượng lúc đó thật lãng mạn.

Bờ biển, bãi đá, bình minh, sóng vỗ, cùng những du khách muôn hình vạn trạng, tất cả đều dừng lại ngắm nhìn mặt trời đỏ rực đang dần lên, tạo thành một bức tranh sống động như trong phim. Trong khoảnh khắc đó, con người đắm chìm trong cảm giác phấn khích và lâng lâng, dopamine như đang bùng nổ, họ có thể nói ra những lời tâm sự khó bày tỏ, làm những điều mà bình thường còn e dè.

Thế nhưng, khi mặt trời đã lên cao, đám đông quyết định trở về, rời khỏi khung cảnh ấy Lâm Hỉ Triều bỗng nhiên trở nên uể oải.

Mệt quá, buồn ngủ quá.

Cô không chịu nổi nữa, gần 24 giờ rồi chưa chợp mắt, tim đau thắt, đập mạnh như trống giục. Cảm động gì chứ, tỏ tình gì chứ, tất cả bị ném ra sau đầu. Đôi mắt cô cay xè, với lại hồi nãy có khóc nên mí mắt giờ đã sưng lên. Trong đầu cô lúc này chỉ còn năm chữ: Muốn lên giường, muốn ngủ.

Lúc lên xe về khách sạn, cô không ngừng ngáp dài. Kha Dục ngồi bên cạnh nói khá nhiều, mỗi khi xe dừng lại chờ đèn đỏ, anh lại quay sang hôn cô một cái. Anh nắm lấy mặt cô, kéo lại gần, môi chạm môi rồi tách ra, nhẹ nhàng hỏi cô muốn đi đâu chơi trong mấy ngày tới, anh bảo sẽ nghe theo cô tất cả.

Âm thanh còi xe bên ngoài thỉnh thoảng vang lên, giọng Kha Dục nghe như khúc hát ru ngủ.

"Buồn ngủ đến thế sao?"

Mắt Lâm Hỉ Triều gần như không mở nổi, một tay chống lên khung cửa, đầu cứ gật gù.

"Để anh chạy nhanh về khách sạn, rồi em ngủ." Kha Dục véo nhẹ mặt cô. "Không thì lát nữa lại bị anh gọi dậy."

Cô mơ màng gật đầu. Về đến khách sạn, cô cố gắng tắm rửa nhanh nhanh xong rồi lên giường, đầu vừa chạm vào gối đã lập tức chìm vào giấc ngủ.

...

Cô bị đánh thức bởi tiếng chuông video call trên điện thoại.

Mở mắt ra, rèm phòng đã kéo kín, chỉ một chút ánh sáng len qua khe hở. Không biết mấy giờ rồi. Tiếng chuông video call vẫn reo lên liên tục bên tai. Lâm Hỉ Triều mệt mỏi ngồi dậy, quay đầu nhìn vị trí bên cạnh gối.

Kha Dục không có ở đó.

Cô mơ màng nhìn quanh một vòng, dường như trong phòng cũng không có ai.

Cô nhận cuộc gọi, đó là Từ Viện Viện.

"Đoán xem tớ đang ở đâu!"

Từ Viện Viện cười tươi, để lộ hai hàm răng trắng, tay giấu sau lưng lắc lư đầu. Chưa kịp để Lâm Hỉ Triều trả lời, cô ấy đã lấy từ sau lưng ra một con mèo lớn màu vàng, to đến mức gần như che khuất nửa người.

Lâm Hỉ Triều lập tức tỉnh táo hơn phân nửa: "Bảng Vàng?"

Cô ngồi dậy hỏi: "Cậu đang ở nhà tớ à?"

Giờ Bảng Vàng được mẹ cô nuôi dưỡng rất tốt, cân nặng tăng vùn vụt, trở thành một con mèo béo hơn năm ký.

"Đúng rồi." Từ Viên Viên cười hì hì: "Về Phù Thành tớ mang ít đặc sản cho dì, nên tiện ghé qua nhà cậu chơi."

Sau kỳ thi đại học, Từ Viện Viện đến tỉnh Chiết học đại học, lần cuối hai người gặp nhau là khi nhập học năm nhất, lúc cả hai chia tay tại sân bay Phù Thành, đi về hai cổng lên máy bay khác nhau.

"Cậu tốt thật đấy Viện Viện."

Lâm Hỉ Triều xoa mặt, gõ nhẹ vào camera để bày tỏ sự cảm ơn, rồi hỏi: "Mẹ tớ đâu?"

"Dì vừa ra cửa hàng, Quốc Khánh nhà cậu buôn bán tốt, bận rộn lắm." Trong video, Từ Viện Viện nhìn kỹ Lâm Hỉ Triều: "Chỗ cậu tối quá, chẳng phải bây giờ mới là buổi chiều sao? Cậu đang ngủ à?"

"Ừ, vừa mới dậy."

"Làm gì mà mệt vậy?" Giọng Từ Viện Viện đột nhiên trở nên chọc ghẹo: "Ngày thứ hai của kỳ nghỉ Quốc Khánh mà cậu đã chui vào ngủ rồi, sao không về nhà chơi?"

Lâm Hỉ Triều còn ngái ngủ, đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Cắn bàn chải trong miệng, cô ngáp dài rồi giải thích: "Tớ đang ở Cầm Đảo."

"Cầm Đảo? Cậu đi Cầm Đảo với ai vậy?"

Lâm Hỉ Triều vừa định trả lời, đột nhiên cảm thấy có một vật nặng đè lên đầu mình, một cánh tay ôm lấy eo từ sau lưng, ép cô tựa vào lồng ngực.

Đầu dây bên kia, Từ Viên Viên thốt lên kinh ngạc: "Trời đất!"

Giọng Kha Dục ngay sau đó vang lên bên tai: "Sao lông lại dựng đứng thế này?"

Anh cúi đầu nhìn Bảng Vàng trong màn hình, tay từ từ rút ra khỏi eo Lâm Hỉ Triều, đưa lên vòi nước rửa sạch.

Cảnh tượng này trong mắt Từ Viên Viên thật lạ lẫm nhưng cũng ngỡ ngàng.

"Hai người... làm lành rồi?"

Tiếng nước chảy rào rào. Lâm Hỉ Triều còn đang ngẩn ngơ với câu nói của Kha Dục.

"Không phải, mẹ em chăm sóc nó rất tốt."

Cô ngậm bàn chải đánh răng trong miệng, giọng nói mơ hồ giải thích nghiêm túc: "Có lẽ vừa tắm xong, nên lông nó mới dựng lên."

Cô không quên rằng Bảng Vàng vốn là do Kha Dục tặng trước khi rời đi, mẹ cô vẫn chăm sóc rất chu đáo.

"Ý anh cũng là vậy." Kha Dục tắt vòi nước, vẩy nước lên mặt cô, cười trêu ghẹo: "Mẹ chúng ta chăm sóc rất tốt."

Lâm Hỉ Triều giơ tay chắn nước, nghe câu này liền hất đầu gối vào Kha Dục, tay bật vòi nước, hắt nước lên anh.

Kha Dục nghiêng đầu tránh vài giọt, cười lơ đãng rồi đứng chờ cô ở cửa.

"Kha Dục ghê gớm thật." Từ Viên Viên thấy anh ra khỏi khung hình, lập tức vỗ tay: "Dù tớ biết hai người sớm muộn gì cũng làm lành, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy."

Cô ấy giơ ngón tay cái lên, không cần nói thêm lời nào.

"Lần này cậu thật sự cam tâm tình nguyện đúng không?"

Lâm Hỉ Triều vừa ngậm nước súc miệng, nghe câu này suýt nữa làm cô sặc. Kha Dục khẽ chậc một tiếng, đút tay vào túi đi tới, định lấy điện thoại của Lâm Hỉ Triều.

Từ Viên Viên thấy anh bước vào khung hình liền hơi sợ, nhanh chóng chào tạm biệt: "Thôi được rồi, không làm phiền hai người nữa. Bảng Bảng, chào tạm biệt với anh chị đi nào."

Rồi cô ấy nhanh chóng tắt máy.

Kha Dục cười: "Từ Viên Viên đúng là bạn thân của em."

Anh nắm tay Lâm Hỉ Triều đi ra ngoài: "Chuyện em muốn đi học ở Thượng Hải cũng là do cô ấy nói cho Sầm Thư Nhiên biết đúng không?"

Câu này chỉ có thể do Từ Viên Viên nói ra mới đáng tin.

Lâm Hỉ Triều quay lưng lại để lau mặt, tìm cách lái câu chuyện sang hướng khác, cô hỏi anh: "Anh ngủ chưa?"

"Ừ." Kha Dục kéo cô ngồi xuống giường: "Anh gọi đồ ăn rồi, giờ ăn nhé?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, cô vừa ngủ dậy nên chưa cảm thấy đói, đứng dậy bước tới cửa sổ, kéo rèm ra. Ánh sáng tràn vào, cô nhíu mắt không thích ứng được.

Quay lại hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Đã gần 4 giờ rồi."

Kha Dục ngồi ở cuối giường, chống tay ra sau lưng, mắt nhìn cô. Ánh nắng xuyên qua khe rèm, chiếu lên tóc mái của anh nhuộm thành một màu vàng rực.

Hai người nhìn nhau trong im lặng, ánh sáng chiếu vào khiến bụi trong không khí cũng hiện rõ.

Họ cứ nhìn nhau như vậy hơn mười giây, không ai nói lời nào.

Lâm Hỉ Triều khẽ động ngón tay, kéo rèm ra thêm, căn phòng bừng sáng. Ánh sáng mạnh mẽ chiếu thẳng vào mặt Kha Dục khiến anh phải cúi đầu né tránh.

Lâm Hỉ Triều không nhịn được, cười khẽ.

Kha Dục nhìn thấy nụ cười ấy, lại lười biếng giơ tay ra, ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh.

Cô mặc một chiếc váy ngủ mềm mại, tóc dài xõa xuống, do hôm trước buộc đuôi ngựa nên có chút xoăn nhẹ. Đôi tay thon dài, mềm mại như được làm từ lông ngỗng, gợi cảm mà không hề tự biết.

Kha Dục nhìn cô tiến lại gần, những cảm xúc bị dồn nén từ bãi biển như mất kiểm soát, ánh mắt hai người giao nhau lần nữa, như có chất keo dính, nóng bỏng và ngọt ngào.

"Em có cam tâm tình nguyện không?"

Anh đột ngột lặp lại câu hỏi của Từ Viên Viên: "Có không?"

Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay Kha Dục, khẽ gật đầu

không chút do dự. Anh nắm lấy sau đầu cô, cúi xuống hôn.

Đó là một nụ hôn đầy chiếm hữu.

Ngón tay anh luồn vào tóc cô, giữ chặt, lực ép mạnh đến nỗi khiến Lâm Hỉ Triều phải hoàn toàn khuỵu xuống trên người anh.

Cằm anh giữ chặt, môi hai người quấn chặt vào nhau, đầu mũi cọ xát, khi đầu lưỡi anh chạm vào hàm răng cô, hơi thở cả hai trở nên hỗn loạn. Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, khám phá từng ngóc ngách trong miệng, âm thanh của những cái chạm nhẹ trở nên vừa gợi tình vừa mờ ám.

Ánh nắng tràn ngập phòng, nhiệt độ trong phòng như tăng lên từng chút một, giống như sắp đốt cháy một đống củi khô.

Kha Dục vừa hôn cô, vừa dùng đầu gối tách nhẹ hai chân cô ra, ngả người ra sau, để cô ngồi thoải mái trên hông anh.

Lòng bàn tay anh mở rộng, vừa đủ để giữ chặt cổ cô, ngón cái khẽ vuốt ve phần da mềm sau tai cô.

Lâm Hỉ Triều không biết tay mình phải đặt ở đâu, chỉ có thể đặt lên hông Kha Dục, cơ thể áp sát vào anh bắt đầu cảm nhận được hơi nóng. Cô nghe Kha Dục khẽ thở, hỏi: "Em có thể chủ động một chút không?"

"...Hả?"

Tay còn lại của Kha Dục đã trượt lên ngực cô, qua lớp vải mềm của váy ngủ, ngón tay dài ôm lấy bầu ng.ực, chầm chậm xoa nhẹ phần đầu ng.ực cô.

Cô bị chạm đến mềm nhũn, ngả người xuống, tay chống vào hông anh. Kha Dục nắm lấy tay cô, trượt xuống phần cơ bụng rắn chắc của anh, rồi dẫn đến hình xăm trên bụng.

Bên trên có những vùng da gồ ghề do mực xăm, ngón tay cô chạm vào, có thể cảm nhận được hình ngọn đuốc.

Kha Dục thở dốc bên tai cô, anh nói mình đã cứng lên rồi, giờ chỉ muốn cô làm cho anh, còn muốn nghe cô nói thích.

Lâm Hỉ Triều thở dốc, chống tay nhìn anh, đôi tai đỏ bừng dưới ánh nắng, Kha Dục đã vén váy cô lên, ngón tay móc vào quần lót kéo xuống.

"Nhấc chân lên."

Lông mi cô khẽ rung, nuốt nước bọt, hơi nhấc mông lên, quần lót nhanh chóng bị Kha Dục kéo xuống.

Cô quỳ gối hai bên hông anh, phần giữa hai chân trần mịn chạm vào cơ bụng của Kha Dục. Anh kéo váy cô lên, ngón tay cuối cùng cũng không còn bị cản trở, vuốt ve bầu ng.ực cô, hôn nhẹ lên mũi cô, giọng khàn khàn: "Bé yêu, cọ vào anh đi, anh muốn xem em dùng anh để tự sướng."

Cọ, dùng anh, để tự sướng.

Ba từ này từng chữ từng chữ chạm vào điểm xấu hổ của Lâm Hỉ Triều.

Cô mở to mắt, ngẩn ngơ mất một lúc rồi cuối cùng ôm chặt lấy cổ Kha Dục, rúc mặt vào ngực anh.

"Sao tự nhiên... em lại thấy đói rồi."

Nói vớ vẩn thôi.

Kha Dục nhếch mép: "Em cứ làm một chút thôi rồi chúng ta đi ăn."

Ý anh là, chỉ cần cô cử động chút thôi, theo tốc độ của cô cũng được.

Lâm Hỉ Triều càng rúc sâu mặt vào ngực anh, cô lưỡng lự một chút rồi lén nhìn xuống chỗ mình đang ngồi.

Ngay cả khi cúi xuống, cơ bụng của Kha Dục cũng không có chút mỡ nào.

Hè vừa qua anh đã trắng lại, các múi cơ trên người mỏng nhưng rõ nét, phần eo thon gọn, khung người hình tam giác ngược. Dọc theo xương chậu là nhóm cơ nghiêng, được sắp xếp đều đặn nhưng không mất đi sức mạnh.

Người anh cũng thơm nữa, mùi thơm sạch sẽ và tươi mát của chanh bạc hà.

Lâm Hỉ Triều hít sâu, cắn nhẹ môi, thử cử động.

Mông cô xoay nhẹ, chỗ ấy cọ vào phần cơ rắn, ma sát từ trước ra sau, cơ bắp nổi bật khiến môi thịt của cô bị tách ra, ép vào phần hạt ngọc nhạy cảm.

Lâm Hỉ Triều đỏ mặt, khẽ rên một tiếng.

Một chút khoái cảm từ chỗ cọ xát lan tỏa khắp cơ thể.

Kha Dục phối hợp, siết nhẹ cơ bụng, làm căng bề mặt, mông cô nhẹ nhàng đung đưa, môi thịt càng lúc càng tách ra, phần đầu nhạy cảm lọt vào rãnh cơ bụng, bị cọ xát nhẹ nhàng, khoái cảm càng lúc càng rõ rệt, phần đầu hạt ngọc cứng lên ngay lập tức.

Cánh tay đan vào cổ Kha Dục của cô vô thức siết chặt, hơi thở trở nên gấp gáp.

Da chạm da khiến âm đ.ạo của cô nhanh chóng tiết ra chất lỏng sinh

lý, mông cô nhẹ nhàng chuyển động, sự trơn trượt giữa hai chân khiến hành động trở nên dễ dàng hơn.

Đầu gối cô hạ thấp xuống, lực ma sát ở phần trước âm h.ộ tăng lên, môi thịt quấn chặt vào cơ bắp, hai chân khép lại, xương chậu ép xuống, chuyển động sâu hơn.

Cả hai người đều phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ.

"Bé yêu giỏi quá."

Yết hầu của Kha Dục trượt lên, một tay ôm chặt eo cô, hôn lên đỉnh đầu cô để thưởng.

"Em cạ giỏi quá, anh cảm giác cả cơ thể anh sinh ra là để dành cho em."

Lâm Hỉ Triều bị lời anh nói làm cho đỏ mặt hơn, cô tạm dừng cử động, hít một hơi rồi tiếp tục chầm chậm.

Âm đ.ạo tự nhiên co bóp, chất lỏng càng lúc càng chảy ra nhiều, dù chỗ này không phải nơi dễ gây khoái cảm, nhưng phần môi thịt bị ép vào cơ bụng của anh, từng chuyển động cọ xát làm thịt mềm xoắn lại, vẫn mang đến cảm giác kỳ lạ và thú vị.

Phần bụng Kha Dục càng lúc càng ướt, vô tình tăng thêm độ trơn cho sự cọ xát của Lâm Hỉ Triều. Vòng eo cô nhẹ nhàng xoay, mái tóc dài xõa xuống, xương sống trở nên tê dại.

Nhưng cô vẫn xấu hổ không dám cử động quá nhanh, mặt vẫn rúc sâu vào ngực Kha Dục, không muốn ngẩng đầu lên.

Kha Dục nghĩ rằng giờ mặt cô chắc hẳn đã đỏ bừng, vì phần ngực anh cảm nhận được hơi nóng đang từ từ tỏa ra.

Cả người anh vẫn ăn mặc chỉnh tề, chỉ có vạt áo bị kéo lên, cánh tay

hờ hững chống đỡ trọng lượng của cả hai, nhưng Lâm Hỉ Triều lại trần trụi ngồi trên người anh.

Bờ vai gầy gò của Lâm Hỉ Triều yếu ớt dựa vào anh, bầu ng.ực mềm mại của cô cọ xát lên lồng ngực Kha Dục, khiến anh cảm nhận rõ đầu ng.ực cô đã c.ương cứng.

Nhưng Kha Dục vẫn chưa có ý định chủ động, thay vào đó, anh hờ hững đưa tay xuống nắn nhẹ phần mông cô, những ngón tay mạnh mẽ bóp chặt, khiến làn da mông biến dạng trong lòng bàn tay. Anh nhấc tay lên, vỗ mạnh vào mông cô.

Tiếng vỗ vang lên, Lâm Hỉ Triều khẽ rên một tiếng khi nghe anh giục: "Nhanh lên nào."

"Đau."

"Anh có dùng lực đâu."

Lồng ngực anh khẽ rung lên, Lâm Hỉ Triều biết anh đang cười, cô bĩu môi phản đối.

Nhưng ngay lập tức, một cái vỗ khác lại giáng xuống, làm mông cô đỏ ửng. Kha Dục ấn nhẹ vào phần eo, khiến cơ thể cô mềm nhũn ra.

"Ưm."

Cô ôm chặt cổ Kha Dục, dồn toàn bộ sức nặng của mình lên người anh, theo nhịp độ của anh mà tăng tốc độ.

Sự ma sát giữa hai cơ thể ngày càng tăng, vòng eo cô bắt đầu nhịp nhàng chuyển động, môi thịt bên dưới tách ra rồi khép lại, phần hạt ngọc nhỏ c.ương cứng lên, bị cọ xát đến đỏ tấy.

Trên bụng Kha Dục đã loang lổ chất lỏng trong suốt, âm thanh nhầy nhụa của cơ thể họ ma sát vang lên từ chỗ tiếp xúc.

Hàng mi của Lâm Hỉ Triều khẽ rung, cô không thể kìm nén phát ra những tiếng rên nhỏ.

Phần đùi trong của cô ép chặt vào hình xăm ngọn đuốc trên cơ thể Kha Dục, nơi đó cũng bị chất lỏng bôi trơn. Hành động của Lâm Hỉ Triều khiến lớp da có hình xăm bị kích thích, ngọn đuốc như bùng cháy. Kha Dục đưa tay xuống sờ, ngón tay ướt đẫm chất lỏng.

Anh thoa chất lỏng đó lên đùi Lâm Hỉ Triều, rồi ngay lập tức ôm lấy eo cô, ấn mạnh xuống, ép cô dán chặt vào cơ bụng anh mà cọ xát.

Phần hạt ngọc nhỏ, môi thịt, thậm chí cả âm đ.ạo, đều hoàn toàn cọ sát với phần bụng anh. Kha Dục siết chặt cơ bụng, các múi cơ căng cứng, nâng đỡ đôi chân cô, nhịp nhàng đẩy lên.

Hạt ngọc bị cơ bụng rắn chắc của anh cọ xát một cách thô bạo, môi thịt bên dưới bị xoắn vặn thành một khối, ép chặt, nghiền nát, chất lỏng chảy ra từ cơ thể cô bị đánh thành bọt, biến thành những sợi tơ dính dính, tràn ra theo rãnh cơ của anh.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều khẽ rên lên một tiếng, cổ họng khô khốc, cố nuốt nước bọt, vòng eo cứng đờ theo từng động tác của Kha Dục. Hạt ngọc nhỏ bên dưới bị cọ xát mạnh đến mức rung lên từng cơn.

Ngay khi cơn cực khoái ở hạt ngọc chuẩn bị ập đến.

Kha Dục kéo mông cô ra, khẽ nghiêng người, đặt cô ngồi xuống phần hình xăm ngọn đuốc trên bụng anh, phần xương chậu anh ép chặt vào hạt ngọc nhỏ của cô. Môi thịt mềm mại bám chặt vào ngọn đuốc, thịt bên dưới ửng hồng nhạt theo từng đường nét của hình xăm. Chất lỏng trong suốt phủ lên ngọn lửa đen, kết hợp giữa sắc dục và khao khát, Kha Dục hùng hổ đẩy hông lên.

"Haa..."

Lâm Hỉ Triều ngửa cổ, hai chân run rẩy, âm đ.ạo đột nhiên tràn ra một làn chất lỏng, cô thả lỏng người, tựa vào vai Kha Dục liên tục thở dốc, toàn thân như rã rời.

Kha Dục vỗ nhẹ vào lưng cô để trấn an, ngón tay khẽ vuốt mái tóc dài của cô, ánh mắt hướng đến cổ cô.

Anh bỗng nhiên muốn nhìn thấy cô đeo vòng cổ, chiếc chuông nhỏ sẽ lủng lẳng trên cổ cô, tạo ra âm thanh vui tai mỗi khi anh "hành động". Anh còn muốn tặng cô những món đồ trang sức riêng tư chỉ thuộc về mình, như một tuyên bố "Em là của anh" hoặc "Anh là của em".

Sau khi chính thức xác nhận mối quan hệ, khao khát chiếm hữu thấp hèn này ngày càng mạnh mẽ, cuối cùng sẽ bùng nổ như tình yêu của anh dành cho cô, sẽ to lớn đến mức khó có thể nguôi ngoai.

Anh đặt tay lên cổ Lâm Hỉ Triều, cúi đầu hôn nhẹ lên phần da mềm ở cổ cô, rồi từ từ di chuyển đến cằm, môi, sau đó nhẹ nhàng tách ra, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi môi của cô.

Bàn tay anh di chuyển lên, vuốt ve đôi môi cô, ngón tay anh trượt vào ấn nhẹ lên lưỡi cô.

"Anh muốn em dùng miệng cho anh, bé yêu."

Anh kéo quần xuống, nắm lấy dương v.ật c.ương cứng của mình, đặt vào giữa mông cô mà cọ xát, rồi đưa tay cô chạm vào phần gốc, ngón tay cô chạm vào phần đầu nhạy cảm, nơi đó đang rỉ ra chất lỏng.

"Liếm chỗ này đi."

Tay còn lại của anh vẫn giữ lấy mặt cô, ngón tay khẽ cử động, đôi

mắt Lâm Hỉ Triều dần dâng lên một làn nước mờ, cô lắc đầu: "Không."

"Tại sao không?"

"Chỉ là không muốn thôi."

"Vậy khi nào mới muốn?"

Lâm Hỉ Triều rụt tay lại, không còn cầm dương v.ật của anh nữa, ánh mắt cô như đang bối rối, không biết nhìn về đâu.

Kha Dục không nói thêm lời nào, chỉ nắm lấy dương v.ật của mình, đưa nó chạm nhẹ vào lỗ nhỏ bên dưới của cô, phần đầu khẽ tách thịt mềm ra, xoay nhẹ theo từng vòng, phủ đầy chất lỏng trước khi từ từ đẩy vào bên trong, rồi lại rút ra, lần tiếp theo đẩy sâu hơn.

Lâm Hỉ Triều chống tay lên ngực anh, thở gấp, đẩy tay anh ra: "Anh chưa đeo bao."

"Ừ."

Kha Dục rút dương v.ật ra, vỗ nhẹ lên chỗ đó: "Lấy bao đi, trên đầu giường ấy."

Lâm Hỉ Triều nhìn anh một cái, rồi chầm chậm quỳ xuống giường, từ từ di chuyển để lấy bao cao su.

Kha Dục nhìn theo từ phía sau, nhìn mông cô ửng hồng vì những cái vỗ của anh, nhìn mái tóc rũ xuống đôi vai trắng mịn, bộ ngực như những giọt nước lấp lánh. Anh quay lại, nuốt nước bọt, nhìn dương v.ật của mình càng lúc càng cứng hơn, mắt đỏ hoe.

Lâm Hỉ Triều quay lại đưa bao cao su cho anh, Kha Dục lắc đầu: "Em đeo giúp anh đi."

Hôm nay anh thật sự đang thử thách cô.

Lâm Hỉ Triều không nói gì thêm, chỉ thở dài một hơi rồi phối hợp với anh. Cô quỳ xuống xoay người lại, xé bao bì, cầm lấy vòng cao su đặt lên đầu dương v.ật đã cứng đỏ. Hai ngón tay giữ chặt vòng cao su, từ từ kéo xuống.

Mái tóc cô buông xuống theo từng chuyển động, vòng cao su trượt xuống tận gốc, ôm chặt lấy bìu của anh.

Đeo xong, cô chống hai tay lên đùi, đôi mắt to tròn ngơ ngác nhìn anh.

Kha Dục cảm thấy cô đáng yêu vô cùng.

Anh không thể nhịn cười, nghiêng đầu nhìn cô: "Em ngoan thật đấy, sao lại nghe lời thế này."

Anh nở nụ cười, khẽ nâng cằm lên: "Vậy ngoan thêm chút nữa, tự ngồi lên nào."

Cuối cùng, Lâm Hỉ Triều cũng không nhịn được nữa.

"Anh đừng quá đáng với em."

Kha Dục thuộc kiểu người được voi đòi tiên, cứ theo đà thì sẽ ngày càng phóng túng hơn.

Cô mím môi nhíu mày nhẹ, rồi bắt đầu với những động tác nhỏ để phân tán sự chú ý của mình.

Ngón tay cô vô thức véo nhẹ vào đùi, không dám ngẩng đầu lên.

Kha Dục nhướng mày, cuối cùng anh ngồi dậy cởi quần áo ra. Anh tiến lại gần, nắm lấy mặt Lâm Hỉ Triều, định hôn cô, nhưng cô quay mặt tránh.

"Đâu phải anh đang bắt nạt em." Kha Dục cười nhẹ: "Anh chỉ muốn em chủ động một chút thôi mà."

Anh vòng tay ôm lấy cô, đặt cô ngồi lại trên đùi mình, nói với giọng trêu chọc: "Ừ, để anh tự làm vậy."

Dương v.ật đã được bao bọc khẽ chạm vào miệng âm đ.ạo, Kha Dục ngửa đầu, hôn sâu vào môi Lâm Hỉ Triều, tay siết chặt eo cô, ép cô từ từ ngồi xuống. Đầu dương v.ật chầm chậm đẩy vào trong, Lâm Hỉ Triều cảm thấy một chút đau nhói. Cô định tách ra khỏi nụ hôn, nhưng bị anh giữ chặt cằm, ép cô hôn sâu hơn.

Cùng lúc đó, Kha Dục siết chặt eo, đẩy mạnh hông lên, đưa toàn bộ dương v.ật vào sâu bên trong.

Cơn đau thắt đột ngột khiến Lâm Hỉ Triều rên lên một tiếng, cô ôm chặt lấy vai Kha Dục cố gắng điều chỉnh hơi thở, muốn nhấc mông lên để giảm bớt cảm giác đau.

Dương v.ật của anh bị động tác của cô kéo ra một chút, Kha Dục khẽ vỗ nhẹ vào ngực cô một cái, rồi tựa lưng ra sau, tay ấn nhẹ vào bụng cô, từ từ đẩy vào lại.

Chương 88: Làm tình (H)

Dương v.ật từng bước từng bước được đẩy vào sâu, Lâm Hỉ Triều chống tay lên ngực Kha Dục, cảm nhận rõ ràng cảm giác căng tức ở hạ thể. Dù đã làm chuyện này nhiều lần, nhưng tư thế cô ở trên lại không mấy khi thử, mà mỗi lần đều vào rất sâu.

Hai tay cô bắt đầu siết chặt, chân mày khẽ nhíu lại, cảm giác đau nhức và mềm yếu truyền đến từ cô bé.

Kha Dục khẽ đong đưa hông, dương v.ật bị hút chặt vào trong, thân dương v.ật bị những lớp thịt mềm mại bao bọc, đầu dương v.ật xoay nhẹ nhàng, ép vào thành huyệt, mặc dù lực nhẹ nhưng vẫn mang đến cảm giác tê tái ngứa ngáy.

"Em có muốn tự nhấp không, hửm?"

Vừa nói, Kha Dục vừa đẩy hông lên, mỗi lần đẩy đều khiến ngực Lâm Hỉ Triều rung lên, cô không thể kiềm chế mà rên khẽ, sau đó phải bảo anh nhẹ nhàng hơn.

Ánh nắng mặt trời chuyển từ đỏ cam sang vàng rực rỡ, chiếu lên lưng trần của cô, khiến ngực cô như sáng bừng lên. Kha Dục nhìn chằm chằm vào ngực cô một lúc, rồi ngồi dậy nhẹ nhàng liếm láp những đốm sáng trên ngực cô, đồng thời hông anh bắt đầu chuyển động, đẩy sâu vào trong hơn.

Một bên ngực cô bị anh ngậm vào miệng, lưỡi cuốn quanh núm v.ú, vừa liếm vừa cắn nhẹ, tay anh bóp nhẹ bầu ng.ực còn lại, ngón tay ấn sâu vào da thịt mềm mại, lòng bàn tay cọ xát đầu ng.ực, khiến

nó vừa bị ấn sâu vừa bị kéo ra.

Dương v.ật vẫn cắm sâu trong huyệt, rồi liên tục đẩy vào, tay anh vừa nắn ngực vừa đẩy hông, không hề rút ra, chỉ tận dụng lực nén để khuấy đảo bên trong động.

Chất lỏng trong suốt tràn ra khỏi bao cao su, làm ướt cả khe mông của Lâm Hỉ Triều, mỗi cú đẩy của Kha Dục tạo ra những tiếng nước nhẹ nhàng từ trong huyệt phát ra.

Kha Dục dùng tay bóp chặt mông cô, xoay tròn trên dương v.ật, miệng anh rời khỏi ngực cô phát ra một tiếng "chụt" khi núm v.ú bị kéo ra khỏi miệng, để lại trên môi anh một lớp nước bóng loáng. Anh thè lưỡi, nhẹ nhàng liếm quanh quầng v.ú của cô.

Lâm Hỉ Triều thở dốc, khi cô nhìn xuống anh, vẻ mặt anh chìm đắm trong ham muốn, không khác gì những năm còn học cấp ba.

Đôi tai anh ửng đỏ, lông mày nhíu nhẹ, đôi mắt sâu thẳm lóe lên những tia sáng của khao khát.

Cô nhớ đến việc Kha Dục từng dụi đầu vào lòng bàn tay cô, bảo rằng đó là cách anh muốn được thưởng.

Trong lòng cô ngứa ngáy, Lâm Hỉ Triều đưa tay xoa đầu anh, ngón tay luồn qua mái tóc đen mềm, rồi nhẹ nhàng vỗ nhẹ.

Kha Dục ngẩng đầu lên, núm v.ú trượt ra khỏi môi anh, anh cười hỏi: "Thích không? Em thưởng cho anh đấy à?"

Cả hai cùng nhớ về những kỷ niệm liên quan.

Lâm Hỉ Triều đỏ mặt lắc đầu, tay cô lại ôm chặt lấy cổ Kha Dục.

Kha Dục hôn nhẹ lên tai cô, rồi vỗ nhẹ vào lưng, bảo cô ngồi xuống thêm chút nữa.

Lâm Hỉ Triều cắn môi gật đầu, khẽ nhổm lên một chút, thân dương v.ật ướt át từ từ trượt ra khỏi lỗ hồng, kéo theo chất dịch dính nhớp, rồi cô từ từ ngồi xuống, nuốt trọn lại.

Cô cẩn thận ngồi xuống, tay Kha Dục bóp chặt mông cô, rồi bất ngờ ấn mạnh cô xuống và hông anh đẩy mạnh lên.

Lâm Hỉ Triều khẽ rên lên.

Dù có bao cao su, cô vẫn cảm nhận được sự cứng rắn của đầu dương v.ật cắm vào thành huyệt. Thân dương v.ật căng phồng, khuấy đảo bên trong, mỗi lần cô ngồi xuống rồi anh đẩy mạnh lên, đều khiến cơn đau từ sâu trong huyệt truyền đến.

Ngực cô không ngừng rung lắc, chỉ sau vài lần cô đã cảm thấy không chịu nổi. Thở hổn hển, cô bám lấy vai Kha Dục, khẽ nhấc mông lên, nói: "Chúng ta đổi tư thế được không, tư thế này mệt quá, em không muốn nhấp nữa."

Kha Dục không nói gì, anh ôm cô ngả người ra sau dựa vào gối, rồi mạnh mẽ kéo cô ngồi xuống lại, hông anh đẩy mạnh thêm vài chục lần, dương v.ật không ngừng phá tan lớp thịt mềm, đẩy sâu vào bên trong.

Tiếng động vang lên rõ ràng, lỗ thịt bị xâm chiếm, cơ thể cô run rẩy không ngừng. Mỗi lần Kha Dục đẩy hông lên, chất lỏng trong suốt lại tràn ra.

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, bị anh ôm chặt rên rỉ như một chú mèo con, thậm chí cảm thấy có chút buồn tiểu.

Cô vừa thức dậy còn chưa kịp vào nhà vệ sinh.

Không thể chịu đựng được nữa, cô nhấc người lên, dương v.ật của anh trượt ra ngoài, Kha Dục thở dốc dừng lại, Lâm Hỉ Triều nhân cơ

hội quỳ lên, Kha Dục liếc nhìn, rồi ôm eo cô kéo lại gần.

"Không, em... muốn..."

"Muốn gì?"

Lâm Hỉ Triều né tránh bàn tay anh, định bước xuống giường, ngón chân vừa chạm vào thảm đã bị Kha Dục giữ lại, kéo về quỳ trên giường.

Kha Dục dùng đầu gối tách hai chân cô ra, tay vẫn vuốt ve dương v.ật của mình, rồi áp vào lưng cô, hỏi: "Sao vậy?"

"...Em muốn đi vệ sinh."

Chưa kịp nói hết câu, Kha Dục đã ấn hông cô xuống, dương v.ật lần nữa cắm sâu vào trong.

"Ưm..."

Lâm Hỉ Triều nắm chặt lấy ga giường, mặt vùi vào chăn, Kha Dục đưa hai ngón tay ra trước, xoa nhẹ phần hạt ngọc của cô, quỳ gối phía sau, bắt đầu nhịp nhàng đẩy hông.

"Đừng... đừng chạm vào chỗ đó."

Hạt ngọc cứng lên dưới đầu ngón tay của anh, cảm giác kích thích tràn đến, cùng với cảm giác buồn tiểu càng trở nên rõ rệt. Cô vừa xấu hổ vừa lo lắng, vừa đẩy tay Kha Dục ra, nhưng lại bị anh giữ chặt hơn, cơ thể bị ép sát vào tường, hông anh không ngừng dập mạnh vào mông cô.

"Ah... nhẹ thôi."

Hai chân cô phải chịu lực va đập mạnh hơn lúc trước, cô bị anh đẩy ép xuống, đến khi hoàn toàn nằm bẹp xuống mép giường. Lỗ nhỏ co

thắt quanh dương v.ật, theo từng cú nhấp mạnh mẽ, chất dịch trơn tuột tràn ra ngoài.

Kha Dục quỳ trên giường, một tay ôm lấy eo cô, tay kia nắm lấy tay cô, mười ngón đan chặt vào nhau.

Tư thế này không cho cô cơ hội thoát ra, Lâm Hỉ Triều bị anh hoàn toàn chiếm lấy, dương v.ật liên tục thọc sâu vào trong, đầu dương v.ật càng lúc càng tiến sâu hơn, thân dương v.ật ngày càng căng phồng, va chạm mạnh mẽ với thành huyệt, nơi đó vừa ướt vừa nóng, ép chặt khiến Kha Dục thở dốc, anh cúi đầu hôn lên cổ cô.

Anh rút dương v.ật ra một chút, rồi lại đẩy mạnh vào, đầu dương v.ật hơi cong lên tìm kiếm một vị trí đặc biệt bên trong, khi chạm vào một điểm nhô ra, anh dừng lại, rồi nhẹ nhàng xoay tròn, ép chặt vào đó.

Cô gái nhỏ dưới thân phát ra tiếng rên rỉ. Anh thẳng lưng, bắt đầu tăng tốc, dương v.ật rút ra một đoạn dài rồi lại thọc sâu vào, từng cú nhấp nặng nề và mạnh mẽ, đầu dương v.ật ép chặt vào điểm nhạy cảm mang lại khoái cảm cưỡng chế và nặng nề.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy cơ thể mình đang run rẩy, Kha Dục kẹp chặt chân cô đẩy mạnh hơn, từng cú thúc vào lỗ nhỏ khiến hạ thể cô rung động mạnh. Xương chậu của cô bị kích thích từ bên ngoài, liên tục ma sát với ga giường, Lâm Hỉ Triều không thể kìm nén tiếng rên rỉ, cảm giác tê dại và buồn tiểu từ phần bụng dưới gần xương chậu đang ngày càng mạnh mẽ.

Lỗ tiểu của cô bắt đầu nhói lên.

Cô cảm thấy mình không thể chịu đựng thêm nữa, ngẩng đầu lên, cố nài nỉ với giọng nói run rẩy: "Kha... Em muốn đi vệ sinh, dừng lại đi."

Kha Dục rút dương v.ật ra một nửa, cúi xuống nhìn, thấy lỗ huyệt

ướt đẫm chất dịch, Lâm Hỉ Triều khẽ lắc mông, vừa như nhịn, vừa như né tránh.

Anh bắt đầu nhấp nhẹ, giữ tay cô hỏi: "Em muốn đi ngay bây giờ sao?"

Lâm Hỉ Triều khẽ ừ, Kha Dục lập tức bế cô lên, rồi bước nhanh về phía phòng tắm.

Dương v.ật của anh vẫn cắm sâu trong lỗ nhỏ của cô, mỗi bước chân anh đi dương v.ật lại cọ xát vào điểm nhạy cảm bên trong. Khi Lâm Hỉ Triều bước, phần thân dương v.ật cũng thay đổi góc độ, đầu dương v.ật lại cọ sát vào một chỗ khiến cô cảm thấy ngứa ngáy tê dại.

Lâm Hỉ Triều cố gắng giãy giụa nói đừng, khi đến phòng tắm, cô cố gắng đẩy Kha Dục ra, muốn anh thả cô xuống.

Nhưng thay vì thả cô ra, Kha Dục ép cô vào tường kính trong phòng tắm, đặt một chân cô xuống đất, nhưng không dừng lại mà vẫn tiếp tục đẩy sâu vào bên trong. Dương v.ật của anh ra vào một cách nhanh chóng và mãnh liệt, lỗ nhỏ hồng hào của Lâm Hỉ Triều bị đẩy sâu đến mức đỏ bừng, chất dịch dính dớp chảy ra từng dòng.

Lâm Hỉ Triều không còn sức kháng cự, khóe mắt cô trào ra nước mắt vì xấu hổ và khoái cảm trộn lẫn. Cơn khoái cảm càng mãnh liệt, cảm giác buồn tiểu càng không thể kìm nén.

"Hu hu, anh ra ngoài đi, em muốn đi vệ sinh!"

Nhưng Kha Dục như mất kiểm soát, anh vẫn tiếp tục nhấp mạnh, mồ hôi bắt đầu chảy xuống từ cánh tay, lồng ngực phập phồng, anh ép cô dán chặt vào tường, từng cú thúc mạnh mẽ làm cô va đập vào tường kính.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy cơ thể mình mềm nhũn, không còn sức lực

đứng vững. Cô cố gắng trượt xuống, nhưng Kha Dục lại kéo cô lên, đẩy cô về phía trước, cố gắng giằng co để thoát khỏi anh, nhưng anh không hề lung lay, thậm chí còn tiếp tục, cho đến khi Lâm Hỉ Triều đưa tay lên cào mạnh vào cổ anh, ngón tay vô tình cào vào phần khuyên tai của anh, kéo mạnh xuống.

"Á!"

Kha Dục thở gấp, dừng lại, đưa tay lên sờ vào tai, nhìn thấy trên ngón tay có chút máu.

"Chảy máu rồi."

Kha Dục cười nhẹ, đưa ngón tay lên cho cô xem: "Sao em lúc nào cũng làm đau anh thế này, không cắn thì cào."

Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt, cảm thấy hơi có lỗi.

Cô biết vết thương ở tai rất dễ bị viêm nhiễm, khó lành.

"Xin lỗi." Cô thành thật xin lỗi, rồi ngay lập tức phàn nàn: "Tại anh không chịu nghe em nói, em đã bảo là em muốn đi vệ sinh mà."

Cô cố gắng chui ra khỏi vòng tay của Kha Dục, nhưng anh vẫn đứng chặn trước mặt cô, không nhúc nhích.

Lâm Hỉ Triều bắt đầu hoảng loạn: "Anh... anh ra ngoài đi."

Kha Dục trượt tay xuống bụng dưới của cô, xoa nhẹ, rồi từ từ ấn mạnh hơn về phía tam giác mật. Lâm Hỉ Triều cong người để né tránh bàn tay anh, nhưng Kha Dục đã nhấc cô lên, cắm mạnh dương v.ật vào sâu trong tiểu h.uyệt.

Dương v.ật và bàn tay của anh cùng phối hợp nhịp nhàng, Kha Dục kéo xuống xoa phần hạt ngọc, ngón tay khẽ cào nhẹ vào đầu hạt, cảm nhận bụng dưới của Lâm Hỉ Triều đang co giật từng đợt.

"Đi đi, cứ tiểu ra đây."

"Không được." Khuôn mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, lắc đầu liên tục: "Sẽ dính vào người mất."

"Không sao đâu."

Kha Dục không ngừng kích thích hạt ngọc của cô, hai ngón tay kẹp chặt, xoa nắn. Phía dưới, dương v.ật liên tục đẩy vào, đầu dương v.ật nhắm thẳng vào điểm nhạy cảm, khuấy đảo mạnh mẽ bên trong, làm Lâm Hỉ Triều gần như vỡ tan.

"Cứ tiểu lên người anh."

"Ưm... Kha Dục." Lâm Hỉ Triều siết chặt chân ôm lấy eo anh, giọng cô lạc đi, nài nỉ: "Đừng làm thế với em nữa, em chịu không nổi."

"Được, nhưng em hôn anh trước đã, bé yêu."

Kha Dục giữ chặt mặt cô, ép cô phải ngẩng đầu lên: "Thè lưỡi ra."

Lâm Hỉ Triều miễn cưỡng hôn anh, bị buộc phải trao đổi một nụ hôn lưỡi. Đầu cô va vào kính, cổ cô trở nên tê dại vì bị hôn quá mạnh, giữa chừng cô quay đầu ra, giục anh: "Nhanh lên."

"Gọi tên anh đi."

Cô chán nản nói: "Kha Dục."

"Gọi là anh yêu đi."

"Anh bị gì thế?"

Cô yếu ớt gọi tên anh, vừa nói vừa cố đẩy anh ra.

Kha Dục giữ chặt tay cô nở nụ cười tinh quái, tựa đầu vào trán cô và nói: "Phải làm sao đây, anh muốn nghe bé yêu gọi anh là anh yêu."

"Gọi không?"

Anh bắt đầu tăng tốc độ nhấp, hông anh va đập vào mông cô tạo ra những tiếng đập mạnh, dương v.ật đâm sâu vào lỗ nhỏ, rồi lại rút ra, chất dịch trong suốt tràn ra theo từng cú nhấp mạnh mẽ.

Càng nhấp mạnh, chất dịch từ trong lỗ nhỏ bắt đầu nhỏ giọt, hòa lẫn với dịch nhầy trắng đục, vô cùng kích thích.

Lâm Hỉ Triều bị nhấp mạnh đến run rẩy toàn thân, không thể thở đều, cuối cùng phải đầu hàng, ôm cổ anh và rên rỉ gọi: "Anh yêu."

Giọng cô yếu ớt run rẩy, như thể cô sắp không chịu đựng được nữa: "Nhanh lên đi mà."

Vừa dứt lời, Kha Dục đã bế cô lên, ép chặt hai chân cô, quỳ xuống tấm thảm chống trượt, hướng thẳng Lâm Hỉ Triều về phía lỗ thoát nước, hai chân cô lơ lửng.

"Ừm ừm." Anh nở nụ cười mãn nguyện: "Tiểu đi nào, bé yêu."

"Không, không phải như thế này, anh để em tự làm đi."

Lâm Hỉ Triều không ngờ anh lại chọn tư thế này, vừa tức vừa lo, cô cố gắng thoát ra, nhưng Kha Dục đã giữ chặt chân cô, cô nắm lấy cổ áo anh và hét lên: "Anh đúng là đồ khốn Kha Dục, ưm..."

Kha Dục dùng tay bịt miệng cô lại, dương v.ật của anh từ phía dưới đâm xiên vào tiểu h.uyệt, bắt đầu đẩy mạnh hơn. Tiểu h.uyệt hồng hào của cô đã bị đâm đến mức mềm nhũn lại còn nóng lên, nhưng dương v.ật vẫn cứng rắn sưng phồng, tiếp tục đẩy mạnh vào từng nếp gấp, hướng thẳng đến điểm G, liên tục ma sát và xoáy vào.

Tay anh di chuyển xuống vùng kín, ngón tay tách môi thịt ướt nhẹp ra, để lộ phần hạt ngọc nhỏ run rẩy. Tay còn lại anh nâng mông cô lên, vừa đẩy mạnh dương v.ật vào sâu trong tiểu h.uyệt, vừa dùng ngón tay mân mê hạt ngọc với lỗ tiểu.

Lâm Hỉ Triều không ngừng rên rỉ, ngón chân cô co rút lại, cảm giác tê dại và mềm yếu ở khung chậu càng ngày càng dữ dội. Với những động tác ngày càng mãnh liệt của Kha Dục, cô không thể chịu đựng nữa, lỗ nhỏ tràn ra chất dịch trong suốt, cùng với dòng nước tiểu cũng bị ngón tay anh kích thích trào ra.

Kha Dục khẽ nghiêng người về phía trước, ép chặt dương v.ật vào lỗ nhỏ đang co thắt, nước tiểu ấm nóng phun ra, ướt đẫm đầu dương v.ật, khiến anh thở dốc, rồi dồn lực đâm mạnh thêm vài lần.

Tiếng đâm và tiếng nước hòa lẫn vào nhau.

Kha Dục thả tay ra khỏi miệng cô, nhưng Lâm Hỉ Triều tự mình đưa tay lên che mặt, cảm giác ấm nóng từ dòng nước tiểu chảy xuống mông càng làm cô xấu hổ đến tột cùng.

Mồ hôi và nước mắt lấm tấm trên trán lẫn má cô, đôi môi mím chặt, phát ra những tiếng nấc nghẹn ngào.

Kha Dục với tay mở vòi sen, hơi nước bắt đầu bao phủ khắp phòng tắm, tạo nên một làn sương mờ ảo.

Giữa làn hơi nước mờ ảo, Kha Dục bế cô lên, tiếp tục nhấp mạnh thêm vài chục lần, cuối cùng, anh đẩy sâu vào rồi giải phóng.

Cả hai người đều thở dốc, tiếng nước từ vòi sen vang lên đều đặn, Kha Dục thì thầm vào tai cô, giọng nói đầy khát khao:

"Anh thật sự muốn xuất vào trong em."

Chương 89: Bàn về hình mẫu

Ngày thứ ba của kỳ nghỉ Quốc khánh, Lâm Hỉ Triều cuối cùng cũng hẹn được với Kiều Phái Ý để ăn cơm.

Khi đó, cô vừa kết thúc chuyện chăn gối với Kha Dục, toàn thân mệt mỏi rúc vào chăn rồi lại bắt đầu thiu thiu ngủ.

Kha Dục đang ngồi trong phòng khách, nghe album mới của NF và gõ mã. Tâm trạng anh tốt nên âm thanh từ loa bật to đến mức inh ỏi.

Mặc dù cô đã đóng cửa phòng, tiếng nhạc vẫn vọng vào, khiến cô không thể nào ngủ được. Cô lăn qua lăn lại trên gối, cho đến khi nhận được tin nhắn từ Kiều Phái Ý.

[Vậy là cậu đến đây một mình à?]

Ngón tay Lâm Hỉ Triều dừng lại trên bàn phím, kéo chăn lên đến đỉnh đầu nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc vọng vào.

Cô thở dài, đặt điện thoại xuống rồi gọi ra ngoài:

"Kha Dục."

Lần đầu không có ai trả lời, cô nâng giọng gọi tiếp:

"Kha Dục!"

Bên ngoài vọng vào một tiếng trả lời lười biếng:

"Hả?"

Cô xoay xoay ngón tay vào tai, tiếp tục nâng giọng:

"Anh có thể đeo tai nghe không?"

"Hả?"

Lâm Hỉ Triều bật dậy khỏi chăn:

"Đeo tai nghe vào!!"

Một lúc sau, âm thanh đột ngột ngừng lại, cả thế giới trở nên yên tĩnh. Cô nằm phịch trở lại gối, rồi gõ tiếp trong khung gửi tin nhắn:

[Đi với bạn trai nữa.]

Màn hình phía Kiều Phái Ý cũng không có vẻ gì ngạc nhiên lắm.

Thực ra, việc Lâm Hỉ Triều có bạn trai, mọi người trong ký túc xá ít nhiều đều đoán được.

Cô vốn ít khi ra ngoài, nhưng hai tuần nay lại thường xuyên đi hẹn hò. Họ đoán lúc đó có lẽ Lâm Hỉ Triều đang trong giai đoạn mập mờ, mối quan hệ chưa chính thức nên cô mới lấp lửng, không muốn thừa nhận.

Nhưng bây giờ cô đã chủ động thừa nhận, còn cùng nhau đến Cầm Đảo, chứng tỏ mối quan hệ đã được xác nhận.

Việc đầu tiên sau khi xác nhận mối quan hệ là đến Cầm Đảo thăm cô ấy, Kiều Phái Ý cảm thấy Lâm Hỉ Triều thật có lòng, cô ấy với vai trò chủ nhà, tất nhiên phải chăm sóc chu đáo.

Thời gian này vừa đúng lúc hai tháng sau khi biển Cầm Đảo mở cửa

trở lại, hải sản béo mập, tươi ngon. Sáng hôm sau, cô ấy bảo mẹ đi chợ chọn loại ngon, còn mình thì ra nhà hàng nhờ người chế biến. Địa điểm ăn uống cô ấy cố tình tránh những khu đông khách du lịch, chọn chỗ gần nhà mình.

Kiều Phái Ý ngồi trong sân chơi game chờ mọi người đến. Khi món ăn mới được đưa lên một nửa, trong game đang đấu kịch liệt, cô ấy ngẩng đầu lên thì thấy Lâm Hỉ Triều đang đi đến từ xa, vẫy tay cao cao một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục chơi, ngón tay ấn lia lịa.

Lâm Hỉ Triều cũng vẫy tay chào, quay đầu nhìn thì thấy Kha Dục đang tìm chỗ đỗ xe, cô đợi một lúc. Khi hai người họ đến gần, game của Kiều Phái Ý vừa vang lên tiếng "Victory", mặt cô ấy nở nụ cười rạng rỡ, đứng dậy ôm chầm lấy Lâm Hỉ Triều:

"Cảm động chết tớ rồi, Triều."

"Cậu chạy xa như vậy để tìm tớ à, tình yêu đích thực là đây."

Lâm Hỉ Triều vốn đã thấp hơn Kiều Phái Ý một cái đầu, bị cô ấy ôm chặt vào lòng, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô cũng vui vẻ ôm chặt lại, cả hai cùng vỗ nhẹ lưng nhau.

Kiều Phái Ý ngẩng đầu lên, thấy Kha Dục đang nhìn hai người với vẻ mặt chán nản. Ánh mắt họ gặp nhau, Kha Dục không có biểu cảm gì, chỉ gật đầu với cô ấy.

Anh vừa cởi áo khoác vừa đi đến ghế ngồi, sau khi ngồi xuống thì để áo khoác lên đùi, tay chống lên tay ghế, chán nản quan sát cô ấy.

Đúng vậy, là nhìn chằm chằm vào cô ấy.

Kiều Phái Ý hiếm khi thấy người lạ nhìn mình không chút ngại ngần như vậy. Anh ta đẹp trai thật, nhưng cách ngồi thoải mái như chủ nhà, chẳng coi mình là khách gì cả. Nụ cười của cô ấy lập tức giảm đi một nửa.

Lâm Hỉ Triều chỉ tay về phía sau giới thiệu:

"Kha Dục."

Rồi chỉ tay về phía Kiều Phái Ý:

"Cậu ấy tên là Phi Phi, Kiều Phái Ý."

Ánh mắt hai người gặp nhau, lần này Kha Dục ngồi thẳng hơn một chút, gật đầu nói chào. Cô ấy cũng chào lại, kéo Lâm Hỉ Triều ngồi xuống, không tỏ vẻ quan tâm hay tò mò gì.

Cô ấy giới thiệu từng món ăn cho Lâm Hỉ Triều, sau đó hỏi hai người trước đó đã đi đâu chơi, mấy ngày còn lại định đi đâu, có cần cô ấy làm hướng dẫn viên không.

Trong suốt thời gian đó, món ăn lần lượt được dọn lên. Kha Dục im lặng lắng nghe, sau đó đứng dậy đi vệ sinh.

Khi anh vừa rời đi, Kiều Phái Ý nhìn theo bóng lưng anh rồi xuýt xoa hỏi:

"Bạn trai cậu trông quen lắm, bọn mình từng gặp ở đâu rồi đúng không?"

Lâm Hỉ Triều đang từ từ xúc một muỗng cơm trộn hải sâm trong bát, nghe vậy liền mở to mắt lắc đầu:

"Không có mà."

Thực ra là có.

Hôm Tiêu Trạch mời cơm, hôm đi nghe liveshow, mấy người họ từng gặp và thậm chí còn bàn tán về anh.

Kiều Phái Ý khoanh tay dựa vào lưng ghế, suy nghĩ:

"Quen lắm."

Lâm Hỉ Triều nhai cơm, mặt có chút bối rối. Cô chưa kể chi tiết về mối quan hệ với Kha Dục cho bạn cùng phòng đại học, tối qua cũng chỉ nói qua loa rằng đó là mối tình từ thời cấp ba, giờ quay lại với nhau.

Kiều Phái Ý đột nhiên gọi cô:

"Triều."

"Ừ?"

"Tớ có thể nói thật không?"

"Cậu nói đi."

Kiều Phái Ý:

"Bạn trai cậu là mối tình thời cấp ba phải không?"

Lâm Hỉ Triều vừa nhai cơm vừa gật đầu.

Kiều Phái Ý thẳng thắn nói:

"Bạn trai cậu trông như kiểu đại ca chuyên vi phạm trăm điều nội quy thời trung học ấy, giống kiểu người nói rằng mình không bao giờ đi bar, nhưng đến đêm là gặp tám chục người quen đang mời rượu vậy, dân chơi chính hiệu."

Nói ngắn gọn, bạn trai cô không giống người mà trong nhận thức của Kiều Phái Ý, thích hợp để yêu đương với kiểu con gái như Lâm Hỉ Triều – một gái ngoan tốt trong thế kỷ mới.

Lâm Hỉ Triều nghe đến choáng váng, nhưng cũng đại khái hiểu ý của cô ấy. Cô cắn đũa, ngẫm lại lời của Kiều Phái Ý, càng nghĩ càng buồn cười. Sau khi cười vài tiếng mới nói:

"Thực ra anh ấy là người tốt."

Khi cô không biết giới thiệu về Kha Dục như thế nào, Lâm Hỉ Triều thường hay khen anh ấy là người tốt.

Kiều Phái Ý cũng cười:

"Tớ nói quá lên thôi, đùa mà, cậu đừng để tâm."

"Chủ yếu là tớ nghĩ cậu thích những người trầm tính, kiểu ít nói, nội tâm, không quá kén chọn."

Cô ấy nhấc cốc trà của mình lên chạm nhẹ vào cốc của Lâm Hỉ Triều:

"Nhưng hai cậu cũng hợp nhau, xứng đôi đấy."

Trong lúc nói cười, Kha Dục quay lại chỗ ngồi. Kiều Phái Ý nhanh chóng đổi chủ đề:

"Cậu có muốn thử bia của bọn tớ không? Vị khá nhẹ, không say đâu."

Buổi trưa, Lâm Hỉ Triều không muốn uống rượu nên lắc đầu hỏi Kha Dục:

"Anh uống không?"

Kha Dục đang đeo găng tay dùng một lần, không ngẩng đầu trả lời:

"Anh lái xe."

"Ừm."

Kiều Phái Ý tiếp tục đổi chủ đề:

"Triều, cậu biết giải đấu bóng rổ sinh viên tổ chức tại trường mình chưa?"

Lâm Hỉ Triều:

"Thật sao?"

Kiều Phái Ý:

"Tớ nghe một chị khóa trên nói, khu vực Đông Bắc chắc đều tổ chức ở trường mình đấy."

Kiều Phái Ý gọi phục vụ mang ra nửa kết bia, uống một ngụm rồi nói tiếp:

"Cậu có thể hỏi trưởng khoa của cậu, tớ nghĩ lúc đó cậu chắc lại phải ra hiện trường tác nghiệp thôi."

"Hoạt động Quốc Khánh lần này cũng đủ khiến cậu mệt mỏi rồi."

Khoa của Lâm Hỉ Triều còn quản lý cả trung tâm truyền thông đa phương tiện, hàng ngày phải phỏng vấn, viết bài đăng trên WeChat từ các sự kiện lớn nhỏ trong khoa và trường. Giải đấu bóng rổ sinh viên này, dù không liên quan gì đến khoa của cô, nhưng chắc chắn vẫn phải cử người đi tác nghiệp.

Lâm Hỉ Triều không mấy bận tâm, hỏi lại:

"Khu vực Đông Bắc có những trường nào tham gia?"

Kiều Phái Ý:

"Ở Bắc Kinh thì tớ chỉ biết có Thanh Hoa, Bắc Đại, Thể Thao, Hàng Không Vũ Trụ, v.v."

Nghe đến Thanh Hoa, cô ngẩn người, quay đầu nhìn Kha Dục. Anh đang đeo găng tay bóc tôm lớn của Cầm Đảo, bát bên cạnh đã có hơn nửa bát thịt tôm, anh dùng khuỷu tay đẩy bát về phía cô rồi tháo găng tay, nói:

"Trong đội bóng của trường anh có anh đấy."

Lâm Hỉ Triều hơi ngạc nhiên:

"Anh cũng tham gia à?"

Kha Dục bắt chước cách cô nói:

"Có lẽ là vậy."

Kiều Phái Ý nhìn bát thịt tôm, ấn tượng về Kha Dục có chút thay đổi. Cô ấy chủ động hỏi anh:

"Người anh em học trường nào?"

"Người anh em học Thanh Hoa."

Kha Dục cẩn thận lau ngón tay, xong xuôi vứt giấy vào thùng rác, tựa lưng vào ghế rồi ngẩng đầu nói với cô ấy:

"Người anh em chưa từng làm đại ca, cũng không đi bar bậy bạ, từ bé đến lớn đều xuất sắc, sao lại biến thành dân chơi được chứ?"

Trời đất.

Kiều Phái Ý hít một hơi, ngơ ngác nhìn Lâm Hỉ Triều. Người này đặt máy nghe trộm lên người bạn gái anh ta rồi sao, trời ạ, nói chuyện kín mà nghe rõ mồn một thế này.

Bữa cơm này Kiều Phái Ý ăn trong ngại ngùng. Ngại đến mức khi ăn xong, Kiều Phái Ý định đưa Lâm Hỉ Triều đi dạo quanh núi Tín Hiệu, Kha Dục lái xe đến nơi nhưng không định xuống xe.

Lâm Hỉ Triều nhìn anh:

"Anh không đi à?"

"Đông người lắm, anh không muốn chen chúc."

Khu du lịch đông đúc, trên đường có chút tắc, chỗ nào cũng toàn người.

"Anh đúng là chẳng kiên nhẫn gì."

Lâm Hỉ Triều tháo dây an toàn, than phiền với anh. Anh hờ hững ừ ừ vài tiếng, rồi xích lại gần vỗ đầu cô như cưng nựng thú cưng:

"Đi đi, anh đợi em trong xe."

Thực ra anh không muốn làm phiền hai cô gái trò chuyện. Anh thấy Lâm Hỉ Triều ở bàn ăn trò chuyện thoải mái, vui vẻ hơn hẳn khi chơi với nhóm bạn ở Bắc Kinh.

Lâm Hỉ Triều không nói thêm gì, xuống xe cùng Kiều Phái Ý đi vào cổng núi. Hai người leo núi đến đài quan sát, Kiều Phái Ý đưa ngón tay cái chỉ ra sau, nhìn Lâm Hỉ Triều từ đầu đến chân:

"Cậu nói xem, bạn trai cậu có nghe được những gì bọn mình nói không nhỉ?"

"Không đâu." Lâm Hỉ Triều cười lắc tayTai anh ấy không thính đến mức thế."

Xa tận một ngọn núi kia mà.

"Làm tớ sợ thật." Kiều Phái Ý ôm cổ Lâm Hỉ Triều, ghé sát tai nóiTớ nói nhỏ thế mà anh ta cũng nghe được rõ ràng."

Lâm Hỉ Triều:

"Không trách cậu, trước đây tớ cứ buột miệng nói chuyện với người khác trên sân bóng, không hiểu sao anh ấy cũng thấy được, rồi đột ngột gọi điện cho tớ."

"Giỏi thật."

Hai người đi đến lan can ở đài quan sát, Kiều Phái Ý thuận miệng hỏi về chuyện thời cấp ba của cô, hỏi cô và Kha Dục quen nhau ra sao rồi chia tay như thế nào. Lâm Hỉ Triều trả lời tránh né, rồi cả hai chuyển sang bàn luận về mẫu người lý tưởng.

Gió núi thổi nhè nhẹ, nhìn xuống dưới có thể thấy các công trình mái đỏ đặc trưng của Cầm Đảo, xa xa là biển cả, kéo dài đến tận chân trời.

Kiều Phái Ý tựa vào lan can hồi tưởng:

"Trước đây cậu nói cậu thích kiểu anh trai đúng không? Dễ cười, thân thiện, không quá cầu kỳ?"

Loại như Kha Dục thì hoàn toàn không giống.

Lâm Hỉ Triều cũng tựa vào lan can, gật đầu:

"Ban đầu tớ cũng nghĩ vậy, nhưng khi vừa có ý định yêu đương, vừa có chút tò mò với các bạn nam xung quanh, thì tớ đã bị Kha Dục giữ chặt bên cạnh anh ấy rồi."

"Tớ không có bạn khác giới nào, tiếp xúc với con trai cũng ít, người duy nhất tớ từng quen là Kha Dục." Lâm Hỉ Triều xoa xoa mặtNhưng

từ khi quen biết anh ấy, quả thực rất khó để tớ có thể để ý đến ai khác."

"Cao đến thế cơ à?" Kiều Phái Ý quay sang nhìn cô, cười nóiChẳng trách trong trường cậu luôn như một người chẳng mảy may quan tâm đến ai, có lẽ vì thấy người tốt nhất đã ở bên mình rồi đúng không?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu:

"Tớ thích anh ấy, không phải vì anh ấy là người tốt nhất."

"Thực ra tớ thường xuyên phàn nàn về tính cách của anh ấy, thường xuyên muốn anh ấy thay đổi, lần chia tay trước cũng là vì lý do đó. Nhưng tớ cũng biết mình có rất nhiều mặt tồi tệ."

Kiều Phái Ý đặt tay lên vai cô, ngạc nhiên nói:

"Cậu còn có mặt tồi tệ? Cậu là người dễ chịu nhất trong số chúng ta rồi."

Lâm Hỉ Triều cười.

Cô bước lên một bậc thang của lan can, chống tay tựa hẳn người ra ngoài rồi nói tiếp:

"Các cậu khó chịu chỉ vì các cậu giỏi thể hiện con người thật của mình, các cậu không quá bận tâm đến cái nhìn của người khác, không quá để ý đến ý kiến của người xung quanh, các cậu biết tự tìm thấy sự hòa hợp trong tập thể."

"Nhưng tớ thì khác."

Lâm Hỉ Triều nghiêm túc giải thích:

"Giống như ở trong ký túc xá, mọi người đều không thích Khúc Hân

gọi điện cho bạn trai cũ sau giờ tắt đèn, các cậu sẽ chủ động nói, nhắc nhở cô ấy, còn tớ thì không nói gì, chỉ đeo tai nghe vào."

"Thực ra tớ cũng bị làm phiền." Lâm Hỉ Triều quay sang nhìn Kiều Phái ÝNhưng lựa chọn đầu tiên của tớ là nhịn."

"Vì luôn lo sợ làm phiền người khác, nên tớ cố gắng thu mình lại, đôi khi có chút tính cách làm vừa lòng mọi người." Lâm Hỉ Triều thở dàiTính cách này khiến tớ thấy mệt mỏi."

Kiều Phái Ý lặng người nhìn cô, im lặng một lúc rồi gãi gãi tóc, không biết nên nói gì tiếp.

Lâm Hỉ Triều nghĩ đến mối quan hệ của mình với Kha Dục, nhẹ nhàng nói:

"Vậy nên tớ thích Kha Dục là vì khi ở bên anh ấy, tớ thật sự thoải mái, luôn luôn là chính mình. Anh ấy hiểu tớ rất rõ, mỗi khi tớ quyết định rút lui để kìm nén bản thân, anh ấy không chỉ kéo tớ tiến lên mà còn giải quyết hết những vấn đề khiến tớ lo lắng."

"Anh ấy thật sự đáng quý, anh ấy dường như chưa bao giờ đòi hỏi điều gì ở tớ."

Gió trên đài quan sát thật dễ chịu.

Lâm Hỉ Triều nheo mắt, những sợi tóc nhẹ nhàng bay qua gò má, cô buông lời cuối cùng:

"Chỉ cần tớ là Lâm Hỉ Triều, dù tớ có làm gì, Kha Dục cũng sẽ yêu tớ."

Chương 90: Trận bóng

Ngày thi đấu diễn ra vào thứ bảy, đúng vào lúc lễ khai mạc khu vực Đông Bắc.

Sân vận động chuyên dụng của Quốc Đại chật kín chỗ, toàn bộ là những sinh viên và người thân có vé đến xem.

Bên trong nhà thi đấu, ban tổ chức đã hoàn thành phần phát biểu, giờ là thời gian biểu diễn của đội cổ vũ. Các cô gái tràn đầy sức sống, nhảy múa theo điệu nhạc mạnh mẽ, khuấy động không khí cho hai đội sắp đối đầu.

Tiếng nhạc sôi động vang vọng khắp nhà thi đấu.

Lâm Hỉ Triều đeo thẻ công tác, giơ máy ảnh lên nghiêm túc đứng ở vòng ngoài chụp ảnh các chị khóa trên xinh đẹp.

"Hỉ Triều."

Tiếng chụp ảnh tách tách vang lên liên tục, cô tập trung đến mức không để ý xung quanh.

"Hỉ Triều?"

Tiếng gọi bên cạnh lớn hơn, Lâm Hỉ Triều quay đầu, thấy chủ tịch câu lạc bộ Từ Thanh Du.

Từ Thanh Du cười nhẹ, bất đắc dĩ bảo côĐi nghỉ một chút đi, chỗ này không gấp lắm."

"Ồ."

Cô liếc nhìn vào trong sân một lần nữa, tiếc nuối hạ máy ảnh xuống.

Góc này cô đã chọn kỹ lưỡng lắm rồi, vừa khéo có thể bắt trọn động tác hoàn hảo của chị trưởng nhóm cổ vũ.

Trước khi rời đi, cô nhanh tay chụp thêm một tấm, rồi mới theo Từ Thanh Du rời khỏi.

Khu vực mà hai người đi qua chính là chỗ đội Thanh Hoa đang xếp hàng chờ thi đấu, Lâm Hỉ Triều theo bản năng bước chậm lại, liếc qua một lượt, nhìn thấy ngay Kha Dục trong bộ đồng phục màu tím.

Giữa hàng loạt chàng trai cao từ 1m85 trở lên anh vẫn rất nổi bật, đứng ở hàng giữa, thoải mái trò chuyện với người bên cạnh, không có vẻ gì là căng thẳng.

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn rồi quay đi.

Tối qua Kha Dục đã nói với cô, anh bảo: "Đến lúc đó anh mặc đồng phục trường anh, em đeo thẻ công tác trường em, từ bây giờ chúng ta coi như đối thủ, để công bằng, trước khi có kết quả không ai được nói chuyện với ai."

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được mà cười.

Từ Thanh Du vừa quay đầu nói chuyện với cô, bên trong nhà thi đấu tiếng nhạc khá lớn, chỗ này cũng hơi đông, cô cúi người bước nhanh hơn để nghe rõ.

Qua khóe mắt, cô thấy Kha Dục vẫn đang trò chuyện, nhưng anh đã chuyển ánh mắt về phía Lâm Hỉ Triều.

Thấy cô và Từ Thanh Du đến gần, Kha Dục vỗ vai người bên cạnh,

lặng lẽ lách ra đứng ở phía ngoài.

Từ Thanh Du vẫn đang dặn dò: "Lần này viết bài chia làm hai phần nhé, bên đó còn yêu cầu làm một video tổng hợp, em xem tự làm hay..."

"Em làm ạ."

Hai người vừa nói vừa tiến về phía trước, lướt qua hàng ngũ đội Thanh Hoa, khi đi được nửa đường, cô cảm thấy tay mình bị ai đó nhẹ nhàng va vào.

Có thứ gì đó rơi xuống đất, cô không để ý, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về những lời dặn dò của chủ tịch câu lạc bộ, định đi tiếp.

Từ phía sau, có người gọi cô với giọng quen thuộcĐàn em."

Từ Thanh Du quay đầu trước, dừng lại một chút rồi ra hiệu cho Lâm Hỉ Triều.

Cô quay lại, các thành viên đội Thanh Hoa đang nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt dừng lại, những chàng trai cao lớn tạo ra một áp lực không nhỏ, cô hơi bối rối.

Cho đến khi thấy Kha Dục từ giữa đội bước ra, cúi xuống nhặt một vật đen từ dưới đất, môi nở nụ cười, tay đưa ra cho cô:

"Đàn em, em rơi nắp ống kính rồi."

Lời nói lễ độ, nhưng từ tiếng "đàn em" đến nụ cười của anh, từ trong ra ngoài đều khiến người ta muốn đấm.

Lâm Hỉ Triều nhìn máy ảnh của mình, sờ vào túi áo, đúng là trống không.

Cô nhanh chóng bước lại gần, cúi người nói nhỏ đủ để hai người

nghe:

"Chẳng phải bảo không nói chuyện sao?"

Kha Dục không trả lời, khi cô định lấy lại nắp ống kính từ tay anh, anh lại giữ chặt, trong ánh mắt ngỡ ngàng của cô, ung dung gắn nắp lại lên ống kính của cô.

Ngón tay anh gõ nhẹ lên thân máyNhớ chụp anh nhé."

Rồi đứng dậy, từ từ quay lại đội hình, không thèm nhìn cô thêm lần nào.

Lâm Hỉ Triều đầy dấu hỏi trong đầu, mím môi, khẽ lẩm bẩm:

"Trẻ con."

—

Tiếng còi vang lên, các cầu thủ vào sân, Lâm Hỉ Triều tạm thời trở về khán đài.

Cả phòng ký túc của cô đều đến, ngồi thành hàng ở hàng ghế thứ hai.

Thực ra không ai trong số họ hứng thú với trận đấu này lắm, chủ yếu là đến để cổ vũ cô, tiện thể ngắm các anh đẹp trai.

Bên Quốc Đại có hai chàng trai khá nổi tiếng trong khu vực Đông Bắc, chẳng hạn như, Khúc Hân hào hứng chỉ cho Lâm Hỉ Triều thấy anh chàng số 1 đang dẫn bóngAnh ấy, mấy khóa trước bọn mình gọi là Đại Mãnh 1."

Kiều Phái Ý liếc cô ấyGì mà Đại Mãnh 1?"

"Có nghĩa là anh ấy úp rổ rất mạnh, có lần làm một cú úp rổ một tay

từ đường biên, nhảy lên như một cọc gỗ, không ai cản nổi."

Lâm Hỉ Triều vỗ tayWow."

"Còn anh kia nữa." Khúc Hân tiếp tục chỉ vào số 34Ném ba điểm cực kỳ chuẩn, đặc biệt giỏi ném từ xa, người ta bảo anh ấy ném bừa, nhưng lại vào hết."

Lâm Hỉ Triều tiếp tục: "Wow!"

Lâm Hỉ Triều phấn khích hỏiTrường mình có phải đội mạnh không?"

"Cũng gọi là mạnh." Hà An Hòa xen vàoHình như năm ngoái lọt vào top 5 khu vực Đông Bắc."

Lâm Hỉ Triều: "Giỏi quá, nhiều trường thế mà!"

Cô chẳng hiểu gì nhưng vẫn thích khen, rồi hỏi tiếpThế còn Thanh Hoa bên kia thì sao?"

"Hai năm liền vô địch khu vực Đông Bắc rồi."

Lâm Hỉ Triều: "..."

Cô đưa tay vỗ vỗ mặt, rồi xoa xoa.

Hà An Hòa nói thêmNhưng cũng chưa chắc, năm nay người cũng khác rồi, bạn trai cậu không phải mới vào đội sao?"

Sau kỳ nghỉ Quốc Khánh, mọi người trong ký túc đều biết cô đang yêu.

Hà An Hòa hỏi tiếpTrước đây anh ấy chơi thế nào?"

Lâm Hỉ Triều khoanh tay nhìn xuống sân, Kha Dục đang dẫn bóng về phía rổ, bị hai người cản lại, anh xoay người ném bóng cho đồng

đội.

"Trước đây... anh ấy cũng chỉ chơi cho vui thôi."

Dưới sân.

Quốc Đại tấn công như chẻ tre, có lẽ vì hôm nay là sân nhà nên tinh thần rất tốt, mới 7 phút đầu đã mở tỷ số, trong khi Thanh Hoa mới ghi được một bàn.

Cầu thủ số 34 có phong độ rất tốt, liên tục ghi hai điểm trung bình và thêm một quả ba điểm, tạo khoảng cách khá lớn với Thanh Hoa.

Sinh viên Quốc Đại reo hò, liên tục cổ vũ, không khí sôi động hẳn lên.

Thanh Hoa tuyên bố tạm dừng để điều chỉnh chiến thuật.

Lâm Hỉ Triều lo lắng nắm chặt tay áo, nhìn về phía Kha Dục đang ở khu vực dự bị.

Huấn luyện viên đứng giữa các cầu thủ lớn tiếng chỉ đạo, Kha Dục ngửa đầu uống một ngụm nước, xoay nắp chai ném sang bên cạnh, rồi cúi đầu nói gì đó.

Thời gian tạm dừng kết thúc, mọi người quay trở lại sân.

Cầu thủ số 23 của Thanh Hoa dẫn bóng vào khu vực của Quốc Đại, phía trước bị hai người cản lại, anh ta không tìm được cơ hội chuyền bóng, dẫn bóng dọc theo vòng ba điểm, vừa chạy vừa phán đoán cơ hội đột phá.

Trong tầm nhìn của anh ta, Kha Dục từ phía bên phải chạy tới, hai người chạm mắt nhau, anh ta ném bóng cho Kha Dục, Kha Dục đón bóng, dừng lại gấp, xoay người chắn đối thủ đang định cướp bóng.

Bóng nảy lên trên sàn, đối thủ đã đưa tay ra phía trước, Kha Dục chuyền bóng nhanh chóng từ tay trái sang tay phải, rồi lập tức xoay người, khi mọi người chưa kịp phản ứng, anh đã nhảy lên và ném bóng, ghi được ba điểm một cách chính xác.

Bốp—

Bóng vào rổ.

Khán đài Thanh Hoa vang lên tiếng vỗ tay rộn rã.

Lâm Hỉ Triều thở phào nhẹ nhõm, định vỗ tay, nhưng thấy các sinh viên Quốc Đại xung quanh không ai động đậy, cô lại ngượng ngùng hạ tay xuống.

Kiều Phái Ý cười đặt tay lên vai cô, trêu chọcKhông sao, cậu có thể lén vỗ tay trong túi."

Lâm Hỉ Triều lè lưỡi, mặt hơi đỏ.

Trận đấu tiếp tục.

Các cầu thủ liên tục lên bóng, Quốc Đại đoạt được bóng rồi muốn trả lại Thanh Hoa một cú ba điểm, bóng lại rơi vào tay số 34, anh ta đứng ngoài vạch ba điểm ném xa, nhưng bóng đập vào rổ, không vào.

Kha Dục vào khu vực của họ để phòng thủ, theo sát người dẫn bóng, bốn cầu thủ của Thanh Hoa và Quốc Đại tạo thành một vòng tròn, cùng nhau lui về phía ngoài sân.

Kha Dục bị người khác dùng cánh tay chắn lại, số 34 vừa cản Kha Dục vừa chuẩn bị đột phá, anh bước nhanh lên phía trước, cố gắng chắn trước.

Bóng vì va chạm giữa hai người mà rơi xuống phía trước, Kha Dục

nhanh chóng cướp bóng, lùi lại, rồi giành lại bóng.

Tốc độ quá nhanh khiến mọi người khó lòng theo kịp, khi hai người chạy về phía trước, bóng đã trở lại trong tay Kha Dục.

"Phù—"

Những nam sinh ngồi khom lưng ở hàng ghế trước đồng loạt ngả người ra sau, buông lời cảm thán: "Pha cướp bóng quá đỉnh."

"Chơi trên lằn ranh phạm lỗi luôn chứ đùa."

"Trọng tài có thổi đâu?"

Kha Dục dường như đã vào phong độ, anh rất linh hoạt, bị vây kín lập tức chuyền bóng cho đồng đội.

Còn hơn chục giây nữa là kết thúc hiệp một, khoảng cách giữa Thanh Hoa và Quốc Đại giữ ở mức 2 điểm.

Trọng tài chuẩn bị thổi còi.

Kha Dục dẫn bóng vào khu vực ba giây, anh thoát khỏi hai người phía trước, xoay người sẵn sàng úp rổ.

Bốp—

Không lường trước được.

Khi bóng vừa chạm rổ đã bị Đại Mãnh 1 từ phía trước chặn lại, kịp thời gạt ra khỏi tay anh.

Lâm Hỉ Triều thấy Kha Dục cau mày một chút, rồi lập tức di chuyển thay đổi vị trí.

Tim cô như muốn nhảy ra ngoài, cô lập tức quay đầu nhìn bảng điện

tử, đồng hồ báo giờ đỏ chỉ còn vài giây.

Quả bóng bay qua các cầu thủ áo đen tím, mọi người đuổi theo nhau đến giữa sân, bảng điện tử đếm ngược từ 5 xuống 3, trọng tài ngậm còi trong miệng, đúng vào khoảnh khắc căng thẳng nhất.

Cô dõi theo Kha Dục, thấy anh ra hiệu cho cầu thủ dẫn bóng, ngay sau đó bóng được ném về phía anh.

Lúc này vị trí của anh vẫn còn ở ngoài vạch ba điểm ở nửa sân bên kia, cách bảng rổ bên đối thủ gần hai phần ba quãng đường.

Chỉ còn hai giây.

Kha Dục không kịp suy nghĩ, nhận bóng xong lập tức nhảy lên ném bóng về phía rổ đối diện.

Chỉ còn một giây.

Quả bóng vẽ một đường cong lớn, bay về phía rổ, mọi ánh mắt trong nhà thi đấu đều tập trung vào quả bóng, nó càng lúc càng gần bảng rổ, chỉ còn cách một cánh tay—

Đồng hồ chuyển sang 0, tiếng còi chói tai lập tức vang lên.

Bóng sượt qua mép sắt, rơi gọn vào rổ.

"Aaaaaaa chết tiệt quả bóng này!"

Khán đài Quốc Đại vang lên những tiếng cảm thán tiếc nuối.

Ngay lập tức, giọng loa phát thanh vang lên: "Thanh Hoa - Kha Dục, ghi ba điểm ở giây cuối cùng."

"Hiệp một kết thúc, Thanh Hoa 11 - Quốc Đại 10."

Thắng sát nút.

Âm nhạc sôi động nổi lên.

Cả khán đài Thanh Hoa đứng dậy vỗ tay cho các cầu thủ của họ.

Trên trán với khóe mắt Kha Dục đầy mồ hôi, các cơ bắp trên cánh tay căng cứng do vận động, anh kéo cổ áo lên lau mũi, lười biếng chạm vai với cầu thủ vừa phối hợp với mình, rồi cả hai cùng trở về ghế dự bị.

"Giỏi thật."

Khúc Hân và Hà An Hòa không nhịn được vỗ tay khen ngợiNày, đây đâu phải chỉ chơi cho vui."

"Hiệp đầu tuyệt quá."

"Siêuuu."

Lâm Hỉ Triều đưa tay chạm mũi, dùng lòng bàn tay che miệng đang mỉm cười.

Lâu lắm rồi cô không xem Kha Dục chơi bóng.

Trước đây luôn mong anh thua, mong anh phạm sai lầm, bây giờ đổi góc nhìn, trong đầu cô chẳng còn quan tâm đến chuyện cược thua nữa, lòng nghiêng về phía anh, cô mong Kha Dục ghi được nhiều điểm hơn, thắng thật đẹp.

Điện thoại rung trong túi, bạn học phụ trách chụp ảnh nhờ cô qua hỗ trợ.

Cô cất điện thoại, vội vàng đứng dậy, chạy vào trong sân.

—

Hiệp hai bắt đầu, các cầu thủ lại ra sân.

Lâm Hỉ Triều ngồi khoanh chân phía sau rổ của Thanh Hoa, giơ máy ảnh lên, nghiêm túc ghi lại những động tác tấn công của cầu thủ Quốc Đại.

Trước mắt là các chàng trai đang tranh đấu quyết liệt, giày bóng rổ cọ vào sàn gỗ tạo ra những âm thanh sắc bén.

Trong khung ngắm, Kha Dục đang phòng thủ trong khu vực ba giây, anh đứng phía sau cầu thủ Quốc Đại, dang tay, di chuyển theo bước chân của đối thủ.

Càng lúc họ càng tiến gần đến rổ, đối thủ chuẩn bị úp rổ, Lâm Hỉ Triều bấm nút chụp liên tiếp tách tách.

Cũng vào lúc đó, Kha Dục bất ngờ liếc nhìn cô một cái.

Ngón tay cô khựng lại, Lâm Hỉ Triều ngẩn người, nhưng Kha Dục đã quay đi.

Dường như là anh cố tình, chính cái nhìn thoáng qua đó đã khiến anh phạm lỗi khi cướp bóng, bị trọng tài thổi phạt.

Sinh viên Quốc Đại trên khán đài bắt đầu la ó anh, khi anh ném phạt, họ gõ ghế, gõ lan can, phối hợp với tiếng la ó, cố tình "chào đón" anh một cách nhiệt tình.

Lâm Hỉ Triều đứng thẳng người nhìn về phía đó, chỉ thấy bóng lưng màu tím bị vây kín.

Kha Dục đứng ngoài khu vực ba giây, bóng xoay một vòng sau lưng anh rồi trở lại tay, anh dẫn bóng hai lần, sau đó khụy gối, nâng cổ tay lên và ném.

Bốp, bóng vào rổ.

Lần ném đầu tiên đã thành công.

Lần ném thứ hai bắt đầu, tiếng la ó từ khán đài còn lớn hơn lúc trước, từ khi anh dẫn bóng đến khi ném bóng, âm lượng trong sân cao đến mức át cả loa phát thanh, chói tai vô cùng.

Lâm Hỉ Triều nhíu mày nhìn quanh một vòng, cảm thấy hơi bực, làm phiền người khác quá đáng rồi.

Nhưng ngay sau đó, cô lại nhớ mình cũng là sinh viên Quốc Đại, nên lập tức ngượng ngùng điều chỉnh cảm xúc, vỗ vỗ mặt rồi giơ máy ảnh lên.

Lần thứ hai, Kha Dục vẫn ghi điểm.

Khi bóng vào rổ, khán đài im lặng như tờ.

Mọi người tiếp tục tranh bóng, Kha Dục vừa chạy vừa giơ ngón trỏ ra sau, lắc lư từ trái sang phải về phía khán đài đối diện, kết hợp với cái nhún vai, khuôn mặt lạnh lùng và kiêu ngạo, ý bảo họ không ăn thua.

Hành động này thật sự khiến người ta tức đến nghẹn lời.

Lâm Hỉ Triều nhìn anh từ xa, quyết định rút lại những suy nghĩ vừa nãy đã dành cho anh.

Trước mắt, nhóm người quay trở lại khu vực rổ của Thanh Hoa, Lâm Hỉ Triều vội vàng chụp hình.

Trong ống kính, bóng chuyền đến tay trung phong Đại Mãnh 1, anh ta xoay người đột phá, chuẩn bị úp rổ.

Tiếng tách tách của máy ảnh vang lên liên tục.

Mọi động tác của cầu thủ số 1 được Lâm Hỉ Triều chụp lại từng khung hình.

Tách tách.

Bóng được nâng lên cao trong đôi tay mạnh mẽ, chỉ còn cách rổ một khoảng ngắn.

Tách tách.

Hai đội đều căng thẳng, mắt dõi theo trái bóng.

Tách tách.

Bóng cách rổ một cánh tay, lơ lửng giữa không trung, rồi một bóng tím nhảy lên, vươn thẳng tay, dứt khoát chặn bóng.

Bốp một tiếng, bóng bị đẩy mạnh bay đi.

Với lực tác động mạnh mẽ này, cầu thủ số 1 của Quốc Đại không kịp phản ứng, ngã nhào xuống đất.

Lâm Hỉ Triều chưa kịp điều chỉnh góc chụp, Kha Dục đã hoàn toàn lọt vào khung hình.

Tiếng reo hò từ khán đài Thanh Hoa vang lên khắp nơi, hòa vào âm thanh báo hiệu kết thúc hiệp hai.

Nhịp tim cô đập theo tiếng trống, khó mà bình tĩnh.

Trong ống kính, tóc mái Kha Dục ướt đẫm mồ hôi, cả trên yết hầu cũng có giọt mồ hôi đọng lại, anh hất tay ra sau vuốt tóc, đồng thời ngẩng cằm về phía ống kính.

Ngồi cùng hàng với Lâm Hỉ Triều có nhiều bạn học đang chụp ảnh,

nhiều loại ống kính khác nhau đều hướng về phía anh, nhưng ánh mắt anh chỉ dừng lại ở cô.

Hai tay anh dang rộng, vừa lùi bước, vừa lười biếng đưa tay ra trước ngực.

Tách tách, Lâm Hỉ Triều bấm nút chụp, ngón tay hơi run rẩy, mím môi ghi lại khoảnh khắc này.

Hình ảnh xưa cũ hiện lên chồng chất, cô hiểu rõ ý của anh qua hành động đó.

Chính là trận đấu này đã kết thúc.

Không có gì đáng chơi nữa.

Em phải là người đầu tiên chứng kiến.

Cùng lúc đó, tiếng loa vang lên khắp nhà thi đấu.

"Thanh Hoa 41 - Quốc Đại 28."

Thanh Hoa thắng.

—

Hai hiệp sau thật sự không có gì đáng nói, Bắc Kinh phối hợp với nhau rất tốt, từ khi tạm dừng hiệp một, nắm lại phong độ, họ đã kiểm soát toàn bộ trận đấu, thắng lợi dễ dàng.

Sau trận đấu, Lâm Hỉ Triều và Từ Thanh Du chụp ảnh chung cho đội Quốc Đại, tiện thể phỏng vấn đơn giản.

Lúc này, đội Thanh Hoa cũng đang chụp ảnh cùng các bạn học đến cổ vũ, cảnh tượng rất sôi nổi. Lẽ ra Kha Dục phải là nhân vật chính, nhưng anh lại chống cằm ngồi ở ghế dự bị, từ xa nhìn Lâm Hỉ Triều

"làm việc".

Khi cô hoàn thành công việc, anh giấu tay ra sau, cố tình bước đến trước mặt cô huýt một tiếng dài, khẽ nghiêng đầu về phía cô:

"Thua rồi."

Khiến cả đám người xung quanh đang nói chuyện và chụp ảnh đều quay lại nhìn.

Lâm Hỉ Triều đang cúi đầu tải ảnh từ máy ảnh lên máy tính, bận rộn không để ý đến hành động trẻ con của anh.

Kha Dục cúi xuống cùng cô xem ảnh, tiếp tục hỏiThua rồi thì phải làm gì nhỉ?"

Đang đắc ý, huấn luyện viên của họ đến tóm người, vỗ vai anh với vẻ giả vờ tức giận, nhưng Kha Dục chỉ cười, không quan tâm.

Máy quay chĩa vào anh, anh thuận tay kéo cổ Lâm Hỉ Triều, tay kia nắm má cô, lắc lắc tay về phía máy quay.

Thật đáng ghét.

Lâm Hỉ Triều tưởng tượng được khuôn mặt mình lúc này trông xấu thế nào, vội che mặt lại, quay người lén véo anh.

Hai người tương tác với nhau đầy thân mật, khiến những người xung quanh liên tục nhìn. Kha Dục, ngôi sao mới nổi trên sân bóng, lẽ ra là tâm điểm chú ý lại tránh né mọi cuộc gọi lẫn ảnh chụp chung, như thể chỉ muốn trêu cô bạn gái nhỏ của mình.

Huấn luyện viên tóm Kha Dục quay lại.

Lâm Hỉ Triều ôm máy tính tiếp tục bận rộn, chọn lọc từng tấm ảnh trong kho chia sẻ, những góc chụp tệ bị cô xóa đi từng cái một.

Cho đến khi con chuột dừng lại ở một tấm ảnh, ống kính góc rộng, tầm nhìn bao quát.

Dưới ánh đèn sáng rực của nhà thi đấu, trước khán đài sôi động, Kha Dục nhảy lên, góc nhìn cao hơn các cầu thủ khác.

Bóng được ném từ tay anh, thành công gần ngay trước mắt, mọi ánh nhìn đều hướng về anh.

Qua bao năm học, anh vẫn tỏa sáng rực rỡ.

Lâm Hỉ Triều nhìn chăm chú thật lâu.

Chuột di chuyển, xuất ảnh ra, rồi truyền vào điện thoại.

Cô đặt anh làm hình nền.

—

Hình nền này chỉ tồn tại được một giờ, nguyên nhân là cô nhận được tin nhắn từ Kha Dục, bảo cô đi cùng anh ăn mừng chiến thắng của đội, nhưng Lâm Hỉ Triều nói rằng cô phải về câu lạc bộ làm việc.

Kha Dục gửi liền mười mấy tin nhắn "bình luận" về câu lạc bộ của cô với chủ tịch câu lạc bộ, cuối cùng kéo riêng Từ Thanh Du ra mà ân cần hỏi thăm thêm hơn mười tin nữa.

Lâm Hỉ Triều: "..."

Hình nền ngớ ngẩn đó, đổi càng sớm càng tốt.

Chương 91: Quán bar

Chớp mắt, Bắc Kinh sắp lập đông, thời tiết cũng ngày càng lạnh.

Mùa đông phương Bắc rất rõ ràng, gió lạnh thấu xương, thổi vào mặt như dao cứa, nhưng thỉnh thoảng cũng có những ngày nắng ấm áp, cảm giác như mùa thu quay lại.

Lâm Hỉ Triều hỏi Kha Dục năm nay khoảng khi nào sẽ có tuyết rơi.

Anh nói mỗi năm mỗi khác, có thể đến cuối học kỳ của cô, Bắc Kinh vẫn chưa có một bông tuyết nào.

Câu trả lời này thật là kém lãng mạn.

Lúc đó, hai người đang cuộn tròn trên sofa ở nhà xem một bộ phim kỳ quặc, những cảnh tượng kỳ dị và kinh dị trên màn hình khiến Lâm Hỉ Triều không ngừng liếc mắt nhìn xung quanh, nhưng chẳng mấy khi nhìn thẳng vào màn hình.

Cô và Kha Dục nói chuyện phiếm, từ chuyện tuyết đầu mùa đến chuyện mưa đá, rồi đến những ký ức thời thơ ấu của anh ở Bắc Kinh. Cuối cùng, Kha Dục tắt phim, lái xe đưa cô đi dạo quanh tường thành, những con hẻm cũ, khu tập thể, từng bước xác nhận những ký ức ấy.

Ngày tháng trôi qua thật nhẹ nhàng và ấm áp như thế, nhưng Lâm Hỉ Triều vẫn chưa đồng ý chuyển ra ở cùng anh.

Học kỳ đã qua nửa, bài vở của cả hai dần trở nên nặng nề, họ đều

bận rộn, chỉ có hai ngày cuối tuần là cô mới đến nhà Kha Dục ở phố Hoa Phủ Bắc để ở lại.

Sau khi biết hai người đang hẹn hò, Thích Cẩn chủ động gọi điện cho Lâm Hỉ Triều. Lúc đó, bà đang ở Nhật Bản, bàn chuyện hợp tác với nghệ sĩ mới cho bảo tàng mỹ thuật. Trong lúc bận rộn, bà liên lạc với cô chỉ để hỏi liệu cuộc trò chuyện của hai người họ ở sân bay năm đó có phải cuối cùng đã có hồi đáp.

Lâm Hỉ Triều trả lời là có, Thích Cẩn cũng hiểu.

Trong điện thoại, bà thông báo rằng cuối năm bà và bố của Kha Dục sẽ bận nhiều buổi tiệc, sau đó khi trở về Phù Thành, họ sẽ mời bố mẹ Lâm Hỉ Triều cùng đến Thiên Dụ Sơn tụ họp.

Ở độ tuổi này, tình yêu là chuyện tự do, các bậc phụ huynh không can thiệp nhiều, cũng không định đoạt tương lai, chỉ dành cho họ sự tôn trọng và ủng hộ.

Món quà xin lỗi của Đàn Kiết An cũng được gửi đến đúng hẹn, bao gồm một suất học bổng du học nước ngoài với một chiếc máy ảnh Leica m11(*) kèm theo ống kính tùy chọn.

(*) 2xx củ.

Những món đồ này đều được Kha Dục thay mặt chuyển giao cho cô, dường như hiểu rõ tâm ý của Lâm Hỉ Triều, có thể nói là rất quý giá.

Tuy nhiên, cô có thể cảm nhận được tính cách lẫn cách làm việc của Đàn Kiết ân từ những món quà đó, cảm thấy không muốn dây dưa nên không dễ dàng nhận, cuối cùng đều để mặc Kha Dục giữ hộ, hoặc mặc cho nó phủ bụi.

—

Gần đến lễ Halloween, Trình Khấu Bạc cùng một hãng âm nhạc hợp

tác với công ty MCN(*) tổ chức khai trương một câu lạc bộ mới ở Vọng Kinh.

(*) MCN: MCN là viết tắt của Mạng lưới Đa kênh (Multi-Channel Network). Đây là một tổ chức hoạt động như một bên thứ 3 làm việc với các nền tảng như Youtube, Tiktok,...

Tối đó, họ còn kết hợp với Bacardi tổ chức một bữa tiệc Halloween, yêu cầu trang phục càng táo bạo càng tốt, càng sáng càng được.

Anh ta muốn Kha Dục đưa Lâm Hỉ Triều đến, nhưng Kha Dục từ chối.

Trình Khấu Bạc: "Sao lại không muốn đến? Chúng tôi tổ chức theo kiểu hộp đêm Berlin, không bán vé, chỉ cho vào theo thứ tự xếp hàng, trên mạng xã hội đã mời một đám blogger văn hóa pop quảng bá, tiếng tăm và phong cách đều rất cao."

"Tôi còn mời một ban nhạc live mà cậu yêu thích, nè, tôi chiều cậu hơn chiều vong nữa đó."

Kha Dục không giải thích nhiều, chỉ nói Lâm Hỉ Triều không thích những nơi như vậy, cô chỉ muốn một mình ở bên anh.

Giọng điệu của anh đầy tự hào về cô bạn gái ngoan ngoãn, không giống với đám bạn của họ.

Vì vậy, anh từ chối không đến.

Không ngờ rằng, sau khi anh từ chối, Lâm Hỉ Triều lại vô tình biết đến bữa tiệc này.

Thời gian gần đây, Khúc Hân theo dõi một blogger về thời trang, người này vừa đăng một bài viết liên quan đến việc rút thăm trúng vé, ngày nào cô ấy với Hà An Hòa cũng chia sẻ, may mắn là cả hai cùng trúng thưởng và được phép dẫn theo hai người bạn, cuối cùng

phát triển thành cả phòng ký túc cùng đi.

Truy tìm nguồn gốc, Lâm Hỉ Triều không ngờ rằng điều này lại dính líu đến Kha Dục, cô không muốn bỏ lỡ cuộc hẹn với các bạn cùng phòng nên đã từ chối lời mời của Kha Dục vào Halloween, chỉ nói rằng muốn ở cùng các bạn.

Chỉ là một chút khác biệt trong thông tin, Kha Dục nghe thấy cô nói sẽ đi cùng các bạn cùng phòng nên rất yên tâm, tối đó anh bị Trình Khấu Bạc hối thúc mãi, cuối cùng cũng đến quán mới mở xem qua.

Tại hiện trường, cấm quay phim chụp ảnh, ai nấy đều ăn mặc cực kỳ lộng lẫy.

Giữa đám đông nhốn nháo, như thể ai cũng giống như những ngọn đèn LED thành tinh, Kha Dục đội mũ len, mặc bộ đồ đen, ngồi bên cạnh bàn DJ, trông bình thường đến nỗi lạc lõng.

Lúc này anh đã uống hết nửa tá shot với những người bạn quen biết, sau khi bị một cô gái quăng dây đèn trúng đầu hai lần, lại bị một người bạn say rượu dẫm lên chân ba lần, anh đã mệt mỏi muốn về.

Cửa ra vào vẫn còn một hàng dài người xếp hàng không ngừng tiến vào, Kha Dục đã gọi xe, chuẩn bị rút lui, nhưng lại bị Trình Khấu Bạc kéo lại thử một ly đặc biệt của buổi tối, nghe nói uống hết một ly có thể đọc được câu dưới đáy cốc, sẽ được tặng thêm một shot.

Kha Dục không uống, đẩy ly rượu cho người khác.

Trình Khấu Bạc khoác vai anh, vẫn còn bực bội về vụ xúi giục lần trướcTôi hỏi em gái tôi rồi, nó nói nó với Đàn Kiết An chẳng có chuyện gì cả, cậu lừa tôi à?"

"Không có gì thì thôi." Kha Dục hỏiCả hai không đến à?"

"Không. Em gái tôi giúp bạn đi vào núi quay chụp cho đồ án, còn Đàn Kiết An đang ở Thượng Hải, không về kịp."

Kha Dục nóiTrùng hợp thật, đều không có ở đây."

Vẻ mặt anh có chút châm biếm.

Trình Khấu Bạc lập tức chỉ vào anhCậu đúng là thằng nhóc hay châm chọc người khác!"

"Cậu có ý gì hả?!"

"Cậu nghĩ sao thì là vậy."

"Ê, cậu có ý gì?"

Kha Dục thở dài, dùng cùi chỏ đẩy anh ta ra rồi tiếp tục bước đi, nhưng ngay lập tức dừng lại.

Ánh mắt anh trở nên xa xăm, có phần sâu lắng.

Trình Khấu Bạc tựa vào vai anh hỏiCậu nhìn gì đấy?"

Kha Dục bật ra một tiếng chậcTôi có cảm giác..."

"Cảm giác gì?"

"Tôi nhìn thấy bạn gái tôi."

"Ô, cô ấy ở đâu?" Trình Khấu Bạc nheo mắt nhìn về phía quả cầu đèn.

Dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, ai cũng là một khối ánh sáng độc lập, không ai nhận ra ai.

Có một góc đặc biệt thu hút sự chú ý, một anh chàng da trắng mặc

bộ mascot hình bé ciu, xung quanh được một đám người vây quanh.

Ngay cạnh đó là một cô gái mặc váy thỏ phát sáng, xương quai xanh được đánh phấn bắt sáng, da trắng mịn, cổ đeo hai chiếc vòng da nhỏ, trang phục cực kỳ nổi bật.

Nhìn thật sự rất giống Lâm Hỉ Triều.

Trình Khấu Bạc nhìn kỹ, quả thực khuôn mặt nghiêng rất giống.

Anh ta cũng đã gặp Lâm Hỉ Triều nhiều lần, vẫn còn nhớ kỹ khuôn mặt ngoan ngoãn đó.

Nhưng mỗi khi Kha Dục dẫn cô đi đâu, cô luôn mặc trang phục rất học sinh, chưa từng thấy cô ăn mặc khác biệt như vậy.

Trình Khấu Bạc thu lại ánh mắt, liếc nhìn Kha Dục đang im lặng quan sát — Kha Dục đang có vẻ mặt khá khó chịu.

Anh ta càng nhìn càng buồn cười, phóng đạiTuyệt đấy, em gái cậu không phải lén ra ngoài chơi đấy chứ?"

"Không phải đâu nhỉ?!"

"Không phải cô ấy không thích những nơi như thế này sao?"

Trình Khấu Bạc lại nhìn qua, cho đến khi cô gái xa xa đó quay mặt lại, đôi mắt to, khuôn mặt nhỏ, đang cười toe toét nhận ly rượu từ bạn mình, không phải Lâm Hỉ Triều thì còn ai nữa?

"Trời ơi— đúng là cô ấy rồi!"

Anh ta kéo dài giọng, tiếp tục châm dầu vào lửa, giơ ngón tay cái lên với góc đóCô em hôm nay thật nóng bỏng."

Người bên cạnh không nói một lời.

Nhưng theo như anh ta biết, người này đã sắp nổi cơn thịnh nộ.

Trình Khấu Bạc vỗ vai anh, tâm trạng vui vẻ, rút ra một điếu thuốc từ trên bàn rồi nhún nhảy rời đi.

Kha Dục thực sự rất tức giận.

Anh nhận ra cô nhờ gì? Nhờ chiếc khuyên tai đôi mà cô đeo trên tai, chiếc khuyên này là một thương hiệu nhỏ lại được đặt làm riêng, của anh là một chiếc kẹp tai, có thể tháo ra đeo trực tiếp lên tai cô, hai người cùng sử dụng, nên rất dễ nhận biết.

Kha Dục im lặng quan sát Lâm Hỉ Triều hồi lâu, rồi tiến lại gần.

—

Lâm Hỉ Triều đã chuẩn bị cho bữa tiệc này bằng cách làm một kiểu tóc mới.

Đông đã đến, tóc cô ngày càng dài, khó chăm sóc, nên bị các bạn cùng phòng xúi giục đi cắt kiểu đầu tiên nữ thủy mẫu.

Hôm đó cả phòng đang bàn luận về trang phục và tạo hình đi dự tiệc, Lâm Hỉ Triều sờ tóc mình, nói: "Thế thì tớ sẽ cosplay thành một con sứa nhé."

Phái Phái: "Cái gì cơ?"

Thật sự, cô đã mua một chiếc váy thỏ phát sáng như sứa, váy có đèn ẩn, khi bật lên, sáng đến nỗi không cần bật đèn lớn trong phòng.

Các cô gái hết lòng trang điểm, làm tóc cho nhau, ai cũng cực kỳ tinh tế.

Khi Lâm Hỉ Triều mặc xong, cô còn thấy hơi ngượng, nhưng đến Halloween ai cũng đặc biệt, trên đường đi, ngay cả trên tàu điện ngầm, người ăn mặc táo bạo hơn cô cũng đầy rẫy.

Chẳng hạn vừa đến nơi, cô đã thấy ngay một chàng trai da trắng mặc bộ mascot hình bé ciu, rất táo bạo. Anh ta nói mình hóa trang thành một bé ciu bị trói dây thừng, người cầm dây là chủ nhân của anh ta, hai người họ là SM trên giường, ngoài đời là bạn bè thân thiết.

Trước mặt chàng trai này có một cái túi, bên trong chứa đầy đồ chơi tình dục, gặp ai cũng phát, cuối cùng nhét vào tay Lâm Hỉ Triều một bộ cờ bay.

Lâm Hỉ Triều ôm bộ cờ, không dám nói gì, lùi lại cách xa anh ta.

Cho đến khi Khúc Hân và anh chàng đẹp trai mà cô ấy vừa quen biết mang đến vài ly rượu đặc biệt, nói rằng nếu uống hết một hơi và đọc được câu dưới đáy cốc sẽ được thêm rượu.

Lâm Hỉ Triều nhấp một ngụm, vị đầu tiên là siro trái cây trộn với nhiều loại rượu nền, cũng không khó uống lắm, nhưng nồng độ cồn khá cao, lại đựng trong ly whisky đầy ắp.

Cô ngẩng đầu nhìn bạn bè xung quanh đã uống đến một nửa, không còn cách nào khác, cô đành nhăn mặt uống cạn ly.

Dưới đáy cốc hiện lên một câu ngắn, Kiều Phái Ý ghé qua hỏi cô là câu gì.

Lâm Hỉ Triều bị vị cồn đậm đặc làm cho mặt nhăn nhó, cô hít mũi, cổ họng bỏng rát, nuốt khan vài cái, bật đèn pin điện thoại chiếu vào đáy cốc.

Lâm Hỉ Triều lắp bắp: "lifesohard, dicksosoft?"

Lâm Hỉ Triều: "??"

Mọi người cười lăn lộn.

Lúc này, một DJ mới lên sàn, mọi người bắt đầu nhảy múa, âm nhạc vang lên đến mức khiến tim đau nhói, thình thịch, thình thịch, nhịp trống ảo giác khiến mọi thứ trước mắt trở nên lòe loẹt.

Lâm Hỉ Triều cũng bắt đầu thấy hơi choáng váng.

Ly rượu vừa uống ban đầu không cảm nhận được gì, từ từ mới bắt đầu có tác dụng, cộng thêm những dải đèn lơ lửng xung quanh, giây trước cô như đang ở trong chiếc kính vạn hoa, giây sau lại ngồi trên ngựa gỗ xoay vòng, quay lên quay xuống theo điệu nhạc bị gián đoạn.

Khúc Hân lúc này khoác tay lên cổ cô, lớn tiếng gọi tên cô, giơ tay vắt miếng chanh lên miệng cô.

Vị chua đột ngột khiến cô nhăn mặt, đang định bịt miệng, Khúc Hân đã kéo tay cô xuống, muốn cho cô một ngụm tequila.

Ly vừa chạm môi, đã bị một bàn tay khác giằng xuống.

Khúc Hân ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn thấy Kha Dục với vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt cụp xuống nhìn cô.

Ly tequila trong tay bị Kha Dục ngửa cổ uống cạn, sau đó là ly thứ hai trong tay còn lại, rồi anh cắn miếng chanh vào môi, vỏ chanh khô bị ném vào ly, hai ngón tay lắc lắc ly, anh trả lại cho cô.

"Còn nữa không?"

"Nếu không thì tôi sẽ đưa cô ấy về nhà."

Lâm Hỉ Triều nghe thấy tiếng nói mới phản ứng lại, cô hơi ngẩn ra,

quay đầu nhìn kỹ, không chắc đó có phải Kha Dục không.

Lúc này Kha Dục mới quay sang nhìn cô, không có biểu cảm gì, nhưng Lâm Hỉ Triều lại thấy anh có vẻ rất tức giận.

Cô ngạc nhiên hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Kha Dục hỏi ngược lại: "Sao em lại đến đây?"

Cô chưa từng nói với Kha Dục rằng sẽ đến đây, đột nhiên có chút lo lắngEm không phải đã nói rồi sao, em đi cùng các bạn..."

Kha Dục không còn kiên nhẫn ngắt lời côAnh đang định về, em có đi không?"

Cô liếc nhìn Khúc Hân bên cạnh, do dựEm..."

Kha Dục không đợi cô nói xong, quay người bỏ đi.

Tính khí này khiến Lâm Hỉ Triều sững sờ tại chỗ, trơ mắt nhìn anh băng qua đám đông, biến mất không dấu vết.

Khúc Hân lập tức ghé vào tai cô, thì thầmAnh ấy giận rồi sao?"

Lâm Hỉ Triều: "."

Cô cúi đầu, bĩu môi rồi trả lờiChắc vậy."

"Cậu không nói với anh ấy là chúng ta sẽ đến đây à?"

Cô lắc đầu.

"Trời ơi, sao cậu lại thế, giờ thì cậu có muốn ra ngoài xem không?"

Phía trước đám đông chen chúc, xung quanh toàn là tiếng la hét và nhạc lớn, tai Lâm Hỉ Triều ù ù, cảm thấy bực bội. Cô thở dài, nắm

chặt tay rồi lấy điện thoại ra.

"Để tớ gọi cho anh ấy."

Bên trong tín hiệu rất kém.

Cô đi ra hành lang thông gió của khu vực hút thuốc, có nhiều nam nữ say xỉn đang ngồi ở đó, cô tìm một góc rồi mở điện thoại.

Gió đêm thổi qua, cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, rời khỏi đám đông ồn ào rồi, đầu óc càng trở nên mơ hồ như hồ dán.

Cái ly đó quá mạnh.

Khi cô đang lướt điện thoại, có người đến bắt chuyện xin thông tin liên lạc, Lâm Hỉ Triều từ chối, nhưng anh ta vẫn tiếp tục nói chuyện với cô. Cô chuyển chỗ đứng, nhưng anh ta không buông tha mà đi theo.

"Tôi đã để ý em từ bên trong rồi, chiếc váy của em rất đẹp."

Cô không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn điện thoại.

Mọi thứ trước mắt đều mờ nhạt, nhìn chữ cũng có bóng đôi.

Anh ta mở mã QR trên WeChat của mìnhKết bạn đi, chỉ để làm quen, lần sau rủ nhau đi chơi."

"Không cần đâu, cảm ơn."

"Có gì đâu mà từ chối." Điện thoại của anh ta đã giơ sát trước mặt côĐể tôi tự thêm vào danh bạ của em cũng được."

"Thật sự không cần."

Chàng trai đùa cợt: "Thật đấy, không sao đâu."

Cô dựa sát tường, vừa từ chối vừa lùi ra phía ngoài, nhưng anh ta cứ theo sát, trông có vẻ cũng đã uống khá nhiều.

Lâm Hỉ Triều gần như phát điên, định lách qua anh ta để vào tìm Phái Ý và mấy người bạn, vừa bước đi thì bị chặn lại ở một góc hẹp.

Bên phải là một cặp đôi đang hôn nhau say đắm, bên trái là chàng trai đang giơ điện thoại yêu cầu kết bạn WeChat với cô.

Anh ta lắc lắc mã QR của mình: "Làm gì mà căng, thêm tôi vào là được rồi."

Lâm Hỉ Triều cau mày: "Anh..."

Chưa kịp nói hết câu, cô đã nghe thấy một tiếng "chậc chậc" như gọi chó, khiến cả hai người cùng quay đầu nhìn.

Mắt Lâm Hỉ Triều sáng lên.

Ở một góc tối gần thùng tàn thuốc, Kha Dục và Trình Khấu Bạc đang đứng tựa vào đó.

Khói trắng lan tỏa quanh họ, Kha Dục nhả một vòng khói, ngón tay kẹp điếu thuốc khẽ gõ gõ vào mép thùng, ánh mắt đặt lên người chàng trai kia, hỏi:

"Uống say rồi à? Cần tôi giúp tỉnh rượu không?"

"Mày là ai?" Chàng trai thu điện thoại lại, cười cười nhìn anhMày nói chuyện kiểu gì vậy?!"

"Ê, ê, ê."

Trình Khấu Bạc vội giơ tay ra hiệu cho chàng trai im lặng, nhanh chóng bước tới, thân mật khoác vai anh ta, không đợi đối phương

phản ứng đã kéo đi.

Anh ta còn tiện miệng chào Lâm Hỉ Triều, dặn cô lần sau đến chơi thì dẫn Kha Dục theo, rồi quay lại trao đổi ánh mắt với Kha Dục, ý bảo anh đừng lo, anh ta sẽ đưa thằng kia đi.

Sau khi Trình Khấu Bạc rời đi, Lâm Hỉ Triều mới nhìn Kha Dục.

Không gian chìm trong im lặng, cô kìm nén, giọng có chút khó chịu: "Không phải anh đi rồi sao?"

"Chỉ ra ngoài hít thở chút thôi."

"Ồ."

Kha Dục nhìn cô một lúc, dập tắt điếu thuốc trong tay, im lặng giơ cổ tay ra, làm động tác chờ cô nắm tay.

Lâm Hỉ Triều chạy bước nhỏ tới bên anh, kéo lấy góc áo rồi đưa tay vòng ôm lấy eo anh.

"Em chóng mặt quá, Kha Dục."

Cô cọ mặt vào ngực anhChúng ta về nhà đi."

...

Khi ra khỏi quán bar, gió thổi mạnh hơn hẳn.

Lâm Hỉ Triều siết chặt chiếc áo khoác của Kha Dục, cơn gió đêm làm cô tỉnh táo hơn chút.

Người lái xe thuê mà Kha Dục đặt đã đến, hai người ngồi ở ghế sau, anh liếc nhìn hộp đồ cô ôm trong tay.

Kha Dục hỏi: "Cầm gì vậy?"

"Người ta phát cho."

Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu cẩn thận ngắm nhìn anh, cười tươi: "Anh đội cái mũ này trông đẹp trai ghê."

Nhìn mặt anh vừa nhỏ vừa trắng.

Kha Dục chẳng buồn nghe lời nịnh nọt của cô, liếc cô một cái, khoanh tay lười biếng đáp lại: "Hôm nay em cũng rất xinh."

Kha Dục khen cô xinh đẹp, hừm.

Lâm Hỉ Triều khẽ nhếch khóe môi.

Nhưng sao lời anh nói nghe cứ như mỉa mai vậy.

Cô gục đầu vào vai Kha Dục: "Uống rượu rồi ngồi xe, em thấy hơi buồn nôn."

Kha Dục cười nhạt: "Nôn lên xe anh, phạt 2000."

Cô lập tức lấy tay che miệng, người lái xe phía trước bật cười thành tiếng.

Khi vào bãi đỗ xe của khu chung cư, Lâm Hỉ Triều rụt rè nói mình say rồi, muốn Kha Dục cõng. Anh chiều theo bế cô lên, nhưng cô lại cảm thấy dạ dày bị đè nặng trên lưng anh rất khó chịu, không ngừng điều chỉnh tư thế.

Kha Dục siết chặt cánh tay, bắt đầu trách cô trong lúc không có ai xung quanh: "Em thật buồn cười, cùng một nơi mà thà đi với bạn cùng phòng còn hơn đi với anh."

"... Anh cũng không nói với em mà." Lâm Hỉ Triều lắp bắpAnh chẳng phải nói tối nay sẽ ở nhà sao? Cuối cùng cũng tự mình đi chơi."

"Thế mà giống nhau à?"

"Sao lại không giống?" Lâm Hỉ Triều buồn chán gỡ chiếc mũ của anh xuống, đội thử lên đầu mình.

Cô tiếp tục nói: "Anh đúng là thiên vị."

Kha Dục phản bác: "Em không nghĩ đến việc mấy cô gái các em uống say xỉn như vậy, về trường kiểu gì?"

Lâm Hỉ Triều cãi: "Bọn em đã đặt khách sạn ở ngoài rồi."

Kha Dục không buông tha: "Thế còn tên đàn ông kia đòi số điện thoại của em, lần sau gặp lại loại người đó, em sẽ làm gì?"

Cô bắt đầu lúng túng, ấp úng đáp: "Em..."

"Không phải anh không cho em đi." Kha Dục ngắt lời cô bằng giọng điềm tĩnhNhưng ít nhất em phải nói rõ với anh trước, em một mình từ xa tới học, lại nhỏ tuổi, ngoài anh ra thì em không quen ai, em có biết làm vậy sẽ khiến người khác rất lo lắng cho em không?"

"Đâu có nghiêm trọng như thế."

Lâm Hỉ Triều kéo chiếc mũ xuống che kín mặt, giọng nói lí nhí: "Anh nghĩ nhiều quá rồi, mà trước khi gặp anh, em cũng đâu..."

"Đừng có nói bừa."

Kha Dục nghiêm giọng cắt ngang: "Em mới đến Bắc Kinh chưa đầy một tháng thì chúng ta gặp nhau, hôm khai giảng còn có mẹ em đưa tới tận ký túc xá. Hai tuần sau đó em chỉ ở trong trường tập quân sự, nên đừng nói mấy câu kiểu như "em tự lo được mọi chuyện" với anh."

Người trên lưng anh đột nhiên im lặng, không động đậy gì nữa.

Kha Dục nhíu mày, suy nghĩ xem có phải mình đã nói hơi nặng lời không. Anh đang định đổi giọng thì nghe Lâm Hỉ Triều chậm rãi lẩm bẩm:

"Sao anh biết... hôm khai giảng là mẹ em đưa em đến?"

"Anh theo dõi em nữa?"

Kha Dục bị cô chọc tức đến phát cười: "Anh nói chuyện này, em lại lôi chuyện khác vào?"

Lâm Hỉ Triều yếu ớt đáp: "Nhưng anh nói đến nỗi em muốn nôn luôn, thật đấy, anh đi không vững gì cả."

"Nôn lên người anh là anh đánh đấy!"

"Kha Dục giận rồi."

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu, kéo dài giọng: "Kha Dục hung dữ ghê."

"Hung dữ chết đi được."

Chương 92: Cờ (H nhẹ)

Sau khi vào nhà, Kha Dục đặt Lâm Hỉ Triều xuống ghế sofa rồi đi lấy nước ấm và mật ong.

Bộ cờ bay mà Dick tặng được đặt trên bàn trà, Lâm Hỉ Triều ngồi đó nhìn chăm chú một lúc lâu, cuối cùng không kìm được tò mò nên mở ra xem. Hộp cờ khá nhỏ, chỉ có hai quân cờ xanh đỏ và một viên xúc xắc, nhưng tờ giấy hướng dẫn dường như có gì đó đặc biệt. Cô cầm lên, cẩn thận đọc kỹ từng chữ rồi ngẩng đầu lên nhìn trời.

Khi thấy nhiệm vụ ở ô thứ hai, cô vội đập tờ giấy xuống bàn, khuôn mặt vốn đã đỏ vì rượu càng đỏ hơn.

"Chơi cờ mà lại phải cởi quần áo, thật kỳ quái."

Kha Dục bưng cốc nước bước tới: "Em lẩm bẩm gì đấy?"

"Không... không có gì."

Anh liếc nhìn đống đồ trên bàn, không mấy quan tâm, gương mặt lạnh nhạt, dường như vẫn còn giận. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, khuấy mật ong.

Lâm Hỉ Triều bắt chuyện với anh, nhưng anh chỉ đáp lại bằng những tiếng "ừ"ừm" đầy hờ hững, rõ ràng đang giận dỗi.

Lâm Hỉ Triều búng búng ngón tay, ánh mắt lại chuyển đến tờ giấy trên bàn. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định mở túi xúc xắc ra, coi như chuyển hướng chú ý để tự chơi một ván.

Xúc xắc lăn vài vòng trong lòng bàn tay, rồi rơi xuống bàn, lăn vài vòng nữa trước khi dừng lại ở số 3. Cô di chuyển quân cờ ba ô, rồi chậm rãi đọc từng chữ trên tờ giấy:

[Hôn môi đối phương trong 10 giây.]

Lâm Hỉ Triều từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Kha Dục. Anh đang thử vị nước mật ong, uống một ngụm thấy ổn, quay mặt lại chuẩn bị đưa cốc nước cho cô thì bất ngờ bị cô tì tay lên đùi và hôn.

Cốc nước mật ong trong tay anh khẽ rung rinh. Lâm Hỉ Triều nhắm mắt lại, cảm nhận sự bối rối thoáng qua của Kha Dục.

Cô bắt đầu đếm thầm trong đầu: mười, chín, tám. Đến bảy, cô đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ lên môi anh, vị ngọt của mật ong lan ra trên đầu lưỡi. Môi hai người khẽ chạm, cô nhẹ nhàng cọ vào môi dưới của Kha Dục.

Mềm mại đến lạ, có chút ngọt ngào, hôn anh rất tuyệt. Sáu, năm, bốn. Cô ôm lấy cằm anh, lưỡi non nớt và vụng về xâm nhập vào miệng anh, bắt chước những gì cô nhớ, quấn lấy lưỡi anh, đẩy vào, xoay tròn, chạm nhẹ, rồi nhẹ nhàng cọ xát.

Ba, hai. Cổ cô bất ngờ bị giữ chặt, nụ hôn trở nên sâu hơn. Mũi họ chạm vào má nhau, lông mi chớp nhẹ chạm vào xương hốc mắt, cảm giác ngứa ngáy không trật tự như có chiếc lông vũ đang lướt nhẹ qua đầu tim. Khi lưỡi cô quấn lấy lưỡi anh, trong khoang miệng cô dần sinh ra cảm giác gần như ngột ngạt.

"Một." Lâm Hỉ Triều lảo đảo rời khỏi nụ hôn, cắn môi dưới. Cô chớp mắt chậm rãi, nhịp thở cùng với nhịp tim trùng khớp, thể hiện rõ bộ dạng say xỉn.

Kha Dục nuốt nhẹ, tay rời khỏi sau cổ cô, quay mặt đi, như thể đang mất hồn. Một lát sau, anh ngước mắt nhìn cô, chậm rãi lắc đầu:

"Đừng làm trò này, không hiệu quả đâu."

Lâm Hỉ Triều mặt đỏ bừng nhận lấy cốc nước mật ong từ tay anh, uống một ngụm lớn, rồi im lặng lắc xúc xắc tiếp. Xúc xắc lăn ba vòng trong lòng bàn tay rồi rơi xuống, cô di chuyển quân cờ năm bước. Trên giấy ghi: [Liếm từ cổ đến ngực đối phương trong 30 giây.]

Kha Dục nghiêng người lại xem, tai anh khẽ đỏ lên: "Ngực thì thôi đi." Rồi anh bổ sung: "Cổ thì được."

Lâm Hỉ Triều trợn to mắt nhìn anh: "Anh không phải vừa nói là không hiệu quả sao?"

Kha Dục ngả lưng vào ghế sofa, vỗ vỗ đùi mình: "Đến đây, anh sẽ miễn cưỡng tha thứ cho em."

Cô bĩu môi, do dự một lúc, rồi uống cạn cốc nước mật ong. Khi nuốt xuống, hai sợi dây choker trên cổ làm cô thấy khó thở, cô tháo một chiếc ra, nắm trong tay rồi tiến đến gần Kha Dục. Không hiểu sao cô bất ngờ nhớ lại chuyến dã ngoại hồi năm lớp 11, khi Kha Dục kéo cô vào phòng khách sạn ở khu du lịch rồi bắt cô đeo vòng cổ cho anh.

Vừa nghĩ vậy, Lâm Hỉ Triều đã đặt sợi dây da vào cổ Kha Dục. Cô ngượng ngùng nhìn anh, ngập ngừng nói: "Em muốn đeo cho anh."

Kha Dục không nói gì, chỉ nhấc cằm lên để cô tiếp tục. Dây da vòng qua yết hầu, Lâm Hỉ Triều rụt rè hôn lên bên cổ anh, nhẹ nhàng cắn vào mạch máu xanh nổi lên dọc theo đường viền da.

Mạch đập rõ ràng, khi khóa kéo siết chặt, cô liếm nhẹ lên yết hầu. Đầu lưỡi ẩm ướt bao phủ vùng da mỏng manh, làn da mát lạnh, nhưng chỗ da bị cọ xát với dây da lại trở nên nóng bừng.

Ngón cái của cô luồn vào sau gáy anh, nhẹ nhàng chạm vào phần tóc được cắt tỉa gọn gàng, trượt xuống xương cổ, nắm lấy khóa kéo

rồi kéo mạnh về phía sau.

Phần dây trước đột ngột siết chặt, cơ cổ và yết hầu của Kha Dục bị ép sát, vòng dây da tạo ra cơn đau âm ỉ sinh lý. Anh phát ra những tiếng thở gấp gáp lộn xộn, cánh tay quấn lấy eo cô, từ từ kéo cô vào lòng.

Bộ phận giữa hai chân đã cảm nhận được sự thay đổi, hóa ra chỉ cần như vậy cũng đủ để anh động lòng. Lâm Hỉ Triều cúi đầu hôn cẩn thận hơn, môi cô khẽ mút vào yết hầu, lưỡi từ từ lướt xuống dưới, đi qua sợi dây da, rồi đến hõm xương đòn của anh. Cô nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó.

Xong rồi.

Cô ngẩng đầu lên, định nhìn phản ứng của Kha Dục nhưng bị anh ôm chặt hơn, đầu cô bị anh vòng tay ôm vào ngực, cô nghe rõ tiếng tim anh đập thình thịch.

"Em giỏi trò này ghê."

Lồng ngực anh rung lên theo từng lời nói.

Lâm Hỉ Triều dùng ngón tay chọc chọc vào xương ngực vừa bị cô hôn, nhẹ giọng nói: "Đừng giận nữa mà."

"Anh dễ giận thật đấy."

Kha Dục không trả lời, anh bắt đầu chạm vào chiếc váy quây của cô, dây buộc sau lưng vòng vèo phức tạp, anh không thể tháo ra. "Váy này mua khi nào?" Anh buông tay ra, nhấc một lọn tóc của cô lên: "Còn tóc của em nữa."

"Váy mua tuần trước, tóc là em làm hôm nay."

Lâm Hỉ Triều nằm lên ngực anh, hỏi anh có thấy đẹp không.

Cô nghĩ với tâm trạng hiện tại của Kha Dục, chắc anh sẽ trả lời "bình thường"tạm được" hoặc "cũng được".

Nhưng Kha Dục nhẹ nhàng nói: "Rất đẹp."

"Rất xinh."

"Trên xe anh khen thật lòng, hôm nay ở quán bar cũng có rất nhiều người ngắm em."

Anh nói Lâm Hỉ Triều là bé yêu xinh đẹp của Kha Dục.

"Nếu anh được thấy trước thì tốt hơn." Kha Dục hôn lên đỉnh đầu cô, giọng nhẹ nhàng dỗ dành: "Lần sau em sẽ làm được, đúng không?"

Lâm Hỉ Triều áp mặt vào cổ anh, cảm giác ngứa ngáy như có lông vũ lướt nhẹ qua tim lại xuất hiện. Cô nghe anh nói, cảm thấy tai mình tê tê, khẽ gật đầu.

Hai người im lặng một lúc.

Kha Dục bế cô dậy, bắt đầu chơi trò chơi này cùng cô. Anh thử lắc xúc xắc, điểm số là năm, quân cờ di chuyển đúng số bước, trên giấy ghi:

[Bị đối phương ngồi lên mặt cọ xát trong 30 giây, miệng ngậm âm h.ạch, lưỡi xoay tròn.]

Lâm Hỉ Triều nhìn qua, thấy có thể chấp nhận được, cô nói: "Tắm trước đi."

Kha Dục: "Em lắc xúc xắc tiếp đi."

Cô cầm lấy xúc xắc, lắc nhẹ rồi thả xuống, quân cờ tiến hai bước:

[Tự thủ d.âm trước mặt đối phương đến khi đạt cực khoái.]

Cô hít một hơi.

Kha Dục cười nhẹ, kéo tay Lâm Hỉ Triều đứng dậy: "Vậy chúng ta đi tắm trước."

...

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Lâm Hỉ Triều quấn một chiếc khăn tắm, vào phòng thay đồ tìm áo ngủ, tìm mãi mà không thấy.

"Áo ngủ của em đâu rồi?"

Cô quay lại hỏi Kha Dục.

Kha Dục: "Giặt hôm qua rồi."

Lâm Hỉ Triều thắc mắc: "Không phải mới giặt à? Mấy ngày nay em đâu có qua."

Cô định tiện tay lấy một chiếc áo thun của anh thì bị anh ngăn lại.

"Sao thế?"

Kha Dục dựa vào tủ quần áo, ngụ ý: "Mặc cái đó."

Tay cô khựng lại, Lâm Hỉ Triều biết anh đang nói đến cái gì.

Kha Dục thích mua đồ đôi, một số vật dụng cá nhân của Lâm Hỉ Triều đều do anh tự tay chuẩn bị. Kha Dục mua giày thể thao sẽ mua cả đôi nữ cho cô, mua phụ kiện cũng đặt hàng cùng thương hiệu, cùng dòng nhưng khác kích cỡ. Từ quần áo, áo khoác đến sữa tắm và kem dưỡng da trên bàn rửa mặt đều do anh tự chọn theo sở thích của cô. Nếu không có thời gian gặp nhau, anh sẽ gửi đồ đến

ký túc xá của cô.

Lâm Hỉ Triều trong mấy chuyện này rất chậm chạp, thậm chí có chút lười biếng, cô không giống những cô gái khác chăm chút cho vẻ ngoài, vì thế vô tình tạo cơ hội cho Kha Dục can thiệp vào gu thẩm mỹ của cô mỗi ngày.

Bản thân cô có lẽ không nhận ra, nhưng người ngoài nhìn vào thì thấy rõ, trên người cô gái này chỗ nào cũng phảng phất dấu ấn của bạn trai, vừa đắt đỏ vừa sang trọng.

Anh ngấm ngầm tuyên bố quyền sở hữu, như muốn nói:

"Tránh ra, cô ấy thuộc về tôi, các người không với tới đâu."

Đó là một trò chơi nhỏ mà Kha Dục rất thích.

Khi mua áo ngủ, Kha Dục tiện tay đặt thêm một chiếc đồ ngủ gợi cảm, nhưng nó luôn nằm trong tủ mà chưa từng được mặc.

Trong mắt Lâm Hỉ Triều, chiếc váy đó hoàn toàn là do sở thích của anh, chỉ là một lớp voan mỏng manh, vài sợi dây mảnh, có chút ngây thơ, có chút khiêu gợi, mặc vào thà không mặc còn hơn, vì cũng chẳng che được gì.

Trong lúc cô ngẩn người, Kha Dục đã lấy chiếc váy ra.

Cô bĩu môi, bị Kha Dục kéo đứng trước gương lớn trong phòng thay đồ, anh tháo khăn tắm ra, tự tay giúp cô mặc nửa trên của chiếc váy ngủ.

Dây buộc vòng qua xương bả vai, quấn quanh xương sườn, nâng cao bộ ng.ực trắng ngần của cô, sợi dây lụa kiểu nơ bướm rủ xuống trước ngực, chỉ vừa đủ che đi hai điểm hồng nhạt, một bên dây còn gắn chiếc chuông nhỏ.

Ngực cô vốn đã đẹp, hai bầu ng.ực mềm mại như mây trắng, nay càng thêm quyến rũ.

Kha Dục dùng tay khẽ kéo dây buộc, chuông phát ra tiếng leng keng trong trẻo.

Như thể sắp mở một món quà, Kha Dục ôm eo cô bằng một tay: "Đưa tay cho anh."

Lâm Hỉ Triều không dám nhìn mình trong gương, cô đặt tay phải lên cánh tay anh, bị anh dẫn dắt, chạm vào ngực phải của mình.

Kha Dục quay mặt hôn cô, lưỡi quấn lấy nhau, nước bọt lấp lánh trên môi.

Anh nói hoàn thành bước vừa rồi trước, đợi cô thủ d.âm đến khi cực khoái, sau đó sẽ để cô ngồi lên mặt anh, liếm sạch những giọt mật ngọt chảy ra từ cô.

Những lời nói đầy dâm đãng khiến tai cô nóng bừng.

Ngón tay Lâm Hỉ Triều đã kẹp lấy đầu v* của mình, móng tay lướt vòng quanh lớp vải mượt mà, đầu v* cô cứng lên dưới những ngón tay chạm vào, sợi dây buộc căng ra tạo thành một đường cong đầy khiêu khích.

Cô như bị bỏng, muốn rút tay lại nhưng bị Kha Dục giữ chặt.

Anh đưa ngón tay của mình cùng với ngón tay cô, dùng đầu ngón tay nắm lấy đầu v*, xoay tròn nhè nhẹ.

đầu v* cô khẽ lay động, lớp vải bị vò nhàu, che phủ đầu v* cứng ngắc, tạo thành một đám nhô lên đầy dâm dục.

Chuông nhỏ liên tục phát ra âm thanh ma mị.

Lâm Hỉ Triều dựa vào ngực Kha Dục, chân cô mềm nhũn, đứng không vững, khoái cảm trào ra từ chính ngón tay cô, cảm giác vừa kỳ diệu vừa xấu hổ.

Cô mím môi nhìn vào gương, bắt gặp ánh mắt của Kha Dục.

"Tự mình sờ có sướng không?"

Kha Dục hỏi, cầm ngón tay cô kéo dây buộc ra, dùng móng tay cọ xát vào đầu v*.

Nơi đó như bị kim châm, không đau mà ngứa ngáy, khoái cảm đột ngột tăng vọt.

"So với tay anh, tự em làm dường như nhạy cảm hơn."

Tay trái Kha Dục vuốt ve bầu ng.ực còn lại, tay anh giữ lấy ngực cô, đầu ngón tay vân vê đầu v*, dùng khớp xương nhẹ nhàng cào một cáiNơi này cũng cứng hơn bình thường."

Mặt Lâm Hỉ Triều đỏ bừng, ngón tay bị anh điều khiển cứng đờ.

Kha Dục mỉm cười, tay trái nhẹ nhàng bóp lấy bầu ng.ực cô, năm ngón tay khẽ vuốt ve, khiến bầu ng.ực cô lắc lư, anh dùng tay ép bầu ng.ực qua một bên, áp vào bầu ng.ực bên phải mà cô đang chạm vào.

"Cùng sờ đi, ngoan nào."

Kha Dục nắm lấy ngực cô từ bên dưới, dẫn ngón tay cô ấn nhẹ lên đầu v*, bóp nắn theo nhịp độ nhanh hơn.

Ngực cô trắng đến mức có thể nhìn rõ mạch máu, hai bầu ng.ực chụm vào nhau, nặng nề rơi vào lòng bàn tay anh. đầu v* nhô ra như nh.ụy hoa khẽ đung đưa, chờ đợi được hái.

Hai đầu v* nhỏ xinh, màu sắc nhạt, chỉ cần hai ngón tay là có thể che kín, khi bóp chặt, cả bộ ng.ực cô cũng rung lên, trông thật khiêu gợi.

Cảm giác này quá mạnh mẽ, Lâm Hỉ Triều không kìm được khép chân lại, muốn ngồi xuống, Kha Dục bế cô ngồi trên thảm, bảo cô không được khép chân, mở ra cho anh xem rồi lấy quần lót cho cô mặc.

Chiếc quần này phối hợp với váy ngủ, là loại quần lót lọt khe, chỉ có một lớp vải mỏng mờ ảo che phía trên âm h.ộ.

Một sợi dây luồn qua hậu môn, cài vào eo bằng một chiếc ghim trang trí, thế nên chỗ nào cũng không che được gì.

Kha Dục nắm tay cô, dọc theo eo bụng, trượt xuống xương chậu, chạm vào nơi bí mật.

"Em đã tự chạm vào đây chưa?"

Lâm Hỉ Triều nhanh chóng lắc đầu, rồi do dự gật đầu: "Chỉ khi tắm thôi."

Kha Dục cầm tay cô, dẫn dắt ngón tay cô xoa lên âm h.ạch, dùng khớp ngón giữa khẽ ấn vào khe thịt, kéo nhẹ qua lại. Lực từ đầu ngón tay làm cho lớp vải của quần lót căng xuống, khẽ hằn vào đôi môi mềm mại.

Sau vài lần cọ xát, một vệt ẩm ướt dần xuất hiện giữa lớp vải.

Cô cảm nhận được sự gồ ghề của phần da thịt bên dưới, đó chính là đôi môi nhỏ đang khép chặt, âm h.ạch ở giữa đang được ngón tay cô cẩn thận chà xát.

Hơi thở ấm áp của Kha Dục phả vào tai cô: "Nhẹ một chút hay mạnh hơn?"

"... Nhẹ thôi."

Ngón tay cô bị anh ép chặt xuống, khớp thứ hai của ngón tay nhịp nhàng gõ vào âm h.ạch, cả vùng âm h.ộ trở nên tê dại, cảm giác đó khiến Lâm Hỉ Triều không chịu nổi, phải cong người lại, gót chân ma sát trên thảm.

Kha Dục nhấc tay cô lên, ngón tay vừa xoa âm h.ạch được anh đưa vào miệng, liếm láp ướt đẫm.

Sau đó, anh lại đặt tay cô xuống, kéo quần lót sang một bên, lộ ra miệng âm đ.ạo đang co thắt, thịt non màu hồng phấn giống như thạch mới bóc, chất dịch trong suốt dính lên quần lót, sợi dây kéo ra cũng dính lại thành một vệt mỏng.

Một vùng ẩm ướt ngập tràn, cô nhạy cảm đến không chịu nổi.

Kha Dục dẫn dắt ngón tay cô đâm vào lỗ nhỏ.

"Thử đặt một ngón tay vào trước."

Lâm Hỉ Triều ngập ngừng nói: "Em không muốn."

Chỗ đó quá nhạy cảm, thậm chí còn mang chút xấu hổ tự nhiên về mặt tình dục, cô chưa bao giờ khám phá sâu vào đó.

"Không phải em muốn chơi à? Chơi thì phải theo luật."

Đầu ngón tay cô dính một chút chất dịch, nhẹ nhàng chạm vào lỗ âm đ.ạo, thịt bên trong trơn như thạch, tự động bám vào đầu ngón tay, kéo nhẹ vào trong.

Cảm giác đầu tiên của Lâm Hỉ Triều là ấm áp, giống như khi đặt ngón tay vào miệng của chính mình, chỉ có điều lỗ âm đ.ạo chật chội hơn, cũng mềm mại hơn.

Ngay sau đó, cô cảm thấy sự ướt át, bên trong đầy nước, giống như đặt tay vào một loại chất nhầy mềm mại, toàn bộ vân tay bị tràn ngập và bao phủ hoàn toàn.

Lâm Hỉ Triều chợt hiểu vì sao Kha Dục luôn nói cô ẩm ướt.

Kha Dục ghé sát tai cô, thì thầm: "Cái lỗ nhỏ của em vừa đặt ngón tay vào đã co thắt rồi, ngón tay có thể không cảm nhận được nhiều, nhưng khi anh đưa dương v.ật vào, lúc nào cũng bị hút chặt, rất thoải mái."

Vừa dứt lời, lỗ âm đ.ạo của cô bất giác siết chặt lại, ép vào khớp ngón tay, như một vòng tay ôm lấy ngón tay cô.

Lâm Hỉ Triều quay đầu áp sát vào cổ Kha Dục, khẽ thở ra.

Kha Dục điều khiển ngón tay cô xoay tròn trong lỗ, tìm kiếm một vị trí đặc biệt.

Kha Dục bảo: "Cong ngón tay lên."

Cô làm theo, khẽ cong đầu ngón tay, chạm vào một điểm nổi lên trong thành âm đ.ạo.

Ngay lập tức, một cảm giác ngứa ngáy, như thể sắp đi tiểu, tràn ngập trong đầu cô.

Lâm Hỉ Triều không kìm được, bấu chặt cánh tay Kha Dục, móng tay đâm vào da thịt anh để giải tỏa cảm giác khó chịu đang bùng lên trong lòng.

"Ở đây, mỗi lần anh chạm vào chỗ này, em đều phản ứng mạnh, toàn thân run lên, kêu rất hay. Nếu tăng tốc một chút..."

Kha Dục uốn ngón giữa của cô, đưa cả vào lỗ âm đ.ạo, lòng bàn tay

anh giữ chặt lấy khớp ngón tay cô, bắt đầu đẩy vào và kéo ra một cách chậm rãi và mạnh mẽ.

Lâm Hỉ Triều không kìm được, bật ra một tiếng rên rỉ, hít thở dồn dập, Kha Dục tiếp tục nói: "Nếu nhanh hơn nữa, em sẽ khóc đấy."

Trong gương, Lâm Hỉ Triều mở rộng hai chân, lộ ra âm h.ộ, chiếc quần lót mỏng nhẹ đã ướt đẫm được kéo sang một bên. Bên dưới, ngón tay trắng trẻo của cô không ngừng ra vào trong lỗ đỏ hồng, chất dịch trượt dọc theo ngón tay xuống, thấm ướt cả dây quần chạm vào hậu môn.

Kha Dục cúi xuống liếm nhẹ tai cô, rồi tiếp tục liếm vào lỗ tai đã bỏ khuyên, nhẹ nhàng cắn vào dái tai cô.

"Có muốn đổi sang tay anh không?"

Lâm Hỉ Triều gật nhẹ đầu, áp mặt vào cổ anh, chuẩn bị rút tay ra thì bất ngờ, Kha Dục cắm thẳng hai ngón tay của mình vào cùng với tay cô, cả hai tay cùng phối hợp bắt đầu nhanh chóng đẩy vào.

"Đừng... quá nhiều rồi."

Lâm Hỉ Triều muốn khép chân lại nhưng bị Kha Dục vỗ nhẹ vào đùi trongMở chân ra."

Cô run rẩy tách chân ra, bốn ngón tay cùng vào trong, thành âm đ.ạo co bóp, bao quanh từng ngón tay với lớp dịch nhầy. Lâm Hỉ Triều nắm chặt cánh tay Kha Dục, ngửa đầu thở dốc, phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ.

Bên trong âm đ.ạo, những chỗ cô không thể tự chạm đến, Kha Dục lại khám phá cẩn thận, thành âm đ.ạo bị anh xoay tròn, móc nạo. Chất dịch ấm nóng không ngừng tuôn ra.

Mỗi khi ngón tay phá vỡ lớp thịt non mềm, rút ra rồi lại đẩy vào, đều

khiến thịt non co lại, Lâm Hỉ Triều nhận được hai cảm giác khác nhau cùng lúc. Một bên là ngón tay được dịch nhầy bao bọc, trơn trượt, một bên là cảm giác kỳ lạ khi tự mình cọ xát vào lỗ âm đ.ạo.

Cô bị ngón tay anh đùa nghịch đến rên rỉ không ngừng, chẳng mấy chốc, cô bắt đầu vặn vẹo bụng dưới, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, nhưng Kha Dục cương quyết nắm lấy tay cô, ấn ngón tay cô vào điểm nổi lên mà họ vừa chạm tới.

"Chưa xong đâu, cố gắng thêm chút nữa, em giỏi lắm."

Kha Dục tăng tốc, cổ tay nhấn mạnh vào điểm đó mà không chừa một khoảng trống, lỗ âm đ.ạo co thắt chặt chẽ quanh ngón tay. Những nếp thịt bị ngón tay cọ xát đến mềm nhũn, Lâm Hỉ Triều theo phản xạ vô thức chuyển động theo, từng dây thần kinh căng lên, tiếng rên rỉ từ miệng cô càng lúc càng dày đặc.

Sau khoảng mười cú đẩy mạnh, eo cô cong lên, run rẩy, dịch nhầy trào ra như sóng.

Thực ra cô vẫn chưa đạt cực khoái, nhưng Kha Dục đã rút tay ra, quyết định chậm rãi chơi tiếp.

Anh đợi cô bình tĩnh lại, rồi bế cô lên đặt vào ghế sofa trong phòng thay đồ.

Lâm Hỉ Triều ngồi tựa lưng vào người anh, Kha Dục rút khăn ướt ra lau ngón tay cô cẩn thận.

"Thấy thế nào?" Kha Dục bóp nhẹ đầu ngón tay côTự mình làm có thấy thoải mái không?"

"... Đó cũng không phải là tự em làm." Lâm Hỉ Triều thẫn thờ đáp, hơi thở vẫn chưa đều.

Kha Dục gật nhẹ, đặt khăn ướt xuống: "Vậy tiếp tục nào."

"Tiếp tục gì?"

"Anh chưa ngồi lên mặt mà, em lắc xúc xắc tiếp đi?"

Tờ giấy cờ đã được Kha Dục mang vào phòng thay đồ từ trước, đặt bên cạnh ghế sofa.

Lâm Hỉ Triều im lặng một lúc, lắc đầu từ chối, cô không muốn chơi nữa.

"Để anh giúp em nhé?"

Chưa kịp đợi cô đồng ý, Kha Dục đã liếc qua các nhiệm vụ trên tờ giấy, cầm lấy xúc xắc chuẩn bị ném, thì bị Lâm Hỉ Triều chặn lại.

"Để... để em tự làm."

Cô muốn ném một con số nhỏ thôi, năm ngón tay khép lại, nhẹ nhàng lắc xúc xắc rồi chậm rãi thả nó xuống tờ giấy.

Xúc xắc lăn tròn, từ từ dừng lại ở số 5.

Quân cờ tiến lên 5 bước, nhiệm vụ tương ứng là: [Dùng miệng mút ngón tay đối phương trong 30 giây.]

Cả hai người ngồi trên ghế sofa đều ngẩn ra một lúc, rồi Kha Dục bật cười khẽ.

Chương 93: Cờ 2 (H nhẹ)

"Cái này... cái này không tính." Lâm Hỉ Triều nuốt nước bọt, vội vàng nhặt lại xúc xắc trên tờ giấy, định ném lại lần nữa.

"Còn có lý do để ném lại sao?" Kha Dục quấn một lọn tóc của cô quanh ngón tay, ánh mắt ra hiệu cho cô đặt xúc xắc xuống: "Đừng gian lận."

"Em chơi kiểu này thì sao chơi tiếp được?"

Lâm Hỉ Triều cuộn ngón tay lại, nắm chặt xúc xắc trong lòng bàn tay, đang định thương lượng với Kha Dục, nhưng khi nhìn kỹ biểu cảm của anh, cô bĩu môi: "Anh có thể ngừng cười được không?"

"Anh có cười à?"

"... Anh soi gương mà xem."

Ngực Kha Dục khẽ rung lên, khóe môi anh cong thành một nụ cười rộng đến gần tai, anh mím môi tạo ra một tiếng "bặc" nhỏ, nhưng nụ cười vẫn chưa tắt hẳn.

Hai người nhìn nhau.

Lâm Hỉ Triều nghiêng đầu, rút tóc khỏi tay anh, thả vai xuống, má phồng lên, trông đầy đấu tranh nội tâm.

"Được rồi."

Kha Dục dùng mu bàn tay chạm nhẹ vào má cô, không ép buộc: "Nếu em không muốn thì dùng tay cũng được."

Sau đó, anh không nói thêm gì, tự điều chỉnh tư thế, vỗ nhẹ vào eo cô: "Lên đây nào."

Lâm Hỉ Triều bị anh giữ chặt eo, ngồi lên người anh.

Việc này đã làm nhiều lần nên cô không cảm thấy quá ngại ngùng.

Hai chân theo sự sắp đặt của Kha Dục mà đặt hai bên cánh tay anh, cơ thể nghiêng về phía trước, tay chống lên bụng anh.

Nhưng cô vẫn đang suy nghĩ về việc này, ngẩn ngơ để Kha Dục dẫn dắt, mông cô chưa hoàn toàn ngồi xuống, chỉ khẽ nâng lên phía trên anh.

Kha Dục để cô suy nghĩ, anh cúi xuống, bắt đầu bằng việc vuốt ve âm h.ộ của cô.

Ngón tay anh thăm dò, lớp quần lót ướt đẫm che phủ lỗ nhỏ đã được kích thích trước đó, mép âm h.ộ vẫn lấp lánh ánh nước.

Kha Dục cúi xuống, đầu tiên hôn lên chân cô, rồi dùng lưỡi trượt vào trong, liếm dọc theo đường mạch máu.

Hình dáng của vùng kín như một khối mềm mại, Kha Dục cẩn thận mô tả nó bằng đầu lưỡi, mũi anh lại gần, cảm nhận hơi ấm từ nó, hơi thở nhẹ nhàng kích thích ham muốn, anh hít một hơi, môi chạm nhẹ vào âm h.ạch qua lớp vải, dùng răng cắn nhẹ vào đầu âm h.ạch.

Lâm Hỉ Triều khẽ rên, cơ thể mềm nhũn, cúi người về phía trước, tư thế này khiến cô đối diện trực tiếp với dương v.ật của Kha Dục.

Anh đang mặc một chiếc quần ở nhà màu trắng, cạp quần thấp để

lộ đường cong của xương hông, dọc theo đường trung tâm, một khối u lớn đã nổi lên.

Lâm Hỉ Triều khẽ rung lông mi, suy nghĩ một chút, rồi thận trọng đưa tay về phía đó.

Phía dưới, Kha Dục kéo dây quần chữ T sang một bên, lỗ nhỏ ướt đẫm đang chìm trong chất dịch, đầu lưỡi anh cuộn lại, tạo cảm giác ẩm ướt và nhầy nhụa.

Gốc lưỡi quay tròn, lớp thịt mềm ở lỗ nhỏ bị khuấy động và co rút, chất dịch trong suốt chảy ra từ khe hở sâu thẳm, anh liên tục vừa liếm vừa cọ xát, lưỡi anh như được thịt mềm bám vào, chất dịch ngọt ngào tràn vào lưỡi, rồi được anh nuốt xuống họng.

Trên người anh, có một bàn tay nhỏ bé đang dò dẫm xuống xương hông, nhưng ngón tay của cô lưỡng lự, không dám chạm vào.

Kha Dục duỗi tay trái ra kéo quần xuống, nắm lấy dương v.ật đang cương cứng một nửa, vừa liếm cô vừa chậm rãi vuốt ve, làm mẫu cho cô xem.

Không thể quan sát biểu cảm của Lâm Hỉ Triều, Kha Dục thu tay lại, khuỷu tay ôm lấy đùi cô, nhấn mạnh để cô ngồi chặt lên mặt anh.

Nhiệm vụ của xúc xắc bắt đầu từ lúc này.

30 giây bắt đầu.

Lâm Hỉ Triều nửa nằm trên người Kha Dục, tay chân run rẩy, hít thở nặng nhọc.

Cô ngước nhìn dương v.ật to lớn đang cương cứng, đầu kh.ấc đỏ lên đến cực độ, căng phồng với một đường cong nhô cao, thân dương v.ật màu đỏ nhạt gần như cùng kích thước với đầu k.hấc, các mạch máu nổi lên, trông cứng rắn đến kỳ lạ.

Lâm Hỉ Triều chớp mắt, rụt rè dùng tay nắm lấy, ngay khi ngón tay cô chạm vào, một giọt dịch trong suốt trào ra từ lỗ nhỏ, chảy xuống đầu ngón tay cô.

Cô theo bản năng đưa lên mũi ngửi.

Không có mùi khó chịu, chỉ có mùi thơm nhẹ của sữa tắm.

Giữa hai chân cô, Kha Dục miệt mài liếm, ôm chặt lấy chân cô, thực hiện đúng nhiệm vụ trên tờ giấy cờ.

Lưỡi anh hút sạch chất dịch, cắm cọ nhẹ vào lỗ nhỏ, anh cuộn lưỡi xoay quanh âm h.ạch, dùng răng cắn nhẹ, lại ôm eo cô, khiến cô cọ xát mạnh hơn vào mặt anh, hàm răng nhẹ nhàng cắn, đầu âm h.ạch bị xoay tròn giữa lưỡi và môi, đôi môi mềm mại của cô rung rinh trên mũi anh, Kha Dục ngẩng đầu lên, môi răng vẫn liên tục cọ xát.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy sung sướng đến mức đôi mắt mờ đi, eo cô khẽ uốn, mông xoay tròn trên mặt Kha Dục, cô cắn môi ngăn không cho tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng.

Ngón tay cô nắm lấy dương v.ật của Kha Dục, quên cả việc di chuyển, cô thở hổn hển, cố gắng tập trung vào tay mình.

Đầu óc cô trôi dạt một lúc.

Có lẽ là do Kha Dục khiến cô quá thoải mái, khoái cảm không ngừng dâng trào, làm cô mê mẩn, cơ thể tự động cúi xuống, mặt cô ngày càng gần dương v.ật.

Lâm Hỉ Triều chăm chú nhìn, nghĩ rằng chỉ 30 giây thôi.

Nó không có mùi gì đặc biệt.

Hình như Kha Dục đã đòi cô rất nhiều lần rồi.

Hay là thử liếm một cái?

Tiếng thở trở nên nặng nề, suy nghĩ trong đầu cô như những dòng tin tức cuộn trào không ngừng.

Cuối cùng, cô tự thuyết phục mình.

Lâm Hỉ Triều mím môi, năm ngón tay nắm chặt lấy dương v.ật của Kha Dục, khẽ thè lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên đầu kh.ấc căng cứng.

Người bên dưới ngay lập tức ngừng mọi động tác.

Lâm Hỉ Triều không nhận ra điều đó, cô vẫn đang cảm nhận mùi vị trên lưỡi mình, có chút mặn, rồi nhanh chóng tan biến, ngoài ra không còn gì khác.

Cô cắn nhẹ môi, thử liếm lại lần nữa, lần này đầu lưỡi chạm nhiều hơn, dừng lại bên cạnh đầu kh.ấc rồi lướt nhẹ, cảm giác mềm mại, nóng hơn nhiệt độ lưỡi của cô, khoang miệng dần quen với vị mặn nhẹ đó, lần thử thứ hai này, hoàn toàn không còn chút vị lạ nào.

Không biết từ lúc nào, người bên dưới đã dừng lại.

Cô mới nhận ra điều đó, hai má nhanh chóng đỏ bừng, cô ngẩng người lên, nhích một chút sau đó quay lại nhìn.

Kha Dục đã ngồi dậy, lông mi anh rủ xuống, tạo ra một bóng mờ nhỏ trên mi mắt.

Cằm anh ướt đẫm chất dịch từ miệng cô, xương đòn chuyển động, anh hắng giọng rồi nói:

"Nếu em thực sự muốn liếm, thì anh muốn nhìn."

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, lắp bắp hồi lâu mới đáp lại: "Em không muốn

anh nhìn."

Bị Kha Dục nhìn thẳng vào như vậy, cô hoàn toàn không thể làm được.

Kha Dục không nói gì, im lặng một lúc lâu.

Khi Lâm Hỉ Triều định ngẩng đầu nhìn biểu cảm của anh, thì anh đã nhanh chóng quay trở lại vị trí cũ, ôm chặt eo cô, kéo cô ngồi lại lên mặt anh.

Đùi cô run lên, Kha Dục siết chặt eo cô hơn, buộc cô ngồi sâu hơn, bề mặt âm h.ộ tiếp xúc với anh càng nhiều hơn, lưỡi anh đâm vào lỗ nhỏ, mũi chạm vào âm h.ạch, khiến hông cô xoay tròn nhanh hơn và mạnh hơn.

Trong đầu cô như đang có pháo hoa nổ tung, những tia sáng trắng lóe lên liên tục, Lâm Hỉ Triều rên khẽ, ngón tay cô bấu chặt vào đùi của Kha Dục.

Cô bắt đầu đếm lại 30 giây.

Khi nhắm mắt, cô như có thể nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc, có lẽ đó là nhịp tim của cô.

Năm ngón tay cô siết chặt lấy dương v.ật đang cương cứng, cô cúi đầu áp môi vào thân dương v.ật, những đường gân và mạch máu nổi lên được môi cô ấn xuống, lưỡi cô khẽ thăm dò, dọc theo lớp da căng cứng trượt nhẹ.

Thân dương v.ật hơi nhớp nháp, lớp da mỏng manh bọc lấy, nhưng bên dưới lại cứng như cơ bắp, động tác của Lâm Hỉ Triều rất nhỏ, chỉ liếm nhẹ nhàng, nhưng điều đó vẫn khiến dương v.ật không thể kìm được mà co giật.

Giữa hai chân cô, gốc lưỡi của Kha Dục đang xoay tròn trong lỗ nhỏ,

đầu lưỡi liên tục nâng lên, quét qua lớp thịt mềm bên trong. Đầu mũi anh cọ mạnh vào âm h.ạch, nhấn rồi kéo qua lại, không để lại một chút không gian nào để thở.

Cánh tay anh vô thức siết chặt hơn, đường gân trên cánh tay căng ra, ép chặt eo của Lâm Hỉ Triều đến mức để lại vết đỏ.

Cảm giác thật khó chịu.

Lâm Hỉ Triều bị anh làm cho không thể cử động, cô cố gắng nâng người lên để thở, cảm giác ngứa ngáy ở dưới quá mạnh mẽ, bụng cô co giật từng hồi, cô muốn phối hợp nhưng bị Kha Dục giữ chặt.

"Có thể... anh có thể thả lỏng tay một chút không?"

Người bên dưới không rảnh để trả lời cô.

Cô chỉ cảm thấy ngực anh phập phồng liên tục, cô không thể không đập nhẹ vào cánh tay anh.

Bàn tay anh buông lỏng một chút, không biết phải đặt vào đâu.

Lâm Hỉ Triều mím môi, cố gắng cúi xuống, ngón tay trượt qua khe đầu kh.ấc, trong đầu đếm ngược còn 10 giây, cô nghĩ rằng chỉ cần hôn lên một lần nữa là đủ, thế là xong rồi.

Vừa chạm môi vào đầu kh.ấc, đột nhiên đùi cô bị bóp mạnh một cái.

"Ah..."

Lâm Hỉ Triều đau đớn nhíu mày, rốt cuộc anh có để cô làm tiếp hay không đây.

Cô định nhắc nhở Kha Dục, thì đột nhiên cảm nhận được răng anh chạm vào âm h.ạch của cô, cùng với sự hút mạnh của môi lưỡi, đầu âm h.ạch bị cuốn vào lưỡi anh, cô khẽ rên một tiếng, cúi đầu, mặt

áp vào dương v.ật thở dốc.

Lưng cô tê dại, Lâm Hỉ Triều mơ màng mở môi, lưỡi cô khẽ lướt đến lỗ nhỏ ở đầu kh.ấc, những âm thanh tích tắc trong đầu càng lúc càng lớn. Cô đang chuẩn bị rút lưỡi về thì...

Kha Dục bất ngờ đẩy hông lên, dương v.ật chạm vào môi lưỡi của Lâm Hỉ Triều, nhẹ nhàng đẩy vào khoang miệng ấm áp của cô.

Lâm Hỉ Triều phản ứng không kịp, theo bản năng muốn rút lui, răng cô không cẩn thận chạm vào thân dương v.ật, mạnh mẽ cắn lại rồi kéo ra—

"Ah..."

Hai người cùng hít một hơi.

Phản ứng của Kha Dục nhanh hơn, anh thở hắt ra một hơi, ôm chặt eo Lâm Hỉ Triều, đẩy cô ra xa, tay anh nắm lấy dương v.ật, nhanh chóng vuốt lên xuống. Chỉ một lúc sau, tay anh ôm lấy đầu kh.ấc đang co giật, hít sâu, rồi kế đến một dòng tinh d.ịch trắng đục bắn ra.

Lâm Hỉ Triều nhìn chằm chằm, không biết phải làm gì.

Cô vội vàng lấy khăn giấy đưa cho Kha Dục, nhưng anh ngăn cô lại.

Giọng anh khàn đặc, Kha Dục vẫn giữ nguyên tư thế cũ.

Anh hỏi: "Em có thể hôn anh không?"

"... Gì cơ?"

"Hôn anh đi, em yêu."

Lâm Hỉ Triều cảm thấy cổ họng khô khốc, cô nuốt nước bọt, quay lại

nhìn Kha Dục.

Khuôn mặt anh đầy mệt mỏi, lông mi vẫn rũ xuống, che đi hoàn toàn cảm xúc trong mắt anh.

Lâm Hỉ Triều nhìn chằm chằm vào môi và mũi anh, chúng đầy chất dịch nhầy của cô.

Cô lập tức dừng lại, đang định đưa giấy cho anh lau tay thì đổi ý, đưa nó lên lau miệng anh trước.

Kha Dục ngước mắt lên nhìn, trong mắt anh lan tỏa một lớp sương mờ lạnh lẽo.

"Em chê anh hả?"

"Không có đâu." Lâm Hỉ Triều mở to mắt, có chút lúng túng: "Chỉ là... như vậy không tiện để hôn."

Kha Dục ngăn tay cô lại, tự lấy giấy lau sạch, rồi dùng khăn ướt lau tinh d.ịch trên tay.

Lâm Hỉ Triều ngây người đứng nhìn anh tự mình lau sạch.

Mãi đến khi Kha Dục nhẹ giọng hỏi: "Có mùi gì lạ không?"

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác: "?"

Cô vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ về những gì vừa xảy ra.

"Cái gì mùi lạ cơ?"

Kha Dục: "Anh hỏi cái đó của anh có mùi gì lạ không?"

Ồ.

"Không có gì lạ," Lâm Hỉ Triều đáp, cuối cùng cũng nhận ra, ngơ ngác sờ môi mình, rồi vội lấy một tờ khăn ướt lau miệng.

Sau khi làm xong, cô mới lưỡng lự trả lời: "Chỉ hơi... mặn?"

Cô đang định đưa khăn giấy đã dùng cho Kha Dục, nhưng thấy anh vẫn nhìn cô chằm chằm.

Cô mím môi phát ra một tiếng "bốc" nhỏ, theo bản năng bắt chước hành động của Kha Dục, không hiểu sao, không khí xung quanh lại có chút lúng túng.

Lâm Hỉ Triều gượng gạo nở một nụ cười.

Kha Dục khẽ nuốt nước bọt, quay đầu sang chỗ khác.

Sau một hồi lâu, anh mới mở miệng: "Nếu bây giờ em nói em yêu anh, anh sẽ tha thứ cho em."

"?"

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác: "... Em lại làm sai gì nữa sao?"

Cô thở dài, định tự mình đi vứt khăn giấy, vừa bước xuống ghế sofa thì bị Kha Dục kéo lại, ép ngồi xuống lần nữa.

Tay anh không siết chặt, nhưng Lâm Hỉ Triều không thể thoát ra, Kha Dục ép cô nằm xuống ghế sofa, đè lên người cô, không nói lời nào bắt đầu hôn cô.

Nụ hôn mãnh liệt, môi lưỡi quấn lấy nhau, mùi vị lẫn nước bọt của cả hai hòa quyện vào nhau, khoang miệng của cô bị khám phá tỉ mỉ, rồi nụ hôn càng sâu hơn, tay anh bóp chặt cổ cô, ngăn chặn mọi phản kháng và giãy giụa.

Chương 94: Cờ 3 (H)

Chỗ vai kề nhau bắt đầu đổ mồ hôi, hơi thở nóng rực của anh phả lên da cô, vừa nóng vừa dính, tạo cảm giác không thoải mái. Lâm Hỉ Triều biết anh đang bận tâm điều gì. Những chuyện như thế này thật khó để an ủi.

Sau một lúc im lặng, cô khẽ đẩy Kha Dục: "Kha Dục, anh còn muốn tiếp tục không? Em muốn đi tắm thêm lần nữa."

Kha Dục lười biếng đáp lại bằng một tiếng "ừm."

"Vậy anh dậy đi."

Anh không nhúc nhích, chỉ tiếp tục ừm một tiếng.

Lâm Hỉ Triều: "..."

"Kha Dục?"

Cuối cùng cũng có động tĩnh từ cổ cô, Kha Dục cọ vào hõm vai cô, hỏi khẽ: "Lần sau em có thể cho vào miệng không?"

Lâm Hỉ Triều lập tức cứng đờ, biểu cảm trên mặt trở nên khó tả. Sau một hồi ngập ngừng, cô quyết định nhịn không nói gì. Kha Dục tiếp tục: "Lần sau anh muốn nhìn em."

Anh nói rằng thật đáng tiếc, khi nhớ lại, anh chỉ còn nhớ đến cảm giác bị răng cô cắn đau.

"Nhưng cảm ơn em, anh thật sự rất thích em."

Lâm Hỉ Triều thở dài: "Chuyện lần sau để sau hãy tính."

"Ừm."

Kha Dục lười biếng ngồi dậy, dương v.ật của anh đang dần cương cứng cọ vào giữa hai chân cô. Anh vừa vuốt ve vừa cọ xát, rồi kéo áo cô xuống, cúi đầu ngậm lấy ngực cô: "Lần sau làm anh khóc nhé?"

Anh liếm lên môi cô, buông tay nắm lấy ngón tay út của cô, tạo tư thế ngoắc tay, nhẹ nhàng lắc lư: "Dùng răng cũng được, dù đau." Anh cười khẽ: "Nhưng mỗi lần em làm anh đau, anh đều cảm thấy rất thích."

Anh cắn nhẹ vào cằm cô: "Anh còn muốn bắn vào miệng em."

"Kha Dục!"

Lâm Hỉ Triều nghe mà tai nóng bừng, cô đẩy anh ra: "Anh có thể nói chuyện bình thường không?"

"Ừm ừm ừm."

Anh đáp lại một cách qua loa, cúi đầu nhìn vào độ cứng của dương v.ật, rồi đeo bao cao su vào. Sau đó, anh bế Lâm Hỉ Triều lên, đổi vị trí để mình nằm xuống ghế sofa, nâng cơ thể cô lên, rồi từ từ đút dương v.ật vào từ phía sau.

"Tiếp tục ném xúc xắc nha, em giúp anh đi."

Lỗ nhỏ của cô luôn ướt át, dương v.ật đi vào rất trơn tru.

Lâm Hỉ Triều ngồi quay lưng lại, mái tóc đen xõa xuống sống lưng mảnh khảnh, như một cành hoa yếu đuối. Dây áo ngủ thắt lỏng lẻo

trên xương bướm của cô, bên dưới là cặp mông tròn đầy, ép sát vào đùi của Kha Dục, giữa khe mông là dương v.ật đang từ từ đẩy vào.

Lâm Hỉ Triều chống tay lên hông Kha Dục, phối hợp với chuyển động của anh, thở dốc, nuốt nước bọt.

Tờ giấy cờ vẫn đặt trước mặt cô, quân cờ dừng lại ở ô yêu cầu khẩu giao, cô lắc hai lần, ra kết quả: Đâm từ phía sau 20 lần.

Kha Dục hỏi: "Là gì?"

"Là... đâm từ phía sau." Lâm Hỉ Triều khẽ đáp, rồi bổ sung: "...20 lần."

Cô nói xong, quay đầu nhìn Kha Dục: "Hay là mình đừng chơi nữa."

Chưa kịp nói hết câu, Kha Dục đã ngồi dậy, đẩy cô vào tư thế quỳ gối, rồi bắt đầu đâm mạnh vào từ phía sau.

"Đếm đi."

Ghế sofa trong phòng thay đồ khá mềm, không đủ lớn cho tư thế này của hai người, nên phần trên cơ thể của Lâm Hỉ Triều gần như áp xuống sàn, khuỷu tay cô tì vào sàn gỗ, cánh tay bị động tác của người phía sau làm mài mòn.

Kha Dục thúc mạnh không ngừng, dương vậ.t to lớn của anh liên tục ra vào trong lỗ nhỏ, tạo ra những tiếng động nhộn nhạo, hông anh va đập mạnh mẽ, nhìn sang bên chỉ thấy mông và đùi cô rung lắc dữ dội, thân dương v.ật đỏ sậm đâm nhanh đến mức chỉ còn thấy cái bóng.

Lâm Hỉ Triều lập tức kêu lên, giọng cô rung lên theo từng đợt, đầu cô định đếm nhưng tốc độ nhanh với tần suất cao như vậy khiến cô mất hết tập trung.

Khuỷu tay cô đau nhức, cô cố gắng nâng cơ thể lên, ngẩng đầu.

Động tác này giống như đang phối hợp, mông cô đẩy về phía dương v.ật của Kha Dục, dương v.ật càng đâm sâu hơn, chọc vào tận đáy.

Đầu kh.ấc chạm vào vùng nhạy cảm sâu bên trong, va chạm, cọ xát, âm đạ.o hút lấy, đầu kh.ấc nghiền nát, cả hai quấn quýt, độ sâu và khoái cảm khiến cả hai đều run rẩy.

Kha Dục thở dốc khen cô ngoan, một tay đặt lên vai cô, tay kia nắm lấy mái tóc dài của cô, quấn quanh tay, rồi kéo ra sau.

"Ah..."

Lâm Hỉ Triều ngẩng cao cổ, rên khẽ.

Tư thế này buộc cô phải liên tục phối hợp với Kha Dục, hông anh hạ thấp, dương v.ật nghiêng góc chọc vào lỗ nhỏ, theo từng nhịp đẩy, nó được nuốt trọn trong âm đ.ạo.

Kết nối giữa hai người gần như không còn khoảng trống, âm thanh của sự va chạm dồn dập và sâu lắng.

Bên trong bị đâm mạnh, mỗi lần đều chạm vào điểm nhạy cảm mà Lâm Hỉ Triều tự mình khám phá trước đó.

Ngón tay không thể so với độ cứng và tốc độ của dương v.ật, cô cảm thấy từng nơi trong lỗ nhỏ của mình đều bị dương v.ật của Kha Dục cọ xát, lớp thịt mềm bị đâm đến nóng rát, dịch nh.ờn trào ra không ngừng, nhưng lại bị dương v.ật đẩy ngược trở lại.

"Được bao nhiêu rồi?"

Kha Dục vừa đâm vừa hỏi, trong lúc nói chuyện anh giảm tốc độ, thả lỏng mái tóc dài của Lâm Hỉ Triều, rút dương v.ật ra một chút.

Thân dương v.ật rút ra kéo theo dịch nh.ờn tràn ra từ lỗ nhỏ.

"Ah... em không đếm."

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển: "Anh... anh nhanh quá."

Kha Dục áp sát vào cô, kéo cô về phía trước, hôn lên đỉnh đầu cô. Hông anh đẩy dương v.ật đã rút ra trở lại, mông anh siết chặt, nhẹ nhàng mài mòn trong lỗ nhỏ.

Tờ giấy cờ vẫn nằm trước mặt họ, Kha Dục thò tay lấy xúc xắc, tiếp tục ném, quân cờ tiến lên ba ô, nhiệm vụ là: Không được đâm vào, chỉ cọ xát trong 20 giây.

Lâm Hỉ Triều nhìn lướt qua, vai cô xụ xuống, lặp lại: "Đừng chơi nữa mà."

"Chỉ làm một lần nữa thôi, rồi kết thúc."

Vừa dứt lời, cô cảm thấy dương v.ật bên trong mình từ từ rút ra, Kha Dục cúi xuống tháo bao cao su, lấy giấy gói lại rồi đặt xuống sàn.

Anh ôm cô xoay người, rồi vỗ nhẹ vào đùi cô.

"Em giữ lấy chân."

Lâm Hỉ Triều cố gắng lý luận: "Em mà giữ chân sẽ rơi khỏi ghế sofa mất."

"Em cứ thử xem."

"Thật mà."

"Thử đi."

Lâm Hỉ Triều không động đậy.

Kha Dục vỗ nhẹ vào mông cô một cái, kéo hai chân cô lên eo mình, đồng thời hạ thấp người để dương v.ật cọ xát vào âm h.ộ của cô.

Anh dùng ngón tay ấn vào phần thịt mềm ở bẹn, ép hai mép âm h.ộ khít lại, dương v.ật cọ vào âm h.ạch, đỉnh dương v.ật chạm vào điểm nhạy cảm, nhẹ nhàng xoay tròn.

Đầu dương v.ật cọ vào âm h.ạch, Kha Dục xoay tròn nhẹ nhàng, rồi dùng tay nắm lấy gốc dương v.ật, vỗ nhẹ vào lỗ âm đ.ạo của cô.

Tiếng "bạch bạch" vang lên, dịch nh.ờn bị đánh tung thành những mảnh nhỏ, dính vào đầu và gốc dương v.ật.

Lâm Hỉ Triều lập tức im bặt, cơ thể cô rung lên, Kha Dục nâng cao chân cô, cúi đầu hôn lên mắt cá chân cô, môi anh lướt qua dây chằng, lưỡi anh trượt dọc theo lòng bàn chân cô.

Bàn chân cô cảm nhận được một cơn ngứa ngáy nhè nhẹ, cảm giác này còn kích thích hơn cả khoái cảm từ vùng kín.

Kha Dục như muốn thực hiện tất cả những điều mà trước đây Lâm Hỉ Triều từ chối, dương v.ật của anh mài vào âm h.ộ của cô, môi anh liếm nhẹ bàn chân cô, mắt anh không rời khỏi biểu cảm của cô, ánh nhìn vẫn là của kẻ thống trị.

Hai quả bóng của anh vỗ nhẹ vào cửa âm đ.ạo, dịch nh.ờn dính lên, dương v.ật của anh gần như che kín toàn bộ vùng kín của cô, từng cú cọ xát kéo cả phần thịt mềm của cô nhào nặn thành một khối.

Kha Dục ngậm ngón chân cái của cô vào miệng, lưỡi anh khẽ liếm giữa các ngón chân, tay anh ấn lên mu bàn chân cô, nhẹ nhàng cọ xát.

Dịch nh.ờn bám vào ngón chân, khiến chúng sáng lên trong ánh sáng, răng anh cắn nhẹ vào phần thịt mềm, để lại dấu vết răng rõ

ràng.

"Ah... Kha Dục, anh đừng làm vậy."

Lâm Hỉ Triều bị anh cắn đau, muốn rút chân lại nhưng bị anh giữ chặt.

"Ah, anh làm đi, đừng hành hạ em nữa."

Kha Dục cắn mạnh hơn vào mắt cá chân cô: "Còn chơi nữa không?"

"Không muốn nữa."

Sau những vòng quay như thế này, cô cảm thấy kiệt sức.

Lâm Hỉ Triều nhấn mạnh: "Thật sự không muốn nữa."

Kha Dục buông chân cô ra: "Vậy em giữ lấy chân đi."

Cô ngoan ngoãn làm theo, dịch chuyển cơ thể vào trong ghế sofa, gập đầu gối lại, hai tay luồn qua chân và giữ chặt lấy chúng.

"Giữ chân lên cao."

Cô cũng giữ cao chân lên.

Kha Dục quỳ xuống gần cô, ấn đôi chân cô về phía ngực, dương v.ật của anh chạm vào cửa âm đ.ạo, đầu dương v.ật sáng bóng ép vào lớp thịt mềm.

"Đặt tay xuống, nhớ những gì anh đã dạy em không? Dùng ngón tay mở rộng lỗ ra thử xem."

Cô thở dài.

Lâm Hỉ Triều nhìn lên trần nhà, bất giác nhếch môi phàn nàn: "Anh

muốn em giữ chân, lại muốn em tự tay mở rộng lỗ, em chỉ có hai tay thôi, sao mà làm được tất cả những việc đó?"

Kha Dục bật cười, anh giúp cô giữ chân, nắm lấy cổ tay cô để cô giữ lấy dương v.ật của mình: "Ngoan, tự mình đặt vào thử xem."

Bàn tay cô cảm nhận được các gân dọc chạy trên dương v.ật nóng bỏng của anh, cô ngần ngại: "... Anh chưa đeo bao."

"Ừm, chỉ đâm vài lần rồi anh sẽ rút ra."

Lâm Hỉ Triều nhìn anh, chậm rãi lắc đầu: "Không được đâu."

Kha Dục không nói gì.

Thân dương v.ật trượt qua lòng bàn tay cô, lỗ nhỏ đã bị kéo căng một chút, dương v.ật của anh chưa đeo bao trơn tru đi vào một nửa, lần đầu tiên cảm nhận được sự cọ xát thật sự.

Ngón tay Lâm Hỉ Triều yếu ớt bám vào bụng anh. Chưa kịp nói thêm lời từ chối, âm thanh ma sát đã vang lên bên tai cô, Lâm Hỉ Triều ngay lập tức hít một hơi sâu.

Cảm giác đầy ắp ở hạ thân tràn vào trong tâm trí, dương v.ật cắm sâu vào tận đáy.

Cô nghe thấy một tiếng thở dài từ Kha Dục.

Thịt mềm trong cô mút chặt, sự kích thích từ đầu dương v.ật mạnh hơn bao giờ hết, từng lớp thịt ẩm ướt bao quanh, mỗi tấc da thịt của anh đều được phủ kín.

Kha Dục rút nhẹ dương vậ.t, lỗ nhỏ mút chặt quá mạnh, thiếu vòng trơn của bao cao su khiến ma sát giữa hai lớp da thịt càng tăng lên.

Chuyển động trở nên khó khăn.

Anh dùng ngón tay mở rộng lỗ nhỏ của Lâm Hỉ Triều, dương v.ật rút ra một chút, lớp thịt ướt đỏ rút theo, mút chặt vào dương v.ật, dịch nh.ờn rỉ ra, rồi anh lại đẩy mạnh vào trong, lặp đi lặp lại như vậy, đã đẩy tới lui không biết bao nhiêu lần.

Lâm Hỉ Triều không cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng, giống như khi anh đeo bao vào, nhưng khi đầu dương v.ật đâm sâu vào lỗ nhỏ, cảm giác căng phồng từ đầu dương vậ.t chà xát mạnh vào thành lỗ nhỏ, khiến cô ngay lập tức bật ra tiếng rên khàn.

Cô buông lỏng cơ thể, rồi lại ôm chặt lấy chân mình.

Chân cô run rẩy từng hồi, môi và răng cô hé mở để thở dốc.

Kha Dục cọ xát nhẹ nhàng vào lỗ nhỏ của cô, dương v.ật cắm sâu vào lỗ nhỏ, mỗi lần rút ra đẩy vào, các dây thần kinh dưới da anh đều đắm chìm trong khoái cảm, dù anh chưa làm gì nhiều, anh đã gần như đạt đến cực khoái trong não.

"Cảm giác thế nào, em yêu?"

Anh nói với giọng thở không đều, giọng anh trầm khàn: "So với lúc anh đeo bao, cái nào thích hơn?"

"Anh đi thắt ống dẫn tinh thì sao nhỉ? Nhưng không đeo bao thì không vệ sinh lắm."

Kha Dục quỳ lên, nâng cao một chân của Lâm Hỉ Triều lên ôm chặt, hông anh đẩy mạnh hơn: "Em nên tiêm vaccine HPV, em muốn tiêm ở Bắc Kinh hay về Phù Thành?"

Giữa lúc đang làm tình mà anh lại có thể hỏi về kiến thức sinh lý học như thế.

Lâm Hỉ Triều khuỵu tay xuống ghế sofa, đáp lại trong sự bối rối:

"Vậy anh rút ra trước đi."

Tư thế nghiêng làm một bên ngực cô lắc lư ra khỏi áo ngực, đầu n.hũ hồng nhạt lắc lư, trông vừa khiêu gợi vừa đẹp mắt.

"Anh đã nói chỉ vài cái thôi mà."

Cô bị đâm đến mức giọng nói không ổn định, cô đưa tay ra sau che miệng, cố kìm nén tiếng rên rỉ không ngừng phát ra từ miệng mình.

Tiếng "bành bạch" của cuộc làm tình vang lên liên tục, lỗ nhỏ của cô hút chặt lấy dương vậ.t, cố gắng nuốt chửng từng phần của anh, thành lỗ co rút liên tục, dịch nh.ờn ngày càng nhiều.

"Ừm."

Xương quai xanh của Kha Dục nhấp nhô lên xuống, tiếng thở dốc thô ráp và mệt mỏi: "Anh sẽ làm vài cái cuối cùng."

Nói xong, anh đẩy mạnh thêm lần nữa, đâm nhanh và mạnh.

Dương v.ật cắm sâu vào trong, mạnh mẽ xé rách lỗ nhỏ đến tận đáy, cửa âm đ.ạo đỏ rực bị dương v.ật mài mòn đến căng cứng, co lại thành một lỗ tròn không thể khép lại.

Dương vậ.t thô cứng đã được bọc đầy dịch nh.ờn, thân dương v.ật sáng bóng, gân nổi lên cứng ngắc, trong lúc đâm mạnh, dịch nh.ờn lấm tấm màu trắng nhỏ bám đầy quanh đầu và gốc dương v.ật.

"Ư...ư..."

Lâm Hỉ Triều không thể kiềm chế được tiếng rên, cơ thể cô run rẩy không kiểm soát được, ngực cô lắc lư mạnh mẽ, cả hai bầu ngực đầy đặn bật ra khỏi áo ngủ, lắc lư tự do trước ngực cô. Kha Dục thò tay nắm lấy hai bầu ngực, vừa đẩy vừa bóp, đầu nh.ũ mềm mại trong lòng bàn tay anh, ngón tay anh xoay tròn, bóp chặt nh.ũ hoa,

nhịp nhàng theo từng cú đẩy.

Lâm Hỉ Triều bị anh làm cho ngả người ra sau, ghế sofa lún xuống dưới sức nặng của cả hai người. Kha Dục rút dương v.ật ra, bế cô lên và đặt xuống sàn nhà, để cô cúi người chống vào tường, rồi từ phía sau, anh tiếp tục đâm mạnh vào cô.

Trong gương phản chiếu hình ảnh của họ.

Thân hình cao lớn của Kha Dục gần như che khuất thân hình nhỏ nhắn của Lâm Hỉ Triều. Cô không ngừng nhón chân, cố gắng giữ thăng bằng, đôi chân thon dài của cô căng ra tạo thành những đường cong không đều, nhưng lại bị những cú đẩy của Kha Dục làm cho mất thăng bằng, cô liên tục phải vươn người ra phía trước.

Thân hình của Kha Dục săn chắc với đường nét cơ bắp rõ ràng, mỗi cơ trên đùi anh như đang tích tụ lực, khi anh tiến thêm hai bước về phía trước, anh kéo tay Lâm Hỉ Triều về phía mình, hông anh đập mạnh vào cô, dương v.ật đâm sâu vào lỗ nhỏ của cô, trong những lớp da thịt đang bị kéo căng và ép sát vào nhau, anh liên tục cọ xát mạnh mẽ.

Tiếng đập vang dội xen lẫn với những tiếng rên và thút thít nghẹn ngào.

Lâm Hỉ Triều bị anh làm đến mức gần như không thể giữ vững cơ thể.

"Ư... em... em không chịu nổi tư thế này nữa."

Cô mềm nhũn muốn ngồi xuống sàn nhà, nhưng Kha Dục giữ chặt vai và tay cô không cho di chuyển: "Nặng quá... anh làm chậm lại đi."

Chỉ có những tiếng thở dốc ngày càng nặng nề đáp lại cô.

Kha Dục bóp chặt mông cô, năm ngón tay anh để lại vết đỏ trên da cô, anh giữ chặt xương chậu của cô và kéo cô về phía trước, dương v.ật đâm sâu vào bên trong, lấp đầy toàn bộ lỗ nhỏ, mài mòn từng lớp thịt mềm, dịch nh.ờn chảy ra ngày càng nhiều, che phủ tất cả những vết trắng đục trước đó.

Bên trong lỗ nhỏ vang lên những tiếng "chóp chép" rõ ràng, thịt đỏ rực không thể chịu đựng nổi, bị dương v.ật mạnh mẽ ra vào khiến cho rung rinh, thành lỗ nhỏ co bóp liên tục, kẹp chặt lấy dương v.ật không ngừng mút lấy.

Lâm Hỉ Triều toàn thân run rẩy, giọng cô nghẹn ngào, hai chân không tự chủ được mà co lại, cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào để giữ cơ thể mình.

Kha Dục biết cô sắp đến đỉnh điểm, anh bế cô lên, ép chặt mông cô rồi liên tục thúc mạnh, từng cú đẩy mạnh mẽ khiến túi tinh đập vào âm h.ộ, dịch nh.ờn chảy ra ướt đẫm, dương v.ật cắm sâu vào trong, đâm thẳng vào hàng chục lần liên tiếp.

"Ưm...ưm..."

Lâm Hỉ Triều thở hổn hển, mái tóc lấm tấm mồ hôi và nước mắt, bụng dưới với lỗ nhỏ của cô co rút liên hồi, hông và mông cong lên, bắn ra một dòng nước nóng hổi.

Dịch nh.ờn ấm áp tưới lên đầu dương v.ật, cảm giác dòng nước chảy ngược khiến Kha Dục không thể kiềm chế được, anh hít sâu vào sau đó rút dương v.ật ra, bế Lâm Hỉ Triều đặt lên ghế sofa.

Anh quỳ xuống trước cô, giữ chặt mắt cá chân cô và hôn nhẹ lên xương mắt cá, rồi kéo chân cô xuống, để chân cô đặt lên dương v.ật của mình.

Ngón chân cô che phủ đầu dương v.ật, Kha Dục đưa tay gạt tóc ướt của cô sang một bên, nhẹ nhàng hỏi:

"Lâm Hỉ Triều, em có muốn làm anh bắn không?"

Anh nói anh muốn được cô làm bắn.

Lâm Hỉ Triều mệt mỏi đến mức không thể mở mắt, cô co người lại nhìn anh.

Lông mi cô rủ xuống, cô không phản ứng gì trong một lúc lâu.

Kha Dục trông có vẻ tiếc nuối.

Anh giữ chặt mắt cá chân cô tự mình hành động, dùng lực chân, dương v.ật ép chặt vào đùi anh, anh ngửa cổ thở hổn hển.

Chỉ cần một cú ấn nhẹ, đầu dương v.ật đã phun ra vài dòng tinh dị.ch trắng, văng lên gót chân Lâm Hỉ Triều.

Tinh dị.ch chảy dọc theo làn da trắng của cô, Kha Dục như bị kích thích bởi cảnh tượng này, anh hít một hơi, liếm môi, rồi tăng thêm lực.

Lòng bàn chân cô che phủ toàn bộ dương v.ật, cọ xát qua lại, cảm giác mát lạnh làm dịu đi cảm giác nóng rực, tăng lực ép lại, cảm giác đau nhức truyền đến.

Kha Dục thở ra một cách hài lòng, mắt anh sáng lên khi đối diện với ánh mắt ngỡ ngàng của Lâm Hỉ Triều.

"Nói yêu anh đi."

Dòng nhiệt nóng rực phun ra từ lòng bàn chân cô, tràn đầy.

Lâm Hỉ Triều khẽ đáp: "... Em yêu anh."

"Ừ, anh cũng vậy."

Chương 95: Về Phù Thành

Thời gian trôi qua rất nhanh, kỳ thi cuối học kỳ kết thúc, kỳ nghỉ đông bắt đầu, Lâm Hỉ Triều quyết định về nhà ngay.

Chuyến bay đến Phù Thành vào buổi tối, buổi chiều Kha Dục đã cùng cô đến trường lấy hành lý, sau đó đưa cô về nhà mình nghỉ ngơi.

Trước khi ra sân bay, lần đầu tiên anh nấu cho Lâm Hỉ Triều một đĩa sủi cảo, bảo cô ăn xong rồi đi.

Nhân thịt và vỏ bánh đều do dì ở nhà chuẩn bị sẵn, là nhân nấm hương thịt heo mà cô thích, cắn một miếng nước ngọt lịm tràn đầy miệng, đĩa nước chấm là dầu ớt pha giấm, thêm chút tỏi băm, vừa giảm ngấy vừa kích thích vị giác.

Từ khi Lâm Hỉ Triều đến ở, Kha Dục đã mời một dì khác giỏi nấu món ăn Phù Thành hơn, biết cách làm kim chi, tương ớt xanh, nói giọng Phù Thành chuẩn, tính cách nhiệt tình nhanh nhẹn, thân thiết như họ hàng của Lâm Hỉ Triều.

Mỗi lần tan học, điện thoại cô lại nhận được những công thức món ăn do Kha Dục gửi.

[Hôm nay dì làm món thỏ nấu bia ớt tươi, thịt ba chỉ xào tỏi, thịt bò xào ớt xanh đỏ, gà xào ớt khô... Em có muốn đến không, nếu muốn anh sẽ đón em.]

Chính vì thế mà cô thường xuyên ghé nhà Kha Dục hơn, dù cách xa

hàng ngàn dặm vẫn có thể thưởng thức món ngon Phù Thành mỗi ngày.

Cô vừa cắn vỏ bánh vừa hỏi Kha Dục tại sao lại ăn sủi cảo.

Kha Dục đang bận rộn thu dọn đồ đạc, vì sau khi Lâm Hỉ Triều về Phù Thành, anh cũng sẽ chuyển về nhà cũ của bố mẹ, ở đó cho đến Tết.

Anh nói lên xe ăn bánh chẻo, xuống xe ăn mì, phong tục tiễn đưa của người xưa là vậy, anh mong rằng mỗi lần chia tay và đi xa, Lâm Hỉ Triều luôn bình an.

Lâm Hỉ Triều ngồi bên bàn ăn nhìn anh bận rộn, thiếu niên tóc đen trông không khác gì lúc mười bảy mười tám tuổi, nhưng khí chất đã trầm tĩnh, vững vàng hơn, thời gian thật là điều kỳ diệu.

Kha Dục ngước nhìn cô, cô cười với anh rồi nói: "Anh cũng vậy."

Rời Bắc Kinh, vừa hạ cánh xuống Phù Thành, bố mẹ hỏi cô có muốn ăn gì khuya không, cô bảo ăn mì thôi là đủ.

Đã nửa năm cô chưa về nhà.

Mẹ đặt tô mì hành lá lên bàn, mở thêm lon nước dừa, dưới ánh đèn bà cẩn thận ngắm nhìn gương mặt con gái rồi vui vẻ nói: "Hỉ Triều mập lên rồi."

Bảng Vàng được cô bế trên đùi, thân hình mặp mạp, đôi chân cảm nhận rõ sức nặng và hơi ấm của con mèo lớn. Con mèo vùng vẫy muốn chạy trốn, nhưng bị cô giữ chặt.

Gió lùa từ ban công vào, bên ngoài trời đang mưa lạnh, trong nhà không có lò sưởi nên cảm giác còn lạnh hơn phương Bắc, nhưng chính cái lạnh ẩm ướt quen thuộc này lại khiến Lâm Hỉ Triều cảm thấy cuối cùng cũng đã về nhà.

Mẹ ngồi đối diện cô kể chuyện vặt vãnh, nói rằng quán lẩu nhà mình làm ăn phát đạt, cuộc sống ngày càng tốt hơn, bố mới đổi xe, đang dành dụm tiền mua nhà trả một lần, đến lúc đó tên cô sẽ được ghi trên sổ đỏ.

Dù sau này cô phát triển ở đâu, gia đình vẫn là chỗ dựa cho cô.

Con mèo nhảy khỏi đùi, Lâm Hỉ Triều cầm đũa lên, mũi hơi cay cay, cô kìm nén lại, quay sang hỏi mẹ: "Mẹ ơi, quán lẩu nhà mình có liên quan đến nhà Kha Dục không?"

Cô nhắc đến Kha Dục. Khi mới làm lành với Kha Dục, cô lo lắng về thái độ lạnh nhạt của mẹ trước đây, nên mãi không dám kể ngay.

Sau này, trong một lần gọi video với mẹ, Kha Dục vô tình lọt vào khung hình, mối quan hệ này bị phát hiện.

Phản ứng của mẹ lúc đó là để về nhà rồi từ từ nói chuyện.

"Đúng là có liên quan."

Mẹ cô thở dài, chống tay lên mặt, ánh mắt ngập tràn cảm xúc khi nhớ lại.

"Khi mẹ phát hiện ra con và Kha Dục hẹn hò, mẹ vừa bàn với Thích Cẩn để con ở nội trú, vừa định xin nghỉ việc."

Mẹ cô xoa mũi: "Thích Cẩn khuyên mẹ nên ở lại, nói có ít tiền nhàn rỗi có thể giúp nhà mình mở quán, tiền đó có thể tính là vay hoặc chia lợi nhuận, nói rằng mẹ đã làm việc cho nhà họ nhiều năm, mở quán thì bố con cũng có thể quay về."

Ngón tay mẹ vuốt ve mặt bàn, như thể phủi bụi, nhưng bàn làm gì có bụi.

"Bà ấy nói vấn đề nằm ở Kha Dục, không thể đổ lỗi cho con, để không ảnh hưởng đến con, bà ấy buộc Kha Dục phải chuyển trường về Bắc Kinh trước."

Bà nói đến đây thì quay lại nhìn Lâm Hỉ Triều. Động tác cầm đũa của cô hơi cứng lại, mì vẫn chưa được đưa lên miệng.

"Mẹ cũng xem Kha Dục lớn lên." Giọng bà trầm xuống: "... Về chuyện này, mẹ thật sự có phần áy náy với thằng bé."

Trong khoảnh khắc yên lặng, bà nghĩ đến điều gì đó, lại mỉm cười: "Thật ra, trong hai năm đầu Kha Dục về Bắc Kinh, thỉnh thoảng nó vẫn đến quán nhà mình."

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên: "Anh ấy từng quay về sao?"

"Ừ."

Bà ngập ngừng một chút, nhẹ giọng nói: "Vào các dịp lễ, nó thường đến quán nhà mình với bạn, có khi đến một mình, không gọi nhiều món, cũng chẳng ăn nhiều, chỉ ngồi yên đó."

"Mẹ không muốn lấy tiền của nó, nên lúc đi nó đặt tiền mặt lên bàn, còn để lại quà lễ cho bố mẹ."

Lâm Hỉ Triều nghe mà đầu ong ong, cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh Kha Dục ngồi ở góc bàn, với dáng vẻ thờ ơ thường thấy, vừa im lặng, vừa có chút buồn bã.

Cô thật sự không ngờ trong hai năm qua, anh ấy đã chủ động đến thăm bố mẹ cô.

"Mẹ không nói với con chuyện này, chỉ vì không muốn ảnh hưởng đến con."

Mẹ nắm chặt tay cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay:

"Hỉ Triều, mẹ từng nói với con, nếu một người đủ chân thành, thì họ sẽ luôn chân thành."

Lâm Hỉ Triều ngước mắt lên, dưới ánh đèn nhìn vào mắt mẹ, cô nghe thấy giọng nói của bà bị tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ át đi,

"Chính vì chia ly có ý nghĩa nên gặp lại mới trở nên quý giá."

—

Gần Tết, Kha Dục cũng quay về Phù Thành. Hôm đó trời rất lạnh, sáng sớm đã rét run. Trời có ánh sáng lạ như báo hiệu một cơn bão đang đến. Phù Thành đã lâu lắm rồi chưa lạnh đến thế.

Buổi trưa họ có hẹn ăn cơm với Cẩu Hề Duy, Tưởng Hoài và những người khác, tối lại cùng nhau lên Thiên Dụ Sơn, Thích Cẩn đã chuẩn bị một bữa tiệc gia đình.

Khi Lâm Hỉ Triều xuống nhà, cô bắt Bảng Vàng vào lồng, định nhân lúc cửa hàng thú cưng chưa nghỉ Tết đưa nó đi tắm. Kha Dục đã đứng chờ ở hành lang, gần mười ngày không gặp, anh mặc áo phao trắng dày, bên trong là áo hoodie trắng, mặt ẩn dưới mũ, trông sạch sẽ, gọn gàng.

Hôm nay anh trông rất bảnh.

Lâm Hỉ Triều lặng lẽ quan sát anh, trong lòng có chút rung động vì lâu ngày không gặp, cho đến khi Kha Dục tự nhiên cầm lấy lồng của Bảng Vàng, ngón tay khẽ gõ vào khóa, nhìn con mèo kỹ lưỡng rồi tặc lưỡi,

"Sao nó càng lớn càng giống cái giẻ lau vàng vậy."

Ngay lập tức, lòng cảm động của cô chuyển thành tức giận.

"Anh mới giống giẻ lau!"

Lâm Hỉ Triều tức tối nhìn anh: "Dù gì nó cũng là do anh mang về, lúc nuôi còn rất vô trách nhiệm, bỏ mặc nó cho nhà em hai ba năm, giờ còn nói nó giống giẻ lau?"

Kha Dục cười nhẹ, không tranh cãi, anh xoa đầu cô, hôn nhẹ lên mũi rồi nắm tay cô đi ra xe.

Anh vẫn lái chiếc xe từ thời cấp ba, cả hai mở cửa xe ngồi vào, cảm giác như vẫn đang học lớp mười hai, cuối tuần tan học, Kha Dục đón cô đi dạo ở D10.

Xe chạy qua các con đường lớn nhỏ của Phù Thành, đâu đâu cũng thấy không khí vui tươi của năm mới, đèn lồng treo khắp nơi, đón mừng lễ hội.

Kha Dục nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thán: "Phù Thành vẫn là nơi thú vị nhất, đâu đâu cũng là kỷ niệm tuổi trẻ của anh."

Sau đó, anh quay lại nhìn Lâm Hỉ Triều, khi đèn đỏ, anh nắm tay cô, nói với vẻ bông đùa: "Anh đã hiểu được sức sát thương của mối tình đầu."

Lâm Hỉ Triều bĩu môi, rụt tay lại bỏ vào túi, bảo anh tập trung lái xe.

Cô nằm bò trên cửa sổ, nhìn những người đi bộ đang dậm chân liên tục vì rét, ngón tay quệt hơi nóng trên kính, than thở: "Hôm nay lạnh thật đấy, sao lại lạnh thế này."

"Không chừng sẽ có tuyết."

Kha Dục đáp: "Anh cá tối nay sẽ có tuyết."

"Không thể nào." Lâm Hỉ Triều không để tâm đến lời anh nói: "Phù Thành nhiều năm rồi không có tuyết."

"Cá không?"

"Không."

"Thật không cá?"

"Không!"

Xe rẽ vào ngã ba.

Kha Dục xoay vô lăng, hờ hững ngẩng đầu nhìn trời.

...

Buổi hẹn ăn tối diễn ra ở quán lẩu của nhà Lâm Hỉ Triều, nhóm bạn thân thiết đều đã đến. Từ Viện Viện vừa ôm chặt lấy Lâm Hỉ Triều vừa làm ầm lên, đưa cho cô đôi bông tai mới mua, bắt cô đeo cùng để làm đôi bạn thân.

Cẩu Hề Duy và Sầm Thư Nhiên đang yêu xa, khó khăn lắm mới gặp nhau được một lần, nhưng lại cãi nhau như thường lệ, vừa ngồi xuống đã phàn nàn với cô về những rắc rối tình cảm.

"Cẩu Hề Duy đúng là tên khốn nạn, bị tôi bắt gặp sử dụng Tinder không chỉ một lần hai lần, về nước rồi vẫn còn dùng, cái tên này chẳng bao giờ biết kiềm chế phải không?!"

Cẩu Hề Duy đập bàn: "Thế cô không phải ngày nào cũng ôm điện thoại trò chuyện với đàn anh à? Tôi đi tắm cô chat, tôi ra ngoài cô chat, đến mức tôi cởi quần nằm bên cạnh cô rồi cô vẫn còn chat với hắn?"

Tưởng Hoài ngồi giữa hai người, khoanh tay lạnh lùng nói: "Chuyện riêng tư trên giường thì đừng mang ra nói giữa bàn ăn được không? Có ai muốn nghe đâu."

Cả hai hoàn toàn không để ý đến anh ta, vẫn tiếp tục cãi nhau.

"Chúng tôi chat về bài tập nhóm! Còn anh? Anh chat về làm— chuyện đấy chứ gì!"

"Chết tiệt, đây là nơi công cộng, đang ăn đấy, cái miệng của cô không thể sạch sẽ một chút được à??"

Tưởng Hoài đá vào ghế của cả hai: "Có thôi đi không? Trước kia cãi nhau, bây giờ cũng cãi, cãi đến mức nhức đầu, chia tay quách mẹ cho xong."

Cẩu Hề Duy lập tức quay sang chỉ trích: "Cậu đừng có mà gây chia rẽ."

Sầm Thư Nhiên phụ họa: "Độc thân ngàn năm như cậu thì hiểu cái chó gì."

Từ Viện Viện ngạc nhiên nói: "Trời ơi, Tưởng Hoài nhà mình chưa bao giờ yêu ai sao?"

"Không thể nào!"

Cô ấy cười tươi rạng rỡ, ghé sát hỏi: "Này, có phải cậu thích thầm tôi không?"

Tưởng Hoài thản nhiên chỉ tay về phía cô ấy: "Cậu không xứng với tôi."

Anh ta bị Từ Viện Viện đá mạnh vào chân dưới bàn.

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, ồn ào đến mức bàn bên cạnh cứ nhìn chằm chằm. Lâm Hỉ Triều ngó trái ngó phải, không thể chen lời vào, chỉ biết thở dài đứng dậy rót sữa đậu nành cho mọi người.

Cẩu Hề Duy lập tức giơ tay ngăn lại: "Đừng đừng, cậu là chủ, sao lại

đi phục vụ bọn tôi, để tôi làm cho."

Cô vừa định nói không sao đâu, thì đã bị Tưởng Hoài và Sầm Thư Nhiên cùng trách mắng: "Vậy cậu đứng dậy mà làm đi chứ!"

Thật sự là cãi nhau đến mức nhức đầu.

Cô lặng lẽ cầm đĩa nước chấm lên, định ra quầy gia vị để thư giãn một chút, vừa rời khỏi bàn đã gặp Kha Dục quay lại sau khi chào hỏi bố mẹ cô.

Kha Dục liếc nhìn biểu cảm của cô, ngồi xuống hỏi mọi người: "Đang nói chuyện gì mà sôi nổi thế?"

Mọi người lập tức im bặt, câu chuyện kết thúc tại đó, các chàng trai bắt đầu đùa giỡn với anh, các cô gái thì tán gẫu những chuyện thường ngày ở đại học. Lúc này, Lâm Hỉ Triều đã pha xong nước chấm đang muốn quay về bàn.

Cô định thêm một chút rau húng thì phía sau có tiếng người hỏi một cách tò mò:

"Cậu và Kha Dục quay lại rồi à?"

Đó là giọng nam, hơi lạ.

Lâm Hỉ Triều giật mình, tay run làm rau húng rơi khỏi muỗng. Cô quay đầu lại, khi nhìn rõ người đối diện, cô càng ngạc nhiên hơn.

Người đeo kính, nụ cười dịu dàng nhưng trầm lắng, không ai khác chính là Hứa Căng Tiêu.

Lâm Hỉ Triều bình tĩnh lại, khẽ gật đầu.

Kể từ khi tốt nghiệp cấp ba, cô và Hứa Căng Tiêu không còn gặp nhau, nghe nói anh ta bây giờ đang học ở Đại học Bắc Kinh, chỉ

cách trường của Kha Dục một chút.

Lâm Hỉ Triều tiếp tục làm công việc của mình, vốn không có ý định trò chuyện nhiều.

Hứa Căng Tiêu nhẹ nhàng nói: "Đáng tiếc thật."

Anh ta đứng cạnh cô, tay cầm muỗng cô vừa dùng xong, không ngại ngùng mà nói: "Tôi còn định theo đuổi cậu khi lên đại học, đợt trước còn đến xem giải bóng rổ ở trường cậu, nhưng hình như hôm đó cậu không có mặt."

Anh ta lại nói thêm một câu "đáng tiếc", nghe trong lời nói có chút tiếc nuối thật sự.

Lâm Hỉ Triều không để tâm lắm: "Cậu vẫn như trước, thích đùa những chuyện vô vị."

"Làm sao cậu biết lúc đó tôi chỉ đang đùa?"

Cô ngước mắt nhìn anh ta, biểu cảm rất bình thản.

Hứa Căng Tiêu khẽ cười, liếc nhìn về phía sau cả hai người, giọng nói nhẹ nhàng: "Kha Dục cũng không thay đổi chút nào."

Lâm Hỉ Triều quay đầu, thấy Kha Dục đang nhìn chằm chằm vào họ, tay chống cằm, ngón tay kẹp đũa khẽ chỉ vào ghế bên cạnh, ra hiệu cô mau chóng trở về.

Lâm Hỉ Triều mím môi, quay lại trả lời: "Tôi đi đây."

"Cậu còn sợ cậu ta à?"

Cô lắc đầu: "Tôi sợ cậu hơn."

Tiếng bước chân và lời nói của cô đồng thời vang lên.

Lâm Hỉ Triều nói: "Sợ cậu sẽ bị anh ấy đánh."

Phía sau vang lên tiếng cười nhẹ của Hứa Căng Tiêu.

Cô bước đi vài bước, rồi quay lại, mắt nhìn thẳng vào cậu một cách chân thành,

"Hứa Căng Tiêu."

"Ừ?"

"Cậu... ổn cả rồi chứ?"

Ký ức ùa về, Hứa Căng Tiêu khẽ đẩy gọng kính.

Tay cầm đĩa nước chấm khẽ chạm vào cổ tay, ánh mắt anh ta tràn đầy sự nhẹ nhõm.

"Ổn rồi."

"Mọi thứ đều ổn rồi."

Chương 96: Chương cuối

Buổi chiều tối, thời tiết càng lúc càng lạnh, nhiệt độ đã xuống dưới 0 độ C.

Người đi bộ trên đường đều thở ra những làn hơi trắng bồng bềnh như sương mù, tay của Lâm Hỉ Triều suốt cả ngày vẫn chưa ấm lên. Cô đưa cổ tay lên, hà hơi vào lòng bàn tay, xoa xoa rồi ngước nhìn trời: "Không biết có thật sự sẽ có tuyết không, em nhận được cảnh báo của đài khí tượng rồi."

Cô và Kha Dục vừa đón mèo từ cửa hàng thú cưng về, tranh thủ đến Thiên Dụ Sơn dùng bữa tối.

Khi đỗ xe vào gara, Kha Dục lấy lồng của Bảng Vàng từ hàng ghế sau, đóng cửa xe rồi nói: "Vậy tối nay em ở lại đây cùng anh thức đêm xem sao, anh nghĩ nửa đêm sẽ có tuyết."

"Nói gì vậy, bố mẹ em và bố mẹ anh đều ở đây mà."

Nói đến đây, Lâm Hỉ Triều bỗng nhiên cảm thấy lo lắng: "Lâu rồi em không gặp chú dì, họ vẫn như trước chứ?"

"Cũng không khác lắm."

Kha Dục kéo khóa áo khoác của cô lên tận cổ, nắm lấy tay cô cho vào túi áo mình, rồi vỗ nhẹ vào mặt cô: "Em cứ làm chính mình là được, em cũng không thay đổi gì mà."

Khi bước vào sân trước nhà Kha Dục, bố anh đang ngồi ở hành lang

gọi điện công việc, ông ngồi bên tường cảnh quan được che bởi cây xanh, ánh đèn từ hành lang hắt lên lưng ông, dù hôm nay là tiệc gia đình, trời lạnh đến thế nhưng ông vẫn mặc vest chỉnh tề.

Lâm Hỉ Triều siết chặt tay Kha Dục.

Cô thật sự có chút sợ bố anh, khi còn ở Thiên Dụ Sơn nửa năm cũng chỉ gặp ông vài lần, chú Kha lúc nào cũng lạnh lùng, nghiêm nghị, ít khi tỏ vẻ thân thiện ngay cả với Kha Dục.

Có lần tình cờ thấy hai bố con họ ở bên nhau, cả hai đều có vẻ không kiên nhẫn, thái độ còn không bằng với những người dưới quyền của ông.

Kha Dục chào trước: "Bố," Lâm Hỉ Triều cũng lễ phép theo: "Cháu chào chú."

Bố Kha bình thản liếc nhìn, đôi mắt và lông mày có năm phần giống Kha Dục, quanh người toát ra uy thế của người đứng đầu, khiến người khác không dám làm trái ý. Ông gõ nhẹ ngón tay lên vỏ kim loại, không trả lời Kha Dục, chỉ khẽ gật đầu với Lâm Hỉ Triều, rồi lại quay đi.

Ông thì thầm vài câu dặn dò vào điện thoại, nghe câu trả lời từ đầu bên kia, rồi ngước lên nhìn đồng hồ, khẽ nhíu mày.

Đó coi như đã gặp mặt, quả nhiên chú Kha vẫn như xưa.

Lâm Hỉ Triều nhìn Kha Dục làm hiệu muốn vào nhà trước.

Kha Dục dẫn cô vào trong, mẹ và bố cô đều đã có mặt, đang ngồi trò chuyện cùng Thích Cẩn trong vườn sau, vừa thấy hai người vào, họ lập tức dọn đồ chuẩn bị ăn tối.

Mọi người ngồi quanh bàn ăn, bố Kha vẫn đang nói chuyện điện thoại bên ngoài, Thích Cẩn nói, vài giờ nữa ông có chuyến bay đi

Hong Kong.

Thích Cẩn cau mày, bảo Kha Dục: "Ra gọi bố con vào đi."

"Nếu ông ấy bận quá thì bảo ông ấy uống chén canh rồi đi, mẹ đã bảo tài xế chờ sẵn bên ngoài rồi."

Kha Dục đang giúp dì dọn súp khai vị, mỗi người một chén, đúng quy cách đặt trước đĩa: "Mẹ có muốn con chuyển lời câu sau không? Nếu có thì mẹ tự đi nói, con đứng cạnh ba con chỉ tổ thêm vướng."

Thích Cẩn lườm anh, rồi nhìn về phía Lâm Hỉ Triều, nhưng lại bị anh che khuất tầm nhìn một cách không để ý, Kha Dục lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Hỉ Triều không đi đâu, cô ấy vừa bảo với con là chú Kha đáng sợ quá, chào hỏi cũng không đáp lại."

Đôi mắt của Lâm Hỉ Triều mở to, cô ngầm véo mạnh vào đùi Kha Dục dưới bàn, cô có nói như thế bao giờ đâu chứ??

Kha Dục không chút nao núng, ngước mắt đối diện với mẹ mình.

Ba giây sau, Thích Cẩn mỉm cười, đứng dậy đi ra ngoài tìm ông.

...

Bố Kha trở lại bàn ăn với vẻ mặt tươi cười, ngồi xuống xin lỗi nhà họ Lâm, ông mở một chai rượu Mao Đài năm Lâm Hỉ Triều sinh ra, bảo Kha Dục dùng dụng cụ chia rượu, tự tay rót cho bố Lâm.

Nhà họ Lâm có phần rụt rè, Kha Dục là người trẻ luôn giữ cho không khí bàn ăn sôi nổi, từ chuyện đại học của anh và Lâm Hỉ Triều, đến kế hoạch cho học kỳ sau, rồi công việc kinh doanh của nhà họ Lâm, anh không quên đứng lên rót rượu, mời mọc, luôn biết cách xử lý tình huống với người lớn.

Lâm Hỉ Triều nhìn Kha Dục với phong thái tự tin, chỉ biết cúi đầu tập

trung ăn, cảm thấy mình thật vụng về khi ở bên cạnh anh.

Khi cơm no, người cảm thấy ấm áp, bàn ăn trở nên ấm cúng hơn, mọi người nói chuyện nhẹ nhàng, chỉ còn lại tiếng đũa bát khẽ chạm vào nhau.

Đang ăn, dì chuẩn bị mang món nóng cuối cùng lên thì ngưng lại, ngạc nhiên nói:

"Này, ngoài trời có tuyết rồi."

Ghế "két" một tiếng.

Lâm Hỉ Triều lập tức quay đầu lại, khuôn mặt đỏ bừng vì xúc động.

Mọi người đều nhìn cô, thấy cô đứng sững đó, mãi không nói nên lời.

Ngoài sân lúc này đèn đã tắt, Lâm Hỉ Triều chỉ nhìn thấy những đốm trắng như sao rơi lặng lẽ phủ kín đêm đen.

Thích Cẩn khẽ cười: "Phù Thành hiếm khi có tuyết, năm sau chắc chắn là một năm tốt."

Không nhìn rõ.

Lâm Hỉ Triều đặt đũa xuống, ngập ngừng muốn ra ngoài xem.

Cô vừa định xin phép người lớn, thì đã bắt gặp ánh mắt đắc thắng của Kha Dục, gương mặt anh tràn ngập vẻ tự mãn, chưa kịp để Lâm Hỉ Triều lên tiếng, anh đã đứng dậy trước.

Khi cô theo anh ra ngoài, dì vừa bật đèn sân, cách ba bước chân từ hiên nhà đã có thể thấy rõ cảnh tượng tuyết rơi trong đêm.

Dưới ánh đèn vàng, tuyết rơi dày đặc, trước mắt là một màn trắng

xóa, hàng triệu tinh thể lấp lánh lặng lẽ rơi xuống trong đêm, tuyết dày phủ kín mọi âm thanh, thế giới chìm trong sắc trắng tinh khôi.

"Kha Dục đúng là lợi hại."

Kha Dục đút tay vào túi áo, tựa vào hành lang tự khen mình: "Vẫn phải là Kha Dục."

Lâm Hỉ Triều đứng trên bậc thềm, ngước lên nhìn, bông tuyết rơi trên lông mi cô, tan ngay thành nước, cô thè lưỡi, muốn thử nếm vị tuyết.

"Bẩn không đấy?"

"Em luôn muốn thử xem tuyết có vị gì."

Lâm Hỉ Triều nhón chân, đôi mắt sáng rỡ nhìn Kha Dục cười: "Bây giờ cuối cùng cũng được thử rồi."

Kha Dục lặng lẽ nhìn cô, cô gái trong màn tuyết, ánh mắt tràn đầy niềm vui, đầu mũi đỏ lên vì lạnh, nhưng vẫn ngẩng mặt lên đón nhận sự giá lạnh của tuyết.

Trong lòng anh có chút cảm giác khó tả.

Ba năm trước, khi một mình anh đợi trận tuyết đầu tiên ở Bắc Kinh, mãi đến hôm nay, tuyết mới thật sự rơi xuống.

Kha Dục bước đến nắm lấy tay Lâm Hỉ Triều, hơi thở của họ hòa quyện vào nhau trong cơn gió tuyết.

Lâm Hỉ Triều cảm thán: "Thật tuyệt."

"Tuyệt chỗ nào?"

Cô quay lại nhìn, thấy trong phòng ăn, người thân quây quần, quay

lại lần nữa, Kha Dục vẫn đứng bên cạnh cô.

"Đây chính là cuộc sống tốt đẹp nhất mà em có thể nghĩ đến."

Tốt đến mức em hy vọng thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này, thậm chí có thể kết thúc tại khoảnh khắc này.

Kha Dục im lặng, siết nhẹ tay cô: "Còn một điều, em chưa nói với anh."

"Điều gì?"

Anh dẫn cô lên phòng của mình trên tầng hai, lấy ra một cuốn sổ từ ngăn kéo.

Kha Dục nói: "Tối qua anh mang từ Bắc Kinh về, mãi mà quên mất không cho em xem."

Cuốn sổ dày mở ra, bên trong là những bức tranh ghép.

"Những tấm phim anh gửi cho em, thời gian chỉ dừng lại ở khoảnh khắc kết thúc kỳ thi đại học."

Nhưng trong khoảng thời gian anh lang thang ở nước ngoài trước khi gặp cô, anh vẫn luôn ghi lại mỗi ngày.

Đi Mỹ, đi Na Uy, về Bắc Kinh, những bức ảnh về phong cảnh, biển báo, chân dung người đều được anh rửa ra, cắt ra, rồi ghép lại thành những bức tranh ghép đầy sáng tạo.

Lâm Hỉ Triều lật từng trang, trên poster của ban nhạc rock ghép hình thiên nga và hoàng hôn ở Bergen; buổi bình minh ở Nam California sáng rực như vàng đang tan chảy, ở ranh giới giữa sáng và tối, Kha Dục đang lướt sóng, bị sóng biển tạt vào; ở quán livehouse ở Bắc Kinh, cảnh tập duyệt 10 giây trong khoảng tối đen, ghép với hình ảnh Lâm Hỉ Triều đói meo, đứng bên ngoài nhà hàng của Trình Khấu

Bạc.

Ngày đó là điểm cuối cùng của chuỗi phim, nhưng cũng là điểm bắt đầu của cuộc gặp gỡ giữa họ.

Lâm Hỉ Triều nín thở, ngón tay cứng lại hỏi anh: "Sao giờ anh không chụp nữa?"

Kha Dục nhẹ nhàng lắc đầu: "Gặp em rồi thì không cần chụp nữa, những khoảnh khắc tuyệt vời nhất mà anh sẽ chứng kiến từ nay về sau, chắc chắn sẽ có sự tham gia của em. Vì vậy, không cần phải ghi lại nữa."

Ngón tay Lâm Hỉ Triều khẽ run, cô mím môi im lặng, lật sang trang tiếp theo của cuốn sổ, mắt mở to không thể kiểm soát được.

Trước mắt là một tờ giấy thô ráp, nhăn nhúm, bị xé rách thành bốn mảnh, được dán lại một cách khó khăn bằng băng dính đã khô cứng, những dòng chữ trên đó đã bị nhòe, trở thành những vệt mực không thể đọc được.

Đó là lá thư tỏ tình mà cô đã xé nát hai năm trước.

Nhìn thấy điều này, cô như bị nướng trên lửa, những cảm xúc u uất dồn nén bùng cháy ra ngoài.

Cô không thể tin được hỏi: "Anh thật sự... vẫn giữ nó?"

"Tất nhiên rồi."

Kha Dục lười biếng nhìn cô, như thể đó là chuyện không đáng kể.

Anh nở nụ cười đắc ý: "Cô gái mà anh thích lần đầu tiên viết thư tình cho anh, ở thời đại này, không phải nên giữ lại làm thư gia truyền cho con cháu sao?"

Nghe những lời này, Lâm Hỉ Triều cảm thấy như anh đang trêu chọc.

Cô cảm thấy ngượng ngùng.

Cô vẫn nhớ rõ lá thư tình ấy được đưa đi thế nào, và chuyện gì xảy ra sau đó.

"Vậy lúc đó em định nói gì?"

Kha Dục chống cằm, nghiêng đầu hỏi cô: "Em còn nhớ không?"

"Anh rất muốn biết."

"Điều này đã làm anh trăn trở suốt hai năm qua."

"Nếu nghe được, anh cũng cảm thấy đây là lúc tuyệt vời nhất của mình."

Kha Dục nhìn Lâm Hỉ Triều với ánh mắt mơ hồ, nâng giọng hỏi: "Thật sự không nhớ sao?"

Anh nhẹ gõ vào tờ giấy, gợi ý: "Em nghĩ ra cái gì mới cũng được mà."

Lâm Hỉ Triều có chút ngượng ngùng, thời gian đã lâu, tờ giấy này vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô thật sự quên mất mình đã viết gì, sửa đi sửa lại những gì trong đêm đó.

Nhưng cô vẫn nhớ, nhớ rõ——

Lâm Hỉ Triều khẽ hít một hơi, ngước mắt lên hỏi với chút do dự: "Kha Dục, anh đã xem đoạn phim ngắn mà em quay vào tuần lễ nghệ thuật năm lớp 11 chưa? Trước khi thắp đèn ấy."

Kha Dục nhớ lại: "Ngày hôm đó à?"

"Anh đã xem, có chuyện gì vậy?"

Cô cắn chặt móng tay vào lòng bàn tay, gật đầu chậm rãi: "Anh có muốn... xem lại không?"

—

Kha Dục đặt laptop lên giường, tìm trên trang web của trường cũ đoạn phim ngắn của Lâm Hỉ Triều từ tuần lễ nghệ thuật năm ấy, anh mở đúng lớp học của cô, rồi nhấn play.

Ánh sáng lạnh từ màn hình hắt lên gương mặt cả hai, Lâm Hỉ Triều bỗng thấy căng thẳng không rõ lý do.

Đoạn phim này từ khi thắp đèn xong cô chưa bao giờ xem lại, bây giờ ngồi cùng Kha Dục xem lại từ đầu, có cảm giác như cô đang tự nguyện phơi bày nỗi lòng của mình.

Nhạc dương cầm vang lên ở đầu phim, trên màn hình đen từ từ hiện lên hai dòng chữ.

——Mong rằng câu chuyện có một góc nhìn đang ghi lại những khoảnh khắc của chúng ta.

——Ghi lại thời gian bình thường, đơn giản và vô vị cho đến hiện tại.

Chuông báo của trường vang lên, dòng chữ biến mất, máy quay rung nhẹ lên, một bàn tay đẩy cửa lớp 11A5, vội vã vào lớp lấy sách.

Xung quanh là tiếng đọc bài kéo dài, giọng ngái ngủ của buổi tự học buổi sáng, mỗi câu nói đều ngân dài.

"Thời tiết vào tháng chín, đã là mùa thu. Nước lụt rút hết, hồ nước trong xanh, ánh chiều tà phủ mờ núi non tím biếc."

Phân cảnh này rất mờ, chất lượng hình ảnh kém, người quay dường

như có chút do dự, ống kính rung lắc mờ ảo.

Khi sách được đặt lên bàn, người bên cạnh đưa cho cô bữa sáng đã chuẩn bị sẵn—

"Trong cơm nắm có hai lòng đỏ trứng, biết là bạn không có thời gian mua, tôi đã xếp hàng hộ."

Người quay nhỏ giọng cảm ơn.

Lâm Hỉ Triều tạm dừng video, nói với Kha Dục: "Bạn quay đoạn này, em phải nhờ mãi bạn ấy mới đồng ý, bạn ấy nói máy điện thoại kém, không biết nên quay cái gì."

"Nhưng thực ra..." Lâm Hỉ Triều nhìn chằm chằm vào màn hình.

Người bạn này đã quay tất cả những cảnh có bạn thân mình, dù là giữa giờ ra chơi nắm tay chen chúc trong đám đông, cùng chia sẻ bữa trưa với đĩa sườn đắt tiền, hay đứng bên lan can, cùng phàn nàn, thì luôn có người bạn bên cạnh.

"Thực ra cô ấy có một người bạn rất hợp gu với mình, nếu cuộc sống ở trường trung học là buồn tẻ và khô khan, thì em nghĩ cô ấy có người bạn đồng hành rực rỡ và thân thiết nhất."

Người quay phim tiếp theo là một cô gái ghi lại quá trình giải toán bằng cách đặt máy quay ở một góc cố định.

Bút chì quẹt lên giấy, giấy nháp rách thành hai lớp, nhưng vẫn không thể giải đúng, công thức sai, tư duy lộn xộn.

Lâm Hỉ Triều giải thích: "Đây là một cô gái có môn toán rất tệ."

Và trong suốt đoạn phim, ống kính luôn đặt ở câu hỏi chưa được giải quyết này, Lâm Hỉ Triều và Từ Viện Viện khi biên tập đã cắt phần của cô ấy ra, dùng để chia thời gian, đánh dấu sự tiến triển

của một ngày.

Bởi dù là tập thể dục giữa giờ, bữa trưa hay tối, cô ấy vẫn đang cố gắng tìm hiểu cách giải quyết vấn đề, cho đến cuối phim, khi cô ấy viết ra đáp án đúng.

"Môn toán thật sự khó quá." Lâm Hỉ Triều vừa xem vừa cảm thán: "Khi cô ấy giao cho em tư liệu này, cô ấy lo lắng không biết nếu bị đưa vào phim, liệu có ai đó nghĩ rằng cô ấy quá cứng nhắc, quá ngốc nghếch hay không?"

Kha Dục lười biếng đáp lại: "Khi đó em đã nói gì?"

Lâm Hỉ Triều im lặng trong chốc lát, rồi từ từ lắc đầu.

"Em không trả lời."

"Vì lúc đó em cũng giống cô ấy."

Kha Dục khẽ nuốt, đưa tay xoa đầu cô, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào phím cách, tiếp tục phát video.

Người quay phim tiếp theo ghi lại cuộc sống thường ngày của hội cứu trợ mèo hoang của trường.

Kha Dục hỏi: "Trường còn có hội này à?"

"Anh không biết sao?"

Anh bĩu môi: "Anh không quan tâm."

Lâm Hỉ Triều hiểu ra: "Thực ra trước khi biên tập tài liệu này, em cũng không biết trường có hội này."

"Trường quản lý rất nghiêm, mèo hoang cơ bản bị đuổi ra ngoài, họ tự tổ chức cho mèo ăn trong bồn hoa bên hông trường, có quy tắc

và ý thức an toàn, cuối cùng còn nhận nuôi mèo về nhà."

Những gì Lâm Hỉ Triều nói đều hiện lên trong video.

"Điều có ý nghĩa nhất là." Lâm Hỉ Triều tự hào nói với Kha Dục: "Trường sau đó còn lập ra khu vực cho mèo ăn, hội này còn chính thức gia nhập hội sinh viên."

"Nhưng khi đó anh đã chuyển trường rồi, khu vực đó thật sự rất sôi động."

Những người tiếp theo, và tiếp theo nữa, mọi người trong video đều đang thể hiện những khoảnh khắc rực rỡ nhất trong ngày của mình, dù đó là người bạn thân luôn bên cạnh cô trong những thước phim mờ nhạt, một bài toán được giải đúng, hay việc cứu trợ mèo hoang, làm từ thiện trong trường học, v.v.

Kha Dục nhìn cô liên tục giải thích ý tưởng quay phim này, giải thích lý do và động cơ của mọi người, nhưng,

"Còn của em thì sao?"

Lâm Hỉ Triều khẽ giật mình, những sợi tóc rơi xuống má, Kha Dục đưa tay gạt tóc ra sau tai cô.

Anh khẽ vuốt ve dái tai cô, nhẹ giọng hỏi: "Anh không thấy phần của em, có phải anh đã bỏ qua không? Anh chưa từng để ý."

Lâm Hỉ Triều khẽ nuốt, họng khô khốc, hơi thở đột nhiên trở nên nặng nề.

Yên lặng một lúc.

Cô đặt lại máy tính lên giường, kéo ngược thanh trượt tiến độ.

Hình ảnh lần lượt dừng lại ở hành lang khu tư tưởng, đống sách

chồng chất bên cửa sổ lớp học, sân tập với đồng phục mùa đông đông đúc, rồi đến sân bóng rổ, nhà ăn chật cứng người.

Những cảnh cô quay đều là những cảnh chuyển cảnh, dường như chỉ để kết nối các cảnh quay khác nhau, không có ý nghĩa gì.

Kha Dục im lặng chờ cô tiếp tục giải thích.

Lâm Hỉ Triều chỉ vào video, chậm rãi nói: "Mấy đoạn này là do em quay."

Kha Dục: "Ừ."

"Những chỗ này, anh vẫn còn nhớ chứ?"

"...Ừ."

Cô tiếp tục nói: "Anh thường xuyên xuất hiện ở những nơi này."

Kha Dục quay lại màn hình để kiểm tra, khẽ gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy nên." Lâm Hỉ Triều thở phào, bình tĩnh trả lời: "Trong những cảnh này, thực ra đều có anh."

Cô nói: "Phần của em, là vì anh mà quay."

Cô càng kiên quyết: "Anh là lý do em làm đoạn phim này."

Vẫn là hành lang tầng hai của lớp 11, đèn cảm ứng chớp tắt, sau vô số lần do dự và lùi bước, lần đầu tiên vì tình cảm này, vì Kha Dục, Lâm Hỉ Triều muốn nghiêm túc nhìn lại bản thân.

Kha Dục hơi ngẩn ra, lông mi khẽ rung, anh chớp mắt chậm hơn, rồi nhanh chóng quay đầu lại, tua lại đoạn phim.

Do hạn chế của thiết bị, những nhân vật trong cảnh quay xa đều trở

nên mờ nhạt, không thể nhận ra gương mặt, trong một đám đông lớn, dù có tìm từng khung hình anh cũng không thể nhận ra mình.

Giọng Kha Dục nghẹn lại: "...Anh không nhận ra mình."

Tất nhiên anh không nhận ra, nhưng Lâm Hỉ Triều biết anh ở đó.

Giống như vô số lần lướt qua rồi đứng lại trước đây, Lâm Hỉ Triều luôn nhìn thấy anh lẫn trong đám đông, từ phía sau và từ góc bên, trên sân, ở góc cầu thang, trên bục cờ, ở vô số góc khuất.

Nếu muốn biết lời tỏ tình của cô, thì những dòng chữ viết cẩu thả, rồi xé nát không thể đại diện cho tất cả.

Đây mới là lời tỏ tình thầm kín mà trực tiếp nhất của cô, có thể được lưu lại trong lịch sử của trường, không ai hiểu được, nhưng ai cũng có thể chứng kiến.

Lâm Hỉ Triều khẽ cắn môi, khó khăn nói: "Sau đó em thường nghĩ về ngày hôm đó, nghĩ rằng nếu lúc đó em can đảm hơn một chút, sớm nói ra những gì trong lòng, thì có lẽ sẽ không có những chuyện về sau."

Nhưng vào giây phút đèn sáng lên, cô vẫn chọn ngừng lại, do dự, vẫn bị cuốn theo dòng sự kiện, dẫn đến những biến cố sau này.

"Vậy nên, Kha Dục, anh đã nói với em ở Cầm Đảo rằng, lần đó chỉ thiếu một chút nữa. Thực ra, ở em cũng thiếu một chút." Giọng cô hơi run: "Anh thiếu có thể là thời điểm, còn em thiếu sự thẳng thắn và kiên định, dù bất cứ thời điểm nào."

Kha Dục đứng dưới ánh đèn nhìn cô, bị xúc động đến mức không nói nên lời.

Mí mắt anh hơi đỏ, hơi nước từ từ dâng lên, khi nước mắt tràn ra, anh nghe thấy Lâm Hỉ Triều nói,

"Nhưng không sao, vẫn còn kịp, em nghĩ bây giờ mới là thời điểm tốt nhất."

Lâm Hỉ Triều ngước mắt, nắm chặt tay anh: "Chúng ta, bây giờ đều đang ở thời điểm tốt nhất."

Khi giọng nói của cô kết thúc, đèn trong phòng nhấp nháy, họ trao nhau một nụ hôn trong tiếng điện chạy xèo xèo.

Kha Dục ôm cô vào lòng, ấn nút tiếp tục, xem tiếp video.

Tiến độ video tiếp tục, cảnh cuối cùng là tất cả những người tham gia quay phim đều phá vỡ bức tường thứ tư, nhìn thẳng vào máy quay.

Cảnh cuối cùng, kết thúc bằng Lâm Hỉ Triều.

Cô đứng trước cổng trường, lặng lẽ ngước nhìn. Kha Dục xuyên qua màn hình, vượt qua thời gian, nhìn lại cô của những năm trung học.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi rất yên tĩnh, như quay lại mùa đông trong ký ức, lạnh lẽo và ẩm ướt, trước khi sự chia ly diễn ra.

Lời thoại cuối cùng vang lên trong khoảnh khắc này.

——Khoảnh khắc cuối cùng, hãy dừng lại khi chúng ta cùng nhìn về phía này.

——Không một lời nói, chỉ mong "tiền đồ tựa biển, tương lai rộng mở."

——

Kết thúc chính văn.

Chương 97: Ngoại truyện 1

Trong giờ nghỉ giữa tiết học, Lâm Hỉ Triều xin phép không tham gia chạy vì đau bụng kinh, cô ngồi nghỉ ngơi tại chỗ.

Loa phát thanh trên sân vận động đang phát một bài hát sôi động, khích lệ tinh thần. Xung quanh, các học sinh ở mọi khối lớp chạy vòng quanh sân cỏ, đồng phục xanh trắng đan xen thành một vòng cung lớn, mở rộng trong tầm mắt, khiến người nhìn hoa mắt chóng mặt.

Hai cô gái trong lớp cũng xin nghỉ, đứng cạnh nhau thì thầm. Lâm Hỉ Triều mới chuyển đến chưa đầy một tuần, tất nhiên không thể tham gia vào câu chuyện của họ, chỉ có thể đứng một bên nghe họ tán gẫu.

Trước mặt cô, đội hình lớp tự nhiên khoa học vừa tiến tới, tiếng nói chuyện bỗng trở nên lớn hơn.

"Một kỳ nghỉ đông không gặp, nhiều người thay đổi thật đấy."

"Ai thay đổi cơ?"

"Cậu ấy đó."

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao chỉ về phía trước, rồi lo lắng hành động của mình quá rõ ràng, cô ta dùng tay che mặt, nhanh chóng nói thêm:

"Này, thấy không? Ngay trước mặt chúng ta, lớp tự nhiên A1."

"Đâu cơ? Ở đâu?"

Lời này tất nhiên lọt vào tai Lâm Hỉ Triều, cô theo phản xạ tìm người.

Đội hình lớp tự nhiên toàn là nam sinh đầu đinh. Khi ánh mắt cô di chuyển đến cuối lớp, tầm nhìn từ thấp lên cao, ánh mắt cô dừng lại ở đó.

"Kha Dục đấy."

Bên tai lại vang lên tiếng đáp lại: "Người nổi bật như thế cơ mà."

Lâm Hỉ Triều đặt tay lên bụng đang ngày càng đau, như muốn phân tán sự chú ý khỏi cơn đau, ánh mắt cô nhìn về phía cậu ấy không chút che giấu.

Chàng trai trong tầm mắt chạy rất tùy tiện, khóa áo đồng phục mở toang, hai tay nhét trong túi áo hoodie, chạy chậm rãi, lúc đi lúc chạy.

Chân cậu ấy dài, bước hai bước cũng theo kịp, có lẽ hôm nay trời lạnh, cậu ấy rụt nửa khuôn mặt vào cổ áo mũ đen, tóc mái theo bước chạy khẽ quét qua xương mày, đôi mắt lờ đờ, như chưa tỉnh ngủ, nửa buồn ngủ nửa thiếu kiên nhẫn nhìn chằm chằm xuống đường chạy.

Quả thực rất nổi bật.

Khuôn mặt chỉ nhìn thoáng qua một lần đã khó quên, đứng đó khiến người khác nhanh chóng bị làm mờ thành nền.

"Sao lại cao thêm nữa rồi." Cô gái tóc ngắn ngang tai lẩm bẩm: "Cảm giác so với học kỳ trước lại cao thêm một cái đầu."

"Chỉ là cao thêm thôi sao?"

"Sao tớ thấy..."

"Cậu thấy gì?"

Một câu hỏi ngắn nhưng đầy ẩn ý, kèm theo đó là tiếng cười đùa tràn ngập ý hiểu ngầm.

Lâm Hỉ Triều mím môi, nhớ lại buổi tối trước khi nhập học, cô gặp Kha Dục trong bếp, cậu ấy có vẻ cao hơn cả cánh cửa tủ lạnh âm tường, lúc bước vào, dù không có tiếng động lớn, không nói lời nào, nhưng vẫn thu hút ánh nhìn, sự tồn tại rất mạnh mẽ.

Có những người nếu không gặp trong hoàn cảnh đặc biệt, có lẽ cả đời này bạn cũng khó mà tiếp xúc hay quen biết.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Lâm Hỉ Triều đã tự động xếp cậu vào nhóm những người như thế.

Sau khi chuyển đến Thiên Dụ Sơn, cô chưa từng được giới thiệu chính thức, giống như một món đồ nội thất rẻ tiền bất ngờ được vận chuyển vào, bị đặt không hợp chỗ trong phòng người giúp việc, bị chủ nhà nhìn qua rồi bỏ mặc.

Khoảng cách giai cấp hiện lên trước mắt cô một cách quá rõ ràng, Kha Dục dường như là biểu tượng cô đọng nhất của điều đó, dù cô cố tỏ ra bình tĩnh hay thản nhiên, thực ra trong lòng toàn là sự sợ sệt và bối rối.

Cơn đau ở bụng dưới càng ngày càng tăng.

Khi cô còn đang mơ màng, Kha Dục bỗng dừng bước, người bạn đi cùng ghé vào tai cậu nói gì đó, cậu nghiêng vai lắng nghe, quay đầu lại, đôi mắt mở hờ như vô tình nhìn vào sân, chạm đúng ánh mắt của Lâm Hỉ Triều.

Lâm Hỉ Triều bất ngờ chạm mắt với cậu, vội vàng lảng tránh.

Tiếng nói chuyện bên tai cũng lập tức im bặt, hành động lén lút nhìn trộm của cô có lẽ trong mắt Kha Dục chẳng khác gì các cô gái khác trên sân.

Mờ nhạt giữa đám đông, thoáng qua rồi quên, không đáng chú ý.

Nghĩ vậy, Lâm Hỉ Triều nhẹ nhàng dùng gót giày đá lên cỏ, lại nhìn về phía cậu.

Đội hình lớp tự nhiên đã chạy tới bên trái, Kha Dục chậm rãi giảm tốc, rút tay khỏi túi áo, chỉ vào bảng tên của một học sinh trong ban kiểm tra.

Lúc hai người họ lướt qua nhau, bảng tên từ cổ người kia trôi vào tay Kha Dục, rồi cậu chậm rãi đeo lên cổ mình.

Sau đó, đội hình tiếp tục tiến lên, cậu bước ra khỏi hàng, rời khỏi sân vận động.

Lâm Hỉ Triều thu ánh mắt lại, trong lòng không còn gợn sóng.

–

Sau giờ nghỉ giữa tiết học, bụng đau đến mức tê liệt, Lâm Hỉ Triều quyết định đến phòng y tế để lấy thuốc.

Y tá trường đang ở ngoài nghe điện thoại, bên trong có bốn năm học sinh, cả nam lẫn nữ, không mặc đồng phục, đang tụ tập tán gẫu, đều là những người trốn tiết.

Cô chọn chiếc ghế cách họ xa nhất để ngồi.

Bên kia, tiếng cười nói ồn ào.

"Tưởng Hoài, cậu lại không lên lớp tiết sau hả?"

"Ừ, không đi."

"Tớ thật sự khâm phục, sao cậu lại được xếp cùng lớp với Kha Dục hay vậy?"

"Sao lại nói là tớ được xếp, rõ ràng là anh Dục tự bỏ lớp xuất sắc, muốn ở lại lớp thí nghiệm với tớ."

"Thôi đi cha."

Lại là Kha Dục.

Sao đâu đâu cũng có Kha Dục.

Vừa nghĩ xong, ánh mắt cô đã bắt đầu không tự chủ được mà tìm kiếm xung quanh, cho đến khi cô thực sự nhìn thấy Kha Dục.

Kha Dục đang ngồi trên ghế khám bệnh đáng lẽ dành cho y tá trường, khuỷu tay đặt lên đùi, ống quần đồng phục xắn đến đầu gối, cậu lắc lắc một chai xịt vào khớp gối, nghe thấy những lời trêu chọc xung quanh cũng chỉ khẽ nhếch môi, chứ không đáp lại.

Nghe nói cậu bị chấn thương khớp khi trượt tuyết trong kỳ nghỉ đông, dù không nghiêm trọng nhưng suốt hành trình về Phù Thành, luôn được mọi người quan tâm.

Bỏ qua dì Thích, thì mẹ cô cũng hàng ngày chăm sóc cho cậu, giúp cậu thoa thuốc cẩn thận.

Mức độ quan tâm đó thậm chí khiến người ta quên đi đứa con gái hàng đêm đau bụng, lén lút dậy pha thuốc uống.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, dùng ngón tay cái cọ cọ lên quần đồng phục,

thở nhẹ một hơi.

Y tá trường cúp máy, đi vào hỏi: "Em bị sao vậy?"

"Em đau bụng kinh, đau quá."

Vừa dứt lời, một cơn đau nhức dữ dội xông thẳng vào não, Lâm Hỉ Triều đau đến mức hít một hơi, ôm bụng đổi tư thế.

"Sao mà đau đến toát cả mồ hôi lạnh thế này, để tôi lấy cho em ít thuốc bột, em đợi chút nhé."

"Này, mấy đứa, ai đó đi lấy giúp cô bé này cốc nước nóng đi."

Y tá trường lại có một cuộc gọi đến, vừa nghe máy vừa sai bảo đám học sinh đang tám chuyện: "Tôi thấy em ấy đau đến kiệt sức rồi."

Đám người ấy im lặng một chút, rồi đồng loạt quay lại nhìn.

Lâm Hỉ Triều bị bao quanh bởi nhiều ánh mắt, đã không còn đủ sức để quan tâm quá nhiều. Cô đau đến mức không thể đặt tay chân ở đâu cho đúng, ngồi trên ghế cúi gập người lại như một con tôm, trong đầu ong ong không ngừng.

Cho đến khi bên tai vang lên tiếng nước bốc lên từ máy lọc, thuốc bột sột soạt rơi vào cốc giấy, tiếng bước chân từ xa tiến lại, có người nhẹ nhàng vỗ vào vai cô.

Cô ngẩng đầu lên, một cô gái lạ đưa cho cô cốc nước: "Tớ đã pha cho cậu rồi, uống đi."

"Cảm ơn cậu."

Cô gái nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng bệch của cô, thấy mồ hôi lạnh rịn ra ướt cả tóc mai, cô gái lại rút thêm một tờ giấy đưa cho cô.

"Tớ nghĩ cậu nên vào giường nằm một lát, cậu học lớp nào? Đã xin phép thầy chưa?"

Lâm Hỉ Triều nhận lấy giấy, lắc đầu: "Tớ lớp xã hội A5, chưa xin phép."

"Cậu có bạn đi cùng không? Chỉ có mình cậu thôi à?"

Cô mím môi, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Cô gái có vẻ khó xử, cô ấy không định đi xin phép giúp người khác, học sinh lớp tự nhiên mà chạy sang lớp xã hội xin phép thì hơi phiền, lớp xã hội A5 ở dưới lầu, văn phòng giáo viên lại ở tòa nhà khác, đi một vòng quá xa.

Từ phía sau, Tưởng Hoài bỗng lên tiếng: "Lớp xã hội A5 chẳng phải là lớp mới của cô Giang Xuân Hoa sao?"

"Trước khi chia lớp, cô ấy từng dạy bọn mình, này, cô ấy có nghiêm không?"

"Cậu hỏi cái gì vậy?"

Cô gái thuận theo chủ đề, lặng lẽ bước ra khỏi bên cạnh Lâm Hỉ Triều, tự nhiên không muốn tiếp tục câu chuyện ấy nữa.

"Hỏi gì mà hỏi." Tưởng Hoài cười: "Nhớ cô ấy quá, muốn hỏi xem cô ấy bây giờ còn nghiêm không, hồi đó tớ bị cô ấy dạy dỗ tơi bời."

Lâm Hỉ Triều không còn sức để trả lời câu hỏi ấy, cô lau mồ hôi trên thái dương, nắm chặt tờ giấy đã dùng trong tay, bụng ngày càng đau, cổ họng nghẹn lại, cô mới cầm lấy cốc nước, lảo đảo đưa lên miệng.

Nước nóng quá, cô phải vừa húp vừa thổi, sau vài lần thử cô mất

kiên nhẫn, đứng dậy, tự đi pha thêm chút nước lạnh.

Chủ đề thảo luận xung quanh đã đi xa, từ Giang Xuân Hoa kéo dài đến Lý Xuân Hoa và Dư Xuân Hoa, không ai còn quan tâm xem cô có cần xin phép thầy cô không, cũng không ai quan tâm khi cô vì cốc giấy quá mềm, khi đặt vào vòi nước đã bị bỏng tay do thuốc nóng tràn ra.

Cô ngay lập tức lau lên quần, cơn đau quặn ở bụng khiến cơ bắp co giật, cùng lúc đó, một đợt máu trào ra.

Lâm Hỉ Triều gần như sụp đổ, ôm bụng từ từ ngồi xuống đất.

Chuông báo kết thúc giờ nghỉ giữa tiết vang lên, mấy người trong phòng y tế đều đang chuẩn bị ra ngoài, Tưởng Hoài không biết từ đâu đá đến một quả bóng rổ, hướng về phía Kha Dục đang ngồi yên trên ghế hỏi,

"Cậu có định lên lớp không, hay ở đây chơi bóng với tớ?"

"Trưa nay ra ngoài trường không? Tớ đã xin được một tấm vé ra ngoài, có thể chơi đến tiết hai chiều mới phải về, thầy Phương có cuộc họp chuyên đề chiều nay sẽ không có mặt."

"Có thể đi ăn cái gì đó, trường nhất vừa mở một quán Taco, cậu có biết hôm nay là ngày gì không?" Tưởng Hoài cười phá lên, tung hứng bóng, bắt chước LeBron James:

"Hôm nay là Taco Tuesday!"

"..." "Kha Dục?"

Không ai đáp lại.

Nụ cười trên mặt Tưởng Hoài dừng lại, cậu ta ngẩng đầu lên.

Trước mắt là Kha Dục đang chống khuỷu tay vào trán, ánh mắt nhìn về phía sau lưng cậu ta, bàn tay từ từ xoa bóp thái dương, mí mắt hơi cụp xuống, ánh mắt giấu kín cảm xúc không rõ ràng, nhìn chăm chú, rất lâu không rời.

Tưởng Hoài quay đầu lại nhìn, sau khi nhận ra người đó thì cậu ta khẽ thở dài:

"Trời ạ."

Trong tầm mắt là Lâm Hỉ Triều đang cúi người, tay vịn vào ghế, dường như đã đau đến mức không thể nói nên lời, cốc nước thuốc nóng trong tay cô đổ ra khắp nơi, vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Cậu ta suýt nữa quên mất cô bé này.

Tưởng Hoài đá quả bóng sang bên cạnh, đi về phía cô: "Này, bạn gì ơi, bạn ổn chứ?"

Cậu ta không biết tại sao cô bé này lại đau đột ngột như vậy, cũng không tiện đưa tay ra giúp, chỉ có thể cúi xuống hỏi: "Bạn còn đứng lên được không?"

Lâm Hỉ Triều không trả lời, cô vẫn giữ nguyên tư thế đau đớn như vậy, chỉ phát ra tiếng rên rỉ, sau đó lắc đầu chậm chạp rồi không còn phản ứng gì nữa.

Tưởng Hoài khẽ rên lên, định giúp cô bé đứng dậy bất chấp mọi thứ, nhưng tay vừa định đưa ra đã bị một bàn tay khác ngăn lại.

Cậu ta kinh ngạc quay lại, Kha Dục đang đứng phía sau, giữ chặt khuỷu tay cậu ta.

Tưởng Hoài: "?"

Ánh mắt Kha Dục vẫn dán chặt vào đỉnh đầu cô bé, chỉ dùng cằm ra

hiệu về phía cửa: "Ra ngoài gọi y tá Chung vào."

"Ờ, ờ."

Cậu ta thu tay lại, đứng dậy đi ra ngoài, quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy Kha Dục chậm rãi cúi xuống bên cô bé.

Tưởng Hoài nhún vai, quay đầu đi.

—

Lâm Hỉ Triều cúi mặt vào gối, cơn đau dày đặc làm tê liệt các giác quan.

Sợi tóc rũ xuống cổ trắng ngần, thấm đẫm mồ hôi, dính chặt vào xương sống lồi lên, làn da đó đã hoàn toàn mất đi sắc hồng, trở nên tái nhợt. Nhịp đập của mạch máu trên cổ cô phập phồng theo từng nhịp thở, khi co khi giãn, đồng điệu với hơi thở của Kha Dục trong khoảnh khắc nào đó.

Kha Dục không rời mắt khỏi cô, không có chút thương hại nào.

Trong không khí có mùi đắng của thuốc bột, hòa lẫn với mùi vải tổng hợp của bộ đồng phục mới trên người cô bé trước mặt, mùi này khiến mũi cậu ngứa ngáy.

Cậu đưa tay gãi mũi, sau đó đặt tay lại lên đầu gối, chống đỡ sức nặng của cơ thể, rồi tiến gần Lâm Hỉ Triều thêm một bước.

Cũng chính trong bước này, cậu nghe thấy tiếng nấc vô thức của cô, nghẹn lại trong cổ họng, đứt quãng, vang lên trầm đục, rõ ràng cô đang đau đến không chịu nổi.

Kha Dục mím môi, ngón tay chạm vào vết thương trên đầu gối, sau đó từ từ giơ tay lên, tiến về phía Lâm Hỉ Triều.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Y tá đã vào đến nơi.

Cậu nhẹ nhàng đổi hướng tay, nhặt cốc giấy trên mặt đất rồi ném vào thùng rác, khi y tá và Tưởng Hoài tiến lại gần, cậu lập tức thu hồi ánh mắt, đứng dậy bước sang một bên.

"Em ơi? Em ơi?"

Y tá vỗ nhẹ vào lưng Lâm Hỉ Triều, hỏi thăm tình hình của cô, sau đó đỡ cô đứng dậy, dìu cô về giường bệnh phía sau, rồi quay sang nói với Tưởng Hoài và Kha Dục: "Có ai đi pha thuốc cho cô bé này lại lần nữa được không?"

Kha Dục khoanh tay đứng dựa vào máy nước nóng, ánh mắt rời khỏi khuôn mặt lấm lem tóc tai của Lâm Hỉ Triều, quay sang nói với Tưởng Hoài: "Cậu qua văn phòng xin một giấy phép nghỉ đi."

Tưởng Hoài ngạc nhiên: "Xin cho cậu à?"

Kha Dục lắc đầu, đã rút một gói thuốc bột mới, lấy một chiếc cốc giấy khác, đổ thuốc vào, cúi xuống pha nửa nước lạnh nửa nước nóng rồi nói tiếp,

"Đi đến văn phòng cô Giang Xuân Hoa, xin nghỉ cho cô bé vừa rồi."

"Ủa tưởng cậu nhận đi xin giùm mà?"

"Không đi."

Tưởng Hoài càng thêm bối rối.

Kha Dục thử nhiệt độ cốc nước, thêm chút nước nóng, rồi đưa cốc cho Tưởng Hoài: "Cậu mang vào cho cô bé trước đi."

Tưởng Hoài im lặng nhận lấy, quay về phía phòng y tế nhìn kỹ một lượt, rồi do dự chỉ về cùng hướng đó, hỏi với vẻ khó hiểu:

"Cậu quen cô bé đó à?"

Kha Dục bình thản lắc đầu.

Cậu nói không, trong mắt không có chút cảm xúc nào thừa thãi,

"Không quen."

Chương 98: Ngoại truyện 2

Lâm Hỉ Triều không nhớ mình đã ngủ trong phòng y tế bao lâu, khi tỉnh lại, trong phòng chỉ còn lại một mình y tá trường. Nhìn đồng hồ treo tường, cô nhận ra đã vào học được nửa tiếng, lập tức phản ứng lại rằng mình chưa xin phép nghỉ, vội vàng xuống giường mang giày rồi bước ra khỏi phòng y tế.

Cơn đau bụng đã giảm đi nhiều, khi cô đến phòng giáo viên chủ nhiệm, Giang Xuân Hoa nói với cô rằng đã có người giúp cô xin phép rồi.

"Về lớp đi, nếu còn thấy không khỏe thì buổi chiều cứ xin nghỉ về nhà."

Lâm Hỉ Triều ngẩn người gật đầu, đoán rằng người giúp cô có lẽ là một trong nhóm bạn của Kha Dục, dù không biết rõ ai là người giúp đỡ, nhưng lòng cô tràn ngập sự biết ơn.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi chuyển đến THPT Số 1, cô nhận được sự quan tâm và lòng tốt chân thành từ những người bạn học xung quanh. Có thể do ấn tượng của cô về nhóm bạn đó còn rất mờ nhạt, nhưng chỉ có hình ảnh của Kha Dục là rõ nét, nên sự biết ơn này dần dần biến thành sự cảm mến ban đầu dành cho cậu ấy.

Bạn bè của Kha Dục đều rất tốt.

Lâm Hỉ Triều nghĩ đến việc người nào đối xử tốt với bạn bè, người đó chắc cũng sẽ tốt với mình.

Sáng hôm sau, khi cô mặc đồng phục chuẩn bị đi học, vừa buồn ngủ vừa bước vào phòng ăn, thấy Kha Dục đang ngồi yên vị ở chỗ của mình, cô có chút ngượng ngùng.

Đứng lại ở cửa, cô không kịp điều chỉnh biểu cảm.

Kha Dục thường dậy muộn, có xe đưa đón, thường thì cậu đến trường sát giờ vào học, nên khi Lâm Hỉ Triều ra khỏi nhà thì cậu mới vừa dậy, khi cô đến trường thì cậu mới bắt đầu chuẩn bị ra khỏi nhà.

Vị trí Kha Dục đang ngồi là bàn ăn nhỏ trong bếp, thường ngày chỉ có cô và mẹ cô ăn ở đây, Kha Dục rất ít khi ngồi ở chỗ này.

Lâm Hỉ Triều ngẩn người trong chốc lát.

Trong giây tiếp theo, cô chỉnh lại chiếc áo đồng phục đã khoác vội, vuốt tóc gọn gàng ra sau tai, rồi cúi đầu sửa lại tóc mái lộn xộn.

Cô ôm cặp sách, giả vờ như không có gì, bước vào.

Kha Dục dựa lưng vào tường, đội mũ trùm đầu, trông có vẻ mệt mỏi, so với bình thường lại càng lạnh lùng hơn.

Cậu lười biếng nhai gì đó trong miệng, thỉnh thoảng uống một ngụm sữa, khi đặt cốc xuống lại phát ra tiếng lách cách, rõ ràng là vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Cậu ngồi chiếm một chỗ, chiếc cặp sách chiếm một chỗ khác, mẹ cô ngồi bên cạnh anh chiếm một chỗ nữa, Lâm Hỉ Triều không còn cách nào khác đành chậm rãi ngồi xuống đối diện Kha Dục, quay lại ngoan ngoãn treo cặp sách lên lưng ghế.

Kha Dục không mấy chú ý đến cô, chỉ trả lời lơ đãng lời mẹ cô hỏi, chân dài của cậu thoải mái duỗi ra dưới bàn, không để ý rằng chân mình chạm phải chân cô.

Nhưng bàn ăn này không lớn, chân cậu đụng vào chân Lâm Hỉ Triều khiến cô phải dựa lưng vào ghế, co chân lại dưới ghế.

Cử động nhỏ này khiến Kha Dục liếc nhìn cô, cô gái trước mặt từ đầu đến cuối cúi đầu, im lặng nhai một miếng bánh bao xá xíu, rồi uống một ngụm cháo đậu phộng, đôi mắt hạnh khẽ cụp xuống, má phồng lên như một con thú nhỏ đang nhai thức ăn.

Kha Dục đưa tay kéo mũ áo trùm xuống, gập khuỷu tay ngồi thẳng dậy, cũng thu chân lại, tư thế trở nên chỉnh tề hơn.

Mẹ Lâm hỏi lý do Kha Dục dậy sớm, mới biết được rằng tài xế nhà cậu có việc gia đình, xin nghỉ vài ngày, vì thế Kha Dục phải dậy sớm và ngồi ăn sáng cùng họ.

"Kha Dục, lát nữa cháu sẽ gọi xe hay đi xe buýt?"

"Đi xe buýt thôi ạ." Kha Dục đáp: "Xe gọi cũng không vào được, vẫn phải đi bộ một đoạn."

Mẹ Lâm nhìn Lâm Hỉ Triều rồi quay lại hỏi: "Thế cháu có biết đi tuyến xe nào đến trường không? Nếu không biết thì để Hỉ Triều dẫn đi đi."

Lâm Hỉ Triều không nói gì, trong lòng chỉ thầm mong đừng đừng đừng.

Làm ơn đừng.

"Là tuyến 52 đúng không?"

Sai rồi.

Là tuyến 36.

Mẹ Lâm nghĩ một lát rồi quay sang hỏi Lâm Hỉ Triều: "Là tuyến nào

ấy nhỉ? Mẹ quên mất rồi?"

Lâm Hỉ Triều vẫn đang nhai cháo, lúng búng đáp: "Là tuyến 36."

Mẹ Lâm cười: "Con nói gì mà lúng ba lúng búng thế, nuốt hết cháo rồi mới nói chứ, phải nhìn người ta khi nói, phải lịch sự một chút."

"Lâm Hỉ Triều hơi nhút nhát."

Mẹ cô dùng giọng yêu thương nhưng cũng có phần trách móc nói với Kha Dục: "Con bé chẳng dạn dĩ chút nào."

Lâm Hỉ Triều không thích bị mẹ mình nói như vậy trước mặt người khác.

Cô có chút khó chịu, nuốt hết cháo rồi nhanh chóng ngẩng đầu nói với Kha Dục: "Là tuyến 36, trạm xe buýt nằm chéo ngay trước cổng, qua đường là đến, rất gần."

Nhìn gần hơn, cô mới nhận thấy hàng lông mi dài của Kha Dục vẫn còn đọng chút hơi nước, cậu đang chăm chú lắng nghe cô.

Mi mắt cậu nâng lên, đường cong sắc nét hơn bình thường, mí mắt hơi đỏ, có lẽ do ngáp nhiều lần mà tạo ra cảm giác mơ màng.

Lâm Hỉ Triều lập tức rút lại ánh mắt.

Kha Dục cũng dừng lại một chút khi nhìn cô chăm chú, khi cô cúi đầu, cậu mới chậm rãi gật đầu, ánh mắt dời về cốc sữa yến mạch trên bàn, khẽ hắng giọng rồi đưa cốc lên miệng.

"Thôi, hay là lát nữa con dẫn Kha Dục đi nhé."

Mẹ Lâm thấy Kha Dục có vẻ vẫn còn ngơ ngác, liền bảo Lâm Hỉ Triều: "Thằng bé chưa đi xe buýt đó bao giờ, không biết đường đâu."

Trong đầu Lâm Hỉ Triều chỉ toàn hình ảnh đôi mắt Kha Dục đọng nước.

Cô bấm nhẹ ngón cái vào ngón trỏ, cắn một miếng bánh bao, rồi nhỏ giọng đồng ý.

—

Năm phút sau, cô đã hối hận.

Kha Dục ăn sáng chậm đến mức kỳ cục.

Cậu ngồi đó nhai từ từ, một miếng bánh mì dày phải nhai bảy tám lần, nhai xong mới từ từ uống một ngụm sữa yến mạch, chẳng có chút gì gọi là khẩn trương về thời gian.

Cậu còn thích ăn vỏ bánh mì nướng giòn cứng vào buổi sáng, ăn vỏ bánh mì lại phải uống nước nguội, khi lấy nước lại mất thêm chút thời gian.

Thiếu gia không muốn lãng phí thức ăn, bởi vì thức ăn có số lượng nhất định, số lượng nhất định thì phải ăn hết.

Lâm Hỉ Triều ngồi bên cạnh chờ mà lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại chỉ có thể cố nén, trong đầu cô tính toán thời gian xe buýt đến, thời gian đến trường, cơ thể luôn ở trạng thái sẵn sàng để bước ra khỏi nhà bất cứ lúc nào.

Khi Kha Dục cuối cùng cũng ăn xong, lúc cô đang buộc dây giày trước cửa, cậu lại nhanh nhẹn hơn bình thường, đã đeo cặp sách bước ra khỏi sân trước.

Lâm Hỉ Triều vội vã đuổi theo, chiếc cặp sách sau lưng va vào đầu, khi đứng dậy lại nặng nề đè xuống vai, khiến trán cô đổ mồ hôi.

Thật mệt mỏi.

Lâm Hỉ Triều đóng cửa, nhanh chóng chạy theo Kha Dục.

Khi cô đẩy cánh cổng sân trước, Kha Dục lại dừng lại, giữ cánh cổng nặng nề đang bật ngược lại, nghiêng đầu ra hiệu cho cô ra trước.

Lâm Hỉ Triều hơi ngạc nhiên, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Khi đi ngang qua cậu, cô ngửi thấy mùi hương quýt chanh trên đồng phục của cậu, là một mùi hương lạnh, hơi đắng, nhưng lại mang đến cảm giác dịu dàng trong buổi sáng xuân.

Lâm Hỉ Triều hít một hơi, đã bắt đầu tưởng tượng về mùa hè của Kha Dục.

Hai người đi trước sau.

Trên đường đi, dây giày của cô bị tuột, khi cô cúi xuống buộc lại, Kha Dục bước qua cô, đi lên trước.

Lâm Hỉ Triều bạo dạn hơn, bắt đầu quan sát cậu từ phía sau.

Đồng phục mùa đông của Kha Dục rộng, vạt áo dài che mông, mũ áo hoodie che mất một nửa dòng chữ "THPT Số 1 Phù Thành" phía sau.

Bốn chữ này luôn thu hút ánh nhìn của những người đi đường, người ta dùng biểu tượng của THPT Số 1 để đánh giá điều kiện gia đình và khả năng của học sinh, dường như chỉ có bộ đồng phục này mới đáng để mặc hàng ngày.

Cô bỗng nhớ lại những cậu trai của THPT Số 2, đồng phục của họ luôn vẽ vời đủ màu sắc, có thể được buộc vào ghế làm đệm lưng, hoặc trải lên bàn để trốn ngủ trong giờ học, nhưng chưa bao giờ mặc chỉnh tề để che đi logo của các thương hiệu thời trang nổi

tiếng.

Kha Dục không như vậy, mọi món đồ đắt tiền của cậu đều được che giấu dưới lớp đồng phục, giống như một loại hàng tiêu dùng bình thường, kéo khóa chặt lại là thành chiếc áo hoodie đơn giản, chỉ một màu sắc.

Cái túi hiệu xa xỉ đeo trên lưng cậu vẫn chất đầy sách vở và bài tập, có thể vô tình bị góc bàn sắc nhọn làm xước, hoặc bị vứt lăn lóc trên sân bóng.

Sự giàu có ngấm sâu vào cậu, thể hiện qua thái độ thản nhiên không màng đến vật ngoài thân.

Lâm Hỉ Triều không khỏi cảm thấy buồn bã.

Dù họ đều mặc đồng phục giống nhau, đi trên cùng một con đường, sẽ lên cùng một chuyến xe buýt.

Dù Kha Dục ăn chậm, luôn ngái ngủ, đầu óc mơ hồ đến mức không nhớ đường đến trường.

Nhưng cuối cùng vẫn là khác nhau.

Lâm Hỉ Triều kéo dây đeo cặp, đá văng hòn đá dưới chân.

—

Khi xe buýt tuyến 36 đến đối diện Thiên Dụ Sơn, trên xe toàn là học sinh đi học sớm, xe đã chật kín, đứng còn thấy chật chội.

Kha Dục vẫn để cô lên trước, khi cô quẹt thẻ cho cậu, cậu cúi đầu nói cảm ơn.

Họ bị đẩy lên hàng ghế sau tài xế, Kha Dục đứng ngay bên cạnh cô, tay nắm lấy thanh ngang phía trên, Lâm Hỉ Triều thấp hơn một chút,

chỉ đủ với tới vòng treo.

Tư thế này quá gần.

Hai người vai kề vai, tay áo cọ vào nhau mỗi khi xe dừng hoặc khởi hành. Mùa xuân khô ráo, đồng phục vải tổng hợp xẹt điện, khi chạm vào nhau như bị hút nam châm, rồi lại từ từ tách ra.

Lâm Hỉ Triều cứng người, ngay cả hô hấp cũng cẩn trọng.

Cô nghiêng đầu nhìn trộm Kha Dục, Kha Dục vẫn đứng bình thản, mắt nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ xe.

Cô đưa tay gãi cổ, sau đó lặng lẽ đổi tay trái nắm vòng treo, tay kia nhét vào túi áo, tránh chạm vào Kha Dục.

Nhưng trong lòng lại có một niềm vui không thể diễn tả.

Xe buýt đã chạy qua bốn năm trạm, trên xe người lên xuống liên tục, nhưng Kha Dục vẫn đứng cạnh cô, vẫn giữ khoảng cách gần như vậy.

Đây là tình cờ sao?

Sự tình cờ này khiến lòng cô gần như rộn ràng một cách đáng xấu hổ.

Thật kỳ lạ, nhưng không thể lý giải.

Cô thường vuốt tóc, kéo tay áo, khi xe dừng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, làm nhiều hành động nhỏ, sau đó giả vờ như vô tình, bình thản nhìn về phía Kha Dục qua khóe mắt.

Nếu có thể bắt gặp ánh mắt cậu nhìn lại, có lẽ niềm vui này sẽ tăng lên gấp mười lần, chuyển thành nụ cười nơi khóe môi, chuyển thành nhịp tim đập mạnh trong lồng ngực Lâm Hỉ Triều.

Nhưng không.

Kha Dục từ đầu đến cuối vẫn giữ tư thế đó, khuôn mặt không có chút biểu cảm, lạnh lùng, thờ ơ, thậm chí khi có người đụng vào cậu, cậu theo phản xạ nhíu mày, sau đó ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ, như thể không buồn nhúc nhích.

Lâm Hỉ Triều cắn môi.

Niềm vui nhỏ nhoi của cô chỉ có thể chuyển thành sự thất vọng thoáng qua, nhanh đến mức chính cô cũng không thể nhận ra.

Tiếng chuông báo hiệu dừng trạm vang lên.

Cửa trước lại đón thêm một đợt người mới, bóng dáng mặc đồng phục THPT Số 1 ngày càng nhiều, người nhận ra Kha Dục cũng sẽ nhiều hơn, cô đang định bước sang bên để tránh.

"Kha Dục?"

Khi cô vừa bước đi, giọng của một cô gái khiến cô quay lại, Kha Dục cũng nghiêng đầu.

Lâm Hỉ Triều nhìn thấy Thời Tiêu.

Cô nhận ra cô gái đó, nhiều người ở THPT Số 1 cũng biết cô ấy, là đàn chị năm hai khoa nghệ thuật, chơi violin rất giỏi, lại còn xinh đẹp.

Thời Tiêu đứng lại ngay khu vực họ đang đứng, hơi ngạc nhiên hỏi Kha Dục: "Hôm nay cậu đi xe buýt à?"

Kha Dục khẽ gật đầu, rồi nhanh chóng quay đầu lại.

Lâm Hỉ Triều nhận thấy hai người có vẻ muốn nói chuyện, cô liền

bước nhanh sang bên để nhường chỗ, vừa lúc phía trước có người xuống xe, chừa lại một chỗ ngồi trống.

Cô ngồi xuống, Thời Tiêu liền đứng bên cạnh Kha Dục.

Cũng lúc đó, Lâm Hỉ Triều mới nhận ra một cuộc trò chuyện thoải mái, chủ động, không ngại ngùng, không căng thẳng là như thế nào.

Thời Tiêu cao khoảng 1m70? Khi đứng cạnh Kha Dục nhìn rất đẹp đôi, cô ấy nói chuyện không hề ngại ngùng hay bẽn lẽn, dạn dĩ nhìn thẳng vào mắt đối phương, tạo ra bầu không khí dễ chịu, trông thật tự tin và tự tại.

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, đeo tai nghe vào.

Trong tai nghe là bản nhạc của Sakamoto Ryuichi, trước mắt là những hàng cây xanh tươi rậm rạp, ánh đèn vàng chiếu xuống những bóng cây lốm đốm, bóng cây phản chiếu qua cửa sổ xe, nhanh chóng chạy qua, tạo thành những đường vân mờ mịt.

Hai bóng hình đẹp đẽ đó vẫn nằm trong tầm mắt của cô, Lâm Hỉ Triều hít thở nhẹ, ngón tay cuốn vào dây cặp sách, xoắn từng vòng, rồi lại thả ra, rồi lại cuốn vào.

"Vài ngày nữa dàn nhạc của trường mình có buổi hòa tấu, lần trước rủ cậu tham gia mà cậu không tham gia, lần này ít nhất cậu cũng nên đến xem chứ, Kha Dục?"

Thời Tiêu lắc lắc tay cầm, cười nói: "Cô giáo Từ chắc lại hỏi cậu thêm một lần nữa đấy, cô ấy tiếc tài năng của cậu lắm."

"Đàn của tôi chỉ chơi cho vui thôi, không đủ trình để vào dàn nhạc, cũng chẳng có lý do gì để chiếm chỗ của người khác, các cậu chọn người cũng rất khắt khe, cứ coi như tôi bị loại đi."

Thời Tiêu cười: "Khiêm tốn thế?"

Sáng sớm trên xe buýt rất yên tĩnh, cuộc trò chuyện của hai người rõ mồn một.

Dây cặp của Lâm Hỉ Triều siết chặt ngón tay đến mức trắng bệch.

Cô lặng lẽ nghĩ, thì ra Kha Dục còn biết chơi đàn.

Lâm Hỉ Triều mím chặt môi, rút tay ra, lặng lẽ tăng âm lượng điện thoại thêm hai bậc, để chặn âm thanh cuộc trò chuyện của họ.

Thời Tiêu không nhận được câu trả lời của Kha Dục, cô ta quay đầu nhìn cậu, Kha Dục đang nghiêng người nhìn về phía khu vực ghế ngồi.

Cánh tay duỗi thẳng của cậu che mất một nửa khuôn mặt, nhưng vẫn cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cậu.

Thời Tiêu ngạc nhiên nhìn theo, thoát khỏi bầu không khí cuộc trò chuyện, cô ta mới nghe thấy tiếng nhạc nhỏ nhẹ như muỗi kêu, âm thanh điện tử réo rắt, âm nhạc vang lên, ngày càng lớn.

Cô ta chăm chú tìm kiếm nguồn gốc âm thanh, tìm thấy cô gái đang đeo tai nghe.

Lúc này, Kha Dục mới lên tiếng: "Không phải khiêm tốn, mà thật sự tôi không hứng thú với chuyện này, cũng không muốn tốn thời gian vào việc tập luyện."

"Thế cậu thích gì?"

Câu hỏi này có phần hơi táo bạo, Kha Dục quay đầu nhìn cô ta một cái, Thời Tiêu lập tức nhanh chóng chuyển chủ đề: "Vậy cậu có định đi xem buổi hòa tấu không?"

"Nếu cô giáo Từ hỏi, tôi sẽ đi."

Thời Tiêu nói: "Cậu cũng chẳng nể mặt tôi nhỉ, tôi hỏi thì cậu không đi?"

Kha Dục quay người lại, trông có vẻ mệt mỏi, cũng hơi bực bội, cậu có vẻ rất buồn ngủ, như thể cơn buồn ngủ từ lúc sáng vẫn chưa tan, cậu liếc nhìn Thời Tiêu, định nói gì đó nhưng lại thôi, sau đó rút tay khỏi thanh ngang, lười biếng nhét vào túi áo đồng phục, rồi bước qua cô ta đi thẳng về phía sau.

Thời Tiêu nhìn theo bóng lưng cậu.

Kha Dục đi qua bốn năm học sinh, dừng lại ở khu vực ghế ngồi giữa xe buýt, tay lại bám lấy thanh ngang hàng ghế thứ hai, nhìn về phía một cô gái.

Âm nhạc trong khu vực đó ngày càng rõ, đã có vài người quay đầu nhìn về phía đó.

Kha Dục đưa tay gõ nhẹ vào lưng ghế của cô gái.

Lâm Hỉ Triều cảm nhận được ghế rung lên, cô quay đầu lại, chạm ngay ánh mắt của Kha Dục.

Tim cô đập nhanh.

Kha Dục cúi người về phía cô, nhìn xuống, tay còn lại chỉ vào tai mình, rồi nói gì đó với cô.

Lâm Hỉ Triều ngơ ngác.

"... Gì cơ?"

Kha Dục im lặng, nhìn cô lâu.

Trong tai cô vừa vang lên một đoạn nhạc dồn dập, cô hít thở nặng nề, cứng đờ nhìn Kha Dục.

Cho đến khi, Kha Dục đưa tay kéo nhẹ dây tai nghe của cô, nhẹ nhàng nói,

"Bài hát của cậu đang phát ra ngoài."

Đúng vậy, âm nhạc tràn vào tai cô không hề dừng lại khi Kha Dục kéo dây, ngược lại còn rõ hơn.

Lâm Hỉ Triều đã nhận ra, mặt cô đỏ bừng.

Cô vội lấy điện thoại ra tắt nhạc, gỡ tai nghe bên trái, dây tai nghe trắng nhẹ nhàng treo trên vai cô, đầu còn lại kết nối với tay Kha Dục.

Kha Dục nhìn biểu cảm của cô, đặt tai nghe vào tay cô, rồi gõ nhẹ lên lưng ghế,

"Nhưng mà khá hay đấy, tôi đã nghe suốt nãy giờ."

Chương 99: Ngoại truyện 3

Thật xấu hổ, Lâm Hỉ Triều đỏ bừng mặt vì cảm giác ngượng ngùng, đến mức chẳng còn chú ý Kha Dục đang nói gì.

Cô vội vàng cuộn dây tai nghe rồi nhét vào túi, không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ cúi xuống nhẹ nhàng gật đầu hai cái như đáp lại.

Sáng sớm trong xe buýt yên tĩnh như vậy, việc điện thoại cô phát loa ngoài chắc chắn đã khiến nhiều người nghe thấy, cô đã cảm thấy ánh mắt xung quanh nhưng không hiểu sao lại là Kha Dục nhắc nhở cô chứ... Thật là xấu hổ.

Lâm Hỉ Triều buồn bã dựa vào dây đeo ba lô, trong tầm mắt thấy Kha Dục đã đi xa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ôm chặt ba lô.

Sau khi xuống xe, cô vội vàng chạy đến cổng trường.

Trời đã bắt đầu sáng, những nhà hàng ăn sáng bên ngoài THPT Số 1 tỏa ra hương thơm nức mũi, trên đường phố đầy bóng dáng học sinh trong đồng phục xanh trắng, cô len lỏi qua đám đông, nhanh chóng là người đầu tiên bước vào tòa nhà giảng dạy và tiến vào lớp học.

Cô buộc chặt ba lô vào ghế, sau đó với chút thất vọng, lấy dây tai nghe ra khỏi túi và ném vào hốc bàn.

Mặt cô áp sát vào mặt bàn lạnh ngắt, Lâm Hỉ Triều thở dài một hơi, rồi lại xoay người thở dài lần nữa.

Vẫn thấy rất xấu hổ.

Cô ngồi thẳng dậy, dùng hai tay xoa mặt, rồi mệt mỏi lấy sách vở cần dùng cho giờ tự học sáng ra khỏi ba lô.

Khuỷu tay của cô bất ngờ bị ai đó va phải, sách rơi xuống đất, bạn cùng bàn cười đùa ầm ĩ lao vào lớp, ném ba lô lên ghế rồi khoác vai người khác đi ra ngoài.

Lâm Hỉ Triều liếc nhìn cậu bạn đó, nhặt sách lên từ dưới đất, xoa khuỷu tay đau nhức, không nói lời nào.

Chỗ ngồi của cô được thầy xếp vào hàng thứ hai từ dưới lên, dựa trên kết quả kiểm tra khi nhập học, đứng trong nhóm mười người cuối lớp.

Xung quanh cô là những cậu con trai cao lớn, hoạt bát ồn ào, tiếng động không ngừng trong giờ học, mỗi lần vươn vai là họ che khuất bảng đen, khi cúi xuống viết, khuỷu tay dài của họ chiếm đến một phần ba bàn học chung.

Nhưng Lâm Hỉ Triều đã quen không nhắc nhở hay tranh cãi, cô ghi nhận mọi thái độ lạnh nhạt của mọi người xung quanh và cẩn thận hơn trong cách cư xử với người khác.

Nhưng càng cẩn thận càng khó chiếm được thiện cảm, chỉ tạo ra ấn tượng nhút nhát, dễ bị bắt nạt, không có sức hút trong giao tiếp.

Mười phút nghỉ giữa giờ tự học sáng, Giang Xuân Hoa phát một tờ thông tin học sinh, yêu cầu mọi người điền vào thông tin cá nhân, địa chỉ nhà, số điện thoại của cha mẹ.

Khi tờ giấy đến tay Lâm Hỉ Triều, cô nhìn vào phần địa chỉ nhà mà phân vân.

Cô nên điền địa chỉ hiện tại ở Thiên Nguyệt Sơn, hay là điền địa chỉ nhà của mình?

Bạn cùng bàn đã nhanh chóng điền xong, dựa tay lên bàn nhìn xung quanh, thỉnh thoảng đùa cợt tên cha mẹ hoặc tên khu nhà của bạn bè xung quanh,

"Bố cậu tên là Lưu Sản? Ôi trời, không phải chứ, nếu bố cậu đã tên thế sao không đẻ cậu sớm hơn chứ ha ha."

"Khu nhà gì thế? Khu Vạn Nhân, cậu sống ở bãi tha ma à, thật là không may."

Cậu ta cứ không ngừng vặn vẹo trên ghế, nói những lời đầy ẩn ý, gây tiếng động đến mức bàn học của Lâm Hỉ Triều cũng rung lên.

Những lời đó lọt vào tai Lâm Hỉ Triều, cô mím môi, lặng lẽ sửa địa chỉ.

"Cậu sống ở Loan Cương à?" Bạn cùng bàn liếc nhìn cô, cười lớn nói: "Cậu sống xa quá vậy? Mỗi ngày cậu đến trường lúc mấy giờ?"

Lâm Hỉ Triều nghiêng người che tờ giấy của mình, khẽ lắc đầu, không nói gì.

"Thật là giỏi, sống xa vậy mà không ở nội trú?"

"Này, Lâm Hỉ Triều sống ở Loan Cương đấy."

Bạn cùng bàn nói với học sinh ngồi sau, giơ ngón tay cái lên với cô: "Sống ở tận vòng ngoài thứ tư mà vẫn đi học đều đặn mỗi ngày."

"Giỏi đấy, người ta chăm chỉ học hành mà."

"Chuyển đến THPT Số 1 tốn công quá nhỉ, học hành vất vả thế mà làm gì."

Bạn cùng bàn chắp tay lại: "Con nhà người ta."

"Con nhà người ta đáng kính."

Từ "con nhà người ta" này nghe thật chói tai, vì các bạn cùng lớp đã hỏi thăm về trường cũ của cô khi cô mới chuyển đến, cũng biết được điểm thi của cô khi nhập học.

Điểm của cô trong kỳ thi chuyển trường vừa đủ vượt qua ngưỡng tuyển sinh của THPT Số 1, thật ra còn xa mới đạt chuẩn, nếu không nộp một khoản phí lựa chọn trường cao ngất ngưởng hàng năm.

Nhưng cô được Thích Cẩn đưa vào, với danh nghĩa tài trợ của doanh nghiệp, mọi chi phí đều được miễn, nhờ vào cách tiếp cận không chính thống mà vào được. Đi con đường khác biệt, dễ dàng trở thành mục tiêu bị chỉ trích.

Giáo viên lớp thường lúng túng khi xếp cô vào lớp, đùn đẩy nhau, có thể dự đoán và định trước rằng cô sẽ khó mà theo kịp tiến độ giảng dạy.

Học sinh THPT Số 1 mang một loại đặc tính kiêu ngạo, tự cao của tầng lớp ưu tú, họ tôn thờ mọi người đứng đầu về trí tuệ hoặc kỹ năng, khinh thường những kẻ hưởng đặc quyền ngoài quy tắc.

Những huy chương và điểm số sẽ phân chia học sinh thành các đẳng cấp, và Lâm Hỉ Triều, với kết quả gần đủ tiêu chuẩn, hiểu rõ mình ở đâu.

"Cẩu Phương Hứa, sáng sớm mà tinh lực dồi dào nhỉ? Lát nữa cậu cùng bạn ngồi sau lên bảng viết lại bài học hôm qua."

Giọng của Giang Xuân Hoa đột ngột vang lên từ cửa sau, bạn cùng bàn lập tức im lặng, nhanh chóng lật mở sách ngữ văn.

Giang Xuân Hoa đi đến hàng của họ, cúi nhìn tờ giấy của Lâm Hỉ Triều, cô chỉ vào ô địa chỉ nhà,

"Lâm Hỉ Triều, phải điền địa chỉ hiện tại của em, phải chính xác, không thể để người khác không liên lạc được."

Cô giáo biết rõ hoàn cảnh của gia đình cô, Thích Cẩn đã nhắc đến chuyện này.

Lâm Hỉ Triều và Giang Xuân Hoa nhìn nhau rất lâu, nhưng cô vẫn không chịu cầm bút.

Không rõ là vì tâm lý gì đang chi phối, nhưng cô thật sự không muốn điền vào Thiên Dụ Sơn.

Vì vậy, cô yếu ớt trả lời: "Cô Giang, địa chỉ này đúng là nhà của em."

Giáo viên có những chuẩn mực riêng để giải quyết vấn đề, không thể chú ý đến tâm lý đa dạng của học sinh.

Sắp đến giờ vào lớp, Giang Xuân Hoa cũng không muốn tranh luận với cô.

"Điền lại đi."

Bà ấy thấy cô bé vẫn không nhúc nhích, cau mày, lại chỉ vào tờ giấy của cô,

"Cần cô giúp em điền lại không?"

Trong lớp, từ khi Giang Xuân Hoa bước vào, không ai dám nói một lời, lúc này ánh mắt của gần nửa lớp đều tập trung vào Lâm Hỉ Triều.

Cẩu Phương Hứa giơ tay giơ ngón tay cái lên với cô, ra dấu bằng khẩu hình "Tuyệt vời".

Tai cô đã hơi đỏ, sự kháng cự chỉ kéo dài một giây, cô nuốt nước bọt, cúi đầu, nhặt bút lên, gạch bỏ Loan Cương và điền Thiên Dụ Sơn.

"Lớp trưởng đến thu tờ giấy."

Giang Xuân Hoa cầm giáo án bước lên phía trước, chỉ vào Lâm Hỉ Triều: "Lát nữa em lên bảng cùng với hai bạn kia."

"Xì—"

Cẩu Phương Hứa huýt sáo, có chút hả hê nhìn cô: "Đúng là cặp bài trùng nhỉ con nhà người ta, lát nữa cho tớ chép với."

Lâm Hỉ Triều im lặng cất bút, bước ra khỏi chỗ ngồi.

—

"Tháng chín năm Nhâm Tuất, tháng bảy trung tuần, Tô Tử cùng khách chèo thuyền dạo chơi dưới vách Xích Bích..."

Trên bục giảng với bốn mặt bảng đen, Lâm Hỉ Triều đứng ở ô thứ hai từ trái sang, cẩn thận viết từng nét trên bảng.

Giang Xuân Hoa bị gọi ra khỏi lớp, phía sau đủ loại âm thanh nổi lên.

Tờ giấy thông tin được xếp trên bàn lớp trưởng đã được truyền tay nhau, mọi người cảm thấy tò mò về chuyện xảy ra lúc ra chơi, sau khi tìm ra nguyên nhân, họ bắt đầu bàn tán về địa chỉ của cô.

"Không ngờ cậu ấy lại sống ở Thiên Dụ Sơn, trời ạ? Vậy tại sao lúc đầu lại điền là Loan Cương, để tránh bị chú ý sao?"

"Chẳng có gì đáng để tránh cả, trong trường mình cũng có nhiều người sống ở Việt Khê Xuân, không ai như cậu ta cả, còn phải để

Giang Xuân Hoa yêu cầu điền lại."

"Có thể như vậy mới khiến mọi người chú ý chứ, nếu không có Giang Xuân Hoa yêu cầu điền lại, chúng ta còn không biết cậu ta sống ở đó nữa là."

Tiếng cười khúc khích không ngừng vang lên, xen lẫn vào tiếng phấn viết bảng, như những con chuột nhắt đang gặm nhấm góc tường.

Lâm Hỉ Triều siết chặt viên phấn, tiếp tục viết,

"Nâng chén mời khách, ngâm bài thơ sáng trăng, hát khúc hát yểu điệu. Lát sau..."

Cẩu Phương Hứa vừa chép từng chữ vừa nói chuyện với cô: "Này con nhà người ta, Thiên Dụ Sơn đã mấy năm không có nhà mới rồi nhỉ, lần trước có căn nhà trống là bán đấu giá, nhà cậu làm gì vậy?"

Giới thượng lưu ở Phù Thành chẳng lớn lắm, khu phía Tây nơi có Thiên Dụ Sơn và Việt Khê Xuân là khu đất quý giá trong lòng người Phù Thành.

Khi khu Nam mới nổi chưa phát triển, nơi này đã là nơi tụ họp của biệt thự, vài căn nhà xung quanh hiện nay có tiền cũng khó mà mua được.

Chưa kể đến Thiên Dụ Sơn, người sống ở đó không phải là đại gia lâu đời thì cũng là quan chức cao cấp ở Phù Thành, hầu hết đều có thể định vị được nền tảng gia đình của chủ nhà.

Lâm Hỉ Triều không hiểu đạo lý này cũng phải biết tránh né, cô dùng khuỷu tay xoa tai, những lời nói bốn phía đã làm gián đoạn nghiêm trọng đến suy nghĩ khi cô đang chép bài.

Cô khẽ lẩm bẩm: "Lát sau, trăng mọc từ phương Đông, lượn lờ..."

"Lượn lờ..."

Cẩu Phương Hứa vẫn không ngừng lải nhải: "Nói một chút thì có sao, tôi cũng sống ở đó, biết đâu nhà chúng ta còn quen nhau."

Cậu ta thấy cô không trả lời, còn lớn tiếng chép bài, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi của mình.

Cẩu Phương Hứa nhún vai: "Thôi được, cậu đúng là giả tạo thật."

"Cậu có thể đừng nói chuyện nữa được không?"

Lâm Hỉ Triều dừng phấn viết, như không thể chịu đựng nổi mà cau mày, cô quay lại, lớn tiếng trả lời,

"Cậu đúng là rất ồn."

Nói xong, cô đẩy bảng di động ở giữa sang trái, bánh xe lạch cạch lăn đi rồi va vào bảng đen.

Tiếng va chạm khá lớn, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Chiếc bảng trắng đa năng ở giữa bỗng chốc bị đẩy sang một bên, như một ranh giới rõ ràng, thể hiện thái độ dứt khoát của Lâm Hỉ Triều.

"Ồ hô hô."

Cẩu Phương Hứa bĩu môi, cùng với bạn bên cạnh cười nhạo, rồi nhìn xuống mọi người dưới lớp, mỉa mai lắc đầu.

Lâm Hỉ Triều nhắm mắt lại, hít thở sâu.

Cô là người cuối cùng trở lại chỗ ngồi.

Bụi phấn trắng phủ đầy lòng bàn tay, cô chẳng ngại mà lau lên quần, nhân cơ hội này để cố định ánh mắt không biết để đâu của mình xuống sàn nhà.

Khi cô ngồi xuống, một cô gái ở hàng thứ ba bên trái hỏi: "Lâm Hỉ Triều, cậu có quen với Kha Dục của lớp tự nhiên A1 không?"

Cô có chút bất ngờ.

Đây là lần đầu tiên cô gái này nói chuyện với cô, trước đây gần như không có bất kỳ tương tác nào.

"Hôm nay tôi thấy cậu và cậu ấy trên xe buýt, tuyến 36."

Cô gái chống tay lên cằm cười với cô: "Tôi thấy hai cậu lên xe cùng nhau."

"Vậy cậu và Kha Dục ở cùng khu, chắc là quen nhau?"

Lâm Hỉ Triều ngừng tay, rút một tờ giấy lau tay, từ từ lắc đầu: "Tôi không quen cậu ấy."

"Vậy sao hai cậu lại lên xe cùng nhau?"

"Chỉ là cùng trạm xe buýt thôi."

"Nhưng tôi còn thấy cậu ấy nói chuyện với cậu mà?"

"... Tôi lỡ để nhạc phát ra ngoài tai nghe."

Cô mím môi trả lời thành thật: "Có lẽ vì tôi ngồi gần cậu ấy nên làm phiền, cậu ấy chỉ nhắc nhở tôi thôi."

Biểu cảm trên mặt Lâm Hỉ Triều rất chân thành, nhìn qua là biết cô không giấu giếm gì.

"Ồ."

Cô gái cười, kéo dài giọng: "Vậy thì trao đổi số điện thoại đi, chúng ta có thể cùng nhau đến trường vào buổi sáng, và có thể cùng nhau về nhà sau giờ học, làm bạn với nhau mà."

Nghe cũng buồn cười, đây là lần đầu tiên có người chủ động kết bạn với cô sau bao ngày cô chuyển đến, có lẽ là vì Thiên Dụ Sơn, vì Kha Dục, nhưng thực ra cô chỉ đang ở nhờ tại Thiên Dụ Sơn, mối liên hệ thực sự giữa cô với Kha Dục, chỉ là một câu nói.

Cô đột nhiên nhớ lại mình trên xe buýt, những hành động mà cô tự cho là nhút nhát, có lẽ đã in sâu vào mắt những người quan sát.

Cửa trước lớp học mở ra, Giang Xuân Hoa bước lên bục giảng.

Cô gái vội làm dấu khẩu hình với cô, rồi quay người lại.

"Lát nữa nói tiếp." Cô ấy nói.

Lâm Hỉ Triều thu lại ánh mắt, siết chặt cuốn sách, tự dưng cảm thấy buồn nôn.

—

Hôm sau đi học, cô ra khỏi nhà sớm hơn hẳn nửa tiếng, khiến cả mẹ cũng ngạc nhiên, hỏi cô sao lại đi sớm thế.

"Con muốn đến lớp sớm để học bài, còn hai ba tuần nữa là thi tháng."

Khi Lâm Hỉ Triều cúi xuống buộc dây giày, Kha Dục mới từ trên lầu xuống.

Cô nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, hai người vô tình chạm mắt nhau, Lâm Hỉ Triều vội cụp mi mắt, nhanh chóng tránh ánh nhìn.

Mẹ cô đứng bên cạnh hỏi: "Kha Dục, hôm nay cháu cũng đi xe buýt à?"

Kha Dục bước qua phòng khách, nhìn thấy Lâm Hỉ Triều có vẻ vội vã, ba lô trên lưng trĩu nặng, đè lên vai cô mỏng manh, cô còn cầm theo túi đựng bữa sáng chưa kịp ăn.

Kha Dục thu lại ánh mắt, lạnh nhạt trả lời,

"Gọi xe."

Lâm Hỉ Triều biết hành động của mình hơi gượng gạo.

Người ngoài có thể dễ dàng nhận ra cô đang cố tránh né, nhưng cô đã không còn tâm trí để lo lắng nhiều.

Cô đến trường rất sớm, là người đầu tiên mở cửa lớp và bật đèn trần.

Cả tòa nhà giảng dạy im lìm, trời tối như đêm khuya, Lâm Hỉ Triều được bọc trong bộ đồng phục rộng thùng thình, ngồi trên chiếc ghế chật hẹp trong lớp, không biết đang đấu tranh với ai, cô nỗ lực gần như đến mức tê liệt.

Nhất định phải chăm chỉ mới được.

Nhất định phải nỗ lực mới đúng.

Điểm số từng là niềm tự hào của cô ở THPT Số 2, cô từng đứng đầu, bước đi trong những lời khen ngợi, cô tin rằng khoảng cách điểm số có thể được bù đắp bằng sự cần cù chăm chỉ.

Người ở THPT Số 1 cũng không có gì đặc biệt, cô tin rằng thành tích có thể xóa tan sự tự ti do việc tuyển sinh không bình thường của cô gây ra, cô tin rằng chỉ cần xuất sắc, thì sẽ không còn sự phân biệt

lẫn định kiến về gia cảnh và kiến thức.

Nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy.

Trong kỳ thi tháng đầu tiên, cô vẫn thi rất tệ, xếp hạng trong lớp không những không tăng mà còn giảm, ngay cả Cẩu Phương Hứa, người suốt ngày quậy phá cũng cao hơn cô hai hạng.

Khi nhận được bảng điểm, Cẩu Phương Hứa cười cô suốt hai ngày,

"Trời ơi, con nhà người ta sao lại thấp hơn tôi vậy, cậu học hành vất vả thế mà tôi nhìn còn thấy mệt, này, cậu học đến nỗi môi nứt nẻ, bút mực dùng hết cả hộp, thế mà điểm số vẫn thấp thế này à."

"Tôi tưởng cậu giỏi lắm chứ." Cẩu Phương Hứa tặc lưỡi: "Thực ra cũng chẳng hơn gì cái đầu heo."

"Với điểm số này, tôi dùng chân viết cũng cao hơn cậu."

Lâm Hỉ Triều rất thất vọng.

Thất vọng đến mức muốn bỏ cuộc, đến mức muốn quay lại THPT Số 2, việc đi học hàng ngày trở thành một điều rất chán nản, khi cô đặt mình vào môi trường toàn những người xuất sắc, cô luôn cảm thấy mình thấp kém lại đáng khinh, đó cũng là lần đầu tiên cô cãi nhau với mẹ.

"Con khó khăn lắm mới vào được đây, giờ lại đòi quay lại?"

"Nhưng con rất kém."

Lâm Hỉ Triều khóc nức nở: "Họ đều quá thông minh, họ cũng đều rất chăm chỉ, con không học bằng họ."

"Làm sao đây?"

"Làm sao được đây, mẹ."

"Không còn cách nào đâu."

Mẹ cô chẳng mấy bận tâm: "Mẹ thấy kiếm tiền rất vất vả, vậy mẹ không kiếm tiền nữa sao? Bố con mỗi ngày đều bị sếp mắng, vậy bố có muốn về nhà không? Đây là việc mà ai cũng phải trải qua, ai cũng phải tự mình nuốt lấy đau khổ và mệt mỏi."

"Chắc chắn là con chưa đủ cố gắng, con phải chăm chỉ hơn họ, khi lười biếng hãy nghĩ đến bố mẹ, chúng ta đều không dễ dàng gì vì con."

Lâm Hỉ Triều đương nhiên hiểu lý lẽ này.

Nhưng cô cũng rất mong nhận được một chút khích lệ, ví dụ như mẹ có thể kiên nhẫn hỏi nguyên nhân khiến cô chùn bước, ví dụ như có thể quan tâm đến tình hình học tập của cô ở THPT Số 1, đừng lấy đau khổ hay nỗ lực để khen ngợi bản thân, đồng thời rèn giũa con cái.

Nói với cô rằng đôi khi việc trốn tránh là chấp nhận được, cho phép cô yếu đuối, điều đó sẽ giúp cô vực dậy tinh thần.

Lâm Hỉ Triều lau nước mắt, lúc này cô cảm thấy không thể giao tiếp với mẹ, vì vậy cô ra ngoài.

Khi lang thang vô định ở Thiên Dụ Sơn, cô thấy Kha Dục đang chơi bóng rổ.

Khi kết quả thi tháng được công bố, bảng điểm tổng của trường đã được thông báo đến từng lớp.

Cậu đứng nhất toàn khối, điểm số của cậu cao đến đáng sợ.

Lâm Hỉ Triều mới nhận ra câu mà Kha Dục nói trong buổi lễ khai

giảng: "Học hành chăm chỉ, cố gắng để gần tôi hơn một chút."

Không phải là cậu khoe khoang, cũng không phải là lời nói suông.

Sao lại có người như vậy, cô tự hỏi.

Cậu sao có thể có mọi thứ, dễ dàng đạt được mọi thứ.

Mọi người xung quanh đang thảo luận tại sao cậu không vào học viện quốc tế, con cái của những gia đình có tài sản tương đương đã đi du học hoặc chuẩn bị du học, còn cậu lại chọn ở lại lớp thường, đi con đường bình thường.

Nhưng vẫn đè bẹp những học sinh bình thường như cô, những người phải học đến "đầu rơi máu chảy" mới nhìn thấy lối ra, đến mức cùng đường kiệt sức.

Lâm Hỉ Triều nhận ra suy nghĩ của mình lúc này có phần cực đoan, nhưng cô cho rằng, chỉ là cô quá ghen tị với Kha Dục.

Hôm nay là ngày xuân phân, rất nhanh sẽ có một trận mưa dai dẳng.

Những cây ngân hạnh ở Thiên Dụ Sơn xanh tươi, mỗi khi gió thổi qua, lá cây rung lên như những cánh chim.

Trên sân bóng, Kha Dục thực hiện một cú ném ba điểm từ xa, động tác dứt khoát, những người chơi bóng cùng cậu reo hò vang dội.

Lâm Hỉ Triều nhớ lại cái nhìn mà cô đã chờ đợi mãi không đến hôm đó.

Giờ đây, điều đó đã trở thành một sự ngưỡng mộ.

Chương 100: Ngoại truyện 4

"Ê, Kha Dục, cậu không chơi nữa à?"

Trên sân bóng, quả bóng rổ nảy lên và từ từ lăn ra khỏi vạch ba điểm. Một nam sinh chạy đi nhặt, khi quay lại, cậu thấy Kha Dục đã nhặt áo khoác lên, khoác trên vai, vừa mở nắp chai uống nước vừa bước ra khỏi sân.

Kha Dục vẫy tay về phía sau rồi gõ nhẹ hai cái vào phía sau đầu. Đuôi tóc đen ướt mồ hôi, dính lại với nhau, cổ ướt đẫm, cổ áo hoodie dường như đang bốc hơi nóng.

Chai nước trống không được cậu ném vào thùng rác, phát ra tiếng "phịch". Cậu ngước mắt nhìn về phía con đường nhỏ bên cạnh con đường lớn phía trước.

Trong hàng cây ven đường, một bóng dáng quen thuộc đang rũ vai, hai tay đút trong túi, bước đi vô định.

Kha Dục chuyển áo khoác sang cánh tay, chuẩn bị bước về hướng đó.

Bên tai vang lên tiếng còi xe.

Chiếc xe nhà cậu đang chậm rãi dừng lại bên đường, cửa sổ phía sau hạ xuống, mẹ cậu, Thích Cẩn, người đã hơn một tháng chưa về nhà, vẫy tay với cậu.

"Lên xe đi." Ánh mắt của Thích Cẩn ra hiệu về phía ghế bên cạnh:

"Mẹ có chuyện muốn hỏi con."

Kha Dục nhìn người trước mặt đang dần rời xa, dừng bước, rồi ngồi vào ghế bên cạnh Thích Cẩn.

"Bắt đầu học kỳ mới thế nào? Học kỳ này ổn không?"

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh, cậu chống tay lên khung cửa sổ, trả lời qua loa trước câu hỏi thường lệ của mẹ mình: "Cũng ổn ạ."

Thích Cẩn nhìn qua cậu con trai mồ hôi nhễ nhại từ đầu đến chân, rút khăn giấy đưa cho cậu. Cậu nhận lấy, thản nhiên đặt lên trán mình, rồi ngả người vào ghế sau.

"Mẹ nghe nói con cho chú Triệu nghỉ phép nửa tháng có lương?"

Thích Cẩn nhìn chằm chằm vào người lái xe phía trước: "Tối qua mẹ liên lạc với chú ấy để đón mẹ ở sân bay, chú ấy thậm chí còn không ở Phù Thành."

Nghe vậy, Kha Dục nhìn vào gương chiếu hậu và bắt gặp ánh mắt ngượng ngùng của chú Triệu. Ánh mắt trốn tránh của chú ấy dường như chạm vào điểm yếu của Kha Dục, cậu mỉm cười, nhếch môi,

"Mẹ không ở nhà, bình thường cũng chẳng cần dùng đến xe làm gì."

"Thế con đi học thế nào?"

"Dạo này con thích đi xe buýt."

"Hai tuần rồi. Ngày nào cũng đi à?"

"Vâng."

Thích Cẩn nhìn cậu với ánh mắt đầy ẩn ý, nhưng nụ cười trên mặt Kha Dục vẫn không biến mất. Cậu nhướng mày, nói với mẹ bằng

giọng điệu pha chút đùa cợt: "Thật mà mẹ."

"Vậy mẹ sắp phải đi công tác một hai tháng nữa, con muốn tiếp tục đi xe buýt cho chú Triệu nghỉ phép, hay chúng ta nên thôi đừng lãng phí nguồn lực để sắp xếp thêm một người giúp việc nữa? Hãy để chú Triệu tìm kiếm cơ hội việc làm mới."

Lời nói này có chút cứng rắn, Kha Dục nhìn ra ngoài cửa sổ, nụ cười càng rộng.

Chuyện cho chú Triệu nghỉ phép mẹ cậu hoàn toàn không hay biết, nhưng hóa đơn bảo dưỡng với chi phí đi lại đều đã được chuyển đầy đủ cho mẹ cậu.

Bà vừa trở về Phù Thành, sau mười mấy giờ bay mệt mỏi không thể liên lạc với chú Triệu, phải đợi trợ lý đến đón. Kha Dục biết mẹ cậu có hơi giận.

Nhưng chú Triệu được thuê từ gia đình ông ngoại, đã làm việc nhiều năm, cả nhà luôn tôn trọng chú ấy. Công việc chính chỉ là đưa đón Kha Dục, không có việc gì khác.

Kha Dục biết rằng mẹ cậu không thể nổi giận với chú Triệu.

"Đừng dọa chú ấy, người ta đã lớn tuổi rồi."

Kha Dục cúi người về phía trước, vỗ nhẹ vào ghế của chú Triệu: "Yên tâm chú, tiền nghỉ phép con trả, tuần tới chú cứ nghỉ ngơi, khi nào con cần sẽ báo trước."

Chú Triệu nắm chặt găng tay trắng, bật cười bối rối, rõ ràng là đã nghe thấy tiếng thở dài của Thích Cẩn.

Không khí trong xe trở nên ngượng ngùng, người ngượng ngùng nhất là chú Triệu, vì công việc bị bỏ bê. Chú ấy vừa phải đối phó với Kha Dục, vừa phải quan tâm đến Thích Cẩn, muốn chen vào nhưng

không biết nói gì. May mắn là chú đã tìm thấy cơ hội chuyển chủ đề.

"Kìa, có phải Hỉ Triều không?"

Cả hai người ngồi ở hàng ghế sau cùng nhìn ra ngoài.

Chiếc xe đã đi gần một km, cảnh vật chậm rãi trôi qua.

Thiên Dụ Sơn yên tĩnh đến vậy, trên vỉa hè hầu như không có ai đi bộ, vì vậy bóng dáng cô độc của Lâm Hỉ Triều càng trở nên nổi bật.

Kha Dục ngước nhìn lên, thu tay từ đầu gối về, ngồi thẳng người dậy và gỡ bỏ miếng khăn giấy trên trán mình.

Thích Cẩn nhìn thấy phản ứng của cậu con trai, chậm rãi quay đầu lại.

Gió bên ngoài đang thổi, Lâm Hỉ Triều ngồi trên ghế bên đường, những sợi tóc bị gió thổi bay nhẹ trên mặt, rối bời che phủ xương mày, cô dường như không nhận ra điều đó, mắt cô chăm chú nhìn vào một điểm nào đó, không biết đang suy nghĩ gì.

Thích Cẩn lên tiếng gọi cô, cô bị sự xuất hiện đột ngột của họ làm giật mình, ngây người một lúc rồi mới phản ứng lại, hơi lúng túng đứng lên, ngập ngừng gọi "Dì Thích".

"Sao con lại ở ngoài này một mình?"

"...Con chỉ muốn ra ngoài dạo thôi."

Thích Cẩn nhìn cô lâu rồi nói: "Được rồi."

"Nhớ về nhà sớm nhé."

"Vâng, được ạ."

Cuộc trò chuyện kết thúc chỉ sau chưa đầy một phút.

Chiếc xe tiếp tục đi về phía trước, cửa sổ xe khép hờ làm bóng dáng Lâm Hỉ Triều mờ nhạt đi. Kha Dục quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trong xe lại chìm vào im lặng.

Cả Thích Cẩn và Kha Dục đều nhận ra.

Lâm Hỉ Triều vừa khóc xong, mắt cô vẫn còn ửng đỏ không bình thường.

"Cô giáo Giang đã gửi bảng điểm thi tháng của Hỉ Triều cho mẹ xem."

Thích Cẩn chậm rãi xoay chiếc nhẫn cưới trên ngón tay áp út của mình,

"Kết quả khá tệ."

Kha Dục không tỏ thái độ, cậu tựa khuỷu tay vào khung cửa sổ, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thực ra điểm các môn xã hội của cô ấy không tệ, nhưng những người khác cũng không kém, có điều cô ấy quá yếu về môn toán, chỉ một môn đã kéo xuống hơn 50 điểm, vừa đủ để đậu."

"Con đã xem qua rồi?"

Kha Dục nhẹ nhàng đáp: "Vâng."

"Con nghĩ con bé đã trải qua tháng đầu tiên ở THPT Số 1 thế nào?"

"Không tốt lắm."

Kha Dục xoa mặt bằng khuỷu tay, kể rõ tình hình của Lâm Hỉ Triều: "Sau một tháng, cô ấy vẫn còn bị tụt hậu, khả năng thích nghi với môi trường kém, ít nói, không chủ động, mỗi ngày đều cảm thấy bí

bách."

"Thế quan hệ của con bé với con thế nào?"

Kha Dục lắc đầu: "Hầu như không giao tiếp."

Thích Cẩn lại quay đầu, quan sát kỹ lưỡng Kha Dục.

Khi cậu đề xuất muốn con gái của dì giúp việc chuyển đến THPT Số 1, bà đã giao toàn bộ thủ tục chuyển trường cho Kha Dục xử lý.

Đó là thói quen giáo dục mà họ đã nuôi dưỡng từ khi cậu còn nhỏ, để cậu hiểu rằng không thể dễ dàng đưa ra yêu cầu hay đề xuất với bố mẹ.

Nếu muốn đưa ra yêu cầu, cậu phải tự mình xử lý toàn bộ quy trình, đưa ra kế hoạch khả thi và tham gia đầy đủ vào quá trình thực hiện để hiểu rằng mọi thứ đều không dễ dàng có được.

Nhưng xét cho cùng, Lâm Hỉ Triều cũng chỉ là một người xa lạ, sự can thiệp và quan tâm của Kha Dục có vẻ hơi nhiều.

Thích Cẩn quay lại, khoanh tay vuốt nhẹ đường may trên áo khoác của mình, rồi quyết định lên tiếng,

"Mẹ thường bận rộn nên không thể chăm sóc hết mọi việc, nhưng khi một cô gái đến sống trong nhà chúng ta, nhất là ở độ tuổi này, có rất nhiều việc cần chú ý, tuy rằng đã bắt đầu thì phải có trách nhiệm đến cùng, nhưng mà..."

"Vâng."

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh vào ga-ra.

Kha Dục ngắt lời mẹ một cách dứt khoát, cậu ngồi thẳng dậy, mặc lại áo khoác, khi đang xỏ tay áo, cậu chạm phải ánh mắt mẹ mình,

nhún vai và cuối cùng ngoan ngoãn nói: "Con biết rồi."

Họ bước ra khỏi xe và đi vào sân trước, chào mẹ Lâm đang chuẩn bị bữa tối, rồi cùng nhau bước lên lầu.

Khi vào thang máy, Thích Cẩn tiếp tục quan sát Kha Dục qua gương phản chiếu, bà đổi chủ đề:

"Con là con một trong nhà, không có em trai em gái, xung quanh đều là con trai, luôn để người khác phải nhường nhịn con."

"Bây giờ có Hỉ Triều sống cùng, cũng tốt, con có thể học cách tương tác với con gái." Thích Cẩn dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Coi như là chăm sóc em gái vậy."

Số tầng của thang máy nhấp nháy và dừng lại ở tầng hai.

Khi cửa thang máy mở ra với tiếng "ding", Kha Dục bật cười và nói:

"Con không coi cô ấy là em gái đâu."

...

Kha Dục vào phòng tắm tắm, rồi bước vào phòng thay đồ để thay đồ mới. Trong ngăn thứ hai của tủ quần áo, cậu lấy ngẫu nhiên một chiếc đồng hồ sau đó đeo vào tay, vừa cài dây vừa bước vào phòng ngủ.

Bên ngoài vang lên một tiếng sấm mùa xuân, âm thanh trầm đục.

Gió lớn thổi vào, làm góc rèm cửa bay lên và lật qua lật lại. Mùi hương hoa trong sân trộn lẫn với mùi bụi lướt vào phòng, cậu bước tới gần cửa sổ và đặt tay lên khung cửa.

Trước mắt cậu, ở ngoài sân trước, Lâm Hỉ Triều mới chậm rãi bước về nhà, khuôn mặt cô lộ vẻ mệt mỏi, ủ rũ, bước chậm rãi và đầy

chần chừ đẩy cánh cửa sắt bên dưới.

Kha Dục tựa vào khung cửa sổ nhìn cô.

Tư thế này trông quen thuộc, quay ngược thời gian lại khoảng hai năm, lần đầu tiên họ gặp nhau, Kha Dục cũng nhìn cô như vậy.

Lúc đó là giữa mùa hè, ánh nắng gay gắt, mưa rơi liên tục, cả ký ức cũng mang theo mùi ẩm mốc của đất.

Những hình ảnh này bị Kha Dục tách rời khỏi dòng thời gian, trở thành những nét phác thảo vẽ đi vẽ lại đến nỗi giấy bị rách, trở thành nguồn gốc lẫn bằng chứng cho những khát vọng thấp hèn của cậu.

Cậu thường quan sát cô với tư thế như một người đứng ngoài cuộc, cảm nhận, phân tích và quan sát Lâm Hỉ Triều, giống như quan sát một bông hoa khô cằn thiếu dưỡng chất bị kẹp giữa những trang sách dày.

Trong một thời điểm nào đó, hiện tại hay tương lai, cậu nhận ra rằng mình sẽ phải đối mặt với một sự lựa chọn nào đó - hoặc trở thành dưỡng chất để hồi sinh cô, hoặc trở thành nhiên liệu hủy hoại cả cô lẫn chính mình.

Dưới lầu, Lâm Hỉ Triều bước vào nhà, Kha Dục gõ nhẹ ngón tay lên khung cửa sổ và đóng cửa lại.

Chương 101: Ngoại truyện 4.2

Sáng thứ hai, trong buổi lễ chào cờ đầu tuần, học sinh tập trung trên sân trường.

Những người ở tầng hai và ba đổ dồn ra hành lang, Kha Dục với Tưởng Hoài đứng lại chờ cho đến khi hành lang vắng người mới đi xuống. Lúc này, cầu thang đã thông thoáng, họ vừa đi vừa tán gẫu, Kha Dục nhét tay vào túi quần, trả lời lơ đãng cho có lệ, cho đến khi bước đến chỗ rẽ, Tưởng Hoài khẽ hừ một tiếng.

Kha Dục ngước lên thì bắt gặp ánh mắt của Lâm Hỉ Triều.

Cậu dừng bước, nhưng ngay giây tiếp theo, Lâm Hỉ Triều đã cúi đầu, nhanh chóng bước đi, gần như dán chặt vào tường mà lướt qua hai người họ.

Kha Dục quay đầu nhìn theo bóng lưng cô, rồi nghe thấy Tưởng Hoài hừ nhẹ,

"Cô gái này thật thú vị, hành lang rộng thế mà cậu ấy còn nhường đường cho hai ta, chẳng lẽ trên người chúng ta có gì đó đặc biệt à?"

"Vả lại lần trước tôi giúp cô ấy xin nghỉ, cô ấy cũng chẳng có lời cảm ơn nào, cũng chẳng nói gì cả, thật là."

"Cậu còn nhớ cô ấy à?" Kha Dục nghiêng đầu nhìn Tưởng Hoài.

"Đúng vậy."

"Lần trước vì giúp cậu ấy xin nghỉ, tôi phải tìm văn phòng mới của cô Giang Xuân Hoa, thật là tốn công, vào cửa còn bị bà ấy mắng cho vài câu, phiền chết đi được."

Nghe đến đây, Kha Dục khẽ nhếch môi, như thể nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Vậy lần trước cậu giúp cô ấy xin nghỉ thế nào? Lúc đó cậu biết tên cô ấy à?"

Tưởng Hoài ngớ người, theo phản xạ đáp: "Thẻ tên của cậu ấy ghi rõ mà."

Sau đó, gần như không cần suy nghĩ, cậu ta báo luôn lớp và tên của Lâm Hỉ Triều,

"Lớp xã hội A5, tên là Lâm Hỉ Triều."

Kha Dục nghiêng đầu, nhướn mày nhẹ,

"Vậy vừa rồi cậu có nhìn thấy cô ấy đeo thẻ tên không?"

Tưởng Hoài càng đờ đẫn, cậu ta đưa tay sờ sau gáy, nghĩ ngợi: "Không để ý, chắc là đeo, vì chúng ta đều phải đeo mà?"

Cậu ta chỉ vào thẻ tên được cài nghiêng ngả trên đồng phục, rồi nhìn sang Kha Dục, nhưng ngực cậu ta lại trống trơn.

Tưởng Hoài chợt dừng tay lại, nhận ra điều gì đó.

"Vậy là cậu luôn nhớ tên cô ấy."

Kha Dục khẽ mỉm cười, lấy thẻ tên từ trong túi áo ra, bấm mở kim ghim, cậu cài lại thẻ tên lên ngực, cúi đầu chậm rãi nói,

"Dù không nhìn thấy thẻ tên, nhưng vẫn luôn nhớ tên cô ấy."

Tưởng Hoài đứng ngẩn ra.

Miệng cậu ta liên tục há rồi ngậm, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Kim ghim xuyên qua vải đồng phục rồi cài chặt lại, Kha Dục chỉnh sửa góc độ cẩn thận, rồi ngẩng lên, nở nụ cười có chút cợt nhả,

"Trí nhớ không tồi."

Nói xong câu đó, cậu nhét tay vào túi quần, từng bước từng bước im lặng bước xuống cầu thang.

"Không phải." Tưởng Hoài cuống lên, vội vã đuổi theo: "Ý cậu là gì?"

"Cậu nhớ tên cô ấy chỉ vì cậu đã giúp cô ấy xin nghỉ, tôi cũng nhớ rất rõ ngày hôm đó, không có ý gì khác."

"Tôi thậm chí còn nhớ rõ hôm đó cô Giang Xuân Hoa mặc màu gì, nhớ rõ bữa trưa hôm đó ăn gì."

Nhưng vấn đề là: "Tại sao cậu lại để ý đến điều đó?"

Kha Dục không trả lời.

Nhưng dường như đây chỉ là khởi đầu, chỉ trong hôm nay, cậu nhận ra sẽ có người liên tục nhắc đến Lâm Hỉ Triều trước mặt cậu.

Tòa nhà Tư Tưởng của trường tập trung những học sinh lớn tuổi, hút thuốc, bàn tán về những điều thô thiển tầm thường của các nam sinh.

Họ từ cửa sổ dõi theo mọi hành động của học sinh trên sân, thảo luận về một nam sinh đeo kính kỳ quặc, thảo luận về độ ngắn của chiếc váy của một nữ giáo viên, rồi lần lượt chấm điểm nhan sắc của những nữ sinh đi qua sân.

Họ xếp hạng từ một đến mười, những cô gái đẹp thường được chấm ở mức bảy điểm.

Ai đó cười phá lên, bảo điểm cao thế mà chỉ có bảy điểm.

"Con gái mà, đẹp cũng chỉ đến thế thôi."

Sau đó họ nhìn thấy Lâm Hỉ Triều, một mình đi ngang qua tầm mắt họ.

Lâm Hỉ Triều thu mình trong vỏ bọc của mình, khi đo lường thế giới, cô nghĩ mình không có gì đáng giá, nhưng những nam sinh đôi khi liếc nhìn cô vẫn để ánh mắt mình dừng lại trên người cô, giống như cách mà Tưởng Hoài vẫn nhớ đến cô, giống như cách mà Kha Dục đã chọn dõi theo cô từ lần đầu tiên nhìn thấy cô.

"Cô ấy cũng khá."

Một nam sinh nói: "Chỉ có điều hơi thấp, nhưng nếu nhìn kỹ khuôn mặt, đúng góc đó, ê ê ê, góc đó, khuôn mặt ấy trông khá thuần khiết."

"Cô ta là bạn cùng bàn của tôi." Giọng của Cẩu Phương Hứa đột ngột xuất hiện: "Vẫn còn ở lớp tôi đấy."

Nam sinh cười nhẹ: "Sao rồi, mặt mũi cũng ổn chứ."

"Cũng tàm tạm, nhưng cô ta rất giả tạo."

Cẩu Phương Hứa phóng đại: "Cô ta sống ở Thiên Dụ Sơn, nhưng lại giả vờ điền địa chỉ ở ngoài Vành đai bốn. Cô giáo Giang Xuân Hoa đã yêu cầu cô ta sửa lại trước mặt cả lớp, nhưng cô ta vẫn vờ vịt, cậu hiểu không, rất giả, rất làm màu."

"Làm màu thì tốt mà." Nam sinh chăm chú nhìn người: "Kiểu làm màu này đôi khi rất cuốn hút."

"Cậu bị khùng à?"

"Cậu chẳng hiểu gì cả."

Lúc này, Kha Dục đang đứng trên bậc thang cao hơn họ vài bậc, bị học trưởng của dàn nhạc giao hưởng mời nhiệt tình, mời cậu nhất định phải đến xem buổi biểu diễn nhàm chán.

Vì vậy, cậu lơ đễnh, và bị những từ ngữ quen thuộc bên dưới thu hút.

Thiên Dụ Sơn, Vành đai bốn, đổi địa chỉ.

Những từ này gợi lên trong đầu cậu một người khác.

Khi cậu quay lại, tập trung hoàn toàn vào chủ đề của họ, cậu chỉ nghe thấy—

"Tin tao đi, những cô gái như vậy lại dễ tán tỉnh nhất, bề ngoài thì trong sáng, nhưng bên trong lại thích được người khác chú ý, thiếu thốn tình cảm."

"Vậy cô ấy tên gì?"

"Lâm Hỉ Triều."

Chương 102: Ngoại truyện 4.3

"Lâm Hỉ Triều."

Sau buổi thi tháng, trong buổi tự học buổi tối đầu tiên, lớp học lại trở nên đông đúc và náo nhiệt, Cẩu Phương Hứa nhìn chằm chằm vào Lâm Hỉ Triều đang cúi đầu học thuộc bài suốt năm phút, rồi lấy điện thoại ra, mở giao diện thêm bạn bè trên QQ và đưa điện thoại cho cô,

"Cậu có số QQ không, cho tôi để tôi kéo cậu vào nhóm lớp."

Lâm Hỉ Triều không muốn nói chuyện với cậu ta nữa, cô chỉ muốn sớm thoát khỏi bạn cùng bàn này.

Vì vậy, cô không phản ứng gì, cũng không ngẩng đầu lên hay trả lời, chỉ tập trung vào việc học.

Cẩu Phương Hứa hừ một tiếng, đẩy điện thoại về phía cô: "Cậu không vào nhóm lớp sao? Không hòa đồng chút nào?"

Câu nói này khiến Lâm Hỉ Triều khựng lại, cô hít thở sâu, nhẹ nhàng trả lời: "Tôi sẽ nhờ người khác kéo tôi vào."

"Tôi là chủ nhóm, người khác kéo cậu vào cũng phải qua tôi duyệt, hiểu không?"

Lâm Hỉ Triều im lặng vài giây, cuối cùng cũng đọc số của mình.

"Được rồi, tôi đã thêm cậu rồi, hãy chấp nhận đi."

Cô đợi đến khi về nhà mới chấp nhận, khi kiểm tra lại, cô phát hiện Cẩu Phương Hứa đã kéo cô vào nhóm, nhưng trong mục xác nhận bạn bè lại xuất hiện một tin nhắn mới, từ một người lạ, nhãn là nam, phần xác nhận viết "Học trưởng."

Lâm Hỉ Triều không cần suy nghĩ gì, lập tức xóa tin nhắn đó.

Hôm sau, Cẩu Phương Hứa đến chất vấn cô: "Tối qua cậu không nhận được tin nhắn à?"

"Tin nhắn gì?"

Cẩu Phương Hứa cảm thấy nói chuyện với cô rất khó chịu, cậu ta bực bội nói: "Xác nhận bạn bè, không ai thêm cậu à?"

Lâm Hỉ Triều lắc đầu.

Vài phút sau, Cẩu Phương Hứa lại cúi đầu gõ gõ điện thoại, rồi bất ngờ lên tiếng: "Tôi lại thêm cậu rồi, cậu mau chấp nhận đi."

"Tôi không mang điện thoại."

"Cậu không mang điện thoại?!"

"Ừ."

Cẩu Phương Hứa trợn mắt, ném điện thoại vào hộc bàn: "Được rồi, mệt quá."

Lâm Hỉ Triều không phải kẻ ngốc, mấy ngày nay cô cảm nhận rõ ràng sự cố ý gây khó dễ của Cẩu Phương Hứa, nên càng tăng cường đề phòng cậu ta.

Cô từng gặp những nam sinh ác ý ở trường cũ, thành ra rất ghét loại người này, nhưng bản tính cô không thể hiện sự ghét bỏ của mình

lên mặt, cô không mạnh mẽ, không dứt khoát, nên luôn tạo cơ hội cho những kẻ có ý đồ xấu.

Vì vậy, tối đó sau giờ học, trên xe buýt, cô và Cẩu Phương Hứa đã gặp nhau.

Xe buýt buổi tối đông đúc hơn, toàn là học sinh THPT Số 1, học sinh các khối lớp nói chuyện rôm rả, xe buýt ồn ào.

Cô vẫn đứng ở hàng giữa, ép sát vào khu vực ghế ngồi, tay dựa vào cửa sổ để giữ thăng bằng.

Cẩu Phương Hứa đứng ngay bên cạnh cô, bằng một tư thế bao vây, cậu ta tóm lấy cô vào góc tường, tối nay cậu ta nói nhiều hơn bình thường,

"Thật trùng hợp, bạn cùng bàn nhỏ, chúng ta cùng đường à? Cậu cũng xuống ở khu Nguyệt Xuân chứ?"

Lâm Hỉ Triều chỉnh lại dây đeo ba lô, đáp qua loa rồi gật đầu.

"Đây là một người bạn của tôi." Cẩu Phương Hứa khẽ nhún vai, chỉ vào một nam sinh lạ mặt bên cạnh, mở lời ngay lập tức: "Cậu ta muốn làm quen với cậu, là học trưởng đấy."

Từ "Học trưởng" này khiến cô ngay lập tức liên tưởng đến tin nhắn xác nhận bạn bè kia. Cô ngước mắt nhìn, nam sinh trước mặt cao và gầy, gầy như một cành liễu, mái tóc ngắn xù lên trông như những cành cây khô héo trên đầu, khi cô nhìn xuống, gương mặt cậu ta nổi đầy mụn, mụn mọc dày đặc trên má, lan rộng đến tận quai hàm.

Lâm Hỉ Triều muốn rút tai nghe ra đeo lên, nhưng lần phát nhạc ngoài lần trước đã để lại bóng ma không nhỏ trong cô, hôm nay cô còn nói dối Cẩu Phương Hứa, nên cả ngày không thể lấy điện thoại ra khỏi túi.

Cô thở dài trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

"Ừ."

Sau một lời chào qua loa, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Cậu định làm quen với người ta như vậy sao?"

Sự lạnh lùng của Lâm Hỉ Triều khiến Cẩu Phương Hứa cảm thấy mất mặt, nhất là bạn của cậu ta còn đứng trước mặt, nhất là khi cậu ta đã đảm bảo với bạn mình rằng Lâm Hỉ Triều là một cô gái dễ dãi.

Ngay lập tức, nam sinh đó cười nhạo cậu ta, nhưng cũng không có ý tấn công, chỉ im lặng quan sát màn trình diễn.

Nhưng Cẩu Phương Hứa, một nam sinh có hoàn cảnh gia đình giàu có, lại khá kiêu ngạo, trong một không gian công cộng, khi đối diện với một cô gái cô đơn khiến cậu ta mất mặt, hành động quá đáng nhất mà cậu ta có thể làm chỉ là không ngừng chế giễu.

Cẩu Phương Hứa tiến lên, tay nắm chặt thanh vịn bên cạnh Lâm Hỉ Triều: "Không phải tôi nói cậu, nhưng cậu có thể đừng cứng nhắc như vậy không? Khi có người chủ động chào cậu, muốn làm quen với cậu, mà cậu lại phản ứng thế này à? Cậu tưởng mình là ai, sao cậu không thử nghĩ xem người khác nhìn cậu thế nào?"

"Trong lớp cậu không nói gì thì thôi, nhưng ở bên ngoài cũng thế à? Tôi thấy cậu ngày nào cũng cô đơn lẻ loi, thật sự coi việc lập dị như một nhãn hiệu riêng rồi phải không? Nhưng cậu có biết mọi người nghĩ gì về cậu không?"

"Ê, nói gì thì nói cũng phải tôn trọng con gái chứ."

Nam sinh bên cạnh vào vai người bảo vệ, lên tiếng ngăn cản Cẩu Phương Hứa: "Có thể đối xử với cô gái một cách tôn trọng hơn được không?"

Nhưng Cẩu Phương Hứa không nhượng bộ: "Mọi người nói cậu như một con ngốc! Chẳng ai nhớ đến cậu!"

Xe buýt đột ngột dừng lại, phanh gấp tại một ngã tư nào đó.

Tài xế phía trước chửi bới, lời lẽ tục tĩu, học sinh rối rít nhìn ra ngoài.

Còn Lâm Hỉ Triều, cô dựa đầu vào cửa kính xe buýt, im lặng nhìn thẳng vào Cẩu Phương Hứa.

"Thằng mặt ***... Mày có biết lái không..."

"Mày là thằng chó đẻ... tự dưng đang đi mày đổi làn..."

"Im mồm đi... Ông mày sẽ..."

Âm thanh ồn ào bên ngoài dường như là nơi trút giận của cô, nhưng bản thân cô vẫn giữ vẻ mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì, giấu tất cả cảm xúc của mình dưới khuôn mặt bình thản, bình tĩnh ngồi lại khẳng định những lời lẽ cay nghiệt của cậu ta.

Cẩu Phương Hứa cắn chặt quai hàm, nhìn cô như một kẻ điên, cuối cùng không nói nổi gì thêm, giận dữ quay đi, kéo dây ba lô đổi chỗ đứng.

Xe buýt khởi động lại.

Nam sinh bên cạnh cúi đầu lại gần cô, tỏ vẻ quan tâm hỏi han, đừng để ý những lời cậu ta nói, cậu ta vốn là vậy, rồi nhân cơ hội trò chuyện với cô.

Lâm Hỉ Triều lắc đầu, ngực phập phồng lên xuống có thể thấy rõ.

Còn ở hàng ghế cuối cùng của xe buýt, nhóm học sinh đã chen chúc chật kín lối đi, Kha Dục đang ngồi bên cạnh cửa sổ phía tay phải,

khoanh tay, đeo tai nghe không dây, miệng nhai kẹo cao su chậm rãi, dõi theo mọi thứ phía trước.

Trong tai nghe của cậu đang phát lại bài hát mà Lâm Hỉ Triều đã phát ngoài lần trước, đang ở chế độ lặp lại bài hát, phát đi phát lại nhiều lần.

Và cậu đang nhìn, nhìn xem Lâm Hỉ Triều duy trì ranh giới an toàn của mình như thế nào khi tiếp xúc với người lạ, ước tính khoảng cách hai bước chân, nếu vượt qua, cô sẽ lùi lại.

Cô tránh né bằng ngôn ngữ cơ thể, khum người, dùng cánh tay che chắn, khuỷu tay dựng lên, chắn giữa cô và người đối diện, có thể là nắm chặt dây đeo ba lô hoặc siết chặt gấu áo, tất cả đều để lộ sự bất an của cô.

Kha Dục đã từng đứng cạnh cô, cậu nhớ rõ tư thế Lâm Hỉ Triều đổi tay, lúc đó họ vai kề vai, khoảng cách rất gần nên cô chủ động lùi lại hai bước, và luôn là hai bước.

Ding dong—

Trong loa phát thanh, giọng nữ đều đều báo trạm: "Đã đến trạm đường Phong Hoa Tây, xin vui lòng xuống xe theo thứ tự, chú ý an toàn khi xuống xe."

Cửa xe mở ra, học sinh ùa ra khỏi cửa, Kha Dục rút giấy gói ra khỏi túi ném kẹo cao su vào, rồi nắm chặt trong tay.

Phía trước, Lâm Hỉ Triều bước nhanh ra khỏi nhóm nam sinh, nhanh chóng hòa vào đám đông, nam sinh quay lại tìm Cẩu Phương Hứa, cả hai trao đổi ánh mắt rồi cùng bước xuống.

Kha Dục đứng dậy, bước xuống xe.

Trạm dừng này không có nhiều người xuống, cậu vừa đi vừa nhìn ra

ngoài cửa sổ, Lâm Hỉ Triều đang bước về cổng Thiên Dụ Sơn, may mắn là không có ai theo sau.

Cậu quay lại, bước xuống xe, nhìn thấy Cẩu Phương Hứa và nam sinh kia ở trạm xe buýt.

Cẩu Phương Hứa cởi đồng phục, buộc quanh eo, phất tay từ chối điếu thuốc nam sinh kia đưa,

"Thôi đi, đừng kéo tao vào chuyện này nữa, mày cũng thấy rồi đấy, dù sao mày cũng có số của nó rồi, tự lo liệu đi."

Nam sinh cười: "Đúng là tao nên tự nghĩ cách, tao thấy nhỏ đó khá ghét mày, mày ở đó khéo lại làm hỏng chuyện."

"Cút mẹ mày đi, sao mày lại thích loại con gái như thế hay vậy?"

Cẩu Phương Hứa cau mày nhìn bạn mình, rồi đổi ý lấy điếu thuốc từ hộp thuốc lá của cậu ta, vừa định đưa lên miệng, đột nhiên bị một lực mạnh kẹp lấy cổ, ngay sau đó vai bị một người siết chặt—

"Chết tiệt?!"

Toàn bộ cơ thể cậu ta đột ngột bị ép thành một góc gập, tay gần như có thể chạm đất, cổ họng bị siết chặt bởi cánh tay của một người, lớp vải đồng phục trượt trên yết hầu của cậu ta, vừa ngột ngạt, vừa chặt vừa ngứa, mặt cậu ta đỏ bừng, thở hổn hển, ngửa đầu lên chửi bới,

"Đ** mẹ, clm ai vậy?!"

"...Kha Dục?"

Nam sinh đứng bên cạnh vẫn cầm hộp thuốc, trông thấy Kha Dục bằng một động tác thân thiện như đang đùa giỡn, siết chặt Cẩu Phương Hứa thành một chiếc ghế hình người 90 độ.

Cậu ta đứng sững sờ, hoàn toàn ngẩn người: "Mày, mày đang làm cái quái gì vậy?"

Kha Dục không để ý đến cậu ta, siết chặt cổ Cẩu Phương Hứa, kéo cậu ta về phía trước, vừa đi vừa ném miếng giấy vào thùng rác, rồi giơ cổ tay lên, chỉ vào hộp thuốc của nam sinh.

Nam sinh hít một hơi, run rẩy mở hộp thuốc, rồi vội vàng lấy bật lửa ra khỏi túi đưa cho cậu ta.

Kha Dục siết chặt cổ Cẩu Phương Hứa, buộc cậu ta ngẩng đầu, bóp chặt cằm dưới của cậu ta, ngón tay ấn sâu vào da, buộc cậu ta phải đối mặt với mình.

Kha Dục chăm chú nhìn vào mặt cậu ta, rồi rút hai điếu thuốc nhét vào miệng Cẩu Phương Hứa, bật lửa bấm liên tục, ngọn lửa lơ lửng dưới cằm cậu ta.

Cẩu Phương Hứa sợ đến chết, khuôn mặt cậu ta đã đỏ bừng, ngậm điếu thuốc lầm bầm: "Mày muốn gì?"

Một tiếng "phát" vang lên, ngọn lửa lóe lên dưới môi cậu ta hai lần, điếu thuốc được châm, Cẩu Phương Hứa bị làn khói cay nồng tràn ngập trong miệng làm cho buồn nôn, nhưng lại bị Kha Dục bóp chặt quai hàm, ép xuống cổ họng.

"Khụ khụ khụ khụ khụ khụ——"

"Kha Dục!"

Nam sinh đứng ngoài không thể chịu nổi, bước lên một bước: "Nó làm gì mày mà mày lại hành hạ nó như vậy?!"

Kha Dục hoàn toàn không quan tâm, cậu nhẹ nhàng vỗ vào mặt Cẩu Phương Hứa, hỏi: "Mày học lớp xã hội A5 à?"

Cẩu Phương Hứa vội vàng gật đầu.

"Mày sống ở khu này?"

Cẩu Phương Hứa hoảng sợ lắc đầu, hoảng loạn ho khan một hơi, cậu ta cào vào cổ họng, cố gắng chống cự nhưng lại bị Kha Dục kéo lại.

Lực bóp dưới cằm càng mạnh hơn, nhưng giọng Kha Dục vẫn bình tĩnh hỏi: "Trêu chọc con gái có vui không?"

Cẩu Phương Hứa mở to mắt, không tin nổi nhìn Kha Dục.

"Hỏi mày đấy."

Cậu ta giơ tay khác lên và bóp chặt mũi Cẩu Phương Hứa, bịt chặt lỗ thở duy nhất của cậu ta: "Có phải rất vui không?"

Cẩu Phương Hứa sắp ngạt thở, chân tay quờ quạng, hoảng sợ nhổ điếu thuốc trong miệng ra, cuối cùng cố gắng nói một câu,

"Không, không không, không vui chút nào!"

"Không trêu chọc nữa, không trêu chọc nữa, không trêu chọc nữa!"

Cảm giác bị trói buộc ngay lập tức biến mất, Cẩu Phương Hứa lảo đảo được nam sinh bên cạnh đỡ lấy.

Chương 103: Ngoại truyện 5

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong chưa đầy nửa phút, cho đến khi cánh cửa cổng sắt kêu lên một tiếng két, phá tan bầu không khí ấm áp ban đầu.

Mũi của Lâm Hỉ Triều vẫn còn thoang thoảng mùi hương từ người Kha Dục—mùi cam, mùi chanh, và chút mùi xà phòng từ bộ đồng phục.

Những mùi hương ấy mềm mại, mát mẻ, hòa quyện lại thành một hỗn hợp làm xáo trộn mọi suy nghĩ trong đầu cô, khiến chúng như bị đóng băng.

Giữa sự tê liệt ấy, âm thanh của chuỗi chìa khóa vang lên bên tai. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy Kha Dục đang đứng tựa vào cánh cổng, ngón tay cậu đang mân mê chiếc móc khóa của cô, dưới ánh đèn nhợt nhạt, cậu cúi xuống ngắm nghía một cách chăm chú.

Chiếc móc khóa mà Kha Dục đang cầm trên tay là hình một chú mèo cam có tạo hình khá kỳ quặc, thậm chí còn hơi xấu xí.

Lâm Hỉ Triều luôn có gu thẩm mỹ rất riêng, và lúc này, cô có cảm giác như nhật ký của mình vừa bị một người lạ đọc trộm, khiến cô ngượng ngùng không biết phải làm gì.

Cô gãi nhẹ cổ, không biết nên nói gì, cũng ngại không dám yêu cầu Kha Dục trả lại chìa khóa, chỉ có thể cúi xuống nhặt chiếc ba lô dưới đất, chậm rãi đeo lên vai.

Nhưng khi cô đã đeo ba lô lên rồi, Kha Dục vẫn giữ nguyên tư thế tựa cửa, tay cậu tiếp tục vân vê chiếc móc khóa hình mèo cam trong im lặng, lắc qua lắc lại từng vòng.

Cậu hơi ngẩng đầu lên, lưng cậu cong nhẹ, không nói một lời nào, toàn thân toát lên vẻ kiêu ngạo, như thể đang chờ cô lên tiếng trước.

Lâm Hỉ Triều nuốt một ngụm nước bọt, siết chặt dây đeo ba lô, ngước lên đối diện với ánh mắt của Kha Dục.

Ánh đèn lúc sáng lúc tối, chập chờn như ngọn nến, khiến cô bối rối không biết nên bắt đầu thế nào, trong khi ánh mắt của Kha Dục cứ như tia chớp, không rời khỏi cô.

Cuối cùng, Lâm Hỉ Triều đành mở lời một cách vụng về: "...Cảm ơn cậu, cậu có thể trả lại chìa khóa cho tôi không?"

"Cậu sợ tôi à?" Kha Dục đột nhiên hỏi, nửa khuôn mặt của cậu chìm trong bóng tối.

Tay Lâm Hỉ Triều khẽ run lên.

Kha Dục đã đứng thẳng dậy và bước về phía cô, cánh cổng sắt phát ra một tiếng két khi cậu đẩy nhẹ, theo từng bước chân của cậu mà khép lại.

"Sợ tôi vì điều gì?" Kha Dục hỏi tiếp.

Nếu là một chàng trai bình thường, có lẽ vào lúc này, cậu ta sẽ khuyên cô rằng khi gặp Cody thì đừng chạy, càng chạy nó càng đuổi, hoặc sẽ bảo cô cách đối phó với những người như Cẩu Phương Hứa, đưa ra lời khuyên và tạo ấn tượng tốt.

Nhưng Kha Dục lại không làm như vậy. Cách cậu ta tiến lại gần cô lúc này có thể chẳng khác gì những kẻ côn đồ, trong ánh mắt là sự

thăm dò, khác xa với vẻ lạnh lùng khi cậu ta đối mặt với Cẩu Phương Hứa trước đó.

"Không... phải..." Lâm Hỉ Triều có chút ngạc nhiên trước câu hỏi đột ngột của Kha Dục, không hiểu tại sao cậu lại hỏi như vậy. Cô cho rằng Kha Dục cũng hiểu lầm mình, giống như những người trong lớp nghĩ rằng sự dè dặt của cô đồng nghĩa với việc cô khó gần gũi.

Cô vội vàng giải thích: "Tôi chỉ là..."

Đúng lúc này, một ánh sáng xuất hiện từ phía sau. Mẹ cô đã mở cửa bước ra ngoài, dõi theo những âm thanh từ sân.

"Hỉ Triều? Con ở ngoài đó à?"

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên nhưng tầm nhìn bị Kha Dục che khuất. Cậu không mảy may quan tâm, vẫn tiếp tục hỏi: "Chỉ là gì?"

Bước chân của mẹ cô càng lúc càng gần, khiến Lâm Hỉ Triều cảm thấy hoảng loạn và muốn tạo khoảng cách với Kha Dục, nhưng cậu vẫn đứng yên, thần thái điềm tĩnh như đang chờ đợi câu trả lời của cô.

"Chỉ là..."

Cánh cửa cổng kêu lên một tiếng "két" khi được mở ra.

Cùng lúc đó, chuỗi chìa khóa "leng keng" vang lên khi được đặt trở lại vào tay cô, Kha Dục quay người lại, bước về phía mẹ cô và gọi trước: "Chào cô ạ."

"Ồ, Kha Dục cũng về rồi à?" Mẹ cô ngạc nhiên hỏi.

Những họa tiết kim loại hằn vào lòng bàn tay Lâm Hỉ Triều, vẫn còn chút hơi ấm từ tay Kha Dục.

Cô chưa kịp điều chỉnh nhịp tim, Kha Dục đã đi về phía trước như không có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt cậu lại trở về vẻ lạnh lùng thường thấy, nhưng vẫn nở một nụ cười lịch sự khi đáp lại mẹ cô: "Vâng ạ, hình như đèn ở ngoài này có vấn đề, nó cứ nhấp nháy, không biết là do bóng đèn hay dây điện tiếp xúc không tốt."

"Ôi dào, để mai cô gọi người của ban quản lý đến kiểm tra xem sao." Mẹ cô nói rồi quay sang hỏi thêm: "Con ăn khuya không? Cô nấu một ít cháo gà với hạt dẻ."

"Dạ, con ăn một chút ạ." Kha Dục mỉm cười đáp.

Hai người nói cười vui vẻ bước vào trong, mẹ cô nhìn qua Lâm Hỉ Triều rồi ra hiệu cho cô theo sau.

Lâm Hỉ Triều bỏ chiếc chìa khóa vào túi, nhìn Kha Dục với ánh mắt như lần đầu gặp lại.

Đột nhiên, cô cảm thấy mình thật nực cười, giống như bị trêu đùa. Cảm giác này chẳng khác gì khi đối mặt với Cẩu Phương Hứa, nhưng rõ ràng Cẩu Phương Hứa không thể so sánh với Kha Dục.

Cô lắc đầu, tự nhủ có lẽ mình quá nhạy cảm, cũng cho rằng những lo lắng của mình là do bị quá nhiều điều khiến cô căng thẳng trong đêm nay.

Nhưng khi bước vào nhà, mọi thứ dường như trở lại như cũ. Lâm Hỉ Triều nghĩ nếu Kha Dục hỏi lại cô về điều gì đó, cô sẽ cố gắng giải thích, nhưng cậu lại hành xử như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn không nhìn cô lấy một lần.

Thật lạ lùng.

Lâm Hỉ Triều không hiểu nổi, cô đi về phòng, ngồi thẫn thờ trước bàn học, rồi gỡ chiếc móc khóa hình mèo cam ra khỏi chìa khóa.

Sáng hôm sau khi đến lớp, trong lúc còn đang lo lắng không biết phải đối diện với Cẩu Phương Hứa như thế nào, cô được giáo viên chủ nhiệm thông báo đổi chỗ ngồi, Cẩu Phương Hứa sẽ không đến lớp trong tuần tới.

Lâm Hỉ Triều vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy may mắn, còn chưa kịp hỏi nguyên do thì đã bị thầy giục chuyển bàn.

Vị trí mới của cô là ở hàng ghế đầu gần cửa sổ, cùng bàn với cô là một bạn nữ rất nhiệt tình giúp cô chuyển sách vở, tự giới thiệu: "Chào cậu, tớ là Từ Viện Viện."

Nếu coi khoảng thời gian Lâm Hỉ Triều học tại trường THPT Số 1 là một ao nước đục ngầu, thì Từ Viện Viện chính là người đầu tiên mở cửa, cho dòng nước trong lành chảy vào.

Từ Viện Viện là một cô gái nói nhiều, hầu như không ngừng miệng, có thể trò chuyện với bất cứ ai ngồi xung quanh, trong ngăn bàn của cô lúc nào cũng đầy ắp đồ ăn vặt, giờ ra chơi là phát cho cả lớp.

Nhưng mỗi khi Lâm Hỉ Triều cố gắng học bài hoặc làm bài tập trong giờ ra chơi, Từ Viện Viện luôn nhét một gói đồ ăn vào khuỷu tay cô, nhẹ nhàng nói: "Tớ để dành cho cậu đấy. Đây là vị cậu thích mà, phải không?"

Lâm Hỉ Triều rất trân trọng sự tốt bụng mà Từ Viện Viện dành cho mình, cô biết đó là cơ hội để cô hòa nhập với mọi người, và cô đã dốc hết lòng để đáp lại sự chân thành ấy.

Dù có phải hy sinh thời gian học tập để đi cùng Từ Viện Viện, trò chuyện, hoặc thậm chí là giả vờ quan tâm đến những chuyện phiếm trong trường, Lâm Hỉ Triều cũng sẵn lòng.

Cô đã lường trước được sự căng thẳng và nỗ lực trong giao tiếp của mình, nhưng cô biết rằng việc có một người bạn như Từ Viện Viện là điều cần thiết để cô không cảm thấy lạc lõng.

"Cậu thấy không, ai cũng nói cậu xinh lắm đấy. Tớ luôn quay đầu lại nhìn cậu trong giờ học, nhất là khi ánh nắng chiếu vào mặt cậu. Da cậu trắng như phát sáng ấy!" Từ Viện Viện trêu chọc.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy như được trở lại thời gian mà cô chưa bao giờ phải đối mặt với sự cô đơn. Nhưng cô biết rõ rằng, để không bị bỏ lại phía sau, cô phải nỗ lực gấp đôi. Cô thực sự không muốn bị bỏ rơi.

Một buổi sáng thứ Năm, khi đang dọn vệ sinh theo lịch phân công, âm thanh từ cây đàn dương cầm phát ra từ tầng trên. Từ Viện Viện tò mò ngước lên nhìn và nói: "Ai đánh đàn hay thế nhỉ?"

Lâm Hỉ Triều cũng dừng tay, lắng nghe một chút rồi đáp: "Chắc là một bản của ban nhạc post-rock nào đó."

"Thật á?" Từ Viện Viện tỏ vẻ hứng thú: "Tớ phải xem là ai mới được."

Cô ngẩng đầu lên nhìn, nhưng người chơi đàn đã rời đi.

Trong lúc ấy, một bạn nam cùng lớp đang đẩy thùng rác, cất tiếng gọi: "Ai giúp tớ đổ rác với!"

Từ Viện Viện phớt lờ, bảo với Lâm Hỉ Triều: "Thùng rác bẩn lắm, để tớ né tránh."

Lâm Hỉ Triều nhìn xung quanh, thấy không ai giúp đỡ, cô bèn nhún vai, buông chổi rồi đi đến chỗ bạn nam đó, nói: "...Tớ sẽ giúp cậu."

Cậu bạn quay lại, ngạc nhiên nhìn cô. Đây là lần đầu tiên cậu thấy cô gái mới chuyển đến này chủ động giúp đỡ, dù hai người chưa từng nói chuyện với nhau trước đó.

Cậu ấy nở một nụ cười rồi vỗ vai cô một cái: "Cảm ơn nhé, thật tốt

khi có người mới như cậu!"

Cậu ấy vừa nói vừa đẩy thùng rác về phía trước, dừng lại một chút rồi nói: "Tớ cảm thấy cậu nên làm lớp phó phụ trách vệ sinh, cậu làm sạch rất chăm chỉ, như mẹ tớ dọn bếp vậy."

Lâm Hỉ Triều bối rối, nhưng trước khi kịp trả lời, Từ Viện Viện đã chen vào: "Thôi đi, làm lớp phó vệ sinh chẳng có gì hay ho cả, công việc chỉ là lo thùng rác với dọn dẹp. Chẳng ai thích làm đâu."

Lâm Hỉ Triều nghe xong thì trầm tư: "Bây giờ không có ai làm lớp phó vệ sinh à?"

"Có, nhưng chẳng ai làm đúng công việc cả, chỉ làm cho có thôii." Bạn nam trả lời.

"Thế có thể thay đổi lớp phó giữa chừng không?" Cô hỏi tiếp.

"Có thể mà, chỉ cần báo với thầy chủ nhiệm là được." Cậu bạn đáp.

Lâm Hỉ Triều siết chặt tay nắm thùng rác, định hỏi thêm điều gì đó nhưng chưa kịp nói thì đã đến nơi.

Bạn nam đẩy thùng rác vào trạm, trong khi Lâm Hỉ Triều đứng bên ngoài, chìm vào suy nghĩ.

Bỗng nhiên, Từ Viện Viện đứng cạnh cô hạ giọng hỏi: "Này, cậu có nghĩ đến chuyện yêu đương ở cấp ba không?"

Lâm Hỉ Triều ngạc nhiên, khẽ lắc đầu. Nhưng trước ánh mắt tò mò của Từ Viên Viên, cô hỏi lại: "Cậu thì sao? Cậu nghĩ sao?"

Từ Viện Viện cười rạng rỡ: "Có chứ! Nếu gặp được một anh chàng đẹp trai theo đuổi tớ, tớ sẽ thử một lần."

"Còn cậu thì sao? Chắc ở trường cũ, cậu cũng có nhiều người theo

đuổi nhỉ?" Từ Viện Viện hỏi thêm.

Lâm Hỉ Triều cầm nhánh cây trên tay, lặng lẽ trả lời: "Cũng tùy người thôi. Những người tớ từng gặp đều không ra gì."

"Tớ cũng không phải người dễ gần, nếu có ai đó tốt với tớ, họ sẽ cảm thấy tớ chẳng thú vị gì đâu." Cô nói tiếp.

Từ Viện Viện ngạc nhiên, không ngờ Lâm Hỉ Triều lại tự hạ thấp mình như vậy. Cô ấy lập tức phản bác: "Ai nói cậu không tốt? Cậu rất ngoan mà!"

Lâm Hỉ Triều siết chặt nhánh cây, ngước lên nhìn Từ Viện Viện, ánh mắt đầy do dự, như muốn nói điều gì đó.

Cô rất muốn chia sẻ rằng, từ nhỏ đến lớn, cô luôn được khen là ngoan, nhưng sự ngoan ngoãn đó có thể ám chỉ rằng cô không có điều gì nổi bật hơn.

Ngoại hình dễ nhìn, tính cách dễ chịu, nhẫn nhịn và ngoan ngoãn—mọi người đều thích những cô gái như vậy.

Nhưng cũng chính vì vậy mà họ dễ bị lãng quên.

Cô muốn nói rằng, trong mọi mối quan hệ, cô thường là người bị lãng quên. Dù là bạn bè hay gia đình, cô luôn là người đứng sau.

Nhưng khi định nói ra, cô lại đổi ý, chỉ mỉm cười cảm ơn Từ Viên Viên một cách chân thành: "Cảm ơn cậu, Viện Viện."

Từ Viện Viện nhẹ nhõm, cười tươi: "Không có gì đâu!" Rồi chuyển sang chuyện khác.

Đúng lúc đó, bạn nam kia bước ra và vẫy tay: "Đi mua đồ uống không? Tớ mời!"

Không khí vui vẻ trôi qua, không ai còn để ý đến chuyện vừa rồi nữa.

Có những lúc, Lâm Hỉ Triều muốn bày tỏ lòng mình, nhưng lại không tìm được cơ hội.

—

Kha Dục gặp lại Lâm Hỉ Triều trong một tình huống bất ngờ.

Cậu vừa rời buổi tập của đội hợp tấu và đang trên đường đến căng tin, ngồi đợi Trương Hoài đến. Khi ánh nắng xiên qua cửa sổ, chiếu sáng từng ngăn kệ hàng, cậu nhìn thấy Lâm Hỉ Triều đang chăm chú so sánh giá của các loại nước dừa. Cô chọn lấy loại rẻ nhất sau đó đứng chờ bạn mình.

Một bạn nam khác đến gần cô và hỏi: "Chọn xong rồi à?"

"Ừ." cô trả lời.

"Đưa tớ đi, tớ trả tiền luôn cho." Bạn nam nói.

"Viện Viện còn chưa xong," Lâm Hỉ Triều đáp.

Cả hai đứng chờ, bạn nam đó đưa tay qua vai cô, cầm lấy một lon nước rồi bắt chước tư thế của người mẫu trên bao bì, cố gắng làm cô cười.

Lâm Hỉ Triều chăm chú nhìn, mím môi rồi lắc đầu: "Không giống."

"Vậy thế này thì sao?" Bạn nam làm động tác hài hước, cả hai đều cười lớn.

Lâm Hỉ Triều cười tươi, đôi má lúm hiện rõ, đôi mắt sáng lên đầy sinh động, khuôn mặt tràn ngập niềm vui khi nhận được sự quan tâm từ người khác. Khi cô nhìn ai đó như vậy, người đối diện sẽ có

cảm giác như cả thế giới của cô chỉ có mỗi mình họ.

Kha Dục cảm thấy ghen tị.

Cậu nuốt nước bọt, tựa đầu vào tay, mím môi lại.

Không hiểu sao, cảm giác tức giận, phiền muộn và khó chịu lại dâng trào trong lòng cậu.

Cảm xúc này còn mạnh mẽ hơn cả khi nghe người khác bàn tán về Lâm Hỉ Triều hay nhìn thấy cô bị quấy rối. Nếu trước đây cậu có thể dễ dàng xả giận bằng bạo lực, thì giờ đây cậu lại rơi vào một mớ bòng bong phức tạp, không biết phải làm sao.

Cậu chưa bao giờ để ý đến việc Lâm Hỉ Triều nghĩ gì về mình, cậu hỏi cô có sợ không chỉ để tìm cớ nói chuyện.

Trong tiềm thức, cậu thậm chí hy vọng cô ghét tất cả mọi người.

Thật kỳ lạ.

Cậu còn chưa kịp xác nhận tình cảm của mình thì đã nhận ra lòng mình thấp hèn đến mức nào.

Kha Dục nhìn chằm chằm vào mặt của Trương Kỳ Thạc, cho đến khi hai người họ rời khỏi cửa hàng.

—

Ngày Kha Dục đi nghe buổi biểu diễn của đội hợp tấu là vào thứ Bảy. Hầu hết các thành viên trong gia đình cậu đều bận rộn. Thích Cẩn tiếp tục đi công tác, mẹ cậu cần đến một bất động sản khác của gia đình để giải quyết công việc.

Sáng hôm đó, khi Lâm Hỉ Triều thức dậy, ngôi nhà rộng lớn chỉ còn lại một mình cô.

Trên ghế bày sẵn một bộ quần áo mới tinh, bên cạnh là một tấm thiệp với nét chữ của mẹ cô: [Xin lỗi Hỉ Triều, mấy hôm nay mẹ thật sự không thể về được...].

Lâm Hỉ Triều cúi đầu, không đọc tiếp.

Cô thản nhiên đặt tấm thiệp sang một bên, thu xếp sách vở rồi đi đến thư viện.

Gần tối, khi cô trở về nhà, ngôi nhà vẫn trống rỗng. Bữa tối chỉ có vài lát bánh mì, cô ăn qua loa rồi lại tiếp tục ngồi học bài. Cuối cùng, cô mệt mỏi đến nỗi ngủ quên trên bàn.

Lâm Hỉ Triều bị đói mà tỉnh dậy.

Khi mở mắt, xung quanh cô là bóng tối dày đặc, ngoài vườn cũng không nhìn thấy gì rõ ràng, chỉ có ánh sáng xanh xám nhạt nhòa mờ ảo.

Cô bật điện thoại lên xem giờ, đã là 11 giờ 30 đêm.

Một cảm giác buồn bã trào dâng, cô thở dài nặng nề.

Cô cố gắng bật đèn phòng, nhưng chỉ nghe thấy những tiếng "tạch tạch" liên tục.

"?"

"Cúp điện rồi?"

Tạch tạch tạch

"Thật sự là mất điện rồi!"

"Phiền thật đấy."

Lâm Hỉ Triều đập đầu xuống bàn, thất vọng. Cô không ngờ một ngôi nhà tốt như thế này lại có thể bị mất điện.

Lúc này, từ phía tiền sảnh có tiếng động, như thể có người vừa về đến nhà. Lâm Hỉ Triều cảm thấy vui mừng, cầm điện thoại làm đèn pin, chạy ra xem thử, nhưng khi bước vào hành lang thì chợt khựng lại.

Nụ cười trên mặt cô dần tắt.

Trước mặt cô là Kha Dục, cậu ngẩng đầu lên từ chiếc điện thoại, ánh sáng xanh lờ mờ chiếu lên khuôn mặt cậu. Cậu trông có vẻ mệt mỏi, tóc mái rủ xuống che khuất phần lông mày, đôi mắt lờ đờ nhìn cô, từ từ ngáp dài.

"Tại sao không bật đèn?" Kha Dục hỏi.

Khi hỏi câu này, tay cậu đã đưa lên công tắc, nhưng không thấy ánh sáng. "Mất điện à?"

"Ừ," Lâm Hỉ Triều gãi tay, giải thích: "Không biết từ khi nào."

Có vẻ như toàn bộ khu vực này đều mất điện, chỉ còn ánh sáng yếu ớt từ đèn khẩn cấp ở sân sau.

Kha Dục vừa nhấn điện thoại gọi điện, vừa bước về phía ghế sofa, cậu đặt chiếc túi xách trên bàn trà.

Lâm Hỉ Triều cảm thấy không thoải mái khi phải ở cùng với Kha Dục trong căn nhà này, cô định quay lại phòng thì bị cậu gọi lại:

"Cậu ăn gì chưa?"

Trong khoảng cách khá xa giữa hai người, bụng của Lâm Hỉ Triều bỗng phát ra tiếng kêu. Cô nuốt nước bọt, xấu hổ nói dối: "Ừ, tôi ăn

rồi."

"Tôi chưa ăn." Kha Dục nói. "Trong bếp có gì không?"

Cậu đứng dậy, tiến đến bếp với ánh sáng từ chiếc điện thoại, Lâm Hỉ Triều lo lắng cậu sẽ va phải hoặc ngã, đành theo sau cậu, loay hoay chiếu đèn cho cậu.

Kha Dục cúi xuống mở tủ lạnh, lấy ra một gói mì tươi, quay lại nhìn cô: "Tôi nấu luôn cho cậu một tô nhé?"

"Không cần đâu, tôi..." Cô chưa kịp dứt lời, Kha Dục đã đặt hai cái bát lên bàn, bắt đầu đun nước và luộc mì, không quên dặn dò: "Lấy cho tôi hai quả trứng từ tủ lạnh."

Lâm Hỉ Triều hơi lo lắng không biết Kha Dục có biết nấu không, dù cậu luôn tỏ ra kén chọn hay không thích bếp núc. Nhưng khi cô nhìn thấy cậu thao tác thành thạo, cô mới yên tâm được phần nào. Tuy nhiên, giây tiếp theo, trứng mà cô đưa cho cậu đã rơi xuống bát, vỡ toang.

Lâm Hỉ Triều: "..."

"Để tôi làm cho." Cô nói, tay cậu lập tức buông ra, nhường chỗ cho cô.

Hai chiếc điện thoại vẫn phát sáng, lộn ngược lại trên bàn.

Ánh sáng mờ ảo chiếu sáng trần nhà, nhưng không đủ để nhìn rõ khuôn mặt người đối diện.

Lúc này, chỉ còn lại tiếng nước sôi và dầu ăn, Kha Dục chiên rau, còn Lâm Hỉ Triều chiên trứng.

Hai người chỉ cách nhau một cánh tay, mỗi người đều mang trong lòng một tâm sự riêng, im lặng mà phối hợp. Cả hai gần như cùng

lúc tắt bếp.

Món mì trứng rau xanh nóng hổi cuối cùng cũng được dọn ra. Kha Dục đi ra ngoài, mang vào túi xách mà cậu mới xách về, rồi ngồi xuống đối diện Lâm Hỉ Triều.

Không khí trở nên gượng gạo hơn khi cả hai đều đã ngồi xuống, và hầu như không tìm được chủ đề chung để nói.

Lâm Hỉ Triều cắm cúi ăn mì, hương vị thơm ngon hơn cô tưởng tượng, hoặc có thể vì khi đói thì món gì cũng ngon.

Bỗng nhiên, ánh sáng từ điện thoại của Kha Dục bị tắt.

Căn bếp lập tức chìm trong bóng tối một nửa, Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên, thẫn thờ nhìn cậu tắt nốt điện thoại của mình.

Xung quanh tối đen, chỉ còn ánh sáng lờ mờ từ đèn khẩn cấp chiếu vào từ xa, Kha Dục ngồi dựa lưng vào ghế, tay cầm một cây nến đang cháy. Đôi mắt cậu lấp lánh dưới ánh sáng của ngọn nến.

"Chơi một trò chơi nhé?" Cậu đề nghị.

"...Gì cơ?"

"Cậu đoán xem khi nào điện sẽ có lại?"

"..." Lâm Hỉ Triều không nhìn rõ khuôn mặt Kha Dục, cô cảm thấy bối rối và căng thẳng, tay cầm đũa càng siết chặt hơn, lưng cô cũng cứng đờ.

Cô lắc đầu một cách lúng túng, quên mất rằng Kha Dục không thể nhìn thấy.

"Đoán đại đi."

Tiếng túi giấy sột soạt vang lên, có lẽ kéo dài khoảng nửa phút, Kha Dục đang mở một cái gì đó, vỏ nhựa cọ vào nhau kêu lách tách, kèm theo tiếng xé nhẹ nhàng.

Lâm Hỉ Triều đoán rằng cậu ta lại đang bày trò gì đó, liền buột miệng nói: "Sáng mai chắc sẽ có điện."

"Muộn thế à? Nếu sáng mai mà có điện, thì chắc mẹ tôi sẽ kiện ban quản lý mất."

Kha Dục nói đùa với giọng điệu lơ đễnh, kèm theo một chút chế giễu nhẹ nhàng.

Lâm Hỉ Triều không quen với lối nói đùa của cậu, cô cảm thấy mình hoàn toàn bị cuốn vào tần số của cậu, buộc phải theo dõi sự việc theo cách mà cậu dẫn dắt, nên lẩm bẩm hỏi: "Vậy cậu nghĩ sao?"

"Tôi đoán là 12 giờ 2 phút."

Lâm Hỉ Triều còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng bật lửa "tách" một cái, và rồi một ngọn lửa màu cam bùng lên, chiếu sáng căn phòng.

"Bởi vì..."

Đôi mắt của Lâm Hỉ Triều mở to, trong ánh sáng mờ ảo, Kha Dục ngồi dựa lưng vào ghế, tay một tay cậu đút vào túi, một tay khác cầm một cây nến nhỏ, ngọn lửa bập bùng trước mặt cậu.

Ngọn nến được đặt trên chiếc bánh kem nhỏ bốn tấc, trên đó có vài quả nho xanh.

"Bởi vì mẹ tôi nói rằng phải dành thời gian để cậu có thể thổi nến và ước."

Cậu dùng ngón tay đẩy chiếc bánh về phía cô thêm một chút, cằm

khẽ nhướng lên, miệng mỉm cười nhẹ: "Sinh nhật vui vẻ. Mau ước đi."

Ngọn nến nhấp nháy trong không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng chuông đồng hồ vang lên.

Lâm Hỉ Triều không dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Cô bỗng nhận ra rằng món mì mà cô đang ăn có lẽ là một bát mì trường thọ dành cho sinh nhật của mình, tuy nhiên Kha Dục chỉ nhìn cô với ánh mắt bình thản, đôi mắt tinh tế của cậu sáng lên dưới ánh nến.

Xung quanh thật yên tĩnh.

Cô ngửi thấy mùi sáp nến đang tan chảy trong không khí.

Lâm Hỉ Triều không thể diễn tả được cảm giác của mình lúc này, cô nhớ lại hai tháng trước, khi xuân vừa về, trời vẫn còn lạnh, lúc đó, khi cô đi ngang qua Kha Dục với khoảng cách cực gần, cô đã thoáng tưởng tượng về một mùa hè của Kha Dục.

Và giờ đây, mùa hè đó sắp đến rồi.

–

Kha Dục ngồi thẳng người, tay phải của cậu vẫn đang cầm chiếc bật lửa xoay tròn trong tay.

Còn tay trái cậu đang đút vào túi áo, nhẹ nhàng lướt qua phần bụng.

Ở đó, hình xăm mới của cậu vẫn còn được băng bó bằng băng dán với màng bọc thực phẩm, mực xăm đậm đặc trào ra, dưới lớp da dày đặc và nhầy nhụa, là hình một cây đuốc đang cháy rực.

Cậu châm lại ngọn nến, ngọn lửa mờ ảo bập bùng, bật lửa phản chiếu ánh sáng vào những đường nét trong lòng bàn tay cậu, cũng như soi sáng con đường u ám trong lòng cậu.

Chương 104: Ngoại truyện 6

Kha Dục có một vết sẹo trên bụng do bị mèo cào.

Khi cậu khoảng năm, sáu tuổi, trong một lần bắt cá cảnh ở hồ trong khu vườn, cậu bị một con mèo hoang tấn công.

Máu chảy không ngừng, Kha Dục đau đớn khóc toáng lên, và sự việc đó trở thành đề tài trêu chọc của lũ trẻ trong khu phố, kéo dài đến tận những năm thiếu niên khi cậu đã đủ lớn để đáp trả bằng nắm đấm và những trò nghịch ngợm.

Từ đó, Kha Dục ghét cay ghét đắng mọi loài động vật có lông, có móng vuốt và lúc nào cũng nhảy nhót khắp nơi.

Vết sẹo trên bụng cậu trở thành dấu tích của một trận chiến mà cậu sẽ không bao giờ quên.

Tuy nhiên, theo thời gian, vết sẹo dần mờ nhạt, đến mức Kha Dục hầu như không còn nhớ đến nó, như thể nơi đó chỉ là một phần da thịt lành lặn, không bao giờ gây đau nhức hay ngứa ngáy.

Cho đến năm mười bốn tuổi, khi bắt đầu có những tưởng tượng về tình dục, cậu hình dung đôi chân của một cô gái cọ xát vào eo bụng mình. Lúc cậu dùng ngón tay mô phỏng lại cảm giác ấy, bất chợt nhớ ra: "À, chỗ này của mình có một vết sẹo mà."

Nhưng nhận thức ấy chỉ thoáng qua, như một sự xao lãng nhỏ khi cơn dục vọng đến.

Khi thủ dâm, mọi chú ý của cậu chỉ tập trung vào cảm giác khoái lạc mãnh liệt từ sự chuyển động của dương v*t.

Trong đầu cậu là những hình ảnh trắng xóa và đỏ rực, sống động trong hành động, tư thế, nhưng khuôn mặt của nhân vật lại vô cùng mờ ảo.

Kha Dục từng xem bộ phim Ngày nắng đẹp, trong đó nhân vật chính bị ám ảnh bởi một bức ảnh cũ trong căn phòng trống, lời dẫn chuyện rằng: "Tôi lang thang quanh ngôi nhà này suốt ngày, như một con mèo trên mái tôn nóng, bồn chồn chờ đợi người trong bức tranh xuất hiện."

Câu thoại ấy như một tiếng vọng từ sâu trong linh hồn Kha Dục.

Nhưng khi cậu tưởng tượng về cảnh đó, điều hiện lên trong đầu không phải là nỗi nhớ nhung mà là mùi tanh của bùn đất, những dây leo héo úa trong sân vườn toát lên mùi hôi thối mục nát.

Trong tưởng tượng của cậu, một người con gái bước ra từ mùa mưa ẩm ướt, chiếc ô che kín cô, nhưng lại khiến cơ thể cậu phản ứng từng chút một.

Kha Dục rõ ràng không phải đang chờ đợi, mà đang tự mình tưởng tượng ra cảnh bị bao vây.

Sau đó, đoạn phim tạm dừng, Kha Dục nhìn thấy Lâm Hỉ Triều đang quay lưng đứng trong bếp.

Nước đường đỏ ngọt ngào, hơi nước ẩm nóng, những hạt bụi trong ánh đèn pin lấp lánh như những vì sao trong vũ trụ. "Người trong tranh" quay mặt lại, mong manh sợ hãi.

Kha Dục đội mũ lên.

Vết thương đột ngột đau nhức và ngứa ngáy.

Những cậu bé xung quanh từ nhỏ đã quan sát các cô gái, chú ý đến những chiếc dây buộc mảnh mai quanh cổ họ, theo dõi sự kéo dài và co rút của dây dọc theo xương sống, sau đó tự mình tưởng tượng ra những ước vọng đầy dục vọng.

Khi lớn hơn một chút, họ bắt đầu để ý đến hình dáng chiếc áo lót ẩn hiện dưới đồng phục, dùng các hàng cúc áo để đoán kích cỡ vòng ngực, chỉ cần lướt nhẹ ngón tay cái là có thể cảm nhận được đường cong của lưng và eo.

Họ nói về những chuyện này như thể rất am hiểu, nhưng tất cả đều đến từ phim ảnh, từ những tạp chí khiêu dâm, từ tiếng rên rỉ kìm nén của mẹ vào nửa đêm.

Rồi họ tỏ vẻ như đã thấu hiểu mọi thứ, mỗi người đều trở thành một kẻ săn dục vọng, vừa khoe khoang rằng mình hiểu rõ về con gái, vừa phô trương sự "mạnh mẽ" của bản thân.

Vì vậy, ở độ tuổi mà chỉ cần nhìn vào sách sinh học cũng có thể thủ dâm, Kha Dục lại bị bố cậu nghiêm khắc dạy dỗ:

"Kha Dục, con phải chọn một thứ gì đó có ý nghĩa để làm mục tiêu cuộc đời mình."

"Con phải đến một giai đoạn nào đó trong đời mà tránh xa khỏi sự suy đồi, trụy lạc, và một tuổi trẻ đầy bất mãn, tự cho mình là trung tâm."

"Chúng ta đã đảm bảo cho con đầy đủ về vật chất, con có thể thoải mái theo đuổi sự phong phú về tinh thần và thẩm mỹ, chứ không phải là theo đuổi việc chinh phục một cô gái nào đó."

Nếu điều này được coi là giáo dục giới tính, thì Kha Dục có thể đã tin rằng bố cậu yêu cậu.

Cậu cảm thấy nổi da gà, hơi buồn nôn, nhưng bố cậu nhanh chóng cười, nhả từng vòng khói vào mặt cậu, nhìn cậu như thể nhìn vào một món đồ sắp hết hạn trong tủ lạnh.

Khuôn mặt bố cậu lập tức thay đổi cảm xúc, sự mỉa mai và khinh miệt hiện lên nhẹ nhàng nhưng rõ rệt.

Chỉ bởi vì, người đứng trước mặt họ, Thích Cẩn, vừa mới quay lưng lại.

Thật nực cười.

Kha Dục đã chứng kiến sự kiểm soát và chiếm hữu tồi tệ của bố mình, chứng kiến ông không ngừng nghi ngờ, tra hỏi, diễn xuất, hai mặt với mẹ. Nhưng cuối cùng, ông vẫn chỉ là một kẻ đáng thương, yếu đuối dưới vẻ bề ngoài hung hãn.

Lẽ ra cậu phải cảm thấy ghê tởm với tất cả những điều này, nhưng vô hình trung, mỗi lần bố mẹ tương tác với nhau lại là một bài học dành cho cậu.

Thích là một dạng chiếm hữu.

Yêu là phải tận cùng đau khổ, tự hủy hoại bản thân để chứng minh tình yêu.

Vậy còn tình dục thì sao?

Những người bạn cùng trang lứa đã bắt đầu khám phá dục vọng trong khuôn khổ quy tắc và giáo điều, thèm khát những cái nắm tay, ôm hôn dù bị ràng buộc bởi lệnh cấm yêu sớm.

Kha Dục thì bị mẹ đưa rời xa Bắc Kinh, trong thế giới của tranh vẽ, piano và toán học, cậu kìm nén mọi năng lượng tình dục khi bước vào tuổi trưởng thành.

Cậu từ chối những môn thể thao đòi hỏi sức mạnh thể chất thô bạo, thay vào đó, cậu tập trung vào những môi trường chật hẹp, yêu cầu sự im lặng lâu dài, tập trung cao độ, thậm chí có phần bảo thủ và khép kín.

Cậu nhận ra mình có đầu óc nhanh nhạy, có năng khiếu, nên có thể ngồi yên trong phòng cả ngày không đổi tư thế, cứ lặp đi lặp lại, cho đến khi bản vẽ hoàn thiện, bàn phím piano thành giai điệu, hoặc cho đến khi cậu có được câu trả lời cho những bài toán khó nhằn.

Nhưng cuộc sống khắt khe không đem lại vẻ đẹp tương xứng, những khoảng trống hàng ngày đều được sắp xếp một cách trật tự, còn Kha Dục như cầm một viên đá lửa trong tay, không ngừng cọ vào những ngày tháng khô cằn của mình để tạo ra những tia lửa.

Rồi vào một buổi chiều hè ngắn ngủi và ẩm ướt.

Tách.

Trong lúc cậu chăm chú quan sát ai đó.

Tách.

Khi những vết thương lành lặn lại bắt đầu ngứa ngáy.

Tách ——

Lúc mà sương trắng bốc lên, ngọn lửa đỏ nổ lách tách, dục vọng bùng lên trong im lặng, cậu đã giương cao ngọn đuốc.

Cả căn phòng lập tức sáng bừng lên.

Kim đồng hồ nhảy chính xác đến 00:02, đèn vụt sáng trở lại.

Kha Dục nhìn chằm chằm Lâm Hỉ Triều dưới ánh đèn, cảm giác nhói đau ở bụng dưới vẫn còn, nhưng cậu cảm nhận được sự thỏa mãn

chưa từng có.

Trong khoảnh khắc cùng cô đón chào tuổi mới, vào đúng ngày sinh nhật này, mọi hành động của cậu đều mang một ý nghĩa chính đáng.

Cậu nhận ra mình rất tự luyến, cậu đề cao tình cảm của mình, thậm chí nâng nó lên một tầm cao mà ngay cả bản thân cậu cũng không hiểu nổi.

Cậu không thừa nhận đó là thích, bởi cảm xúc này quá đặc biệt, nó mãnh liệt hơn sự tò mò đơn thuần, giả tạo hơn tình yêu non nớt. Cậu giống như một chiếc máy quay tự động lấy nét, là cuốn nhật ký, là album ảnh, là sự phản chiếu của ý thức về bản thân.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cảm xúc này vô cùng to lớn, vượt qua cả những rung động bình thường.

Kha Dục chăm chú quan sát Lâm Hỉ Triều, trong mắt cô có sự sững sờ, mơ hồ và cảm động, nhưng ngoài ra dường như không có thêm bất kỳ cảm xúc nào khác.

Cô là người có thể dễ dàng lý giải hành động của Kha Dục hơn bất kỳ ai khác. Nói với cô rằng đó là do mẹ cậu dặn dò, cô chắc chắn sẽ tin, nói với cô rằng mất điện là sự cố, cô cũng sẽ không truy cứu.

Cuộc sống của cô cũng tuân theo một bộ quy tắc và giáo điều nghiêm ngặt, hỗ trợ cô một cách hài hòa trong mọi khía cạnh, không bao giờ bị lệch lạc.

Cũng chính vì vậy.

Kha Dục rũ mắt xuống, cất chiếc bật lửa đi, không nói thêm lời nào, đứng dậy bước ra khỏi bàn ăn.

Cậu cảm nhận được ánh mắt dõi theo phía sau mình, rồi khi rẽ lên

cầu thang về phòng, cậu nhìn thấy Lâm Hỉ Triều chắp tay lại, nhắm mắt và nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến.

Cũng chính vì vậy.

Tất cả động cơ đều trở nên mờ ám và sâu kín.

—

Ngày hôm sau, cậu đã dám ngang nhiên vén áo bôi thuốc ngay trước mặt Thích Cẩn.

Thích Cẩn không trách cậu vì những ý tưởng viển vông, chỉ hỏi tại sao lại là ngọn đuốc.

Lúc đó, Lâm Hỉ Triều đang đứng cạnh họ, Kha Dục ngẩng lên nhìn, thấy trên khuôn mặt cô hiện lên vẻ không hiểu, biểu cảm kỳ lạ và thú vị, nhưng rồi cô nhanh chóng quay đi.

Kha Dục buông áo xuống, nói chỉ là thử chơi cho vui, rồi hỏi ngược lại tại sao mẹ lại đặt tên cậu là "Dục".

Chữ "Dục" có nghĩa là ánh sáng rực rỡ, soi chiếu, ngọn đuốc trên bụng cậu chẳng phải cũng là một chú giải cho cái tên đó sao.

Quan hệ giữa hai người dường như chính thức được cởi bỏ từ ngày sinh nhật đó.

Lâm Hỉ Triều sẽ chủ động mang đồ lên phòng cho cậu theo yêu cầu của mẹ.

Kha Dục vừa nghe nhạc vừa làm bài, ngậm nhẹ đầu bút, cuộn tờ giấy nháp rồi ném vào chiếc rổ phía sau cánh cửa, và nó tình cờ rơi ngay cạnh chân cô.

Cô hơi loạng choạng một chút, vẫn không dám nhìn thẳng, nhưng

đã bắt đầu chủ động nói chuyện với cậu,

"Trái cây tươi, mẹ bảo mình mang lên."

Kha Dục ấn nhẹ cây bút, bảo cô đặt lên bàn, ngón tay cô vô tình chạm vào mép ngoài, nước quả mâm xôi và dâu tằm nhuộm đỏ đầu ngón tay cô, Kha Dục chống cằm, không hề để tâm, nhưng cậu sẽ là người đầu tiên nhặt lên ăn.

Bóng cây ngoài cửa sổ đung đưa dưới ánh nắng gay gắt, nước quả vỡ tan trên môi, cậu để đầu óc trống rỗng, không nghĩ ngợi gì, chỉ nghe thấy tiếng bước chân di chuyển, tiếng cửa đóng, tiếng đi xuống cầu thang, rồi cảm nhận sự thiêu đốt trong lòng.

Cậu lại nhớ đến bộ phim ấy: "Mùa hè là một mùa nguy hiểm, thời tiết nóng bức khiến con người phơi bày nhiều hơn các mùa khác, do đó khó có thể che giấu dục vọng."

Đồng phục mùa đông chuyển thành mùa hè, Kha Dục bắt đầu thường xuyên đi ngang qua lớp của cô, cậu nhìn thấy cô má ửng đỏ dưới ánh nắng, thấy trên trán cô dán một miếng khăn ướt, cổ họng cũng dán một miếng, trên chiếc cổ trắng muốt bị tóc che khuất cũng dán một miếng.

Cậu biết cô sợ nóng, góc bàn của cô thường có một lon nước dừa đông lạnh, cô thường đặt mình ngoài cuộc, tập trung chăm chỉ viết lách, luôn giữ sự kính trọng tuyệt đối đối với việc học hành, chính sự kính trọng này khiến cô toát lên khí chất tươi mới.

Cô bắt đầu cười nhiều hơn, thoải mái đùa giỡn với bạn cùng bàn, một cô gái khỏe mạnh sẽ vặn tay cô lại rồi đẩy vào tường, lớp vôi trắng chà xát lên cánh tay trần của cô, dưới ánh sáng rực rỡ, nó giống như những sợi tơ bạc rơi xuống mặt hồ, lấp lánh khiến Kha Dục khát khao.

Mấy cậu con trai trong lớp đôi khi thích trêu chọc cô, lợi dụng lúc cô

quay lưng nhìn ra sân, họ đẩy mạnh một gã ngốc đang nóng nực vào người cô, rồi cười đùa ầm ĩ, tiếng reo hò vang lên không ngớt.

Cô đỏ mặt tía tai trong tiếng ồn ào, nhưng hiếm khi phản kháng, càng không dám từ chối thẳng thừng.

Kha Dục siết chặt tay, móng tay cắm sâu vào da thịt, cậu đi qua như một người qua đường thờ ơ, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Khi đó cậu nghĩ gì?

Cậu nghĩ rằng sự ghen tuông của mình đang biến thành cơn giận.

Cậu nghĩ rằng sự quan sát thầm lặng của mình đã sớm biến thành sự rình mò.

—

Lâm Hỉ Triều đang lấy hết can đảm.

Có lẽ bắt đầu từ ngày sinh nhật đó, hoặc có thể sớm hơn, từ khi cô chuyển đi khỏi khu vực của Cẩu Phương Hứa, cô đã cảm nhận được vận may đang đến với mình.

Những nỗ lực của cô bắt đầu có kết quả, điểm số giữa kỳ cải thiện đáng kể. Mối quan hệ với Viện Viện trở nên thân thiết hơn, các hoạt động trong trường cũng không còn là chuyện cô đơn một mình.

Điều quan trọng nhất, có lẽ phải cảm ơn Kha Dục.

Hai người họ vẫn như trước, ngay cả khi đi ngang qua nhau trên hành lang, cũng không để ai nghĩ rằng họ có bất kỳ mối liên hệ nào, như hai đường thẳng song song—một bên là mây, một bên là bùn, chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng cũng tuyệt đối hài hòa.

Ở tuổi mới, Lâm Hỉ Triều đã thử ước nguyện dũng cảm hơn nhờ lời

chúc của Kha Dục vào ngày sinh nhật. Khi thổi tắt ngọn nến, cô mong ước rằng mình có thể thực hiện ước nguyện bằng hành động nhanh chóng và nỗ lực.

Cô còn ước mình sẽ tích cực hơn, hướng ngoại hơn, lạc quan hơn, không chỉ trong học tập và giao tiếp, mà còn muốn "một bước lên trời" để có thể đứng cao hơn, nhìn xa hơn.

Điều đó có thể chứ?

Cô không quá tham lam chứ?

Bắt đầu từ những điều cơ bản nhất, cô quyết tâm tham gia vào cuộc bầu cử làm lớp trưởng phụ trách vệ sinh.

Cô chủ động nói chuyện với Giang Xuân Hoa, bà ấy đã nói: "Vậy thì trong giờ sinh hoạt lớp, em hãy thuyết trình một chút, để mọi người bầu chọn. Quan trọng nhất là, em phải để mọi người biết em là ai."

"Lâm Hỉ Triều, hình như em chưa bao giờ tự giới thiệu phải không?"

Đúng vậy.

Chưa bao giờ, không một lần nào cả.

Vì vậy, sau kỳ thi tháng lần thứ ba, vào buổi sinh hoạt lớp vào thứ Sáu, Giang Xuân Hoa đã dành ra 5 phút để cô thực hiện một bài thuyết trình ngắn.

Viên kẹo bạc hà vị dừa trong miệng Lâm Hỉ Triều vừa tan chảy, cô thở ra một hơi, bước lên bục giảng rồi viết ngay ngắn lên bảng:

"Lâm, Hỉ, Triều."

"Chào mọi người, mình tên là Lâm Hỉ Triều, chữ "Hỉ" trong "vui mừng", và "Triều" trong "bình minh"."

Viên phấn bị cô bẻ gãy trong lòng bàn tay, cô cố gắng giữ giọng mình ổn định trước cơn run do căng thẳng, rồi bắt đầu nói với giọng trầm:

"Mình biết, mình chưa bao giờ chính thức giới thiệu bản thân trước mọi người, bởi vì thực sự mình là một cô gái ngại ngùng, không dám thể hiện bản thân."

"Điểm số của mình không tốt lắm."

"Có rất nhiều điều mình cần phải học."

"Hôm nay mình đến đây để tranh cử một vị trí rất nhỏ, chỉ là lớp phó lao động thôi."

"Nhưng mình hy vọng rằng, thông qua cơ hội này, mọi người sẽ thực sự biết đến mình, mình hy vọng mình có thể đóng góp một phần nhỏ cho lớp, mình hy vọng..."

Mặt trời chói chang.

Ánh nắng chiếu qua cửa, soi sáng và làm nóng lên như một thỏi vàng.

Cô vẫn không dám nhìn thẳng xuống khán phòng, chỉ lo lắng nhìn chằm chằm vào tấm bảng phía sau. Ở hàng ghế đó, Cẩu Phương Hứa không còn cái vẻ ngổ ngáo thường ngày, anh ngồi thẳng trong ghế, nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Khắp nơi cô nhìn đều phản chiếu ánh sáng, và cô cảm thấy rằng trong khoảnh khắc này, cô cũng đang được ánh nắng chiếu rọi.

Cô nói rằng từ nhỏ mình đã khao khát được vào một ngôi trường thật xuất sắc, không ai lại không muốn trở thành một người tài giỏi hơn, nhưng vì nhiều lý do, cô đã để lỡ cơ hội vào ngôi trường tốt

nhất trong kỳ thi tuyển sinh trung học.

Cô đã từng tiếc nuối, nhưng cô không nghĩ rằng, chỉ vì mình ở một môi trường khác mà sẽ không đạt được thành công tương tự.

Nhưng bây giờ cô đã hiểu ra.

Cô nói cô đã hiểu rõ.

Vấn đề không nằm ở khoảng cách về điểm số, không phải là sự khác biệt giữa trường nhì và trường nhất, hay từ Loan Cương đến Thiên Dụ Sơn.

Thực ra, tất cả đều là do chính cô.

Là gia đình thiếu sự đồng hành từ thuở nhỏ.

Là sự cẩn trọng khi phải sống dựa vào người khác.

Là sự tiêu hao năng lượng vì lo lắng về ánh nhìn của người khác.

Những trải nghiệm trong quá khứ đã định hình nên tính cách này, và tính cách lại giới hạn chính con người cô.

Nói đến đây, cô thở dài một hơi, nhớ đến Kha Dục, nhớ đến cái nhìn chằm chằm giữa hai người trên bàn ăn vào ngày sinh nhật.

Không liên quan gì đến tình cảm nam nữ, cô từng nghĩ rằng, Kha Dục là người mà cô muốn trở thành nhất.

Nếu cô cũng có gia cảnh tốt, tầm nhìn rộng mở thì tốt biết bao, nếu cô có thêm một chút năng khiếu thì tốt biết bao.

Cô lẽ ra sẽ là một người vui vẻ và nhiệt tình giống như Thời Tiếu, nếu vậy thì cô đã không phải sống một cuộc đời đầy do dự như thế này.

Nhưng không sao cả.

Cô từng chép trong sách ngoại khóa: "Cuộc sống là vậy, ngẩng đầu thì tự ti, cúi đầu thì tự mãn, chỉ khi nhìn thẳng mới thấy được con người thật của mình."

"Vì vậy, từ hôm nay trở đi, mình sẽ kiên nhẫn trong mọi việc của lớp, mình sẽ tích cực thực hiện tốt nhiệm vụ của mình, mình sẽ nghiêm túc chăm sóc và giúp đỡ mọi người."

"Làm ơn hãy tin tưởng mình."

"Làm ơn hãy công nhận mình."

Trên bục giảng cao ba thước, Lâm Hỉ Triều cố gắng làm cho giọng nói của mình vang lên. Cô nhỏ bé, nhưng vẫn giữ vẻ khiêm tốn, cúi đầu thật sâu trước mọi người,

"Làm ơn hãy nhìn thấy mình."

Bốp bốp bốp.

Tiếng vỗ tay vang dội như sóng, không ngừng dội lại, kéo dài mãi không thôi.

Trong khi đó, Kha Dục đang ngồi trong phòng ở Thiên Dụ Sơn, tai nghe cắm vào laptop, dây cáp trắng quấn quanh cổ, cậu đang xem một bộ phim khiêu dâm.

Trên màn hình, hai cơ thể trần trụi đang quấn lấy nhau kịch liệt, âm thanh va chạm của những bộ phận nhạy cảm ngày càng lớn hơn trong tai nghe.

Bộp bộp.

Òm ọp — òm ọp.

Tiếng thở dốc.

Tiếng ướt át.

Tiếng rên rỉ ngọt ngào và kỳ lạ hòa quyện vào nhau.

Cậu gần như không cảm xúc, chống cằm nhìn màn hình, quay cây bút trong tay, không có bất kỳ phản ứng nào.

Chẳng bao lâu nữa, một tiếng nữa, hai tiếng nữa, có lẽ Lâm Hỉ Triều sẽ lên đây.

Cậu đã nhiều lần chờ đợi cô trong tư thế này, chờ cô lên lầu gọi cậu đi ăn, mang lên trái cây và súp, nhẹ nhàng gõ cửa, cực kỳ lịch sự.

Đó là bước đột phá lớn nhất mà Lâm Hỉ Triều có thể làm, nhưng đối với Kha Dục, chỉ như một chút nước nhỏ giọt vào sa mạc khô cằn.

Nhưng có thể làm gì được đây.

Nói thích thì quá hời hợt, nói yêu thì chẳng ích gì, cậu thừa nhận mình tồi tệ đến mức nào, vì vậy, khi không thể kìm nén được những khao khát không thể nói ra, cậu thẳng thắn buột miệng nói ra.

Bốp bốp bốp bốp.

Bốp—

Tiếng vỗ tay ngừng lại.

Lâm Hỉ Triều ngẩng đầu lên, nghe thấy cô giáo chủ nhiệm bước lên sân khấu tuyên bố rằng cô đã đắc cử với tất cả phiếu bầu.

Từ chỗ ngồi của mình, Từ Viện Viện giơ ngón tay cái lên, đưa lên

trên đầu và vừa lắc đầu vừa nói với cô: "Tuyệt quá."

Trường học sắp tan, những học sinh trực nhật vào tuần sau túm tụm quanh bàn của cô, trao đổi số WeChat và nói chuyện rôm rả về việc phân công.

Cựu lớp phó lao động đưa cô đi tìm hiểu về vị trí các dụng cụ vệ sinh, ôm lấy tay cô và nói: "Cảm ơn cậu nhiều, Lâm Hỉ Triều, thật là vất vả cho cậu rồi."

Cô mỉm cười nói: "Không có gì." rồi vẫy tay chào tạm biệt, ngồi lại trong lớp đến khi mọi người đã ra về hết.

Đây là ngày tuyệt vời nhất kể từ khi cô bước vào THPT Số 1.

Ánh nắng ngày càng nóng, bầu trời xanh như một viên bi thủy tinh, xe buýt chạy qua cây cầu vượt, dây thường xuân leo lên cột thép, đầy sức sống và tràn trề sinh lực.

Cô bước vào cổng khu Thiên Dụ Sơn, vui vẻ chạy vào nhà, mẹ cô đang bận rộn trong bếp, cô không kịp cởi ba lô đã từ phía sau ôm lấy mẹ.

Cô thực sự rất vui, cô không ngừng kể với mẹ mình vui thế nào, nói rằng các bạn trong lớp đều khen ngợi cô, tất cả đều đã bầu cho cô làm lớp phó lao động, mọi người đều công nhận cô.

Nhưng bếp đang bận rộn, mẹ cô không thể rảnh tay, chỉ đáp lại vài câu, rồi bảo cô mang một bát canh gà vừa hầm xong lên cho Kha Dục.

Lâm Hỉ Triều bĩu môi đồng ý, không cảm thấy quá thất vọng, thậm chí còn nghĩ rằng khi lên lầu, cô cũng sẽ cảm ơn Kha Dục.

Cảm ơn vì điều gì ư, chỉ là cảm ơn lời chúc mà cậu ấy đã gửi vào ngày sinh nhật, vô hình trung đã khích lệ cô và thật sự đã trở thành

hiện thực trong ngày hôm nay.

Tiếng bước chân vang lên từ cầu thang.

Nhịp bước quá quen thuộc, chỉ cần nghe thôi cũng có thể nhận ra đó là ai.

Kha Dục có một phút để suy nghĩ.

Cảnh phim ngày càng trở nên trần trụi hơn, cậu nhìn qua màn hình máy tính ra khu vườn bên ngoài, ánh sáng chói lóa như vụ nổ hạt nhân, những lời thô tục ngày càng lớn trong tai nghe, gần như át đi mọi thứ xung quanh.

Cậu từng so sánh Lâm Hỉ Triều với một bông hoa khô, kẹp giữa những trang sách khó hiểu nhất của mình, cũng từng do dự không biết mình là người chăm sóc hay là ngọn lửa thiêu đốt bông hoa ấy.

Nhưng thật là giả tạo, tất cả những hình ảnh so sánh chỉ tồn tại trong khoảnh khắc hiện tại.

Và ngay bây giờ,

"Cốc cốc cốc cốc" ——

Thật tiếc, tiếng gõ cửa vang lên sớm hơn, gấp gáp và dồn dập hơn bình thường, cắt đứt mọi suy nghĩ lẫn do dự.

Lâm Hỉ Triều bị khay súp nóng làm bỏng tay, đau đến nỗi hít hà, lòng bàn tay bỏng rát tê cứng, cô không dám đặt khay xuống sàn nhà.

Cửa phòng Kha Dục khép hờ, cô gõ cửa nhưng không ai nghe thấy, muốn nhanh chóng đặt bát canh xuống, cô đành phải không lịch sự mà đẩy cửa bước vào ——

Vì vậy, từ khoảnh khắc này bắt đầu, và cũng từ khoảnh khắc này kết thúc.

Tất cả mọi thứ đều đang sụp đổ, tất cả mọi thứ lại đang được tái cấu trúc.

Lâm Hỉ Triều nhớ lại ngày sinh nhật, khi cô lo lắng đoán ý định của Kha Dục trong bóng tối, cô hẹp hòi nghĩ rằng liệu cậu ấy có giống như những gã ngốc khác, muốn chơi đùa ác ý với một cô gái nhút nhát và dịu dàng như cô hay không.

Nhưng Kha Dục lại rủ cô chơi một trò chơi, cô vừa căng thẳng vừa lo lắng, nhưng lại nhận được một lời chúc mừng bất ngờ.

Cô hiểu rằng Kha Dục không giống như những người khác, Kha Dục chỉ muốn cô luôn hạnh phúc.

Và bây giờ, người mà cô ngưỡng mộ biết ơn vẫn ngồi trước mặt cô, vẫn hỏi:

"Chơi một trò chơi nhé?"

Nhưng ngay giây tiếp theo, không có nến, không có lời chúc phúc, Kha Dục bắt đầu thủ dâm, giọng nói cất lên đầy chế nhạo:

"Cậu đoán xem ——"

"Tôi nhìn cậu, tôi có thể xuất tinh không."

Bộp bộp bộp bộp!

Tiếng rên rỉ bên tai ngày càng lớn, Lâm Hỉ Triều bị kéo lại thực tại, âm thanh va chạm của cơ thể ngày càng dồn dập, giọng nữ vỡ òa, gấp gáp và không thể kiểm soát, rên rỉ đầy dâm đãng.

"Có thể... tắt... đi không..."

Khoảnh khắc đó, đầu óc cô rối bời, tê liệt, hoàn toàn ngừng suy nghĩ, chỉ nhớ rằng đây không phải là nhà mình, chỉ nhớ rằng mẹ vẫn đang ở dưới lầu.

"Vậy cậu có muốn đi không?"

Tiếng bước chân, tiếng va chạm, tiếng cửa đóng vang lên trong tai.

Cô bị Kha Dục nhốt trong phòng, bị dồn vào góc, yếu đuối như mọi khi, cô chưa từng dũng cảm.

Như một sợi rơm cuối cùng đè bẹp lưng con lạc đà, chính lúc này, cô thấy Kha Dục cúi xuống, cuối cùng cô nghe thấy cậu ấy hỏi cô:

"Cậu tên là gì?"

Đúng vậy.

Mọi thứ đã rõ ràng.

Bộp bộp bộp bộp.

Xung quanh đầy tiếng ồn, có lẽ giống như tiếng vỗ tay hai tiếng trước.

Cô đứng trên bục giảng, trước bảng đen, trong ánh nhìn của mọi người, lần đầu tiên tuyên bố một cách thẳng thắn, tự do cất tiếng.

"Làm ơn hãy nhớ đến tôi."

"Làm ơn hãy công nhận tôi."

"Làm ơn hãy nhìn thấy tôi."

Nước mắt chực trào trong khóe mắt, tiếng nấc nghẹn kéo đau lồng

ngực, cô run rẩy đáp:

"Lâm... Lâm Hỉ Triều."

"Chữ "Hỉ" trong "vui mừng", và "Triều" trong "bình minh"."

Ánh nắng nóng bỏng chiếu vào phòng, giống như ngày cô tròn 15 tuổi, lần đầu tiên Kha Dục biết tên cô, cũng là lần đầu tiên cậu biết khuôn mặt của Lâm Hỉ Triều.

Dưới ánh nắng, trong lòng rực cháy như ngọn đuốc.

Và ngọn đuốc đã được cậu khắc trên cơ thể, cậu chưa bao giờ cho mình lựa chọn nào khác.

Nước mắt nóng hổi chảy qua kẽ tay, cậu đặt trán lên hõm vai Lâm Hỉ Triều, tay vẫn tiếp tục chuyển động, tưởng tượng về một tương lai rực rỡ và vĩ đại mà họ sẽ cùng nhau đạt được.

Nội dung từ **Chương 1: Loser** đến **Chương 104: Ngoại truyện 6**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh